

Mračni, erotični,
neodoljivi – posljednji
vampiri bore se
za sudbinu svijeta...

J.R. WARD
BRATSTVO
CRNOG BODEŽA
GOSPODARI SUDBINE

znanje

Rječnik pojmova te vlastitih imena i naziva

ahstrux nohtrum (im.) Osobni čuvar s dozvolom za ubijanje kojem položaj dodjeljuje kralj.

Bratstvo crnog bodeža (vl. n.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju članove drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili ubodom u srce itd.

Na početku dvadeset i prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučitelj).

Čuwardjeva (vl. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

čuvamik (im.) Kum ili kuma osobe.

degrad (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. *Degrade* se mora probosti kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu ni ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

Degradacijsko društvo (vl. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

dostojstvo (im.) Simbol časne smrti na starom jeziku.

dvobitka (im.) Sukob između dvojice mužjaka koji se natječu za pravo da postanu družbenik neke ženke.

ehros (im.) Odabranica posebno obučena za pružanje putenih užitaka.

exhile dhoble (im.) Zao ili proklet brat blizanac, onaj koji je rođen drugi.

glimera (im.) Društvena jezgra aristokracije, otprilike odgovara društvenoj eliti u regentskoj Engleskoj.

Grobnica (vl. n.) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mjesto te kao spremište za posude sa srcima *degrada*. U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sprovodi i disciplinski postupci protiv braće. Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Čuwardjevi i kandidatima za inicijaciju.

gvardijan (im.) Skrbnik. Nekoliko ih je vrsta, na najvišem je stupnju čuvar ženke u osamljenju.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

hoditelj (im.) Osoba koja je umrla i vratila se iz Sjenosvijeta među žive. Prema takvim se osobama postupa s iznimnim poštovanjem te im se iskazuje počast zbog puta koji su prošle.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

kreposnica (im.) Djevica.

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir podčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

leahdyre (im.) Moćna i utjecajna osoba.

leelan (pridj.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »najdraži/a«.

lewlhen (im.) Dar.

lheage (im.) Naziv poštovanja kojim se seksualno podčinjeni partner obraća dominantnom.

Lhenihan (vl. im.) Mitska zvijer poznata po izvanrednoj seksualnoj vještini. U suvremenom govoru odnosi se na mužjaka nadnaravne veličine i seksualne izdržljivosti.

mamen (im.) Majka. Koristi se i kao odrednica i kao naziv od milja.

nala (im.) Naziv od milja koji znači voljen ili voljena.

obsvetiti (gl.) Čin smrtne odmazde koji najčešće izvršava mužjak.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuvarđjevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po Čuvarđjevinu se nalogu mogu združivati s članovima Bratstva radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

okokop (im.) Alatka za mučenje kojom se vade oči.

Omega (vl. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđjevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

opsjena (im.) Prikrivanje stvarnog okoliša stvaranjem polja iluzije.

osamljenje (im.) Status koji kralj dodjeljuje aristokratskoj ženki na temelju zahtjeva ženkinine obitelji. Tim se činom ženka potpuno podvrgava svome *nadgledatelju*, obično najstarijem mužjaku u kući. *Nadgledatelj* time dobiva zakonsko pravo upravljati svim aspektima njezina života te po vlastitu nahođenju ograničavati sve njezine eventualne dodire s vanjskim svijetom.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarnja, npr. ovisnost, ili vanjska, npr. voljena osoba.

potentat (im.) Odnosi se na izrazito potentnog mužjaka; otprilike »onaj koji je dostojan prodiranja u ženku.«

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mužjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i neresponsivni glede seksa te se ne mogu dematerijalizirati.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Čuvarđjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

Prva obitelj (vl. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

rahlman (im.) Spasitelj.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina

nakon ženkinu prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mužjaci u nekoj mjeri reaguju ako se nađu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mužjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

simpat (im.) Podvrsta vampirske vrste čija su glavna obilježja, uz još neke specifičnosti, sposobnost i želja za manipulacijom tuđim osjećajima (radi razmjene energije). U vampirskoj su povijesti *simpati* oduvijek žrtve diskriminacije, a u nekim su ih razdobljima vampiri i progonili. Na rubu su izumiranja.

Sjenosvijet (vl. n.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

slugan/ka (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. Slugani imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

šelana (im.) Vampirica združena s mužjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mužjaci izrazito posesivni.

trahiner (im.) Izraz međusobnog uvažavanja među mužjacima, slobodan prijevod bi bio »ljubljeni prijatelj«.

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od *Homo sapiensa*. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god požele, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

Zlozemlja (vl. im.) Pakao

Predigra

Quinn, sin Lohstrongov, uđe u kuću svoje obitelji kroz velika prednja vrata. Kad je prešao preko praga, u nosnice mu se uvuče miris samog prostora. Limunsko laštilo. Svijeće od pčelinjeg voska. Svježe cvijeće koje je *sluganka* svakodnevno donosila iz vrta. Parfem — majčin. Kolonjska voda — očeva i bratova. Žvaka od cimeta — sestrina.

Da je tvrtka Glade ikad napravila sličan osvježivač zraka, ime bi mu bilo nešto kao »Livada starih bogataša« ili »Izlazak sunca nad debelim bankovnim računom«.

Ili možda uvijek popularno »Jednostavno smo bolji od svih drugih«.

Iz blagovaonice su dopirali udaljeni glasovi sa samoglasnicima okruglim poput brilijanata i otegnutim suglasnicima, glatkim i dugim poput satenske vrpce.

»O Lillie, ovo je čarobno, hvala ti«, reče majka kućnoj pomoćnici.

»No, previše mi je. Nemoj ni Solange davati sve to, počinje se debljati.«

E da, majčina je trajna dijeta nametnuta i sljedećoj generaciji:

glimera ženke trebale su biti gotovo nevidljive kad se okrenu postrance, a ključne im kosti počinju stršiti, obrazi biti upali i koščate nadlaktice izigravati nekakve sjebane epolette.

Kao da će te to što nalikuješ vješalici učiniti boljom osobom.

Ne dala Čuvarđeva da ti kći izgleda zdravo.

»O da, hvala ti Lilith«, reče njegov otac smirenim glasom. »Još malo, molim.«

Quinn zatvori oči i pokuša nagovoriti vlastito tijelo da krene naprijed. Korak po korak, pa nije to tako teško.

Njegove nove novcate Ed Hardy teniske pokazaše srednji prst toj zamisli.

S druge strane, na mnogo je načina ulazak u blagovaonicu značio bacanje u tamnicu vlastitog doma.

Pusti da mu vojnička vreća za odjeću padne na pod. Nekoliko dana provedenih kod najboljeg prijatelja Blaya iznimno mu je godilo, bio je to odmor od potpunog nedostatka zraka u ovoj kući. Nažalost, ponovni ulazak u nju ujeo ga je za srce gotovo jednako jako kao što ga je povlastica da iz nje ode obradovala.

U redu, ovo je smiješno. Ne može tu stajati poput komada namještaja.

Okrenuvši se prema postranom zidu, nagnuo se prema visokom starinskom ogledalu koje se nalazilo odmah iza vrata. Tako brižljivo smišljeno, baš u skladu s

potrebom plemstva da izgleda dobro. Ovako su si posjetitelji mogli provjeriti frizuru i ruho dok im je batler primao kapute i šešire.

Mlado lice pred-prijelaznog vampira koje je zurilo u njega izgledalo je potpuno skladno, imalo pravilno oblikovanu vilicu i usta koja su, morao je priznati, izgledala kao da bi mogla nanijeti ozbiljnu štetu goloj koži kad bude stariji. Ili je to samo bila puka želja. Kosa je bila u stilu Vlada Nabijača, sa šiljcima koji strše ravno iz glave. Oko vrata mu je visio lanac za bicikl — i to ne neki iz kolekcije Urban Outfittersa već onaj koji je prije pokretao njegov dvanaestobrzinac.

Kad se sve zbroyi, izgledao je poput lopova koji je provalio u kuću i spremao ju se isprevrtali u potrazi za čistim srebrom, nakitom i prenosivom elektronikom.

Ironija se sastojala u tome što pankersko sranje nije bilo ono zbog čega je svojom pojavom najviše vrijeđao vlastitu obitelj. Ustvari, mogao se skinuti gol, staviti si svjetiljku na dupe te takav trčati po prvom katu igrajući bejzbol s umjetninama i antikvitetima, a da mu roditelji zbog toga ne popizde ni približno onoliko koliko su pizdili zbog pravog problema.

Taj su problem bile njegove oči.

Jedno plavo, drugo zeleno.

Ups, njegova greška.

Glimere nisu voljeli nedostatke ni na svom porculanu, ni u ružičnjacima, ni na tapetama, zavjesama i radnim površinama, niti na svili vlastitog donjeg rublja, vuni sakoa ili pak šifonu večernjih haljina.

A sasvim sigurno *nimalo* ne na vlastitoj djeci.

Sa sestrom je sve bilo u redu — dobro, osim možda »malog problema s kilogramima« koji zapravo nije ni postojao, šuškanja koje joj prijelaz nije izliječio — o da, i činjenice da je imala majčinu narav. E pa, za to sranje nije bilo lijeka. Brat je pak stvarno bio jebena zvijezda, fizički savršen prvorođeni sin spreman nastaviti krvnu lozu tako što će pod vrlo otmjenim okolnostima, koje isključuju stenjanje i znoj, oplodivati ženku koju mu izabere obitelj.

Dovraga, već je dogovoreno tko će biti primateljica njegove sperme. Parit će se s njom odmah nakon prijelaza —

»Kako se osjećaš, sine moj?« oklijevajući upita otac.

»Umorno, gospodine«, odgovori dubok glas. »No ovo će pomoći.«

Qhuinnovom kralježnicom prodoše hladni žmarci. Glas nije zvučao kao bratov, bio je predubok, premuževan, previše...

Jebeno sranje, lik je doživio prijelaz.

Sad su Qhuinnove Ed Hardyce počele surađivati i odnijele ga naprijed sve do mjesta s kojeg je mogao vidjeti u blagovaonicu. Otac se nalazio na svom mjestu, na čelu stola. Provjereno. Majka je sjedila u svom stolcu na dnu stola preko puta

kuhinjskih otklopno-zaklopnih vrata. Provjereno. Sestra mu je sjedila nasuprot ulaza u prostoriju i od gladi skoro potpuno izlizala zlatni obrub svog tanjura. Provjereno.

Mužjak koji je Qhuinnu bio okrenut leđima nije bio dio uobičajene scenografije.

Luchas je postao dvostruko veći no što je bio onda kad je Qhuinnu prišla sluganka rekavši mu da si uzme stvari i ode k Blayu.

U redu, to je objašnjavalo njegov odlazak na odmor. Sam je pretpostavio da mu se otac napokon smekšao i popustio njegovoj molbi od prije nekoliko tjedana. Ali ne, lik je samo želio da Qhuinn ne bude kod kuće jer je došao trenutak da zlatni plod genske zalihe prođe kroz preobrazbu.

Je li mu brat povalio žensku? Koga su iskoristili za krvnu...

Otac koji nikada nije bio tip koji pokazuje osjećaje, ispruži ruku i nevješto potapša Luchasa po ruci. »Tako smo ponosni na tebe. Izgledaš... savršeno.«

»Stvarno«, zacijuka Qhuinnova majka. »Jednostavno savršeno. Ne izgleda li ti brat savršeno, Solange?«

»Da, izgleda. Savršeno.«

»Imam nešto za tebe«, reče Lohstrong.

Mužjak posegne u unutarnji džep svog sportskog sakoa i izvadi crnu baršunastu kutiju veličine bejzbolske loptice.

Qhuinnovoj majci potekoše suze i kliznuše ispod očiju. »Ovo je za tebe, moj dragocjeni sine.«

Kutija klizne niz bijeli damastni stolnjak, a sada velike bratove ruke drhtale su dok ju je uzimao i otvarao poklopac.

Qhuinn opazi sjaj zlata čak i vani u predvorju.

Dok su svi za stolom šutjeli, brat je netremice gledao u pečatnjak, vidljivo ganut i shrvan od umora, kadli majka nastavi sa svojim cijukanjem. Otac postade nedokučiv, a sestra zdipi pecivo iz košarice za kruh.

»Hvala vam, gospodine«, reče Luchas stavljajući težak zlatni prsten na kažiprst.

»Veličina ti odgovara, zar ne?« Upita Lohstrong.

»Da, gospodine. Savršeno.«

»Tad nosimo istu.«

Pa naravno.

U tom trenu otac skrene pogled kao da se nadao da će se pomicanje očnih jabučica pobrinuti za sjaj suza koje su mu zamutile vid.

Opazi Qhuinna koji se pritajio ispred blagovaonice.

Kratak bljesak u očima otkri da je shvatio o kome je riječ. Pogled mu nije bio tipa »bok, kako si« ili »o dobro, drugi sin je stigao kući«. Više onakav kakav čovjek ima kad prelazeći preko trave opazi hrpicu pasjeg govna prekasno da stopalom ne stane u nju.

Mužjak ponovno pogleda obitelj, izbacujući Qhuinna iz prizora.

Naravno da je kvarenje tog povijesnog trenutka bila posljednja stvar koju je Lohstrong želio, a to je vjerojatno i bio razlog što rukom nije napravio znakove koji štite od urokljivog oka. Obično su svi članovi kućanstva izvodili taj obred kad bi ugledali Qhuinna. No ne i noćas. Tatica nije želio da drugi znaju.

Qhuinn ode do svoje vojničke vreće. Prebacivši je preko ramena, prednjim se stubištem zaputio prema svojoj sobi. Njegovoj je majci obično bilo draže da se kreće stubištem za poslugu, no to je značilo da bi trebao presjeći kroz blagovaonicu i narušiti svu onu silnu ljubav.

Soba mu je bila najdalje što je mogla biti od drugih, skroz u krajnjem desnom dijelu kuće. Često se pitao zašto ga nisu potpuno odvojili i smjestili sa sluganima, no u tom bi slučaju osoblje vjerojatno dalo otkaz.

Zatvorivši vrata, baci svoje dronjke na goli pod i sjedne na krevet. Zagledavši se u jedinu prtljagu koju je imao, shvati da mu je najbolje što prije oprati to rublje, budući da su se ondje nalazile i mokre kupaće gaće.

Služavke su mu odbijale dodirnuti odjeću kao da se zlo iz njega uvuklo u vlakna traperica i majica kratkih rukava. Pozadina priče je bila to da nikada nije bio dobrodošao na formalne događaje pa mu je cijela garderoba bila »peri-deri« drago dijete.

Pogledavši si teniske, ustanovi da plače jer se između vezica nalazilo nekoliko kapljica suza.

Qhuinn nikada neće dobiti prsten.

A dovraga... to je boljelo.

Trljao je lice dlanovima kad mu zazvoni telefon. Dok je vadio stvar iz motorističke jakne, trebao je trepnuti par puta da se pribere.

Stisnuo je tipku za prihvaćanje poziva no nije se javio.

»Upravo sam čuo«, začuo se Blay iz slušalice. »Kako si?«

Qhuinn zausti kazati nešto dok mu je mozak predlagao sve vrste odgovora tipa: »Jebeno do jaja«. »Bar nisam >debeo< kao sestra«. »Ne, ne znam je li brat poševio.«

Umjesto toga reče: »Riješili su me se iz kuće, nisu željeli da moja prisutnost urekne prijelaz. Pretpostavljam da je upalilo jer momak izgleda kao da je dobro prošao kroz cijelu stvar.«

Blay kratko opsova.

»E da, baš je dobio prsten. Otac mu je dao... svoj.«

Pečatnjak s obiteljskim grbom, simbol koji su svi mužjaci iz dobrih obitelji nosili kao potvrdu svog cijenjenog podrijetla.

»Gledao sam kako ga Luchas stavlja na prst«, reče Qhuinn osjećajući se kao da sam sebi oštrim nožem probada meso na rukama.

»Savršeno mu je pristajao, izgledao je sjajno. Znaš iako... ono, kao da to nisam mogao...«

U tom trenu zarida.

Upravo ga je jebeno izgubio. Ispod njegove »jebi se« supkulturne maske krila se strašna istina — želio je da ga vlastita obitelj voli. Koliko god mu sestra bila mimoza, brat štreber, a roditelji suzdržani, među njih četvero je vidio, osjećao ljubav. Bila je to spona koja je spajala te pojedince, nevidljiva nit što se protezala između njihovih srdaca, pristanak na vođenje brige o svemu, od svjetovnog sranja do bilo kakve istinske, užasne tragedije. Jedino što je bilo jače od te veze... bila je spoznaja da si iz nje isključen.

Svaki jebeni dan svog života.

Blayev glas dopre kroz jecaje. »Tu sam za tebe i tako mi je proketo žao... tu sam za tebe... samo nemoj napraviti nikakvu glupost, u redu? Daj da dođem —«

Tko će li ga znati je li Blay pomislio na radnje koje uključuju užad i tuševe.

Zapravo, slobodnom je rukom već primio pojas vlastite izrade koji je napravio od lijepe, jake najlonske tkanine jer mu roditelji nisu davali mnogo novaca za odjeću, a onaj pristojni koji je imao pukao je prije više godina.

Potpuno ga izvukavši, pogleda zatvorena vrata svoje kupaonice. Još ga je samo trebalo svezati za držač tuša — Bog zna da su te cijevi napravljene u dobra stara vremena kad su stvari bile dovoljno čvrste da izdrže neku težinu. Imao je čak i stolac na koji je mogao stati, a potom ga odgurnuti ispod sebe.

»Moram ići —«

»Qhuinn? Ne prekidaj mi vezu, da se nisi usudio prekinuti vezu —«

»Slušaj čovječe, moram ići —«

»Odmah dolazim k tebi«. U pozadini su se začuli neki zvuci, kao da Blay navlači odjeću. »Qhuinn! Ne prekidaj vezu — *Qhuinn...!*<<

Prvo poglavlje

SADAŠNJOST

Pa tom drkošu od vozača treba izjebati mater!«

Jonsey pogleda idiota koji je kraj njega čučao na autobusnoj stanici. U kavezu za hrčke od umjetnog stakla njih su dvojica stajala već tri sata. Barem tri sata. Iako se zbog takvih komentara činilo da su ondje danima.

Na pravom putu da počine vraški opravdano ubojstvo.

»Ti, bljedunjavi, jesi svjestan te činjenice?« naglasi Jonsey.

»Što si rekooooo'?!«

U redu, kao da su tri godine čekanja. »Rekao sam da si bijelac, ono tipa čini se da ljeti trebaš zaštitni faktor. Za razliku od mene —«

»Kako god hoćeš, čovječe, daj provjeri taj vozni red...«

»Pa što se trudiš pričati kao da si iz crnačkog geta? Bogme se ponašaš kao budala.«

U tom je trenu jednostavno želio pregrmjeti noć. Bilo je hladno, sniježilo je i morao se zapitati koga li je samo raspizdio do te mjere da zaglavi ovdje u društvu loše kopije Vanilla Icea.

U stvari, razmišljao je o tome da se izvuče iz cijelog tog sranja. Dobro mu je išlo s trgovanjem papirima u Caldwellu, prije dva mjeseca je izašao iz zatvora u kojem je završio zbog onih ubojstava što ih je počinio kao maloljetnik i zadnje što ga je zanimalo bilo je klatariti se ovdje s nekom bijelom kućkom odlučnom da rječnikom stekne poštovanje ulice. O da, a bio je tu i bogatunski kvart u kojem su se nalazili. Koliko je znao, tu je na snazi bila uredba prema kojoj nisi smio biti na cesti poslije deset navečer.

Kog je vraga, na ovo pristao?

»Hoćeš. Li. Molim te. Pogledati. Onaj. Odličan. Automobil.«

Samo da ušutka lika, Jonsey okrene glavu i izviri iz zaklona. Kad mu vjetrom nošen snijeg upade u oči, glasno opsova. Dovoljno hladno da ti smrzne jaja —

Opa... pozdrav ljepoto.

Zaposjevši plitko ugibaldište za parkiranje točno ispred blistavo čiste, grafitima netaknute trgovine sa 24-satnim radnim vremenom, stajala je prehebena dobra pila. Hummer je bio potpuno zatamnjen, ama baš nigdje se nije vidio krom

— ni na kotačima ni oko prozora, čak ni na ukrasnoj masci. Bio je velik te, s obzirom na opremu, imao veliku mašinu.

Tako dobra pila bila je jedna od stvari koje su se mogle vidjeti na ulicama s kojih je potekao, u vidu prijevoznog sredstva glavnog dilera. No bili su daleko od središta grada, što znači da se radilo o nekoj šminkerskoj bjelčugi koja pokušava izgledati kao da ima muda.

Vanilla podiže naprtnjaču i objesi je na jedno rame. »Idem ga provjerit'!«

»Autobus uskoro stiže.« Jonsey pogleda na sat i prepusti se najdubljim željama. »Pet, najviše deset minuta.«

»Ajmo...«

»Zbogom, šupćino.«

»Što se bojiš ili ti je neki vrug?« Kučkin sin podiže ruke i započe s *paranormalnom aktivnošću*. »Oh, strrrraaaašnooo...«

Jonsey izvadi pištolj i uperi cijev ravno u to kretensko lice. »Nije mi nikakav problem ubiti te na licu mjesta. Činio sam to i ranije, učinit ću to opet. Sad jednostavno odjebi u skokovima i učini si uslugu. Daj u pičku materinu više zaveži.«

Pogledi su im se susreli. Jonsey nije previše mario kako izgledaju mladićeve oči. Upucaj kučkinog sina. Nemoj ga upucati. Sasvim svejedno.

»Dobro, dobro.« Gospodin Brbljavko ustukne i napusti autobusnu postaju. Kurcu hvala. U vražju mater.

Jonsey skloni pljucu, prekriži ruke i netremice se zagleda u smjeru iz kojeg je trebao stići autobus — kao da bi to moglo pomoći.

Glupi jebeni idiot.

Ponovno pogleda na sat. Čovječe, dosta više ovog sranja. Dođe li prije autobus koji se vraća prema središtu grada, sjest će na njega i odjebati sve ovo.

Pomaknuvši naprtnjaču koju mu je bilo rečeno pokupiti, osjeti čvrst obris nekakve posude. Naprtnjača mu je bila jasna. Treba li robu iz zabiti dopremiti u geto, ona je pravi izbor. No posuda? Čemu ona dovraga služi?

Osim ako nije riječ o prahu?

Činjenica da ga je izabrao C-Rider glavom bila je prejebeno jaka. Sve dok nije sreo Bijelog Momka — tad je pomisao da je poseban malo izgubila na uvjerljivosti. Šefovi glavni naputci bili su jasni: nađi se s likom na postaji u Četvrtoj ulici. Ukrcajte se na zadnji autobus za predgrađe i čekajte. Vozite se sve do područja gdje počinju sela kamo biste trebali stići u osvit zore. Siđite na stanici u okrugu Warren. Pješačite kilometar i pol do farme.

Ondje će se naći s C-Riderom i nekolicinom drugih kompanjona da obave posao. A poslije toga? Jonsey će postati dijelom nove ekipe koja će zavladata scenom u Caldieu.

Sviđalo mu se to sranje. Svaka čast C-Rideru, taj je kučkin sin bio čvrst: visoko rangiran u getu, napet do jaja.

No ostali su bili poput Vanilije...

Grmljavina mašine navela ga je na pomisao da se bilo koje vozilo Caldwell Transita napokon pojavilo, pa ustade...

»Jebeno nemoguće«, ispali.

Zatamnjeni Hummer stao je točno pred autobusnu postaju, a kad se prozor spustio, za upravljačem ugleda Bijelog Momka »skroz opaljenog u glavu« — i to ne samo zato što su iz zvučnika nešto takvo treštali Cypress Hill.

»Upadaj! Hajde! Upadaj!«

»Ma, koji kurac izvodiš?« promuca Jonsey dok je obilazio terenac i uskakao na suvozačevo sjedalo.

Jebeno *sranje* u kurac krasni — dupeglavac ipak nije bio potpuna budala, ne kad je uspio izvesti nešto ovakvo.

Momak stisne gas, mašina zagrmi, a utori guma zagrabe snijeg i ispale ih naprijed brzinom od osamdeset kilometara na sat.

Jonsey se hvatao za sve što je napipao dok su kroz crveno svjetlo jurili raskrižjem, a potom preko ograde i parkirališta Hannaford. Dok su nestajali u daljini, glazba je nadglasala pištanje koje je upozoravalo da nijedan od njih nije vezao sigurnosni pojas.

Jonsey se zacereka. »Jebeno dobro, kučkin sine! Ti luda, jebeno luda snježna pahuljo...«

»Mislim da je to Justin Bieber.«

Stojeći ispred poredanih Lay's čipseva, Qhuinn podigne glavu i pogleda u zvučnike ugrađene u stropne obloge. »Da, da, u pravu sam i mrsko mi je što to znam.«

John Matthew pored njega znakovnim jezikom upita, *kako znaš?*

»Malo je govno posvuda.« Kako bi to dokazao, uperi prstom u čestitku s njegovim likom. »Kunem se, taj balavac je dokaz da Antikrist dolazi.«

Možda je već ovdje.

»To bi objasnilo Miley Cyrus.«

Dobro kažeš.

Kad se John vratio promatranju grickalica između kojih je htio izabrati, Qhuinn dvaput provjeri trgovinu. Četiri ujutro, trgovina popunjenih polica, a u njoj ni žive duše — izuzmu li se njih dvojica i blagajnik koji je čitao *National Enquirer* jedući Snickers.

Nema *degrada*. Nema Družbe izroda.

Ništa za upucati.

Izuzme li se Bieberov lik.

Što ćeš ti? Gestom ga upita John.

Qhuinn slegne ramenima i nastavi gledati uokolo. Kao Johnovu *ahstruxu nohtrumu* dužnost mu je bila pobrinuti se da ovaj svake noći u komadu stigne u kuću Bratstva, a već je više od godinu dana to dobro hodalo...

Bože, kako mu je nedostajao Blay.

Zatresavši glavom, nasumce posegne naprijed. Kad mu se ruka vratila, držala je čips s okusom vrhnja i luka.

Gledajući Lay's logo na pakiranju, jedino o čemu je mogao razmišljati bilo je kako su on, John i Blay običavali visjeti u kući Blayevih roditelja igrajući Xbox, ispijajući pivo i sanjareći o značajnijem i boljem životu nakon prijelaza.

Nažalost, ispalo je da se to značajnije i bolje odnosi samo na veličinu i snagu njihovih tijela. Iako je to možda bio samo njegov slučaj. John se ipak sretno sparao, a Blay je bio s...

Sranje, čak ni u mislima nije mogao izgovoriti ime svog rođaka.

»Sve u redu, J?« upita hrapavim glasom.

John Matthew zgrabi stari originalni Doritos tortilja čips i kinine glavom. *Hajdemo po piće.*

Dok su zalazili dublje u trgovinu, Qhuinn poželi da budu u središtu grada, boreći se po uskim uličicama s nekim od njihova dva neprijatelja. Previše vremena potraćenog na dokolicu i ove sitnice u predgrađu značilo je previše razmišljanja o —

Ponovno se prekine.

Čemu god. Osim toga, bilo mu je mrsko dolaziti u bilo kakav doticaj s *glimerom* — osjećaj je bio obostran. Nažalost, pripadnici plemstva postupno su se vraćali u Caldwell, a to je značilo da Wratha zasipaju telefonskim pozivima zbog navodno viđenih koljača.

Kao da Omegini obezdušeni nitkovi nemaju pametnijeg posla od šuljanja oko ogoljelih voćki i smrznutih bazena.

Ipak, kralj nije bio u poziciji da kicošima kaže nek' se jebu. Ne otkako su Xcor i njegova Družba izroda metnuli metak u to kraljevsko grlo.

Izdajice, šupci. Uz malo sreće, Vishous će predočiti nedvojbene dokaze o tome odakle je došao pucanj, a onda će njihovo društvo moći rasturiti te vojnike, glave im nabiti na kolce, a tijela spaliti.

Također će se jasno znati tko se to iz Vijeća povezo s novim neprijateljem.

Da, novi naziv igre sad je bio »prilagođeno korisnicima«, pa je zato svake noći u tjednu jedan od timova završavao tu u susjedstvu u kojem je odrastao, kucajući na vrata i gledajući pod krevete.

U kućama nalik muzejima kojih se grozio više od ijednog mračnog podvožnjaka u središtu grada.

Tapšaj po ramenu navede ga da okrene glavu. Da?

Baš sam ti htio postaviti isto pitanje.

Ha?

Tu si zastao i samo buljiš u... pa znaš.

Qhuinn se namršti i pogleda proizvode pred kojima je stajao. Tad izgubi sve vještine ovladavanja mislima, kao i većinu krvi u glavi. »O da... aaa...« Sranje, zar je netko pojačao grijanje? »Hm.«

Bočice za bebe, hrana za bebe, podbradnici, vlažne maramice i blazinice za bebe. Dude, bočice, neka čudna naprava —

O Bože, pumpa za dojenje.

Qhuinn se za 180 stupnjeva okrenuo tako brzo da se suočio s gotovo dvometarskim stupom Pampersica, zakoračio unazad u zemlju dudu i bočica pa se konačno ispalio iz carstva dojenčadi odbivši se o policu s mastima, za koji god vrag da su služile.

Beba. Beba. Beba -

Uf, dobro. Uspio je doći do blagajne.

Turivši ruku u kožnu jaknu, Qhuinn izvadi novčanik i okrene se uzeti Johnove grickalice. »Daj mi svoje stvari.«

Kad se ovaj krenuo buniti oblikujući riječi ustima, budući da su mu ruke bile pune, Qhuinn mu ugrabi gazirani napitak i tortilja čips koji su onemogućavali komunikaciju.

»Evo ga. Dok on naplaćuje, možeš se na mene derati kako spada.«

Rečeno-učinjeno. Johnove se ruke raspričaše znakovnim jezikom na razne načine poručujući da će on podmiriti račun.

»On je gluh?« upita momak na blagajni glasnim šaptom, kao da je osoba koja se služi znakovnim jezikom nekakav čudak.

»Ne, slijep.«

»Oh.«

Kad je lik nastavio buljiti, Qhuinn ga poželi odalamiti. »Hoćeš li nam naplatiti ili što?«

»O... da. Hej, pa ti imaš tetovažu na licu.« Gospodin Pronicljivi radio je polako, kao da su bar kodovi na tim omotima pružali nekakav otpor njegovu laserskom čitaču. »Znaš to?«

Stvarno. »Ne, prvi glas.«

»Zar si i ti slijep?«

Ovaj stvarno nema ama baš nikakve granice. »Da, jesam.«

»Aha, zato su ti oči tako čudne.«

»Da, upravo tako.«

Qhuinn izvadi dvadeset dolara i ne pričekava ostatak — pomisao na ubojstvo dovela ga je u preeeveliko iskušenje. Kimnuvši Johnu koji je dragog dečka isto mjerkao kao kandidata za odar, Qhuinn krene prema izlazu.

»Što s ostatkom?« vikne čovjek.

»Također sam i gluh, ne čujem te.«

Lik se još glasnije zadere, »onda da ga zadržim, ha?«

»Samo daj«, vikne mu Qhuinn preko ramena.

Idiot je bio glup na n-tu potenciju, beskonačno do boli.

Prolazeći kroz vrata, Qhuinn pomisli kako je pravo čudo da takvi ljudi uopće funkcioniraju kroz dan i noć, a ovom dupeglavcu čak polazi za rukom pravilno obući hlače i rukovati blagajnom.

Zar tim čudima nikad nema kraja?

Kad je izašao, zapljusne ga val hladnoće, vjetar mu razmrši kosu, pahuljice uletješe u nos —

Qhuinn zastade.

Pogleda lijevo, pogleda desno.

»Koji vražji... gdje mi je Hummer?«

Perifernim vidom opazi kako su se Johnove ruke počele micati kao da postavlja isto pitanje, a potom pokazuju na netom pali snijeg... i duboke tragove četiriju zvjerskih guma koje su napravile velik krug i napustile parkirno ugibalište.

»U vražju mater, koje jebeno *sranje!*« Zadere se Qhuinn.

Je li stvarno g. Pronicljivi taj koji je glup?

Drugo poglavlje

U palači Bratstva Blaylock je sjedio na rubu svog kreveta okupan znojem koji mu se sjajio na grudima i ramenima. Među nogama mu je visio ispražnjen kurac, a kukovi mu bijahu rasklimani od svakojakih udaraca i jednoličnog kretanja. S druge strane, nedostajalo mu je daha, a tijelo tražilo barem malo više kisika no što su ih pluća mogla priskrbiti.

Bilo je sasvim prirodno posegnuti za kutijom crvenog Dunhilla koju je držao na noćnom stoliću.

Zvuk tuša pod kojim mu se nalazio ljubavnik i zamaman miris ručno rađenog sapuna bili su bolno poznati.

Zar je prošlo godinu dana?

Izvadivši cigaretu, posegne za starinskim Van Cleef & Arpels upaljačem koji mu je Sax poklonio za rođendan. Bio je od zlata i ukrašen rubinima sa zaštitnim znakom serije Mystery dotične tvrtke, pravi ljepotan iz 1940-ih koji je uvijek bio oku ugodan — i nikada nije zakazao.

Kad je plamen zasjao, tuš se zatvori.

Blay se nagne prema vatrenom jezičcu, uvuče dim i trzajem zaklopi poklopac. Kao i uvijek, ostade blagi tračak mirisa tekućine za upaljač čija se slatkoća pomiješala s dimom koji je otpuhnuo...

Qhuinn je mrzio pušenje.

Nikad ga nije odobravao.

Što je, uzmu li se u obzir brojne nečuvene stvari koje su mu ušle u naviku, bilo naprosto uvredljivo.

Seks s bezbrojnim neznancima u zahodima noćnih klubova? Seks utroje s mužjacima i ženkama? Pirsinzi? Tetovaže na raznim dijelovima tijela?

No taj momak nije »odobravao« pušenje. Kao da se radilo o opakoj navici s kojom nitko prema njegovu pravocrtnom gledištu ne bi trebao imati posla.

U kupaonici se upalilo sušilo za kosu koje je dijelio sa Saxom i mogao je zamisliti tu plavu kosu koju je upravo zgrabio i snažno potegnuo unatrag dok je lebdjela na umjetnom povjetarcu odbijajući svjetlost i blistajući prirodnim sjajem.

Saxton je bio prekrasan, imao je potpuno glatku kožu, mišićavo tijelo i savršen ukus.

Bože, kakve li je samo odjeće bilo u tom njegovom ormaru. Kao da je Veliki Gatsby iskočio sa stranica romana, otišao na Petu aveniju i pokupovao svu silu odijela visoke mode.

Qhuinn nikada nije bio takav. Nosio je majice kupljene po trgovačkim centrima i radne ili kožne hlače, kao i kožnu jaknu koju je imao još iz doba prijelaza. Nikakve Ferragamove ili Ballyseve cipele kod njega nisu dolazile u obzir. Nosio je nove Rocksice s potplatima debljine kamionskih guma. Kosa? Ako je imala sreće, susrela se s četkom. Parfem? Barut i orgazmi.

Do vruga, svih tih godina koliko ga je poznavao — a to je praktički bilo od rođenja — Blay Qhuinna nije vidio u odijelu.

Čisto ti dođe da se zapitaš je li uopće znao da se smokinzi mogu i posjedovati, a ne samo iznajmiti.

Ako je Saxton bio slika i prilika savršenog aristokrata, Qhuinn je bio prava bitanga —

»Izvoli, stresi pepeo u ovo.«

Blay naglo podiže glavu. Saxton je gol, sa savršenom frizurom i namirisani Cool Waterom u ruci držao tešku Baccaratovu pepeljaru koju mu je poklonio za ljetni solsticij. Bila je isto iz četrdesetih i teška kao kuglačka kugla.

Blay poslušao i dlanom uze pepeljaru dovodeći je u ravnotežu. »Ideš na posao?«

Kao da to nije bilo očito?! »Naravno.«

Saxton se okrene pokazujući mu svoje spektakularno dupe dok je odlazio do garderobe. Tehnički gledano, momak je zapravo stanovao vrata do u jednoj od susjednih gostinskih soba, no vremenom mu se odjeća preselila ovamo.

Nije mu smetalo pušenje. S vremena na vrijeme, čak je i sam znao povući koji dim nakon naročito energičnih... razmjena do kojih bi među njima došlo.

»Kako napreduje?«, upita Blay otpuhujući dim. »Tvoj tajni zadatak.«

»Prilično dobro. Skoro sam gotov.«

»Znači li to da ćeš mi napokon moći reći o čemu se radi?«

»Relativno brzo ćeš doznati.«

Kad se iz garderobe začulo lepetanje košulje, Blay okrene cigaretu i zagleda se u užareni vrh. Saxton je za kralja još od jeseni radio na nečemu najstrože povjerljivom i nije dolazilo u obzir da mu oda o čemu se radi — što je vjerojatno bio jedan od brojnih razloga zbog kojih ga je Wrath odabrao za svog privatnog odvjetnika. Saxton je jamčio diskreciju bankovnog trezora.

S druge strane, Qhuinn nikad nije bio u stanju čuvati tajnu. Od zabava iznenađenja do tračeva i nezgodnih osobnih detalja poput javno postavljenog pitanja je li te jeftina kurva povalila kod —

»Blay?«

»Oprosti, što je?«

Saxton se pojavi u Ralph Laurenovom trodijelnom odijelu s prslukom. »Rekoh da se vidimo na Posljednjem obroku.«

»Aha. Pa zar je tako kasno?«

»Da, jest.«

Izgleda da su se projebali dobar dio dana — kao što im se dešavalo sve otkako...

O Bože. Čak nije mogao ni pomisliti na ono što se zbilo prije samo tjedan dana. Čak ni riječima nije mogao opisati kako se osjeća zbog nečeg za što nikad nije strepio da će se desiti — točno pred njegovim očima.

A mislio je da je to što ga je Qhuinn odbio grozno?

Gledati ga kako ima mladunče sa ženkom —

Dosta! Trebao je odgovoriti svom ljubavniku, zar ne? »Da, tako je, vidimo se tamo.«

Osjetilo se da oklijeva, no tada mu je Saxton prišao i utisnuo poljubac u usne. »Večeras nisi u obilasku?«

Blay potvrdno kimne glavom odmičući cigaretu kako ne bi progorjela mužjakovo lijepo odijelo. »Mislio sam pročitati *New Yorker* i možda započeti *S terase*.«

Saxton se nasmiješi jasno pokazavši da mu se izbor sviđa. »Kako ti zavidim. Kad završim, uzet ću si nekoliko slobodnih noći i jednostavno se opuštati.«

»Možda bismo mogli nekamo otputovati?«

»Možda bismo mogli.«

Napet izraz na tom lijepom licu bio je kratak i tužan, jer Saxton je znao da nikuda neće otići.

Ne samo zato što su im Sandalsova luksuzna odmarališta bila neki nedostižan san.

»Budi mi dobro«, reče Saxton nadlanicom dodirnuvši Blayev obraz.

Blay pomiluje tu ruku. »I ti.«

Trenutak kasnije vrata se otvoriše i zatvoriše... i on ostade sam. Sjedeći na neurednom krevetu, u tišini koja kao da ga je pritiskala sa svih strana, popuši cigaretu sve do filtera, zgnječi u pepeljari, upali drugu.

Zatvorivši oči, pokušavao se prisjetiti zvuka Saxtonova stenjanja, pogleda na mužjakova izvijena leđa ili pak dodira kože na koži.

Nije mogao.

U tome i jest srž cijelog problema, zar ne?

»Da budem kratak i jasan«, V. je razvlačio riječi preko mobitela. »Ostao si bez svog Hummera.«

Qhuinn glavom poželi proći kroz neprobojno staklo. »Da, jesam. Bi li stoga, molim te, mogao —«

»Kako si mogao izgubiti 3 i pol tone teško vozilo?«

»Nije bitno...«

»Pa zapravo i jest želiš li da dobijem pristup GPS-u i kažem ti gdje je taj prokleti auto — zbog čega i zoveš, istina? Ili jednostavno misliš kako je priznanje bez ulaženja u pojedinosti dobro za dušu ili već nekakvo slično sranje.«

Qhuinn čvrsto stisne telefon. »Ostavio sam ključeve u bravi.«

»Molim? Nisam shvatio što govoriš.«

U vražju mater. »Ostavio sam ključeve u bravi.«

»To je bio jako glup potez, sine.«

Ne uopće. Zajebavaš me, šališ se. »Možeš li mi stoga pomoći...«

»Upravo sam ti poslao link. Samo još nešto, kad vratiš vozilo...«

»Da?«

»Provjeri jesu li kradljivci našli vremena za pomicanje sjedala — znaš ono, da si ih udobno namjestite i ta sranja. Vjerojatno im se nije žurilo, a zašto i bi kad su imali ključeve.« Na zvuk Vishousova grohota osjeti se kao da ga je netko opalio po jajima blatobranom auta. »Čuj, moram ići, trebaju mi obje ruke da se držim za trbuh dok umirem od smijeha. Čujemo se kasnije.«

Kad se veza prekinula, Qhuinnu je trebalo malo vremena da obuzda želju za bacanjem telefona.

Da, jer ostajanje bez njega ne bi nimalo popravilo stanje stvari.

Dok si je otvarao elektroničku poštu i pitao se koliko li će vremena trebati da cijela stvar padne u zaborav, ušao je u trag svom jebenom autu.

»Ide na zapad.« Okrenuo je telefon tako da je i John mogao vidjeti zaslon. »Hajdemo to obaviti.«

Dok se dematerijalizirao, Qhuinn je bio tek mutno svjestan toga da stupanj njegova gnjeva nije razmjern problemu: kad su mu se molekule počele raspršivati, u bijesu se poželi povezati s kakvim dinamitom — ne samo zato što je postupio kao zadnji kreten, ni zbog nestalog auta, niti zbog činjenice da je u očima jednog od mužjaka iz Bratstva kojeg je najviše cijenio izgledao kao potpuni idiot.

Bilo je još toliko drugih sranja.

Poprimivši obličje na seoskoj cesti, opet provjeri telefon i pričekava da se pojavi John. Kad je borac to učinio, ponovno odredi položaj vozila pa su krenuli još

zapadnije, približavajući se i presijecajući mu pravac kretanja... sve dok se Qhuinn ne ukaza točno na onoj traci snijegom prekrivenog asfalta na kojoj se nalazio i njegov jebeni Hummer.

Niti sto metara ispred vozila.

Koji da je god kučkin sin sjedio za volanom, jurio je kroz snijeg brzinom od stotinjak kilometara na sat, krećući se prema zavoju. Koji k...

Pa, nazvati ih kretenima bilo je svojevrsno licemjerje s obzirom na razvoj događaja te noći.

Daj da pucam u kotače, pokaže John kao da je znao kako pištolj u Qhuinnovoj ruci nije najbolja zamisao.

Ipak, prije negoli je stigao potegnuti svoju Smith & Wessonovu četrdeseticu, Qhuinn se dematerijalizirao... ravno na haubu svog terenca.

Prilijepio se licem uz vjetrobran, a onda ga u dupe udari nalet vjetra koji ga pretvori u bubu na tom staklu. Zatim sve prijeđe u »heeej-pički-ce-štooo-sad«, a zahvaljujući odsjaju s upravljačke ploče, uhvati »O moj Bože!« izraz na licima dva tipa s prednjeg sjedala... a tad se njegova jako pametna zamisao pretvori u potpuni zajeb broj dva te večeri.

Umjesto da je stisnuo kočnicu, vozač svom snagom okrene volan kao da bi možda mogao izbjeći ono što je već sletjelo na Hummerovu haubu. Snaga obrtanja odbaci Qhuinna i tijelo mu poletje dok se prevrtao pogleda prikovanog za svoje vozilo.

Ispalo je da je on imao sreće.

Budući da su Hummeri dizajnirani za stvari koje baš i nemaju veze s aerodinamikom i sposobnošću kočenja, zakoni fizike zgrabili su i zakotrljali tešku metalnu grdosiju. Dok se taj proces odvijao, a usprkos snježnom pokrivaču, metal se susretu s metalom i visoki tonovi škripljenja proparali su noć —

Gromoglasan udarac terenca koji se zabija u nekakav čvrst objekt velik kao kuća prekide cijelu halabuku. Qhuinn doduše nije obratio puno pažnje na sudar budući da je također sletio na cestu bubnuvši na rame i kuk, a potom pokazavši vlastitu verziju kotrljanja niz snijegom pokriven asfalt —

TRES!

Njegovo vratolomno kretanje također je bilo vrlo brzo zaustavljeno, a nešto tvrdo pogodi ga u glavu —

Usljedili su spektakularni svjetlosni efekti, kao da mu je netko zapalio petardu točno ispred nosa. Onda je došlo vrijeme za ptičice oko glave, a kad potom u raznim dijelovima tijela poče osjećati bol, pred očima ugleda sve zvijezde.

Odgurnuvši se od nečeg što mu je bilo najbliže — nije bio siguran radi li se o tlu, drvetu ili tom debeljku u crvenom odijelu, djedu Božićnjaku, strovali se na leđa. Kad se ispružio, hladnoća mu se uvukla u glavu i pomogla razbistriti misli.

Namjeravao je ustati, pregledati Hummera. Prebiti na mrtvo ime onoga tko je iskoristio trenutak kad se ponio kao plavuša. No to se samo njegov vlastiti mozak poigrao sam sa sobom. Tijelo je preuzelo upravljač i gas, te se nije namjeravalo ama baš nikuda pomaknuti.

Dok je ležao najmirnije što je mogao izdišući nejednake oblačiće što su mrznuli u zraku, vrijeme se usporilo, a potom počelo mutiti i mijenjati. Na trenutak mu nije bilo jasno kako je završio u ovom stanju, izvaljen na tlu pored ceste. Je li bila riječ o nesreći koju je sam skrivio?

Ili... je to bila ona Straža časti što je prethodila napadu?

Je li to što se opružio na asfaltu događaj iz prošlosti ili nešto što se upravo zbiva?

Dobro je bilo to što je poslagivanje stvarnosti njegovom mozgu dalo da se nečim zabavlja umjesto da i dalje ustraje u namjeri za dizanjem i kretanjem u akciju. Loše je bilo to da su sjećanja na noć kad ga se vlastita obitelj odrekla bila bolnija od svega što je trenutno osjećao u tijelu.

O Bože, sva su bila tako jasna. Sluganka koja mu donosi službene dokumente i traži malo krvi za obred čišćenja. On koji prebacuje vojničku vreću preko ramena i posljednji put izlazi iz te kuće. Hladna i mračna cesta koja se prostire pred njim —

Ova cesta, shvati u taj mah. Baš je ovom cestom tada krenuo. Ili... je na njoj ležao... štogod. Kad je napustio roditeljski dom, namjeravao se zaputiti na zapad jer je čuo da ondje postoji klan šupačkih probisvijeta poput njega. No odnekud su se stvorila četiri zakrabuljena mužjaka i namlatila ga na mrtvo ime — doslovno. Pogledao je smrti u oči, a potom ugledao budućnost u koju nije mogao povjerovati... sve dok se nije dogodila. Događala upravo sada, s Laylom...

Oh vidi, pa John mu nešto poručuje.

Mladićeve su mu se ruke pred očima kretale takoreći reda radi i Qhuinn pokuša obnoviti komunikaciju —

»Je li ovo stvarno?«, promumlja. John se činio zatečenim.

Moralo je biti stvarno, pomisli Qhuinn, jer Straža časti došla mu je u ljeto, a zrak koji je sad udisao bijaše hladan.

Jesi dobro? John je usnama oblikovao riječi koje je pokazivao.

Spustivši ruku na snijegom prekriveno tlo, Qhuinn se odgurne najjače što je mogao. Kad se nije pomaknuo više od nekoliko centimetara, ostavi se jalovog pokušaja... i ostane jebeno bez svijesti.

Treće poglavlje

Zvuk kokaina koji se ušmrkavao u deformirani nosni septum navede muškarca koji je stajao s druge strane vrata da još čvršće stisne dršku noža. Drkoš. Koji drkoš.

Prvo pravilo svakog uspješnog dilera bilo je da ne uzimaš ono što prodaješ. Ovisnici koji su utemeljili tvoj posao jesu. Suradnici koji su ti trebali za jačanje utjecaja jesu. Kučke koje si trebao na ulici jesu.

Uprava to nije činila. Nikad.

Logika je bila potpuno na mjestu, sasvim jednostavna i temeljna, ista kao i zaključak da te, odeš li u kasino koji ima površinu od pola kvadratnog kilometra, dovoljno hrane za omanju državu i pozlatu baš na svakom koraku, ne treba nimalo čuditi ostaneš li bez prebite pare. Ako je drogiranje tako jebeno dobra ideja, zašto ljudi stalno umiru od tog sranja, zbog njega si uništavaju živote i zahvaljujući njemu završavaju u zatvoru?!

Kreten.

Muškarac okrene ručicu na vratima i gurne ih, naravno da su bila otključana. Dok je ulazio u prljavu prostoriju, zapuhne ga smrad dječjeg pudera koji bi mu bio neizdrživ — da ga se nije navikao osjećati na samome sebi.

To odvratno štipanje za nos bila je jedina stvar koja mu nije odgovarala nakon promjene. Sve ostalo — snaga, dugovječnost, sloboda — mu se izuzetno sviđalo. Ali dovraga, taj smrad.

Bez obzira koliko parfema na sebe stavljao, nije ga se mogao riješiti. E da, nedostajao mu je i seks.

Izuzev toga, Degradacijsko društvo bilo mu je karta za dolazak na vlast.

Šmrkanje je prestalo, a Viši degrad pred njim podigao je pogled s časopisa *People* na kojem je napravio linije. Ispod preostalog praha, neki je šminker zvan Channing Tatum zurio u kameru, zgodan do jaja. »Hej, što radiš ovdje?«

Dok su mu se zacakljene, euforične oči s teškom mukom nastojale usredotočiti, »Šef« je izgledao kao da je upravo popušio napaljenoj krafni.

»Imam nešto za tebe.«

»Još? O Bože, kako si samo znao? Ostalo mi je još svega 2 grama, a ja —«

Connors alias C-Rider bio je brz, u tri se koraka našao pred njim, trznuo ruku i u širokom luku zamahnuo nožem koji je završio u glavi *Višeg degrada*. Čelična se oštrica zabila duboko prošavši kroz mekšu kost sljepoočnice i probivši ušlagiranu sivu tvar.

Viši degrad doživi mišićni spazam — možda zbog ozljede... no prije zato što su mu nadbubrežne žlijezde u krvotok upravo šiknule tisuću litara jebenog adrenalina, a on se nije dobro slagao s kokainom. Kad se govno skljkalo sa stolice i ljostnulo na pod, nož ostade u Connorsovoj ruci koja ga je izvlačila iz lubanje s oštricom označenom crnom krvlju.

Connors susretne preneraženi pogled svog sada bivšeg nadređenog i osjeti se stvarno dobro zbog unapređenja koje ga je čekalo. Sam Omega mu je došao i ponudio taj posao, nesumnjivo uvidjevši, kao što su uostalom i svi drugi, da to nabrijano smeće nije netko kome želiš povjeriti organizaciju nečeg važnijeg od partije pokera. Da, tip je zasigurno bio od koristi u novačenju ljudstva. No kvantiteta nije kvaliteta, a nije trebalo ni napraviti usporedbu s vojskom, mornaricom, zračnim snagama ili marincima da se uvidi kako je Degradacijsko društvo preplavljeno neobuzdanom, hiperaktivnom mladeži s poremećajem pažnje.

Teško je unaprijediti bilo koji posao s takvom vrstom ljudstva — osim ako nemaš pravog profesionalca koji vodi cijelo to sranje.

Što je bio razlog iz kojeg je Omega sve ovo i pokrenuo.

»Z-z-zaš...«

»Otpušten si, smeće jedno.«

Završnica nečasnog otpusta dolazila je zajedno s drugim ubojitim potezom, onim koji se sastojao od potezanja te oštrice koja je završavala posred prsa. S jednim *puff!* i tračkom dima promjena u poretku bila je potpuna.

A Connors je vodio cijelu stvar.

Zbog nadmoći se na trenutak nasmiješio — sve dok pogledom nije prešao sobu. Iz nekog razloga pomisli na onu reklamu za osvježivač zraka u kojem likovi zaseru neko mjesto, poprskaju ga tim nečim kao ludi i potom dovuku »stvarne ljude, ne glumce« da onjuše prostoriju.

Čovječe, osim ostataka hrane — kojih nije bilo jer koljačima ne treba jelo — sve se uklapalo: plijesan na stropu, ofucan namještaj, slavina s koje kapa u sudoper... a posebice sranja koja su dolazila s višestrukom ovisnošću o kemijskim drogama, poput šprica, žlica, pa čak i dvolitarske boce Spritea tamo u kutu, namijenjene spravljanju metamfetamina u kućnoj radinosti.

Ovo nije bilo sjedište moći već najobičnija narkomanska rupčaga.

Connors pretraži prostoriju i domogne se govnarovog telefona. Zaslon mu je bio napuknut, a na poleđini se nalazila nekakva ljepljiva zakrpa. Nije bio zaštićen zaporkom i kad je otišao u odjeljak za poruke, pojavi se sva sila dupelizaca i njihovih čestitarskih laprdanja povodom večerašnje inauguracijske svečanosti.

No *Viši degrad* nije znao da na njoj neće nastupiti.

Međutim, Connors se nije namjeravao osvećivati. Te su dupelizačke budale samo pokušavale preživjeti i svakome bi popušile kurac samo da nastave disati: u

potpunosti je očekivao da će se isti ti likovi uvlačiti i njemu i želio je to. Špijuni imaju svrhu u velikoj shemi stvari.

A čovječe, trebalo je obaviti dosta posla.

Prema onome što je shvatio tijekom svog blagoslovljeno kratkog razdoblja uvlačenja u dupe, Degradacijskom društvu ostalo je malo sredstava u vidu oružja, streljiva ili imovine. Ništa gotovine, budući da je ono što je dolazilo od sitnih pljački završilo u govnarovom nosu ili žili. Nije bilo velikog popisa članova, ni organizacije po odredima, niti obuke.

U kratkom je vremenu trebalo promijeniti i uvesti dosta toga...

Hladan zrak prostruji sobom i Connors se okrenu. Omega se pojavio niotkud, bijela odjeća Zla je blještala, a crna sjenka ispod nje djelovala kao optička varka.

Odbojnost koja prože Connorsa bila je nešto za što je znao da se na to treba naviknuti. Omega je uvijek imao poseban odnos sa svojim *Višim degradima* — što je možda bio razlog zbog kojeg su rijetko kad dugo potrajali.

S druge strane, uzme li se u obzir koga je izabrao...

»Pobrinut ću se za njega« reče Connors kimnuvši prema sprženoj mrlji na podu.

»Znam«, odgovori Omega glasom koji se otegnu kroz smrdljiv, hladan zrak.

Vani žestok zapuh vjetra nanese snijeg na prozore i nešto pahulja prođe kroz pukotinu na dasci jednog od njih. Kako su pale na pod, tako su i ostale blistati, budući da je zbog gospodareve prisutnosti temperatura bila dovoljno hladna za njihov opstanak.

»Vratio se kući.« Omega se približi poput dima, bez ikakve naznake da ga pokreće neka vrsta nogu. »Vrlo sam zadovoljan.«

Connors naloži vlastitim stopalima da ne mrdaju. Nije imao kuda uteći, niti razloga bježati — samo je trebao proći kroz ono što se upravo trebalo desiti.

Na kraju krajeva, za to se pripremio.

»Za tebe imam neke nove regrute.«

Omega zastane. »Stvarno?«

»Plaćanje odštete, na neki način.« Bolje reći točka na »i« cijelog ovog sranja: trebao je što prije prijeći na stvar, a pažljivo je isplanirao da se ova dva događaja dese jedan iza drugog. Omega je, u krajnjoj liniji, bio zagrijan za svoje igračke, no još mu je draže bilo vlastito Društvo i istrebljenje vampira zbog kojeg ga je stvorio.

»Činiš me beskrajno zadovoljnim«, prošapće Omega dok se primicao. »Mislim da ćemo se dobro slagati... gospodine C.«

Četvrto poglavlje

 dabranica Layla cijelog je života prebivala u svom tijelu lišena svake tjelesne neugode. Rođena u Čuvarđevinom Utočištu i ondje odrasla u profinjenom, nadnaravnom miru, nikad nije znala za glad, groznicu ili bilo kakvu bol, kao ni za hladnoću, ozljede, udarce ili grčeve. Baš kao i sve ostalo u najsvetijem mjestu Majke cijele rase, njeno se tijelo uvijek nalazilo u istom spokojnom stanju, kao savršen primjerak koji funkcionira na najvišoj razini...

»O Bože«, želudac joj je bio u grlu kad je iskočila iz kreveta i oteturala u kupaonicu.

Bose joj se noge okliznu na mramoru kad se bacila na koljena i nagnula preko ruba zahodske školjke kako bi se našla oči u oči s njenom šupljinom.

»Jednostavno... učini to...« reče daščući dok joj je nadolazeća mučnina obuzimala tijelo sve dok se čak i nožni prsti nisu savili i pokušali zabiti u pod. »Milost... za ime Čuvarđeve...«

Kad bi samo mogla isprazniti sadržaj želuca, sigurno bi si ublažila muke...

Stavivši kažiprst i srednjak u grlo, gurne ih tako duboko da se umalo ugušila. No to je bilo sve. Nije bilo usklađenog kretanja ošita, niti izbacivanja masnog pokvarenog mesa iz želuca... doduše, to zapravo nije ni pojela — kao niti bilo što drugo — već... koliko dugo? Danima.

Možebitno je to i bio problem.

Obavivši ruku oko bokova, nasloni znojno čelo na tvrd, hladan rub školjke i pokuša plitko disati, budući da ju je zrak koji je klizio niz grlo još više nagonio na uzaludan pokušaj povraćanja.

Prije nekoliko dana, dok je bila u razdoblju potrebe, tijelo je preuzelo kontrolu, a želja za parenjem dovoljno jaka da izbriše sve misli i osjećaje. Međutim, to je stanje tjelesne premoći brzo prošlo, baš kao i bolovi i patnja zbog neumornog parenja, pa su joj koža i kosti ponovno prepustili vodstvo mozgu.

Korak po korak, ravnoteža se još jednom vraćala.

Odustavši od povraćanja, pažljivo se pomaknula naslonivši ramena na blaženo hladan mramorni zid.

Uzme li se u obzir koliko se loše osjećala, mogla je jedino zaključiti da gubi trudnoću. Nikada nije vidjela da itko u Utočištu prolazi kroz ovakvo što — je li ta bolest ovdje na Zemlji bila normalna pojava?

Zatvorivši oči, poželi da s nekime može o svemu popričati. No tek su malobrojni znali za njeno stanje — i tako je zasad trebalo ostati: većina ih nije

imala pojma da je prošla kroz razdoblje potrebe, ni da je bila opslužena. Jesensko razdoblje plodnosti udarilo ju je prvi put, a Bratstvo se na to raspršilo na sve strane jer nije bilo za igrati se s izlaganjem tim hormonima — iz valjanog razloga, kao što je naučila iz vlastitog iskustva. Što se desilo kad su se vratili u svoje uobičajene sobe u palači? Njena je potreba prošla, pa se svaki preostali trag hormona u zraku mogao pripisati bilo kome i s izmakom jeseni osušiti na suncu.

No nastavi li se trudnoća, privatnost u te njene dvije sobe neće potrajati. Kao prvo, stanje u kojem se nalazi osjetit će drugi, a pogotovo mužjaci koji su za takvo što naročito sposobni.

Kao drugo, nakon nekog vremena će se na njoj početi vidjeti.

Osim ako, budući da se osjećala toliko loše, mlado baš i nije imalo nekog izgleda za preživljavanje?

Dok ju je u donjem dijelu trbuha obuzimao čudan osjećaj zategnutosti, kao da joj zdjelicu stišće nevidljivi škripac, pokuša usmjeriti misli na nešto drugo, nešto što nema veze s tjelesnim osjetima.

Pred njom se pojaviše oči boje noćnog neba.

Prodorne oči, oči koje su je netremice gledale sa zakrvavljenog i izobličenog lica... lijepog čak i u svojoj ružnoći.

Dobro, to mu baš i nije neka prednost.

Xcor, voda Družbe izroda, izdajica kralja, progonjeni mužjak i neprijatelj Bratstva te svih zakonu odanih vampira, ma gdje se nalazili. Žestok ratnik rođen od plemenite majke koja ga zbog izgleda nije željela i nepoznatog oca koji nikada nije potvrdio očinstvo. Neželjeni teret što su ga iz doma prebacili u sirotište gdje je boravio sve do ulaska u Bloodletterov kamp za obuku tamo u Staroj Zemlji. Nemilosrdan borac ondje izbrušen do savršenstva, da bi u zreloj dobi postao gospodar smrti koji putuje zemljom s družbom elitnih boraca isprva odanih samom Bloodletteru, a potom Xcoru — i nikom drugom.

Traganje za informacijama u knjižnici Utočišta je završilo, budući da nijedna Odabranica više nije obnavljala bazu podataka. Ostalo je mogla zaključiti i sama: Bratstvo je vjerovalo da je Wratha jesenas pokušao ubiti Xcor, a čula je i da među *glimerom* ima pobunjenika koji s tim borcem surađuju.

Xcor. Izdajnički, okrutni mužjak u kojem nije preostalo nimalo savjesti, odanosti ni načela kojima bi služio.

A opet, kad je pogledala u njegove oči, bila u njegovoj blizini, bez ičijeg znanja nahranila tog novog neprijatelja... po prvi se put u životu osjećala kao potpuna ženka.

Jer nije ju gledao nasilnički, već s —

»Uhapsite to«, povikala je. *Zaustavite to odmah.*«

Kao da je bila mlado koje se uvlači u ormar ili nešto slično. Prisiljavajući se da ustane, omota se kućnom haljinom te odluči otići iz sobe i sići do kuhinje. Trebala joj je promjena okružja, ali i hrana — čak i ako će njenom nadraženom želucu samo dati materijala za izbacivanje.

Na izlasku se ni ne pogleda u zrcalo da provjeri kako izgleda. Nije ju bila briga za to kako joj stoji haljina i nije gubila niti trena na zamaranje izborom između više pari svojih identičnih sandala.

Koliko li je samo vremena u prošlosti trošila na sitne pojedinosti vezane uz vlastiti izgled.

Bilo bi joj puno bolje da ga je posvetila učenju ili obuci za neko zvanje. No toga nije bilo na popisu aktivnosti koje su dopuštene Odabranicama.

Kad je kročila u hodnik, duboko udahne, smiri se i zaputi prema kraljevoj radnoj sobi —

Gore ravno ispred nje Blaylock, sin Rockeov, bane u dvoranu kipova jako namrštenog čela, obučen u kožu od glave do pete svojih golemih čizama. Dok je koračao naprijed, provjeravao si je oružje, komad po komad, vadeći ga iz korica, pa premještajući i ponovno opasavajući.

Layla stade kao ukopana.

Kad je mužjak napokon opazi, učini isto, a pogled mu posta odsutan.

Jarko crvene kose i divnih plavih očiju, taj je punokrvni plemić bio borac Bratstva, no ne i grubijan. Bez obzira na sve ono što je noću činio vani na bojnom polju, u biti je ostao uglađen, inteligentan gospodin lijepih manira i dobrog obrazovanja.

Stoga nije bilo čudo što se čak i u žurbi lagano naklonio kako bi je dolično pozdravio prije negoli je nastavio žuriti prema stubištu.

Dok je silazio u predvorje, ona začu Qhuinnov glas.

Zaljubljen sam u nekoga...

Layla primijeni svoje novo umijeće psovanja ispod glasa. Stanje stvari između ta dva borca bijaše uistinu tužno, a njena trudnoća baš i nije bila od pomoći po tom pitanju.

No kocka je bačena.

A svi će oni snositi posljedice.

Dok je jurio stubištem, Blay je imao osjećaj da ga netko progoni, što je bila ludost. Iza njega nije bilo nikoga tko bi predstavljao nekakvu prijetnju. Nije bilo drkaroša s Jasonovom maskom, ni bolesnog gada u ružnom Božićnom puloveru, niti klauna ubojice...

Samo možda trudna Odabranica kojoj se zalomilo da provede dobrih dvanaest sati u jebanju njegovog bivšeg najboljeg prijatelja.

Nema problema.

Na kraju krajeva, više nije trebalo biti nikakvog problema. Nevolja je bila u tome što se svaki put kad bi vidio tu ženku osjećao kao da ga je nešto udarilo u želudac. Što je također bilo suludo. Nije učinila ništa loše, kao ni Qhuinn.

Premda, ako je zatrudnjela...

Dok je teška koraka prolazio predvorjem, Blay potisnu sve te sretne misli. Nema vremena za psihološke brbljarije, čak ni one u vlastitoj glavi: kad te Vishous nazove na slobodnu noć i kaže ti da za pet minuta budeš vani u punoj ratnoj spremi, to nije zato što stvari idu kao po loju.

Dok su razgovarali, nije mu spomenuo detalje, niti ih je on tražio. Blayu je trebao samo trenutak za slanje poruke Saxtonu, a zatim je nabacio kožu i čelik, spreman na sve.

Na određeni je način ovo bilo dobro. Ispalo je da je noć provedena u čitanju u vlastitoj sobi pravo mučenje, a pomisao na to da bi netko mogao biti u nevolji barem ga je pokrenula. Kad je izletio na trijem —

Našao se licem u lice s kamionom Bratstva.

Vozilo je bilo sređeno tako da izgleda kao pravo ljudsko, pa je po njemu na više mjesta stajao natpis »pomoć na cesti« i izmišljeno ime tvrtke Vučna služba Murphy. Bio je tu i lažni broj telefona, kao i lažni slogan: »Uvijek smo tu za vas.«

Čisto sranje. Osim naravno u slučaju kad se to »vas« odnosilo na članove Bratstva.

Blay uskoči na suvozačevo mjesto i za upravljačem zatekne Tohra, a ne V.-a. »Dolazi li Vishous?«

»Samo ti i ja, mali — on još radi na balističkom ispitivanju onog metka.«

Brat stisne gas, dizel-motor zaurla kao zvijer, a prednja svjetla u širokom luku preletjele preko vodoskoka i niza automobila koji su kotač do kotača stajali parkirani u dvorištu.

Baš kad je Blay provjerio brojčano stanje vozila i uvidio koje nedostaje, Tohr mu reče: »Radi se o Qhuinnu i Johnu.«

Blayu u sekundi pade mrak na oči. »Što se desilo?«

»Ne znam mnogo. John se javio V.-u radi pomoći u hitnom slučaju.« Brat ga pogleda. »Samo smo ti i ja bili slobodni.«

Blay posegne za kvakom spreman napustiti vozilo i smjesta se dematerijalizirati odatle. »Gdje se —«

»Smiri se, sinko. Znaš pravila. Nitko od nas ne može biti vani sam, stoga mi je u sjedalu potrebno i tvoje dupe ili ću prekršiti svoj vlastiti jebeni protokol.«

Blay udari šakom u vrata toliko snažno da mu žestoka bol u ruci malo razbistri glavu. Jebena Družba izroda, neka se svi nose dovraga — a još ga je više razjarilo to što pravilo ima smisla. Xcor i njegovi dečki dokazali su da su lukavi, agresivni i potpuno lišeni morala — nisu baš bili od onih neprijatelja koje bi želio sresti kad si sam samcat.

Ma hajde.

Blay zgrabi telefon u namjeri da Johnu pošalje poruku — no zaustavio se jer dečke nije želio ometati svojim nastojanjem da dozna pojedinosti. »Ima li koga tko može brzo stići do njih?«

»V. je nazvao ostale. U središtu grada vodi se žestoka borba i nitko ne može otići.«

»Prokletstvo.«

»Vozit ću najbrže što mogu, sinko.«

»Blay kimne glavom samo zato da ne ispadne nepristojan. »Gdje su i koliko daleko?«

»Petnaest do dvadeset minuta, iza predgrađa.«

Sranje.

Zureći kroz prozor i promatrajući kako prelijeće snijeg, sam sebi reče da to što je John poslao poruku znači da su živi, i zaboga, nije tražio vozilo hitne pomoći već kamion vučne službe. Po svemu sudeći, pukla im je guma ili su razbili vjetrobran, a hysteriziranje neće smanjiti udaljenost, ublažiti teške posljedice ako ih je bilo, ili na bilo koji način promijeniti ishod.

»Oprosti ako se ponašam kao šupak«, promrmlja Blay dok je Brat izlazio na autoput.

»Ne trebaš se ispričavati radi toga što si zabrinut za svoje dečke.«

Čovječe, Thor je takva faca.

Budući da je bilo kasno, gluho doba noći, na cesti u smjeru sjevera nije bilo automobila, samo jedan ili dva šlepera čiji su vozači jurili kao šišmiši iz pakla. Njihov kamion nije dugo ostao na autoputu. Nakon dvanaestak kilometara skrenuli su na izlaz koji se nalazio dosta sjevernije od središta Caldwell i vodio u prigradsko naselje poznato po palačama, a ne rančevima, Mercedesima, a ne Mazdama.

»Kojeg vruga tamo rade?« upita Blay.

»Istražuju ona izvješća.«

»O *degradima*?«

»Da.«

Blay zaklima glavom kad su prošli pored kamenih zidova visokih i debelih poput bedema i dvorišnih vrata od filigranski oblikovanog kovanog željeza koja su za strance bila zatvorena.

Iznenada duboko udahne i opusti se. Plemstvo koje se vraćalo u grad bilo je uplašeno i u svemu oko sebe vidjelo znakove nazočnosti *degrada* — što dakako nije značilo da su koljači doista iskakali iza vrtnih kipova ili se skrivali u njihovim podrumima.

Ovdje nije bila riječ o nečem što se dogodilo živim bićima, već stroju.

Blay protrlja lice i izbi si paniku iz glave.

Barem dok nisu stigli na drugu stranu naselja i našli se na mjestu nesreće.

Kad su skrenuli iza zavoja, pored ceste su ugledali par stražnjih svjetala na kojima se sa strane sjajilo nešto crveno — čemu ondje nikako nije bilo mjesto.

Vraga se radilo samo o mehaničkom problemu.

Blay iskoči van prije nego li je Thor uopće počeo skretati s ceste i dematerijalizira se ravno pred Hummer.

»Isuse Bože, ne«, zastenja kad je ugledao dva napuknuća na vjetrobranu — što su mogle napraviti samo dvije glave koje su udarile u staklo.

Posrćući kroz snijeg, ode do vozačevih vrata. Slatkast smrad benzina dražio mu je nos, a dim iz motora nagonio da zatrepće.

Oštar zvižduk slijeva propara noć. Osvrćući se oko sebe, Blay pretraži snijegom prekriven krajolik... i ugleda dvije krupne spodobе udaljene kakvih šest metara u podnožju drveta velikog otprilike kao i ono na koje je nasjeo Hummer.

Probijajući se kroz snježne nanose, Blay stiže do njih i pade na koljena. Qhuinn se izvalio na tlu ispruživši duge, teške noge, dok mu je gornji dio tijela počivao u Johnovu krilu.

Šutke je i nepomično zurio u njih tim svojim raznobojnim očima.

»Je li paraliziran?« upita Blay pogledavši Johna.

»Ne koliko znam«, suho odgovori Qhuinn.

Mislim da ima potres mozga, pokaže John.

»Nemam.«

Odletio je s haube i pogodio ovo drvo.

»Skoro sam promašio drvo.«

I sve otad sam ga morao držati na tlu.

»Što mi opako ide na živce.«

»Kako nam ide dečki?« reče Tohr kad se probio do njih gazeći čizmama snježni pokrivač. »Ima li ozlijeđenih?«

Qhuinn se odgurne od Johna i skoči na noge. »Ne svi smo...«

U tom mu se trenu ravnoteža poremeti, a tijelo nagne toliko da ga je Tohr trebao pridržati.

»Idi čekati u kamionu«, strogo reče Brat.

»Odjebi s tom...«

Tohr ga naglo okrene tako da su se našli licem u lice. »Molim lijepo sinko, što si to rekao? Jer znam da me upravo nisi poslao u kurac, zar ne?«

U redu. Dobro. Blay je iz prve ruke znao da u životu postoji nekoliko situacija u kojima se Qhuinn povlačio. Reći tako nešto Bratu kojeg je poštivao, a koji je bio više nego spreman dovršiti posao koji je onaj bor tamo započeo, bila je definitivno jedna od njih.

Qhuinn pogleda prema svom terencu. »Oprosti, teška noć. Samo mi se na sekundu zavrtjelo u glavi, dobro sam.«

Na tipično qhuinnovski način tip se oslobodi i odšeta prema zadimljenoj gomili prethodno voznog metala kao da se ozljeda riješio snagom volje.

Ostavljaajući sve ostale da se valjaju u prašini.

Blay ustane i prisili se usredotočiti na Johna. »Što se desilo?«

Bogu hvala na znakovnom jeziku, omogućio mu je da u nešto gleda, a John si je srećom dao vremena za opisivanje pojedinosti. Kad je završio s pričom, Blayu je preostalo samo zuriti u svog prijatelja. No hajde, pa takvo sranje stvarno nitko ne bi mogao izmisliti.

Ne o nekome tko im je bio drag, na bilo koji način.

Tohrment prasne u smijeh. Stisnuo je *otprav*, hoćeš reći.«

»Nisam siguran da znam što je to«, prekine ga Blay.

Thor slegne ramenima i pogleda za Qhuinnovim tragom u snijegu pokazujući rukom prema olupini. »Ono tamo, to je definicija *otprava* — koji je stisnuo tvoj dečko kad je ostavio ključ u bravi.«

On nije moj dečko, reče Blay sam sebi. Nikad nije bio, nikada neće ni biti.

Činjenica da je to boljelo gore od ijednog potresa mozga bilo je nešto o čemu je, kao i o toliko mnogo toga, šutio kao zaliven.

Povukavši se ustranu i van dosega prednjih svjetala, Blay je zaostao za ostalima i gledao kako se Qhuinn saginje kraj vozačevih vrata i lagano psuje. »Nered, pravi nered.«

Tohr je obavio posao na suvozačkom mjestu. »O vidi, vidi, u paru su.«

»Mislim da su mrtvi.«

»Stvarno? Po čemu to zaključuješ? Po tome što se ne miču ili zato što ovaj ovdje više nema crta lica?«

Qhuinn se uspravi i pogledom prijeđe karoseriju. »Moramo ga odgurati i otegliti.«

»A ja mislio da ćemo peći palačinke«, reče Tohr. »John? Blay? Dolazite ovamo.«

Njih se četvorica postroje jedan uz drugoga između parova guma i čizmama ukopaju u snijeg, učvrstivši si položaj. Četiri para ruku pritisnulo je karoseriju, četiri se tijela čvrsto naslonilo na nju, četiri para ramena stisnulo.

Jedan je glas, Thorov, odbrojavao. »Na tri. Jedan. Dva. Triii...« Hummer je već imao lošu noć, a zbog ovog je pravog-krivog poteza zacvilio tako glasno da je jednu sovu otjerao preko ceste, a par jelena nagnao da u skokovima nestanu među drvećem.

Ipak, terenac nije bio jedini koji je proklinjao cijeli svijet. Svi su pod ogromnom težinom vozila počeli psovati kao kočijaši dok su tu gomilu čelika nastojali osloboditi utjecaja sile teže. Međutim, zakoni rizike bili su posesivni, a kad mu se tijelo napelo i svi mišići stegnuli oko kostiju, Blay okrene glavu i promijeni položaj...

Stajao je odmah do Qhuinna, točno kraj njega.

Qhuinnov je pogled bio usmjeren ravno prema naprijed, usne zategnute iznad očnjaka, a divlji izraz lica rezultat potpunog tjelesnog napora...

Izgledao je gotovo isto kao kad bi svršio.

No ta mu misao nažalost nije nimalo promijenila tijekom misli.

Problem je bio u tome što je Blay iz prve ruke znao što je orgazam radio iz dotičnog, iako ne zato što se nalazio među tisućama onih koji su ga iskusili. O ne, to nikada. Neka Bog jebeno zabrani liku koji bi kurac zabio u sve što diše — a možda i u neke nežive stvari — da takvo što učini Blayu.

O da, jer taj je zabrinjavajući seksualni apetit, koji je doveo do toga da Qhuinn poševi sve u Caldwellu što ima između dvadeset i dvadeset i osam godina, Blaya maknuo s jebališta.

»On se... počinje micati...« zaškriguta Tohr. »Poduprite ga!«

Blay i Qhuinn krenu u akciju popuštajući stisak, lagano čučnuvši, postavivši ramena ispod ruba krova. Kako su licem bili okrenuti jedan prema drugom, pogledi su im se susreli kad im je dah izlijetao kroz usta, bedra se napinjala, a tijela kretala u borbu protiv tog hladnog, teškog tereta — koji je zahvaljujući snijegu srećom bio sklizav.

Njihova je udružena snaga bila rekretnica — u doslovnom smislu. Os koju su načinile gume s druge strane bila je dovoljna da se Hummer od četiri tone počne pomicati i postajati sve lakši i lakši.

Zašto ga je dovraga Qhuinn gledao na taj način?

Te oči, taj par očiju sastavljen od jednog plavog i jednog zelenog, prikovale su se za Blaya i netremice ga gledale.

Možda se radilo samo o koncentraciji — može biti da se zapravo usredotočio na neku točku udaljenu desetak centimetara od njegova lica, a Blay se slučajno našao baš iza nje.

Moralo je biti tako...

»Lakše dečki!« zaviče Tohr. »Ili ćemo sve morati ispočetka!«

Blay popusti pritisak i uslijedi trenutak napetog iščekivanja, djelić sekunde u kojem se zbililo nemoguće, a tri i pol tone težak terenac savršeno balansirao na rubu dva kotača, kad je ono što je bilo tegobno postalo... razlogom za veselje.

Qhuinn je i dalje piljio u njega.

Kad se Hummer iznenada prizemljio na sva četiri kotača, Blay se namršti i okrene. Kad se osvrnuo... Qhuinnove su oči i dalje bile tamo gdje su se dotad nalazile.

Blay se nagne prema njemu i prosikta, »Što je?«

Prije negoli je dobio ikakav odgovor, Tohr priđe i otvori stražnja vrata. Miris svježih krvi prolebdje hladnim zrakom. »Čovječe, čak i ako šteta nije potpuna, nisam siguran da ćeš ga željeti natrag. Čišćenje ovog unutra bit će posao iz pakla.«

Qhuinn ništa ne odgovori, činilo se da je zaboravio sve o reklami osiguravajućeg društva kojom se terenac uzdržavao. Samo je stajao kao ukopan i zurio u Blaya.

Možda je kučkinog sina udarila kap dok je ustajao?

»Imaš problema?« ponovi Blay.

»Dovest ću kamion«, reče Tohr krenuvši po drugo vozilo. »Ostavimo tijela tu gdje jesu — možete ih se riješiti na putu kući.«

U međuvremenu je Blay mogao osjetiti kako John oklijeva i gleda prema njima dvojici — Qhuinna za to, naravno, izgleda nije bilo briga.

S kletvom na usnama Blay riješi problem potrčavši prema vučnom kamionu uz koji je hodao dok ga je Tohr vozio unatrag prema skršenom Hummeru. Posegnuvši za vitlom, otkopča kuku i počne oslobađati čelično uže.

Imao je osjećaj da zna što Qhuinn ima na umu, a ako je bio u pravu, liku bi bilo bolje da šuti i drži se jebeno podalje.

Nije to želio čuti.

Peto poglavlje

Dok je Qhuinn stajao izložen jakom vjetru i promatrao kako Blay pričvršćuje kuku za Hummer, snijeg mu je lepršao nad čizmama, a nježni im bijeli pokrivač postupno prekrivao čelikom presvučene vrhove. Kad se u njih zagledao, glavom mu prođe maglovita misao da bi, ostane li nepomično stajati dovoljno dugo, njime bio prekriven od glave do pete.

Kvragu, čudne li su mu stvari padale na pamet.

Tutnjanje kamionskog motora navelo ga je da podigne glavu i pogledom slijedi kuku koja mu je počela vući uništeno vozilo, stradalo zbog izlijetanja s ceste prekrivene upravo snijegom.

Blay je na sebe preuzeo brigu o vuči, stajao je sa strane pažljivo motreći i nadzirući brzinu potezanja kako mehanički dijelovi te nekad sjajne, a sad njegovom krivicom potpuno sjebane pile, ne bi bili izloženi nikakvom dodatnom pritisku.

Činio je to tako pažljivo, tako pribrano, toliko mu je sve bilo pod nadzorom.

Kako bi djelovao opušteno, Qhuinn ode do Thora praveći se da poput njega samo gleda kako napreduje dizanje.

Zapravo, nije mario za to. Radilo se, naravno, o Blayu.

Uvijek se radilo o Blayu.

Nastojeći djelovati što nonšalantnije, prekriži ruke na grudima — no morao ih je odmah spustiti jer je zbog natučenog ramena umalo zaurlao od boli. »Lekcija naučena«, reče kako bi započeo razgovor.

Tohr je nešto promrmljao, no vruga je čuo što. Vraga je i jedne sekunde, i jedan otkucaj srca mogao vidjeti išta osim Blaya. Zagledan u kovitlanje snijega, pitao se kako to da je netko o kom si znao baš sve, tko je živio u istom hodniku, tko je s tobom jeo i radio, spavao isto kad i ti... mogao postati stranac.

No opet se, kao i obično, radilo o emocionalnoj distanci, ne o istom poslu, ne o onom sranju o životu ispod istog krova.

Stvar je bila u tome što je Qhuinn osjećao potrebu objasniti stvari. Nažalost, za razliku od one kurve od vlastitog rođaka, Saxtona Kurcopušitelja, nije se snalazio s riječima, a složena stvarčica sred njegovih grudi dodatno je pogoršavala tu sklonost nijemosti.

Zaškripavši posljednji put, Hummer se otisne s tla i završi na kamionu, a Blay započne provlačiti i izvlačiti lance ispod šasije.

»U redu, vas trojica vratite ovu hrpu smeća«, reče Tohr kad je mećava ponovno uzela maha.

Blay protrne i pogleda Brata. »Uvijek idemo u parovima, stoga trebam poći s tobom.«

Izgledao je potpuno pripravan krenuti za njim.

»Jesi li pogledao što sve ovdje imamo? Onesposobljenu gomilu metala u kojoj se nalaze dva mrtva čovjeka. Misliš li da je to zafrkancija?«

»Oni to mogu riješiti«, reče Blay ispod glasa. »Čvrsta su njih dvojica.«

»S tobom su još jači, odoh se dematerijalizirati kući.«

U tišini koja je uslijedila, ravna linija koja se od Blayeve guzice protezala do početka lubanje postade sinonim srednjeg prsta. Kojeg doduše nije želio pokazati Bratu.

Qhuinn je točno znao kome je namijenjen.

Od tog su se trenutka stvari odvijale brzo, terenac bio pričvršćen, Tohr otišao, a John poskakivao iza kamiona. Qhuinn ga je u međuvremenu zaobišao i došao do suvozačkih vrata, otvorio ih i stao sa strane, čekajući.

Kao što bi učinio pravi gospodin, pretpostavljao je.

Blay se približavao probijajući se kroz snijeg. Lice mu je bilo poput krajolika: hladno, bezizražajno, nepristupačno.

»Poslije tebe«, promrmlja on vadeći kutiju cigareta i elegantni zlatni upaljač.

Qhuinn brzo kimne glavom i poče se uvlačiti unutra klizeći po sjedalu sve dok mu se rame ne očeša o Johnovo.

Blay je ušao posljednji, zalupio vratima i odškrinuo prozor kako bi se smrad što manje osjetio.

Dobrih osam kilometara ili više čuo se samo kamion.

Sjedeći između te dvojice koja su mu običavala biti najbolji prijatelji, Qhuinn je zurio kroz vjetrobran i brojao sekunde između povremenog micanja brisača... tri, dva... jedan... gore-dolje. Pa... tri, dva... jedan... gore-dolje.

U zraku je lepršalo jedva toliko snijega da bi taj trud bio potreban —

»Žao mi je«, ispali.

Tišina. Čulo se samo gundanje motora ispred njih i povremeni zveket lanca koji se začuo otraga kad bi naletjeli na rupu na cesti.

Qhuinn pogleda u stranu i oстане zatečen vidjevši da Blay izgleda kao da je pregrizao govno.

»Meni govoriš?« reče preko volje.

»Da, tebi.«

»Nemaš se zašto ispričavati.« Blay zabije cigaretu u pepeljaru na vozačkoj ploči i zapali drugu. »Hoćeš li *molim te* prestati buljiti u mene?«

»Samo želim...« Qhuinn provuče ruku kroz kosu i snažno je potegne. »Ne znam... ja... ne znam što bih rekao o tome s Laylom —«

Blay se naglo okrene prema njemu. »Ono što činiš sa svojim životom nema nikakve veze sa mnom —«

»Nije istina«, tiho reče Qhuinn. »Ja —«

»Nije istina?«

»Slušaj Blay, Layla i ja —«

»Po čemu zaključuješ da želim čuti makar i riječ o tebi i njoj?«

»Samo sam mislio da bi možda trebao nekakav... ne znam, kontekst ili takvo što.«

»Blay je na trenutak samo zurio u njega. »Zbog čega misliš da bih ja želio nekakav *kontekst*?«

»Zato što... pomislio sam da bi te to moglo... recimo, uzrujati. Ili nešto.«

»A zbog čega?«

Qhuinn nije mogao vjerovati da lik hoće da to kaže naglas, pogotovo pred nekim drugim, čak i ako je taj netko John. »Pa zato što, ma znaš.«

Blay mu se unese u lice, a gornja mu se usnica povuče s očnjaka. »Samo da to raščistimo, tvoj mi rođak pruža sve što trebam. Cijeloga dana, svakoga dana. Ti i ja?« Mahao mu je cigaretom ispred nosa. »Mi zajedno radimo i to je to. Stoga želim da nam obojici učiniš uslugu prije negoli pomisliš da ja *trebam* nešto znati.«

Qhuinn ponovno pogleda u vjetrobran, razmišljajući o tome da ga razbije glavom. »John, stani.«

Borac ga pogleda i poče odmahivati glavom.

»John jebeno stani ili ću ja to učiniti umjesto tebe.« Qhuinn je bio mutno svjestan da mu se prsni koš bjesomučno diže i spušta te da su mu se dlanovi stisnuli u šake.

»Stani, u tri pičke materine!« zarez i udari u vozačku ploču toliko jako da je jedan od ventilatora odletio u zrak.

Kamion skrene pored ceste i uz škripu kočnica počne usporavati. No Qhuinn je već nestao bez traga. Kad se dematerijalizirao, šmugnuo je kroz onaj uski otvor iznad prozorskog stakla, zajedno s Blayevim frustriranim izdahom.

Gotovo je odmah ponovno poprimio obličje uz rub ceste, nesposoban ostati u molekularnom stanju jer su osjećaji koji su ga obuzeli bili prejaki za to. Stavljajući kaubojke s metalnim vrhovima jednu pred drugu, teškom se mukom probijao kroz snijeg dok mu je potreba za medicinskom pomoći bivala sve veća i pojačavala simptome, uključujući oštru bol u oba gležnja i zglavka.

U pozadini misli opazi nešto nalik cesti, no u glavi mu je previše tutnjalo da bi mogao uočavati detalje.

Nije imao pojma kamo ide.

Čovječe, bilo je hladno.

Sjedeći u kamionu, Blay se usredotočio na upaljen kraj cigarete, mali narančasti žar koji se pomicao naprijed-natrag poput gitarske žice.

Valjda mu se tresla ruka.

Zvižduk koji se začuo pored njega bio je Johnov pokušaj privlačenja pažnje, no ignorirao ga je. Zbog čega je dobio dlanom po ruci.

To je za njega uistinu loš potez, znakovnim je jezikom pokazivao John.

»Šališ se, zar ne?« progunđa Blay. »Ili me zajebavaš? Uvijek je težio konvencionalnim vezama, pa kresnuo Odabranicu — rekao bih da je to naprosto sjajno —«

Ne to, već ovo, ovo tamo. John pokaza prstom prema cesti. Ovo ovdje.

Blay pogleda kroz vjetrobran jednostavno zato što je bio preumoran za svađu. Prednja su svjetla osvjetljavala sve što se nalazilo ispred kamiona. Snijegom prekriven krajolik bio je zasljepljujuće bijel, a lik što je hodao kraj ceste nalik sjenki.

Crvene su kapi krvi pratile otiske stopala.

Qhuinnove su ruke krvarile otkako je opalio po vozačkoj ploči.

Blay se naglo namršti i podiže u sjedalu.

Poput dijelova slagalice koji su uranjali u svoja mjesta, razbacane pojedinosti o mjestu na kojem se nalaze, od zavoja na cesti do drveća i kamenog zida iza njega, spojile su se i upotpunile cijelu sliku.

»Koje sranje.« Blay udari glavom u naslon. Nakratko sklopivši oči, poželi naći neko drugo rješenje, bilo koje osim onog da izađe.

Na pamet mu nije palo ama baš ništa.

Kad je na koncu otvorio vrata, hladnoća provali u toplu unutrašnjost kamionske kabine. Johnu nije rekao ni riječi, nije bilo razloga za to. Stvari poput izlaženja na mećavu da bi krenuo za nekim su se podrazumijevale.

Duboko udahnuvši, iskoči u dubok snijeg. Cesta je ranije bila očišćena, no to je bilo puno, puno ranije.

Što znači da mora biti brz.

Ovdje u bogataškom dijelu grada, gdje je porezna osnovica bila pozamašna poput valjaka za travu, bolje je ne sumnjati u to da će se nešto prije zore pojaviti još jedna od onih kao kuća velikih žutih ralica gradskog komunalnog.

Nema smisla ovo izvoditi pred ljudima, posebice uzmu li se u obzir dva krvava leša u Hummeru.

»Qhuinn«, grubo reče. »Qhuinn, stani.«

Nije vikao, nije imao snage za to. Ta... stvar, što god da je bilo to među njima dvojicom, već je odavno postalo iscrpljujuće — a ova predstava pored ceste bila je samo još jedna epizoda za koju nije imao snage.

»Quinn, najozbiljnije.«

Lik barem malo uspori. Na svu je sreću bio toliko nadržan da nije bio potpuno svjestan gdje se nalaze.

Isuse, kakva li je ovo bila nevjerojatna slučajnost, razmišljao je Blay gledajući uokolo. Niti kilometar dalje nalazilo se mjesto gdje je Straža časti odradila posao — a Qhuinn umalo umro od batina.

Bože, Blay se prisjeti kako je te noći vozio ovom cestom kad je drugačiji par prednjih svjetala obasjao tamnu priliku koja je krvarila na tlu.

Stresavši se, odluči se za još jedan pokušaj u igri dozivanja. »Qhuinn.«

Ovaj stane, a kaubojske čizme su mu se ukopale u snijeg. Bio je nepomičan, no nije se okrenuo.

Blay mahne Johnu da ugasi prednja svjetla tako da se sekundu kasnije trebao snalaziti s nježnim narančastim odsjajem kamionskih parkirnih svjetala.

Qhuinn je stavio ruke na bokove i gledao u nebo. Glavu je nagnuo unazad tako da mu je dah odlazio uvis pretvarajući se u oblak pare.

»Vrati se i uđi u kamion.« Blay povuče i otpuhne još jedan dim. »Trebamo krenuti dalje —«

»Znam koliko ti Saxton znači«, reče Qhuinn hrapavim glasom. »Shvaćam to, doista.«

Blay se prisili kazati »Dobro.«

»Pretpostavljam... da je čuti to izgovoreno naglas još uvijek šok.«

Blay se namršti pod slabim svjetlom. »Ne razumijem.«

»Znam da ne razumiješ, a ja sam kriv za to. Za sve sam ovo... ja kriv.«

Qhuinn pogleda preko ramena, a snažno mu se, otvrdnulo lice smrači. »Samo ne želim da misliš kako sam zaljubljen u nju, to je sve.«

Blay posegne za još jednim dimom svog Dunhilla, no u plućima nije imao dovoljno snage da ga povuče. »Ja... žao mi je — samo ne shvaćam... zašto...«

E pa to je bio jednostavno grozan odgovor.

»Nisam u nju zaljubljen, ona nije zaljubljena u mene. Ne spavamo zajedno.«

Blay se oporo nasmije. »Baš sereš.«

»Ozbiljan sam. Opslužio sam je kad je bila u razdoblju potrebe jer želim mlado, ona također, a sve je na tom mjestu počelo i završilo.«

Blay zatvori oči jer mu se rana u grudima ponovno širom rasparala. »Ma daj, Qhuinn. Bio si s njom cijelu godinu. Ja sam vas vidio — svi su vas vidjeli —«

»Uzeo sam joj nevinost prije četiri noći. Nitko, uključujući mene, nije s njom prije toga bio.«

Oh, eto slike koja mu je trebala u glavi.

»Nisam u nju zaljubljen. Nije zaljubljena u mene. Ne spavamo zajedno.«

Blay više nije mogao izdržati pa se ushodao naokolo dok mu je snijeg škripao pod nogama. Tad niotkuda dopre glas Church Lady iz televizijske emisije *Saturday Night Live* s onim slavnim: *Pa zar to nije poseeeeeebno.*

»Nisam ni s kim«, reče Qhuinn.

Blay se iznova posprdno nasmije. »Misliš kao u vezi? Naravno da nisi. No nemoj očekivati da povjerujem kako slobodno vrijeme provodiš s tom ženkom heklajući tabletiće i slažući posudice sa začinima po abecedi.«

»Nisam se seksao skoro godinu dana.«

Na to se sledio.

Bože, kuda li je samo nestao sav zrak iz ovog dijela svemira?

»Kako sereš«, odvrati Blay napuklim glasom. Bio si s Laylom — prije četiri noći, kao što si rekao.«

U tišini koja je uslijedila, grozna istina ponovno podiže svoju gadnu šupačku glavu, a bol postade prejaka da bi i dalje bio u stanju skrivati ono što je tako marljivo zakapao proteklih dana.

»Uistinu si bio s njom«, reče. »Gledao sam kako se luster u knjižnici ispod tvoje sobe miče naprijed-nazad.«

Sad je Qhuinn bio onaj koji je zatvorio oči kao da želi zaboraviti. »To je služilo određenoj svrsi.«

»Slušaj...« Blay zatrese glavom. »Stvarno mi nije jasno zbog čega mi sve ovo govoriš. Mislio sam ono što sam rekao — ne trebaš mi objašnjavati što radiš sa svojim životom. Ti i ja... odrasli smo zajedno i to je to. O da, mnogo smo toga tada dijelili i bili tu jedan za drugoga kad je trebalo. No nijednom od nas dvojice više ne odgovara odjeća koju smo tada nosili. Za sve to više nema mjesta u našim životima. Mi više ne... odgovaramo jedan drugome. I slušaj, nisam mislio popizditi u kamionu, ali mislim da s ovime trebaš biti načisto. Ti i ja? Imamo prošlost. To je to. To je... sve što ćemo ikada imati.«

Qhuinn skrene pogled, a lice mu još jednom postade mračno.

Blay se prisili da nastavi govoriti. »Znam da ti to... to s Laylom... puno znači. Ili barem nagađam da je tako — kako i ne bi bilo ako je trudna. Što se mene tiče? Oboma vam od srca želim sreću. No, ne duguješ mi nikakva objašnjenja — a k tome ih ni ne tražim. Djetinjastu sam zaljubljenost ostavio za sobom — a upravo

je to ono što sam osjećao prema tebi. Tada je bila riječ tek o pukoj zatreskanosti, Qhuinn. Stoga te molim, vodi brigu o svojoj ženki i nemoj se brinuti da režem žile zato što si pronašao nekoga koga voliš. Kao što sam i ja.«

»Rekoh ti, nisam u nju zaljubljen.«

Pričekaj malo, pomisli Blay, jer evo ga dolazi.

Bio je to onaj klasični Qhuinn.

Mužjak je bio nevjerojatan na bojnopolju. Odan do ludila. Pametan. Seksipilan da ti se zavrti u glavi. Kao i još stotine tisuća stvari za koje je Blay morao priznati da mu nitko nije ni blizu. No imao je jednu ozbiljnu manu, a to nije bila boja njegovih očiju.

Nije se mogao nositi s osjećajima.

Baš nimalo.

Qhuinn je uvijek bježao od nečeg dubljeg — čak i onda kad se ne bi ni pomaknuo. Mogao je sjediti točno ispred tebe, kimati glavom i razgovarati, no kad bi osjećaji postali za njega prejaki, ostavljao ih je ispod vlastite kože. Ne vjeruješ, provjeri. A što ako si ga pokušao prisiliti da se s njima suoči?

E pa to nije bilo moguće. Qhuinna nitko nikada nije prisilio ni na što.

Dakako, bilo je jako dobrih razloga za to što je postao takav kakav jest. Vlastita ga je obitelj doživljavala kao prokletstvo. *Glimera* ga je prezirno gledala. Cijelog je života bio bez korijena. No kakvom god da je izvoru stresa bio izložen, na kraju dana taj je mužjak bio spreman pobjeći od svega što mu je previše složeno, ili od njega nešto iziskuje.

Mlado je vjerojatno bilo jedino što to može promijeniti.

Stoga je, bez obzira što sada govorio, u Laylu bez sumnje bio zaljubljen, no kako je s njom prošao kroz razdoblje potrebe, a sada čekao na ishod, gubio je glavu od brige i bježao od nje.

Zato je sad stajao tu pored ceste lupetajući stvari koje nisu imale nikakvog prokletog smisla.

»Obama vam želim sve najbolje«, reče Blay dok mu je srce udaralo u grudima. »Doista želim i stvarno se nadam da će ovo ispasti dobro za vas oboje.«

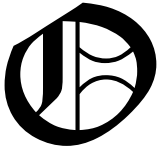
U napetoj tišini Blay se izvuče iz rupe u koju je još jednom pao, noktima se uzveravši na površinu, što dalje od bolne, goruće agonije u središtu svoje duše.

»A sad, možemo li se vratiti u kamion i dovršiti posao koji nas čeka?« mirno reče.

Qhuinn nakratko podiže ruke do lica i zagnjuri glavu u njih, a potom one krvave članke turi u džepove kožne jakne i krene natrag prema vučnom kamionu.

»Da, hajdemo to obaviti.«

Šesto poglavlje

Bože, svršit ću — svršit ću —«

Južnije, u središtu Caldwellella, na parkiralištu iza noćnog kluba Iron Mask, Trez Latimer bio je sretan zbog najnovijih vijesti — i nimalo iznenađen. No nikome drugom na području od tri okruga nisu trebali ti sasvim svježi podaci.

Dok je ulazio i izlazio iz suučesnice vrlo raspoložene za suradnju, ušutka je žestokim poljupcem, a jezik mu prodre u ta vrela usta prekinuvši sve nepotrebne komentare.

Auto u kojem su se nalazili bio je tijesan i mirisao poput ženskog parfema: slatkasto, teško i jeftino — sranje, sljedeći će put dobrovoljku pokupiti terencem ili, još bolje, Mercedesom S550 koji je otraga jednako prostran.

Razumije se da ovaj Nissanov proizvod nije bio napravljen za smještaj dvometraša koji polugolu zubarsku sestru jebe do besvijesti. Ili je ono bila odvjetnička pomoćnica?

Nije se mogao sjetiti.

Imao je uostalom puno neodgodivih stvari za koje se trebao pobrinuti. Naglim pokretom prekine spoj usana jer što se više primicao vlastitom olakšanju, to su mu očnjaci sve više izlazili iz gornje vilice — pa ih nije želio zabunom zabiti u njen vrat. Okus svježe krvi odveo bi ga ravno preko druge, opasnije vrste vrhunca, a nije bio siguran da je hranjenje njome dobra zamisao —

Ogrebi to.

Bila je to loša zamisao. Ne samo zato što je ona bila tek ljudsko biće.

Netko ih je gledao.

Podižući glavu, pogleda kroz stražnji prozor. Kao Sjena, imao je tri do četiri puta bolji vid od normalnog vampira i pogledom lako prodirao u tamu.

Da, netko je dangubio i pasao oči s lijeve strane ulaza za osoblje.

Vrijeme je za završnicu.

Istog trena preuze kontrolu posežući rukom između njihovih tijela. Pronašavši ženin klitoris počne ga draškati i dalje prodirući u nju, zbog čega je svršila toliko jako da je glavu trznula udarivši svom snagom u vrata.

Ništa od njegovog orgazma.

No nema veze. Netko tko se smučao naokolo odveo je ovu brzinsku usputnu zabavu na drugačiji teren, što je značilo da treba prekinuti sa zajebancijom. Čak i ako se nije ispraznio.

Zahvaljujući svojim brojnim savezima, imao je dosta neprijatelja.

A usto su tu bile... neke komplikacije... osobne naravi.

»O moj jebeni Bože —«

Žestoko izdahnuvši, izvijajući se i prepuštajući trzajima koji su snažno stezali Trezovu debelu erekciju, zubarska sestra-odvjetnička pomoćnica-veterinarska tehničarka jebeno se dobro provodila. On je, međutim, mentalno izašao iz cijele te budalaštine i mogao se isto tako iskrasti iz auta vrebajući tog —

Bila je to žena. Da, tkogod da je bio, bio je definitivno ženskog roda —

Trez se namršti kad shvati o kome je riječ.

Sranje.

No opet, barem se nije radilo o *degradu*, *simpatu*, dileru droge za kojeg se morao pobrinuti, konkurentskom svodniku sa stavom, vampiru koji je skrenuo s puta ili iAmu, njegovu bratu —

Ma ne, samo bezopasna žena, a prava je šteta da se ne može vratiti po svoj dio blaženog užitka. Raspoloženje je pokvareno.

Zubarska sestra-odvjetnička pomoćnica-veterinarska tehničarka--frizerka dahtala je kao da preko ramena pokušava prebaciti klavir. »To je bilo... čudesno... to... je bilo...«

Trez izvadi kurac i vrati ga u hlače. Bilo je vrlo vjerojatno da će za pola sata imati nabrekla jaja, no riješit će stvar kad to toga dođe.

»Nevjerojatan si. Ti si najnevjerojatniji —«

Trez pusti da se na njega saspe paljba budalastih riječi. »I ti si, lutkice.«

Poljubio ju je kako bi ostavio dojam da mu je stalo — na neki je način i bilo.

Te ljudske žene koje je koristio značile su mu nešto zato što su bile živa bića, bića vrijedna ljubavnosti i poštovanja zbog svoje jednostavne odlike — srca koja su im tukla u grudima. Na kratke bi mu staze dopustile da se posluži njihovim tijelima, ponekad i žilama, a on je cijenio te darove koji su uvijek davani dragovoljno i ponekad više no jedanput.

Upravo je to posljednje predstavljalo problem koji je stajao malo dalje.

Zakopčavši hlače, Trez pažljivo pomakne svoje veliko tijelo kako si ne bi zgnječio desetominutnu partnericu ili napravio kraniotomiju na automobilskom krovu.

Međutim, činilo se da se lutkica ne kani pomaknuti. Samo je ležala tamo poput jastuka bačenog na sjedalo, još uvijek raširenih nogu, još uvijek spremne pice, još uvijek nabreklih i isturenih grudi koje su prkosile sili teže poput dvije dinje s bradavicama zalijepljene na krletku njezinih rebara.

Mora da ima silikone, pomisli.

»Hajdemo te obući«, predloži on zakopčavajući polovice njenog čipkastog grudnjaka.

»Bio si tako fantastičan....«

Bila je poput želatine — dobro, izuzmu li se umjetne sise čvrste kao stijena — sva savitljiva i podatna, ali krajnje bespomoćna kad ju je oblačio, podizao u sjedište i pogladio joj prsne ekstenzije.

»Bilo je zabavno, lutkice«, promrmljao je, misleći tako.

»Mogu li te ponovno vidjeti?«

»Možda.« Nasmiješio joj se stisnutih usana kako mu se ne bi vidjeli očnjaci. »Tu sam naokolo.«

Na to je zaprela kao mačka, a potomim izrecitirala svoj broj, koji se nije potrudio zapamtiti.

Tužna istina o ženama poput nje bila je da ih je bilo koliko hoćeš: u ovom višemilijunskom gradu moralo je biti nekoliko stotina tisuća dvadeset i nešto godišnjakinja čvrstih guzica i raširenih nogu koje su tražile dobar provod. Ustvari su sve bile tek varijacije iste osobe, što je bio razlog zbog kojeg mu je stalno trebalo nešto svježije.

Budući da su imale toliko toga zajedničkog, trebala mu je stalna pošiljka nove robe kako bi ostao zainteresiran.

Minutu i pol kasnije Trez je stajao pored auta i nije se zamario brisanjem njenog sjećanja. Kao Sjena mogao se poslužiti brojnim umnim trikovima, no s tim se prestao gnjaviti još prije više godina. Nije vrijedilo truda — a i povremeno su mu se sviđale reprize.

Brzo provjeri koliko je sati.

Dovraga, sad će već zakasniti k iAmu — no očito će morati riješiti problem kraj stražnjih vrata prije negoli zatvori lokal.

Kad joj je prišao i stao pred nju, podigla je i nagnula bradu stavivši jednu ruku na bok. Ta osobita inačica »spremne i željne« imala je plave umetke za kosu i voljela nositi vruće hlačice umjesto suknji, zbog čega je u ružičastoj pernatost jakni ispod koje su virile gologuze noge na zimskom hladnom vjetru izgledala smiješno.

Poput okruglog ružičastog kokosovog čupavca postavljenog na dvije čačkalice.

»U poslu si?« zapita. Bjelodano je pokušavala ostati hladnokrvna, no potpetica joj je lupkala, bila je uspaljena i uzbuđena — no ne na dobar način.

»Hej, lutkice.« Sve ih je tako zvao. »Dobro se provodiš noćas?«

»Ne.«

»Pa to je velika šteta. Slušaj, vidimo se —«

Žena napravi kolosalnu grešku i zgrabi ga za rame dok je prolazio kraj nje, a nokti joj uroniše u njegovu svilenu košulju i uštipnuše kožu.

Trezova se glava naglo okrene, a oči zažare. No barem se uspio suzdržati da ne pokaže očnjake.

»Što *dovraga* izvodiš?« reče ona unoseći mu se u lice.

»Trez!«, zagrmi netko.

Glas njegove šefice osiguranja zareže mu se u mozak, što je bilo dobro. Sjene su po prirodi bile miroljubiva vrsta — pod uvjetom da nisu napadnute.

Dok je jurila prema njima kao da zna kako ubojstvo nije sto posto isključeno iz postojećih mogućnosti, on istrgne ruku iz tog stiska osjećajući pet žarećih izvora boli izazvane ženinim noktima. Obuzdajući bijes, zagleda joj se u lice. »Idi sad kući.«

»Duguješ mi objašnjenje —«

On odmahne glavom. »Nisam ti dečko, lutkice.«

»Vraški točno, on zna kako se ponaša prema ženi!«

»Zato idi kući k njemu«, strogo reče Trez.

»Što ti radiš, svaki dan u tjednu jebeš drugu curu?«

»Da, a nedjeljom ponekad i dvaput.« Sranje, ovoj je trebao izbrisati sjećanje. Kad je bio s njom? Prije dvije noći? Tri? Sad je prekasno. »Idi kući svom čovjeku.«

»Zlo mi je od tebe! Napuši se kurca, pička ti materina smeće jedno drkadžijsko —«

Kad je Xhex stala između njih i tihim se glasom obratila histeričnoj ženi, Trez je bio više nego sretan što ima pojačanje... jer je iz tko zna kojeg razloga komad u Nissanu izabrao upravo taj trenutak da se okrene na parkiralištu i doveze natrag.

Spustivši prozor, nasmiješi se kao da je postala druga žena. »Vidimo se uskoro, ljubavniče.«

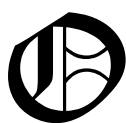
Mig za plakanje: lutkica s ružičastom jaknom, dečkom i poremećajem vezivanja udari u suznu naricaljku vrijednu grobnog mjesta.

liiiiiiii... naravno da se tad pojavio iAm.

Opazivši bratovu prisutnost, Trez zatvori oči.

Sjajno. Jednostavno jebeno prekrasno.

Sedmo poglavlje

tprilike deset blokova dalje od Treza čija je noć krenula od zla nagore, Xcor si je brisao oštricu bojne kose maramom od semiša mekog poput janječeg uha.

S druge strane uske uličice, Throe je tihim glasom razgovarao na telefon. Tako je stajao sve otkako je treći od tri *degrada* koja su pronašli u ovom dijelu grada otpravljen natrag Omega.

Xcora nije zanimalo nikakvo odgađanje, mobitelske ili bilo kakve druge naravi. Ostatak njegove Družbe izroda nalazio se na drugim mjestima u središtu grada tragajući za jednim ili oba njihova neprijatelja — a on je u tome žarko želio sudjelovati.

No biološke potrebe pritišću. Dovraga i s tim.

Throe završi poziv i pogleda prema njemu, a zgodno mu lice poprimi ozbiljan izraz. »Voljna je.«

»Kako ljubazno od nje.« Xcor stavi bojnu kosu u korice i spremi maramu za čišćenje. »Mene, međutim, manje zanima njen pristanak od pitanja je li sposobna za to.«

»Jest.«

»A kako to znamo?«

Throe pročisti grlo i skrene pogled. »Otišao sam sinoć k njoj i poslužio se.«

Xcor se hladno osmjehnu. Znači to je objašnjavalo vojnikov izostanak — a razlog za odlazak bilo je olakšanje. Bojao se da je drugi mužjak...

»I kakva je bila?«

»Bila je iskoristiva.«

»Jesi li upio sve njene draži?«

Mužjak plemenita roda koji je nekad bio umišljeni pripadnik *glimere*, no sad je bio od koristi, pročisti grlo. »Ja, ah... jesam.«

»A kako su oni?« Kad ne dobi odgovor, Xcor krene kroz pocrnjeli snijeg približavajući se prvom koji ga je slijedio u zapovjednom lancu.

»Kakva je bila, Throe? Vlažna i željna?«

Njegovo se savršeno zgodno lice jače zacrveni. »Bila je prikladna.«

»Koliko si je puta imao?«

»Nekoliko.«

»U raznim položajima, nadam se.« Kad je ovaj samo ukočeno kimnuo glavom, Xcor postade blaži. »Pa onda si vjerno olakšao dužnost svojim suborcima. Prilično sam siguran da će drugi isto tako željeti uživati i u veni i u seksu.«

Usljedila je mučna tišina, a Xcor nikada nikome ne bi priznao da nije inzistirao na detaljima kako bi namjerno podbadao svog podređenog... već zato što je bio zadovoljan da je Thor spavao sa ženom. Želio je da se taj mužjak odmakne od onoga što se jesenas zbilo. Želio je kalendare pune godina i bezbrojnih ženki i rijeka krvi drugih ženki...

»Postoji samo jedan uvjet«, reče Throe.

Xcor stisnu usne. Budući da ga ženka o kojoj je riječ još nije vidjela, može biti da se radi o više love — osim toga, trenutno se nije trebao nahraniti. Zahvaljujući... »A to je?«

»To se mora dogoditi u njenom prebivalištu. Sutra čim padne noć.«

»Ah.« Xcor se hladno osmjehnu. »To je onda zamka.«

»Bratstvo ne zna tko se raspitivao.«

»Identificirao si šestoricu mužjaka, zar ne.«

»Nisam se služio našim imenima.«

»Nema veze.« Xcor se ogledavao po uličici dok su mu osjetila pretraživala okolicu ne bi li pronašao degrada ili pripadnika Bratstva. »Ne podcjenjujem kraljevu sferu utjecaja. Ne bi trebao ni ti.«

Doista, njegove su vlastite ambicije na sve njih nahuškale poštovanja vrijednog neprijatelja. Jesenski pokušaj Wrathovog ubojstva značio je otvorenu objavu rata, a ishod je, baš kako je i za očekivati, bio predvidljiv: Bratstvo je pronašlo brlog njegove Družbe izroda, ušlo u njega i otišlo s kutijom pušaka u kojoj se nalazilo oružje upotrijebljeno za spremanje metka u grlo Slijepog kralja.

Nesumnjivo su tražili dokaz.

Pitanje je bilo za što. Još uvijek nije znao je li kralj preživio ili ne, a nije ni Vijeće koliko je shvatio. Ustvari, *glimera* nije znala da se taj pokušaj ubojstva uopće desio.

Da li je Wrath preživio? Ili je ubijen, a Bratstvo trenutno zauzeto pokušajem popunjavanja praznog mjesta? Stari Zakon bio je prilično jasan po pitanju nasljednika — u slučaju da je kralj imao potomstvo, što ovdje nije bio slučaj. Tad bi mu to bio najbliži rođak — pod pretpostavkom da ih ima.

Xcor je želio doznati, no nije se raspitivao. Sve što je mogao učiniti bilo je čekati da stvari na površinu izađu same. U međuvremenu je sa svojim vojnicima i dalje ubijao *degrade* te nastavljao jačati temelje vlastitog utjecaja u redovima *glimere*. Barem su se oba pothvata odvijala u dobrom smjeru. Svake su noći probadali koljače šaljući ih natrag Omega, a njegova se beskičmenjačka veza,

poštovanja ne baš naročito dostojan Elan, sin Larexov, pokazivala prilično naivnom i povodljivom — što su dvije vrlo korisne osobine raspoloživog oruđa.

Xcora su, međutim, sve više zamarali nepotpuni podaci, a i taj je posao sa ženkom koju je Throe pronašao zaista krio puno opasnosti. Ženka sposobna za prodavanje žila i piće brojnim korisnicima sasvim je sigurno bila u stanju trgovati informacijama — pa iako je Throe zatajio njihove identitete, broj im je postao poznat. Bratstvo je moralo dobro pretpostaviti da nitko u Družbi izroda nije imao družicu i da će, prije ili kasnije, u ovoj novoj postojbini, potražiti ono čega im u Staroj Zemlji nije nedostajalo.

Možebitno su i tu ženu podmetnuli kralj i njegova osobna straža.

U svakom slučaju, sve će doznati sutra. Zasjeđe su se lako postavljale, a nije bilo ni približno boljeg trenutka za to nego kad je gladan mužjak na vratu i među nogama neke ženke. S druge strane, bilo je i vrijeme. Vojnici su mu bili željni borbe, no lica im bijahu ispijena, oči upale, koža previše pripijena uz obraze. Ljudska krv, ta slabašna zamjena, nije im davala dovoljno snage, a njegovi su izrodi predugo živjeli bez nje. Tamo u Staroj Zemlji bijaše dovoljno ženki koje su ih opsluživale kad bi potreba pritislula, no sve otkako su došli u Novi Svijet, morali su se pomiriti s činjenicom da toga ovdje nema.

Ako se u ovom slučaju radilo o zamci, bio je voljan boriti se s Braćom. S druge strane, sam je bio propisno opslužen — Najdraža Čuvardjevo, nije bio u stanju misliti na to.

Kad mu bol u grudima oteža gutanje, Xcor pročisti grlo. »Reci ženki da je odmah nakon sumraka prerano. Umjesto tada, doći ćemo u ponoć. Pobrini se za ljudsku hranu čim padne noć. Budu li Braća ondje, za borbu s njima moramo imati snage.«

Throeove se obrve podigoše kao da ga se dojmio Xcorov način razmišljanja. »Potpuno si u pravu. Učinit ću tako.«

Xcor kimne, a pogled mu odluta.

Jesenski su se događaji u tišini gomilali između njih još više hladeći ionako leden prosinački zrak.

Sveta je Čuvardjeva uvijek bila uz obojicu.

»Dnevna nam se svjetlost sve brže primiče«, reče Throe sa svojim savršenim naglaskom. »Vrijeme je da krenemo.«

Xcor pogleda prema istoku. Prvi sjaj zore još se nije ukazao, no njegov je pobočnik bio u pravu. Skoro... vrlo skoro... sve će obasjati sunčeva svjetlost, smrtonosna čak i kad je kao sad najslabija, s obzirom da je zimski solsticij prošao vrlo nedavno.

»Pozovi vojnike s bojnog polja«, reče Xcor. »Vidjet ćemo se u bazi.«

Throe ukuca nekoliko kombinacija slova u poruku koju Xcor neće moći pročitati, a tad namršteno makne telefon.

»Zar se ne vraćaš?« Upita Throe.

»Idi.«

Zavlada duga stanka, a tad vojnik blago reče, »Hotiš li poći?«

U tom trenu Xcor pomisli na svakog od svojih boraca. Zyphera, seksualnog osvajača, Balthazara, lopova, Syphona, ubojicu, te onog koji je bio bez imena, no s previše grijeha da bi se nabrojali. Tako da su ga zvali Syn (Grijeh).

Tad krene razmišljati o čistom, odanom Throeu, svom pobočniku, drugom po redu u zapovjednom lancu.

Thoru s besprijekornim podrijetlom i savršenim odgojem.

Zgodnom, ugodnom Thoru.

»Idi sad«, reče mužjaku.

»A što je s tobom?«

»Idi.«

Throe je oklijevao, a u stanci koja je uslijedila u sjećanje obojice vrati se noć kad je Xcor umalo umro. Kako to da nije?

»Kako želiš.«

Njegov se vojnik dematerijalizirao ostavivši Xcora samog na udaru vjetra. Kad posta siguran da je ovaj otišao, na isti si način i sam posla molekule u studene nalete zaputivši se na sjever, do livade prekrivene snijegom. Kad je poprimio obličje, našao se u podnožju niskog brežuljka blagih padina, zagledan u predivno drvo koje je ponosno i ljupko stajalo na vrhu.

Pomisli na nježnu uzvisinu ženkinih grudi, njene otmjene ključne kosti, najuzvišeniji oblik bijelog vrata —

Dok mu je vjetar tukao u leđa, zatvorio je oči i zakoračio naprijed, vučen željom da se vrati do mjesta na kojem je susreo svog *pirokanta*.

Gdje li je njegova Odabranica?

Da li je još uvijek živa? Da li joj je Bratstvo uzelo život zbog njenog ljubaznog, velikodušnog, nepoznatog dara kraljevu neprijatelju?

Xcor je znao da bi umro bez njene krvi. Teško ozlijeđen tijekom pokušaja Wrathovog ubojstva, bio je na rubu života kad ga je Throe odveo na ovo polje, pozvao Odabranicu i čin je učinjen.

Throe je sredio cijelu stvar, a dok se ona odvijala, unio i prokletstvo u Xcorovo tamno srce.

Ambicije su mu ostale iste kao i prije: namjeravao se izboriti za prijestolje Slijepog kralja i zavladata vampirima. Međutim, postojala je opasna slabost koja ga je proganjala.

Ta ženka.

Bila je greškom uvučena u sukob između bodežima oboružanih mužjaka, nevinašce koje je prvo bilo izmanipulirano, a onda iskorišteno.

Silno je brinuo za njenu dobrobit.

Doista, u svom je životu punom zlodjela samo jednom požalio. Da Throea nije poslao u ruke Bratstvu, njegov se pobočnik s njom nikada ne bi sreo i sam se od nje nahranio. Da im se putovi nisu ukrstili, Throe je kasnije ne bi tražio za uslugu i ona ne bi došla k njima na to polje... a Xcor ne bi nikada pogledao u one suosjećajne oči.

I izgubio dio sebe.

Nije bio ništa drugo doli prljavi, izobličeni, korijena lišeni nitkovi, izdajica poretka i zaštite pod kojom je s punim pravom živjela. Nije zaslužio njen dar.

Nije ni Throe — i to ne zato što je pao s nekadašnjeg visokog položaja koji je zauzimao unutar *glimere*.

Toga nije bio vrijedan niti jedan smrtnik.

Zaustavivši se pod drvetom, Xcor se zagleda u mjesto gdje se izvalio na tlo prije nje... gdje si je kleknuvši nad njega zarezala zapešće i otvorila mu usta kako bi primio moć koju mu je samo ona mogla dati.

U jednom su im se trenutku pogledi susreli i vrijeme je stalo... a tad je polako spustila zapešće do njegovih usta. O taj prekratki spoj.

Bio je uvjeren da je ona tek priviđenje njegova zabludjelog uma, ali kad ga je Throe odvezao natrag u brlog, došlo mu je k svijesti da je bila stvarna. Vrlo stvarna.

Prošli su tjedni. No tad ju je jedne večeri, tamo u gradu, osjetio i slijedio odjek njene krvi koja mu je tekla u venama kako bi je vidio.

U minutama i satima koji su uslijedili, doznala je istinu o njemu: pogledala je u tamu, ravno u njega i bol joj je bila očita.

Nakon toga su mu upali u sklonište. Vjerojatno zahvaljujući njenim uputama.

S naletom vjetra ponovno je zasniježilo, a pahuljice u zraku su se vrtjele i ulijetale mu u oči.

Gdje li je sad?

Što su s njom učinili?

Daleko na istoku, sjaj izlazećeg sunca postajao je sve jači usprkos oblacima i oči ga zapekoše — pa ih je pažljivo privikavao na nježan nagovještaj dana samo da osjeti bol.

Vlastiti ga osjećaji nisu ovako razdirali nikada prije. Cijelog je života samo obučavan za opstanak — prvo tijekom godina provedenih u kampu, potom cijele

vječnosti koju je proveo pod Bloodletterovim vodstvom, a onda i u ovo sadašnje doba kad se nalazio na čelu svoje družbe boraca.

No ona ga je raskolila, stvorivši živuću pukotinu.

Jednako kao što mu je život dala, dio njega mu je uzela i nije znao što učiniti.

Mogao bi samo ostati ovdje i pustiti da se pretvori u pepeo. To se činilo lakšim od onog što je trenutno proživljavao...

Kakva li ju je sudbina snašla?

Morao je saznati.

To je bilo od presudnog značaja, jednako kao i njegov pohod na prijestolje.

Osmo poglavlje

«Nada, gdje ste istovarili tijela?» upita V. čim je iskoračio iz stražnjeg izlaza, centra za obuku. Kako je čekao da John i Blay izađu iz vučnog kamiona, pustio je da netko od njih odgovori na V.-ovo pitanje. Bio je previše iscrpljen da bi se time zamario — zapravo, kad je pogledao kroz vjetrobran i bacio pogled na podzemno parkiralište vozila, razmišljao je o tome da se samo protegne preko prednjeg sjedala i zaspi.

Bio je previše umoran da bi se ičim zamario.

Na kraju je ipak krenuo za Johnom i pomakao svoje bijedno dupe kroz suvozačka vrata. Trebao je provjeriti što je s Laylom i to iz ovih stopa.

Usprkos razmirici pored ceste, John, Blay i on su barem na putu kući dobro surađivali. Petnaestak kilometara prije prečaca za posjed Bratstva, skrenuli su na drndavu cestu, svukli dva mrtvaca i bacili ih u prirodnu jamu čije se dno nije moglo vidjeti. Nakon toga su se uz malo vožnje naprijed-nazad okrenuli na cesti i iščezli, pustivši da snijeg koji je opet počeo jako padati prekrije tragove, kao i potečice svijetlocrvene krvi koji su vodili do jame. Pod pretpostavkom da je procjena visine na koju će narasti točna, do podneva će izgledati kao da se ništa nije desilo.

Savršeno snježenje, ha-ha.

Pretpostavljao je da bi se trebao osjećati loše zbog obitelji mrtvih likova — nitko nikada neće pronaći njihove ostatke. No dokazi prikupljeni u cijeloj zgodi ukazivali su na to da su momci živjeli na rubu i to ne zato što su bili hipiji: u džepovima su im pronašli pištolje, noževe, skakavac, travu i nešto ekstazija, a sam Bog zna što je bilo u onim naprtnjačama.

Životi puni nasilja skloni su nasilnom kraju.

«... u pičku materinu«, kleo je V. obilazeći oko Hummera na stražnjem dijelu vučnog kamiona. »U koji su se kurac zabili? Betonsku barikadu?»

John nešto pokaza, a V. pogledom prostrijeli Qhuinna. »Što si dođavola mislio? Mogao si poginuti.«

Qhuinn se udari u prsa. »Još uvijek tuče.«

»Budalo.« No brat se nasmiješi pokazavši oštre očnjake. »Eh da, i ja bih učinio istu stvar.«

Krajičkom oka Qhuinn opazi da Blay tiho i neupadljivo odlazi prema vratima koja su vodila iz garaže. Za sekundu i pol će nestati, završivši s dramom koja mu je još jednom pala pred noge.

Qhuinn osjeti iznenadnu, snažnu potrebu da slijedi borca u hodnik i pobjegne od znatizeljnih pogleda. No isto tako je trebao otići do —

Tvoj mi rođak pruža sve što trebam. Cijeloga dana, svakoga dana.

Isuse, povratit će.

»Ima li još nekih osobnih stvari?«

Qhuinn se naglo iščupa iz tog sranja i postade koristan. »Donijet ću ih.«

Skočivši na kamion, na silu otvori Hummerova zgužvana stražnja vrata i teškom se mukom kroz otvor od niti pola metra uvuče do zadnjeg sjedala. Bio je dobar osjećaj gurati tijelo na mjesta na koja nije pripadao niti je u njih stajao — to mu je zaposlilo um, a i mali su jauci zbog zadobivenih ozljeda u tom smislu bili sjajna stvar.

Dvije su se naprtnjače vraški dobro naskakale. Onu koju su vidjeli prvu našao je u upravljaču prilično daleko od stražnjeg sjedala, a druga se nalazila na podu, ispred kočnice i gasa. Koliko je dosad mogao razabrati, bila je to čudna prtljaga za onu dvojicu: dojam da su pješaci nije se poklapao s različitim inačicama žestoke gradske bagre kojoj su lešine pripadale.

Nekako su pripadale više srednjoškolcu nego posredniku u trgovini drogom.

Osim ako im nije trebalo mjesto da na svoj metadonski laboratorij stave značke za zasluge u izviđačima ili neko takvo sranje.

Kad se na jedvite jade vratio na stražnje sjedalo, Qhuinn iznenada odluči da neće izaći putem kojim je ušao. Prevrnuvši se, leže na uništenu kožu i privuče koljena grudima. Snažno udahnu, žestoko udari u postrana vrata i razvali ih. Metalne se šarke razletješe žestoko zaškripavši, a vrata uz tresak padnu na beton.

Zadovoljavajuće.

Dok su zvuci odjekivali garažom, V. zapali jednu od svojih motanih cigareta i nagnu se u rupu koju je Qhuinn upravo napravio. »Znao si da za to postoje ručice na vratima, zar ne?«

Qhuinn sjede — i uvidi da je upravo razvalio jedinu stranu koja je ostala čitava.

Pa dobro, ako to u ovom trenu nije bila metafora cijelog njegovog jebenog života.

Izbacivši prvo naprtnjače, iskoči van tvrdo se prizemljivši dok je John hvatao vrijedan teret i počeo ga otvarati.

Sranje. Blay je otišao. Vrata u centar za obuku upravo su se zatvarala.

Opsovavši ispod glasa, promumlja, »negdje unutra bi trebalo biti i mobitela — iako su prozori skršeni, staklo je čitavo, pa mislim da nisu izletjeli.«

»Vidi, vidi, vidi...« reče Brat otpuhujući dim.

Qhuinn se namršti i pogleda što je John pronašao. Kojeg... vraga... »Zezaš me?!«

Njegov je najbolji prijatelj upravo izvadio keramički vrč — jeftinoću, poput onih kakve možeš dobiti na odjelu kućanskih potrepština u diskontima poput Targeta. Da ne povjeruješ, drugi je lik u naprtnjači imao još jedan takav.

Kolika je vjerojatnost...?

»Trebamo naći te telefone«, promumlja Qhuinn ponovno skočivši na kamion. »Ima li netko bateriju?

Vishous skine olovom prekrivenu rukavicu i podiže svoju zažarenu ruku. »Evo je.«

Kad je brat skočio na uži kraj tovarnog prostora, Qhuinn se ponovno uvuče u stražnji dio Hummera. »Nećeš me time opaliti, jel' da V?

»Obećavam ti da će to biti pljesak po dupetu koji nećeš zaboraviti.«

Čovječe, ta je ruka bila praktična. Kad ju je V. stavio unutra, cijela se unutrašnjost obasjala kao u pol bijelog dana, a krvave su mrlje tvorile oštre, tamne sjene. Pužući uokolo, Qhuinn je posezao ispod sjedala, tapkao dlanovima, zavlacio prste u kutove. Smrad je bio dozlaboga užasan, gadna kombinacija benzina, spaljene plastike i svježeh krvi, a svaki put kad bi spustio ruku na pod, pokupila bi ostatke praha iz zračnih jastuka.

No vrijedilo je nazovi joga položaja.

Izašao je s dva iPhonea.

»Mrzim te stvarčice«, promrmlja V. dok si je navlačio rukavicu, a potom ih preuze.

Vraćajući se na relativno svjež zrak, Qhuinn zadrži dah i obori vrat, a tad ponovno skoči. U tom se trenu vodio nekakav razgovor i on kimne par puta kao da je znao o kojem je kurcu riječ.

»Slušajte, hoće li vas smetati ako uzmem predah i nazovem nešto provjeriti«, ubaci se.

V.-ove sjajne oči su se suzile. »A koga to?«

John uskoči u pravi tren raspitujući se o Hummeru i planu njegova popravka, poput nekoga tko bakljom maše tiranosauru ispred nosa kako bi mu skrenuo pozornost. Kad je V. počeo pričati o budućnosti terenca u vidu skulpture na travnjaku, Qhuinn prijatelju umalo pošalje poljubac.

Za Laylu nije znao nitko osim Johna i Blaya — i trebalo je ostati tako tijekom ovog ranog razdoblja.

S obzirom da je Qhuinn bio Johnov *ahtrux nohtrum*, od njega se nije mogao udaljavati — što i nije. Naslonio se na vrata koja je Blay dobro iskoristio i izvadio

telefon. Kad je nazvao jedan od kućnih brojeva i čekao dok je zvonilo, zagledao se u svoje uništeno vozilo.

Mogao se sjetiti noći kad ga je dobio. Iako su mu roditelji imali novca, nisu osjećali goruću potrebu za time da se za njega pobrinu kao što su za brata i sestru. Prije prijelaza, snalazio se potajice prodajući travu, ali mu promet baš i nije bio neki — dovoljan tek da pokrpa rupe u džeparcu i cijelo vrijeme ne dangubi s Blayem.

S novcem mu je prestalo škripiti čim je bio promaknut u Johnovog osobnog čuvara. Uz novi mu je posao došla i ozbiljna zarada — sedamdeset i pet tisućica godišnje. Uzme li se u obzir da nije plaćao poreze govnerskoj ljudskoj vladi, a soba i hrana bili su plaćeni, ostajalo mu je puno zelembaća.

Hummer mu je bio prva velika kupovina. Pretražio je internet, no zapravo je već znao što želi. Fritz je otišao tamo te odradio pregovore i službenu kupovinu... a kad je Qhuinn prvi put sjeo za upravljač, okrenuo ključ i osjetio grmljavinu motora, umalo se rasplakao kao pičkica.

Sad je bio uništen: teško da je došlo do nekog mehaničkog kvara, no karoserija je bila toliko teško oštećena da je jednostavno nije imalo smisla popravljati —

»Halo?«

Zvuk Laylinog glasa prene ga iz misli. »Ej bok, upravo sam se vratio. Kako se osjećaš?«

Ispravan izgovor koji začu podsjeti ga na njegove roditelje, svaka je riječ bila pravilno izgovorena i pažljivo izabrana. »Dobro sam, puno ti hvala na pitanju. Odmarala sam se i gledala televiziju, kako si mi preporučio. Na programu je bila maratonska verzija *Million Dollar Listinga*.«

»Koji je to pak vrag?«

»Emisija u kojoj prodaju kuće u Los Angelesu — isprva sam stekla dojam da se radi o fikciji, ali se pokazalo kako je riječ o *reality showu*. A mislila sam da su sve izmislili. Madison ima sjajnu frizuru — i sviđa mi se Josh Flagg. Prilično je promućuran i vrlo ljubazan prema svojoj baki.«

Postavio joj je još nekoliko pitanja, poput toga što je jela i je li odrijemala, samo kako bi je naveo da nastavi govoriti — jer je između slogova tragao za znakovima nemira ili brige.

»Znači dobro si«, reče.

»Da, a prije nego upitaš, već sam zatražila Fritza da mi donese Posljednji obrok. I da, pojest ću svu pečenu govedinu koju dobijem.«

On se namršti, jer nije želio da se osjeća kao u kavezu. »Slušaj, to nije samo poradi mladog, već i zbog tebe. Želim da ti budeš dobro, znaš?«

Glas joj postade malo tiši. »Uvijek si bio takav. Čak i prije nego što smo... da, uvijek si mi samo želio najbolje.«

Usredotočivši se na automobilska vrata koja je razvalio, pomisli kako bi bilo sjajno nešto isprebijati na mrtvo ime. »U svakom slučaju, namjeravam malo svratiti u teretanu. Nazvat ću te ponovno prije negoli se srušim u krevet, može?«

»Može. Budi dobro.«

»I ti. «

Kad je završio razgovor, shvati da je V. prestao pričati i gledao u njega kao da se nešto čudno zbiva — gori mu kosa, ima hlače oko gležnjeva, obrijane obrve ili takvo što.

»To si ti pronašao ženku, Qhuinn?« otezao je riječi.

Qhuinn se osvrnu tražeći čamac za spašavanje, no potpuno bezuspješno. »Ovaaaj...«

V. otpuhne dim preko ramena i priđe mu. »Kako god. Idem se pozabaviti tim telefonima, a ti si trebaš kupiti novo vozilo — bilo što osim Priusa. Ima vremena za hibride.«

Kad ostade nasamo s Johnom, bilo je prilično očito da se momak sprema reći nešto o razračunavanju pored ceste.

»Ne želim čuti, John. Trenutno jednostavno nemam snage za to.«

Sranje, pokaže John.

»To otprilike opisuje cijelu stvar, stari moj. Ideš prema kući?«

Prema strogoj definiciji posla *ahtrux nohtruma*, Qhuinn je s Johnom trebao biti dvadeset i četiri sata dnevno, svaki dan u tjednu. No kralj im je dao slobodu da se toga ne pridržavaju nalaze li se u granicama posjeda Bratstva. Inače bi Qhuinn doznavao previše o svom prijatelju i Xhex.

A John bi morao biti nazočan kad su on i Layla... m-da.

Kad John potvrdno kimne glavom, Qhuinn širom otvori vrata. »Poslije tebe.«

Nije htio pogledati prijatelja u oči dok je borac prolazio pored njega, jednostavno nije bio u stanju. Naime, točno je znao što mu je na pameti i nije bio zainteresiran za razgovor o onome što se desilo na onom dijelu ceste kojom je već ranije hodao. Ne želi čuti ni riječi o noćasnjem sranju, kao ni o onom... otprije tolikih noći koje je zakuhala Straža časti.

Završio je s pričom o tome.

Sranje nikada nikome nije bilo ni od kakve pomoći.

Saxton, sin Tyhmov, zatvorio je zadnju knjigu »Usmene povijesti« i mogao je samo zuriti u fini grimizni kožni ovitak s ispupčenim zlatnim detaljima.

Zadnja.

Nije mogao vjerovati. Koliko je već dugo trajalo ovo istraživanje?

Tri mjeseca? Četiri mjeseca? Kako li samo može biti gotovo?

Brzo prijeđe pogledom po knjižnici Bratstva s tisućama i tisućama svezaka zakona, rasprava, kraljevski uredbi... i pomisli, doista, trebali su mjeseci i mjeseci da ih sve prođe. Sada, kad je potraga gotova, bilješke napravljene, a pravni put za ono što kralj želi provesti u djelo utaban, trebao bi imati dojam da je nešto postigao.

Umjesto toga, osjećao se iscijedenim.

Tijekom svog školovanja i pravničke karijere, već je nailazio na škakljiva pitanja — posebice kad je došao u ovu ogromnu kuću i preuzeo dužnost osobnog odvjetnika Slijepog kralja: Stari su zakoni bili vrlo zakučasti, arhaični ne samo po rječniku, već i samom sadržaju — a vladar vampirske rase uopće nije bio takav. Wrathovi su pogledi bili jasni i revolucionarni, a kad se radilo o njegovoj vladavini, prošlost i budućnost nisu uvijek išle ruku pod ruku bez puno preinaka — Starih zakona, dakako.

Wrath je kao vladar mogao raditi prilično toga što je htio — uz uvjet da su odgovarajući presedani pronađeni, prepravljani i zapisani. Na kraju krajeva, kralj je bio živući, dišući zakon, fizička manifestacija reda potrebnog civiliziranom društvu. Problem je bio u tome što tradicija nije nastala slučajno: stvorili su je naraštaji i naraštaji koji su živjeli i donosili odluke utemeljene na određenom skupu pravila koja je javnost prihvaćala. Napredni mislioci koji ustaljena, konzervativna društva pokušavaju odvesti u novim pravcima skloni su zapadanju u probleme.

A ovo... još jedna promjena u načinu na koji su stvari ustrojene? U trenutnom političkom okružju, u kojem je Wrathovo vodstvo već bilo dovedeno u pitanje —

»Jako si zamišljen.«

Na zvuk Blayeva glasa Saxton poskoči, a Montblancovo mu nalivpero umalo odleti preko ramena.

Blay odmah pruži ruke kao da ga želi smiriti. »Oh, oprosti —«

»Sve je u redu, ja —« Saxton se namršti kad ugleda vojničovu mokru i zakrvavljenu odjeću. »Najdraža Čuvarđjevo... što se noćas desilo?«

Očito izbjegavajući odgovor, Blay krene prema baru na starinskoj vitičastoj komodi koja je stajala u kutu. Dok si je uzeo vremena birati između *sheryja* i Dubonetta, bilo je prilično jasno da priprema govor u glavi.

Što je značilo da stvar ima veze s Qhuinnom.

Blay zapravo nije mario ni za *sherry* ni za Dubonnet. Kad je postao dovoljno siguran, posluži si porto.

Saxton se zavalio u stolicu i pogleda prema lusteru koji je visio visoko iznad poda. Radilo se o veličanstvenom Baccaratovu primjerku iz sredine devetnaestog stoljeća, sa svim onim kristalima olovnog stakla i vrhunskim umijećem izrade koje bi i bilo za očekivati.

Prisjetio se kako se nježno ljuljao s jedne na drugu stranu dok su lomovi svjetlosti duginih boja svjetlucali po cijeloj prostoriji.

Prije koliko je to noći bilo? Koliko je prošlo otkako je Qhuinn opslužio tu Odabranicu točno iznad ove prostorije?

Otada više ništa nije bilo isto kao prije.

»Slupan auto.« Blay popi dug gutljaj. »Samo mehanički problemi.«

Jesu li ti zato kožne hlače mokre i imaš krvi na majici? pitao se Saxton.

No pitanje je zadržao za sebe.

Navikao se zadržavati stvari za sebe.

Tišina.

Blay ispije porto i natoči još jedan brzinom koja obično krase pijanice, što nije bio. »A... ti?« reče. »Kako napreduje posao?«

»Završio sam. Dobro, gotovo da jesam.«

Blayeve se plave oči širom otvore. »Stvarno? Činilo mi se da ćeš u tome biti dovijeka.«

Saxton je promatrao to lice koje je tako dobro poznao. Te oči u koje kao da je gledao cijeloga života. Te usne uz koje su njegove bile prikovane satima.

Satiruća tuga koju je osjetio bila je jednako nepobitna kao i snaga privlačnosti koja ga je dovela u ovu kuću, ovaj posao, njegov nov život.

»I meni se tako činilo«, reče za koji trenutak. »I ja sam... mislio da će potrajati duže no što jest.«

Blay se zagleda u čašu. »Koliko je vremena prošlo otkako si počeo?«

»Nisam... ne mogu se sjetiti.« Saxton podiže ruku i protrlja hrbat nosa. »Nije važno.«

Ponovno tišina. U kojoj se Saxton bio voljan okladiti u svaki dah svojih pluća da su Blaylockove misli odlutale drugom mužjaku, onom kojeg je volio više od ikoga, njegovoj drugoj polovici.

»Pa o čemu se radilo?« upita Blay.

»Molim?«

»Mislim, u tvom projektu, cijelom ovom poslu.« Blay otmjeno zavrti čašu. »Te knjige u koje si se zadubio. Ako je gotovo, možeš mi reći o čemu se radilo, zar ne?«

Saxton nakratko razmisli o tome da kaže istinu... da je bilo drugih, jednako zahtjevnih i bitnih stvari koje su ga potajno zaokupljale. Stvari za koje je mislio da će s njima moći živjeti, ali koje su se vremenom pokazale suviše velikim teretom da bi ga mogao nositi.

»Dovoljno ćeš brzo doznati.«

Blay kimnu, no učini to s onom živahnom rastresenošću koju je imao od samog početka. Osim što je potom rekao, »drago mi je da si ovdje.«

Saxton podiže obrve. »Doista...?«

»Wrathu je potreban stvarno dobar odvjetnik.«

Ah.

Saxton odgurnu stolicu i ustade. »Da, prava istina.«

S onim je čudnim osjećajem krhkosti sakupio gomile svojih papira. Činilo se, bez ikakve sumnje, da su oni sve što ga je podržavalo u tom napetom, tužnom trenutku, ti nježni, a opet moćni arci na kojima su rukom i s puno pažnje uredno bili ispisani retci teksta. Nije znao što bi radio bez njih u noći poput ove.

Pročistio je grlo. »Kakvi su ti planovi za ono malo što preostaje od ove večeri?«

Dok je čekao na odgovor, srce mu je udaralo u kavez od rebara, jer je on, i samo on, izgleda shvaćao da zadatak koji mu je kralj povjerio nije jedino što noćas završava. Doista, neutemeljeni optimizam koji mu je pružao podršku u početnim fazama ove ljubavne veze raspao se u neku vrstu očaja koja ga je nagonila da se na neobičan način hvata za slamke... no sada je i toga nestalo.

Bijaše to uistinu ironično. Seks je bio prolazna tjelesna veza — i mnogo je puta u životu to bilo sve što je tražio. To je u početku bio slučaj čak i s Blaylockom. Međutim, s vremenom se umiješalo srce, a to ga je stavilo tu gdje se noćas nalazio.

Na kraj puta.

»... trenirati.«

Saxton se strese. »Molim?«

»Idem malo trenirati.«

Nakon boce porta? Pomisli Saxton.

Na trenutak je pao u iskušenje da ga ispita pojedinosti o toj noći, točne podatke o tome tko, što i gdje — kao da bi oni mogli donijeti neko olakšanje. No znao je da je Blay suosjećajna, draga duša i da je mučenje bilo nešto što je radio kao dio svog posla kad je bilo potrebno.

Ne bi bilo olakšanja, ne iz bilo kakvog spoja seksa, razgovora i tišine.

Osjećajući se kao da grli samoga sebe, Saxton zakopča svoj sportski sako s dvostrukim redom dugmadi i provjeri je li mu kravata na mjestu. Površan pogled

na prsni koš otkri da mu je džep u savršenom redu, no manšete košulje trebalo je jako potegnuti, za što se odmah pobrinuo.

»Moram se odmoriti prije negoli se spremim za razgovor s kraljem. Ramena me ubijaju od boli nakon što sam za tim radnim stolom proveo cijelu noć.«

»Napravi si kupku. Možda te opusti?«

»Da. Kupka.«

»Vidimo se onda kasnije«, reče Blay natočivši si još jednu pa mu priđe.

Usne im se sretoše u kratkom poljupcu, a potom se Blay okrenu i dugim koracima ode u predvorje, pa se izgubi iz vida dok se penjao na kat kako bi se presvukao.

Saxton ga je gledao kako odlazi. Čak je i napravio nekoliko koraka da bi mogao vidjeti kako se one kaubojke, udaračice govana kako su ih Braća zvala, uspinju velikim stubištem, korak po korak.

Dio njega očajnički je želio krenuti za mužjakom gore u njihovu spavaću sobu i pomoći mu se skinuti iz te odjeće. Ostave li se osjećaji po strani, tjelesne iskre među njima uvijek su snažno prštale i osjećao je da to sad želi iskoristiti.

Osim ako je čak i taj vatromet jenjavao.

Otišavši si natočiti *sherry*, srknuo ga je i sjeo ispred kamina. Fritz je nedavno dodao još drva pa su plamenovi svijetlili i plesali iznad naslaganih cjepanica.

Ovo će boljeti, pomisli Saxton, no neće ga slomiti.

Na kraju će to preboljeti, zaliječiti, krenuti dalje.

Srca se stalno slamaju...

Nije li postojala pjesma o tome?

Pitanje koje se naravno samo postavilo bilo je: A kad je s Blaylockom razgovarao o tome?

Deveto poglavlje

Zvuk skija za trčanje koje se kreću po snijegu bio je ritmičan, brz i ponavljao se u kratkim razmacima.

Oluja pristigla sa sjevera prestala je prije zore, a izlazeće se sunce koje je zasjalo iznad ruba odlazećeg oblačnog pokrivača kroz šumu probilo do blistavog tla.

Zlačane su zrake Soli Morte nalikovale na oštrice.

Ravno gore, njena se meta vidjela kao Fabergeovo jaje na stalku: kuća na rijeci Hudson bila je arhitektonski biser, kavez od naizgled krhkih nosača koji poslagani jedan preko drugog drže bezbrojne staklene ploče. Na svakoj su strani odrazi vode i sunca koje se rađa djelovali poput fotografija pravog umjetnika, slika zaleđenih u konstrukciji same kuće.

Ne bih u tome živjela ni da mi plate, pomisli Sola.

Osim ako nije bila otporna na metke? No tko je imao novaca za to.

Prema caldwellskoj javnoj arhivi, zemlju je prije dvije godine kupio Vincent di Pietro, a na njoj se gradila njegova tvrtka za nekretnine. Na same radove nije potrošeno ništa, a uzmu li se u obzir procjene porezne uprave, sadašnja je vrijednost bila najmanje osam milijuna dolara. Odmah nakon što je gradnja završena, imanje je prešlo u druge ruke, no ne u ljudske: trustu za nekretnine kao čiji je upravitelj bio naveden samo jedan londonski odvjetnik.

Međutim, ona je znala tko ovdje živi.

On je i bio razlog što je došla.

On je isto tako bio razlog za to što se naoružala do zuba. Sola je imala puno oružja na mjestima koja su joj bila nadohvat ruke: nož u koricama na lopatici, pištolj na desnom boku, bič skriven u ovratniku svoje bijele maskirne jakne.

Čovjek poput njene mete nije cijenio to da ga se špijunira — iako je došla samo u potrazi za informacijom, a ne kako bi ga ubila, nije sumnjala da će se, bude li zatečena na imanju, stvari zakuhati. I to brzo.

Dok je vadila dalekozor iz unutrašnjeg džepa, stajala je potpuno mirno i načulila uši. Nije se čulo ništa što bi prilazilo odostraga ili sa strane, a naprijed je imala jasan pogled na stražnji dio kuće.

Kad bi je unajmili za ovakve poslove, obično je djelovala noću, no ne s ovom metom.

Gospodari trgovine drogom posao su vodili između devet i pet, no devet navečer i pet ujutro, a ne obrnuto. Danju su spavali i jebali, pa je to bilo doba u

koje si im želio promatrati kuće, proučavati navike, steći saznanja o osoblju i tome kako se štite tijekom slobodnog vremena.

Izoštrivši kuću, procijeni stanje stvari. Garažna vrata. Stražnja vrata. Polukružni prozori za koje je pretpostavila da gledaju iz kuhinje. Potom su se pojavile velike klizne staklene stijene dugačke od poda do stropa koje su se protezale stražnjim krilom i nastavljale iza ugla okrenutog prema obali rijeke.

Tri kata iznad zemlje.

Koliko je mogla vidjeti, unutra se ništa nije micalo.

Čovječe, to je bilo puno stakla. Ovisno o kutu pod kojim je padala svjetlost, mogla je vidjeti i unutrašnjost nekih soba, posebno velikog otvorenog prostora koji je izgleda zauzimaao barem pola prizemlja. Namještaj je bio malobrojan i moderan, kao da vlasnik nije bio gostoljubiv prema ljudima koji dangube na kauču.

Mogla se kladiti da je pogled nevjerojatan. Pogotovo sada kad je nebo prekrivala djelomična naoblaka i sjalo sunce.

Uperivši dalekozor prema strehi ispod krova, potražila je sigurnosne kamere, očekujući po jednu na svakih šest metara. Da.

Dobro, to je imalo smisla. Prema onome što joj je rečeno, vlasnik je bio dozlaboga oprezan — a ta je vrsta neprekidnog nedostatka povjerenja bila sklona tome da se opremi dobrom dozom sigurnosno-osvijestjenog ponašanja koje je podrazumijevalo ne samo stražare već i tjelohranitelje, automobile otporne na metke i sasvim sigurno stalan nadzor svih mjesta na kojima je osoba provodila bar nešto vremena.

Čovjek koji ju je unajmio imao je recimo sve navedeno, pa i više od toga.

»Kojeg...« prošapta ponovno izoštravajući dalekozor.

Prestala je disati kako bi bila sigurna da se ništa ne miče.

Ovdje... ništa nije bilo u redu. Sve što se nalazilo u kući imalo je valovit uzorak: namještaj koji je mogla vidjeti nježno se talasao.

Spustivši iznimno jake leće, pogleda uokolo, pitajući se je li možda problem u njenim očima.

Jok. Svi su se borovi u šumi ponašali kako treba i nepomično stajali, a grane su im mirovale na hladnom zraku. Tad ponovno podiže dalekozor pa pogleda krov i obrise kamenih dimnjaka.

Sve je bilo potpuno nepokretno.

Natrag na stakla.

Duboko udahnuvši, zadržala je zrak u plućima i naslonila se na najbližu brezu kako bi dodatno učvrstila tijelo.

Nešto je i dalje bilo čudno. Okviri onih kliznih staklenih vrata, linije verande i sve što je imalo veze s vanjštinom kuće? Čvrsto i nepomično. Unutrašnje su prostorije, međutim, djelovale... nekako nejasno, pikselizirano, poput složene slike napravljene da stvari izgledaju kao namještaj... a ta se slika nalazila na nečem poput zavjese... koja je bila izložena blagom strujanju zraka.

Ovo će biti puno zanimljiviji projekt negoli je pretpostavljala. Izvještavanje svog »prijatelja« o aktivnostima njegova poslovnog partnera nije joj baš zvučalo uzbudljivo. Više je voljela veće izazove.

No možda je ovo bilo više od onoga što joj se isprva činilo.

Na kraju krajeva, kamuflaža znači da nešto skrivaš, a ona je sagradila karijeru na tome da od ljudi uzima stvari koje su željeli sačuvati: tajne, vrijedne predmete, podatke, dokumente...

Riječi koje su služile za označavanje imenica nisu joj ništa značile. Bio joj je važan ulazak u zaključanu kuću, auto, sef ili aktovku.

Bila je lovac.

A čovjek u toj kući, o kome god da se radilo, bio je njena lovina.

Deseto poglavlje

Blay se nije namjeravao približiti ni bučicama, a kamoli onom željeznom utegu koji je ležao na podu teretane centra za obuku. Kako je porto trgnuo na prazan želudac, postao je omamljen i nekoordiniran. No morao je imati neki smjer... plan, odredište na koje će odvući svoje bijedno dupe. Samo nije želio otići u svoju sobu, ponovno sjediti na onom krevetu i započeti dan na isti način na koji je započeo noć — pušeci i zureći u prazno. Vjerojatno s još dodatnog porta u sebi.

Izašavši iz podzemnog tunela, prošao je kroz ured i širom otvorio staklena vrata.

Dok je hodao još uvijek pijuci iz napola pune čaše, um mu se vrtio u krug pitajući se hoće li ovo veliko sranje između njega i Qhuinna ikada završiti. Na njegovoj samrtnoj postelji? Bože, nije ni mogao zamisliti da bi to moglo toliko dugo trajati, u slučaju da je pred sobom imao uobičajeni životni vijek.

Možda bi se trebao odseliti iz palače. Prije negoli je Wellsie ubijena, ona i Tohr su mogli živjeti u vlastitoj kući. Dovraga, da to napravi, ne bi morao viđati Qhuinna osim na sastancima — a s toliko mnogo ljudi u Bratstvu i oko njega bilo je lako izmaknuti pogledu.

Zapravo je to već neko vrijeme i činio.

Ustvari, provede li taj naum u djelo, njih se dvojica uopće ne bi trebali susretati — kao njegov *ahstrux nohtrum* uvijek je radio u paru s Johnom, a u skladu s rasporedom i načinom na koji je teritorij bio podijeljen, on i Qhuinn se osim u hitnim slučajevima nikada nisu borili zajedno.

Saxton bi mogao ići na posao i s njega se vraćati —

Na ulazu u teretanu Blay se ukopa kao mrtav. Kroz stakleni je prozor ugledao utege sprave za čučnjeve koji su se kretali gore-dolje, a po najkicama je znao tko ih pomiče.

U vražju mater, pa stvarno nije mogao predahnuti ni na tren.

Nagnuvši se, udari glavom jednom, dvaput, triput —

»Vježbati bi trebao na spravama, ne na vratima.«

Glas Mannyja Manella bio mu je dobrodošao poput udarca čeličnog vrha čizama u guzicu.

Blay se uspravi, a svijet se lagano zavrti — zbog čega je na kraju kriomice stavio ruku na dovratak kako se ne bi opazio problem s ravnotežom. Svoje je skoro dovršeno piće također uklonio s pogleda.

Doktor vjerojatno ne bi mislio da je vježbanje pod utjecajem alkohola dobra stvar.

»Kako si?« upita Blay iako ga zapravo nije bilo briga — i to nije bio komentar na Payneinog *helrena*. Trenutno ga za to nije bilo ni najmanje briga.

Manellova su se usta počela micati i Blay je proveo vrijeme promatrajući kako čovjekove usne tvore i otpuštaju slogove. Trenutak kasnije uslijedila je neka vrsta pozdrava, a tad Blay ponovno ostane sam s vratima.

Jednostavno ostati ondje činilo se kao debilan potez, a dobrom je doktoru rekao da će ući. Osim toga, u sobi je bilo, koliko ono, dvadeset i pet sprava? Plus bučice s prečkom i razni utezi, trake za trčanje, steperi, eliptični trenažeri... puno toga za obići.

Nisam zaljubljen u Laylu.

S kletvom na usnama Blay gurne vrata kako bi ušao unutra i pripremi se za ono nespretno »o bok, pa ti si ovdje«. Jedino što Qhuinn uopće nije opazio njegov dolazak. Umjesto da vježba uz glazbu iz zvučnika, nosio je slušalice koje su mu potpuno prekrivale uši i prešao na šipku za dizanje tako da mu je bio okrenut leđima i gledao u betonski zid.

Blay se udalji od njega koliko god je mogao i skoči na prvo što mu je bilo pri ruci — spravu za vježbanje prsnih mišića. Čega god.

Nakon što je spustio čašu i namjestio težinu, smjestio se na podstavljenu klupu, stisnuo dvostruke ručke i počeo ih gurati iz prsa.

Sve u što je morao gledati bio je Qhuinn.

Ili je to prije bilo zato što mu se pogled odbijao usmjeriti na išta drugo.

Mužjak je nosio crnu majicu bez rukava koja mu je potpuno otkrivala ona kolosalna ramena... a mišići koji su se uz njih pružali i snažno stiskali kad bi se podigao do kraja imali su građu i obrise karakteristične za borca... ne odvjetnika —

Blay na tom mjestu samog sebe zaustavi.

Bilo je gnjusno nepošteno praviti takve usporedbe, u bilo kojoj prigodi. Nakon otprilike godinu dana poznavao je Saxtonovo tijelo gotovo jednako dobro kao vlastito, a mužjak je bio prekrasno građen, tako vitak i elegantan —

Qhuinn se još jednom podiže, a masa njegova teškog donjeg dijela tijela upregne snagu tih ruku i torza. Zbog napora kojima se izložio znoj mu je izbio po cijeloj koži, pa je pod svjetlima sjajio.

Tetovaža na stražnjoj strani vrata se pomakla kad se spustio i ostao visjeti na rukama, a tad se opet podiže, pa spusti, pa podiže.

Blay pomisli na to kako je mužjak izgledao dok su prevrtali Hummer: moćno, muževno... erotično.

Ovo se nije događalo.

Zapravo nije sjedio ovdje gledajući Qhuinna na takav način —

Preplavile su ga slike iz proteklih godina pretvorivši mu mozak u televizijski ekran. Vidio je kako se Qhuinn nadvio nad ljudsku ženu koja je namjestila dupe na rub ravnog stola. Kukovi su mu se pomicali naprijed-nazad dok ju je jebao, rukama joj stisnuvši bokove da se ne bi pomakla. Tad na sebi nije imao majicu, a ramena su mu bila snažna jednako kao i sad.

Teško tijelo kojim se dobro služio.

Bilo je još toliko slika nalik ovoj, s Qhuinnom u drugačijim položajima s drugim ljudima, mužjacima i ženama. U početku, baš nakon njihova prijelaza, vladalo je takvo uzbuđenje kad su zajedno odlazili u lov — točnije, Qhuinn je išao naokolo kako bi nešto upecao, a Blay uzimao s čime god da se vraćao.

Toliko seksa s toliko mnogo ljudi — iako je u to doba Blay općio samo sa ženama.

Možda zato što je znao da su sigurne, da se u toliko mnogo pogleda ne »računaju«.

U početku je sve bilo tako jednostavno. No, u neko su se vrijeme stvari počele mijenjati, a on uviđati da dok promatra Qhuinna s nasumično izabranim neznancima, ispod tog tijela zamišlja sebe, kako prima ono što je taj momak tako dobro davao. Nakon nekog vremena, na Qhuinnovom kurcu nisu bile usne nekog neznanca, već njegove vlastite. A kad bi uslijedili oni orgazmi, a uvijek jesu, on je bio taj koji ih je u sebe primao. Na Qhuinnovom su tijelu bile njegove ruke, njegovi su bokovi bili čvrsto stisnuti, a noge raširene.

I to je zajebalo ama baš sve.

Sranje, mogao se sjetiti kako je danju ostajao budan i buljio u strop govoreći si da kad ponovno budu u klubu, u onim zahodima, ili gdje god već da se sve događalo, to više neće raditi. No svaki put kad su izašli, bio je poput ovisnika kojem se nudi upravo ona pilula čiji mu je okus trebao.

Bila su tu i ona dva poljupca — prvi tamo niz hodnik koji vodi odavde, u sobi za kliničko istraživanje. Za njega je morao moliti. Drugi gore u njegovoj spavaćoj sobi, baš prije negoli je prvi put izašao sa Saxtonom.

Za njega je također morao moliti.

Odjednom se Blay ostavi uspomena pretvarajući se da se iscrpio i spusti ruke na bedra.

Samom je sebi govorio da ode odande. Da jebeno jednostavno ustane i ode prije negoli se Qhuinn premjesti na sljedeću spravu, a njegovu skrivanju dođe kraj.

Umjesto toga, uhvatio se kako očima ponovno pase ta ramena i kralježnicu, čvrst struk i još čvršće dupe na tim mišićavim nogama.

Možda je kriv alkohol, naknadna reakcija na onu svađu u vučnom kamionu, cijela ta stvar povezana sa seksom s Laylom...

No u tom trenu se napalio. Bio mu je tvrd poput kamena. Potpuno spreman.

Blay spusti pogled niz prsa i usmjeri ga prema prednjem dijelu svojih širokih bokserica — te si poželi pucati u glavu.

O Isuse, morao se smjesta izgubiti odande.

Kako je ponavljao seriju za serijom vježbe dizanja tijela, Qhuinnu su utrnule ruke i imao je osjećaj da mu netko tupim noževima guli bicepse s kostiju — što je u usporedbi s ramenima bila najobičnija sitnica. Ona su predstavljala pravi problem. Netko mu je očito prišao s leđa, preko njih prešao strojem za skidanje laka, a potom ih izudarao industrijskim pneumatskim čekićem.

Nije imao pojma koliko se puta digao i spustio. Nije imao blage veze koliko je kilometara pretrčao. Da ne govori o broju trbušnjaka, čučnjeva ili udaraca u vreću.

Znao je samo da treba nastaviti.

Cilj je postignut: potpuna iscrpljenost. Želio se onesvijestiti onog trena kad ode gore i izvali se u krevet.

Pustivši šipku, stavi ruke na bokove, pogne glavu i duboko udahne. Desno mu se rame odmah ukoči, no to je i očekivao budući da mu se radilo o jačoj strani. Kako bi opustio zgrčene mišiće, dok se okretao zavrti ruku u širokom krugu —

Sledio se.

Na drugoj strani plavog prostirača, na spravi najbližoj vratima sjedio je Blay, nepomično kao i utezi koje nije dizao.

Imao je raspaljen izraz lica, no nije bio ljut.

Ne, nije bio.

Toliko mu se digao da se moglo vidjeti s drugog kraja prostorije. Možda i države.

Qhuinn otvori usta. Onda ih zatvori. Pa opet otvori.

Na kraju zaključio da je ovo prvoklasni primjer za to kako nas život nikad ne propušta iznenaditi. Od svih situacija za koje je mislio da bi se u njima ikada mogli naći? Ovo nije bilo to. Ne nakon... pa svega.

Skinuo je slušalice i pustio da mu vise s vrata, a žestok se ritam iz koncertne tutnjave pretvorio u nemoćno sitno pištanje.

Da li je to meni namijenjeno? Htjede zapitati.

U djeliću sekunde pomisli da bi moglo biti, no koliko li je to samo bilo bahato. Blay mu je upravo održao govor o tome kako su njih dvojica tek nadničari plaćeni po satu koji jedan kraj drugog rade na bačvama zasićenih masnih kiselina. Potom se pojavi s erekcijom veličine praseće noge, a prva stvar koja mu padne na um je da bi to moglo, možebitno, možda, na neki način... biti namijenjeno njemu.

Koji li je samo kreten.

A usput, što bi dovraga učinio da se iznenada nađe u paralelnom svemiru s Blayem koji nabaci »hej, što misliš o tome da odemo u onu sobu?«.

Naravno da ga je želio.

U kurac krasni, oduvijek ga je želio — do te mjere da se morao zapitati nije li ono držanje na udaljenosti na koje se odlučio »za Blayevo dobro«, zapravo bilo za njegovo vlastito.

Pomislivši to, opazi čašu pored mužjakovih nogu. Ah, alkohol je u igri — iskreno je sumnjao da je taj prst tamne tekućine u debeloj čaši ostatak Coca-Cole.

Sranje, prema onome što je znao, Saxton mu je upravo poslao poruku s žešćim okidačem za prepone i to je uzrokovalo ovu erekciju.

Nije li to bilo poražavajuće.

Tvoj mi rođak pruža sve što trebam. Cijeloga dana, svakoga dana.

»Imaš li mi još nešto za reći?« Osorno upita Qhuinn.

Blay odmahne glavom pomaknuvši je unazad pa prema naprijed.

Qhuinn se sledi. Blay nije bio usijana glava — nikad nije bio, a to je bio razlog zbog kojeg su toliko dugo vremena bili bliski. Ravnoteža i ta sranja. No u tom je trenutku lik izgledao kao da je došao blizu toga da je izgubi.

Problemi u raju između sretnog para?

Ma kakvi, previše su se dobro slagali.

»Dobro.« Čovječe, zamisao da nastavi visjeti ovdje dok se Blay nabrijava na još jedan susret sa Saxtonom Veličanstvenim bila je van pameti. »Vidimo se kasnije.«

Dok je kraj njega prolazio, osjeti Blayev pogled — no nije mu bio usmjeren prema licu, ili se tako barem nije činilo.

Što se u kurac krasni ovdje događa?

Izašavši u hodnik, zastane dvaput provjeriti da se betonski zidovi ne tope i da umjesto ruku odjednom nema ribu ili nešto takvo. Ništa od toga nije bila istina, no čudan osjećaj nestvarnosti nastavio ga je pratiti na putu prema svlačionici. Tuširanje je bilo obavezno jer kupao se u znoju, a znajući koliko su

slugani ludi za velikim neredom, nije im htio dati još više posla samo zato što se pokušao ubiti u teretani —

Tvrd. Dignut. Spreman za seks.

Dok mu se ona slika Blaya vrzmala glavom, zatvorio je oči i gurnuo vrata koja su vodila u zemlju pločica i kupaonske opreme. Namjeravao je otići ravno pod tuš, no na kraju se zaustavio u prednjem dijelu prostorije gdje su se nalazili pretinci poslagani u uredne nizove, a klupe stajale u prolazima između njih.

Na jednu sjedne pa skine i šutne najkice, a zatim svuče čarape. Potpuno jebeno uzbuđen.

Blaya je zato izbacio iz misli.

Iz nekog razloga Qhuinnu na pamet padoše zadnja dva spolna odnosa koja je imao. Bio je tu onaj crvenokosi momak iz Iron Maska — onaj kog je zaveo i poševio u zahodu. Nasumce je iz gomile odabrao neznanca zbog te tjelesne značajke, boje njegove kose, koja ga je izdvajala i naravno da mu sve to skupa nije bilo ništa posebno. S druge strane, bilo je to kao da je želio tekilu, a suknuo pivo.

Tu je bilo i ono s Laylom — što je predstavljalo tek fizički zahtjevan posao poput kopanja jame ili gradnje zida...

Bože, zbog te se pomisli osjećao kao zadnji luzer, budući da ni na koji način nije želio uvrijediti Odabranicu. No barem je bilo prilično očito da i ona o tome razmišlja na sličan način.

To je bilo to u protekloj godini, samo njih dvoje.

Dvanaest mjeseci skoro potpune nejebice, a nije ni drkao. Jednostavno ga ništa nije zanimalo, kao da su mu muda pala u stanje hibernacije.

Smiješno, odmah nakon prijelaza pojebao bi bilo što s dvije noge i srcem koje tuče, a kad se svim silama nastojao prisjetiti nekog od tih brojnih lica — Bog zna da se uglavnom nije zamario pamćenjem imena — želudac bi mu stegnuo neugodan osjećaj.

Svi ti nepoznati, bezimeni, bezlični likovi koje je jebao... pred Blayevim očima. Uvijek si bio u njegovu društvu, daj razmisli o tome — reče sam sebi. Tad je sve izgledalo kao muški izlazak dva nerazdvojna prijatelja, no sad mu je dalo misliti.

Ma da, zajebi to. Dobro je *znao* o čemu se radi.

Bio je takva pičkica, zar ne?

Podigavši se na noge, skine se do gola i pusti da mu znojem natopljena majica bez rukava i sportske bermude padnu na klupu. Kad je ušao u dio za tuširanje nasumično odabere jedan tuš, otvori ga i stade ispod mlaza. Voda je bila hladna da ti se smrznu jaja, no nije mario za to. Izložio se njenom naletu, zatvorio oči i otvorio usta.

Crvenokosi u klubu otprije skoro godinu dana? Kad je u zahodu zavodio lika, cijelo mu je vrijeme Blay bio u mislima.

Blay je bio taj koga bi pritisnuo na umivaonik i žestoko poljubio. Blayev bi kurac popušio, Blayevo tijelo uzeo odostrag i —

»Iz ljubavi...« zastenja.

Odjednom mu se, niotkud, u mislima pojavi slika njegova starog prijatelja koji na spravi za vježbanje upravo sjedi raširenih koljena dok mu erekcija napinje onu tako tanku tkaninu gaća, pa mu se taj prizor spusti niz kralježnicu ravno među noge. Opsova kad se okliznuo i morao nasloniti ruku na glatku pločicu.

»O... jebem ti...«

Nagnu se i položi čelo na ruku pokušavajući se usredotočiti na udaranje vode po vratu.

Ni blizu.

Sve čega je bio svjestan bili su otkucaji srca koje je osjećao u svom kurcu.

Dobro, to i maštarija koja mu je odzvanjala glavom i u kojoj je pao na koljena i pritisnuo glavu među Blayeva raširena bedra, ližući prešavši put do onih njegovih usana... istovremeno mu zavukavši ruku u gaće i započevši s drkanjem koje jebeno nikada neće zaboraviti.

Između toliko toga ostalog.

Okrenuvši se kako bi lice maknuo s mlaza, Qhuinn gurne ruke u kosu i pusti da mu voda poteče niz kralježnicu.

Mogao je osjetiti kako mu se kurac uzdiže ravno iz bokova, preklinjući za pažnju.

No nije namjeravao napraviti ništa po tom pitanju. Blay je nekako zaslužio bolje od toga — ma da, nije imalo smisla, jednostavno bi se osjećao prljavo da se pod tušem izdrka na nečije dizanje kurca zbog nekog drugog.

Dovraga, dizanje kurca zbog svog *partnera*.

Qhuinnova vlastitog *rođaka*, zaboga.

Kako mu je erekcija i dalje jednostavno trajala, nimalo ne hajući za takav način razmišljanja, shvati da će to biti dozlaboga dug dan.

Jedanaesto poglavlje

Blay opsova i pogne glavu kad su se vrata teretane s lakoćom zatvorila. Naravno da je iz tog položaja mogao vidjeti samo vlastitu erekciju.

Što mu baš i nije bilo od pomoći.

Podigavši pogled, zagleda se u šipku za dizanje tijela i zaključi da mora nešto učiniti. Nije baš najzgodnije da ovdje sjedi polupijan s tulumom u hlačama, naročito ako ne želi biti ulovljen u tom položaju. Što bi bilo da sad uđe Brat poput Rhagea i zatekne ga ovakvog? Blay bi o tome slušao ostatak svog prirodnog životnog vijeka. Osim toga, bio je u odjeći za treniranje i okružen spravama, pa se baš i mogao primiti posla, malo uposliti mišiće i nadati se da će g. Veseljko pasti u depresiju zbog nedostatka pažnje.

Dobar plan.

Zaista.

Tako je.

Kad nešto kasnije pogleda na sat, shvati da je prošlo petnaest minuta, a nije bio ni korak bliže konstruktivnom, opetovanom gibanju, osim ako se disanje ne ubraja u to.

Njegova je erekcija imala rješenje za to.

Dlan mu je odmah bio spreman za akciju, spustio mu se među noge i pronašao tvrdi —

Blay usta sa sjedala i otiđe do vrata. Dosta sa sranjima — otići će u zahod u svlačionici nadajući se da će iz organizma uspjeti izbaciti barem nešto alkohola. Zatim će se popeti na steper i iznojiti ostatak.

Nakon čega će biti vrijeme za odlazak u krevet — u kojem će, bude li si imao potrebu dati oduška erotske vrste, naći i odgovarajuće mjesto za to.

Prvi znak da bi ga novi plan mogao još dublje uvaliti u sranje ukazao se kad je gurnuo vrata u carstvo ormarića: zvuk vodenog mlaza upozorio ga je da se netko primio sapuna i šampona. Silno se poželi opaliti nogom u guzicu, no nije imao vremena za odugovlačenje.

Inače bi stao, okrenuo se i što prije pronašao drugi zahod.

Ovako je prošao pored ormarića i obavio posao. Tek dok je prao ruke, počele su mu se poslagivati kockice u glavi.

Glava mu se sama okrenula prema tuševima.

Moraš otići, reče samome sebi.

Dok je zatvarao slavinu, nježna mu je škripa zvučala poput glasnog vriska i odbijao se pogledati u ogledalo. Nije si želio vidjeti izraz u očima.

Otiđi do vrata. Samo otiđi do vrata. Samo —

Neuspio pokušaj njegova tijela da izvrši tu jednostavnu zapovijed nije bio tek čin fizičkog neposlušanja. To mu je, nažalost, bio obrazac ponašanja.

Zbog čega će kasnije požaliti.

Međutim, u trenutku kad je odlučio prijeći preko svlačionice i kradom zaviriti iza popločanog zida prostora za tuširanje, kad se pritajio koliko god je mogao špijunirajući mužjaka kojeg nije trebao... mahnita navala osjećaja bila je tako poznata, po mjeri skrojeno odijelo za njegovo ludilo.

Qhuinn je bio okrenut prema tušu ispod kojeg je stajao. Jednu je ruku naslonio na glatki zid, a tamnu glavu sagnuo pod mlazom. Voda mu je tekla po ramenima i niz gipku se kožu na mišićavim leđima... spuštala do veličanstvenog dupeta... otječući još niže preko tih njegovih dugih, snažnih nogu.

Prošle je godine borac dosta ojačao. Qhuinn je i nakon prijelaza bio krupan, a tijekom onih prvih nekoliko mjeseci pojačanog jedenja dodatno se popunio. No prošlo je neko vrijeme otkako ga je Blay zadnji put vidio bez odjeće... i čovječe, nemilosrdna rutina treniranja koju si je nametnuo bila je uočljiva po svim tim isklesanim mišićima — Qhuinn naglo promijeni položaj okrenuvši se u suprotnom smjeru, nagnuvši glavu unatrag i pustivši da mu voda ispire tamnu kosu koja je nadsvodila to nevjerovatno tijelo.

Još uvijek je nosio genitalni pirsing.

E koje sranje, bio je uzbuđen.

Orgazam se odmah primakne glaviću Blayevog kurca, a jaja mu se stisnuše kao šake.

Okrenuvši se na peti, izleti iz svlačionice kao ispaljen iz topa, zaletjevši se u vrata i iskočivši na hodnik.

»Sranje... jebeno... prokleta... u pičku materinu...«

Hodajući najbrže što može, pokušavao si je izbiti tu sliku iz glave podsjećajući se na to da ima osobu koju voli, da je sve ovo nadišao, da zbog jedne stvari sebe možeš uništiti samo određen broj puta i onda si gotov.

Kad ništa od toga nije pomoglo, ponovi govor koji je u kamionu održao Qhuinnu —

Gdje je dovraga ured?

Zaustavivši se na trenutak, pogleda uokolo. O baš sjajno. Otišao je u suprotnom smjeru od onoga u kojem je namjeravao i sad se nalazio nasuprot klinike i učionica centra za obuku.

Kilometrima daleko od ulaza u tunel.

»... duboku razderotinu. No on je neće imati.«

Dubok glas Mannyja Manella prethodio je muškarcu koji je iz glavne prostorije za istraživanja izašao u hodnik. Sekundu kasnije iza njega se pojavi doktorica Jane s otvorenim kartonom u ruci, vrhom prsta prateći nešto što je u njemu pisalo.

Blay pobježe kroz prva vrata na koja je naišao —

Utrčavši ravno u potpuni mrak. Pipkajući po zidu u potrazi za prekidačem, budući da je bio previše rastresen za paljenje žarulja snagom misli, naiđe na jedan, pritisne ga i zaslijepi se.

Precizan pogodak koji mu je iz guzice došao u glavu reče mu da je ušao u nešto veliko.

Aha, radni stol.

Nalazio se u jednom od minijaturnih ureda smještenih pored učionica, a to je bila dobra vijest. S obzirom da je zbog napada program obuke još uvijek bio obustavljen, ovdje nije bilo nikoga, a nikome vjerojatno neće pasti na pamet doći u ovaj prazni sobičak.

Na neko je vrijeme mogao imati malo privatnosti, što bijaše blagoslov. Sam bog zna da trenutno neće pokušati otići do palače. Koje je sreće bio, naletio bi na Qhuinna, a njegova je blizina bila zadnje što mu je potrebno.

Obišavši stol, sjedne u udobnu uredsku stolicu i podiže noge na stol ispruživši ih preko ravne plohe na kojoj bi trebali stajati računalo, biljka i pun držač za olovke. Umjesto toga je bio prazan, iako ne i prekriven prašinom. Fritz to ne bi podnio čak ni ako je riječ o prostoriji koja nije u upotrebi.

Trljajući ozljedu na listu, postade mu jasno da će imati gadnu crno-plavu masnicu. No bol mu je barem odvrtila misli od onog zbog čega se našao ovdje.

Ipak, to ne potraje.

Kad je nagnuo stolicu unatrag i zatvorio oči, mozak mu se vratio u svlačionicu.

Zar to mučenje nikada neće prestati, pomisli.

O Bože, kurac mu je pulsirao.

Razmotrivši izbore koje ima na raspolaganju, snagom volje ugasi svjetlo, zatvori oči i zapovjedi mozgu da začepi i ode spavati. Kad bi ovdje mogao otpočiniti sat ili dva, probudio bi se trijezan, blijed i spreman se ponovno suočiti s ljudima.

E pa *to* je bio dobar plan, a i okružje je bilo savršeno. Mračno, malo prohladno i iznimno tiho na način na koji to samo podzemne prostorije znaju biti.

Zavalivši tijelo još dublje u stolicu, prekriži ruke na grudima i pripremi se za REM vlak koji će ga odvesti do željenog odredišta.

Kad mu to nije pošlo za rukom, počeo je zamišljati svakovrsna »gašenja«, poput usisavača ištekanih iz zida, požara ugušenih vodom i zatamnjenih TV-ekrana...

Qhuinn je tamo u svlačionici izgledao nadasve jebozovno s privlačnim, glatkim, mišićima protkanim tijelom i tako debelim, ponosnim spolovило. Ona silna voda obojicu bi ih učinila kliskima i uspaljenima... o najdraža Čuwardjevo, Blay bi dao sve da se približi koračajući po pločicama, spusti na koljena i to si spolovilo stavi u usta, osjećajući kako mu onaj tup glavić iz kojeg viri okrugli pirsing miluje jezik dok mu ga puši —

Gadan krik koji je ispustio odjeknu prostorijom, zvučeći glasnije nego što se vjerojatno začulo.

Otvorivši oči, iz misli pokuša izbrisati bilo kakve maštarije koje su uključivale pušenje kurca. No potpuni mrak koji ga je okruživao nije pomogao, samo je napravio savršeno platno za njegove projekcije.

Žestoko opsovavši, pokuša s onom nekom stvari iz joge u kojoj otpuštaš napetost iz svakog dijela, pa počne s točkom između obrva potom prešavši na ukočene tetive koje su se protezale između ramena i dna lubanje. Grudni koš mu je također bio napet, prsni mišići stisnuti bez ikakvog razloga, a bicepsi stegnuti oko nadlaktica.

Onda se trebao usredotočiti na trbušne mišiće te potom na stražnjicu, bedra, koljena, listove i... svog razigranog obješenjaka.

Nije otišao tako daleko.

Realno gledajući, pokušaj nagovaranja svoje erekcije na prilagodbu situaciji zahtijevao je moć uvjeravanja koju njegov polupijani mozak nije posjedovao.

Nažalost, postojao je samo jedan siguran način na koji se mogao riješiti gospodina Veseljka. Sam u tami, skriven pod nevidljivim kišobranom na kojem je pisalo »nitko nikada neće znati«, zapravo nije imao razloga ne izvesti tu prokletu stvar, iscijediti nabrekliu i svršiti. Nije bilo razlike između toga i buđenja s erekcijom u gluho doba noći — jer sam Bog je znao da u to nisu uključeni nikakvi osjećaji. A i bio je pod utjecajem alkohola, zar ne? To je bila olakotna okolnost.

Ne varam Saxtona, reče sam sebi. Nije bio s Qhuinnom — i Saxton je bio taj kojeg je želio....

Neko je vrijeme nastavljaо pretresati razloge za i protiv, no tad ruka odluči umjesto njega. Prije negoli je toga uopće postao svjestan, dlan mu se zavukao ispod labavog poruba hlača i —

Krik koji ispusti kad se zgrabio za kritičnu točku nalikovao je pucnju u tišini, baš kao i škripanje stolice koje se začulo kad je bedrima snažno odgurnuo ramena u njenu kožnu oblogu. Vruć i tvrd, debeo i dug, kurac mu je preklinjao za pažnju — no kut je bio potpuno pogrešan, a u prokletim gaćama nije bilo mjesta za potezanje.

Iz nekog mu se razloga zamisao da se skine i ostane gol ispod pasa činila prljavom, ali kad je gnječenje postalo jedino što je mogao činiti, osjećaj za pristojno mu po kratkom postupku završi u zahodskoj školjci. Podigavši dupe, svuče gaće... i tad shvati da će mu trebati nešto čime će počistiti nered.

Sljedeća je na redu bila majica.

Gol u tami, ispruživši se od stolca do radnog stola, dao si je oduška raširivši bokove i rukom gore-dolje navlačeći erekciju. Zbog trenja mu se oči preokrenuše unatrag, a zubi ugrizoše donju usnu — Bože, osjeti su bili tako snažni i širili mu se tijelom —

Jebeš ga.

U mislima mu se pojavio Qhuinn, u ustima mu je bio Qhuinn... Qhuinn je ušao u njega i njih su se dvojica zajedno pomicala —

Ovo je bilo pogrešno.

Sledio se. Jednostavno se ukipio kao mrtav.

»Sranje.«

Blay si pusti kurac iako ga je ta izdaja natjerala da zaškrguće kutnjacima.

Otvorivši oči, zapilji se u tamu. Zvuk vlastitog daha koji snažno ulazi i izlazi iz grudi navede ga da ponovno opsuje, jednako kao i razdiruća potreba za orgazmom kojoj se odbio predati.

Ovo više *neće* trpjeti —

Niotkuda mu u glavu uleti slika Qhuinna ispod vodenog mlaza, potpuno preuzevši kontrolu. Protivno njegovim plemenitijim mislima, odanosti i osjećaju za ispravno... tijelo mu trenutno zapadne u stanje preopterećenja, a orgazam izleti iz kurca prije negoli ga je uspio spriječiti, prije negoli je stigao reći *ne, to nije u redu...* prije negoli je mogao reći *ne opet*. Nikad više.

O Bože. Sladak, probadajući osjećaj ponavljao se iznova i iznova iako ničime nije potpomogao takav razvoj stvari, te se počeo pitati hoće li to ikada prestati.

Ova je tjelesna reakcija mogla biti van njegove kontrole, no ne način na koji je na nju odgovorio.

Kad se napokon umirio, disanje mu je bilo hrapavo, a hladnoća na goloj koži grudiju davala do znanja da mu je po njima izbio znoj... Dok mu se tijelo oporavljalo, došao je k punoj svijesti — i omlohavljen mu kurac bijaše poput barometra raspoloženja.

Posegnuvši naprijed, tapkao je po stolu sve dok si nije pronašao majicu, tad je smota i pritisne na spoj svojih bedara.

Ostatak nereda u kojem se nalazio *neće* biti tako lako počistiti.

Na drugom kraju grada, Trez je na osamnaestom katu Commodorea sjedio u glatkoj stolici od čelika i kože okrenutoj prema prozoru koji je gledao na rijeku Hudson. Podnevno je sunce sjalo s kristalno čistog neba koje je djelovalo kromirano, a sve je bilo deset puta svjetlije zbog svježeg snijega koji je tijekom noći pao na obale.

»Znam da si tu«, suho reče otpivši gutljaj iz svoje šalice kave.

Kad ne dobi odgovor, zavrti stolicu na njenom okretnom podnožju. Dakako, iAm je izašao iz svoje spavaće sobe i sjedio na kauču s iPadom u krilu prelazeći prstom preko zaslona. Sasvim sigurno je čitao internetsko izdanje *New York Timesa*. Činio je to svakog jutra nakon što bi ustali.

»Pa«, ustraje Trez. »Govori.«

Jedini odgovor koji je dobio bijaše podizanje jedne iAmove obrve. Na otprilike djelić sekunde.

Samodopadni gad čak i ne pogleda u njegovom pravcu. »Mora da se radi o fascinantnom članku. O čemu je? Tvrdoglavoj braći?«

Trez provede neko vrijeme promatrajući svoju vruću kavu. »iAm, ozbiljno, ovo je totalno sranje.«

Nakon nekog vremena brat mu podiže svoje tamne oči. Kad se susreše s njegovima, bile su, kao i uvijek, potpuno slobodne od osjećaja, sumnje i svih zbrkanih stvari s kojima su se nosili obični smrtnici. iAm je bio natprirodno senzibilan... prilično nalik kobri: oprezan, inteligentan, spreman za napad, ali nesklon trošiti snagu nije li bilo potrebno.

»Što«, kroza zube promrsi Trez.

»Suvišno ti je govoriti ono što već ionako znaš.«

»Ugodi mi.« Još jednom srkne preko ruba šalice i zapita se zbog čega ovo čini dobrovoljno. »Hajde.«

iAmove se usne stisnuše na način na koji su to činile kad je bio razmišljao o odgovoru koji će dati. Tad spusti crvenu navlaku iPada, a svaki od njena četiri dijela poput koraka prizemlji na zaslon. Zatim uređaj stavi u stranu, prekriži noge i nagne se naprijed kako bi laktove podupro o koljena. Bicepsi mu bijahu tako debeli da se činilo kako će se rukavi košulje rasparati po šavu.

»Tvoj je seksualni život izmakao kontroli.« Kad Trez zakoluta očima, brat mu nastavi govoriti. »Jebeš po tri ili četiri žene na noć, a nekad i više. Ne radi se o hranjenju, stoga nemoj trošiti ni svoje ni moje vrijeme na takvo opravdanje. Sramotiš profesionalne standarde —«.

»Ja se bavim prodajom pića i prostitutki. Ne misliš li da je to što si rekao malo umišljeno —«

iAm uze iPad i mahnu njime naprijed-nazad. »Da se vratim čitanju?«

»Samo kažem da —«

»Ti si tražio da nešto kažem. Ako je ovo problem, njegovo rješenje ne leži u zauzimanju obrambenog stava zbog toga što ti se ne sviđa ono što čuješ. Rješenje leži u tome da me ne potežeš za jezik.«

Trez zaškrguta zubima. Eto, to je bio problem s njegovim jebenim bratom. Bio je previše razborit.

Naglo ustavši, počne koračati otvorenim prostorom dnevnog boravka. Kuhinja koja se na njega nastavljala bila je poput svega ostalog u tom luksuznom stanu: moderna, prozračna i lišena suvišnih predmeta. Što je značilo da je, dok si je dotakao još kofeina, perifernim vidom mogao promatrati brata.

Čovječe, ponekad je mrzio ovo mjesto: osim ako nije bio u svojoj spavaćoj sobi iza zatvorenih vrata, nije mogao predahnuti od tih prokletih očnih jabučica.

»Čitam li ili pričam?« reče iAm smireno, kao da mu je bilo svejedno.

Čovječe, Trez mu je očajnički želio reći da si zabije nos natrag u *Times*, no to bi bilo nalik porazu.

»Ajd' nastavi.« Trez se vrati u stolac i pripremi za još prašenja po dupetu.

»Ne ponašaj se profesionalno.«

»Jedeš vlastitu hranu *Kod Sala*.«

»Moje bavete s umakom od brbavica ne traže da se suzdržim od naručivanja *Fra Diavola* sljedeće večeri.

Dobro gledište. No nekako ga je navelo da se osjeti gotovo nasilno.

»Znam što radiš«, nepokolebljivo reče iAm. »A znam i zašto.«

»Nisi djevac, naravno da i ti —«

»Znam što su ti poslali.«

Trez protrnu. »Kako?«

»Kad se ti nisi javio, ja sam dobio telefonski poziv.«

Trez stopalom gurne tepih i okrene se prema rijeci. Sranje. Računao je da će ovako izgladiti stvari, ono da pruži bratu priliku za malu porciju kurvanjskih prodika kako bi se njihov odnos mogao vratiti u normalu — obično su bili bliski kao prst i nokat, a takvo mu je stanje bilo od temeljnog značaja.

Mogao se nositi skoro sa svime osim trvenjem s vlastitim bratom.

Nažalost, problemi na koje se s kauča aludiralo bili su otprilike jedino na što se odnosilo to »svime«.

»Ignoriranjem problema nećeš ga riješiti, Trez.«

To je rečeno s dozom blagosti u glasu — kao da mu ga je bilo žao.

Kad je pogledao preko rijeke, Trez zamisli da se nalazi u svom klubu prepunom ljudi, novca koji prelazi iz ruke u ruku i zaposlenicama koje u stražnjem dijelu rade svoj posao. Lijepo. Normalno. Pod kontrolom i ugodno.

»Imaš obaveze.«

Trez pojača stisak na šalici. »Nisam se za njih dobrovoljno javio.«

»To nije bitno.«

Okrenuo se tako brzo da je vruća kava izletjela i završila mu na bedrima. Koža ga je zapekla ali nije obraćao pažnju. »Trebalo bi biti, jebeno bi trebalo. Nisam neka neživa stvar koja se nekome može dati. Ta je cijela stvar jedno ogromno sranje.«

»Nekome bi bila na čast.«

»E pa meni nije. Neću se pariti s tom ženkom. Nije mi bitno ni tko je ona, ni tko je sve to sredio, niti koliko je to >važno< s'Hisbama.«

Trez se spremi na baražnu paljbu tipa »o da, bitno ti je«. Umjesto toga, njegov se brat snuždi, kao da ni on nije želio tu nevolju.

»Ponovit ću ti, Trez. Ovo neće nestati zamahom čarobnog štapića. Pokušati se jebući izvući iz toga? To nije samo beskorisno već i potencijalno opasno.«

Trez protrlja lice. »Žene su samo ljudska bića. Nisu bitne.« Okrenu se natrag prema rijeci. »Iskreno, ne učinim li nešto, poludjet ću. Nekoliko orgazama bolje je od toga, zar ne?«

Kad zavlada tišina, znao je da mu se brat ne slaže s njim. No činjenica da je razgovor zamro upravo na toj točki bijaše potvrđan znak za to da mu je život u govnama.

iAm očito nije namjeravao šutnuti nekoga tko leži na tlu.

Uostalom, nije bitno. Nije ga bilo briga za ono što se od njega očekivalo — neće se vratiti i biti osuđen na život posvećen služenju.

Nije ga bilo briga čak ni ako je to bilo za kraljčinu kćer.

Dvanaesto poglavlje

Bilo je kasno popodne kad Wrath pogodi zid. Sjedio je za svojim radnim stolom, guzica mu se smjestila na očevom prijestolju, a prsti letjeli preko izvješća napisanog Brailleovim pismom, kad odjednom više nije mogao pročitati ni jednu jedinu riječ.

Bacivši spise, opsova i skine zaobljene sunčane naočale s lica. Taman kad i njih htjede baciti u zid, njuška mu gurne lakat.

Zagrlivši svog zlatnog retrivera, uroni ruku u meku dlaku koja je rasla na psećem boku. »Ti uvijek znaš, zar ne.«

George se provuče i pritisne prsa na Wrathovu nogu — što je značilo da netko želi biti dignut u zrak i prevrnut.

Wrath se sagnu i rukama podiže svih tih četrdeset kila. Kad je smjestio četiri šape, lavlju grivu i lepršavi rep tako da sve bude kako treba, pomisli da je sreća što je tako jebeno visok. Velika su bedra nudila veće krilo.

A i glađenje sve te dlake ga je smirilo, iako mu nije odagnalo teške misli.

Otac mu je bio odličan kralj, sposoban izdržati nebrojene sate raznih formalnih prigoda, beskrajne noći ispunjene sastavljanjem proglašenja i saziva, cijele mjesece i godine protokola i tradicije. Svemu tome valja pribrojati još i neprekidnu navalu gnjavaža koje su ga salijetale sa svih strana: pisama, telefonskih poziva, elektronske pošte — iako potonje dvije stavke naravno nisu bile na dnevnom redu u tatino doba.

Wrath jednom bijaše borac. Prokleta dobar borac.

Podigavši ruku, pogladi vrat i dođe do mjesta na kojem ga je probio onaj metak —

Kucanje na vratima bijaše brzo i odlučno, sličnije zahtjevu nego pristojnom traženju dopuštenja za ulazak.

»Uđi V.«, pozva.

Oštar miris vještije lijeske koji je prethodio Bratu jasno je upozoravao da je netko nadržkan. To je dodatno potvrdio dubok glas s neugodnim prizvukom.

»Napokon sam završio s balističkim ispitivanjem. Prokleti djelići uvijek uzmu vječnost.«

»I?« požuri ga Wrath.

»Sto postotno podudaranje.« Kad Vishous sjede u stolicu s druge strane stola, ona zaškripi pod njegovom težinom. »Imamo ih.«

Wrath izdahnu, a nešto mu se slabašnog brujanja izgubi iz glave.

»Dobro«, reče i dlanom prođe od vrha Georgeove pravilne glave do njegovih rebara. »Znači radi se o našoj municiji.«

»Da. Ono što će se ionako desiti sad je prikladno i zakonito.«

Bratstvo je cijelo vrijeme znalo tko je povukao okidač ispalivši metak koji ga je jesenas zamalo ubio — a smicanje jednog po jednog pripadnika Družbe izroda bilo je zadatak koji su priželjkivali daleko više od svete dužnosti služenja rasi.

»Slušaj, bit ću iskren, u redu?«

»A kad nisi?« otegnu Wrath.

»Zbog čega nam k vragu ruke držiš vezanima?«

»Nisam znao da to činim.«

»S Thorom.«

Wrath pomaknu Georgea tako da mu se dotok krvi u lijevu nogu zbog pseće težine nije do kraja prekinuo. »On je tražio da mu se dodijeli taj zadatak.«

»Svi mi imamo pravo maknuti Xcora. Taj je šupak nagrada koju svi priželjkujemo. Ne bi trebala biti ograničena samo na jednoga.«

»Tražio je to.«

»Time se otežava ubijanje gada. Što ako ga netko od nas pronađe tamo vani, a Thor ne bude s njim?«

»Tad ga dovedite.« Uslijedila je duga, napeta tišina. »Jesi li me čuo V.? Dovedite to govno i pustite da Tohr izvrši svoju dužnost.«

»Cilj je istrijebiti Družbu izroda.«

»A kako vas onda ovo sprječava u obavljanju svog posla?« Kad ne dobi odgovor, Wrath zaklima glavom. »Tohr je bio sa mnom u onom kombiju, moj brat. Spasio mi je život. Da nije bilo njega...«

Kad nedovršena rečenica ostade visjeti u zraku, V. tiho opsova — kao da razmatra to sjećanje i dolazi do zaključka da bi Brat koji je trebao odrezati plastičnu cijev svoje biciklističke naprtnjače ruksaka s mijehom za vodu i na kralju izvesti traheotomiju u vozilu koje se kretalo i bilo kilometrima daleko od ikakve medicinske pomoći, mogao imati maaaaalo više prava na ubijanje zločinca.

Wrath se lagano nasmiješi. »Znaš što — samo zato što sam drag momak, svima vam obećavam da ćete tog drkaroša imati priliku protisnuti kroz šake prije negoli ga Thor ubije golim rukama. Važi?«

V. se nasmija. »To nam ne umanjuje osjećaj prikraćenosti.«

Kucanje koje im prekinu razgovor bijaše tiho i pristojno — nekoliko blagih udaraca zbog kojih se činilo da bi onaj tko je stajao s druge strane vrata istovremeno bio sretan da ga se otpili, zadovoljan s čekanjem i pun nade da će ga se odmah primiti.

»Da«, pozva Wrath.

Skupa kolonjska voda najavi dolazak njegova odvjetnika: Saxton je uvijek ugodno mirisao, što je i odgovaralo njegovoj osobi. Prema onome čega se Wrath sjećao, osim što je imao sjajno obrazovanje i kvalitetu razmišljanja, oblačio se u stilu dobro odgojenog sina *glimere*. Drugim riječima, savršeno.

Wrath to u skorije vrijeme doduše nije vidio.

Brzim potezom vrati naočale na nos. Jedno je bilo izložiti se V.-ovom pogledu, no to se neće dogoditi u slučaju mladog, učinkovitog mužjaka koji je ulazio kroz vrata — bez obzira na to koliko je u Saxa imao povjerenja i obraćao mu se za savjet.

»Što imaš za mene?«, upita Wrath dok je Georgeov rep mahao u znak pozdrava.

Usljedi duga stanka. »Možda da dođem kasnije?«

»Pred mojim bratom možeš reći sve.«

Još jedna duga stanka tijekom koje je V. vjerojatno mjerkao odvjetnika kao da mu želi isprašiti otmjeno, ljepušasto dupe zbog toga što je natuknuo da postoje informacije obavijene velom tajnosti koji treba poštovati.

»Čak i ako je riječ o Bratstvu?« upita Saxtom jednoličnim glasom. Wrath je praktički mogao osjetiti kako su se zakolutale V.-ove ledene oči. Naravno, brat ispali, »Što to ima o *nama*?«

Kad Saxton nastavi šutjeti, Wrath shvati o čemu se radi. »Možeš li nam dati minutu V.?«

»Ti to mene zajebavaš?«

Wrath podiže Georgea i spusti ga na pod. »Trebam samo pet minuta.«

»Krasno. Zabavi se s tim, moj gospodaru«, ljutilo promrsi V. ustavši sa stolice. »Jebeni O.«

Trenutak kasnije, vrata se zalupiše.

Saxton pročisti grlo. »Mogao sam se vratiti kasnije.«

»Da sam to želio, rekao bih ti. *Kazuj*.«

Usljedi dubok uzdah i potom izdah, kao da civil gleda u ona vrata i pita se hoće li se zbog V.-ovog nadržanog odlaska kasnije toga dana probuditi mrtav. »Ah... pregledavanje Starih zakona je gotovo i mogu ti dati opsežan popis svih dijelova koji zahtijevaju amandmane, zajedno s prijedlozima preinaka, kao i vremenski raspored u skladu s kojim bi se mogle napraviti promjene ako —«

»Da ili ne. To je sve što me zanima.«

Po gotovo nečujnom zvuku loaferica koje koračaju po ručno rađenom tepihu iz Aubussona, Wrath zaključuje da mu se odvjetnik malo prošetao. U mislima

prizove sjećanje na izgled radne sobe s blijedo plavim zidovima, vitičastim ornamentima i svim onim krhkim, antiknim francuskim namještajem.

Saxtonu je ta soba pristajala bolje nego Wrathu s njegovim kožnim hlačama i majicom bez rukava.

No zakon je propisao tko treba biti kralj.

»Saxtone, trebaš prijeći na stvar. Jamčim ti da te neću otpustiti kažeš li mi izravno kakva je situacija. Pokušaš li ublažiti ili prikriti pravu istinu? Letiš kroz zatvorena vrata, a mene nije briga s kim spavaš.«

Začu se još jedno pročišćavanje grla. A tad s druge strane stola, točno nasuprot njega progovori uljudan glas. »Da, možeš napraviti što želiš. Mene, međutim, brine vrijeme.«

»Zašto? Zato što će ti za izradu amandmana trebati dvije godine?«

»Radiš korjenite promjene u društvenoj skupini koja štiti vrstu, a to bi ti moglo dodatno destabilizirati vladavinu. Nisam neupoznat s pritiscima kojima si izložen i učinio bih propust kad ne bih ukazao na očito. Promijeniš li propis koji određuje tko može ući u Bratstvo crnog bodeža, to bi itekako moglo dovesti do razilaženja u mišljenju — to nije nalik ni na što drugo što si poduzeo tijekom svoje vladavine, a sprema se u doba kad vlada izuzetan nemir u društvu.«

Wrath dugo udahne i izdahne na nos — i ne nađe ni traga lošoj vibri: ništa nije ukazivalo na to da se momak pretvara ili ne želi odraditi posao.

Shvati u čemu je stvar.

»Cijenim taj uvid«, reče Wrath. »No neću se pokoriti prošlosti. Odbijam to. Da imam ikakvih sumnji u mužjaka o kojem je riječ, ne bih ovo činio.«

»Što o tome misle ostala Braća?«

»To te se ne tiče.« Zapravo, s njima još nije razgovarao o toj zamisli. Na kraju krajeva, zašto se time zamarati dok nije znao postoji li mogućnost za njeno provođenje u djelo. Tohr i Beth su jedini točno znali koliko je daleko spreman ići da bi to učinio. »Koliko će ti trebati da to ozakoniš?«

»Mogu sve sastaviti do sutra u zoru — najkasnije do večeri.«

»Napravi to.« Wrath stisne dlan u šaku i lupi po naslonu za ruke svog prijestolja. »Učini to sad.«

»Kako želiš, moj gospodaru.«

Po šuškanju fine tkanine zaključio da se mužjak naklonio. Tad se začu tapkanje stopala pa otvaranje i zatvaranje jednog krila dvostrukih vrata.

Wrath se zagleda u ništavilo koje su mu donijele njegove slijepe oči.

Imao je pravo da su vremena opasna. Iskreno, dodavanje nove braće bez daljnjege je bio pametan potez i nije vidio razloga da to ne učini — iako se

protivno takvom razmišljanju moglo reći da ako se ta tri dečka žele boriti zajedno s njima bez primanja u članstvo, zašto se time zamarati.

Želja za iskazivanjem počasti nekome tko je život izložio pogibelji da bi tvoj mogao nastaviti bilo je u maniri stare škole.

Pravi problem, bez obzira na zakone, bio je međutim... Što će drugi misliti o tome?

To bi cijelu stvar moglo pokopati prije nego bilo kakva zakonska začkoljica.

Kad je satima kasnije pala noć, Qhuinn je ležao gol među isprevertanim plahtama, ni tijelo ni um nisu mu našli spokoja čak ni dok je spavao. U snu se ponovno nalazio pokraj ceste i napuštao roditeljski dom. Preko jednog ramena prebacio je vojničku vreću, u pojas zagurao proglas o razbaštinjenju, a novčanik mu je bio jedanaest dolara daleko od toga da bude prazan.

Sve bijaše kristalno jasno — ništa se nije izmijenilo zbog greške na snimci zapisanoj u sjećanju: počevši od vlažne ljetne noći do zvuka debelih potplata njegovih New Rocks cipela na šljunku... te činjenice da je bio svjestan kako nema nikakvu budućnost.

Nije imao kamo otići. Nije imao doma u koji bi se vratio.

Nije imao nikakvih izgleda. Nije više imao ni prošlosti.

Kad mu je iza leđa stao auto, znao je da su to John i Blay —

No prevario se. Nije bila riječ o njegovim prijateljima. Radilo se o smrti utjelovljenoj u četiri mužjaka obučena u crno koji su iskočili kroz četvora vrata i sjatili se oko njega.

Čuvari časti koje je njegov otac poslao kako bi ga premlatili jer je obeščastio obiteljsko ime.

Kako ironično. Za pretpostaviti je da bi se na potezanje noža na sociopata koji je pokušao silovati tvog prijatelja gledalo kao na dobar potez. No ne ako je napadač bio tvoj savršeni bratić.

Kao u usporenom filmu, Qhuinn se spustio u borbeni stav, spreman dočekati napad. Nije bilo očiju u koje bi izravno pogledao, niti lica koja bi razaznao, za što je postojao razlog: time što su im odore prikrivale identitete, u prekršitelju se željelo pobuditi dojam da cijelo društvo osuđuje njegov postupak.

Kruženje, kruženje, primicanje... u konačnici će ga oboriti, ali im je prije toga namjeravao nanijeti bol.

I jest.

No isto tako bijaše u pravu: nakon, kako se činilo, nekoliko sati obrane, završio je na leđima i tad su uslijedile prave batine. Ležeći na asfaltu, pokrio je

glavu i jaja najbolje što je umio, a dok su udarci pljuštali po njemu, crne su odore letjele naokolo poput gavranovih krila.

Nakon kratkog vremena više nije osjećao bol.

Umrijet će ondje pokraj ceste —

»Stanite! Ne trebamo ga ubiti!«

Glas njegova brata prolomi se kroz cijeli taj metež i kiša udaraca prestade —

Qhuinn se probudi s krikom na usnama, pokri rukama lice, a bedra gurne prema gore kako bi si zaštitio muda od —

Prema njemu nisu dolazile šake niti palice. Nije se nalazio pored ceste.

Voljom prizvavši malo svjetla, pogledom obiđe spavaću sobu u kojoj se nalazio otkako je izbačen iz doma svoje obitelji. Ni najmanje mu nije pristajala, svilene tapete i antikviteti bili su nešto za što bi se odlučila njegova majka — a opet ga je u tom trenutku smirio pogled na sve to starinsko sranje koje je netko drugi odabrao, kupio, povješao i postavio.

Čak i dok mu se sjećanje polako vraćalo.

Bože, glas njegova brata.

Njegov vlastiti brat bio je među Čuvarima časti koji su za njim poslani. S druge strane, time je *glimeri* poslana upečatljivija poruka o tome koliko je ozbiljno obitelj gledala na stvari — a nije baš da momak nije bio uvježban za takvo što. Učio je borilačke vještine, iako se naravno nikad nije smio boriti. Dovraga, jedva mu je bio dopušten i sparing.

Bio je predragocjen za krvnu lozu. Što ako bude ozlijeđen? Onaj tko je trebao krenuti očevim koracima i na kraju postati *vod* Vijeća mogao se naći u opasnosti.

Mali rizik od štete koja bi za obitelj bila katastrofalna.

Kako su pak stvari stajale s Qhuinnom? Prije negoli su ga se odrekli, stavili su ga u program za obuku, možda u nadi da će na bojnopolju zadobiti smrtnu ranu i imati sreće da časno umre za sve druge.

Stanite! Ne trebamo ga ubiti!

To je bio posljednji put da je začuo bratov glas. Nedugo nakon što je Qhuinn izbačen iz kuće, Degradacijsko je društvo krenulo u pohod i poklalo ih sve do jednoga, Oca, Majku, sestru — i Luchasa.

Svi su bili mrtvi. Pa čak i ako ih je dio njega sve skupa mrzio zbog onoga što su mu učinili, tu vrstu smrti ne bi nikome poželio.

Qhuinn protrlja lice.

Vrijeme za tuširanje. To je bilo sve što je znao.

Skočivši na noge, protegnuo se sve dok mu leđa nisu zapucketala i provjerio telefon. Skupna poruka svima davala je do znanja da će se u Wrathovoj radnoj sobi održati sastanak — a brz pogled na sat reče mu da ima jako malo vremena.

Što nije bilo loše. Kad se obukao i požurio u kupaonicu, osjetio je olakšanje zbog toga što se usredotočio na stvarnost umjesto na sranja iz prošlosti.

S potonjom nije mogao napraviti ništa drugo nego je prokleti. Vrag zna da je to učinio u dovoljnoj mjeri za dvanaest života.

Buuuđenje, pomisli.

Vrijeme je za odlazak na posao.

Trinaesto poglavlje

 tprilike u isto vrijeme kad se Qhuinn umivao u glavnoj zgradi, Blay se probudi u stolcu u malom podzemnom uredu. Glavobolja koja mu je poslužila kao budilica nije bila od porta, već činjenice da je propustio Zadnji obrok. No čovječe, radije bi da mu je iza tutnjanja u glavi stajala cuga. Tad bi to mogao upotrijebiti kao izliku za to što je bio potpuni, patetični, bezumni hodajući nered kad je došao ovamo.

Psujući, spusti noge sa stola i pridigne se u stolici. Tijelo mu je bilo ukočeno kao daska, a bolovi se javljali u svim dijelovima tijela kad je voljom upalio svjetlo iznad glave.

Sranje. Još uvijek je gol.

No hajde, zar bi se kućni vilenjaci ušuljali unutra i obukli ga dok spava? Samo da se ne sjeti što je učinio?

Obukavši gaće, gurne nogu u trenirku i posegne za majicom — prije negoli se sjetio za što mu je poslužila.

Dok je buljio u zgužvane nabore pamuka i prstima napipavao ukrućena mjesta na mekoj tkanini, shvati da nikakvom racionalizacijom neće promijeniti činjenicu da je prevario Saxtona. Tjelesni kontakt s nekim drugim bio je samo jedan način poimanja nevjere — i da, to je predstavljalo najveću razliku. No ono što je noćas napravio bila je izdaja veze, iako je orgazam izazvao njegov mozak, a ne ruka.

Osovivši se na noge, u polumrtvom je stanju prišao vratima i odškrinuo ih. Ima li ikoga u blizini, sklonit će se unutra i pričekati da se hodnik isprazni: nimalo nije želio da ga se uhvati kako iz ovog praznog ureda izlazi poluodjeven i nalik nekome tko je prošao kroz pakao. Prednost života u zajednici bila je da si okružen ljudima kojima je do tebe stalo; mana je bila to što su svi imali oči i uši, a ničija posla nisu bila samo njegova.

Kad ne začu glasove ni korake, izleti u hodnik i krenu niz njega žustrim koracima, ostavljajući dojam nekoga tko je ovdje bio s dobrim razlogom i zbog jednako važne stvari hita prema svojoj sobi. Našavši se u tunelu, dobio je dojam da se uspio izvući. Naravno da ga se obično nije viđalo bez majice, no mnoga su Braća i mužjaci takvi izlazili iz teretane, stoga to nije bilo nimalo neobično.

Kad je izašao ispod velikog stepeništa palače i shvatio da ni tu nema nikoga na vidiku, uistinu se osjetio kao dobitnik na lutriji. Jedini je problem bio u tome što je po zvuku porculanskog posuđa koje se odnosi iz blagovaonice zaključio da je kasnije nego što je mislio. Očito je propustio Prvi obrok — loše vijesti za njegovu glavu, no barem je imao neke proteinske pločice u sobi.

Sreća mu je isparila kad se stubama uspeo na drugi kat. Stojeći pred zatvorenim vratima u Wrathovu radnu sobu, Qhuinn i John bili su odjeveni za borbu i naoružani, a tijela im je obavijala crna koža.

Nema proklete šanse da pogleda u Qhuinna. Samo to što mu se nalazio u dosegu perifernog vida bilo je i previše.

»Što se zbiva?« upita Blay

Imamo sastanak, znakovnim mu jezikom odgovori John. Ili bismo barem trebali. Zar nisi dobio poruku?

Sranje, nije imao pojma gdje mu je telefon. U sobi? Daj Bože.

»Idem pod tuš i odmah se vraćam.«

Možda ne moraš žuriti, Braća su se unutra povukla prije pola sata. Nemam pojma što se dešava.

Qhuinn se do njega ljuljao naprijed-nazad u svojim kaubojkama, a težina mu se prenosila kao da hoda čak i kad je stajao.

»Pet minuta«, promrmlja Blay. »To je sve što trebam.«

Nadao se da će bratstvo dotad otvoriti vrata — posljednje što je želio bilo je zaglaviti u hodniku provodeći vrijeme blizu Qhuinna.

Krenuvši uz psovku na usnama, Blay otrči do svoje sobe. Obično bi si dao vremena za jutarnje sređivanje, pogotovo ako je Sax bio raspoložen, no ovo će biti unutra van —

Kad otvori vrata, sledi se. Kojeg... vraga?

Odjeća. Po krevetu. Toliko odjeće da nije mogao ugledati ni centimetar i pol velikog pokrivača — i znao je kome pripada. Međusobno usklađeni Guccijevi puloveri, bijeli s mornarske plavim logom i mornarsko plavi s crvenim prugama — jer je prema Saxtonu tradicionalna kombinacija smeđe na smeđoj s plavom i zelenom bila »previše konfekcijska«.

Blay tiho zatvori vrata. Totalno sranje, Saxton zna, bila je prva misao koja mu se javila u glavi. Nekako je saznao što se desilo u centru za obuku.

Dotični je mužjak izašao iz kupaonice ruku punih šampona, balzama za kosu i raznih kozmetičkih proizvoda. Ukopa se kao mrtav.

»Bok«, reče Blay, ideš na odmor?«

Nakon napetog trenutka koji je uslijedio Saxton smireno produži dalje, sve što je nosio stavi u putnu torbu i okrene mu leđa. Kao i uvijek, prekrasna mu je plava kosa bila počešljana s čela i padala je unatrag u širokim valovima. Bio je i savršeno odjeven — nosio je jedno od svojih odijela od tvida s pripadajućim prslukom, crvenu kravatu i crvenu maramicu koja je virila iz džepa stavljajući baš pravi koloristički naglasak.

»Misliš da znaš što ću reći.« Saxton se tužno nasmiješi. »Jer nisi nimalo glup — kao što nisam ni ja.«

Blay htjede sjesti na krevet no morao se predomisli jer na njemu nije bilo mjesta. Završi u počivaljci i neupadljivo se nagnuvši na jednu stranu, turi smotanu majicu ispod ruba. Uklonjena s vidika. Barem je to mogao učiniti.

Bože, da li se ovo uistinu zbiva?

»Ne želim da otiđeš«, Blay se začu kako govori hrapavim glasom.

»To ti vjerujem.«

Blay pogledom prijeđe svu onu odjeću. »Zašto sad?«

Pomisli kako su se samo dan ranije njih dvojica tu pod plahtama žestoko ševili. Bili su toliko bliski — iako je, bude li okrutno iskren, to možda bilo tako samo u tjelesnom smislu.

Izbaci ono *možda*.

»Samozavaravao sam se«, Saxton zaklima glavom. »Mislio sam da ću moći ovako nastaviti s tobom — no ne mogu. To me ubija.«

Blay zatvori oči. »Znam da sam puno vremena provodio vani na bojnopolju —«

»Ne govorim o tome.«

Kad Qhuinn zauze sav prostor između njih, Blay poželje kriknuti. No koje bi koristi od toga bilo: činilo se da su se Saxton i on našli u istom teškom škripcu baš u istom žalosnom trenutku.

Ljubavnik ga pogleda preko prtljage. »Upravo sam dovršio taj zadatak za Wratha. Pravi je trenutak da se odmorim, iselim i nađem novi posao —«

»Čekaj, znači napuštaš i kralja?« protrnu Blay. »Bez obzira na to kako stvari stoje među nama, trebaš nastaviti raditi za njega. To je važnije od naše veze.«

Saxtonov se pogled spusti. »Pretpostavljam da je to tebi puno lakše za reći.«

»Nije istina«, tmurno nastavi Blay. »Bože, tako mi je... žao.«

»Nisi učinio ništa loše — trebaš znati da na tebe nisam ni ljut ni ogorčen. Uvijek si bio iskren, a ja sam oduvijek znao da će stvari završiti na ovaj način. Samo nisam znao kada — nisam to znao... sve dok nije došao kraj. A to je sad.«

O jebi ga.

Iako je znao da je Saxton u pravu, Blay je osjetio prisilnu potrebu da se bori za njih. »Slušaj, zadnjeg sam tjedna bio prilično rastresen i zbog toga mi je žao. No postoji način da se stvari poprave, a ti i ja vratimo normalnom —«

»Zaljubljen sam u tebe.«

Blay s treskom zatvori usta.

»Eto vidiš«, nastavi Saxton promuklo, »ti se nisi promijenio. Stvar je u tome da ja jesam — i bojim se da su nas moji budalasti osjećaji prilično udaljili.«

Blay skoči na noge i preko finog čupavog tepiha pohrli drugom mužjaku.

Kad je stigao na odredište, bio je ganut do suza što je Saxton prihvatio njegov zagrljaj. Dok je svog prvog istinskog ljubavnika držao čvrsto uz sebe, osjećajući onu dobro znanu razliku u njihovoj visini i mirišući onaj divan parfem, dio njega poželio je raspravljati o ovom prekidu sve dok obojica ne posustanu i nastave pokušavati. Ali to nije bilo pošteno.

Baš kao i Saxton, imao je mutan osjećaj da će u jednom trenutku stvari doći kraju. Poput svog ljubavnika, bio je jednako iznenađen što se to zbiva sad.

No to nije promijenilo konačan ishod.

Saxton se odmaknu. »Nikad se nisam mislio emocionalno vezati.«

»Tako mi je žao, tako... tako mi je žao...« Sranje, to je bilo sve što je mogao izustiti. »Dao bih sve da bude drugačije. Želio bih da mogu... biti drugačiji.«

»Znam.« Saxton rukom posegne prema njemu i pomiluje mu obraz. »Opraštam ti — a ti trebaš oprostiti sebi.«

Koješta, nije bio siguran da je to u stanju — posebice s obzirom da su ga upravo sad, kao i jebeno obično, ljubavni osjećaji koje nije želio i nije mogao promijeniti još jednom lišavali nečega što je želio.

Qhuinn bijaše njegovo jebeno prokletstvo, u punom smislu riječi.

Nekih dvadeset i pet kilometara južnije od posjeda Bratstva smještenog na vrhu brda, Assail se probudi na svom okruglom krevetu u glavnoj spavaćoj sobi vile na rijeci Hudson. Iznad njega, u zrcalima smještenima na stropu, golo mu je tijelo blistalo na nježnom sjaju svjetiljki postavljenih oko podnožja madraca. Osmerokutna soba u pozadini bijaše mračna, unutrašnje rolete još uvijek spuštene, noć koja je pala skrivena.

Uzme li u obzir sva stakla u kući, znao je da bi toliki vampiri ovakav smještaj smatrali neprihvatljivim. Mnogi bi se klonili vile.

Previše opasnosti tijekom dana.

Assail, međutim, nikada nije robovao konvencijama, a opasnosti svojstvene životu u građevini koja je toliko izložena svjetlu bile su nešto što se svladava, ne nešto čemu se robuje.

Ustavši iz kreveta, ode do radnog stola, upiše zaporku u računalo i pristupi sigurnosnom sustavu koji je nadgledao ne samo kuću, već i posjed. Ranije su se nekoliko puta oglasili signali upozorenja koji nisu ukazivali na predstojeći napad, već na neku vrstu aktivnosti što ju je otkrio program za filtriranje kojim je sigurnosni sustav bio opremljen.

Istinu za volju, nije imao energije za pretjeranu zabrinutost, a to je bio ne baš dobrodošao znak da se treba nahraniti —

Assail protrne vidjevši izvješće.

Pa nije li ovo poučno?

Doista, ovo je bio razlog zbog kojeg je postavio sve te kontrolne uređaje i senzore. Na snimkama stražnjih kamera gledao je kako se prilika obučena u maskirnu odjeću za snijeg na skijama za trčanje kreće kroz šumu i sa sjevera približava njegovoj kući. Tko god da je bio, većinu je vremena proveo skriven među borovima i s različitih povoljnih položaja pregledavao imanje oko devetnaest minuta... prije negoli se zaputio prema zapadnom rubu šume, prešao na susjedov posjed i spustio se na led. Dvjestotinjak metara dalje čovjek se zaustavio, ponovno uzeo dalekozor i zurio u Assailov dom. Tad je obišao poluotok koji je izbijao u rijeku, ponovno ušao u šumu i nestao.

Primaknuvši se zaslonu, Assail ponovno pusti snimku zumirajući je kako bi razaznao crte lica, no to nije bilo moguće učiniti. Glava je bila pokrivena pletenom maskom koja je imala samo otvore za oči, nos i usta. Dodaju li se tome zimska jakna i skijaške hlače, čovjek je bio potpuno prekriven.

Zavalivši se u stolicu, Assail se nasmiješi sebi u brk i škljocnu očnjacima u znak odgovora na upad u njegov teritorij.

Postojale su samo dvije stranke koje bi se mogle zanimati za njegova posla, a uzme li se u obzir dnevna svjetlost koja je vladala tijekom neznančevog izviđanja, jasno je da dotični znatizeljnik nije pripadao Bratstvu: Wrath ljude nikada ne bi upotrijebio ni za što drugo osim za zadnji mogući izvor hrane, a niti jedan vampir ne bi mogao izdržati tu količinu sunčevog svjetla, a da se ne pretvori u goruću baklju.

Što je izbor suzilo na nekoga iz ljudskog svijeta — a postojao je samo jedan čovjek koji je imao interesa i sredstava za pokušaj praćenja njega i njegovog boravišta.

»Uđite«, reče tren prije negoli se začu kucanje na vratima.

Kad u sobu uđu dva mužjaka, nije se zamarao skretanjem pogleda sa zaslona svog računala. »Kako ste spavali?«

Poznat, dubok glas odgovori, »kao zaklani.«

»Imate sreće, *jet lag* zna biti prava gnjavaža, tako sam barem čuo. Uzgred rečeno, jutros smo imali posjetitelja.«

Assail se nagne u stranu tako da su njegova dva suradnika mogla pregledati snimku.

Bilo je neobično imati sustanare, no morat će se naviknuti na njihovo društvo. Kad je stigao u Novi svijet, bio je sam i iz brojnih mu je razloga namjera bila da tako i ostane. Međutim, uspjeh na području djelovanja za koje se odlučio

tražio je da si dovuče pojačanje — a jedini kojima si mogao barem djelomično vjerovati bili su članovi tvoje obitelji.

Ova su dvojica k tome nudila i jedinstvenu povlasticu.

Rođaci su mu bili prava rijetkost u vampirskoj vrsti: par identičnih blizanaca. Kad su bili potpuno odjeveni, jedino po čemu bi ih itko mogao razlikovati bio je madež iza usne resice jednog od njih. Mimo toga, od svojih su glasova i sumnjičavih, tamnih očiju do vrlo mišićavih tijela jedan drugom bili poput odraza u zrcalu.

»Izlazim«, obavijesti ih Assail. »Dođe li naš posjetitelj ponovno, budite gostoljubivi. Hoćete li?«

Ehric, nekoliko minuta stariji brat, pogleda prema njemu, a lice mu obasja svjetlost oko podnožja kreveta. Toliko zla u toj zgodnoj kombinaciji sličnosti — da bi nekome gotovo bilo žao uljeza. »Bit će nam zadovoljstvo, budi siguran u to.«

»Ostavite ga na životu.«

»No pa naravno.«

»To je tanja linija od one koju ste se ponekad poštivali.«

»Vjeruj mi.«

»To nije onaj zbog kojeg sam zabrinut.« Assail pogleda drugog blizanca. »Razumiješ?«

Ehricov je brat i dalje šutio, iako je jednom kimnuo glavom.

Upravo je ta nezadovoljna reakcija bila razlog iz kojeg bi Assail volio da ovaj novi život ostane lišen komplikacija. No nemoguće se nalaziti na dva mjesta u isto vrijeme — a ova povreda privatnosti bila je dokaz da ne može sve sam.

»Znate kako me možete locirati«, reče prije negoli ih otpravi iz sobe.

Dvadeset minuta kasnije napusti kuću istuširan, odjeven i sjedeći iza upravljača svog na metke otpornog Range Rovera.

Središte Caldwellla noću je izdaleka izgledalo predivno, posebice kad je prešao most kojim se u njega ulazilo. Tek kad se našao unutar mrežnog plana ulica, postade očito ružno naličje grada: uličice pune prljavih snježnih nanosa, kontejnera za smeće s kojih je kapalo i odbačenih, napola smrznutih ljudskih beskućnika pripovijedale su istinitu priču o ranjivom dijelu grada.

To bijaše njegovo radno mjesto.

Kad je stigao do Umjetničke galerije Benloise, stade straga, na jedno od dva parkirna mjesta paralelna sa zgradom iza nje. Kad je izašao iz terenca, hladan mu vjetar uleti u kaput od devine dlake pa je njegove dvije polovice morao stiskati jednu uz drugu dok je prelazio preko pločnika približavajući se ogromnim vratima.

Nije trebao kucati. Za Ricarda Benloisea radilo je mnogo ljudi, a nisu svi pripadali svijetu trgovine umjetninama: muškarac veličine zabavnog parka otvori vrata i stade u stranu.

»Očekuje vas?«

»Ne, ne očekuje.«

Disneyland kimnu glavom. »Želite li pričekati u galeriji?«

»To bi bilo lijepo.«

»Želite li nešto popiti?«

»Ne, hvala ti.«

Dok su prolazili kroz uredski dio i išli prema izložbenom prostoru, uslužnost koju je Assail odobravao bijaše novost — zarađena zahvaljujući donošenju golemih narudžbi proizvoda, jednako kao i prolivene krvi nebrojenih ljudskih bića: broj samoubojstava prava glasa lišenih muškaraca starih između osamnaest i dvadeset i devet godina koji su zbog droge imali policijski dosje, njegovom je zaslugom narastao u tolikoj mjeri da je to iz gradske prešlo u rubriku nacionalnih vijesti.

Zamisli samo.

Dok su televizijski komentatori i reporteri pokušavali naći uzrok tih tragedija, on je samo nastavio razvijati posao svim potrebnim sredstvima. Ljudski umovi bijahu strašno podložni sugestiji, pa je navođenje posrednika u trgovanju drogom na to da usmjere pištolje u vlastite sljepoočnice i povuku okidač jedva iziskivalo neki trud. Jednako kao i vakuum, priroda je prezirala potrebu za kemijskim nadopunama.

Assail je imao drogu. Ovisnici su imali gotovinu.

Ekonomski je sustav više nego preživio prisilnu reorganizaciju.

»Otići ću gore«, reče čovjek pred skrivenim vratima. »I obavijestiti ga da ste ovdje.«

»Samo daj.«

Prepušten samome sebi, Assail poče šetati po otvorenom prostoru visokog stropa, prekriživši dlanove na križima. S vremena na vrijeme bi stao pogledati »umjetnost« koja je visjela na zidovima i pregradama — i podsjetio zašto ljude treba iskorijeniti, po mogućnosti na polagan i bolan način.

Rabljeni papirnati tanjuri čavličima pribijeni na ploču od iverice i prekriveni rukom pisanim citatima iz TV-reklama? Autoportret napravljen od zubne paste? Jednako odbojne bile su i velike ploče obješene do tih bljuvotina koje su cijelu glupariju uzvišeno nazivale novim valom američkog ekspresionizma.

Sjajan komentar na cijelu tu kulturu u tako mnogo pogleda.

»Spreman je.«

Assail se nasmiješi sebi u brk i okrene. »Kako susretljivo.«

Dok je ulazio kroz tajna vrata i penjao se na peti kat, Assail nije okrivljavao svog dobavljača zato što je sumnjičav i želi više podataka o svom jedinom najvećem kupcu. Na kraju krajeva, u iznimno je kratkom vremenu trgovina drogom u gradu bila preusmjerena, preustrojena i završila u rukama potpunog neznanca.

Pristup mu se mogao uvažiti. No kopanju će sad doći kraj.

Na vrhu niza industrijskih stepenica, druga su dva povelika muškarca stajala pred još jednim vratima, sigurna i čvrsta poput nosivih zidova. Kao i čuvar u prizemlju, brzo su ih otvorili i s poštovanjem mu kimnuli glavama.

Benloise je sjedio na drugom kraju duge, uske prostorije koja je prozore imala samo na jednoj strani i bila opremljena tek s tri komada namještaja: povišenim radnim stolom, debelom tikovom pločom na kojoj su se nalazile modernistička svjetiljka i pepeljara, njegovom stolicom, nekakvog suvremenijeg dizajna, te onom koja se nalazila preko puta i bila namijenjena jednom posjetitelju.

Sam je čovjek bio nalik svom okružju: uredan, poslovan i lišen zbrke u mislima. Ustvari, dokazivao je da, koliko god nezakonita bila, uz menadžerske sposobnosti i umijeće rada s ljudima jednog glavnog direktora velike tvrtke, trgovina drogom hoda na duge staze želiš li na njoj zaraditi milijune — i zadržati novac.

»Assail. Kako si?« Majušni gospodin ustane i pruži mu ruku. »Ovo je neočekivano zadovoljstvo.«

Assail prijeđe preko, protrese što mu je bilo pruženo i ne pričekava poziv da sjedne.

»Što mogu učiniti za tebe?« upita Benloise kad se ponovno zavalio u stolicu.

Assail izvadi kubansku cigaru iz unutrašnjeg džepa. Odrezavši vrh, nagne se naprijed i stavi ga ravno na stol.

Kad Benloise protrne kao netko tko se usrao u krevet, Assail se nasmiješi gotovo pokazavši očnjake. »Zapravo, pitanje je što ja mogu učiniti za tebe.«

»Oh.«

»Uvijek sam bio povučen čovjek koji prema vlastitom izboru živi povučen život.« Spremi rezač za cigare i izvadi svoj zlatni upaljač. Kad iskoči plamen, nagnu se i poče povlačiti dim kako bi se žar održao. »No povrh i mimo toga, poslovan sam čovjek uključen u opasnu vrstu trgovine. U skladu s tim, svaki neovlašten ulaz na svoj posjed ili narušavanje privatnosti smatram izravnim činom agresije.«

Benloise se prijazno nasmiješi i zavalio u stolicu koja je nalikovala prijestolju. »To naravno mogu poštovati, a opet sam zbunjen zbog toga što osjećaš potrebu to istaknuti meni.«

»Ti i ja smo ušli u obostrano koristan odnos i vrlo mi je velika želja nastaviti tu suradnju.« Assail povuče cigaru i otpusti oblak plavičastog dima. »Zbog toga ti želim iskazati dužno poštovanje i razjasniti stvari prije negoli krenem djelovati, tako da ću bilo koga tko se nepozvan i bez mog dopuštenja ondje pojaviti ne samo ukloniti, već i naći onog tko ga je poslao« — ponovno povuče — »i napraviti što moram kako bih si obranio privatnost. Jesam li dovoljno jasan?«

Benloiseovo se čelo namršti, a tamne oči postadoše prodorne.

»Jesam li?« Promrmlja Assail.

Naravno, na to je pitanje postojao samo jedan odgovor. Uz pretpostavku da će čovjek poživjeti još dugo nakon sljedećeg vikenda.

»Znaš, podsjećaš me na svog prethodnika«, reče Benloise svojim engleskim u kojem se osjećao strani naglasak. »Jesi li upoznao Reverenda?«

»Kretali smo se u nekim istim krugovima, da.«

»Ubijen je na prilično nasilan način. Prije otprilike godinu dana? Klub mu je odletio u zrak.«

»Nesreće se događaju.«

»Obično kod kuće, tako sam čuo.«

»To je nešto što trebaš imati na umu.«

Kad mu se Assail zagledao ravno u oči, Benloise je prvi spustio pogled. Pročistivši grlo, najveći uvoznik i veletrgovac drogom na Istočnoj obali spusti dlan na ulašten stol kao da je opipavao vlakna tikovine.

»Naš posao«, reče Benloise, »ima osjetljiv ekosustav koji se, zbog svoje financijske robusnosti, mora pažljivo održavati. Stabilnost je rijetka i vrlo poželjna ljudima poput tebe i mene.«

»Slažem se. I zato ovu večer u međuvremenu namjeravam zaključiti svojom uplatom, kako je i zakazano. Kao i uvijek, došao sam ti u dobroj vjeri i ne dajem ti razloga da sumnjaš u mene ili moje namjere.«

Benloise se još jednom prijazno nasmiješi. »Uzimaš mi riječi iz usta«, reče i pomakne ruku, mahnuvši njome kao u znak otpusta, »štogod da te uznemirilo.«

Nagnuvši se, Assail spusti bradu i prijeteći ga pogleda. »Nisam uznemiren. Još ne.«

Jedna od Benloiseovih ruku krišom nestade s vidika. Sekundu kasnije, Assail začu kako se otvaraju vrata na drugom kraju prostorije.

Nastavivši govoriti tihim glasom, reče, »ovo je bio znak susretljivosti prema tebi. Sljedeći put kad uhvatim nekog na svom imanju, poslao ga ti ili ne, neću biti ni upola toliko pristojan.«

Rekavši to ustade i spusti upaljenu cigaru na radni stol.

»Želim ti vrlo ugodnu večer«, reče prije negoli se okrene i ode.

Četrnaesto poglavlje

Pričaj mi o kasnom polasku.

Kad se dematerijalizirao iz palače, Qhuinn nije mogao vjerovati da je već deset sati navečer, a da tek kreću u akciju. No opet, Bratstvo se u Wrathovoj radnoj sobi zadržalo cijelu vječnost, a kad su njega i Johna napokon pustili unutra, V.-ova objava da je dokaz protiv Družbe izroda čvrst poput čelika potakla je sipanje drvlja i kamenja na Xcora i njegove kompanjone koje je potrajalo dobrih pola sata.

Bijaše tu puno maštovitih uporaba liječi *jebanje*, kao i nekih sjajnih prijedloga vezanih uz mjesta u koja se mogu gurnuti neživi predmeti.

Nikad mu recimo nije palo na pamet da bi to mogao napraviti sa zlatnim grabljama. Zabavno, zabavno.

Blay je sve propustio.

Ponovno poprimivši obličje u šumovitom predjelu koji se prostirao južno i zapadno od posjeda, Qhuinn se odvrati od izvođenja bilo kakvih zaključaka o tome što ga je zadržalo — iako je činjenica bila da je borac otišao u svoju sobu i nije se vratio. Kako se najviše nesreća zbiva kod kuće, moglo se nagađati da se okliznuo i pao.

Osim ako Saxton nije izigravao prostirač na mramoru u njihovoj kupaonici.

Osjetivši potrebu da se ošamari, pogledom je prelazio preko krajolika prekrivenog snijegom kad se John, Rhage i Z. pojaviše pored njega.

Koordinate tog mjesta pronađene su u telefonima onih kradljivaca automobila od prethodne noći, a radilo se o naizgled napuštenom imanju nekih petnaest-dvadeset kilometara udaljenih od točke na kojoj je imao bliski susret sa svojim ukradenim Hummerom.

»Koji je ono vrag?«

Kad je netko to izrekao, on si pogleda preko ramena. Izjava je potpuno stajala na mjestu, a »vrag« iza njihovih leđa bijaše pravokutna zgrada visoka kao crkveni toranj i neugledna poput kontejnera za reciklažni otpad.

»Zrakoplovni hangar«, objavi Zsadist zaputivši se u tom smjeru. »Mora biti.«

Qhuinn pođe za njim kako bi mu štitio leđa u slučaju da im netko poželi žestoku dobrodošlicu.

Iz rijetkog se zraka pojavi Blay odjeven u kožu i naoružan do zuba kao i svi ostali. Qhuinnovi se koraci zbog toga uspore, a potom i zaustave u snijegu, najvećim dijelom zato što nije želio izgubiti čvrsto tlo pod nogama i izgledati poput šupka.

Bože, pizdun je bio natmuren, zaključio kad je Blay krenuo naprijed. Zar su se pojavile nevolje u rajuu?

Iako im se pogledi nisu susreli, Qhuinn osjetio potrebu nešto reći. »Što...«

Nije dovršio dio rečenice u kojem se trebalo naći »ima«. Čemu se zamarati? Lik je uzdignutog nosa prošao kraj njega kao da ga nema.

»Ja sam odlično«, promrmlja Qhuinn ponovno se počevši probijati kroz dubok snijeg. »Sjajno mi ide, hvala na pitanju — o, imaš problema sa Saxtonom? Stvarno? Kako bi bilo da izađemo na piće i popričamo o tome? Da? Savršeno. Bit ću ti šećer za kraj —«

Izmišljeni monolog prekide nalet vjetra koji mu je u nos unio gadan slatkasti smrad.

Svi su se mašili za oružje i usredotočili na zrakoplovni hangar.

»Stojimo uz vjetar«, mirno reče Rhage. »Znači da unutra mora vladati prilično jeben nered.«

Njih petorica oprezno priđuše zgradi, rasporediše se u polukrug i na plavičastom odsjaju mjesečine započeh pregledavati prostor tragajući za svime što se micalo.

Hangar je imao dva ulaza. Onaj s dvostrukim vratima bio je dovoljno velik da kroz njega prođe zrakoplov, pa je u usporedbi s njim ulaz namijenjen ljudima izgledao poput barbike. Rhage je bio u pravu: usprkos tome što su im žestoki naleti ledenog zimskog vjetra tukli u leđa, smrad je bio dovoljno snažan da im draži nos i to na nimalo ugodan način.

Čovječe, hladnoća je osim toga obično zatomljivala mirise.

Komunicirajući znakovnim signalima, podijelili su se u dvije skupine, tako da su John i on zauzeli položaj pored jedne strane divovskih dvostrukih vrata, a Rhage, Blay i Z. otišli do manjeg ulaza.

Dok su ostali napeto iščekivali znak za akciju, Rhage posegne za kvakom. Ako se unutra nalazila nogometna momčad dostojna degrada, imalo je smisla tog Brata poslati prvog, jer nitko nije imao pojačanje kakvo je imao on: njegova je zvijer voljela koljače, no ne u smislu ljubavne veze.

Pričaj mi o onom šećeru za kraj.

Hollywood stavi ruku iznad glave. Tri... dva... jedan...

Brat nečujno stisne kvaku, širom otvori vrata i uđe unutra. Za njim je krenuo Z., a slijedio ga je Blay.

Qhuinnu je srce poskočilo od užasa kad je mužjak skočio u nepoznato naoružan samo parom četrdesetica. Bože, pomisao na to da bi mu na ovom rutinskom zadatku Blay noćas mogao umrijeti pred očima navela ga je da poželi prekinuti cijelo ovo sranje s obranom rase i pretvoriti borca u knjižničara. Model za ruke. Frizera —

Oštar zvižduk koji se začuo ni šezdeset sekundi kasnije bio je dar s neba, a Z.-ov znak da je sve čisto mig za njega i Johna da se pomaknu, bočno uđu kroz sada otvorena vrata i krenu kroz —

Pazi ovo.

Pričaj mi o naftnoj mrlji. U tri pičke materine, koji jebeni smrad.

Trojica koji su ušli prvi izvadili su ručne svjetiljke i zrakama svjetla kao sabljama sjekli tamu obasjavajući ono što je prvo izgledalo kao ploha crnog leda. Osim što to sranje nije bilo ni crno ni smrznuto. Bila je to zgrušana ljudska krv — u količini od preko hektolitara. Pomiješana s jako puno Omega.

Hangar je bio mjesto masovne inicijacije pa je u usporedbi s tim razlog njihova dolaska izgledao kao puka dječja igra.

»Čini mi se da su oni dečki koji su ti maznuli kolica išli na paklenu zabavu«, reče Rhage.

»Baš«, promrmlja Z.

Kad je svjetlost baterija obasjala stari, oronuli zrakoplov u stražnjem dijelu — i ništa drugo — Z. kimne glavom.

»Hajdemo pretražiti okolicu, ovdje nema ničega.«

S obzirom da koliba izvana nije izgledala baš nešto, tek kao tipično šumsko zaklonište za lovce ili ribiče, gospodin C. je razmišljao o tome da zaobiđe tu prokletu stvar. Temeljito je, međutim, imala dobrih strana, a to što je bila smještena dva ili tri kilometra duboko u šumi ukazivalo je na mogućnost da se koliba u neko doba koristila kao glavno sjedište.

Uzevši sve u obzir, bilo bi pametnije pregledati imanje prije no što se zrakoplovnim hangarom posluže za najveću inicijaciju u povijesti Degradacijskog društva. No prioriteta su bili kakvi su bili: prvo je trebao uzeti vlast u svoje ruke, zatim potvrditi promaknuće, a onda se nositi sa svim tim novim *degradima*.

Što je značilo da su mu potrebna sredstva, i to brzo.

Nakon Omegine prljave, velike ceremonije i ogavnog razdoblja koje je potrajalo nekoliko sati nakon nje, gospodin C. poslao je nove regrute u školski autobus koji je tjedan dana ranije ukrao iz dvorišta prodavaonice rabljenih velikih vozila. U stanju između iscrpljenosti i tjelesnog nemira u kojem su se nalazili, bili su tako dobri dečkići, ukrkali su se i posjedali u parovima kao da su u nekakvoj sjebanoj Noinoj arci.

Odande ih je vozio sam — jer takva se imovina nije povjeravala nekom drugom — do Djevojačke škole Brownswick. Napuštena osnovna škola nalazila se u predgrađu na petnaest hektara nekorištenog, obraslog, zapuštenog zemljišta o kojem su kružile glasine da je ukleto, pa se normalan svijet držao podalje.

Zasad su pripadnici Degradacijskog društva bili skvoteri, no ploča na kojoj je pisalo »za prodaju« postavljena pored ceste značila je da bi to mogao riješiti. Čim prikupi nešto gotovine.

Sa svojim dječacima koji su se oporavljali u školi i postojećim koljačima posvećenim potrazi za Bratstvom u središtu grada morao se snalaziti sam, raspolažući s ono malo imovine koja je Društvu preostala — uključujući ovaj komad najpustije šume sjeverno od grada.

Iako je počinjao vjerovati da gubi vrijeme.

Uspevši se na usku terasu neugledne kolibe, uperi ručnu svjetiljku kroz najbliži prozor. Trbušasta željezna peć. Grubi drveni stol s dvije stolice. Tri ležaja bez madraca i posteljine. Mala kuhinja.

Krenuvši do stražnjeg dijela kolibe, pronađe električni generator koji je ostao bez benzina i zahrđali rezervoar za ulje, što je ukazivalo na to da je koliba svojedobno imala nekakvo grijanje.

Vrativši se naprijed, stisnu kvaku na ulaznim vratima i ustanovi da su zaključana.

Nema veze, unutra ionako nema ništa naročito.

Izvadivši kartu iz svoje pilotske jakne, razmota je i odredi si položaj. Označivši mali kvadrat, izvadi kompas, postavi ga u pravilan položaj i krenu prema sjeverozapadu.

Prema toj karti koju je pronašao u narkomanskoj rupetini bivšeg *Višeg degrada*, ovaj je komad zemljišta imao dvjestotinjak hektara i ovakve kolibe raštrkane uokolo u nepravilnim razmacima. Shvatio je da se svojedobno radilo o području namijenjenom kampiranju koje se nalazilo u rukama više vlasnika, svojevrsnom modernom lovištu izgubljenom za prirez savezne države New York koje je Društvo kupilo još osamdesetih.

Tako su barem kazivale rukom pisane bilješke u kutu, iako sam Bog zna je li se Društvo još uvijek vodilo kao vlasnik. Uzme li se u obzir financijsko stanje organizacije, dobra stara država New York mogla bi sad lako imati poreznu ovrhu na zemljište, ili je pak to sranje prisvojila.

Zastade i ponovno pogleda kompas. Čovječe, kao gradsko dijete, mrzio je noću tumarati po šumi, bauljati kroz snijeg, pregledavati to sranje poput nekakvog šumara. No vlastitim je očima morao vidjeti s čim raspolaže, a to se moglo samo na jedan način.

Barem je imao priljev prihoda u vidu nove postrojbe.

Za dvadeset i četiri sata, kad njegovi dječaci napokon ponovno stanu na noge, početak će ponovno puniti trezore. To je bio prvi korak prema krčenju terena.

Drugi korak?

Vladavina svijetom.

Petnaesto poglavlje

Krvarila je.

Kad je Layla pogledala na toaletni papir u ruci, crvena mrlja na bijeloj površini bila je vizualni ekvivalent vriska.

Posegavši iza leda, povukla je vodu i morala se osloniti na zid kako bi zadržala ravnotežu dok je ustajala. S jednom rukom na donjem dijelu trbuha, drugu je prvo ispružila na ormarić umivaonika, a potom i do vrata, posrćući ušavši u spavaću sobu i otišavši do telefona.

Prva joj je pomisao bila nazvati doktoricu Jane, no odustade od toga. Pretpostavivši da dolazi do pobačaja, postojala je mogućnost da se Qhuinna poštedi gnjeva Primužjaka bude li cijelu stvar držala u tajnosti. Obraćanje osobnoj liječnici Bratstva možda i nije bio najbolji način za očuvanje privatnosti.

Na kraju krajeva, postojao je samo jedan razlog zbog kojeg je ženka mogla krvariti, što je značilo da će neizbježno uslijediti pitanja o njenom razdoblju potrebe i načinu na koji se s njim nosila.

Otvorila je ladicu stolića koji se nalazio pored kreveta i iz nje izvukla crnu knjižicu. Pronašavši broj klinike rase, nazove ga drhtavom rukom.

Kad je nešto kasnije spustila slušalicu, za pola je sata imala ugovoreni termin.

Jedino, kako će dotamo doći? Nije se mogla dematerijalizirati — bila je previše tjeskobna, a i trudnim se ženkama savjetovalo da to ne čine. Nije joj se činilo da bi se mogla odvesti sama. Qhuinn ju je temeljito poučio vožnji, no nije mogla zamisliti da se u stanju u kojem je bila popne na autoput i pokuša uključiti u ljudski promet.

Fritz Perlmutter bio je jedini izlaz.

Otišavši do ormara, izvadi meku košulju, smota je u debelo uže i pričvrsti među noge pomoću nekoliko pari gaćica. Rješenje problema s krvarenjem bilo je vrlo nezgrapno i otežavalo hod, no to joj je sad bila najmanja briga.

Telefonski poziv u kuhinju osigurao joj je vozača.

Sad je samo trebala sići niz stube, izaći na trijem i ući u onaj dugi automobil u jednom komadu — pritom ne naletjevši ni na jednog mužjaka.

Baš kad se spremala izaći iz sobe, ugleda vlastiti odraz u ogledalima što su visjela na zidu. Bijela haljina i formalna frizura ukazivale su na njen status Odabranice više od ičega drugog: nitko se u vrsti osim Čuvardevinih svetih ženki nije odijevao na taj način.

Čak i ako se pojavi pod izmišljenim imenom s kojim se prijavila na prijemnom šalteru, svi će opaziti da ne pripada svjetovnoj sferi.

Zbacivši odjeću, pokuša navući hlače za jogu, no to joj onemogućili improvizirani uložak. Traperice koje su Qhuinn i ona zajedno kupili također neće proći.

Uklonivši košulju, problem riješi papirnatim ručnicima iz kupaonice i uspije se uvući u traperice. Debeli pulover sakrio je izbočenje na hlačama i pružao joj toplinu, a zahvaljujući brzim potezima četkom i vezanju kose u rep, izgledala je... gotovo prosječno.

Napustivši sobu, čvrsto stisnu mobitel koji joj je dao Qhuinn. Pomislila ga je nazvati samo na trenutak, no istini za volju, što je imala za reći. Nadzora nad ovom situacijom nije imao ništa više od nje —

O najdraža Čuvardjevo, *gubila* je njihovo mlado.

Ta joj misao prođe glavom baš kad je stigla do velikog stubišta: gubila je njihovo mlado. Upravo ovog trena. Ovdje pred kraljevom radnom sobom.

Odjednom joj se strop sruši na glavu, a zidovi velikog, prostranog predvorja stisnuše je toliko da nije mogla udahnuti.

»Vaša milosti?«

Sva se tresući, pogleda niz dug uzak crveni tepih. Fritz je stajao na dnu stubišta odjeven u svoju uobičajenu livreju, a staro mu je dražesno lice poprimilo zabrinut izraz.

»Vaša milosti, hoćemo li krenuti?« reče.

Kad je potvrdno kimnula i pažljivo počela silaziti, nije mogla vjerovati da je sve bilo uzalud, svi oni sati naprezanja s Qhuinnom... potom razdoblje mirovanja u kojem se nije usudila pomaknuti... neizvjesnost, strepnja i tiha, varava nada.

Činjenica da je svoje djevičanstvo dala ni za što.

Qhuinn će toliko patiti, a zbog potresne vijesti o neuspjehu koju mu je nosila, bol joj je bivala još veća. U njenom je razdoblju potrebe žrtvovao vlastito tijelo, želja za mladim nagnala ga je da učini nešto za što se inače ne bi odlučio.

To što je biologija imala vlastiti program rada nije joj nimalo olakšavalo stvari.

Još uvijek se... činilo da je za gubitak ona kriva.

Pij još, da mamurluk prođe.

Saxton je smatrao da je to primitivno, a ipak prikladno za reći.

Stojeći gol ispred ogledala u svojoj kupaonici, spusti sušilo za kosu i provuče prste od čela prema tjemenu. Valoviti se plavi pramenovi namjestiše u uobičajen položaj i savršeno mu ukrasiše pravokutno, glatko lice.

Slika koju je promatrao izgledala je točno kao prethodne noći i noći prije nje, a koliko mu god vlastiti odraz u ogledalu bio blizak, imao je dojam da pripada drugoj, različitoj osobi. Nutrina mu se toliko promijenila da se činilo sasvim razumljivim pretpostaviti kako će se promjena odraziti i na vanjštinu. Nažalost, nije bilo táko.

Okrenuvši se i otišavši do ormara, pretpostavio je da ne bi trebao biti iznenađen ni svojim unutarnjim nemirom ni vanjskim, lažnim mirom.

Nakon razgovora s Blayem, trebalo mu je sat vremena da iz spavaće sobe u kojoj je boravio s bivšim ljubavnikom sve stvari preseli natrag u svoj apartman što se nalazio niže niz hodnik. Taj je smještaj dobio kad je ovamo došao živjeti, no kako su se stvari s Blayem razvijale, tako je i ono što je posjedovao postupno našlo put u drugu sobu.

Proces preseljenja se razvijao baš kao i njegova ljubav: jedna majica ovdje i par cipela tamo, jedne noći četka za kosu, sljedeće čarape... razgovor o zajedničkim vrijednostima nakon kojeg je slijedio sedmosatni seksualni maraton popraćen kanticom sladoleda od kave i samo jednom žlicom.

Nije bio svjestan koliko daleko mu je oputovalo srce, slično izletniku koji se na kraju izgubi u divljini. Kilometar dalje još uvijek možeš vidjeti odakle si krenuo, možeš lako naći put kući. No nakon petnaest kilometara i barem toliko račvanja puta kojim si išao, više nema povratka. Tad ti ne preostaje ništa drugo nego si usmjeriti snage na izgradnju zaklona i pustiti nove korijene.

Pretpostavljao je da će to novo osobno utočište sagraditi s Blayem.

Da, jest. Na kraju krajeva, koliko dugo neuzvrćena ljubav uistinu može opstati? Kao što je vatri da bi gorjela trebao kisik, tako su i osjećaji trebali pogonsko gorivo.

Očito nisu kad se radilo o Qhuinnu. Ne u Blayevom slučaju.

Saxton je ipak odlučio ne napustiti kraljevsku palaču. Blay je s tim u vezi bio u pravu — Wrath, kralj, ga je trebao, a k tome je i uživao u poslu koji je ovdje radio. Bio je dinamičan, izazovan... a egoist u njemu želio je biti odvjjetnik koji je zakon reformirao kako treba.

Pod pretpostavkom da kralj neće biti svrgnut s prijestolja, a on sam izgubiti glavu pod novom vlasti.

No ne možeš živjeti život brinući se za takve stvari.

Izvukavši vuneno odijelo s pepita uzorkom, izabra košulju s kragom pričvršćenom gumbima i prsluk dužine preko pasa, pa sve to položi na krevet.

To što je išao u potragu za nečim seksepilnim i savršeno građenim s čime bi izliječio emocionalnu bol bio je jadan, prilično neprivlačan kliše, no bilo mu je draže doživjeti orgazam nego utopiti tugu u piću. Isto tako, načelo »pretvaraj se dok ponovno ne nađeš smisao« držalo je vodu.

Da je tako, mogao se uvjeriti naročito kad se potpuno odjeven pogledao u veliko kupaonsko ogledalo. Izgledao je kao da su mu svi djelići ponovno na mjestu, a to je pomoglo.

Prije odlaska je dvaput provjerio telefon. Stari su zakoni prema Wrathovim nalogima bili preinačeni, pa je sada bio u stanju pripravnosti — čekajući novi zadatak.

Dovoljno će brzo doznati o čemu se radi, pomisli.

Bilo je općepoznato da je Wrath izuzetno zahtjevan, no nikad nerazuman.

U međuvremenu, ide utopiti tugu u jedinoj boci koja mu se sviđala — nečemu s dvadesetak i nešto godina, metrom osamdeset, atletskom građom...

Po mogućnosti tamnokosom. Ili plavom.

Šesnaesto poglavlje

Netko je već bio ovdje.«

Kad je Rhage to rekao, Qhuinn izvadi svoju malu usku svjetiljku i neupadljivom svjetlošću obasja tlo. Sasvim sigurno je tako. Otisci u snijegu bili su svježi jer ih još nisu prikrile leteće pahulje... a vodili su ravno prema šumskoj čistini. Ugasivši svjetlo, pogleda prema lovačkoj kolibi koja se ondje nalazila i izgledala napušteno: iz kamenog dimnjaka nije izlazio dim, unutra nije gorjelo svjetlo — i što je najvažnije, nije bilo nikakvih mirisa. Njih petorica krenuše prema tamo, okruživši čistinu i približavajući se široko razmaknuti jedan od drugoga. Kad nije došlo ni do kakve obrambene reakcije, svi se uspeše na usku verandu i zaviriše unutra kroz jednokrilne prozore.

»Ništa«, promumlja Rhage prišavši vratima.

Brzo ispitivanje kvake pokazalo da su zaključana.

Tad Brat svojim masivnim ramenom udari u njih i ona odletješe, a djelići brave popadaše naokolo zajedno s komadićima drva.

»Bok dušo, doma sam«, poviče Hollywood ulazeći unutra.

Qhuinn i John slijedili su protokol i ostali na verandi, a Blay i Z. su ušli počevši pretraživati kolibu.

Okolna šuma bijaše tiha, no njegov je oštar pogled pratio one otiske stopala... koji su, nakon kratkog zadržavanja kod kolibe, nastavili prema sjeverozapadu.

Prokleta je sigurno da se ovdje nalazi još netko, pretražujući imanje baš kad i oni.

Čovjek? *Degrad?*

Smatrao je da se radi o onom drugom, uzme li se u obzir cijelo ono sranje u hangaru — te činjenica da je ovo imanje bilo zabačeno, a iz tog razloga i relativno sigurno.

Iako će, za početak, u onu zgradu poželjeti dovesti odred profesionalnih čistača da se obračunaju s neredom.

Kroz otvorena vrata začu se Blayev glas. »Imam nešto.«

Samo zahvaljujući cijeloj onoj obuci koju je prošao, Qhuinn se na jedvite jade suzdrži od toga da prekine zadatak pregledavanja krajolika i zaviri unutra. Tijekom njihove potrage stalno je provjeravao Blaya pokušavajući odrediti je li mu se promijenilo raspoloženje.

Ako ništa drugo, samo se pogoršalo.

Tihi glasovi u kolibi micala su se naprijed-nazad, a potom njih trojica izadoše van.

»Pronašli smo zaključanu kutiju«, izvijesti Rhage otkopčavajući si jaknu i izvuče dugi, tanki metalni sandučić koji je držao na grudima. »Otvorit ćemo ga kasnije, a sad idemo pronaći vlasnika tih čizama.«

Dematerijalizirajući se u razmacima od po petnaest do dvadeset metara brzali su kroz šumu u tišini prateći kretanje otisaka u snijegu.

Niti kilometar dalje nabasaše na *degrada*.

Usamljeni je koljač grabio kroz šumu prekrivenu snijegom tempom koji je samo čovjek koji trenira za Olimpijadu mogao držati više od nekoliko stotina metara. Odjeća mu je bila tamne boje, na leđima je nosio naprtnjaču, a to što je nalazio put golim očima bio je još jedan pokazatelj da je riječ o neprijatelju: većina se *Homo sapiensa* na toliko oskudnoj svjetlosti ne bi mogla tako brzo kretati bez pomoći baterijske svjetiljke.

Služeći se znakovnim jezikom, Rhage postroji skupinu u formaciju obrnutog trokuta oko degradove rute. Nastavivši naprijed zajedno s njim, motrili su ga još otprilike za dužinu nogometnog igrališta, a tad se iznenada primakoše, okružiše ga i zapriječiše mu put uperivši nišane pištolja u smjeru suprotnom od onoga koji je pokazivala igla njegova kompasa.

Degrad stane.

Radilo se o novijem regrutu čija su tamna kosa i maslinasta put ukazivale na meksičko ili možda talijansko podrijetlo, a imao je dovoljno muda ne pokazati strah. Iako suočen s opasnosti, samo je mirno pogledao preko ramena kao da se želi uvjeriti u to da je zapravo uhvaćen u zamku.

»Kako ide?« otegne Rhage.

Degrad se nije zamarao s odgovorom, što je bilo u suprotnosti od onog čega su se nagledali u zadnje vrijeme. Za razliku od ostalih, ovo nije bio mladi huligan koji ti prvo malo jebe sve po spisku, a onda potegne pištolj. Smiren, proračunat... kontroliran, bio je od onih neprijatelja koji ti unapređuju obavljanje posla.

Što i nije loše...

Na to mu ruka nestade ispod kaputa.

»Ne budi glup, stari moj«, zareza Qhuinn spreman sprašiti metak u gada isti tren.

Degrad se ne zaustavi.

Dobro.

Povuče jebeni okidač i upuca govvara.

Čim je *degrad* pao u snijeg, Blay se ukoči s pištoljima spremnim za paljbu. Drugi učiniše isto.

U tihim sekundama koje su prolazile, netremice su promatrali oborenog koljača. Ništa se nije pomaklo, nije bilo reakcije sa strane. Qhuinn ga je onespособio i činilo se da je bio sam.

Smiješno, čak i da mu u lijevom uhu nije odjeknuo pucanj, Blay bi znao da ga je ispalio Qhuinn — svi bi ostali neprijatelju dali još jednu priliku da razmisli.

Rhage nekoliko puta kratko i oštro zazvižda, što im je bio znak da se približe. Poput vučjeg su se čopora sva petorica brzo i sigurno primicala plijenu, gazeći po snijegu uzdignutih pištolja. Koljač je i dalje nepokretno ležao — no figurativno govoreći, obitelj mu nije zadesio smrtni slučaj. Za to je bio potreban čelični bodež koji bi mu probio prsa.

U svakom slučaju, ovakvo je stanje stvari ipak bilo poželjno. Korisno je kad su u stanju govoriti.

Ili barem kad su u stanju u kojem ih možeš prisiliti na to —

Kasnije, kad je u glavi iznova prevrtao film o onom što se zatim desilo... kad mu je um uzavreo opsesivno pretresajući činjenice... kad je danima ostajao budan pokušavajući posložiti kockice mozaika koji bi pokazao kako se sve to odvijalo, a sve u nadi da će otkriti što bi u cijelom postupku trebalo promijeniti da bude zajamčeno kako se nešto slično nikada, ama baš nikada neće ponoviti... Blay bi se zadržao na trzaju.

Tom malom trzaju ruke. Tek refleksnom pokretu naizgled nepovezanom s bilo kakvom svjesnom mišlju ili namjerom. Ništa opasno. Ni traga onome što će uslijediti.

Samo trzaj.

Osim što tada, pokretom brzim kao treptaj oka, koljač niotkuda izvuče pištolj. Bilo je to neviđeno — u jednom je trenutku kao mrtav ležao na tlu, u sljedećem sigurnom rukom zapucao u širokom krugu.

Čak i prije negoli su zvuči pucnjeva utihnuli, Blay ugleda stravičan prizor Zsadista koji je ravno u srce primio metak čiji je udarac bio toliko snažan da se ovaj ukopao u mjestu, torzo mu se odbio unatrag te je raširenih ruku poletio prema tlu.

Situacija se smjesta promijeni. Nitko više nije želio ispitivati gada.

Četiri bodeža bljesnuše visoko iznad glava. Četiri tijela skočiše u zrak. Četiri ruke zamahnuše hladnim, oštrim sječivima. Četiri se udarca spuste jedan iza drugoga.

No zakasnili su.

Koljač nestade točno ispod njih, a oružja im se umjesto u prazan prsni koš zabiše u snijeg posut crnim mrljama na koji se srušio neprijatelj.

Što god bilo na stvari, kasnije će biti vremena za istraživanje nestanka bez presedana. Sad su imali oborenog borca.

Rhage doletje do Brata okrećući mu tijelo u raznorazne položaje. »Z.? Z.? O majko cijele rase —«

Blay izvadi telefon i nazove. Kad se javio Manny Manello, nije bilo vremena za gubljenje. »Imamo pogođenog brata. Metak u prsa —«

»Čekaj!«

Z.-ov je glas bio pravo iznenađenje. Kao i Bratova ruka koja je jurnula u zrak i gurnula Rhagea u stranu. »Hoćeš li se više skinuti s mene!«

»Ali krenuo sam te oživljavati —«

»Prije ću umrijeti negoli te poljubiti, Hollywood.« Z. pokuša sjesti teško dišući. »Ni ne pomišljaj na to.«

»Halo?« — iz telefona se začu Manellov glas. »Blay?«

»Pričekaj —«

Qhuinn klekne pored Zsadista te ga, unatoč tome što Brat nije volio da ga se dodiruje, primi ispod pazuha i pomože mu podići torzo sa snijega.

»Klinika mi je na liniji«, reče Blay. »U kakvom si stanju?«

Da mu odgovori, Z. podiže ruku i skine korice bodeža. Tad si povuče zatvarač kožne jakne i bijelu majicu kratkih rukava razdera napola.

Uto se pokaza najljepši prsluk otporan na metke koji je Blay ikada vidio.

Rhageu od olakšanja kleknuše koljena — i to toliko da ga je Qhuinn morao pridržati slobodnom rukom kako i on ne bi završio na tlu.

»Kevlar«, promrmlja Blay Manellu. »O Bogu hvala, nosi Kevlar.«

»To je sjajno — no slušaj, trebaš mu skinuti prsluk i provjeriti je li zadržao metak, dobro?«

»Primljeno na znanje.« Pogleda prema Johnu i bi mu drago što ga ugleda kako čvrsto stoji na nogama s dva za paljbu spremna pištolja, a oči mu pregledavaju okolicu dok su svi ostali zaokupljeni Z.-ovim stanjem. »Riješit ću to.«

Blay ode prema njima i čučne pred Brata. Qhuinn je možda imao muda dotaknuti Zsadista, no on ovo nije namjeravao učiniti bez izričitog dopuštenja.

»Dr. Manello želi znati možeš li skinuti prsluk tako da možemo vidjeti ima li kakvih ozljeda.«

Z. krenu podići ruke, a tad se namršti. Činilo se da im želi dati još jednu priliku. Nakon trećeg su se pokušaja Bratove ruke uspjele dići u visinu čičaka, no nije izgledalo kao da ih mogu razdvojiti.

Blay proguta knedlu. »Mogu li se ja pobrinuti za to? Obećavam da ću se kloniti tjelesnog dodira najviše što mogu.«

Sjajna gramatika, no bio je ozbiljan.

Z. podiže pogled i oči im se susretnu. Njegove su bile crne od boli, a ne žute. »Učini što moraš, sine. Držat ću se.«

Brat pogleda u stranu, lice mu se skupi u grimasu, a ožiljak koji mu se u obliku slova S protezao od vrha nosa do kuta usana iskoči u grubom olakšanju. Blay svojim rukama strogo zapovjedi da budu mirne i sigurne, a poruka nekako bi prenesena: razdvoji čičkom spojene trake na ramenima, a zvuk njihova razdvajanja nadglasa mu vrištanje u glavi u trenu kad ga je užasnulo ono što je ugledao.

Velika okrugla mrlja nalazila se usred Z.-ovih širokih, mišićavih grudi. Točno tamo gdje mu je bilo srce.

No radilo se o masnici, ne o rani.

Bila je to samo masnica.

»Samo površinska rana.« Blay zabi prst u gusto tkanje prsluka i naiđe na metal. »U prsluku mogu napipati metak —«

»Zašto onda ne mogu pomaknuti vlastite —«

Činilo se da su svi nosovi istovremeno osjetili miris Bratove svježe krvi. Netko opsova, a Blay se primaknu.

»Pogođen si i ispod ruke.«

»Gadno?« upita.

»Skuliraj se i pregledaj ranu ako možeš«, reče Manello preko telefona.

Blay podignu težak ud i svojom uskom svjetiljkom obasja ranu. Metak je očito ušao u torzo kroz mali, nezaštićeni dio ispod pazuha — nevjerojatan pogodak koji vjerojatno ne bi mogao namjerno ponoviti ni nakon milijun pokušaja.

Zajeb. »Ne vidim izlaznu ranu. Ova je na desnoj strani rebara, skroz gore.«

»Diše li pravilno?« upita Manello.

»Teško ali pravilno.«

»Je li primijenjeno oživljavanje?«

»Zaprijetio je da će kastrirati Hollywooda bude li mu taknuo usne.«

»Gledajte, dajte da se jednostavno dematerijaliziram.« Z. malo zakašlje. »Dajte mi prostora —«

Svatko je u tom trenu dao nekolicinu mišljenja, no Zsadista ama baš nijedno nije zanimalo. Gurnuvši ih od sebe, Brat zatvori oči i ...

Kad se ništa ne dogodi, Blay je znao da imaju ozbiljan problem. Da, Zsadist nije ubijen i bio je vraški bolje nego da je ostao u prsluku. No nije se bio u stanju pomaknuti — a oni su se nalazili Bogu iza nogu, tako duboko u šumi da im čak ni da pozovu pojačanje terencem nitko ne bi mogao prići nekoliko kilometara.

Gora vijest? Blay je imao osjećaj da je koljač kojeg su pogodili bio nešto znatno više od običnog *degrada*.

Ne zna se kad će početi stizati pojačanje.

Začu se zvuk poruke koja je nekome stigla, a Rhage pogleda telefon. »Sranje. Drugi imaju frku u središtu grada. Morat ćemo ovo riješiti sami.«

»Prokletstvo«, promumlja Zsadist ispod glasa.

Da. To je otprilike bila prava riječ.

Sedamnaesto poglavlje

Xcor ovo nije očekivao.

Kad se sa svojim vojnicima materijalizirao na prethodno dogovoreno mjesto zajedničkog hranjenja, očekivao je imanje koje je zapušteno ili čak na rubu konfiskacije, mjesto u takvom imovinskom stanju da je ženka bila prisiljena prodavati svoje žile i pičku kako bi opstala.

Ništa takvoga.

Posjed je bio u skladu sa standardima glimere. Na brežuljku je ležao izduženi plemićki dvor ispunjen toplom svjetlošću, okućnica bijaše pažljivo održavana, a mala se koliba za služinčad smještena odmah iza dvorišnih vrata unatoč očitoj starosti nalazila u savršenom stanju.

Možda se radilo o daljnjoj rođakinji neke velike loze?

»Tko je ta ženka?« upita Throea.

Njegov prvi časnik slegnu ramenima. »Osobno ne znam ništa o njejoj obitelji. No provjerio sam i ustanovio da je u srodstvu s poštovanja dostojnom lozom.«

Njegovi borci koji su okolo stajali bijahu nestrpljivi, stojeći u mjestu borbenim su čizmama nervozno tabali snijeg pod nogama, a zrak im je kroz nosnice izlazio kao da su trkaći konji koji čekaju otvaranje vrata.

»Dođe ti da se zapitaš zna li uopće na što je to dobrovoljno pristala«, promrmlja Xcor iako ga zapravo nije bilo previše briga za to je li ženka znala ili ne.

»Hoću li?« upita Throe.

»Da, prije nego što se ostali razuzdaju i provale u tu njenu lijepu kolibu.«

Throe se dematerijalizira do starinskih ulaznih vrata s nadsvođem i malom visećom svjetiljkom koje bi očekivao naći ispred kuće za lutke. No mužjak koji mu je bio desna ruka nije obraćao pažnju na te dražesne detalje. Svjetiljka se naglo ugasi, sigurno zato što je Throe to poželio, a vojnikovo snažno i brzo kucanje na vrata predstavljalo je zahtjev, a ne zamolbu za ulazak.

Nešto kasnije, vrata se otvoriše. Svjetlost vatre iz kamina proli se u noć, te zlatno žute zrake bijahu toliko jake da se činilo kako su barem prividno u stanju otopiti snježni pokrivač — a baš usred te dražesne rasvjete stajala je tamna, vijugava silueta ženke.

Bila je gola, a miris nošen ledenim povjetarcem ukazivao je na to da je vrlo spremna.

Zypher tiho zareža.

»Pamet u glavu«, zapovjedi Xcor. »Ne daj da tvoja glad bude iskorištena kao oružje protiv nas.«

Throe joj se obrati i potom posegne u unutrašnji džep kako bi izvadio lov. Ženka prihvati što joj bi dano i zatim podiže ruku iznad dovratka, izvivši tijelo tako da joj je jedna bujna dojka bila okupana tom nježnom svjetlošću.

Throe pogleda preko ramena i kimnu.

Ostali nisu čekali. Xcorovi borci krenuše prema vratima, a njihova mužjačka tijela bijahu tako velika i brojna da su ženku odmah uklonila s vidika.

Opsovavši, i sam se uputi unutra.

Zypher je naravno ušao prvi, progutavši joj usne i zgrabivši grudi, ali nije bio sam jer tri su se rođaka nastojala izboriti za položaj. Jedan je otišao iza nje i izvijao bokove kao da joj kurcem trlja guzicu, dok su druga dvojica posegnula za bradavicama i pičkom, a ruke su im se zagrijavale jer je bila vruća.

Throeov glas nadjača sve glasnije stenjanje. »Ostat ću vani na straži.«

Xcor taman zausti zapovjediti drugačije, no tad shvati da će se zbog toga činiti da izbjegava ovaj prizor, što baš i nije bio muževan potez.

»Da, učini tako«, promrmlja. »Ja ću stražariti unutra.«

Njegovi mužjaci podigoše ženku, njihovi na bodeže navikli dlanovi uhvatiše je za ruke, bokove, struk i zajedno je unijehše u udobnu kolibu. Xcor zatvori vrata i uvjeri se da nema nikakve posebne brave koja bi ih zatvorila unutra. Isto tako je ispitao i unutrašnjost kolibe. Dok su si njegovi izrodi nosili obrok prema otvorenom kaminu ispred kojeg je ležao veliki krzneni tepih, nagnuo se prema najbližem prozoru, podigao zavjesu i provjerio okna. Bijahu stara, učvršćena olovom i imala su drvene a ne metalne nosače.

Ni traga sigurnosnom mehanizmu. Dobro.

»Neka netko ude u mene«, zastenja ženka dubokim glasom.

Xcor se nije trudio provjeriti je li joj ugodno ili ne — iako je njeno uzbuđeno stenjanje ukazivalo na ono prvo. Umjesto toga osvrne se uokolo tražeći još kakva vrata ili mjesto na kojem bi se mogla postaviti zasjeda. Činilo se da nema ničega takvog. Koliba nije imala kat, krovne su mu se grede nadvile nad glavom, a postojala je još samo uska kupaonica čija su vrata bila otvorena i svjetlo upaljeno, tako da se lijepo vidjela samostojeća kada i starinski umivaonik. Otvorena se kuhinja sastojala tek od radne plohe i nekoliko skromnih uređaja.

Xcor pogleda kako se odvija akcija. Ženka je ležala na leđima, ruke su joj bile razmaknute, vrat izložen, a noge širom raširene. Zypher ju je zajahao i u nju ritmički prodirao dok joj se glava micala naprijed-natrag po bijelom krznu u ritmu njegovih naleta. Dva su joj se rođaka priljepila za zapešća, a treći je izvadio kurac i jebao je u usta. Gotovo da i nije bilo djelića njenog tijela koji nije bio prekriven

muškim vampirima, a njeno se bjelodano ushićenje time nije samo vidjelo, već i čulo: dok joj je uzdignut kurac ulazio i izlazio iz nabreklih usana, miomirisnim zrakom u kojem se njušio seks razlijegali su se zvuci njenog teškog disanja i erotičnog stenjanja.

Xcor ode do kuhinje i naviri se u sudoper. U njegovoj dubokoj utrobi nije bilo ničega, ni zaostalih tragova obroka ni polupraznih, napuštenih čaša. No u kuhinjskim je ormarima bilo suđa, a kad otvori mali hladnjak, na policama ugleda vodoravno poslagane boce bijelog vina.

Muški glas koji opsova skrene mu pozornost na igre bez granica. Zyper je upravo svršavao, tijelo mu se izvilo naprijed, a glava bila zabačena unatrag — i dok je bio usred olakšanja, jedan ga od rođaka gurne u stranu zauzevši njegovo mjesto pa podiže ženkinе bokove i uroni nabrekli kurac u njenu mokru, ružičastu pičku. Zyper je barem izgledao potpuno zadovoljan zamjenom mjesta. Pokazavši očnjake, zabi glavu ispod kompanjonovih grudi koje su se sada podizale i spuštale pa ščepa ženkinu dojku kako bi mogao osjetiti blizinu bradavice.

Onaj na ustima također je svršio i ona krenu gutati sjeme očajnički sišući glavić borčeva kurca, a potom ga pusti i obliže glatka usta kao da je još uvijek gladna. Uskoro joj udovolji netko drugi i još jedan napaljeni kurac zaroni između njenih usana, a zbog ritmičnog se prodiranja koje nije osjećala samo u glavi već i među nogama izvijala naprijed-nazad djelujući kao da ne želi nikad prestati.

Xcor ode još jednom provjeriti kupaonicu, no prva mu je procjena bila točna: u tom se uskom prostoru nigdje nije moglo sakriti.

Uvjerivši se da je unutra sigurno, nije imao za raditi ništa drugo nego se nasloniti u ugao iz kojeg se pružao najbolji pogled i promatrati hranjenje. Kad se stvari zakuhaše, njegovi borci izgubiše svaki privid civiliziranosti i počеше nemilice udarati jedan drugoga poput lavova koji se otimaju za netom ubijenu lovinu. Očnjaci su im bljeskali, a oči divljale od agresije dok su se nadmetali za pristup, no ipak nisu potpuno izgubili glave. Pazili su na ženku.

Netko si je ubrzo zarezao žilu i stavio joj je u usta.

Xcor spusti pogled prema svojim čizmama i pusti da prostor nadzire periferni vid.

Promatranje ovakvog prizora nekad bi ga uzbudilo — ne zato što je bio naročito zainteresiran za seks, već jednako onako kao što bi mu želudac zakrulio od pogleda na hranu. Isto tako, kad bi u prošlosti osjetio potrebu povaliti ženku, to bi jednostavno i učinio. Naravno, uvijek u mraku, da se draga djevojka ne bi uvrijedila ili prepala.

Mogao je jasno zamisliti kako napregnuti izrazi lica kakve mužjaci imaju u erotskoj agoniji izgledaju na njegovom i zaključiti da mu baš i ne popravljaju izgled.

A kako je sad? Osjećao se neobično isključen iz svega, kao da promatra skupinu mužjaka koji prenose težak namještaj ili pak grabljaju travnjak.

Naravno, radilo se o njegovoj Odabranici.

Nakon što joj je pritisnuo usne na čistu kožu, pogledao u blistave zelene oči, udahnuo njen nježan miris, postao je potpuno nezainteresiran za prilično rabljene draži te ženke ispred kamina.

A njegova Odabranica... nije ni znao da postoji takva ljupkost, a još je manje mogao pretpostaviti da će ga ikada toliko dirnuti nešto što mu je bilo potpuno oprečno. Bila mu je suprotnost, ljubazna i spremna davati, dok on bijaše grub i nespreman oprostiti, lijepa naspram njegove ružnoće, eterična naspram njegova nemorala.

Obilježila ga je. Baš kao da je zamahnula mačem i ostavila mu brazgotinu duboko u mesu, ranila ga je i oslabila.

Ništa se nije moglo učiniti.

Bože, čak je i sjećanje na trenutke koje je podijelio s njom, kad je bila potpuno odjevena, a on onako teško ranjen, bilo dovoljno da mu izazovu nemir u bokovima i da mu se nesretni kurac digne i ukruti bez valjanog razloga. Čak i da nisu bili na dvije različite strane u ratu za prijestolje, nikad mu ne bi dopustila da joj dođe onako kako mužjak to čini kad je očaran ženkom vrijednom poštovanja. Te vjetrovite jesenske noći kad su se sreli ispod drveta, u vlastitim je očima činila valjanu stvar. To nema nikakve veze baš s njim.

O, želio ju je bez obzira na to...

Iznenada, ženka pred kaminom izvine tijelo ispod tereta koji su se po njemu premještali i svršavali, te se on ponovno usredotoči na nju. Kao da mu je osjetila spolno uzbuđenje, uputi ushićen, zamagljen pogled u njegovu smjeru, a izraz iznenađenja brzo joj prijeđe licem — ili onim njegovim djelićem koji je mogao vidjeti oko debele podlaktice koja joj je nudila hranu.

Od šoka raširi oči. Očito ranije nije opazila njegovu nazočnost, no sad kad jest, u njoj se vidljivo probudi strah, a ne strast.

Ne želeći prekinuti akciju, odmahne glavom i dlanom joj pokaže odričan znak kako bi je uvjerio da neće morati podnijeti njegov ugriz — ili još gore, kurac.

Poruka je očito upalila jer joj s lica nestade strah, a kad joj jedan od njegovih vojnika pokaza kurac željan pažnje, ona poseže za njim i poče ga milovati iznad glave.

Xcor se zlurado nasmiješi sebi u brk. Ova ga kurva ne bi primila, a opet mu je tijelo u svojoj biološkoj gluposti nepopustljivo reagiralo na tu Odabranicu kao da bi ga sveta ženka uopće dvaput i pogledala.

Tako budalasto.

Pogledavši na sat, iznenadio se ustanovivši da je hranjenje trajalo već sat vremena. Pa neka. Nije imao ništa protiv toga da ovo potraje budu li mu se mužjaci pridržavali dva osnovna pravila: trebali su ostati uglavnom odjeveni, a oružje u koricama biti otkočeno i spremno za paljbu.

Tako bi se mogli brzo obraniti, u slučaju da stvari krenu pogrešnim tokom.

Bilo mu je više nego po volji da im dade dovoljno vremena.

Nakon ove međugre? Mnogi će od njih biti u punoj snazi, a s obzirom na razvoj situacije s Bratstvom... i trebat će biti.

Osamnaesto poglavlje

Re. Nema jebene šanse.«

Qhuinn se morao složiti sa Z.-ovim mišljenjem o Rhageovoj sjajnoj zamisli.

Dok su se probijali kroz šumu, Rhage je nosio većinu Z.-ove težine, a ostali su ih okružili spremni posmicati sve i svakoga tko bi im zaprijetio sa strane. Sad su se ponovno nalazili u zrakoplovnom hangaru, a Hollywoodovo je rješenje problematične mobilnosti više nalikovalo komplikaciji sa smrtnim posljedicama, nego nečemu što uistinu može pomoći.

»Koliko li je zapravo teško voziti avion?« Kad ga svi, uključujući Z.-a, blijedo pogledaše, Rhage slegnu ramenima. »Pa što, ljudi to rade cijelo vrijeme.«

Z. protrlja grudi i polako se spusti na tlo. Nakon što je povratio plitak dah, zatrese glavom. »Kao prvo, uopće ne znaš može li... ta vragja stvar... uopće poletjeti. Vjerojatno nema benzina... i nisi letio nikada prije.«

»Hoćeš li mi onda reći koju to drugu opciju imamo? Još uvijek smo miljama daleko od svakog mjesta na kojem bi nas mogli pokupiti, tebi se stanje ne poboljšava i ne možemo si dopustiti da upadnemo u zasjedu. Daj da barem odem tamo i vidim mogu li upaliti motor.«

»To je loša zamisao.«

U tišini koja je uslijedila Qhuinn sam procijeni stanje stvari i pogleda prema hangaru. Nakon par trenutaka reče, »pokrivat ću te, učinimo to.«

Kad se podvuče crta, Rhage je bio u pravu. Ovo se pješaćenje predugo otegnulo, a i onaj je *degrad* nestao prije negoli su ga proboli, ne obrnuto.

Da to Omega svojim momcima nije dao neke posebne moći?

Bilo kako bilo, pametan borac nikad ne podcjenjuje neprijatelja, posebice kad ima ranjenika. Morali su odvesti Z.-a na sigurno, pa ako je to uključivalo let zrakoplovom, nek' onda dovraga i bude tako.

On i Rhage uđoše dublje u hangar i upališe ručne svjetiljke. Zrakoplov se nalazio u stražnjem kutu, točno ondje gdje su ga i ostavili, te izgledao poput ružnog posvojećeta nekog daleko ljepšeg prijevoznog sredstva koje je davno sišlo s pozornice. Primaknuvši se, Qhuinn ustanovi da propeler djeluje ispravno i da se, iako su prašnjava, na krila može objesiti cijelom težinom.

To što je šarka na vratima vraški zaškripala kad ih je Rhage otvorio, nije baš i bila najbolja vijest.

»Uf«, promrmlja Rhage skočivši unutra. »Zaudara kao da je ovdje nešto krepalo.«

Čovječe, mora da je smrad stvarno bio gadan ako ga je Brat mogao razlikovati od onog koji se širio hangarom.

Možda ovo i nije tako dobra zamisao.

Prije negoli je Qhuinn mogao dvaput onjušiti smrad, Rhage se savije poput pereca i ugura kroz jajoliki otvor. »Vidi vruga — ključevi. Tu su ključevi, da ne povjeruješ.«

»Kako stoji s benzinom?« progunđa Qhuinn u širokom krugu preletjevši okolicu ručnom svjetiljkom. Ništa osim tog vraški prljavog poda.

»Možda bi se sad želio odmaknuti, sine«, viknu Rhage iz pilotske kabine. »Probat ću zapaliti ovu staru damu.«

Qhuinn se udalji, ali čekaj. Ako će sve otići u zrak, tih pet metara neće predstavljati baš neku razliku —

Eksplzija je bila glasna, dim gust, a motor je zvučao kao da pati od mehaničke inačice hripavog kašlja. No sranje je proradilo, a što je duže bilo upaljeno, to mu se ritam rada ujednačavao.

»Moramo otići odavde prije negoli se podavimo«, viknu Qhuinn u zrakoplov.

Kao na mig, Rhage stisne gas ili tako nešto jer zrakoplov krenu naprijed stenjući kao da ga bole sve matice i vijci u tijelu.

Ta je stvar još trebala i poletjeti?

Qhuinn potrča naprijed i dohvati rub dvostrukog stražnjeg otvora. Zgrabivši ga, potegne svom snagom i odvali pregradu, a razni zasuni i brave iskočiše i odletješe u zrak.

Nadao se da zrakoplov iz tih dijelova ne crpi nadahnuće.

Mjesečinom obasjani izrazi Johnova i Blayevog lica bili su jebeno predivni nakon što su dobro promotrili plan za bijeg, a znao je i zašto su takvi.

Rhage stisne kočnice i ponovno se izvuče van. »Hajdemo ga ukrcati.«

Tišina. Dobro, izuzme li se hripanje zrakoplova iza njihovih leđa.

»Nećeš poletjeti«, reče Qhuinn gotovo za sebe.

Rhage ga pogleda mrkim pogledom. »Molim?!«

»Prevrijedan si. Ako se ta stvar sruši, ne možemo izgubiti dva Brata. To ne dolazi u obzir. Ja sam potrošna roba, ti nisi.«

Rhage otvori usta kao da se sprema ući u raspravu. No tad ih zatvori, a na lijepom mu se licu pojavi čudan izraz.

»U pravu je«, tmurno reče Z. »Ne mogu te dovoditi u opasnost, Hollywood.«

»Zajebi to, mogu se dematerijalizirati iz pilotske kabine ako —«

»Misliš da će ti to poći za rukom kad se budemo vrtjeli prema dolje? Sereš —«

Kiša metaka sasu se s ruba šume zabijajući se u snijeg i fijučući pokraj ušiju.

Svi se bace u akciju. Qhuinn uskoči u avion, smjesti se u pilotsko sjedalo i pokuša se snaći među... dovraga, bilo je puno brojčanika. Jedina sreća bijaše u tome to što je —

Ra-ta-ta-ta-ta!

— gledao dovoljno filmova da bi znao da je poluga s drškom gas, a zavojita ručka ona stvar koju potegneš prema sebi kad se želiš odvojiti od tla, a spustiš kad hoćeš sletjeti.

»*Jebi ga*«, promrmlja kad se uvukao u sjedalo najbolje što je mogao.

Kad ponovno odjeknuše pucnjevi, John i Blay uzvratit će paljbu pa se Qhuinn mogao malo podići u sjedalu i baciti pogled na mnoštvo instrumenata. Ustanovi da je onaj s malim rezervoarom za benzin ono što traži.

Ostala je još četvrtina rezervoara, a pola tog sranja unutra vjerojatno se kondenziralo.

Ovo je bila uistinu loša zamisao.

»Dovedite ga ovamo!« poviče Qhuinn odmjeravajući prazno, ravno polje na lijevoj strani.

Rhage ubaci Zsadista u zrakoplov nježnošću lučkog radnika. Brat se prizemlji sav izgužvan i ugruvan, no barem je kleo — što je značilo da je dovoljno priseban za osjećati bol.

Qhuinn nije čekao na nikakvo kurčevo petljanje oko zatvaranja vrata. Pustio je nožnu kočnicu, stisnuo gas i molio Boga da se ne zaglave u snijegu —

Pred njim se razmrskala pola vjetroborskog stakla, metak koji je to učinio počeo se odbijati po kabini, *a paf!* u sjedalo do njega otkri da je metak udario u naslon za glavu. Što je bilo bolje nego da mu se radilo o ruci, ili lubanji.

Jedina dobra vijest bilo je to što se činilo da je i zrakoplov vraški spreman izgubiti se odande, jer to je hrđavo govno od motora vrtjelo propeler u praznom hodu kao da je znalo kako je polijetanje jedini put na sigurno. S druge je strane prozora krajolik počeo promicati sve brže i on usmjeri zrakoplov prema sredini »uzletišta« koje se nalazilo točno između dvije skupine stabala.

»Drž` se«, viknu nadglasavši buku.

Vjetar je udarao u kabinu kao da je industrijski ventilator popunio prostor na kojem se prethodno nalazilo staklo, no ionako nije namjeravao uzletjeti do visine na kojoj je potrebno izjednačavanje pritiska.

Trenutno je samo želio da nestane šuma koja se nalazila ispred njih.

»Hajde mala, možeš ti to... hajde potegni...«

Dao je gas do daske i morao reći vlastitoj ruci da popusti — nije se moglo jače povući, a razbije li prokletu stvar, sasvim će ih sigurno još više sjebati.

Buka je postajala sve glasnija i glasnija.

Drveće se sve brže i brže pomicalo.

Drndanje je postajalo žešće i žešće sve dok mu se gornji i donji zubi nisu počeli sudarati, a on vjerovati da će jedno ili oba krila otpasti i ostati ležati na tlu.

Shvativši da nema vremena za gubljenje, Qhuinn povuče upravljač prema sebi što je jače mogao, zgrabivši ga svom snagom kao da se to nekako moglo prenijeti u tijelo zrakoplova i sačuvati ga u jednom komadu —

Nešto pade sa stropa i odleprša prema Z.-u.

Karta? Uputa za uporabu? Tko će dovraga znati.

Čovječe, ono drveće na drugom kraju čistine sve se više približavalo.

Qhuinn još jače povuče upravljač, iako je već bio nagnut prema njemu najviše što je mogao — što je bilo za rasplakati se, budući da su bili na kraju uzletišta, a još se uvijek nisu odlijepili od tla —

Začu se struganje po utrobi zrakoplova, činilo se kao da se šikara uzdigla pokušavajući uhvatiti čelični oklop.

Ono je drveće bivalo sve bliže.

Prva misao koja mu je pala na pamet kad je pogledao smrti u lice bilo je to da si nikada neće vidjeti kćer, bar ne s ove strane Sjenosvijeta.

Druga i zadnja bila je to da ne može vjerovati kako Blayu nikada nije rekao da ga voli. Svih onih minuta, sati i noći u svom životu, svim riječima koje mu je izgovorio tijekom mnogih godina njihova poznanstva, tog je mužjaka uvijek samo gurao od sebe.

A sad je bilo prekasno.

Budala. Kakva li je samo jebena budala bio.

Jer činilo se vraški izglednim da će mu iskaznica za knjižnicu noćas biti poništena.

Izravnajući se u sjedalu tako da ga je hladan zapuh pogodio ravno u lice, Qhuinn se zagleda niz put kojim su srljali, uzalud pokušavajući ugledati one borove naprijed jer su mu suze zbog vjetra zamutile vid. Otvorivši usta, zaurla iz petnih žila i cijelom tom metežu pridruži vlastiti glas.

Dovraga, neće poginuti kao pičkica. Nema bježanja, nema »o ne, Bože spaaaaaasi me«. Zajebi tu priču. Susresti će smrt iskešenih očnjaka, uspravnog tijela i srca koje lupa ne zbog straha, nego mnoštva...

»Raznesi me, šugava Smrti!«

* * *

Dok je Qhuinn pokušavao uzletjeti, Blay je nišan pištolja držao uperen prema rubu šume i bjesomučno pucao kao da ima beskrajnu zalihu municije — što nije bio slučaj.

Ovo je bilo potpuni zajeb. On, John i Rhage nisu imali nikakav zaklon, a nije bilo načina da saznaju koliko je koljača skriveno u toj šumi. A i za ime Boga, onaj starinski zrakoplov nije činio ništa drugo doli za sobom ostavljao toksični oblak dima dok se drndao kao da ide na nedjeljni piknik.

O da, sranje je k tome bilo daleko od otpornog na metke, no očito je u rezervoaru imalo benzina.

Qhuinn i Z. neće uspjeti. Zabit će se u tu šumu na kraju polja, pod pretpostavkom da već prije ne budu razneseni.

U tom je trenu, shvativši da je udes u svakom slučaju neizbježan, pukao napola. Tjelesni mu je dio ostao uključen u odbijanje napada, ruke su mu bile ispružene, kažiprsti stiskali okidače, a oči i uši pratile bljeskove i zvukove neprijateljske pucnjave i kretanja.

Drugi dio njega nalazio se u onom zrakoplovu.

Bilo mu je kao da gleda vlastitu smrt. Tako je jasno mogao zamisliti silovitu trešnju zrakoplova, nekontrolirano odskakivanje od neravnog da i pogled na tu nepomičnu liniju borova koja mu se primiče — baš kao da je sve gledao Qhuinnovim, a ne svojim očima.

Taj ludo odvažni *kučkin* sin.

Toliko je puta prije Blay pomislio da će se ovaj ubiti.

Toliko mnogo puta na bojnopolju i izvan njega.

No ovog će puta uistinu otići u —

Metak ga pogodi u bedro, a bol koja mu se iz noge proširi do srca upozori da svu svoju pozornost treba ponovno usmjeriti na borbu: želi li živjeti, mora se potpuno usredotočiti.

No čim je toga postao svjestan, u djeliću sekunde pomisli kako je kucnuo čas da sve ovo napokon završi, privede kraju sva ona sranja i kazne koje mu je donosio život, sva ona nastojanja i nadanja, neprekidnu agoniju u kojoj se nalazio... bio je tako umoran od svega —

Nije imao pojma što ga je navelo da se baci na snijeg.

U jednom je trenutku zurio u zrakoplov očekujući da se pretvori u vatrenu lomaču. U sljedećem je potrbuške ležao u snijegu obrva zabijenih u smrznuto, tvrdo tlo, osjećajući kako mu pulsira ranjena noga.

Paf! Paf! Paf!

Rika koja je nadglasala zvuk metaka bila je toliko glasna da je još dublje spustio glavu, kao da će mu to pomoći izbjeći eksploziju zrakoplova.

Doduše, nije bilo ni bljeska, ni iznenadne vrućine, a zvuk je dolazio odozgo...

Uzlijetao je. Ta se hrpa metala doslovno digla u zrak.

Blay na trenutak digne pogled uvis provjeriti da nije slučajno zadobio pogodak u glavu koji mu je potpuno sjebao percepciju vanjskog svijeta. No ne — ono staro govno za zaprašivanje usjeva vinulo se u nebo široko zaokrenuvši i krenuvši u smjeru kojim će, ostanu li u zraku, Qhuinn i Z. na kraju stići do imanja Bratstva.

Posluži li ih sreća.

Čovječe, ruta kojom su letjeli nije bila nimalo zgodna. Usto se nije radilo o orlu koji se noćnim nebom sigurno kreće ravno prema cilju. Bili su više poput ptica koji se nedavno izlegao i ispao iz gnijezda — slomljenog krila.

Natrag i naprijed. Natrag i naprijed, naginjući se na jednu pa drugu stranu.

Sve dok se nije počelo činiti da su izveli nemoguće i vinuli se u zrak... samo da bi se brzo sunovratili i izgorjeli nad šumom...

Niotkuda ga nešto uhvati za lice i zvizne tako jako da se prevalio na leđa i umalo izgubio svoje četrdesetice. Ruka — ruka mu je opalila šamar kao od šale.

Tad mu poprilična težina skoči na grudi zabivši ga u snijeg, zbog čega je izdahnuo tako jako da se pitao ne bi li si uokolo trebao potražiti jetra.

»Hoćeš li više spustiti tu jebenu glavu?« — u uho mu zasikta Rhage. »Pogodit će te — ponovno.«

Kad se prekid paljbe od sekundi protegnu na cijelu minutu, *degradi* se pojavise iz šume ispred njih, četvorica koljača koji su s napetim i uzdignutim oružjem koračali kroz snijeg.

»Ne mrdaj«, prošapta Rhage. »Ovu su igru u stanju odigrati dvojica.«

Blay se svim silama potrudio zadržati dah sve dok ga probadanje u plućima nije upozorilo da bi trebao. Isto tako je nastojao ne kihnuti kad bi mu pahulje pošakljale nos prilikom svakog udisaja.

Čekao je.

Čekao.

Čekao.

John je bio udaljen oko metra i ležao u iskrivljenom položaju zbog kojeg mu je srce poskočilo —

No tad momak lagano podiže palčeve kao da je pročitao Blayeve misli.

Bogu hvala. Jebeno.

Blay pogleda uokolo ne promijenivši si čudan nagib glave, a tad neprimjetno zamijeni pištolj jednim od svojih bodeža.

Kad mu je u glavi počelo odzvanjati nejasno brujanje, on procijeni kako se i kuda *degradi* kreću te koje oružje nose. Ostalo mu je svega nekoliko metaka i nije bilo vremena da u pištolj stavi novi šaržer koji mu se nalazio za pojasom, a znao je da su John i Rhage u sličnoj situaciji.

Noževi koje im je V. svima ručno napravio bili su im jedino na što su se mogli osloniti.

Bliže... bliže...

Kad se četiri koljača nađoše u doseg, savršeno odabra trenutak za kretanje u akciju, baš kao i ostali.

Usklađenim trzajem i okretom, skoči na noge i poče probadati dvojicu najbližih. John i Rhage napadoše ostale —

Gotovo u isti tren još koljača izađe iz šume, no iz nekog su razloga, vjerojatno zato što Degradacijsko društvo nije baš najbolje naoružavalo nove pripadnike, bili lišeni vatrenog oružja. Druga se runda preko snijega obruši na njih vrstom oružja koje bi očekivao u uličnoj tučnjavi — bejzbolskim palicama, željeznim polugama, bokserima i lancima.

Njemu je odgovaralo.

Bio je toliko nabrijan i nadržkan da je bio više nego spreman za borbu prsa o prsa.

Devetnaesto poglavlje

 jedeći na stolu za pregled s krhkom papirnatom tunikom preko ' tijela i bosim stopalima koja su visjela s podstavljenog ruba oslonaca za noge, Layla je imala osjećaj da je okružena spravama za mučenje.

Pretpostavljala je da je i bila. Sav taj raznorazni pribor od nehrdajućeg čelika ležao je pored umivaonika, a čiste plastične navlake ukazivale na to da je sterilan i spreman za uporabu.

U Haversovoj se klinici nalazila već čitavu vječnost. Ili se barem tako činilo.

Za razliku od jurnjave autom preko rijeke, kad je batler vozio kao da je znao kako je svaka minuta bitna, od dolaska ovamo sve se svelo na neprestano odgađanje. Od papirologije koju je trebalo obaviti, preko čekanja na sobu a potom i na sestru, do čekanja Haversa da joj pokaže rezultate krvnih pretraga.

Sasvim dovoljno da poludiš.

Preko puta mjesta na kojem je ležala na zidu je visjela staklom uokvirena otisnuta verzija slike čije je poteze kistom i boje odavno zapamtila, a koja je jarkim plavim i žutim nijansama prikazivala vazu sa cvijećem. Ime koje je pročitala u kutu bijaše: *van Gogh*.

U tom trenu nije više nikada željela vidjeti irise.

Okrenuvši se, iskrivi lice. Sestra joj je dala odgovarajući uložak za upijanje krvi, no sad se prestravila ustanovivši da će joj uskoro trebati drugi —

Začu se kucanje i vrata se otvoriše, a u njoj se u prvi mah javi nagon za bijegom — što je bilo smiješno. Ovo je mjesto na kojem se trebala nalaziti.

Jedino što ju je ovdje smjestila tek obična sestra, izvadiвши joj krv, opipavši bilo, poslušavši disanje i izmjerivši tlak te unijevši bilješke u računalo. »Tako mi je žao — imamo još jedan hitan slučaj, no možeš biti sigurna u to da si sljedeća na redu.«

»Hvala«, začu se Layla kako govori.

Ženka joj priđe i stavi ruku na rame. »Kako se osjećaš?«

Njena je ljubaznost natjera da brzim treptajem zaustavi suzu. »Bojim se da ću trebati još jedan...« reče pokazavši si prema bokovima.

Sestra kimnu i nježno je stisne prije negoli ode do ormara i izvuče kvadratni paketić boje breskve. »Ima ih ovdje još. Hoćeš li da te odvedem u kupaonicu?«

»Da, molim —«

»Čekaj, nemoj još ustati, daj da ti dam bolje pokrivalo.«

Layla si pogleda ruke, isprepletene čvornate ruke koje nisu mogle mirovati. »Hvala.«

»Evo ga.« Nešto se meko ovi oko nje. »Dobro, a sad da te podignemo.«

Kliznuvši sa stola, lagano zatetura, no sestra je stajala tik do nje i primila je za lakat kako bi je pridržala.«

»Hodat ćemo polako.«

I jesu. Vani na hodniku druge su sestre žurile iz sobe u sobu, ljudi dolazili i odlazili na ugovorene preglede, a ostalo je bolničko osoblje spremno čekalo u praznom hodu... Layla nije mogla vjerovati da je ikada bila brza poput njih. Kako bi se uklonile s puta i izbjegle sudar s nekime tko žuri, ona i njena ljubazna pratilja držale su se zida, no svi su bili uistinu dragi. Kao da su znali da ima ozbiljan problem.

»Ući ću s tobom«, reče sestra kad su došle do nužnika. »Tlak ti je jako nizak i bojim se da ne padneš, dobro?«

Kad Layla potvrdno kimnu, ušle su i zaključale bravu. Sestra joj skine deku, a ona nespretno svuče papirnatu tuniku.

Sjednuvši, pogleda —

»O najdraža Čuvardjevo.«

»Ššš, u redu je, sve je u redu.« Sestra se sagnu i pruži joj novi uložak. »Hajdemo se pobrinuti za ovo. Sve je u redu... evo, ne, to ćeš dati meni, trebamo ga poslati u laboratorij. Postoji mogućnost da će se moći upotrijebiti za utvrđivanje razloga iz kojeg se ovo događa i da će ti ta informacija biti od koristi pokušaj li ponovno.«

Pokuša ponovno. Kao da je već pobacila.

Sestra navuče rukavice i iz ormarića izvadi plastičnu vrećicu. Sve je obavila pažljivo i spretno, a Layla ju je promatrala kako crnim markerom na vrećici ispisuje ime pod kojim se prijavila.

»O dušo, u redu je.«

Sestra skinu rukavice, izvuče papirnati ručnik iz držača koji je visio na zidu i kleknu. Primivši Laylinu bradu svojom nježnom rukom, pažljivo joj obrisa od suza mokre obraze.

»Znam kroz što prolaziš, i ja sam izgubila jedno.« Suosjećanje proljepša sestrino lice. »Jesi li sigurna da ne možemo nazvati tvog *helrena*?«

Layla samo odmahne glavom.

»Dobro, reci mi ako se predomisliš. Znam da ih je teško gledati uzrujane i zabrinute, no ne misliš li da bi želio biti uz tebe?«

O Bože, pa kako će to uopće priopćiti Qhuinnu? Činio se tako sigurnim u sve, kao da je već pogledao u budućnost i zagledao se u oči njihovog mladog. Ovo će biti šok.

»Hoću li znati jesam uopće bila trudna?«, promumlja Layla.

Sestra je oklijevala s odgovorom. »Krvne pretrage mogu pokazati, no sve ovisi o tome koliko je daleko odmaklo to što ti se dešava.«

Layla se ponovno zagleda u vlastite ruke. Zglobovi prstiju bijahu joj bijeli. »Trebam znati gubim li mlado ili je ovo tek normalno krvarenje koje se dešava kad ženka ne začne. To mi je bitno.«

»Bojim se da nije na meni da to procijenim.«

»No ipak znaš, zar ne?« Layla podigne pogled i oči joj se sretoše sa ženkinima. »Zar ne?«

»Ponavljam, nije moje da se petljam u to, ali... s ovoliko krvi?«

»Bila sam trudna.«

Sestra podiže dlanove kao da se želi ograditi od odgovora, a usne joj se skupiše. »Nemoj reći Haversu da sam ti ovo kazala... ali vjerojatno jesi. I moraš znati da ne možeš učiniti ništa kako bi zaustavila ovaj proces. To nije tvoja krivica i nisi napravila ništa pogrešno. Znaš, takve se stvari ponekad jednostavno dogode.«

Layla pognu glavu. »Hvala ti što si iskrena prema meni. Istinu govoreći... vjerujem da se sada zbiva upravo to.«

»Ženka zna. A sada, hajdemo nazad.«

»Tako je, puno ti hvala.«

Ustavši, Layla se poče mučiti s oblačenjem gaćica. Kad je postalo jasno da nije u stanju koordinirati ruke, sestra joj priđe bliže i pomogne sa zavidnom lakoćom. Bilo je baš ponižavajuće i zastrašujuće biti toliko slab te zbog tako jednostavne stvari prepušten na milost i nemilost drugih.

»Imaš predivan naglasak«, reče sestra kad su izašle na hodnik i opet se našle u tamošnjem gustom prometu, zbog čega su ponovno odabrale sporovoznu traku. »Tako je u stilu Stare zemlje, složila bi se moja *starmajka*. Ne sviđa joj se što nam je ovaj engleski tu postao glavni jezik, misli da će to odvesti vrstu u propast.«

Neobavezan razgovor je pomogao omogućivši Layli da se usredotoči na nešto drugo umjesto da razmišlja o tome koliko će moći izdržati prije negoli ponovno bude morala prijeći ovaj put... i o tome pogoršava li se stanje s pobačajem... i o tome kako će izgledati kad bude prisiljena pogledati Qhuinnu u oči i reći mu da nije uspjela...

Nekako se vratiše do sobe za pregled.

»Ne bi trebala još dugo čekati, obećavam ti.«

»Hvala ti.«

Sestra zastade na vratima. Dok ih je tiho otvarala, tamne joj se sjene pojave u dubini očiju kao da oslobađa djeliće vlastite prošlosti. U tišini koja je među njima zavladała, na trenutak se pojavi osjećaj zajedništva. Iako je bilo neobično imati nešto zajedničko sa svjetovnom ženkom, povezanost joj donese olakšanje.

U svemu se ovome osjećala tako usamljeno.

»Imamo ljude s kojima možeš popričati«, reče ženka. »Ponekad razgovor nakon svega može stvarno pomoći.«

»Hvala ti.«

»Podigni tu bijelu slušalicu zatrebaš li pomoć ili osjetiš vrtoglavicu, dobro? Nisam daleko.«

»Da, hoću.«

Kad se vrata zatvoriše, suze joj zamagliše vid. No koliko god da je bol u grudima bila jaka, osjećaj gubitka koji ju je satirao činio se nerazmjernim stvarnosti. Trudnoća se nalazila tek u vrlo početnoj fazi pa je bilo logično zaključiti da nema puno za izgubiti.

No to je bilo njeno mlado.

Ovo je bila smrt njenog mladog —

Začu se nježno kucanje na vratima, a potom muški glas. »Mogu li ući?«

Layla čvrsto zatvori oči i proguta knedlu. »Izvolite.«

Liječnik rase bijaše visok i naočit, nosio je naočale s okvirom od kornjačevine i leptir kravatu. Sa stetoskopom oko vrata i dugom bijelom kutom izgledao je kao savršeni iscjelitelj, smireno i stručno.

Zatvorio je vrata i kratko joj se nasmiješio. »Kako se osjećaš?«

»Dobro, hvala na pitanju.«

Gledao ju je s drugog kraja sobe kao da obavlja liječnički pregled iako je nije ni dodirnuo niti se poslužio kojim instrumentom. »Mogu li biti otvoren?«

»Da, molila bih.«

On kimnu glavom i privuče stolac na kotačićima. Sjevši, izravna karton u krilu i zagleda joj se u oči. »Vidim da nisi navela ime svog *helrena* — a ni oca.«

»Moram li?«

Liječnik je oklijevao. »Zar nemaš bližeg roda?«

Kad je odmahнула glavom, oči mu opaziše istinsku tugu. »Jako mi je žao zbog gubitaka koje si pretrpjela. Znači nemaš nikoga uz sebe, zar ne?«

Kad je jednostavno nastavila šutke sjediti, on duboko udahnu.

»Dobro —«

»No mogu platiti«, brzopleto izlane. Nije doduše znala gdje bi mogla dobiti novac, ali —

»O draga moja, ne brini za to. Ne moraš mi platiti ako ne možeš.« Otvorio je karton i izvadio jednu stranicu. »E sad, jasno mi je da si prošla kroz razdoblje potrebe.«

Layla samo potvrdno kimnu, kao da je to bilo sve što je mogla učiniti, a da ne počne vrištati, »Što su pokazale pretrage?!«

»Pregledao sam ti krvne nalaze i pokazali su neke... stvari koje nisam očekivao. Pristaješ li na to, volio bih uzeti još jedan uzorak i poslati ga u moj laboratorij na daljnje ispitivanje. Nadam se da ću moći ustanoviti o čemu je riječ — a volio bih ti napraviti i ultrazvuk, nemaš li ništa protiv. To je standardni pregled koji će mi dati uvid u to kako se razvijaju stvari.«

»Ono kao, koliko ću još morati prolaziti kroz pobačaj dok sve ne bude gotovo?«, turobno reče.

Liječnik rase se nagnu prema njoj i primi je za ruku. »Hajdemo jednostavno vidjeti kako si, hoćemo li?«

Layla duboko udahnu i ponovno kimnu. »Da.«

Havers otiđe do vrata i pozove sestru. Kad je ulazila u sobu, pred sobom je gurala nešto što je izgledalo kao stolno računalo na kolicima: na njima su se nalazili zaslon, tipkovnica i nekakve palice koje su visjele sa strane.

»Dat ću sestri da izvadi krv — njene su ruke po tom pitanju daleko stručnije od mojih.« Nježno joj se nasmiješio. »U međuvremenu ću otići pogledati drugog pacijenta. Vraćam se odmah.«

Drugi ubod iglom bio je puno bolji od prvog jer je znala što očekivati, a nakratko je ostala i sama kad je sestra otišla odnijeti uzorak u laboratorij — što god to i gdje god bilo. Oboje su se ubrzo vratili.

»Jesmo li spremni?«, upita Havers.

Kad Layla kimnu, on i sestra izmijeniše nekoliko riječi i oprema bi postavljena blizu mjesta na kojem je sjedila. Tad si liječnik otkotrlja stolac unatrag i iz stranica stola za pregled izvuče dva produžetka koja su podsjećala na ruke. Oslobodivši nešto što je podsjećalo na stremene, kimnu sestri koja priguši svjetla i zaobiđe stol kako bi stavila ruku na Laylino rame.

»Hoćeš li leći?« reče Havers. »Pomakni se prema dolje tako da dođeš do ruba stola. Nakon što skineš donje rublje, stopala ćeš staviti ovamo.«

Kad pokaza na držače za stopala, Lavline se oči širom otvore. Nije imala pojma da će pregled biti —

»Zar nikad prije nisi imala ginekološki pregled?« oklijevajući reče Havers. Kad je odmahнула glavom, on kimnu. »Dobro, to nije neuobičajeno, posebice ako ti je ovo bilo prvo razdoblje potrebe.«

»Ali ne mogu skinuti —« Prekide se usred rečenice. »Krvarim.«

»Pobrinut ćemo se za to.« Liječnik je djelovao potpuno sigurno. »Hoćemo li početi?«

Layla zatvori oči, nagne se unazad i ispruži na leđa, a tanak papir koji je prekrivao podstavljenu površinu nabra se pod njenom težinom.

Podigavši bokove, brzim potezom svuče ono što se nalazilo između njih.

»Ja ću ti se pobrinuti za to«, tiho reče sestra.

Laylina se koljena skupiše dok je stopalima gađala te proklete stremene.

»To je to.« Onaj stolac na kotačićima zaškripi dok se doktor približavao. »No pomakni se još prema dolje.«

U djeliću sekunde ona pomisli, *nisam ja ovo u stanju*.

Savivši ruke na donjem dijelu trbuha, čvrsto ih stisne kao da istovremeno nastoji držati dijete u svojoj utrobi i djeliće sebe na okupu. No nije mogla ama baš ništa učiniti, nije mogla razgovarati s vlastitim tijelom kako bi ga smirila i sačuvala ono što se u njemu nalazilo, ni tepati svom mladom tako da ga potakne na borbu za opstanak, niti pronaći prave riječi kojima bi ublažila potpunu paniku koja ju je uhvatila.

Na trenutak je osjetila čežnju za samostanskim životom koji ju je svojedobno toliko počeo gušiti. Tamo u Čuvarđevinom utočištu, spokojan joj je život bio nešto što je uzimala zdravo za gotovo. No otkako je sišla na Zemlju i ovdje pokušavala naći vlastitu svrhu, bila je izložena traumi za traumom.

To ju je navelo da počne poštivati mužjake i ženke za koje joj je rečeno da su od nje manje vrijedni.

Ovdje se dolje činilo da su svi izloženi na milost i nemilost sila koje im nisu bile pod nadzorom.

»Jesi li spremna?«, upita doktor.

Kad joj se suze otkotrljaše iz kutova očiju, usmjeri pažnju na strop i zgrabi rub stola. »Jesam, učinite to.«

Dvadeseto poglavlje

Dodavola, Qhuinn je potpuno izgubio nadzor. Vidljivost je bila gotovo nikakva, zrakoplov se tresao kao da ima *delirium tremens*, a motor je malo radio, malo nije.

Nije čak mogao niti provjeriti kako je Z. Prejako je puhalo da bi mu nešto uspio doviknuti, a oči nije skidao sa smjera kojim su letjeli — ili s bolje rečeno već neke točke na kojoj će se strmoglaviti — iako nije mogao vidjeti ama baš ništa —

Što ga je dovraga navelo da pomisli kako je ovo dobra zamisao?

Jedino za što se činilo da radi bio je kompas pa je barem mogao odrediti gdje mu se nalazi odredište: posjed Bratstva bio je na sjeveru i malo prema istoku, na vrhu planine okružene nevidljivim obrambenim granicama V.-ove opsjene. Prema tome, letjeli su u pravom smjeru, pod pretpostavkom da brojčanik koji pokazuje strane svijeta radi bolje od, pa recimo, svega ostalog u ovoj usranoj limenoj kanti.

Kad je pogledao udesno, neumoljivi mu vjetar što je puhao kroz napola ramrskano vjetrobransko staklo svom snagom udari u slušni kanal. Kroz prozor sa strane mogao je vidjeti... mrak. Po čemu je zaključio da su preletjeli predgrađa i nalazili se iznad poljoprivrednog zemljišta. Možda su već bili iznad valovitih brežuljaka koji su se na kraju pretvarali u planinu —

Zvuk koji je podsjećao na prerano paljenje automobila privuče pažnju na loš način — no što je bilo gore od toga?

Iznenadna tišina koja je uslijedila.

Nije se čulo zvrndanje motora, već samo zvižduk vjetra. Dobro, sad su stvarno u nevolji.

Na trenutak pomisli da bi se mogao dematerijalizirati odavde. Bio je dovoljno jak, dovoljno sabran — no neće valjda ostaviti Z.-a —

Teška mu se ruka spusti na rame i nasmrt ga prepade.

Z. se dovukao naprijed, a sudeći po izrazu njegova lica, nimalo mu nije mu bilo lako ostati na nogama — i to ne samo zbog drmanja i ljuljanja zrakoplova.

Brat progovori, a dubok mu glas nadglasa buku. »Vrijeme je da odeš.«

»Zajebi tu priču«, prodera se Qhuinn. Ispruživši ruku, krene upaliti motor. Nije moglo boljeti, zar ne?

»Nemoj me tjerati da te izbacim van.«

»Samo probaj.«

»Qhuinn —«

Motor se trzne i buka postade glasnija. Eto dobrih vijesti. Problem je bio u tome što će, nakon što se jednom ugasio, govno to ponovno učiniti.

Qhuinn zavuče ruku u jaknu. Kad je napipao mobitel, pomisli na sve koje će njih dvojica za sobom ostaviti — i doda uređaj Bratu.

Ako je postojala hijerarhija u redoslijedu javljanja bližnjima, Z. se nalazio na vrhu popisa. Imao je *šelan* i kćer — i ako je itko trebao nazvati, bio je to on.

»Čemu ovo?«, mračno reče Zsadist.

»Možeš procijeniti.«

»A ti možeš otići —«

»Ne idem nikuda — ovu smrtonosnu zamku trebam držati u zraku dok na nešto ne nabasamo.«

U tom je trenu izbila svojevrsna svađa, no nije se namjeravao maknuti iz pilotskog sjedala. Koliko god da je u uobičajenim okolnostima snažan bio, Z. sad ionako nije mogao podići nešto teže od štruce kruha. Rasprava ne potraja dugo. Nakon što su riječi zamrle, Z. nestade s vidika, nesumnjivo se povukavši otraga kako bi se mogao posljednji put čuti s onima koje voli.

Pametani potezi.

Prepušten sam sebi, Qhuinn zatvori oči i pomoli se bilo kome tko bi ga mogao čuti. Tad zamisli Blayevo lice —

»Evo.«

Naglo otvori oči. Vlastiti mu je mobitel stajao ravno ispred nosa ne mrdajući se zahvaljujući Z.-ovom čvrstom stisku. Na zaslonu se vidjela GPS karta na kojoj je mala svjetlucava strelica pokazivala gdje se točno nalaze.

»Još pet kilometara«, zadere se Brat nadglasavši zaglušnu buku. »To je sve što nam je potrebno —«

Začu se prasak pa pištanje, a potom druga runda one dozlaboga grozne tišine. Psujući, Qhuinn se potpuno usredotoči na mali zaslon nadajući se da će se stvari ponovno pokrenuti same od sebe. Očito je da trebaju i dalje ići na sjever, ali više skrećući prema istoku. Još puno više skrećući prema istoku. Njegova je procjena odoka bila dobra, no ne baš i precizna.

Bez telefona? Bili bi u govnama.

Dobro, izuzme li se činjenica da se motor opet ugasio.

Provjerivši točnu lokaciju, napravi neke proračune u glavi i okrene ih udesno pokušavajući navesti strelicu na karti da se okrene točno prema njihovoj planini. Zatim je bilo vrijeme da ponovno pokuša upaliti motor.

Gubili su na visini. Ne u spiralnom padu kakav se vidi u filmovima kad se visinomjer opasno spusti, a zrakoplov počne okretati brzinom kojom bi želio da to čini propeler. Spuštali su se polako ali neumoljivo... a izgube li dovoljno

dinamičkog uzgona koji im je onaj nepouzdan šivaći stroj sprijeda trebao dati, past će s neba poput kamena.

Pokušavajući ga ponovno upaliti, mumljao je, »hajde, hajde, *hajde...*«

Bilo mu je teško nos zrakoplova držati usmjeren prema gore samo jednom rukom — i taman kad je svu pažnju namjeravao usmjeriti na borbu s upravljačem, Z.-ova ruka izletje naprijed, ukloni si njegovu s puta i na sebe preuzme pokušaj ponovnog paljenja motora.

U djeliću sekunde Qhuinnu se ukaže apsurdno jasna slika skupine robova koji vire iz rukava Bratove kožne jakne — a potom se sve svede na posao.

Bože, ramena su mu gorjela od povlačenja drške upravljača.

Pomisli kako bi dao život da začuje onu buku iz —

Motor se iznenada kašljući vrati u život i promjena njihove visine bi trenutna. Čim one svjećice i klipovi proradiše, kazaljka na visinomjeru krenu uzlaznom putanjom.

Nastavivši davati gas do daske, provjeri kako stoje s gorivom. Strelica je pokazivala opasnu rezervu. Možda su samo ostali bez benzina i nije se radilo o mehaničkom problemu.

Pričaj mi o cjepidlačenju.

»Samo još malo ljubavi — samo još malo, hajde ljubavi, možeš ti to...«

Dok mu je beskrajn niz ohrabrujućih izjava silazio s usana, nemoćne je riječi izvlačio iz srca — no hajde, kao da Cessna govori engleski...?!

Čovječe, činilo se da sve to traje cijelu vječnost, nadanje i moljenje, misli koje mu skaču s najboljeg na najgori mogući razvoj događaja dok kilometri prolaze jebeno polako.

»Reci mi da si nazvao svoje ženke«, poviče Qhuinn.

»Reci mi da nas možeš održati iznad tla.«

»Neću bez laganja.«

»Usmjeri nas više na istok.«

»Što?«

»Istočnije, idi istočnije!«

Z. pokaza na kartu i počne pokazivati u samo jednom smjeru, od istoka prema zapadu.

»Željet ćeš tako sletjeti — iza palače!«

Qhuinn pretpostavi da bi to mogao biti pozitivan znak da Brat kuje planove za slijetanje koji nisu uključivali eksplozije. Prijedlog mu je bio dobar. Ako su mogli proći uz dužu stranu te debeloguze kuće i nastaviti do kraja bazena, imali

bi priliku prizemljiti između redova vočki... no to je bila otprilike dužina polja s kojeg su uzletjeli.

Bolje nego se zabiti u ogromni zid koji je okruživao posjed —

Ovog puta motor nije prasnuo. Jednostavno je zamro kao da je umoran od teške borbe i odlučan uzeti trajan godišnji odmor.

Barem su stigli do područja na koje su trebali sletjeti. Na raspolaganju im je bio samo jedan pokušaj.

Pod pretpostavkom da ih je bio u stanju dovesti blizu posjeda, ući u polje opsjene, te uspjeti ne udariti u kuću, Grobnicu, aute, dvorišna vrata ili išta drugo... taj je jedan jedini pokušaj slijetanja trebao vratiti ponosnog oca, voljenog *helrena* i vrhunskog borca... u zagrljaj njegove obitelji.

No Z. nije bio jedina osoba na koju je mislio.

Prvi će mužjak voditi brigu o Laylinom zdravlju i sigurnosti. Blay je imao roditelje koji ga vole i Saxa. John svoju Xhex.

Svi će biti dobro.

Qhuinn se okrenu. »Vrati se u sjedalo! Idi otraga! Vrati se u sjedalo i veži —«

Brat zausti kao da će nešto reći, a Qhuinn učini nezamislivo.

Otvorenim dlanom pljusne po mužjakovim usnama. »Sjedi i veži pojas, u pičku materinu! Ako smo ovako daleko došli — nemoj da sad zajebemo cijelu stvar!«

Zgrabi mu telefon iz ruku. »Idi! Držim nas!«

Z.-ove se tamne oči prikovaše za njegove i Qhuinn se na trenutak zapita neće li ga izbaciti iz kabine. No tad se dogodi čudo: među njima se stvori iznenadna veza, lanac čije su karike što su se nastavljale jedna na drugu bile debele poput bedara.

Z. podiže kažiprst i pokaza ravno u Qhuinnovo lice. Nakon što jednom kimnu, nestade otraga.

Qhuinn preusmjeri pažnju.

Nalazili su se visoko u zraku, a zahvaljujući Z.-ovoj uputi, skretanje udesno postavilo ih je na dobar kurs. Prema navigacijskom uređaju, približavali su se raskrižju cesta koje su obilazile planinu, metar po metar. Metar... po metar...

Bio je prilično uvjeren da se sad nalaze iznad posjeda.

Kad je zrakoplov nastavio tonuti, obgrli se nastavljajući potezati upravljač sve dok mu se ramena ne zabiše u sjedalo. Nije bilo načina da prebaci u brzinu za slijetanje — sranje se već odavno zaglavilo —

U kabini se iznenada začu glasno fijukanje koje, zajedno s naglom promjenom kuta, objavi da je sila teža počela dobivati bitku, zahtijevajući konstrukciju od staklene vune i metala te dva živa bića kao nagradu.

Neće uspjeti — sve se desilo prebrzo —

Usljedila je divlja trešnja i on se na trenutak zapita nisu li već udarili tlo i previdjeli — možda krošnje stabala? Ne. Nešto...

Opsjena?

Činilo se da ih iznenadno odbijanje podiže i, tko će ga znati zašto, zrakoplov promijeni priču, a nos mu se izravna bez ikakva Qhuinnovog truda ili pomoći motora. Prestade čak i njihanje.

V.-ova je nevidljiva zaštita očito ne samo ljude i *degrade* držala podalje, već i Cessnu u zraku.

Jedino što su sada imali drugi problem. Kako se činilo, ovo neće prestati.

S obzirom na to kako se cijelo sranje razvijalo, morat će lebdjeti ovdje jebeno zauvijek, predaleko od jedine sletne staze koju su imali —

Odjednom su se kockice posložile i on pogleda na visinomjer. Potonuli su oko osam metara i morao se zapitati jesu li možda probili zaštitnu barijeru.

Svjetla. O zaboga, *svjetla*.

Kroz prozor sa strane dolje je mogao vidjeti svjetlost iz palače i dvorišta. Bila je predaleko da razazna pojedinosti, no trebalo je to biti to — da, ono nešto malo sigurno je bila Grobnica.

Iznenada poče misliti trodimenzionalno i sve preusmjeri.

Zajeb. Kut slijetanja bio mu je pogrešan. Da je nastavio, udario bi u stražnji zid, a ne spustio uz onu dugu stranu. Problem je bio u tome što nije imao dovoljno uzgona da napravi lijepi široki krug kako bi ih okrenuo u pravom smjeru.

Kad nemaš izbora, ne možeš učiniti ništa doli napraviti pravu stvar.

Najveći je problem koji mu je ostao bilo to što mu je nedostajala čistina. Na planini se nalazio samo jedan takav prostor. Ostatak? Drveće koje će ih prožvakati i ispljunuti.

Trebao je biti niže, kao sad.

»Zagrli se!«

Iako je to bilo u suprotnosti s onim što je nalagala intuicija, gurne upravljač naprijed i usmjeri ih prema tlu. Došlo je do trenutnog povećanja brzine i molio je Boga da to uzmogne riješiti kad se nađe u području slijetanja. Sranje, tresli su se sve jače i jače sve dok se nije vraški ošamutio, a ruke ga počele boljeti od stezanja upravljača.

Brže, bliže, brže, glasnije, bliže.

Tad dođe vrijeme. Ispred su se nalazile kuće i vrtovi, a on se primicao jebeno vrtoglavom brzinom.

Snažno povuče upravljač, a novo ga ubrzanje nakratko podiže.

Iznad kuće...

»Spremi se!« viknu iz sveg glasa.

Kad mu se pred očima krene vrtjeti usporeni film, sve se pojača i uveća: zvukovi, dužina sekunde, bol u očima koje su netremice gledale prema naprijed, udaranje tijela o sjedalo —

Sranje. Nije imao nikakvu zaštitnu opremu.

Nije se time zamarao, mislio je na previše drugih stvari.

Glupan —

U tom trenu pogodiše nešto. Jako. Zrakoplov odskoči, udari u nešto drugo, opasno se nagnu i opet poskoči. Cijelo mu je to vrijeme glava udarala u ploče koje su se nalazile iznad nje, dupe mu je dobro natuklo sjedalo, a jaja —

Dovoljno je zamisliti betonsku miješalicu.

Sljedeća faza slijetanja iz pakla bila je drmanje, tandrkanje i prevrtanje koje ga umalo izbacilo iz pilotske kabine. To je bilo tlo — moralo je biti — a dovraga, išli su jako brzo. Sa strane su blještala svjetla, sve se pretvorilo u suludi vatromet sve dok nije umalo oslijepio. S obzirom na to odakle je dolazila svjetlost, zaključio da se nalaze u vrtu — no ostajali su bez manevarskog prostora.

Okrenuvši upravljač svom snagom, zavrti ih u nadi da će isti zakoni fizike koji su vrijedili za automobile koji su izmakli kontroli djelovati i u ovom slučaju: nema kočnica, ograničen prostor, a jedini način da se uspori bijaše čeonu otpor.

Centrifugalna ga sila zabi u stranu, a lice mu pogodi snijeg, potom nešto oštro.

Sranje, uopće nisu usporavali.

A onaj se šest metara visok i sedamdeset centimetara širok obrambeni zid sve brže primicao.

Pričaj mi o kočenju...

Dvadeset prvo poglavlje

Blay se dematerijalizirao u palaču istom nakon što je posljednji ubojica poslan natrag Omega. Uz Qhuinna gore u zraku sa Z.-om, nije bilo razloga gubiti vrijeme u iščekivanju da se pojavi još neki odred.

Kao da je ionako itko mogao na bilo koji način pomoći njima dvojici?

Ponovno se oblikovavši u dvorištu, on je...

Točno nad njim, ne proizvodeći nikakvog zvuka, onaj je jadni zrakoplov zapriječio Mjesec.

Dovraga, uspjeli su — i, prokletstvo, bili su tako blizu, osjećao je da može posegnuti rukom i dotaknuti kotače Cessne.

Ipak, mrtva tišina nije bila dobar znak...

Prvi je udarac došao od vrhova gustog drvoreda čempresa koji je omeđivao vrt. Zrakoplov se odbio od oštih vrhova, uhvatio nešto zraka i nestao iz vida.

Blay se dematerijalizirao do stražnje terase palače upravo na vrijeme da vidi kako Cessna udara u snijeg, tresnuvši poput debelog čovjeka koji na trbuh skače u bazen, podižući posvuda uokolo velike valove bjeline. I tada se zrakoplov pretvorio u najveću čovjeku znanu kosilicu, kombinacijom svojeg čeličnog trupa i prevelike brzine brišući redove voćaka, nasade cvijeća zaštićene od zime i, sranje, čak i niz fontana za napajanje ptica.

Ali jebeš sve to. Nije ga bilo briga i da se cijelo ovo mjesto devastira, samo ako se zrakoplov zaustavi... prije kakve čvrste prepreke.

Jedan djelić sekunde je bio na rubu donošenja odluke da se materijalizira pred tom stvari i ispruži ruke, ali to je bilo blesavo. Ako Cessnu, kako se činilo, nisu omele ni mramorne skulpture koje je sada rušila, zaboljet će je uho za nekakvog živućeg, dišućeg mužjaka...

Bez nekog vidljivog razloga, cijela se stvar počela nekontrolirano vrtjeti, bližim krilom Blayu mašući kao da Qhuinn pokušava upravljati. Zanošenje repa je bio savršen potez — otpao je ne spomenuvši da nema kočnica i, uz pretpostavku da se ostatak tog vadičepa ne raspadne, dao im više prostora za usporavanje.

Sranje, prilazili su veoma blizu onoj čvrstoj prepreci...

Iskre su poletjele u nebo, praćene struganjem metala o kamen koje je naznačilo da se ono »veoma blizu prepreci« pretvorilo u »ravno u nju« — ali zahvaljujući zanošenju koje je Qhuinn izveo, sad su joj ususret klizili bočno, a ne ravno nosom.

Blay je potrčao prema tom vatrometu, a usput su mu se pridružili i ostali, cijeli ansambl ljudi se posložio u vrstu. Nisu ovo mogli zaustaviti, ali će biti proketo dobro od koristi kad se sve ovo...

Tres!

... okonča.

Zrakoplov je napokon došao do nepomičnog objekta koji nije mogao svladati: kućice koja je služila za smještaj poljodjelskog oruđa i vrtlarske opreme u samom dnu vrta.

Ukopao se u mjestu.

I sve je to proteklo u daleko prevelikoj tišini. Blay je čuo samo šljapkanje svojih čizmetina kroz snijeg i svoj dah kako probija hladni zrak, i komešanje ostalih za sobom.

Prvi je stigao do zrakoplova i krenuo prema vratima koja su nekim čudom bila okrenuta prema van, a ne prema betonskom zidu. Razvaljujući ih i vadeći svoju baterijsku svjetiljku, nije znao što unutra očekivati — dim? Isparenja? Krv i dijelove tijela?

Zsadi je ukrućeno sjedio na prema repu zrakoplova okrenutom sjedalu, krupnog tijela vezanog pojasom, šakama čvrsto stišćući naslone za ruke. Brat je zurio ravno preda se, ne trepćući očima.

»Jesmo li se prestali kretati?« promuklo je rekao.

U redu, očito je i Brat mogao doživjeti šok.

»Da, jeste.« Blay nije htio biti grub, ali sada kad se uvjerio da je jedan od njih preživio, morao je vidjeti je li Qhuinn...

Mužjak je teturajući izišao iz kabine. Na svjetlu Blayeve svjetiljke izgledao je kao da se upravo vratio s užasavajuće vožnje vlakom smrti, zamršene kose, vjetrom opaljenog čela, plavozelenih očiju širom otvorenih na licu išaranom svježom krvlju, dršćućih udova.

»Jeste li dobro!?« zaurkao je, ušiju možda još uvijek ispunjenih zvonjavom od netom utihnule jake buke. »Z... kažite nešto...«

»Ovdje sam«, odgovorio je Brat, namršteno odmjerivši svoju šaku, poput kandže ovijenu oko naslona za ruku. Napokon ju je odvojio i podigao u zrak. »Dobro sam, sine... nije mi ništa.«

Qhuinn je šćepao ispruženu ruku i tada su koljena pod njim popustila. Jednostavno se sklupčao oko ruke koju je stiskao među dlanovima, glasa tako onemoćalog da je jedva uspijevao govoriti.

»Samo sam... želio da vama bude dobro... samo sam... da vama... bude dobro — o Bože... zbog vaše kćeri... samo sam želio da vama bude dobro...«

Zsadist, Brat koji nikada nikoga nije dodirivao, posegnuo je i položio slobodnu ruku na Qhuinnovu pognutu glavu. Podigavši pogled, tiho je rekao. »Ne puštajte nikoga ovamo. Dajte mu minutu, može?«

Blay je kimnuo glavom i okrenuo se od njih, tijelom zagrađujući vrata. »Oni su dobro — dobro su...«

Dok je tako brbljao okupljenoj gomili, broj lica koja su zurila u njega povećao se na dobrih deset, ali Bella nije bila među njima. Gdje li se ona nalazila...

»Zsadiste! Zsaaaaaaaaadiste!«

Vrisak je dopro s posve drugog kraja svjetlucave modre ledine dok je gore, na terasi, usamljeni lik poput metka kretao u trk.

Mnogo joj je ljudi uzvratilo povicima, ali sumnjao je da je ona išta od toga čula.

»Zsaaaaaaaaadiste!«

Kad je dojurila do njega, Blay je istom posegnuo rukama prema njoj, u brizi da će se zabiti ravno u bok zrakoplova. I, o Bože, nikad neće zaboraviti izraz njezina lica — bio je užasniji od bilo koje ratne grozote koju je ikad vidio, kao da je živu deru, kao da su joj ruke i noge sputane, a s nje trgaju komade živog mesa.

Qhuinn je iskočio iz zrakoplova. »On je dobro, nije mu ništa, obećavam ti — posve mu je dobro.«

Bella se sledila, kao da je to nešto posljednje što je od bilo koga očekivala čuti.

»Moja *nala*, dođi unutra«, rekao je Z., istim tihim tonom kojim se obratio Qhuinnu. »Dođi ovamo.«

Ženka je zapravo promatrala Blaya, kao da provjerava čuje li dobro. On ju je zauzvrat jednostavno uhvatio pod ruku i pomogao joj ući kroz mala vrata zrakoplova.

Zatim im se okrenuo leđima i opet tijelom zapriječio ulaz. Kad se oglasio ženkin nesputani plač od olakšanja, vidio je kako Qhuinn rukom prelazi preko očiju, kao da mužjak s lica briše suze.

»Zaboga, sinko, nisam znao da možeš upravljati zrakoplovom«, rekao je netko.

Dok je Qhuinn podizao pogled kao da razgledava okolicu, Blay je ponovio isto. Kad smo već kod postapokaliptičkih prizora: cijelom dužinom putanje kojom je zrakoplov dojurio pružao se jarak, kao da je Božji prst povukao tanku crtu ravno kroz vrt.

»Zapravo... ne mogu«, promrmljao je Qhuinn.

V. je gurnuo rukom zamotanu cigaretu među usne i ispružio dlan. »Doveo si moga Brata kući u jednom komadu. »Jebeš sve ostalo sranje.«

»Pravo zboriš.«

»Da, hvala budi Bogu...«

»Dovraga, tako je...«

»Amen...«

Jedan po jedan, Braća su pristupila bliže, ispruženih ruku koje su inače držale bodež. Cijela je procesija potrajala, ali činilo se da hladnoća nikoga ne brine.

Blay je zasigurno nije mogao osjetiti. Do te mjere da ga je počela obuzimati paranoja...

Posegnuvši u toplinu svoje kožne jakne, opipao je grudni koš i uštipnuo se što je jače mogao.

Jao.

Sklopivši oči, izmolio je tihu molitvu jer je sve ovo stvarno... a ne užas koji je mogao biti.

* * *

Sva ta pažnja činila je Qhuinna nervoznim.

I nije to bilo kao da je njegov kratki fantastičan let bio nekakvo jebeno zen iskustvo. Vrelina u licu od svega tog vjetra, bolovi u ramenima i leđima, nesigurne noge — osjećao se kao da je još uvijek ondje gore, kao da se još uvijek moli nečemu u čije postojanje nije vjerovao, još uvijek i zauvijek na rubu propasti.

Na rubu smrti.

K tome je bio tako prokleta postiđen — tako klonuti pred Z.-om? Ma daj. Kakav jebeni slabić.

»Mogu li pogledati?« rekla je doktorica Jane, prilazeći gomili.

Da, dobra zamisao. Razlog svemu ovome je bila Z.-ova nesposobnost da se zbog gadne ozljede dematerijalizira.

»Quinne?« rekla je ženka.

»Molim?« Oh, stajao joj je na putu. »Evo, dozvolite da se uklo...«

»Ne, ne Zsadist. Ti.«

»Ha?«

»Krvariš.«

»Uistinu?«

Liječnica mu je okrenula šake. »Vidiš?« I zbilja, dlanovi su mu bili posve obliveni krvlju. »Samo si obrisao lice. Imaš duboku posjekotinu na glavi.«

»Oh. Okej.« Možda se zato osjećao tako omamljeno? »A što je sa Z.-om?«

»Manny je već ondje.«

Ha. To mu je valjda promaklo. »Želite me ovdje pregledati?«

Kratko se nasmijala. »Što kažeš da te odvedemo u kuću — ako možeš hodati.«

»Ja ću se pobrinuti za njega...«

»Dozvolite da ga ja odvedem...«

»Ja ću ga odvesti...«

»Imam ga...«

Zbor glasova dobrovoljaca predstavljao je iznenađenje, kao i sve one ruke koje su se niotkud pojavile da pomognu: doslovno je bio obavijen snažnim ratničkim rukama i jednostavno odnesen s tog mjesta poput nekoga kojega gomila na koncertu drži na rukama.

Bacio je pogled natrag, nadajući se ugledati Blaya, preklinjući da im se pogledi susretnu, da se povežu, premda je to bilo ludo...

Ali Blay je bio ondje.

Pogled tih lijepih plavih očiju bio je točno ondje, tako postojan i stvaran kao da je susreo svoj vlastiti, zbog čega je osjetio kao da ponovo proživljava slom. I crpio je snagu iz tih očiju, baš kao što je to činio onda dok su još mnogo vremena provodili zajedno. Zapravo, želio je da ga Blay otprati do palače, ali nitko se nije usuđivao Bratstvu ni riječi reći kad bi se ovako masovno pokrenuli. Osim toga, momak bi nedvojbeno osjećao kako je to preblizu.

Qhuinn je pažnju usmjerio na put pred sobom. Za miloga... Boga...

Vrt je bio potpuno desetkovan, polovica tri metra visoke živice uz kuću posječena, svakojako drveće oboreno, grmlje pokošeno, ostaci pada zrakoplova razasuti uokolo poput šrapnela.

Čovječe, mnogo je tih krhotina izgledalo poput dijelova letjelice.

Oh, pazi, čelična ploča.

»Čekajte«, rekao je, oslobađajući se iz njihova stiska. Sagnuvši se, podigao je neki komad oštih rubova s mjesta gdje se rastopio snijeg. Mogao bi se zakleti da je ta stvar još topla.

»Uistinu mi je žao«, rekao je, ne obraćajući se nikome posebno.

Pred njim je odjeknuo kraljev glas. »Zato što si sačuvao život mome Bratu?«

Qhuinn je podigao pogled. Wrath je izišao iz knjižnice s Georgeom s jedne i sa svojom kraljicom s druge strane. Mužjak se činio velik poput palače iza njegovih leđa — i jednako toliko snažan: čak i slijep, u tim je dubokim sjenama izgledao poput superjunaka.

»Jebeno sam vam rasturio dvorište«, promrmljao je Qhuinn, prilazeći kraljevskom mužjaku. »Hoću reći... preuredio ga na loš način.«

»To će u proljeće Fritzu osigurati nekakav posao. Znaš koliko voli čupati korov.«

»To je najmanji od vaših problema. Prilično sam siguran da se nalazite na lokalitetu iskapanja.«

Wrath je istupio naprijed, susrevši se s njime na pola terase. »Ovo je drugi put, sine.«

»Da sam razbio nešto mehaničko u posljednjih dvadeset četiri sata? Znam, tako je — sljedeće što ćete doživjeti bit će da ću raznijeti borbeni brod.«

One kao ugljen tamne obrve su se nisko spustile. »Ne govorim o tome.«

Dobro, ovo se moralo odmah okončati. Uistinu je mrzio kad bi pažnja bila usmjerena na njega.

Svjesno se ne osvrćući na kraljevu izjavu, rekao je: »Pa, moj gospodaru, dobra je vijest da ne žudim za *hat trickom*. Zato mislim da smo odsad sigurni.

Začuo se zbor odobravajućeg mrmljanja.

»Mogu li ga sada odvesti u kliniku?« upala je doktorica Jane.

Wrath se nasmiješio, a očnjaci su mu bljesnuli na mjesecini. »Učinite to.«

Hvala Bogu... večeras mu je bilo svega dosta.

»Gdje je Layla?« upitala je liječnica kad su ušli u toplinu knjižnice. »Mislim da se trebaš nahraniti.«

Jebi ga.

Dok su kvočke u crnoj koži za njegovim leđima počinjale kvocati podržavajući tu zamisao, Qhuinn je zakolutao očima. Za večeras je jedna kriza bila više nego dovoljna. Najmanje mu je bilo do objašnjavanja zašto se točno Odabranicu ne može iskoristiti kao izvor krvi.

»Izgledaš ošamućeno«, rekao je netko.

»Mislim da će se...«

Iiiii to je bilo posljednje što je za neko vrijeme čuo.

Dvadeset drugo poglavlje

Š druge strane rijeke, u Haversovoj klinici, Layla je napokon morala sići sa stola za pretrage i počela šetati malom prostorijom. U tom je trenutku posve izgubila pojam o vremenu. Štoviše, činilo se da je cijelu vječnost zurila u ta četiri zida — i da će to činiti za cijelog svojeg preostalog prirodnog života na Zemlji.

Jedino joj je um ostao svjež i priseban. Nesreća je bila u tome što je nemilosrdno kiptio o onome što je rekla bolničarka... da se radilo o pobačaju. Da je, unatoč svim izgledima, začela...

Kad se kucanje koje je iščekivala napokon oglasilo, bilo je iznenadno i natjeralo ju je da poskoči.

»Uđite«, rekla je.

Bolničarka koja je bila tako ljubazna ušla je... ali se činila drukčijom. Odbila je susresti Laylin pogled, a lice joj je sličilo nepomičnoj maski. Preko ruke joj je bio prebačen smotak bijele tkanine. Dobacila joj ga je, gledajući ustranu. A zatim se prignula u naklon poštivanja.

»Vaša milosti«, rekla je drhtavim glasom. »Ja... mi... Havers... nismo imali pojma.«

Layla se namrštila. »Što to...«

Bolničarka je rukom povukla odoru, kao da pokušava Laylu nagovoriti da je prihvati. »Molim vas. Odjenite ovo.«

»O čemu se radi?«

»U sebi imate krvi Odabranice.« Bolničarki je glas podrhtavao. »Havers je... potpuno izvan sebe.«

Layla je svim silama pokušala shvatiti značenje tih riječi. Dakle, nije u pitanju bila... njezina trudnoća? »Što — ne razumijem. Zašto je on... Uznemiren je jer sam ja Odabranica?«

Druga je ženka probljedjela. »Mislili smo da ste... posrnuli?«

Layla je rukama prekrila oči. »Možda ću uskoro takva i postati — ovisno o tome što će se dogoditi.« *Nije* imala energije za ovo. »Hoće li mi netko jednostavno reći kakvi su nalazi pretraga i što trebam učiniti da bih se pobrinula o sebi?«

Bolničarka je petljala s odorom, još joj je uvijek pokušavajući dodati. »On se ne može vraćati ovamo...«

»Što?«

»Ne ako ste... ne može biti ovdje s vama. I nikad ni nije trebao biti...«

Layla se gnjevno nagnula prema njoj. »Dozvolite da budem savršeno jasna — želim razgovarati s liječnikom.« Na taj zahtjev, bolničarka ju je napokon pogledala u lice. »Imam pravo znati što je pronašao na mojem tijelu — kažite mu da *odmah* dođe ovamo.«

U glasu joj nije bilo ni prizvuka povišenog tona. Nije tu bilo nikakve histerije — samo ravnomjeran, moćan ton koji je prvi put začula da joj izlazi iz usta.

»Idite. I dovedite ga«, zapovjedila je.

Bolničarka je podigla tkaninu. »Molim vas. Odjenite ovo. On je...«

Layla se svim silama natjerala da ne uzvikne. »Ja sam samo još jedan pacijent...«

Bolničarka se namrštila i podigla ramena. »Oprostite mi, ali to nije posve točno. I, kao on to vidi, on vas je povrijedio tijekom pregleda.«

»Što?«

Bolničarka je samo zurila u nju. »On je dobar mužjak. Fin mužjak tradicionalnih manira...«

»Za ime Čuvardjeve, kakve to veze ima s bilo čime?«

»Prva obitelj ga može ubiti zbog toga što je učinio.«

»Tijekom pregleda? Ja sam na to pristala — bio je to medicinski postupak koji mi je bio potreban!«

»To nema veze. Počinio je nezakonito djelo.«

Layla je sklopila oči. Trebala je jednostavno poći u bolnicu Bratstva.

»Morate shvatiti otkud on dolazi«, rekla je bolničarka. »Vi pripadate hijerarhiji s kojom mi ne dolazimo u dodir — i, štoviše, ne bismo niti smjeli.«

»Meni srce kuca i tijelo mi treba pomoć. To je sve što on — i svi ostali — trebaju znati. Tkivo mi je jednako.«

»Ali krv nije.«

»Mora me doći vidjeti...«

»Neće to učiniti.«

Layla se oštro zagledala u ženku. A zatim je položila ruku na trbuh. Cijeloga je života, sve dosad, živjela ispravnim životom, vjerno služila, obavljala svoje dužnosti, postojala unutar propisanih parametara koje su joj drugi diktirali.

Više neće.

Pogledala je bolničarku ispod spuštenih kapaka. »Recite tom liječniku da dođe ovamo i osobno mi kaže što se događa — ili ću poći do Prve obitelji i do posljednje riječi prepričati što se ovdje dogodilo.«

Namjerno je pogledom odlutala do uređaja koji je upotrijebljen tijekom njezina internog pregleda.

Dok je sestra blijedjela, Layla nije osjećala zadovoljstvo zbog upotrebe svoje moći. Ali nije niti žalila zbog toga.

Bolničarka se duboko naklonila i natraške izišla iz sobe, ostavljajući onu smiješnu tkaninu na niskom ormariću do umivaonika.

Layla status Odabranice nikad nije smatrala ni teretom niti prednošću. To je jednostavno bilo sve što je znala: rezultat ždrijeba, sudbina koja joj je dodijeljena očitovala se u dahu i svijesti. Ipak, ostali očito nisu bili tako flegmatični — posebno ne ovdje.

A to je bio samo početak.

Pa opet, prijetio joj je pobačaj, zar ne? Dakle, ovo je bio kraj.

Posegnula je za bijelom tkaninom i omotala je oko svoga tijela. Nije joj bilo stalo do liječnikovih delikatnih osjećaja, ali ako se odjene kako su zahtijevali, možda će se usredotočiti na nju, umjesto na to što ona jest.

Gotovo istoga trena začulo se kucanje na vratima i, kad je Layla odgovorila, Havers je ušao, izgledajući kao da mu je na glavu prislonjen pištolj. Ne podižući pogled s poda, samo je djelomično zatvorio oči, pa prekrižio ruke preko svoga stetoskopa. »Da sam znao za vaš status, nikad vas ne bih pregledao.«

»Došla sam k vama dobrovoljno, kao pacijent kojem treba pomoć.

On je odmahnuo glavom. »Vi ste svetinja na ovom svijetu. Tko sam ja da bih intervenirao u tako svetim stvarima?«

»Molim vas. Samo mi okončajte patnje i kažite mi na čemu sam.«

Skinuo je naočale i protrljao nos. »Ne mogu vam dati tu informaciju.«

Layla je otvorila usta. Pa ih zatvorila. »Oprostite?«

»Vi niste moj pacijent. Mladi ste, a Primužjak je — zato ću govoriti s njime kad budem mogao...«

»Ne! Ne smijete ga zvati.«

Način na koji ju je pogledao sugerirao je prijezir za koji je pomislila da ga obično čuva za bludnice. A tada je progovorio tihim, blago prijetećim tonom. »Vi niste u položaju da bilo što zahtijevate.«

Layla je ustuknula. »Došla sam ovamo svojom voljom, kao neovisna ženka...«

»Vi ste Odabranica. Pružiti vam utočište nije samo protuzakonito, već bi mi mogli i suditi zbog onoga što sam ranije učinio. Tijelo Odabranice pripada...«

»Njoj samoj!«

»... po zakonu Prvoj obitelji, kao što i treba biti. Vi ste nebitni — tek sud za ono što vam je dano. Kako se *usuđujete* tek tako doći ovamo, predstavljajući se kao obična ženka — takvom ste dvoličnošću doveli u opasnost moju praksu i moj život.«

Layla je osjetila kako joj svaki živac u tijelu drhti od divljeg gnjeva. »Čije srce kuca u ovim grudima?« Udarila se šakom po prsima. »Čiji dah udišem!«

Havers je odmahnuo glavom. »Razgovarat ću s Primužjakom, samo s njime...«

»Ne mislite valjda ozbiljno! Samo ja živim u ovom tijelu. Nitko drugi...«

Na liječnikovu licu se pojavio izraz gađenja. »Kao što sam rekao, vi ste samo posuda za božansku tajnu u vašoj maternici — u vama se nalazi sam Primužjak. To je važnije — i, sukladno tome, zadržat ću vas ovdje dok...«

»Protiv moje volje? Ne bih rekla.«

»Ostat ćete ovdje dok Primužjak ne dođe po vas. Neću odgovarati za vaše puštanje u svijet.«

Zurili su jedno u drugo.

Proklevši, Layla je sa sebe strgnula sukno. »Pa, po vama je to izvrstan plan. Ali ovoga ću se časa obnažiti — i takva izići odavde, ako baš moram. Ostanite i gledajte ako vam je milo — ili me možete pokušati dotaknuti, ali bojim se da će se to smatrati još jednim ovakvim ili onakvim vašim prijestupom, zar ne?«

Liječnik je takvom brzinom izišao da se spotaknuo na ulazu u hodnik.

Layla nije gubila ni sekunde. Dohvatila je svoju odjeću i pohitala u hodnik. Premda vjerojatno izlaz kroz prostor za prijeme nije bio jedini — morali su postojati prolazi za bijeg u slučaju napada — ona, na nesreću, nije imala pojma o rasporedu prostorija u ustanovi.

Zato joj je jedini izbor bio poći naprijed. I morala je to učiniti pješice — bila je previše bijesna za dematerijalizaciju.

U laganom trku, Layla je pošla u smjeru iz kojeg je došla — i gotovo istoga trena, kao da je za to dobilo upute, žensko bolničko osoblje joj je iskočilo na put, zapriječivši hodnik, onemogućivši joj prolaz.

»Ako me itko dotakne«, zauralala je na starom jeziku, »smatrat ću to povredom moje duhovne svetosti.«

One su se sve ukopale u mjestu.

Pogledavši svaku od njih ravno u oči, krenula je naprijed i natjerala ih da se razmaknu i stvore prolaz koji se nakon njezina prolaska odmah opet zatvarao. Dospjevši do čekaonice, zastala je pred prijemnim pultom i oštro se zagledala u ženu koja je ondje prestravljeno sjedila.

»Imate dva izbora.« Layla je pokazala glavom prema ojačanim izlaznim vratima. »Ili ćete ih dobrovoljno otvoriti za mene, ili ću ih svojom voljom raznijeti u komade — izloživši vas i vaše pacijente naletu sunca koje izlazi za« — pogledala je na veliki sat na zidu — »za manje od sedam sati. Nisam sigurna da takvu štetu možete na vrijeme popraviti — a vi?«

Škljocanje brave glasno je odjeknulo u rezonantnoj tišini.

»Hvala vam«, pristojno je promrmljala izlazeći. »Vaša se susretljivost *veoma* cijeni.«

Napokon, daleko od toga da je zaboravila na vlastita pravila lijepog ponašanja.

Sjedeći za svojim stolom, u kožu odjevene stražnjice na prijestolju koje je njegov otac izradio prije mnogo stoljeća, Wrath, sin Wrathov, kažiprstom je prelazio gore-dolje po glatkoj srebrnoj oštrici noža za otvaranje omotnica, izrađenog u obliku bodeža. Iza njegovih leđa je iz Georgeovih nozdrva dopiralo tiho hrkanje.

Pas je spavao jedino u rijetkim trenucima koji su prethodili svitanju.

Ako bi netko pokucao ili ušao, ili ako bi se Wrath na bilo koji način pomaknuo, velika bi se glava podigla, a teška ogrlica zazveckala. Takva pozornost bila bi probuđena i ako bi itko prošao hodnikom ili negdje uključio usisivač, ili otvorio vrata vestibula u predvorju. Ili postavio jelo za objed. Ili kihnuo u knjižnici.

Nakon što bi se glava uzdigla, uslijedila bi klizna skala reakcija, od ničega (događanja u blagovaonici, usisivač, kihanje), preko bučnog otpuhivanja (otvaranje vrata u prizemlju, nečiji prolazak), do uspravljanja u budan sjedeći položaj (kucanje na vratima, ulazak). Pas nikad nije bio agresivan nego je prije služio kao detektor kretanja, prepuštajući svojem vlasniku odluku o tome što valja poduzeti.

Takav je gospodin bio taj pas vodič.

Pa ipak, premda je blaga ćud bila dijelom životinje jednako kao i njezina mekana, duga dlaka i veliko, vitko tijelo, Wrath bi povremeno ispod te dobre ćudi nazirao tinjanje zvijeri: kad si okružen gomilom *veoma* agresivnih, okorjelih boraca poput Bratstva, glave ponekad postanu usijane — čak i prema kralju. Ali Wrath se zbog toga nije uzbuđivao — previše vremena je proveo s tim kurvinim sinovima da bi se srdio zbog malo busanja u prsa ili sitnog podbadanja.

Georgeu se to, međutim, nije sviđalo. Ako bi se itko od njih previše približio svojem kralju, dlake na leđima tog blagog psa bi se podigle i upozoravajuće bi zarežao, stišćući se Wrathu uz nogu — kao da je spreman pokazati Braći koliko zapravo velike očnjake ima za slučaj da stvari poprime fizičku prirodu.

Jedino što je Wrath u životu više volio bila je njegova žena.

Spustivši ruku, pomilovao je psa po boku; zatim se opet usredotočio na osjet svojega prsta na nožu za omotnice.

Isuse Kriste. Zrakoplovi padaju s neba... Braća se ozljeđuju... Qhuinn opet sve spašava...

Barem se noć nije pretvorila u nekakvu dramu poput srčanog udara. Zapravo, započeli su je dobrom porukom koja je dokazivala da trebaju krenuti na Družbu izroda: V. je obavio svoja balistička testiranja, metak koji je izvađen iz Wrathova vrata svoje je putovanje započeo u pušci pronađenoj u Xcorovu brlogu.

Wrath se nasmiješio sebi u bradu, osjećajući svrbež na vrhovima očnjaka.

Ti su izdajnici sada i službeno bili na listi za odstrel, uz punu potporu zakona — i došlo je vrijeme za malo istjerivanja iz skloništa.

U tom trenutku George je glasno frknuo — i uporno kucanje koje je uslijedilo dalo je nagovijestiti da je Wrath propustio čuti prvi udarac po vratima. »Da.«

Znao je o kome se radi i prije nego su Braća uopće ušla: V. i murjak. Rhage. Tohr. Phury. I na kraju Z. Koji je, činilo se po potmulim udarcima, koristio štap.

Zatvorili su vrata za sobom.

Kada nitko nije sjeo niti zapodjenuo neobvezan razgovor, znao je točno zašto su mu došli. »Kakva je presuda, moje dame«, otegnuto je rekao, zavaljujući se u naslon prijestolja.

Odgovorio mu je Thorov glas. »Razmišljali smo o Qhuinnu.«

Naravno da su razmišljali. Nakon što im je na sastanku održanom ranije te večeri natuknuo tu ideju, nije ih pritiskao da kažu ni da ni ne. Bilo je dovoljno govana koja je kao kralj bio više nego voljan gurnuti drugima niz grlo. Koga će Braća primiti u svoje društvo nije bilo dijelom toga. »I?«

Zsadist se oglasio na starom jeziku. »Ja, Zsadist, sin Aghonnyja, primljen u članstvo dvije stotine četrdeset druge godine vladavine Wratha, sina Wrathovog, ovim nominiram Qhuinna, siroče samo na svijetu, za članstvo u Bratstvu crnog bodeža.«

Čuti te formalne riječi iz Bratovih usta bilo je pravo iznenađenje. Z. je, više od svih njih, smatrao da je prošlost samo gomila sranja. Premda, očito, ne i u ovom slučaju.

Isuse, pomislio je Wrath. Oni to doista misle istjerati do kraja. I to brzo — mislio je da će to potrajati dulje. Dane promišljanja. Tjedne. Možda i mjesec — a onda, odbijenica iz raznoraznih razloga.

Ali oni su zaigrali igru — i, sukladno tome, i sam Wrath.

»Na temelju čega mi nudiš taj zavjet imena tvoga i tvoje krvne linije? upitao je Wrath.

Sada je Z. odustao od formalnosti i krenuo u srž stvari. »Večeras me sigurno vratio mojoj *šelan* i mojoj maloj ženki. Riskirajući vlastiti život.«

»Pošteno.«

Wrath je proučio mužjake okupljene oko njegova stola, premda ih nije mogao vidjeti vlastitim očima. Vid tu ionako nije bio bitan. Nisu mu trebale funkcionalne zjenice da mu kažu na čemu su ili što misle o tom sranju; mirisi njihovih osjećaja bili su jasni.

Bili su jedinstveni, nepokolebljivi, odlučni i ponositi.

Ali formalnosti se moraju poštovati.

Wrath je započeo s onim na samom kraju. »V.?«

»Baš sam se spremao ukrcati, kad se on bacio na Xcora.«

Začulo se odobravajuće mrmljanje.

»Butch?«

Bostonski naglasak dopro je do njega glasan i jasan. »Mislim da je on prepreden i jak borac. I taj mi se momak sviđa. Dobro odrasta, lišava se loših navika, uozbiljio se.«

»Rhage?«

»Trebali ste ga večeras vidjeti. Nije mi dao da uzletim tim zrakoplovom — rekao je da je previše izgubiti dvojicu Braće.«

Još onog odobravajućeg mrmljanja. »Tohre?«

»One večeri kad ste ustrijeljeni? Izvukao sam vas odande zahvaljujući njemu. On je prava roba.«

»Phury?«

»Sviđa mi se. Uistinu. Prvi uskače u svaku situaciju. Doslovno će učiniti sve za bilo koga od nas — bez obzira koliko opasno bilo.«

Wrath je šakom udario po stolu. »Tada je sve riješeno. Reći ću Saxtonu da obavi izmjene, pa ćemo to provesti.«

Tohr ga je prekinuo. »Uz sve dužno poštovanje, moj gospodar, trebamo riješiti imenovanje privremenog *ahstrux nohtruma*. On više ne može za glavnu zadaću imati čuvanje Johnove guzice.«

»Slažem se. Reći ćemo Johnu da ga oslobodi dužnosti — i ne mogu vjerovati da će odgovor biti negativan. Nakon toga ću naložiti Saxtonu da pripremi papirologiju, a zatim se ti, V, slijedom Qhuinnova prijema u članstvo, pobrini za tetovažu. Kao da je John umro prirodnom smrću ili neko slično sranje?«

Začulo se šuštanje odora, kao da neki od Braće na grudima čine znak »Oprosti mi, Čuwardjevo«.

»Primljeno«, rekao je V.

Wrath je prekrizio ruke na grudima. Ovo je bio povijesni trenutak i on je to dobro znao. Butchov prijem u članstvo bio je legitiman jer je mužjak imao krvne

veze s plemstvom. Qhuinn je bio druga priča. Bez kraljevske krvi. Bez krvi Odabranica ili Bratstva, premda je tehnički bio aristokrat.

Bez porodice.

S druge strane, taj se tip uvijek iznova dokazivao na terenu, živeći po standardu koji je, barem kako su Drevni zakoni trenutno propisivali, bio rezerviran samo za one posebnog porijekla — a to je bilo sranje. To nije značilo da Wrath ne poštuje Sveti plan rasploda. Propisane veze najjačih mužjaka i najmudrijih ženki zapravo su proizvele izvanredne rezultate kada se radilo o borcima.

Ali izazivale su i mane, poput njegova sljepila. I ograničavale su promidžbe zasnovane na zaslugama.

Napokon, te izmjene zakona koje su određivale tko može, a tko ne može biti u Bratstvu nisu bile primjerene kada je u pitanju bio oblik društva kakvo je on želio stvoriti — bilo je to pitanje opstanka. Što više boraca, tim bolje.

Pored toga, Qhuinn je uistinu zaslužio tu čast.

»Dakle, neka bude tako«, promrmljao je Wrath. »Osam je dobar broj. Sretan broj.«

Ono tiho odobravajuće mrmljanje je opet proparalo zrak, glas potpune i krajnje solidarnosti.

Ovo je budućnost, pomislio je Wrath smiješeći se i izlažući pogledu svoje očnjake. I bio je u pravu.

Dvadeset treće poglavlje

Štojeći u uredu svoga »šefa«, Sola Morte naizgled je bila spremna svakog trena krenuti u borbu. Ipak, bio je to njezin uobičajeni stav i nije imao nikakve posebne veze s okruženjem — ili s načinom na koji se razgovor odvijao.

Međutim, ovo potonje joj zasigurno nije podizalo raspoloženje.

»Oprostite, što?« upitala je.

Ricardo Benloise se nasmiješio na onaj svoj tipičan neobvezni, pribran način. »Vaša je zadaća gotova. Hvala vam na posvećenom vremenu.«

»Nisam vam niti rekla što sam ondje otkrila.«

Muškarac se zavalio u stolici. »Svoju plaću možete podići kod moga brata.«

»Ne razumijem.« Kad ju je pozvao prije niti četrdeset osam sati, rekao je da je to prioritetna stvar. »Rekli ste...«

»Vaše nam usluge u ovoj stvari više nisu potrebne. Hvala vam.«

Je li radio s nekim drugim? Ali tko se u Caldwellu bavio stvarima koje je ona obavljala?

»Ne želite čak niti znati što sam otkrila.«

»Vaša misija je obustavljena.« Muškarac se opet nasmiješio na tako profesionalan način da biste se mogli zakleti da je odvjetnik ili sudac. A ne prekršitelj zakona svjetske klase. »Očekujem opet surađivati s vama u budućnosti.«

Jedan od tjelohranitelja u pozadini istupio je nekoliko koraka, kao da se sprema iznijeti smeće van.

»Nešto se u onoj kući događa«, rekla je, okrećući se da ode. »Tkogod to bio, skriva...«

»Ne želim da se više vraćate onamo.«

Sola je zastala i pogledala ga preko ramena. Benloiseu je glas bio uobičajeno blag, ali iz očiju mu je sjala smrt.

Dakle, ovo je bilo zanimljivo.

A jedino moguće logično objašnjenje je bilo da je Benloise dobio upozorenje od tog gospodina Tajanstvenog iz one velike staklene kuće. Je li njezin mali posjet bio razotkriven? Ili je to bilo rezultat nekakvog podlog i niskog udarca kakvi su bili uobičajeni u trgovini drogom?

»Postajete sentimentalni prema meni?« tiho je rekla. Napokon, ona i Benloise su mnogo toga zajedno prošli.

»Vi ste veoma korisna roba.« Ležerni osmijeh je ublažio žalac u njegovim riječima. »A sada pođite i pazite na sebe, *niña*.«

Oh, jebi ga... nije bilo razloga da se prepire s tim čovjekom. A i platit će joj — zašto bi je onda, dovraga, bilo briga?

Mahnula mu je rukom, pošla do vrata i nastavila dolje niz stube. Izišavši iz prostora galerije, pošla je u stražnji dio kuće, gdje su legitimni uposlenici obavljali svoj posao tijekom legitimnih radnih sati. Prošavši pored polica za dokumente i radnih stolova koji su zahvaljujući petnaest metara visokom stropu hale izgledali poput predmeta iz *Barbie* kolekcije, ušla je u uzak hodnik opremljen jedino nadzornim kamerama.

Kucati na vrata je bilo besmisleno, ali ona je to ipak učinila. Masivne ploče otporne na vatru upile su zvuk njezine šake kao da su gladne. Kako bi pomogla Benloiseovu bratu — premda njemu ta pomoć nije trebala — okrenula se prema najbližem objektivu i razotkrila cijelo lice.

Trenutak kasnije, brave su se otključale. I, koliko god bila snažna, čak je i ona morala ramenom gurnuti vratnice kako bi ušla.

Kad već govorimo o nekom drugom svijetu... Ricardov ured je bio minimalistički do krajnosti; Eduardov je bio nešto u čemu bi čak i Donald Trump, s onim svojim poznatim fetišom prema zlatu, osjećao kako se guši.

Kad bi se ovdje dodalo još imalo više mramora i tapiserija, osjećali biste se kao u javnoj kući.

Eduardov osmijeh razotkrivao je umjetne zube oblika i boje tipki na glasoviru, a ten mu je bio tako taman i jednoličan da se činilo kao da se obojio velikim flomasterom. Kao uvijek, bio je odjeven u trodijelno odijelo — odoru pomalo sličnu onoj gospodina Roarkea iz *Fantasy Islanda*, osim što je bila crna, a ne bijela.

»Kako ste mi večeras?« Očima ju je odmjerio od glave do pete. »Izgledate mi *veoma* dobro.«

»Ricardo je rekao da dođem ovamo po svoj novac.«

Eduardo je istoga trena postao mrtav ozbiljan — a ona se prisjetila zašto ga je Ricardo držao uza se: krvne veze i sposobnost zajedno su bile moćna kombinacija.

»Da, rekao mi je da te očekujem.« Eduardo je otvorio ladicu stola i izvukao omotnicu. »Ovdje je.«

Ispružio je ruku preko stola i ona je uzela ponuđenu omotnicu, odmah je otvorivši.

»Ovo je polovica.« Podigla je pogled. »Ovdje ima dvije i pol tisuće.«

Eduardo se nasmiješio upravo onako kao je to činio njegov brat: licem, ali ne i očima. »Zadaća nije bila dovršena.«

»Vaš ju je brat obustavio. Ne ja.«

Eduardo je podigao ruke. »To je ono što ćemo vam platiti. Ili možete ostaviti novac ovdje.«

Sola ga je oštro pogledala.

Polako zatvorivši omotnicu, prevrnula ju je u ruci, posegnula naprijed i spustila je na stol. Zadržavši na njoj kažiprst, samo je jednom kimnula glavom. »Kako želite.«

Okrenuvši se, zaputila se prema vratima i počekala otvaranje brava.

»Niña, nemoj biti takva«, rekao je Eduardo. Kad ona nije odgovorila, škripanje njegove stolice nagovijestilo je da ustaje i dolazi do nje.

»Čuj me«, rekao je. »Ti si veoma važna Ricardu i meni. Ne uzimamo te zdravo za gotovo — *mucho* poštovanja, dobro?«

Sola je pogledala preko ramena. »Pustite me van.«

»Niña.«

»Istoga trenu.«

»Uzmi novac.«

»Ne.«

Eduardo je uzdahnuo. »Ne trebaš biti takva.«

Sola je uživala u krivnji koja se naslućivala u čovjekovu glasu — zapravo, upravo je takvu reakciju priželjkivala. Kao i mnoge ljude iz njihova kulturnog podneblja, Eduarda i Ricarda Benloisea odgojila je majka tradicionalnih nazora — zbog čega je osjećaj krivnje u njih bio refleksna radnja.

Puno učinkovitije od vike ili od udaranja nogom u muda.

»Van«, rekla je. »Odmah.«

Eduardo je opet uzdahnuo, ovaj put dublje i dulje, i taj je zvuk potvrdio da je njezina manipulacija još jednom naišla na plodno tlo.

Ali ipak joj ne bi dao novac koji joj je dugovao. Unatoč pretjerano sređenom uredu i navikama iz djetinjstva, bio je neprobojniji od bankovnog sefa. No, unatoč tome, bila je uvjerena da mu je učinkovito pokvarila večer i time dobila nekakvu zadovoljštinu... a za novac koji joj je Ricardo dugovao već će se pobrinuti.

Mogao je odigrati pošteno. Ili, kako je izabrao, zavrnuti joj ruku.

A to je, naravno, povećavalo cijenu.

Jest, prošao bi mnogo jeftinije da joj je jednostavno dao ugovoreni iznos, ali ona nije odgovarala za tuđe odluke.

»Ricardo će biti uznemiren«, rekao je Eduardo. »A on se mrzi uznemirivati. Molim te, jednostavno prihvati taj novac — ovo nije u redu.«

Jednako kao što je prezirala vakuum, priroda je prezirala i savjest dobro odgojenih Latinoamerikanaca.

»Sola...«

Ona je samo prekrížila ruke na prsima i zurila ravno preda se. Pouka o španjolskom jeziku: Eduardo je odjednom počeo govoriti svojim materinskim jezikom, kao da mu je uznemirenost izbrisala sve znanje engleskoga.

Napokon je odustao i otprilike deset minuta kasnije pustio je van.

Okolo osam ujutro na njezinom će se pragu naći buket ruža. Premda ona neće biti doma.

Imala je drugog posla.

* * *

»Kako to misliš, nisu se pojavili?« upitao je Assail na starom jeziku.

Vrativši se na sjedalo svoga Range Rovera, čvrsto je pritisnuo mobitel uz uho. Crveno svjetlo semafora nad glavom priječilo mu je prolazak i bilo je to teško ne vidjeti kao nekakvu kozmičku stvar.

Njegov nećak je, kao i uvijek, bio kratak i jasan. »Kombiji nisu stigli u predviđeno vrijeme.«

»Koliko njih?«

»Četiri.«

»Što?« Ali mužjak nije imao potrebu ponavljati. »I bez ikakva objašnjenja?«

»Ništa s ulice od ostalih sedam, ako to misliš.«

»Što si učinio s viškom proizvoda?«

»Upravo sam ga donio sa sobom kući.«

Kad mu je nad glavom zasjalo zeleno svjetlo, Assail je nagazio gas. »Usput ću Benloiseu odnijeti isplatu, a onda ću se naći s tobom.«

»Kako želiš.«

Assail je skrenuo udesno i počeo se udaljavati od rijeke. Dva bloka kuća dalje, lijevo ga je skretanje opet dovelo do galerije; još jedno skretanje ulijevo i našao se iza njega.

Straga je već bio parkiran jedan automobil, crni Audi, i on se zaustavio do njega. Posegnuvši rukom na pod ispred suvozačeva sjedala, dohvatio je srebrnu aktovku za njezinu crnu ručku i izišao iz terenca.

U tom su se trenutku stražnja vrata galerije otvorila i netko je kroz njih izišao van.

Ljudska ženka, sudeći po vonju.

Bila je visoka i dugih nogu. Bujna crna kosa bila joj je začešljana unazad. Bradu je držala visoko, kao da je spremna za borbu — ili je upravo iz jedne izišla.

Ali njemu sve to nije ništa značilo. Međutim, pažnju mu je privukla jakna s kapuljačom — kamuflažna, s bijelokremastim uzorkom.

»Dobra večer«, rekao je tihim glasom kad su se susreli na sredini uličice, on na ulasku, a ona na izlasku.

Zastala je i namrštila se, potajice uvukavši ruku u džep jakne. U bljesku je zamislio kako bi joj mogle izgledati grudi.

»Poznajemo li se?« rekla je.

»Upravo smo se upoznali.« Ispružio je ruku i namjerno naglasio svoje riječi. »Kako ste?«

Zagledala se u njegov dlan, a zatim ga opet pogledala u lice. »Je li vam itko rekao da s tim naglaskom zvučite poput Drakule?«

Ukočeno se nasmiješio, tako da su mu očnjaci ostali skriveni. »Znao sam povremeno čuti takve usporedbe. Zar se nećete rukovati sa mnom?«

»Ne.« Pokazala je glavom prema stražnjim vratima galerije. »Vi ste prijatelj Benloiseovih?«

»Naravno. A vi?«

»Uopće ih ne poznajem. Usput, lijepa aktovka.«

S tim se riječima okrenula na peti i otišla do Audiya. Nakon što su svjetla automobila kratko bljesnula i ona krenula sjesti za upravljač, vjetar joj je zahvatio kosu i zabacio joj je preko ramena.

Pokrenula je automobil i stisnula gas, a on joj se uklonio s puta.

Assail ju je promatrao kako odlazi — i zatekao sebe kako s prijezirom razmišlja o svojem poslovnom partneru Benloiseu.

Kakav je to čovjek slao ženku da obavi takav posao?

Kad su nakratko bljesnula svjetla kočnica i auto zatim zašao iza ugla, Assail se iskreno ponadao da će crta koja je povučena ranije te noći biti poštivana. Bit će šteta ako ju bude morao ubiti.

Premda ne bi ni trenutka oklijevao ako bi do toga došlo.

Dvadeset četvrto poglavlje

Dok je Zypher ležao na tvrdom betonu, njegovih mnogo godina članstva u Družbi izroda značilo je da dobro poznaje nedostatak udobnosti u kojem je trenutačno uživao: stražnjica mu je otupjela od hladnoće i izostanka madraca pod njegovim teškim tijelom. Jednako tako, za jastuk mu je služila jedino naprtnjača u kojoj je donio ono malo svojih stvari u njihovo novo zapovjedništvo u podrumu ovog skladišta. Nadalje, tanka gruba deka kojom se pokrio nije bila dovoljno dugačka, ostavljajući mu noge u čarapama izložene hladnom, vlažnom zraku.

Ali nalazio se u raju. U potpunom raju.

Žilama mu je kolala krv one ženke, i da, hrana. Preživjevši gotovo godinu dana bez pravog izvora hrane, naviknuo je na iscrpljenost, grčeve u mišićima i bol. Ali tome je sada bio kraj.

I uistinu, činilo se kao da se napuhuje snagom, koža mu se opet ispunjavala pravim dimenzijama, visina mu se vratila na staro, a um, najprije otupio, svakoga je časa postajao sve oštriji.

Ali, naravno, uživao bi da je imao krevet. Mekane jastuke, mirisave plahte, čistu odjeću... topao zrak zimi, svjež zrak ljeti... hranu za prazan želudac, vodu da njome ovlaži grlo... sve bi to bilo dobro kad bi čovjek do toga mogao doći.

Ipak, nije bilo nužno.

Podmazan pištolj, britka oštrica, jednako vješt borac s lijeva i s desna. To mu je trebalo.

I naravno, u trenucima predaha, bilo je dobro imati željnu ženku izvaljenu na leđa. Ili potrbuške. Ili na bok, s jednim koljenom podignutih do grudi i izložene pičke, spremne da ga primi.

On nije bio pretjerano zahtjevan.

Najdraža Čuvardjevo, ovo je bilo... blaženstvo.

Što nije bila riječ koju je pretjerano često koristio — i nije želio prespavati svoje buđenje. Premda su ostali uronili u mrtvački spokoj, svaki oporavljajući se od obamrlosti u koju je i sam bio utonuo, ostao je krajnje svjestan vlastitog unutaršnjeg sjaja.

Samo mu je jedna stvar išla na živce.

Ritmični zvukovi.

Odškrinuo je jedan očni kapak.

Upravo na rubu prostora osvjetljenog svjetlom svijeće, Xcor je šetao gore-dolje u prostoru ograničenom dvama masivnim potpornim stupovima koji su podupirali strop nad njima.

Njihov vođa nikad nije mirovao, ali ovaj je nemir bio drukčiji. Šećući, u ruci je držao mobitel, iščekujući poziv — i to je objašnjavalo zašto se nalazio baš na tom mjestu. Jedino mjesto na kojem si ovdje dolje mogao dobiti signal nalazilo se ispod dvaju kapaka u stropu: ploče od kojih su bili načinjeni bile su drvene i čelična mreža pričvršćena na njih bila je jedina promjena koju su načinili kad su odavde potjerali ljudske skitnice, zapriječili vanjska vrata i uselili se unutra.

Na taj se način vampiri nisu mogli materijalizirati ovdje dolje.

Tiha zvonjava koja se oglasila iz vođinog mobitela bila je daleko civiliziranija od ovog okruženja, lažno zvono koje je veselo zveckalo, baš kao što bi se cjevasti ukrasi na trijemu oglašavali pri proljetnom povjetarcu.

Xcor je zastao i zagledao se u mobitel, puštajući da još jednom odzvoni. Još dvaput.

Mužjak očito nije želio da se nekome učini kako je iščekivao ovaj poziv.

Kad se napokon odazvao i prislonio mobitel na uho, podigao je bradu, a tijelo mu se primirilo. Opet je vladao sobom.

»Elane«, ugladeno je rekao. Uslijedila je stanka. A zatim su se one uvijek namrštene obrve još više namrštile. »Kojega dana i u koje vrijeme?«

Zypher se uspravio u sjedeći položaj.

»Kralj ga je sazvao?« Tišina. »Ne, uopće. U svakom slučaju, bit će dopušteno samo Vijeću. Mi ćemo ostati po strani — na tvoj zahtjev.

Ovo posljednje bilo je izgovoreno s priličnom dozom ironije, premda je bilo dvojbeno je li to aristokrat s druge strane veze primijetio. Prema ono malo stvari koje je vidio i čuo o Elanu, sinu Larexa, Zypher uopće nije bio impresioniran. Pa opet, slabima se lako manipuliralo i Xcor je to dobro znao.

»Nešto trebaš znati, Elane. Najesen je izvršen pokušaj atentata na Wratha — i nemoj se iznenaditi ako na tom predstojećem okupljanju bude implikacija na račun mene i mojih vojnika — ali sve ostale pojedinosti nisu bitne. Dakle, uistinu, može se naslutiti da Wrath saziva to okupljanje kako bi optužio mene i moje — sjećaš se da sam te na nešto takvo upozorio? Samo, sjeti se i da si bio do krajnjih mjera zaštićen. Braća i kralj ne znaju za naš odnos — to jest, osim ako im netko od tvoje gospode mužjaka nije to na neki način dojavio. Međutim, naša su usta ostala zatvorena. Nadalje, znaj i to da se ne bojim biti označen kao izdajnik ili da ću postati metom Bratstva. Ipak, shvaćam da si ti puno kulturniji i profinjeniji i, ne samo da to poštujem, već ću poduzeti sve u svojoj moći da te zaštitim od bilo kakvih brutalnosti.«

Aha, baš tako, pomislio je Zypher, zakolutavši očima.

»Elane, moraš upamtiti, zaštićen si.«

Kad se Xcor šire nasmiješio, potpuno je razotkrio svoje očnjake, kao da je na rubu da ih zarine u vrat drugog mužjaka i iščupa mu grkljan.

Nakon toga su uslijedili kratki pozdravi i Xcor je završio razgovor. Zypher se oglasio. »Je li sve u redu?«

Glava njegovog vođe ukočeno se okrenula prema njemu i kad su im se pogledi susreli, Zypher je osjetio sažaljenje prema idiotu s telefona... i prema Wrathu i Bratstvu.

U očima njegovog vođe sjalo je čisto zlo. »O da. Naravno da je sve u redu.

Dvadeset peto poglavlje

Dok je zvonjava neodgovorenog poziva odjekivala fiksnom telefonskom linijom, Blay je sa slušalicom uz uho sjedio na rubu svoga kreveta. Ovo je bilo čudno. U ovo doba noći roditelji su mu trebali biti kod kuće. Svitanje je bilo tako blizu...

»Halo?« napokon je rekla njegova majka.

Blay je dugo, polako odahnuo i premjestio se nazad na uzglavlje kreveta. Ogrnuo je noge ogrtačem, pa pročistio grlo. »Bok, ja sam.«

Od sreće koja je preplavila glas s druge strane osjetio je toplinu u grudima. »Blay! Kako si? Čekaj da javim ocu da skoči do drugog aparata...«

»Ne, čekaj.« Sklopio je oči. »Hajdemo... samo razgovarati. Ti i ja.«

»Jesi li dobro?« Čuo je kako po golom podu škripi stolica — i znao točno gdje se nalazi: za hrastovim stolom u svojoj dragocjenoj kuhinji. »Što se zbiva? Nisi valjda ozlijeđen, zar ne?«

Ne za javnost.

»Ja... dobro sam.«

»Što je?«

Blay je slobodnom rukom protrljao lice. On i njegovi roditelji oduvijek su bili bliski — obično nije bilo ničega o čemu nije s njima razgovarao, a ovaj prekid sa Saxtonom je bio upravo onakva stvar o kakvima bi s njima pričao: bio je zabrinut, zbunjen, razočaran, ponešto utučen... sve uobičajene emocionalne stvari o kojima bi on i njegova mama raspravljali telefonom.

Ipak, produljujući šutnju, prisjetio se da je zapravo postojala jedna tema koju s njima nikad nije naćeo. Jedna jako važna tema...

»Blay? Plašiš me.«

»Dobro sam.«

»Ne, nisi.«

Posve istinito.

Pretpostavljao je da im nije povjerio svoju seksualnu orijentaciju jer ljubavni je život bio nešto što većina ljudi nije dijelila sa svojim roditeljima. A možda se jednim dijelom, koliko god to nelogično bilo, brinuo hoće li ga oni zbog toga drukčije gledati.

Izostavimo ono možda.

Napokon, politika *glimere* kad je u pitanju bila homoseksualnost bila je prilično jasna: pod uvjetom da nikad o tome nisi otvoreno govorio i da si uz to

ljubovao i s osobom suprotnog spola, kao što je i trebalo, ne bi bio izopćen iz društva zbog perverzije.

Pa da, jer spetljati se s nekim kome nisi privržen niti u njega zaljubljen i lagati mu o potisnutoj nevjeri bilo je mnogo časnije od istine.

Ali neka ti Bog bude na pomoći ako si mužjak i imaš pristojnog i časnog dečka — kao što ga je on imao u posljednjih otprilike dvanaest mjeseci.

Jer, zaboga, on će...

Čekaj, zar će to doista učiniti sada, preko telefona? Ne bi li to trebao obaviti licem u lice?

Kakav je zapravo u takvim stvarima bio protokol?

»Da, ja, ah...« Teško je progutao slinu. »Zapravo, gotovo cijelu prošlu godinu sam bio u vezi.«

»Oh... zaboga.« Bol koju je osjetio u njezinu glasu ubola ga je poput žalca. »Ja — mi — tvoj otac i ja nismo imali pojma.«

»Nisam bio siguran kako vam reći.«

»Poznajemo li ju? Ili njezinu porodicu?«

Sklopio je oči, osjećajući kako mu se grudi stežu. »Ah... porodicu poznajete, da.«

»Pa, žao mi je što nije uspjelo. Jesi li dobro...? Kako je to završilo?«

»Da budem iskren, jednostavno je umrlo.«

»Pa, ljubavne su veze veoma složene. Oh, ljubavi, najdraže moje srce — mogu čuti koliko si tužan. Želiš li doći kući i...«

»Radilo se o Saxtonu. Qhuinnovu rođaku.«

S druge strane veze začuo se glasan uzdah.

Kad je njegova majka utonula u gluhu tišinu, Blayu je ruka počela drhtati tako snažno da je jedva uspijevaao držati slušalicu.

»Ja... ja, ah...« Njegova je majka teško progutala slinu. »Nisam znala. Da ti, ah...«

U glavi je dovršio ono što ona nije bila u stanju reći: *nisam znala da, pripadaš toj vrsti ljudi.*

Kao da su homoseksualci bili gubavci društva.

Oh, dovraga. Nije trebao ništa govoriti. Niti jednu jebenu riječ o tome. Prokletstvo, zašto je u jednom hipu morao posve upropastiti vlastiti život? Zašto nije njegov prvi pravi ljubavnik mogao prekinuti s njime... a on onda počekati nekoliko godina, možda i deset, prije nego se ispovjedi roditeljima i oni ga se odreknu? Ali neee, morao je...

»Je li to razlog zbog kojeg nikad nisi govorio o tome s kime se družiš?« upitala je. »Jer...«

»Možda. Da...«

Čuo ju je kako šmrca. A zatim isprekidano disanje.

Razočaranje koje je dopiralo preko veze bilo je više od onoga što je mogao podnijeti, razorna težina mu je pritiskala grudi i onemogućivala mu disanje.

»Kako si mogao...«

Požurio ju je prekinuti jer nije mogao podnijeti slušati kako njezin dragi glas izgovara te riječi. »*Mamen*, žao mi je. Čuj, nije mi to bila namjera, okej? Ne znam što govorim. Jednostavno sam...«

»Što smo ja ili mi ikad učinili...«

»*Mamen*, prestani. Prestani.« U stanci koja je uslijedila pomislio je da joj prepriča neke stihove Lady Gage i podupre ih mnoštvom onih stvari nisi-ti-kriva ili kao-roditelj-nisi-učinila-ništa-pogrešno. »*Mamen*, ja samo...«

U tom se trenutku slomio, jecajući što je tiše mogao. Osjećaj da je u majčinim očima iznevjerio svoju obitelj samim time što je bio... to je za njega bilo neprihvatljivo, nešto preko čega nikad neće moći preći. Samo je želio živjeti, pošteno i otvoreno, bez ispričavanja. Kao i svi ostali. Voljeti onoga kojega je volio, biti onaj koji jest... ali društvo je imalo drukčije standarde i, kao što se oduvijek pribojavao, njegovi su roditelji bili dijelom toga...

Maglovito je bio svjestan da mu majka nešto govori i upro je sve snage da se pribere i završi ovaj razgovor...

»... uopće pomisliti da s time ne možeš doći k nama? Da je to nešto što će promijeniti ono što osjećamo prema tebi?«

Blay je treptao dok mu je mozak to što je upravo čuo prevodio u neki jezik koji je imao nekakva smisla. »Oprosti...? Što?«

»Zašto si... što smo to učinili da osjećaš kako bi bilo što povezano s tobom moglo nekako... umanjiti tvoju vrijednost u našim očima?« Pročistila je grlo, kao da se pokušava pribitati. »Ja te volim. Ti si moje srce što kuca izvan mojih grudi. Nije me briga s kime si u vezi, ili ima li tvoja ljubav plavu ili crnu kosu, plave ili zelene oči, muške ili ženske dijelove tijela — sve dok si ti sretan jer to je jedino o čemu brinem. Ja ti želim ono što sam sebi želiš. Volim te, Blaylock — volim te.«

»Što... to govoriš...«

»*Volim te*.«

»*Mamen*...« zajecao je, a suze su mu opet potekle.

»Samo bih željela da mi to nisi rekao telefonom«, promrmljala je. »Ovoga bih te časa željela zagrliti.«

Nasmijao se, ružno, nezgrapno. »Nisam to ni namjeravao. Mislim, nisam tako planirao. Jednostavno je izišlo.«

Čudan izbor riječi, pomislio je.

»I žao mi je«, rekla je, »što sa Saxtonom nije izišlo na dobro. On je vrlo fin gospodin i mužjak. Jesi li siguran da je uistinu gotovo?«

Blay se počeošao po licu dok mu se stvarnost uobličavala pred očima, spoznaja da je ljubav za koju je uvijek znao još uvijek tu. Unatoč istini. Ili možda... baš zbog nje.

U takvim se trenucima osjećao najsretnijim kurvinim sinom na svijetu.

»Blay?«

»Oprosti. Jest, oprosti. Što se Saxtona tiče...« Pomislio je na ono što je učinio u onom uredu dolje u centru za obuku kad je bio sam. »Da, *mamen*, gotovo je. Veoma sam u to siguran.«

»Dobro, dakle, evo što trebaš učiniti. Uzmi sebi malo vremena da to preboliš. Znat ćeš kada će biti dovoljno. A tada se moraš potruditi upoznati nekoga drugoga. Ti si prava prilika, znaš to.«

I eto, sad mu je govorila da pronađe sebi drugog momka.

»Blay? Jesi li me čuo? Ne želim da život provedeš sam.«

Opet je obrisao vlažno lice. »Ti si najbolja majka na planetu, znaš.«

»Onda, kad mi dolaziš kući, u posjet? Želim kuhati samo za tebe.«

Blay se opustio na jastuku, unatoč činjenici da ga je počela mučiti glavobolja — vjerojatno zato što se, premda je bio sam, još uvijek upirao ostati pribran tijekom svoga plačnog pijanstva. A vjerojatno i zato jer je mrzio stanje u kojem je bio s Qhuinnom. I još mu je na neki način nedostajao Saxton — jer bilo je teško spavati sam.

Ali ovo je bilo dobro. Ovo je... za njega iskreno bio veliki napredak...

»Čekaj, čekaj.« Uspravio se u krevetu. »Čuj, ne želim da išta govoriš tati.«

»Najdraža Čuwardjevo, zašto ne?«

»Ne znam. Osjećam tjeskobu.«

»Dušo, on to neće shvatiti nimalo drukčije od mene.«

Jest, ali kao sin jedinac i jedini nasljednik krvne loze... i sa svim tim otac i sin stvarima... »Molim te. Pusti mi da mu to osobno kažem.« Oh, kao da ga to nije tjeralo na povraćanje. »Trebao sam tako i s tobom učiniti. Dolazim čim iziđem iz smjene — ne želim te stavljati u položaj da nešto kriješ od njega...«

»Ne brini zbog toga. To je tvoja vijest — imaš je pravo podijeliti s ljudima kad god i kako god poželiš. Ipak, voljela bih da to učiniš uskoro. U normalnim okolnostima, tvoj otac i ja jedno drugome sve govorimo.«

»Obećavam.«

Razgovor je ušao u mirniju fazu. »Onda, reci mi nešto o tvojem poslu — kako ti ide?«

Odmahnuo je glavom. »*Mamen*, ne želiš slušati o tome.«

»Sigurno da želim.«

»Ne želim da misliš kako mi je posao opasan.«

»Blaylock, sine moga voljenog *helrena*, što ti misliš, kakav sam to ja idiot?«

Blay se nasmijao, a zatim se opet uozbiljio. »Qhuinn je noćas letio zrakoplovom.«

»Zbilja? Nisam znala da umije pilotirati.«

Nije li to bila bit svega? »I ne umije.« Blay se opet zavalio na jastuk i prekrizio noge. »Zsadi je bio ranjen i morali smo ga izvući s tog udaljenog mjesta. Qhuinn je odlučio... mislim, znaš kakav je on, sve će iskušati.«

»Veoma pustolovno i pomalo divlje. Ali kako ljubak mladi mužjak. Prava je sramota ono što mu je njegova porodica učinila.«

Blay se poigravao s pojasom svoje odore. »Oduvijek ti se sviđao, zar ne? To je smiješno, pomislio bih da mnogi roditelji ne bi za njega imali odobravanja — zbog mnogih stvari.«

»To je zato jer ga prosuđuju samo po onoj gruboj vanjštini. Meni je važno ono što se nalazi unutra.« Čuo ju je kako ispušta zvuk kao da šmrca i mogao zamisliti kako tužno odmahuje glavom. »Znaš, nikad neću zaboraviti onu noć kad si ga prvi put doveo ovamo. Bio je onaj sićušni mladac, s tom primjetnom manom zbog koje je, sigurna sam, u svakoj prilici imao velike teškoće. Pa ipak je, čak i takav, došao ravno do mene, ispružio ruku i predstavio se. Pogledao me je ravno u oči, ne kao da mi se na bilo koji način želi suprotstaviti, već kao da bi htio da ga dobro odmjerim i izbacim ga van ako to samo poželim.« Njegova je majka ispustila blagu kletvu. »Znaš, još te iste noći bih ga bila primila. U otkucaju srca. Dovraga s glimerom.«

»Ti si doista, iskreno, do krajnosti najbolja majka na svijetu.«

Sada se ona nasmijala. »Kad samo pomislim da mi to govoriš, a da uopće nisam stavila hranu pred tebe.«

»Pa, lazanje bi te učinile najboljom majkom u svemiru.«

»Odmah stavljam kuhati tjesteninu.« Dok je sklapao oči, prisjećao se lakoće s kojom su se odnosili jedno prema drugome, što je bilo obilježje koje je njihov odnos označavalo kao nešto posebno.

»Dakle, pričaj mi više o Qhuinnovoj hrabrosti. Volim slušati kako o njemu pričaš, to te tako ponese.«

Čovječe, Blay je odbio misliti o bilo kojem razlogu zbog čega je bilo tako. Jednostavno se samo upustio u priču, pametno je preobličujući kako ne bi razotkrio nešto za što Braća ne bi željela da se pročuje — premda njegova majka nikad ne bi nikome ništa rekla.

»Pa, bili smo u izviđanju tog područja i...«

»Trebate li još štogod, gospodine?«

Qhuinn je odmahnuo glavom i brzo prožvakao zalogaj da isprazni usta. »Ne, hvala, Fritze.«

»Možda još malo pečenja?«

»Ne, hvala — oh, dobro.« Ustuknuo je kad je još savršeno ispečenog mesa tresnulo u njegov tanjur. »Ali ne trebam više...«

Još krumpira. Još tikvica.

»I donijet ću vam još jednu čašu mlijeka«, uz osmijeh je rekao batler.

Dok se stari slugan okretao od njega, Qhuinn je duboko udahnuo da se okrijepi i navalio na svoju drugu porciju. Imao je osjećaj da je sva ta hrana Fritzov način da mu zahvali i bilo je to čudno — što je više jeo, to se više počeo osjećati gladnim.

A kad smo već kod toga... kad je ono posljednji put jeo? Kad je batler donio još mljekeca, Qhuinn ga je popio poput dobrog dječaćića.

Prokletstvo, nije želio ovoliko vremena izgubiti u kuhinji. Kad je stigao iz klinike, prvotna mu je zamisao bila otići ravno u Laylinu sobu. Fritz je, s druge strane, imao drukčije zamisli, a stari momak nije prihvaćao ne kao odgovor — što je nagovještavalo da je to bila zapovijed odozgo. Vjerojatno od Tohra, poglavara Bratstva. Ili od samog kralja.

I tako je Qhuinn popustio i predao se... i završio sjedeći za ovim granitnim pultom, obilato nadjeven poput *piñate*.

To je popuštanje barem bilo slasno, pomislio je malo kasnije, odlažući vilicu i brišući usta.

»Izvolite, gospodine, nešto za desert.«

»Oh, hvala, ali...« Gle, gle, gle, što to imamo ovdje: zdjelu sladoleda od kave obilato prelivenog vrelin čokoladnim preljevom — bez tučenog vrhnja ili oraha. Baš kao što je on volio. »Uistinu niste trebali.«

»Ovo vam je najdraža slastica, zar ne?«

»Zapravo jest.« I gle, tu je i srebrna žlica.

Jebiga, bilo bi grehota pustiti da se ovo otopi.

Dok se Qhuinn prihvaćao deserta, šavovi koje mu je doktorica Jane načinila preko obrve počeli su pulsirati pod zavojem — i bol ga je podsjetila kakvu je luđačku noć proživio.

Činilo se nadnaravnim pomisliti na to da je prije sat vremena bio na rubu smrti, plešući mračnim nebom u klepetavom sranju od zrakoplova kojim nije imao pojma kako upravljati. A sada? Uživao je u najboljem sladoledu na svijetu. S čokoladnim preljevom.

I kad samo pomisli da mu je laknulo jer nema oraha ili tučenog vrhnja koje bi mu pokvarilo okus. Jer, da, to bi bio pravi, ozbiljan problem.

Kad su mu adrenalinske žlijezde počele poigravati, a navala tjeskobe mu treperiti niz svaki živac u tijelu, prokleta je dobro znao da će naknadni šok nastupiti i proći. Poput udarca bičem za njegov živčani sustav.

Ali imati posla s posttraumatskim stresom bilo je masu bolje nego odletjeti u plamenu. Ili sletjeti, kao što je bio slučaj.

Nakon što je dovršio svoju drugu porciju, pokušao je sve da pomogne u čišćenju prije nego će poći vidjeti Laylu, ali Fritz bi se počeo uzrujavati čak i kad je pokušao odnijeti svoju zdjelu i žlicu do sudopera. Opet popustivši, krenuo je kroz blagovaonicu i zastao da još jednom pogleda niz dugi stol, zamišljajući sve kako sjede na svojim uobičajenim mjestima.

Važno je bilo jedino to što je Z. sigurno vraćen u naručje svoje *šelan* — i što nitko drugi nije ozlijeđen...

Naprijed u predvorju, slugan je otišao do nadzornog ekrana. Sekundu kasnije otključao je bravu na vratima za ulazak u vestibul.

I ušao je Saxton.

Qhuinn se povukao unazad. Posljednje što je sada želio bilo je petljanje s tim mužjakom. Poći će provjeriti kako je Layla, a zatim na spavanac...

Vonj koji je doplovio do njega nije bio dobar.

Namrštivši se, pošao je do nadsvođenog prolaza. Iznad je njegov bratić zastao da na trenutak pročavrlja s Fritzom, a zatim se zaputio prema velikom stubištu.

Qhuinn je duboko udahnuo, užarenih nozdrva. Da, okej, bila je to Saxtonova otmjena kolonjska voda... ali s njome se miješao još jedan miris. Mužjak je bio cijeli prekriven još jednom kolonjskom vodom.

I to ne Blayevom. Niti nečim što bi borac stavljao na sebe. A tu je bio i nepogrešiv vonj seksa...

Bez svjesne namjere, Qhuinn je izišao iz zaklona i doviknuo: »Gdje si bio?«

Njegov je bratić zastao. Pogledao je preko ramena. »Molim?«

»Čuo si me.« Kad ga je bolje proučio, bilo je jebeno očito čime se frajer bavio. Usne su mu bile crvene, obrazi rumeni, a Qhuinn bi se okladio u bilo što da to nije imalo veze s hladnim vremenom. »*Jebote*, gdje si to bio?«

»Mislim da to nije tvoja briga, rođače.«

Qhuinn je krenuo preko podnog mozaika, ne zastajući dok mu se vrhovi čizmetina nisu zalijepili za frajerove otmjene mokasinke. »Ti jebena *kurvo*.«

Saxton je imao obraza pretvarati se kao da mu je dosadno. »Bez uvrede, najdraži moj srodniče, ali nemam vremena za ovo.«

Frajer ga je pokušao zaobići.

Qhuinn je munjevito ispružio ruku i ščepao ga za nadlakticu. Trzajem ga je opet okrenuo sebi. I sranje, smrad s frajera probudio mu je mučninu u želucu.

»Blay tamo vani riskira život u ratu — a ti se jebeš s nekim slučajnim namjernikom njemu iza leđa? Zbilja otmjeno, drkadžijo...«

»Qhuinne, to nije tvoja briga.«

Saxton se pokušao otresti od njega. Loša zamisao. Prije nego je Qhuinn shvatio što čini, ščepao je frajera rukama za vrat.

»Kako se jebeno *usuđuješ*«, rekao je, do kraja iskešenih očnjaka.

Saxton ga je objema rukama uhvatio za nadlanice i pokušao se osloboditi, trzajući, vukući, bez ikakva učinka. »Ti... gušiš... me...«

»Trebao bih te na mjestu ubiti, ovoga časa«, zarezao je Qhuinn. »Kako mu *jebeno* možeš to činiti? On te voli...«

»Qhuinne...« zatumljen glas postajao je sve viši. »Qh...«

Pomisao na sve što je njegov rođak imao i na sve o čemu frajer uopće nije brinuo dala mu je izvanrednu snagu i on ju je kanalizirao u svoje ruke. »Što ti, dovraga, još treba, šupčino? Misliš da će nešto strano biti bolje od onoga što imaš u vlastitom krevetu?«

Silina njegovog nasrtaja počela je Saxtona potiskivati unazad, cipele su mu škripale po glatkom podu, gurane Qhuinnovim čizmama. Prestale su se kretati kad je Saxton ramenima udario u ogromnu ogradu stubišta.

»Ti jebena *kurvo*...«

Netko je viknuo. I još netko.

A zatim je uslijedilo potpuno sranje od koraka u trku što su pristizali iz različitih smjerova, praćeni gomilom ljudi koji su ga povlačili za ruke.

Malo sutra. On je samo držao oči i ruke čvrsto sklopljene, a gnjev što mu je ispunjavao utrobu pretvorio ga je u buldoga koji...

Neće...

Pustiti...

Dvadeset šesto poglavlje

»Nada, misliš li da ćete se ikad vraćati u Caldwell?« upitao je Blay svoju majku.

»Ne znam. Tvoj otac svake noći tako lako odlazi na posao i vraća se s njega, a oboje volimo tišinu i privatnost ovdje u provinciji. Misliš li da je sada u gradu išta sigurnije...«

Odjednom su se, iznebuha, kroz zatvorena vrata njegove sobe začuli povici. Mnogo njih.

Blay je pogledao preko sobe i namrštio se. »Hej, *mamen*, žao mi je što te moram prekinuti, ali nešto se događa u kući...«

Njoj se glas stišao, a riječi se protkale strahom. »Niste napadnuti, zar ne?«

Na trenutak mu se s brzim nizom grčeva u utrobi u misli vratila noć u njihovu domu u Caldwellu prije godinu i pol dana: njegova majka užasnuta bježi, otac uzima oružje da se suprotstavi neprijatelju, kuća se pretvara u ruševine.

Premda se činilo da se vika pojačava, nije mogao otići prije nego je ne umiri. »Ne, ne, ne, *mamen* — ovo je mjesto neprobojno. Nitko nas ne može pronaći, pa čak i da u tome uspiju, ne mogu ući. Jedino, Braća se ponekad znaju porječkati — iskreno, sve je u redu.«

Ili se barem tomu nadao. Izgledalo je kao da se stvari zaoštravaju.

»Oh, to je takvo olakšanje. Ne bih mogla podnijeti da se tebi nešto dogodi. Pođi, pobrini se za to i nazovi me kad budeš znao da dolaziš u posjet. Pripremit ću ti sobu i pripremiti ti lazanje.«

Kao po zapovijedi, na usta mu je pošla slina. A i oči su mu zasuzile, malo. »Volim te, *mamen* — i hvala ti. Znaš, za...«

»Hvala tebi što si mi se povjerio. A sada pođi vidjeti što se to događa i pazi na sebe. Volim te.«

Spustivši slušalicu, ustao je s kreveta i zaputio se prema vratima. Iste sekunde kad je došao do dvorane kipova, bilo je jasno da se u glavnom dijelu kuće razvila žestoka bitka: čulo se mnogo mužjačkih glasova, a u svima se osjećala hitnost s velikim H. Bosnaunited

Potrčavši, krenuo je prečicom prema balkonu drugog kata...

Kad je uspio baciti pogled u predvorje, nije odmah shvatio što to dolje vidi: u dnu stubišta nalazila se gomila ljudi, posežući rukama kao da pokušavaju razvrgnuti nekakvu kavgu.

Osim što se nije radilo o kavgi između dvojice Braće.

Koji kurac? Zar su doista pokušavali otrgnuti Qhuinna od Saxtona...?

Isuse, opaki kurvin sin je rukama stiskao vrat svojega rođaka i, sudeći po sivilu lica ovoga drugoga, namjerio ga ubiti.

»Kojeg to vruga činite?« vrisnuo je Blay, sjurivši se niz stube.

Kad je dospio do gomile, previše Braće mu se našlo na putu — a to nisu bili mužjaci koje si mogao samo laktom gurnuti ustranu. Na nesreću, ako je itko mogao obuzdati Qhuinna, onda je to bio on. Ali kako, dovraga, privući pažnju tog tupana...

Ah, dovraga, pomislio je.

Preletjevši predvorje, šakom je razbio staklo na starinskom protupožarnom alarmu, pa posegnuo i povukao ručicu dolje.

Istog je časa prostorom eksplodirala glasna buka, a akustika stropa palače djelovala je poput pojačala kad je urlik sličan zvuku mlaznog motora podivljao.

Bilo je to kao da je čopor zavađenih pasa netko polio vjedrom vode. Svi su odjednom zastali, a glave se uzdigle iz općeg meteža, ogledavajući se uokolo.

Jedini koji se na ništa nije obazirao bio je Qhuinn. Još uvijek je čvrsto stezao grlo protivnika.

Blay je iskoristio sve te hej-što-je-to i uspio se probiti kroz njih.

Usredotočivši se na Qhuinna, unio mu se ravno u njušku. »Puštaj ga, *odmah*.«

Istoga trenu kad je registrirao njegov glas, izraz zaprepaštenja odmijenio je hladnu žestinu koja je obilježavala Qhuinnovu facu — kao da uopće nije očekivao da će se Blay pojaviti ovdje. I to je bilo sve što je trebalo. Jedna njegova jednostavna zapovijed i one su ruke ispustile svoju žrtvu tako brzo da je Saxton poput vreće tresnuo o pod.

»Doktorice Jane! Manny!« dozvao je netko. »Dovedite liječnika!«

Blay je poželio istoga trenu početi vikati na Qhuinna, ali bio je previše zgrožen Saxtonovim stanjem da bi gubio vrijeme na bilo kakvo koji-ti-je-jebote-vrag: odvjetnik je bio potpuno nepomičan. Ščepavši frajera za njegovo lijepo odijelo, Blay ga je izvrnuo na leđa i vrhovima prstiju mu potražio žilu na vratu, moleći se da će mu uspjeti opipati bilo. Kad u tome nije uspio, nagnuo je Saxtonu glavu unatrag i prignuo se kako bi mu počeo davati umjetno disanje.

Ali tada je Saxton zakašljao i udahnio iz petnih žila.

»Manny stiže«, odlučno je rekao Blay, premda nije znao je li to istina. Ali, dovraga, netko je morao pristizati. »Ostani uz mene...«

Još kašlja. Još udisaja. I boja se počela vraćati u to pristalo, profinjeno lice.

Blay je drhtavom rukom uklonio pramen guste plave kose s čela koje je toliko puta prije doticao. Zagledan u nemirne oči koje su zurile u njega, poželio je osjetiti nešto što određuje dušu i mijenja život i...

Molio se za takvu vrstu reakcije.

Dovraga, ovoga bi časa za to dao i svoju prošlost i sadašnjost.

Ali toga jednostavno nije bilo ondje. Žaljenje, ljutnja na mužjaka, tuga, olakšanje... Sve je to uočio. Pa ipak, nije bilo ničega više.

»Dajte, pustite me da ga pogledam«, rekla je doktorica Jane, odlažući svoju crnu liječničku torbu i spuštajući se koljenima na podni mozaik.

Blay se uklonio da V.-ovoj šelan načini malo mjesta, ali je ostao blizu, premda se činilo da tu ne može ništa pomoći. Dovraga, oduvijek je želio ići u medicinsku školu — ali ne zato da bi mogao vraćati u život bivše ljubavnike koje je neki jebeni luđak pokušao zadaviti nasred proklete dvorane.

Zagledao se u Qhuinna. Borca je Rhage još uvijek čvrsto držao, kao da Brat nije posve siguran je li ispada došao kraj.

»Pokušajmo te osoviti na noge«, rekla je doktorica Jane.

Blay je odmah priskočio, pomažući Saxtonu da ustane, čvrsto ga pridržavajući, odvođeci ga prema stubama. Dok su se uspinjali, obojica su šutjeli, a kad su došli do drugog kata, Blay ga je iz navike poveo do svoje sobe.

A tada, iznenada...

»Ne, u redu je«, promrmljao je Saxton. »Samo me pusti da na minutu sjednem ovdje, hoćeš li?«

Blay je pomislio na krevet, ali kad se Saxton ukrutio nakon što se on zaputio u tom smjeru, poveo ga je prema sofi. Pomogavši mužjaku da sjedne, nespretno je ustuknuo.

U tišini koja je uslijedila, odjednom ga je obuzeo divlji bijes.

Sada su mu se ruke tresle iz drugih razloga.

»Onda«, promuklo je rekao Saxton. »Kako si proveo noć?«

»Što se to, dovraga, dogodilo tamo dolje?«

Saxton je razvezao kravatu. Otkopčao ovratnik. Još jednom duboko udahnuo. »Porodične razmirice, kako se čini.«

»Glupost.«

Saxton ga je pogledao svojim izmučenim očima. »Moramo li ovo činiti?«

»Što se dogodilo...«

»Mislim da vas dvojica morate popričati. I kad to jednom učinite, više se neću morati brinuti hoće li me netko opet pokušati zaskočiti poput zlikovca.«

Blay se namrštio. »On i ja nemamo što reći jedan drugome...«

»Uz sve poštovanje, tragovi prstiju na mojem vratu sugerirali bi drukčije.«

»Kako smo, veliki frajeru?«

Kad je Qhuinn uhom registrirao Rhageov glas, bilo je jasno da Brat provjerava je li drama konačno i uistinu gotova. Što nije bilo nužno. Istoga trena kad mu je Blay rekao da prestane sa sranjem, Qhuinnovo mu se tijelo pokorilo, baš kao da je frajer uperio daljinski upravljač u svoj televizor.

Ostali su se ljudi vrtjeli uokolo, pogledavali ga, očito također čekajući da vide pokazuje li ikakve namjere potrčati gore za Saxtonom i ponoviti onaj smrtonosni zahvat.

»Jesi li dobro?« bio je uporan Rhage.

»Da. Da, dobro sam.«

Željezni okovi oko njegovih grudi su popustili i napokon spali. Krupna ga je ruka tresnula po ramenu i prijateljski stisnula. »Fritz mrzi mrtva trupla u predvorju.«

»Ali pri davljenju nema mnogo krvi«, natuknuo je netko. »Bilo bi lako počistiti.«

»Samo naknadno ulaštiti pod«, upao je netko drugi.

Nakon toga je uslijedila mukla tišina.

»Poći ću gore.« Kad su ga opet počeli sumnjičavo pogledavati, Qhuinn je odmahnuo glavom. »Ne da bih ono ponovio. Kunem se svojim...«

Pa, nije imao majke, oca, brata, sestre... ili pomlatka — premda se nadao da je ovo potonje od one »još« vrste.

»Jednostavno neću, okej?«

Nije čekao na daljnje komentare. Bez uvrede, ali zrakoplovna nesreća i pokušaj ubojstva jednog od njegovih rijetkih preostalih srodnika bilo je dosta za jednu noć.

Uz kletvu, zaputio se na drugi kat — i prisjetio se da još mora svratiti do Layle.

Skrenuvši desno na vrhu stubišta, pošao je do gostinske sobe u koju se Odabranica uselila i tiho pokucao na vrata. »Layla?«

Unatoč činjenici da će zajedno imati mlado, nije smatrao ugodnim upasti unutra bez poziva.

Drugi je put pokucao malo jače. I pojačao glas. »Layla?«

Sigurno spava.

Odmaknuo se od vrata i pošao do svoje sobe, prošavši usput pored zatvorenih vrata Wrathova ureda, a zatim nastavivši niz dvoranu kipova. Kad je

došao do Blayevih vrata, nije mogao odoljeti da ne zastane i zagleda se u prokletu stvar.

Isuse Kriste, zamalo je ubio Saxtona.

Oduvijek je znao da je njegov rođak ništarija — i mrzio što u tome ima pravo. Kojeg je vruga Saxton mislio? Svakog je prokletog dana u krevetu imao vrhunskog ljubavnika, pa ipak je nekakav slučajan tip u baru ili klubu, ili u jebenoj kaldvelskoj Gradskoj knjižnici nekako bio bolji? Ili čak nužno potreban?

Nevjerni kurvin sin.

Dok su mu se šake stiskale i u glavi mu se rađala zamisao da provali u sobu samo da bi Saxtonu lice pretvorio u kašu, jedva je uspijevao othrvati se tom nagonu.

Puštaj ga, odmah.

Iznebuha mu je još jednom u glavi odjeknuo Blayev glas i doista, one je žestine nestalo. Doslovno iz trenutka u trenutak od divljeg se bika pretvorio u posve ravnodušnu osobu.

Čudno.

Odmahujući glavom, otišao je do svoje spavaonice, ušao unutra i zatvorio vrata.

Nakon što su se svjetla upalila ostao je samo stajati u mjestu, nogu zalijepljenih za pod, ruku obješenih poput mlohave užadi, ljuljajući glavom. Toliko o ne postizanju ničega.

Bez očitog razloga, pomislio je na jedan od Fritzovih omiljenih usisivača, stvar pohranjenu u ormaru za pribor, ostavljenu u tami dok je netko ne uzme da bi se njome okoristio.

Izvršno, srozao se na razinu usisivača za prašinu.

Napokon je opsovao i zapovjedio sebi da nastavi sa svlačenjem i odlaskom na počinak. Ova je noć bila prava ludnica još od trenutka kad je sunce zašlo, a dobra je vijest bila da je taj žalosni nered napokon završio: kapci su bili postavljeni na svoje mjesto kako bi štitili od sunca. Kuća je tonula u tišinu.

Vrijeme za obnovu snaga u REM snu.

Dok je oprezno skidao potkošulju i režao na sve boli i patnje, shvatio je da je svoju kožnu jaknu i oružje ostavio dolje u klinici. Nema veze. Ovdje gore je imao zamjenske ako mu zatrebaju tijekom dana, a mogao je i zatražiti da mu njegove stvari donesu prije Prvog obroka.

Posegnuvši za patentom svojih kožnih hlača, on...

Vrata iza njega treskom su se i takvom silinom otvorila da su se odbila od zida — samo da bi ih opet zaustavio snažan stisak jednog pobješnjelog kurvinog sina.

Blay je potpuno sjeban stajao na dovratku, tijela uzdrhtalog od takvog gnjeva da je čak i Qhuinn, koji se u životu suočio s mnoštvom stvari, ostao potpuno zatečen.

»Koji je tebi kurac«, zaurlao je mužjak.

Zajebavaš li ti to mene, pomislio je Qhuinn. Kako taj frajer ne može razaznati strani vonj na svojem vlastitom ljubavniku?

»Mislim da to trebaš pitati moga rođaka.«

Dok je Blay prilazio, Qhuinn ga je pokušao zaobići da...

Blay ga je šćepao i sikćući ogolio svoje oćnjake. »Bježiš?«

Qhuinn je tihim glasom rekao: »Ne. Zatvaram prokleta vrata da nitko drugi ovo ne ćuje.«

»Baš me boli kurac!«

Qhuinn je pomislio na Laylu, dolje na drugom kraju hodnika, kako pokušava spavati. »Pa, mene boli.«

Qhuinn se otrgnuo od njega i zatvorio vrata. A onda, prije nego se okrenuo, morao je sklopiti oći i uzeti kratki predah.

»Gadiš mi se«, rekao je Blay.

Qhuinn je pokunjio glavu.

»Moraš se jebeno maknuti iz moga života.« Gorćina u tom poznatom glasu pogodila ga je ravno u srce. »*Dovraga*, da se nisi usudio miješati u moje stvari!«

Qhuinn ga je pogledao preko ramena. »Ćak ti nije stalo do toga da je bio s nekim drugim?«

Blayu su se usta širom otvorila. Pa zatvorila. Zatim su mu se obrve namrštile. »Ćto?«

Oh. Izvrsno.

U sveopćoj ćurbi, Blay oćito nije shvatio razloge.

»Ćto si to rekao?« ponovio je Blay.

»Ćuo si me.«

Kad nije uslijedio nikakav odgovor niti kletva, kad nije dobio po tijelu ništa u smislu udaraca ili baćenih predmeta, Qhuinn se okrenuo.

Ćasak kasnije Blay je sklopio ruke, ne na prsima, nego na trbuhu, kao da je osjetio blagu mućninu.

Qhuinn se poćešao po licu i isprekidanim glasom rekao: »Ćao mi je. Tako mi je jebeno ćao... Ja ti ovo ne ćelim.«

Blay se trgnuo. »Što...« One plave oči su se opet usredotočile. »Zato si ga napao?«

Qhuinn mu je prišao korak bliže. »Žao mi je... samo sam... ušao je na vrata i ja sam uhvatio vonj i jednostavno izgubio glavu. Uopće nisam razmišljao.«

Blay je zatreptao, kao da se možda suočio s nečim njemu stranim.

»Zato si... za kojeg bi vruga to činio?«

Qhuinn mu je prišao još jedan korak, a zatim se natjerao stati — unatoč gotovo neodoljivom porivu da mu priđe još bliže. I dok je Blay odmahivao glavom kao da ima problema sa shvaćanjem svega toga, Qhuinn nije imao namjeru progovoriti.

Ali ipak je to učinio. »Sjećaš li se onoga dolje u klinici, pa, ima tome dobro preko godinu dana...« Pokazao je u pod, ono kao za slučaj da je frajer zaboravio gdje se nalazi centar za obuku. »Bilo je to prije nego ste ti i Saxton prvi put...« No, dobro. Bolje je da ne dovrši tu rečenicu, ako želi sačuvati u želucu svu onu hranu koju je pojeo. »Sjećaš li se što sam ti rekao?«

Kad mu se Blay učinio zbunjenim, pomogao mu je. »Rekao sam ti da ću, ako te ikad itko povrijedi, uloviti te nitkove i ostaviti ih da sunce učini svoje.« Čak je sam primijetio kako mu se glas stišao u prijeteće rezanje. »Saxton te je večeras povrijedio i zato sam učinio ono što sam obećao.«

Blay je rukom protrljao lice. »Isuse...«

»Rekao sam ti da će se to dogoditi. I ako to ponovi, ne mogu ti obećati da neću dovršiti taj posao.«

»Čuj, Qhuinne, ne možeš... ne možeš činiti takva sranja. Jednostavno ne možeš.«

»Zar te nije briga? Bio je nevjeran. To nije u redu.«

Blay je izdahnuo dugo i polako, kao da je umoran od nošenja takve težine. »Samo... nemoj to ponoviti.«

Sada je Qhuinn bio taj koji je odmahivao glavom. Nije to shvaćao. Da je on u vezi s Blayem, a Blay ga prevario? Nikad ne bi mogao preko toga prijeći.

Bože, zašto nije prihvatio ono što mu je bilo ponuđeno? Nije trebao brzati. Trebao je ostati pribran.

Noge su mu i bez njegove volje zakoračile još korak naprijed. »Žao mi je.«

Odjednom je neprestano izgovarao te riječi, ponavljao ih svakim korakom kojim se primicao Blayu.

»Žao mi je... žao mi je... žao... mi je...« Nije znao koji to kurac govori ili čini; jednostavno je imao poriv okajati sve svoje grijehе.

A bilo ih je toliko mnogo kad je u pitanju bio taj časni čovjek koji je kao ukopan stajao pred njim.

Napokon je preostao još samo jedan korak da svojim golim grudima udari u Blayeve.

Qhuinnu se glas stišao do šapata. »Žao mi je.«

U dubokoj tišini koja je uslijedila, Blayu su se usta otvorila... ali ne od iznenađenja. Prije zbog toga jer nije mogao disati.

Podsjećajući ga da ne bude šupak one vrste cijeli-se-svijet-okreće-okolo-mene, Qhuinn mu je vratio sjećanja na ono što se događalo između njega i Saxtona.

»Ja ti to ne želim«, rekao je, zaleđenog izraza lica, očima lutajući uokolo kao da se na ničemu ne mogu zaustaviti. Ali nije ustuknuo, odskočio, pobjegao glavom bez obzira. Ostao je... točno ondje gdje je stajao.

»Žao mi je.«

Qhuinn je iz ogromne udaljenosti promatrao kako njegova vlastita ruka poseže i dodiruje Blayu lice, kako vrhovima prstiju prelazi preko sjene pod bradom. »Žao mi je.«

Oh, Bože, dotaknuti ga. Osjetiti toplinu njegove kože, udahnuti njegov čist, muški vonj.

»Žao mi je.«

Koji je to kurac činio? Čovječe... prekasno je da na to odgovori — posezao je naprijed svojom drugom rukom i polagao dlan na snažno rame.

»Žao mi je.«

Oh, Bože, povlačio je Blaya, privlačio to tijelo uz svoje. »Žao mi je.«

Premjestio je jednu ruku na Blayev potiljak i gurnuo je duboko u gustu kosu koja se ondje kovrčala. »Žao mi je.«

Blay je stajao ukrućen, kraljeznice ravne kao strijela, ruku i dalje na svojem mišićavom trbuhu. Ali nakon jednog trenutka, kao da je bio zbunjen vlastitom reakcijom, mužjak se počeo opuštati, prebacivati težinu najprije suptilno, a zatim sve više.

Brzim trzajem, Qhuinn je obgrlio rukama najvažniju osobu u svojem životu. To nije bila Layla, premda se na to osjetio kao gromom pogođen. Nije to bio John, ili njegov kralj. Nisu bila Braća.

Ovaj mužjak je bio njegov razlog za sve.

I premda ga je ubijalo to što je Blay zaljubljen u drugoga, on će ovo jebeno uzeti. Mnogo je vremena prošlo otkad je dotaknuo mušku osobu... i nikad nije bilo kao ovo.

»Žao mi je.«

Milujući dlanom Blayevu glavu, privukao je mužjaka bliže sebi, gurnuo to lice uz vlastiti vrat. »Žao mi je.«

Dok se Blay prepuštao, Qhuinn je zadržao, naklonio lice još više prema njemu, duboko dišući, upijajući sve te osjećaje duboko u mozak kako bi se ovoga mogao zauvijek sjećati. I dok je dlanom milovao ta mišićava leđa, činio je sve što je mogao kako bi ispravio mnogo više toga od nevjere svojega rođaka. »Žao mi je...«

Trгнуvši se, Blay je odmahnuo glavom. Istrгнуo se iz njegova zagrljaja. Ustuknuo.

Povukao se dalje od njega.

Qhuinnu su se objesila ramena. »Žao mi je.«

»Zašto to neprestano ponavljaš?«

»Jer...«

U tom trenutku, dok su im se pogledi susretali, Qhuinn je znao da je došlo vrijeme. Toliko je toga upropastio s Blayem; bilo je toliko pogrešnih koraka i svjesnog nerazumijevanja, toliko godina, toliko poricanja — sve s njegove strane. Toliko je dugo bio mekušac, ali sad je s time bilo gotovo.

Dok je otvarao usta da izgovori riječi koje su mu bile na jeziku, Blayev pogled je postao leden. »Ne trebam tvoju pomoć, dobro? Mogu se sam brinuti o sebi.«

Bum. Bum. Bum.

Srce mu je tako snažno udaralo da se zapitao hoće li eksplodirati.

»Ostat ćeš s njime«, tupo je rekao Qhuinn. »Namjeravaš...«

»Ne izvlači to sranje sa Saxtonom — nikad više. Zakuni se.«

Premda ga je to ubijalo, Qhuinn je bio nemoćan bilo što mu odbiti. »Dobro.« Podigao je ruke, dlanova okrenutih Blayu. »Dižem ruke.«

Blay je kimnuo glavom, dogovor je bio sklopljen.

»Ja ti samo želim pomoći«, rekao je Qhuinn. »Ništa više.«

»Ne možeš«, kontrirao mu je Blay.

Bože, premda su opet bili na ničemu, žudio je za više dodira — i odjednom ugledao put da to ostvari. Škakljiv položaj, ali barem je u tome bilo neke unutarne logike.

Podigao je ruke, šake su mu počele tražiti, pronalaziti, grabiti. Blayeva ramena. Blayev vrat.

Preplavila ga je požuda, ukrutila mu penis, natjerala ga da počne dahtati. »Ali ja ti mogu pomoći.«

»Kako?«

Qhuinn mu je prišao, primaknuvši usta Blayevu uhu. Zatim se namjerno golim grudima naslonio na Blayeve. »Iskoristi me.«

»Što?«

»Nauči ga pameti.« Qhuinn je pojačao stisak i zabacio Blayevu glavu nazad. »Vrati mu na pravi način. Sa mnom.«

Da bi stvari učinio kristalno jasnima, Qhuinn je pružio jezik i prešao njime postrance po Blayevu vratu.

Siktanje koje je dobio kao odgovor bilo je glasno poput psovke.

Blay ga je udario, odgurujući ga od sebe. »Jesi li *jebeno* poludio?«

Qhuinn je rukama prekrio svoj masivan, ukruženi organ. »Želim te. I imat ću te kako god mogu — makar samo da bih te vratio mome rođaku.«

Izraz Blayeva lica igrao je stolni tenis između krajnje nevjerice i epskog gnjeva.

»Ti jebeni šupčino! Godinama me odbijaš, a zatim se odjednom okrećeš za sto osamdeset? Koji se *kurac* s tobom događa?«

Qhuinn se slobodnom rukom poigravao s prstenom na jednoj od svojih bradavica — i usredotočio se na ono što se zbivalo na razini Blayevih prepona: pod odjećom je mužjak doživljavao punu erekciju, a frotir njegove odore nije se s njome mogao nositi.

»Zar si prokleta sišao s uma? Koji ti je kurac!?«

Ne skidajući pogleda s očiju svoga prijatelja, Qhuinn je polako pao na koljena. »Dozvoli mi da se pobrinem za to...«

»Što?«

Nagnuo se naprijed i povukao za rub odore, privlačeći je sebi. »Hajde. Dopusti mi da ti pokažem kako to činim.«

Blay je zgrabio pojas koji je držao dvije polovice skupa i stegnuo ga još čvršće. »Kojeg to *vraga* činiš?«

Bože, činjenica da je klečao na koljenima, preklinjući, činila se jedino primjerenom. »Želim biti s tobom. Nije me briga zašto — samo me pusti da budem s tobom...«

»Nakon svega ovog vremena? Što se to promijenilo?«

»Sve.«

»Ti si s Laylom...«

»Ne. Reći ću to koliko god to puta moraš čuti — ja *nisam* s njom.«

»Ona je trudna.«

»Jedan put. Bio sam s njome samo jednom i, baš kao što sam ti rekao, bilo je to samo zato jer želim obitelj, a i ona, jednako tako. Jednom, Blay, i nikad više.«

Blay je zabacio glavu, očiju čvrsto zatvorenih, kao da mu netko gura klinove pod nokte. »Za Boga miloga, nemoj mi to činiti, ne možeš to činiti...« Kako ga je

glas izdavao, tjeskoba mu je na žalostan način razotkrila sve probleme koje je Qhuinn izazvao. »Zašto sada? Možda si ti taj koji se želi vratiti Saxtonu...«

»Jebeš moga rođaka, ja s njim nemam ništa. I da si sam, svejedno bih bio na ovom tepihu, na koljenima, žudeći da budem s tobom. I kad bi se pario sa ženkom, kad bi se sastajao s nekim usputnim i slično sranje, kad bi bio na milijun različitih mjesta u životu... još uvijek bih bio ovdje. Preklinjući te za nešto, za bilo što — barem jednom, ako je to sve što mi želiš dati.«

Qhuinn je opet posegnuo rukom, zavljučeci je pod odoru, stiščući snažnu, mišićavu nogu — i kad je Blay uzmaknuo, znao je da gubi bitku.

Sranje, izgubit će ovu prigodu ako ne...

»Čuj, Blay, učinio sam mnogo usranih stvari u životu, ali uvijek sam bio realan. Večeras sam zamalo poginuo — a to jača mušku snagu. Gore u onom zrakoplovu, gledajući u mračnu noć, nisam vjerovao da ću uspjeti. Sve mi se razbistrilo. Zbog toga želim biti s tobom.«

Zapravo, znao je to jebeno puno prije, daavno prije situacije s Cessnom, ali nadao se da će to objašnjenje Blayu imati smisla.

Možda i jest. Kao odgovor na njegove riječi, mužjak se zamislio, kao da ima namjeru popustiti — ili otići. Nije mogao ocijeniti što će od toga biti.

Qhuinn je pohitao obasuti ga s još riječi. »Žao mi je što sam protratio toliko vremena — i ako ne želiš biti sa mnom, shvaćam to. Povuci ću se — živjeti s posljedicama. Ali za ljubav Boga, ako postoji šansa — iz bilo kojeg razloga s tvoje strane — osвете, znatiželje... dovraga, čak i ako me pustiš da se pojebemo samo jednom i nikad više, iz jedinog razloga što mi želiš zabiti kolac u srce? Prihvatit ću to. Prihvatit ću tebe... na bilo koji način na koji te mogu dobiti.«

Posegnuo je i treći put, šuljajući se rukom po stražnjem dijelu Blayeve noge. Stiščući. Preklinjući. »Nije me briga koliko će me to koštati...«

Dvadeset sedmo poglavlje

Dadnoseći se nad Qhuinom, Blay je nadnaravno bio svjestan svega što se oko njega zbiva: osjećaja Qhuinnove ruke na stražnjem dijelu njegovih bedara, načina na koji mu je rub odore dodirivao listove, vonja spolne želje koji je zgusnuo zrak.

Na mnogo je načina ovo priželjkivao cijeloga života — ili barem od prijelaza i rađanja prvih putenih nagona. Ovaj je trenutak bio kulminacija nebrojenih maštanja i bezbrojnih fantazija, njegova se tajna želja ostvarivala.

I bilo je to iskreno: u Qhuinnovim pomućenim očima nisu se nazirale sjene — ili dvojbe. Mužjak nije govorio samo iskreno, kao što je to osjećao u srcu; bio je spreman izložiti se ovako ranjiv.

Blay je kratko zatvorio oči. To podavanje bilo je suprotno svemu što je Qhuinna određivalo kao mužjaka. Nikad se nije predavao — nije se odricao svojih načela, nije polagao oružje, a najmanje je bio spreman sam se pokoriti nekome. Pa opet, ovaj je obrat imao nekakvog smisla. Suočavanje sa smrću znalo je biti popraćeno preobraženjem...

Nevolja je bila u tome što je osjećao da ovo neće potrajati. Ovo »otvaranje očiju« bez sumnje je imalo veze s onim letom zrakoplovom, ali kao kod žrtve srčanog napada koja se obično ubrzo odriče svoje jadne posne dijete, niti ovo »otkrivenje« vjerojatno nije bilo dugoga vijeka. Jest, Qhuinn je mislio ono što je govorio u ovom opojnom trenutku — u to nije bilo dvojbe. Ipak, bilo je teško povjerovati da će to potrajati.

Qhuinn je bio onakav kakav je bio. I uskoro će se, nakon što šok prođe — možda do sumraka, možda sljedećeg tjedna, možda za mjesec dana — opet povući u sebe, dignuti ruke od svega i zatvoriti se u čahuru.

Donijevši odluku, Blay je otvorio oči i prignuo se. Dok su im se lica bližila, Qhuinnu su se usne razdvojile, a ona donja, punija, napučila se kao da već pokušava okusiti ono za čim je žudio — i uživa u tome.

Jebi ga. Borac je bio tako veličanstven, snažne su mu ogoljene grudi blistale na svjetlu svjetiljke, na koži se primjećivao sjaj ushita, prstenima urešene bradavice su se uzdizale i spuštale u ritmu njegove uzavrele krvi.

Blay je dlanom prešao niz upletene mišiće ruke koja ih je povezivala, od masivne čvrstoće ramena do napetog bicepsa i žilavog tricepsa.

Uklonio je dlan sa svojih bedara.

I pristupio bliže.

Qhuinn je probljedio do sivila.

U sveopćoj tišini, Blay nije izgovorio niti riječi. Nije niti mogao — ostao je bez glasa.

Na nesigurnim, klecavim nogama je pošao do vrata, rukom neuspješno pokušavajući dohvatiti kvaku dok nije uspio sakupiti dovoljno koordinacije da ih otvori. Nakon što je izišao, nije znao je li ih za sobom zalupio ili tiho pritvorio.

Dahtanje. Dahtao je.

I sav taj napor nije nimalo pomagao. Osjećaj gušenja u grudima se sve više pogoršavao i odjednom su mu vid prekrili crno-bijeli kvadrati.

Shvaćajući da će se ubrzo onesvijestiti, prignuo se, oslonio rukama o bedra i spustio glavu među koljena. U dnu uma se molio da dvorana ostane prazna. Ovo nije bilo nešto što je bio voljan svakome objašnjavati: pred Qhuinnovom sobom, očito do kraja uzbuđen, tijela uzdrhtalog kao da se u njemu događa nekakav osobni potres.

»Isuse Kriste...«

Noćas sam zamalo poginuo — a to jača mušku snagu. Gore u onom zrakoplovu, gledajući u mračnu noć, nisam vjerovao da ću uspjeti. Sve mi se razbistrilo.

»Ne«, glasno je rekao Blay. »Ne...«

Obuhvativši glavu rukama, pokušao je primiriti dah, razmišljati racionalno, ponašati se razborito. Nije sebi mogao priuštiti da se u ovo dublje upušta...

One užarene, blistave, pomućene oči bile su legendarne.

»Ne«, prosiktao je.

Dok mu je glas odzvanjao unutar vlastite lubanje, odlučio je poslušati sebe. Nema dalje. Ovo neće ići dalje.

Već odavno je izgubio srce za tim mužjakom.

Nije bilo razloga da izgubi i dušu.

Sat kasnije, možda dva, možda šest, Qhuinn je nag ležao na hladnim plahtama, zureći u tami u plafon koji nije mogao vidjeti.

Je li to bila ona užasna, snažna bol koju je Blay osjećao? Kao onda, u podrumu kuće njegovih roditelja — kad se Qhuinn spremao napustiti Caldwell i jasno mu dao do znanja da među njima više neće biti ničega? Ili možda kao onda kad su se poljubili u klinici, a Qhuinn odbio ići dalje? Ili nakon onog završnog sudara kad su zamalo stupili u vezu, neposredno prije Blayevog prvog spoja sa Saxtonom?

Tako prokleta praznina.

Zapravo, poput ove sobe: bez svjetala, praktički prazna, samo četiri zida i strop. Ili vreća kože i kostiju, kakva je bila.

Pomaknuvši ruku, položio ju je na svoje ustreptalo srce samo da se uvjeri da je još ondje.

Čovječe, sudbina je imala načina da te pouči onome što si trebao znati, čak i ako nisi bio svjestan da ti je ta lekcija potrebna sve dok ti nije održana: proveo je previše vremena povučen u sebe i u svoju manu i neuspjeh kod obitelji i u društvu. Toliko dugo je bio tako zapetljana jebena zbrka, a Blay je, jer mu je bilo stalo, bio usisan u vrtlog.

Ali kad je uopće podržao svoga najboljeg prijatelja? Kad je ikad išta uistinu učinio za njega?

Blay je imao pravo što je napustio njegovu sobu. Nije li to govorilo: premalo, prekasno. A Qhuinn mu i nije nudio tko zna što. Pod površinom zapravo više nije bio stabilan. Nije više bio pribran.

Ne, zaslužio je ovo...

Tanki pramen svjetlosti bio je limunski žute boje i probijao se kroz crnilo njegova vidnog polja kao da je sljepilo bilo tkanina, a zraka oštar nož.

Neki se lik tiho ušuljao u njegovu sobu i zatvorio vrata.

Po vonju je znao tko je to.

Qhuinnu je srce počelo ludo lupati dok se munjevito uzdizao s jastuka. »Blay...? «

Usljedio je najtiše šuštanje, zvuk odore koja pada s ramena visokog mužjaka. I časak kasnije madrac je utonuo pod krupnom, vitalnom težinom koja se na njega spustila.

Qhuinn je u tami nepogrešivom preciznošću posegnuo, rukama pronalazeći Blayev vrat kao da je pritom vođen onim što vidi.

Bez priče. Bojao se da će mu riječi rastjerati ovo čudo.

Napućivši usne, povukao je Blaya na sebe i, kad su mu se te grimizne usne našle na doseg, poljubio ih je žudnjom koja je bila uzvraćena. I odjednom, potiskivana prošlost je jarosno oslobođena i dok je kušao krv, nije znao čiji su očnjaci u što zagrizali.

Koga je jebeno bilo briga.

Naglim je trzajem spustio Blaya na madrac i zatim se prevrnuo na drugog mužjaka, šireći ona stegna i gurajući se među njih dok mu se ukrućeni kurac nije dotaknuo s Blayevim...

Obojica su zarežali.

Omamljen svom tom golom kožom, Qhuinn je počeo pomicati bokove naprijed i nazad, a trljanje njihovih organa i puti uvećavalo se vlažnom vrelinom njihovih usta. Mahnito, posvuda, žurno, žurno, žurno — jebem ti, bilo je u tome

previše gladi da bi spoznao gdje mu se nalaze ruke, o što se to trlja ili — zaboga, bilo je previše kože koju je valjalo dotaknuti, previše kose za povući, previše...

Qhuinn je snažno svršio, stegnutih muda, erekcije koja je poskakivala među njima, posvuda prskajući spermu.

Ali to ga nije nimalo usporilo.

Brzim se trzajem tijela odvojio od usta na kojima bi mogao uživati još sljedećih stotinu godina i spuznuo niz Blayeve grudi. Mišići na koje je nailazio nimalo nisu sličili onima u ljudskih frajera koje je jebao — ovo je bio vampir, borac, vojnik koji je prošao tešku obuku i svoje tijelo doveo u stanje koje nije bilo samo od koristi, već i prokleta ubojito. A to je bilo pakleno uzbuđujuće — ipak, još više od toga, ovo je bio Blay; bio je napokon, nakon svih tih godina...

Blay.

Qhuinn je prešao očnjacima niz poput kamena tvrd trbuh, a vlastiti vonj na Blayevoj koži obilježavao je da zna kako to čini svjesno.

Mračni miomiris širio se i drugim mjestima.

Zarežao je kad je rukama pronašao Blayev kurac i, kad je obuhvatio taj ukrućeni stup, mužjak se naglo odigao od kreveta, a tišinu sobe je presjekla psovka, prilično nalik onome kako je to prije kratkog vremena učinila svjetlost.

Qhuinn je oblizao usne, uspravio Blayev organ i pustio da mu glava tog debelog, lijepog kurca razdvoji usne. Duboko ga usisavši, uhvatio ga je za korijen, široko otvorio grlo i cijelog ga progutao. Kao odgovor na to, Blayu su bokovi poletjeli nagore, a grube se ruke zakopale u njegovu kosu, gurajući mu glavu još dublje, sve dok više nije bio u stanju disati — a kome je ionako jebeno trebao kisik?

Zakopavši ruke pod Blayevu stražnjicu, obuhvatio mu je zdjelicu i počeo je pomicati gore-dolje, napinjući vrat od okrutnog ritma, stežući i opuštajući ramena dok je obavljao upravo ono što je ponudio prije Blayeva odlaska.

Ali ipak, neće na ovome stati.

Ne.

Ovo je bio tek početak.

Dvadeset osmo poglavlje

Kad se Blay sručio jastuke Qhuinnova kreveta, glava mu se zamalo odvojila od tijela. Sve se otelo kontroli, ali on nije imao namjeru niti najmanje usporavati stvari: pumpajući bokovima gore-dolje, gurao je i izvlačio kurac iz Qhuinnovih usta...

Hvala Bogu da su svjetla bila pogašena.

Već sami osjećaji dodira bili su izvan svake kontrole — što bi tek bilo kad bi se tome pridodali i dojmovi vida? Ne bi bio u stanju...

Orgazam je eruptirao iz njega, zaustavivši mu dah, ukrutivši mu cijelo tijelo, natjeravši mu organ na divlje pulsiranje. I dok je tako u žestokim grčevima svršavao, ona su mu usta žedno sisala spermu — i čovječe, to mu je usisavanje olakšanjem ispunilo cijelo tijelo, a golemi valovi treptavog užitka preplavljivali su sve od njegova mozga do muda, bacajući mu tijelo u posve drukčiju razinu postojanja...

Bez ikakva upozorenja, grubom je rukom izokrenut na trbuh, kao da mu u tijelu uopće nema proklete težine. Tada mu je ta ista ruka poletjela ispod slabina i podigla ga na koljena. Uslijedio je kratki zastoj tijekom kojeg je čuo samo teško dahtanje koje je postajalo sve brže i glasnije...

Čuo je Qhuinnov orgazam i točno znao zašto je uslijedio.

Premda mu je cijelo tijelo onemoćalo od iščekivanja, znao je da se mora dobro napregnuti kad mu se teška ruka spustila na rame i...

Penetracija je bila poput užarenog željeza, brutalna i vrela, prodirući ravno u njegovu srž. I on je eksplozivno izdahnuo i prokleo — ne zato što je zaboljelo, premda jest, u svakom smislu. Ne čak ni zato jer je to bilo nešto što je oduvijek želio, premda je bilo.

Ne, bilo je to zbog čudnog osjećaja da je obilježen — i, iz nekog razloga, to ga je činilo...

U uhu mu je odzvonilo siktanje i par očnjaka zarinuo mu se u rame, Qhuinnov se stisak preselio na njegove bokove, a torzo mu je sada bio sputan na mnoštvu mjesta. A zatim je počelo neumoljivo tiskanje. Blayu su kutnjaci zaškrgutali, ruke su mu morale podupirati oba tijela, noge i trup se napinjali pod naletom.

Imao je osjećaj da zaglavlje kreveta udara o zid — i na djelić sekunde prisjetio se onoga lusteru u knjižnici kako se ljulja tamo-amo kad je Layla bila ovome podvrgnuta.

Blay je prokleo taj prizor. Nije sebi mogao dopustiti da onamo odluta, jednostavno nije mogao. Kasnije će imati obilje vremena da o tome razmišlja.

A sada? Ovo je bilo proketo predobro da bi se upropaštavalo...

Kako se udaranje nastavljalo, dlanovi su mu skliznuli po glatkim pamučnim plahtama i morao ih je premjestiti, odupirući se u mekani madrac kako bi se pokušao zadržati u mjestu. Bože, zvukovi koje je Qhuinn proizvodio, režanje koje je odzvanjalo između očnjaka ukopanih u njegovo rame, potmulo lupanje — jest, bilo je to uzglavlje. Definitivno.

Uz pritisak koji mu se opet stvarao u mudima, došao je u iskušenje da se obuhvati šakom — ali za to nije bilo nade. Trebale su mu obje ruke...

Kao da mu čita misli, Qhuinn je posegnuo rukom i ščepao ga.

Nije trebalo pomicati ruku. Blay je svršio tako snažno da su mu se pred očima pojavile zvjezdice, a istoga je časa i Qhuinn počeo svršavati, pritisnuvši ga slabinama i zastavši na djelić sekunde prije nego će se par centimetara povući, a onda ponovno duboko zarinuti u još jednoj drhtavoj eksploziji. I da, super, kombinacija njih dvojice u obavljanju ovoga bila je tako erotična da je jednostavno neprestano stvarala naboj: nije bilo stanke za predah, nikakvog zastajanja. Qhuinn je samo nastavljao dalje — ako ništa drugo, olakšanje kao da mu je želju još više jačalo.

Dok je seks divljao — unatoč svoj snazi koju je imao u gornjem dijelu tijela — Blay je sletio s kreveta, jednom rukom se hvatajući za noćni ormarić kako ne bi udario u zid...

Tres.

»Sranje«, rekao je promuklo. »Svjetiljka...«

Qhuinna očito nije zanimao namještaj. Mužjak mu je samo trzajem okrenuo glavu i počeo ga ljubiti, jezikom mu se probijajući u usta, ližući ga i sišući... kao da se nikako ne može zadovoljiti.

Vrtoglavica. Od svega je toga počeo osjećati pravu vrtoglavicu. U svim maštanjima koja je ikad imao, uvijek je Qhuinna zamišljao kao žestokog ljubavnika, ali ovo je bilo... na posve drugoj razini.

I tako je iz daljine čuo vlastiti glas kako grleno govori: »Ugrizi me... opet...

Uši mu je odozgo probilo snažno režanje, a zatim je novo siktanje proparalo tamu dok se Qhuinn namještao, izvijajući masivno tijelo kako bi one oštre očnjake mogao zarinuti duboko u njegovo grlo.

Blay je prokleo i rukom zbrisao sve ostalo što se nalazilo na ormariću, spuštajući grudi ondje gdje su se nalazili ti predmeti, znojem natopljenom kožom proizvođači čudne zvukove dok je napola lijegao na bok. Spustio je ruku i odupro se o pod, održavajući ih obojicu stabilnima dok se Qhuinn hranio i tako ga dobro jebao...

Previše puta da bi se moglo izbrojiti, sve dok se jastuci nisu našli na podu, plahte se potrgale, još jedna svjetiljka razbijena — i nije bio siguran, ali mislio je da su sa zida na krevet srušili i sliku koja je ondje visjela.

Kad je nepomičnost napokon odmijenila sve te napore, Blay je ostao teško disati, još uvijek se osjećajući kao da se nalazi pod vodom.

Qhuinn je činio isto.

Sve veća vlažna mrlja na Blayevu vratu nagovještavala je da su stvari toliko izmakle kontroli da se vena koja je bila iskorištena nije mogla začepiti. Štogod. Nije ga bilo briga, nije mogao razmišljati, nije se imao namjeru zabrinjavati. Ovo blaženo stanje nakon snošaja bilo je previše veličanstveno da bi ga se kvarilo, tijelo mu je u istom trenu bilo i nevjerojatno osjetljivo i otupjelo, vrelo i smireno, bolno i zadovoljeno.

Čovječe, trebat će oprati ove plahte. A Fritz će nedvojbeno morati pronaći neko snažno ljepilo za te svjetiljke.

Gdje se zapravo nalazio?

Podigavši glavu, počeo je pipati oko sebe i naletio na tepih i perušku za prašinu... i na škrinju za posteljinu. Oh, točno, visio je preko suprotne strane kreveta. Što će objasniti navalu krvi koju je osjećao u glavi.

Kad se Qhuinn napokon sklonio s njega, Blay je poželio slijediti ga, ali tijelo mu je imalo daleko veću želju ostati nepomičnim objektom. Ili prije balom platna, možda...

Nježne ruke su ga podigle i pažljivo, oprezno ga prevrnule na leđa. Zatim je uslijedilo još nekakvo kretanje i odjednom se našao naslonjen na jastuke koji su vraćeni na njihovo pravo mjesto. Napokon, lagana plahta mu je prekrila polovicu tijela, kao da je Qhuinn znao da mu je previše vruće da bi se bolje pokrивao, a da ipak osjeća groznicu dok se znoj kojim mu je tijelo bilo obliveno počinjao sušiti.

Kosa mu je uklonjena s čela, a zatim glava naslonjena ustranu. Usne glatke poput svile poljubile su mu vrat, a zatim mu je dugačko, sporo isisavanje zatvorilo ugrizne rane za koje je preklinjao i bilo mu je udovoljeno.

Kad je sve to bilo gotovo, dopustio je sebi da okrene glavu prema Qhuinnu. Čak i u mrklom mraku, znao je točno kako lice koje je zurilo u njegovo izgleda — rumenilo na obrazima, napola sklopljeni očni kapci, usne crvene...

Poljubac koji je osjetio na usnama bio je prepun poštovanja, dodir ne teži od vrelog, nepomičnog zraka u prostoriji. Bio je to poljubac zadovoljenog ljubavnika, nešto što je želio čak i više od vrelog seksa koji su upravo imali...

U treptaju oka u središtu grudi je osjetio paniku koja mu se počela širiti cijelim tijelom.

Ruke su mu svojom voljom poletjele u zrak, odgurujući Qhuinna ustranu. »Nemoj me dodirivati. Nemoj me tako dodirivati — nikad više.«

Skočio je iz kreveta i sletio Bog samo zna gdje u sobi. Pipajući uokolo, udarao je u različite komade pokućstva, ali zatim se napokon uspio orijentirati uz pomoć tanke crte svjetla koje se probijalo ispod vrata.

Ščepavši svoju odoru s poda, nije se niti osvrnuo dok je odlazio.

Nije mogao na bilo kakvom svjetlu pogledati posljedice njihova čina.

To bi sve činilo previše stvarnim.

Qhuinn je napokon morao upaliti svjetla u svojoj spavaonici. Nije više mogao podnositi tamu.

Dok je svjetlo preplavljivalo prostor, žestoko je zatreptao i morao rukom zakloniti oči. Nakon što su mu se zjenice napokon prilagodile, ogledao se uokolo.

Kaos. Potpuni kaos.

Dakle, sve se to uistinu dogodilo, ha. I kakva je ironija to što mu se sav taj prokleti nered činio po vojničkim propisima sređenim u usporedbi s onim što mu se zbivalo u glavi.

Nemoj me tako dodirivati.

Ah, dovraga, pomislio je, češući lice. Nije ga mogao zbog toga kriviti.

Najprije, pokazao je finese kao u buldožera. Kugle za rušenje zidova. Naoružanog tenka. Problem je bio u tome što je sve to bilo previše da bi se pokazivalo bilo kakvo strpljenje: nagon, čist poput oktanskog goriva i jednako tako zapaljiv, jednostavno ga je užgao — ovaj je sastanak bio od one vrste rješavanja od govana.

O Bože, obilježio ga je.

Jebem ti. To nije bila baš dobra stvar, s obzirom da je Blay već bio zaljubljen i u vezi... i da će se vratiti u krevet svoga ljubavnika.

Pa opet, kad je mužjak s onim koga želi, posebno ako je to prvi put, događa se upravo to. Otvori se pakao...

Podrazumijevalo se da mu je to bio najbolji seks u životu, prvi pravi spoj nakon duge povijesti niti-približnoga. Na koncu, radilo se o tome da je želio da Blay to zna, da je tražio riječi i uzdajući se u dodir, pronalazio put do ispovijedi.

Ali bilo je jasno da se Blay ne želi toliko zbližiti.

Što je dovelo do drugog, čak i dubljeg osjećaja žaljenja.

Osvetnički seks nije imao veze s privlačnošću; bio je samo sredstvo. I Blay ga je iskoristio, baš kao što je to on i tražio.

Taj mu se osjećaj praznine vratio deseterostruko. Stostruko.

Nesposoban podnijeti vlastite emocije, skočio je na noge i bio prisiljen opsovati: primjetno stezanje u dnu leđa bilo je zasigurno posljedica one zrakoplovne nesreće, a svakako i sve one pneumatike koju je posljednjih sat vremena... ili duže... razbacivao uokolo.

Sranje.

Ušavši u kupaonicu, ostavio je svjetla ugašena, ali dok je otvarao tuš, više nego dovoljno svjetla je dopiralo iz spavaonice. Ovaj put je čekao da poteče topla voda — tijelo mu nije bilo spremno za još jedan šok.

Bilo je to tako patetično, ali najmanje je želio isprati Blayev vonj s kože. Međutim, on ga je izluđivao. Bože, mora biti da su se *helreni* u kući osjećali ovako kad bi postali posesivni: napola je bio spreman iskrasti se dolje niz dvoranu, upasti u Blayevu sobu i maknuti sebi Saxtona s puta. Zapravo, volio bi da njegov rođak promatra, tek da bi frajer znao da...

Kako bi prekinuo taj sjebani tijek misli, stupio je u kabinu tuša i posegnuo za sapunom.

Blay je bio u vezi, upozorio je sebe — ponovo.

Seks koji su upravo imali *nije* bio plod emocionalne veze.

I tako je, u ovom trenutku ispraznosti, dobio nogom u stražnjicu od vlastite povijesti.

Izgledalo je kao da mu još jednom sudbina servira ono što je zaslužio.

Dok se prao, sapun nije bio niti upola mekan kao Blayeva koža i nije niti četvrtinu mirisao tako dobro. Voda nije bila tako vrela kao što je bila borčeva krv, a šampon nije bio tako smirujući. Ništa joj se nije moglo niti približiti.

I nikad niti neće.

Dok je Qhuinn okretao lice da ga popraska vodom i otvarao usta, zatekao je sebe kako priželjkuje da Saxton opet zastrani — premda je bilo sranje tome se nadati.

Problem je bio u tome što je imao grozan osjećaj da je još jedan slučaj nevjere bio jedini način da Blay opet dođe k njemu.

Sklopivši oči, u mislima se vratio na onaj trenutak kad je na kraju poljubio Blaya... uistinu, iskreno ga poljubio, kad su im se usne susrele u tišini koja je nastupila iza bure. Dok je u mislima to iznova ispisivao, nije prelazio granice koje je sam sebi postavio. Ne, u njegovoj mašti stvari su završavale kako bi trebale završiti, s njime kako miluje Blayevo lice i pali svjetla kako bi jedan drugoga mogli pogledati.

U svojim sanjama, ponovo je poljubio svoga prijatelja, povukao ga natrag i...

»Volim te«, rekao je u mlaz tuša. »Ja... volim te.«

Dok je sklapao oči od boli, bilo je teško ocijeniti koliko je od onoga što mu se slijevalo niz obraze bila voda, a koliko nešto drugo.

Dvadeset deveto poglavlje

ljedećeg dana kasno popodne, Assailov se posjetitelj vratio.

Dok je sunce zalazilo i posljednje ružičaste zrake sutona se probijale kroz šumu, promatrao je na svojem monitoru kako usamljeni lik na skijama za trčanje stoji među drvećem, štapova naslonjenih na bokove, s dvogledom na licu.

Ili, zapravo, na *njezinim* bokovima i njezinu licu.

Dobra je vijest bila ta što njegove sigurnosne kamere nisu samo imale fantastično uvećanje, već je njima pomoću džojstika računala bilo veoma lako upravljati.

Zato je prešao na još krupniji kadar.

Kad je žena spustila dvogled, odmjerio joj je svaku pojedinu trepavicu oko tamnih, proračunatih očiju, i rumenilo njezina glatkog lica i postojani ritam kojim je kucala arterija što joj se uzdizala uz vilicu.

Upozorenje koje je dao Benloiseu je zaprimljeno. Pa ipak, ona je opet bila ovdje.

Bilo je jasno da je na neki način povezana s tim veletrgovcem drogom — i prethodne ju je večeri Benloise očito naljutio, s obzirom na način kako je izletjela na stražnja vrata one galerije, izgledajući kao da ju je netko uvrijedio.

Pa ipak, Assail je ranije nije viđao, a to je bilo čudno. U proteklih oko godinu dana upoznao je baš sve Benloiseove operativce, od nesagledivog broja tjelesnih čuvara, preko nevažnog osoblja galerije, pa prepredenih dostavljača, do čovjekovog rođenog brata koji je nadzirao financije.

Zato je mogao pretpostaviti da je ona nezavisna plaćenica, angažirana iz posebnih razloga.

Jedino, zašto je još uvijek bila na njegovu posjedu?

Provjerio je digitalni sat u donjem desnom kutu ekrana. Četiri i trideset sedam. Obično to nije bilo vrijeme za veselice, kao što je još bilo prerano za izlaske. Ali nastupila je sezonska prilagodba vremena i ta ljudska intervencija u manipulaciji suncem zapravo je šest mjeseci godišnje išla njemu u korist.

Tamo vani će biti malo vruće, ali uspjeh će se s time nositi.

Assail se brzo odjenuo, navukavši na sebe Guccijevo odijelo i bijelu svilenu košulju, pa dohvatio svoj kaput na dvostruko kopčanje od devine dlake. Naravno, savršeni dodatak je bio i par njegovih Smith & Wessona kalibra 10,2 mm.

Metal pištolja je bio vječno crn, kao nov.

Dohvativši svoj iPhone, namrštio se dotičući ekran. Poziv je došao od Rehvengea, zajedno s porukom.

Izišavši iz svoje sobe, nazvao je *leahdyreovu* govornu poštu u Vijeću i silazeći u prizemlje slušao.

U mužjakovu glasu nije bilo zajebancije i čovjek je to morao poštovati: »Assaile, znaš tko je ovo. Sazivam sjednicu Vijeća i ne želim samo kvorum, nego savršen odaziv — kralj će biti ondje, a i Bratstvo. Kao najstariji živi mužjak svoje loze bio si na popisu članova vijeća, ali označen kao neaktivan jer si ostao u Staroj Zemlji. Sad kad si se vratio, vrijeme je da počneš dolaziti na ta vesela mala okupljanja. Nazovi me i dojavi svoj raspored, kako bih za svakoga mogao odrediti vrijeme i mjesto.«

Zastavši pred čeličnim vratima koja su blokirala dno stubišta, stavio je mobitel u jedan od svojih unutrašnjih džepova, otključao bravu i otvorio vrata.

Prvi je kat bio u mraku zbog zastora koji su priječili ulazak svjetla i ogroman prostor dnevne sobe izgledao je prije kao podzemna špilja nego kao stakleni kavez što se uzdizao na riječnoj obali.

Iz smjera kuhinje je čuo cvrčanje i nanjušio miris slanine.

Krenuvši u suprotnom smjeru, ušao je u ured obložen orahovinom koji je dao na korištenje nećacima, pa u njegov četiri kvadratna metra velik *humidor* za cigare. Unutra je umjereno topao zrak — održavan na točno 21 Celzijev stupanj i na vlažnosti od točno šezdeset devet posto — mirisao po duhanu iz desetaka kutija cigara. Nakon pažljivog odabira, uzeo je tri kubanske cigare.

Napokon, kubanske su cigare ipak bile najbolje.

Još jedna stvar kojom ga je opskrbljivao Benloise — za paprenu cijenu.

Zabravivši opet svoju dragocjenu zbirku, vratio se u dnevnu sobu. Cvrčanje je prestalo, a odmijenila ga je suptilna škripa srebrnog pribora po porculanu.

Kad je ušao u kuhinju, njegova su dva nećaka sjedili na barskim stolicama za granitnim pultom, obojica jedući u savršeno istom ritmu, kao da ih pokreće udaranje nekakvog bubnja koji drugi ne mogu čuti.

Obojica su ga pogledala, nagnuvši glavu pod istim kutom. »Večeras izlazim. Znate kako me možete dobiti«, rekao je.

Ehric je obrisao usta. »Pratio sam trojicu od onih nestalih dilera — opet su u akciji, spremni za pokret. U ponoć ću obaviti dostavu.«

»Dobro, dobro.« Assail je na brzinu provjerio svoje pištolje. »Pokušaj otkriti gdje su bili, hoćeš li?«

»Kako želiš.«

Obojica su mu se ujednačeno naklonila glavama, a zatim se vratila svojem doručku.

Za njega nema hrane. Na mjestu gdje je stajao lonac za kavu dohvatio je bočicu jantarne boje i odvrnuo čep. Na poklopac je bila ugrađena mala srebrna žličica koja je zazvečala dok ju je punio kokainom. Jedna doza za svaku nosnicu.

Na noge lagane.

Ostatak je uzeo sa sobom, stavivši bočicu u isti džep s cigarama. Već je prošlo podosta vremena otkad se posljednji put nahranio i počeo je osjećati učinke toga, tijelo mu se umrtvilo, a um težio nepoznatoj rastresenosti.

Nedostatak Novoga svijeta? Bilo je teže pronaći ženke.

Srećom, čisti kokain je bio dobra zamjena, barem zasad.

Stavivši na oči naočale gotovo neprozirnih leća, prošao je kroz predsoblje i gurnuo stražnja vrata.

A kad su se ona širom otvorila...

Assail se zgrčio i zaječao od nasrtaja, zateturavši u svojim mokasinkama: unatoč činjenici da mu je devedeset devet posto kože bilo prekriveno višestrukim slojevima odjeće, pa čak i uz tamne naočale, sve slabije svjetlo na nebu bilo je dovoljno da posrne.

Ali nije bilo vrijeme za upuštanje u biologiju.

Natjeravši sebe da se dematerijalizira u šumi iza kuće, u sutonu je krenuo potražiti ženu. Bilo ju je lako locirati. Uzmicala je, krećući se brzinom profesionalnih skijaša trkača, krivudajući između pahuljastih grana borova i ogoljelih hrastova i javora. Procijenivši njezinu putanju i primjenu iste logike koju je pokazala na snimkama sigurnosnih kamera od prethodnog jutra, uskoro ju je pretekao, predviđajući točno gdje će njezin...

Ah, da. Crni Audi s parkirališta iza galerije. Parkiran uz ralicom očišćenu cestu nekih dvije milje od njegova posjeda.

Kad je izišla iz šume, Assail je stajao naslonjen na vozačeva vrata i puckao cigaru.

Ukopala se u tragovima skija koje je ostavljala za sobom, štapova razmaknutih pod širokim kutom.

On joj se nasmiješio i otpuhnuo oblak dima u suton. »Lijepa večer za vježbu. Uživajte u pogledu — na moju kuću?«

Dah joj je bio ubrzan od napora, ali u njemu nije mogao osjetiti nimalo straha — što je bilo uzbudljivo. »Ne znam o čemu govorite...«

Prekinuo je njezinu laž. »Pa, mogu vam reći da ovoga časa ja uživam u onome što vidim.«

Kad ju je namjerno bestidno odmjerio od glave do pete, posebno atletske noge u pripijenim skijaškim hlačama, oštro ga je pogledala. »Teško mi je povjerovati da išta vidite s tim naočalama.«

»Oči su mi veoma osjetljive na svjetlo.«

Namrštila se i osvrnula uokolo. »Jedva da ga je nešto ostalo na nebu.«

»Dovoljno da vas mogu vidjeti.« Otpuhnuo je još jedan dim. »Biste li željeli znati što sam sinoć rekao Benloiseu?«

»Kome?«

Sada ga je počela ljutiti, pa je pooštrio glas. »Jedan mali savjet. Nemojte sa mnom igrati igrice — zbog toga ćete stradati prije nego zbog ikakve povrede posjeda.«

Oči su joj se suzile u hladnom proračunu. »Nisam znala da povreda posjeda za sobom povlači najteže kazne.«

»Kad sam ja u pitanju, postoji cijeli popis stvari koje imaju smrtne posljedice.«

Ona je drsko podigla bradu. »Dakle. Baš ste opasni.«

Kao da je on nekakva mačkica što se šapom igra s uzicom i prede.

Assail se pokrenuo takvom brzinom da je prokleta dobro znao kako njezine oči nisu sposobne pratiti ga — jednoga trenutka bio je metrima daleko, a već sljedećeg je stajao na vrhovima njezinih skija, uhvativši je u mjestu.

Žena je prestrašeno viknula i pokušala odskočiti unazad ali, naravno, noge su joj bile sputane vezovima. Kako bi je spriječio da padne, uhvatio ju je rukom u kojoj nije držao cigaru.

Sada joj je krv počela od straha brže kolati, a on je, udahnuvši njezin vonj, osjetio kako mu se ukružuje. Povukavši je bliže sebi, zagledao se dolje u nju, proučavajući joj lice.

»Budite oprezni«, tihim je glasom rekao. »Mene je veoma lako uvrijediti, a čud mi nije lako obuzdati.«

Premda se mogao sjetiti najmanje jedne stvari koju mu je mogla dati i koja bi ga smirila.

Nagnuvši se, duboko je udahnuo. Bože, volio je taj njezin vonj.

Ali sad nije bilo vrijeme da mu sve to skreće pažnju. »Rekao sam Benloiseu da šalje svoje ljude mojem domu na vlastiti rizik — i njihov. Iznenaden sam da vas nije obavijestio o tim, nazovimo ih, vrlo jasnim ograničenjima povrede posjeda...«

Kutom oka je uhvatio neznatan pomak njezinog ramena. Spremala se desnom rukom posegnuti za oružjem.

Assail je stavio cigaru među zube i uhvatio je za onaj vitak ručni zglob. Stegnuvši ga i zaustavivši se tek kad joj je bol produbila dah, povio joj je tijelo unatrag tako da je bila u cijelosti, do krajnjih granica svjesna moći koju je posjedovao — nad sobom, nad njom. Nad svime.

I to je bio trenutak kad je i žena osjetila uzbuđenje.

Prošlo je mnogo, možda previše vremena otkad je Sola poželjela muškarca.

Nije to značilo da ih u pravilu nije nalazila poželjnima, ili da nije bilo ponuda za vodoravne susrete od pripadnika suprotnog spola. Ništa se nije činilo vrijednim otežavanja stanja. A možda se, nakon one jedne veze koja nije ispala na dobro, vratila svojem strogom brazilskom odgoju — što bi bilo ironično, s obzirom na posao kojim je zarađivala za kruh.

Ovaj je čovjek, međutim, privukao njezinu pažnju. Na veleban način.

Stisak na njezinoj ruci i zglobu uopće nije bio ugrađen i, štoviše, nije davao ni pola groša na to što je žena, stežući je rukama do te mjere da joj se bol slijevala ravno u srce, tjerajući ga da snažno zalupa. Slično tome, kut pod kojim ju je svinuo unatrag bio je isprobavanje granica do kojih joj se kralježnica može saviti, a stegna su joj gorjela.

Tako se uzbuditi bio je... veliki propust nagona za samoodržanje. Zapravo, zureći u te crne naočale, bila je posve svjesna da bi je mogao ovdje na mjestu ubiti. Slomiti joj vrat. Polomiti joj ruke samo da je vidi kako vrišti prije nego će je ugušiti u snijegu. Ili je možda onesvijestiti i baciti u rijeku.

U misli joj je došao teškim naglaskom obilježen glas njezine bake: *Zašto ne nađeš nekog finog momka? Katolika iz porodice koju poznajemo? Marisol, ovim mi slamaš srce.*

»Mogu samo pretpostaviti«, šapnuo je mračan glas s naglaskom i otezanjem koji joj nisu bili poznati, »da vam poruka nije prenesena. Je li to točno? Je li Benloise jednostavno propustio prenijeti vam tu poruku — i to je razlog zašto ste se, nakon što sam jasno ukazao na moje namjere, ipak pojavili u razgledanju moje kuće? Mislim da se upravo to dogodilo — možda glasovna poruka koja još nije isporučena. Ili pisana — elektronska. Da, vjerujem da je veza s Benloiseom bila izgubljena, nije li tako?«

Pritisak se još više pojačavao, ukazujući da u pričuvi ima još snage — što su u najmanju ruku bili zastrašujući izgledi.

»Nije li tako?« zarežao je.

»Da«, protisnula je. »Da, tako je.«

»Dakle, mogu očekivati da vas više neću zaticati ovdje okolo na skijama. Nije li tako?«

Ponovo ju je povukao, tako da su joj od boli oči malo zakolutale. »Da«, jedva je uspjela prozboriti.

Čovjek je popustio stisak dovoljno da joj dozvoli ugrabiti nešto zraka. Zatim je nastavio govoriti, neobično zavodljivim glasom. »A sada, postoji nešto što trebam prije nego vas pustim da odete. Reći ćete mi što znate o meni — sve.«

Sola se namrštila, pomišljajući da je to glupo. Bez dvojbe, ovakav čovjek bi znao za sve informacije koje bi netko treći mogao prikupiti o njemu.

Dakle, bio je to test.

Kako je veoma željela opet vidjeti svoju baku, Sola je rekla: »Ne znam vam ime, ali mogu naslutiti čime se bavite, te što ste učinili.«

»A to bi bilo?«

»Mislim da ste vi onaj koji je poubijao sve one sitne dilere u gradu kako bi osigurao teritorij i kontrolu.«

»U novinama i na vijestima su te smrti označene kao samoubojstva.«

Ona je samo nastavila dalje — napokon, nije bilo razloga prepirati se. »Znam da živite sami, koliko sam mogla vidjeti — i da vam je kuća opremljena nekim veoma čudnim prozorima. Kamuflažom koja je osmišljena tako da se čini kao unutrašnjost kuće, ali... iza toga stoji nešto drugo. Samo ne znam što.«

Ono lice nad njom ostalo je krajnje nepomično. Pribrano. Smireno. Kao da je nije na silu držao u mjestu — ili prijetio da će je ozlijediti. Ta je kontrola bila... erotična.

»I?« potaknuo ju je.

»To je sve.«

Udahnuo je dim iz cigare koju je držao u zubima, tako da se veliki narančasti vrh još jače zažario. »Samo jednom ću vas pustiti da odete. Razumijete li to?«

»Da.« Odmaknuo se tako naglo da je morala zamahnuti rukama kako bi povratila ravnotežu, zakopavši štapove u snijeg. Čekaj, gdje li je...

Čovjek se pojavio odmah iza nje, nogu ukopanih s obje strane tragova koje su ostavile njezine skije, kao fizička prepreka na putu kojim je došla od njegove kuće. Dok su je lijevi biceps i desni ručni zglob pekli od krvi koja je nahrupila u dotad stegnuta područja, na potiljku je osjetila upozoravajuće trnce.

Bježi odavde, Sola, rekla je samoj sebi. Istoga trenu.

Ne želeći riskirati da bude opet uhvaćena, pohrlila je naprijed na ralicom očišćen put, trudeći se voskom premazanim skijama pronaći uporište u ugaženom, poleđenom snijegu.

Dok je napredovala, on ju je slijedio, hodajući polako, neumoljivo, poput velike mačke koja slijedi plijen s kojim se namjerava samo poigrati — zasad.

Ruke su joj drhtale dok je vrhovima štapova otpuštala vezove i žurila spremi skije u prtljažnik svojeg automobila. Cijelo to vrijeme on je stajao nasred ceste i promatrao je, a dim one cigare mu je preko ramena odnosio hladan vjetar koji je puhao prema rijeci.

Ušavši u auto, zaključala je vrata, pokrenula motor i pogledala u retrovizor. U sjaju svjetala njezinih kočnica izgledao je poput pravog oličenja zla, crnokos čovjek s licem pristalim kao u princa i okrutnim poput oštrice.

Nagazivši na gas, skrenula je na cestu i pohitala niz nju, a pogon na sve kotače osigurao joj je potrebno prianjanje uz snijeg.

Opet je bacila pogled na retrovizor. Još uvijek je bio ondje...

Sola je prebacila nogu na kočnicu i skoro sletjela s ceste.

Njega je nestalo.

Baš kao da je ispario u zrak. Jednoga je trenutka bio ondje... a sljedećega nevidljiv.

Trgnuivši se, opet je nagazila gas i prekrížila se preko ustreptalog srca.

Obuzeta ludom panikom, zapitala se: Što je on, dovraga, bio?

Trideseto poglavlje

Tpravo dok su se kapci na prozorima podizali zbog nadolazeće noći, Layla je začula kucanje na vratima — i, još i prije nego je kroz vrata do nje dopro vonj, znala je tko joj je došao u posjet.

Nesvjesno je rukom krenula prema kosi — i otkrila da je potpuno raščupana, zamršena od onog cjelodnevnog premještanja i okretanja. Još više od toga, nije se uopće potrudila presvući onu odjeću za izlaske koju je na sebe navukla u klinici.

»Uđi«, dozvala je, pridižući se malo više i poravnavajući pokrivače koje je navukla do grudi.

Qhuinn je bio odjeven u borbenu odoru, po čemu je ocijenila da je noćas u smjeni — ali možda i nije. Nije bila upućena u raspored.

Kad su im se pogledi sreli, namrštila se. »Ne izgledaš dobro.«

Podigao je ruku do zavoja na čelu. »Ah, ovo? Samo ogrebotina.«

Premda nije ozljeda bila ono što joj je privuklo pažnju. Bio je to prazan pogled i sablasne udubine ispod njegovih jagodica.

On je zastao. Omirisao zrak. Probljedio.

Istoga je trena pogledala u svoje ruke, svoje opet isprepletene ruke. »Molim te, zatvori vrata«, rekla je.

»Što se događa?«

Kad su vrata po njezinu zahtjevu bila zatvorena, duboko je uzdahnula. »Sinoć sam otišla do Haversove klinike...«

»Što?«

»Krvarila sam...«

»Krvarila!« Pohitao je bliže njoj i samo što se nije spotaknuo preko kreveta. »Zašto mi, *dovraga*, nisi rekla?«

Najdraža Čuvardjevo, nije se mogla skloniti pred njegovim gnjevom — istinu govoreći, trenutačno je bila posve nemoćna i nije se mogla uzdati u bilo kakvo samoodržanje.

Qhuinn je istoga trena obuzdao svoj bijes, odmaknuo se i počeo kružiti uokolo. Kad se opet okrenuo prema njoj, mrzovoljno je rekao: »Oprosti, nisam mislio vikati — samo sam... zabrinut za tebe.«

»Oprosti ti meni. Trebala sam ti reći... ali bio si u borbi i nisam te htjela uznemirivati. Ne znam... iskreno, vjerojatno nisam normalno razmišljala. Obuzela me je panika.«

Qhuinn je sjeo do nje, povivši široka ramena dok je preplitao prste i laktima se oslanjao na koljena. »Dakle, što se događa?«

Mogla je jedino slegnuti ramenima. »Pa, kao što možeš osjetiti... krvarim.«

»Koliko?«

Pomislila je na ono što je rekla bolničarka. »Dovoljno.«

»Koliko dugo?«

»Počelo je prije otprilike dvadeset četiri sata. Nisam htjela poći doktorici Jane jer nisam bila sigurna koliko će to privatno biti — a k tome, ona nema previše iskustva s trudnoćom u naše vrste.«

»Što je rekao Havers?«

Sada je ona bila ta koja se mrštila. »Odbio mi je reći.«

Qhuinn je naglo podigao glavu. »Molim?«

»Zbog mojeg statusa Odabranice, razgovarat će samo s Primužjakom.«

»Zajebavaš me.«

Odmahnula je glavom. »Ne. Ni ja nisam mogla u to povjerovati — i bojim se da sam odande otišla pod manje nego optimalnim okolnostima. Spustio me je na razinu objekta, kao da ja uopće nisam važna... samo spremnik...«

»Znaš da to nije istina.« Qhuinn ju je uzeo za ruku, a u raznobojnim mu je očima gorio plamen. »Za mene ne. Za mene nikad.«

Posegnula je rukom i dotaknula mu rame. »Znam to, ali hvala što si to izgovorio.« Zadrhtala je. »To je ono što sada trebam čuti. A što se tiče onoga što se događa... sa mnom... bolničarka je rekla da to nitko nije u stanju zaustaviti.«

Qhuinn se zagledao dolje u tepih i dugo ostao u tom položaju. »Ne razumijem. Nije trebalo biti tako.«

Progutavši taj užasan osjećaj neuspjeha, uspravila se u sjedeći položaj i pogladila ga po leđima. »Znam da si ovo želio jednako koliko i ja.«

»Ne možeš ga izgubiti. To jednostavno nije moguće.«

»Po onome što sam shvatila, statistike nisu dobre. Niti na početku... niti na kraju.«

»Ne, to nije točno. Ja sam... je vidio.«

Layla je pročistila grlo. »Snovi se ne ostvaruju uvijek, Qhuinne.«

Činilo se to jako jednostavnim za izgovoriti. I samo po sebi očito. Ali boljelo je do srži.

»To nije bio san«, rekao je jednoličnim glasom. Ali tada se trgnuo i opet je pogledao. »Kako se osjećaš? Boli li te?«

Kad ona nije odgovorila jer mu nije htjela lagati o grčevima, skočio je na noge. »Idem po doktoricu Jane.«

Ona ga je šćepala za ruku, zaustavljajući ga. »Čekaj. Promisli o ovome. Ako izgubim... mlado...« Zastala je da prikupi snage nakon što je to oblikovala u riječi. »Nema razloga ikome išta govoriti. Nitko ne treba znati. Možemo samo pustiti da priroda...« Glas joj se u tome trenu slomio, ali natjerala se da nastavi. »... odradi svoje.«

»Dovraga s time. Neću ugrožavati tvoj život samo da bih izbjegao sukobe.«

»To neće spriječiti pobačaj, Qhuinne.«

»Nije pobačaj jedino zbog čega brinem.« Stisnuo joj je ruku. »I ti si važna. Zato istoga trena idem po doktoricu Jane.«

Da, zbilja jebeš to drži-sranja-u-tajnosti, pomislio je Qhuinn odlazeći prema vratima.

Čuo je priče o ženka koje su tijekom pobačaja iskrvarile — i premda nije imao namjeru to podijeliti s Laylom, nešto će u vezi toga poduzeti.

»Qhuinne. Stani.« Dozvala ga je Layla. »Promisli o onome što činiš.«

»Promislio sam. I to dobro.« Nije čekao daljnju raspravu. »Ti ostani ovdje.«

»Qhuinne...«

Još joj je mogao čuti glas dok je zatvarao vrata i davao se u trk, kroz kratak hodnik i dolje niz stube. Ako bude imao imalo sreće, doktorica Jane će još biti zabavljena Zadnjim obrokom sa svojim *helrenom* — njih dvoje su sjedili za stolom kad je pošao gore vidjeti Laylu.

Došavši do predvorja, zaškripao je najkicama po podnom mozaiku, hitajući ispod lukovima nadsvođenog prolaza u blagovaonicu.

Vidjeti liječnicu kako još uvijek ondje sjedi bila je prava sreća i najprije je osjetio poriv da glasno izvikne njezino ime. Ali tada je shvatio da za stolom sjedi i dobar broj Braće jedući desert.

Sranje. Bilo bi mu lako reći da ima posla s posrtajem da se to što su učinili već pročulo. Ali Layla? Kao sveta Odabranica, ona je mogla izgubiti mnogo više od njega. Phury je bio prilično pravičan frajer, pa su postojali dobri izgledi da oko toga neće dizati prašinu. Ali ostatak društva?

Kad je u pitanju bila vika, on je tu već imao bogatih iskustava, a njoj to nije želio.

Qhuinn je pohitao uokolo do mjesta gdje su se V. i Jane zavalili u sjedalicama i opuštali, Brat pušeći ručno smotanu cigaretu, a liječnica smiješeći se pošalicama koje joj je dobacio njezin partner.

Istoga trena kad je dobra liječnica podigla pogled prema njemu, uspravila se u sjedalici.

Qhuinn se svalio do nje i nešto joj šapnuo u uho.

Niti sekundu kasnije, već je bila na nogama. »Vishouse, moram ići.«

Brat je podigao svoje dijamantne oči. Očito je trebao samo jedan pogled na Qhuinnovo lice: nije postavljao nikakvih pitanja, samo je jednom kimnuo glavom.

Qhuinn i liječnica su zajedno pohitali van.

Zahvaljujući svojem beskrajnom povjerenju, doktorica Jane nije gubila vrijeme s nikakvim kako-se-ta-trudnoća-dogodila. »Koliko dugo krvari?«

»Dvadeset četiri sata.«

»Koliko mnogo?«

»Ne znam.«

»Ima li kakvih drugih simptoma? Vrućica? Mučnina? Glavobolja?«

»Ne znam.«

Zaustavila ga je kad su došli do velikog stubišta. »Pođi do tunela. Moja je torba na pultu, uz zdjelu s jabukama.«

»Primljeno.«

Qhuinn nikad u životu nije tako brzo trčao. Van iz vestibula. Preko snijegom pokrivenog dvorišta. Utipkao je šifru za ulazak u tunel, pa odjurio do V.-ovog i Butchovog prebivališta.

Inače nikad ne bi ulazio bez kucanja — dovraga, prije nego što bi prethodno dogovorio vrijeme sastanka. Ipak, jebeš to večeras...

Oh, dobro, crna torba je uistinu bila pored jabuka.

Ščepavši je, izjurio je van, projurio u povratku pored parkiranih automobila i otresao noge od snijega, čekajući da mu Fritz otvori ulaz u palaču.

Zamalo je pregazio *slugana*.

Dospjevši do drugog kata, projurio je pored otvorenih vrata Wrathove radne sobe i uletio u gostinsku sobu koju je Layla koristila. Zatvorivši za sobom vrata, zadihano se uputio do kreveta gdje je dobra doktorica već stajala.

Bože, Layla je bila bijela poput plahte. Ali opet, strah i gubitak krvi će to izazvati kod ženki.

Doktorica Jane je bila usred rečenice dok je od njega uzimala torbu. »Mislim da bih trebala započeti s pregledom tvojih vitalnih organa...«

Bum!

Dok je glasna grmljavina odjekivala sobom, Qhuinnu je prva pomisao bila da se baci na obje ženke i zaštititi ih svojim tijelom.

Ali nije se radilo o bombi. Bio je to Phury, koji je snažnim udarcem širom otvorio vrata.

Dok je prelazio pogledom s Layle na doktoricu Jane, pa na Qhuinna i opet natrag, Bratove žute oči su se žarile, i to ne na dobar način.

»Koji se vrug ovdje događa?« upitao je užarenih nosnica jer je očito uhvatio onaj isti vonj kao i Qhuinn. »Vidim doktoricu kako bezglavo juri uz stube. Zatim Qhuinna s njezinom torbom. A sada... bolje je da netko počne govoriti. Ovog istog prokletog časa.«

Ali on je već znao. Jer je gledao u Qhuinna.

Qhuinn se suočio s Bratom. »Napravio sam joj mlado...«

Nije imao šanse dovršiti rečenicu. Zapravo, jedva je došao do riječi koja je započinjala s *m*.

Brat ga je samo podignuo rukama i bacio o zid. Dok su mu leđa upijala udarac, od boli mu je eksplodirala i vilica — što je nagovještavalo da ga je Phury usput i dobro tresnuo šakom. Zatim su ga grube ruke pritisnule uza zid tako da su mu noge visjele oko petnaest centimetara iznad lijepog orijentalnog čilima — upravo kad su se ljudi počeli okupljati na do vratku.

Izvršno. I publika.

Phury se unio licem u Qhuinnovo i ogolio očnjake. »Što si joj učinio?«

Qhuinn je progutao krv koja mu je ispunila usta. »Osjetila je potrebu. Ja sam je uslužio.«

»Ti je ne zaslužuješ...«

»Znam.«

Phury ga je opet tresnuo. »Ona zaslužuje bolje od ovoga...«

»Slažem se...«

Bang! Opet o zid. »Jebem ti, zašto si onda to...«

Rezanje koje je odjeknulo sobom bilo je dovoljno jako da zatrese zrcalo do Qhuinnove glave — kao i komplet srebrnih četki za kosu na stolu i kristale na svijećnjacima uz vrata. Najprije je bio siguran da se radilo o Phuryju... samo, tada su se Bratove obrve žestoko namrštile i mužjak je bacio pogled preko ramena.

Layla je ustala s kreveta, prilazeći njima dvojici — i, jebenog li sranja, pogled u njezinim očima bio je takav da je mogao oguliti boju s vrata automobila: unatoč tome što joj nije bilo dobro, očnjaci su joj bili iskeženi, prsti zgrčeni u kandže... a ledeni zrak koji se oko nje širio natjerao je Qhuinnov potiljak da se upozoravajuće naježi.

Rezanje nije bilo nimalo slično zvuku koji bi trebao izvirati iz ženke... a ponajmanje iz nježne ženke statusa Odabranice.

I, ako ništa drugo, opak ton njezinog glasa bio je još gori: »Pusti. Ga.«

Gledala je u Phuryja kao da je potpuno spremna iščupati Bratu ruke iz ramena i zatući ga tim batrljcima ako ne učini točno ono što je rekla.

I hej, tko bi rekao — odjednom je Qhuinn opet mogao normalno disati, a najkice su mu se opet našle na podu. Baš poput čarolije.

Phury je ispružio dlanove preda se. »Layla, ja...«

»Da ga nisi taknuo. Ne zbog ovoga — jesmo li se razumjeli?« Prebacila je težinu na prednji dio stopala, kao da je spremna svakoga trena skočiti mu za vrat. »On je otac mojega mladoga i priznat će mu se sva prava i privilegiji toga statusa.«

»Layla...«

»Jesmo li se razumjeli?«

Phury je kimnuo svojom višebojnom glavom. »Da, ali...«

Ona je na starom jeziku prosiktala: »Ako se njemu išta dogodi, potražiti ću te i pronaći gdje spavaš. Nije me briga gdje ili s kime liježeš, moja će osveta padati na tebe dok se ne utopiš.«

Posljednja je riječ bila prijeteća, ali se izgubila u ponovnom režanju.

Mrtva tišina.

Sve dok doktorica Jane nije suho rekla: »Iiii, eto zašto govore da su ženke ove vrste opasnije od mužjaka.«

»Istina je«, promrmljao je netko vani u dvorani.

Phury je frustrirano podigao ruke. »Samo želim najbolje za tebe, i to ne samo kao zabrinut prijatelj — to je moj jebeni posao. Osjetila si potrebu, a da nisi nikome rekla, legla si s njime...« — kao da je Qhuinn pseće govno — »a zatim nikome nisi rekla da imaš zdravstvenih tegoba. I ja bih trebao zbog toga biti sretan? Koji kurac?«

Zatim se između njih dvoje poveo nekakav razgovor, ali ga Qhuinn nije čuo: sva mu se svijest povukla duboko u mozak. Čovječe, Bratov veseli mali komentar ne bi trebao ovako jebeno boljeti — nije značilo da takve komentare nije slušao i ranije ili, dovraga, i sam tako razmišljao o sebi. Ali iz nekog su razloga te riječi taknule tektonski rascjep koji je zatutnjao u samoj njegovoj srži.

Podsjetivši se da ne može biti tragedija isticanje nečega očitog, oslobodio se iz te spirale srama i pogledao uokolo. Jest, svi su se pojavili na otvorenim vratima — i još jednom, stvari za koje je želio da ostanu u privatnosti događale su se pred publikom od tisuća osoba.

Ali barem Layla za to nije marila. Dovraga, činilo se kao da to niti ne primjećuje.

I bilo je pomalo smiješno vidjeti sve te profesionalne ratnike nevoljne da krenu na mužjaka jedne ženke. Pa opet, ako si htio preživjeti u poslu koji su oni obavljali, točna procjena rizika je bila nešto što su rano razvijali — čak niti Qhuinn, koji je bio predmetom zaštitnog nagona kojim je Odabranica drimala, ne bi se usudio dotaknuti je.

»Ovim se odričem svojega statusa Odabranice i usto svih prava i privilegija. Ja sam Layla, posrnula od ovoga otkucaja srca nadalje...«

Phury ju je pokušao prekinuti. »Čuj, ne moraš to činiti...«

»... i zauvijek. Ja sam okaljana u očima i tradicije i prakse, više nisam djeвица, začela sam mlado, premda ću ga izgubiti.«

Qhuinn je potiljkom udario o zid. Prokletstvo.

Phury je provukao ruku kroz svoju gustu kosu. »Jebem ti.«

Kad se Layla zanjihala na nogama, svi su potrčali prema njoj, ali ona je odgurnula sve ruke od sebe i sama se vratila u krevet. Oprezno je legla, kao da je sve boli, i klonula glavom.

»Moja je kocka bačena i spremna sam živjeti s posljedicama toga, kakve god one bile. To je sve.«

Na njezino su se odricanje u gomili podigle brojne obrve, ali nitko nije prosvjedovao: nakon kratkog vremena gomila znatizeljnika se razišla, premda je Phury ostao na svojem mjestu. Kao i Qhuinn i liječnica.

Vrata su se zatvorila.

»Dobro, posebno nakon svega ovoga, moram ti pregledati vitalne organe«, rekla je doktorica Jane, naslanjajući ženu na jastuke i pomažući joj da vrati na sebe pokrivače koje je bila zbacila s kreveta.

Qhuinn se nije micao dok je na vitku ruku navlačila narukvicu tlakomjera i oglašavao se niz *puf-puf-puf* zvukova.

Phury je s druge strane šetao uokolo — barem dok se nije namrštio i dohvatio svoj mobitel. »Je li me zato sinoć zvao Havers?«

Layla je kimnula glavom. »Išla sam tamo potražiti pomoć.«

»Zašto nisi došla meni?« promrmljao je Brat sebi u bradu.

»Što je Havers rekao?«

»Ne znam jer nisam preslušao govornu poštu. Mislio sam da za to nema razloga.«

»Naglasio je da će razgovarati samo s tobom.«

Na to je Phury pogledao u Qhuinna, pooštrivši onaj svoj žuti pogled. »Hoćeš li se združiti s njome?«

»Ne.«

Izraz Phurvjeva lica opet je postao leden. »Dovraga, kakav si ti to mužjak...«

»On nije zaljubljen u mene«, presjekla ga je Layla. »Niti ja u njega.«

Dok je Primužjak vrtio glavom, Layla je nastavila: »Željeli smo mlado.«
Uspravila se u sjedeći položaj dok joj doktorica Jane s leđa osluškivala srce. »Tu je započelo i završilo.«

Sada je Brat opsovao. »Ne shvaćam.«

»Oboje smo na mnogo načina siročad«, rekla je Odabranica. »Mi samo želimo... željeli smo... vlastitu obitelj.«

Phury je glasno uzdahnuo i otišao do stola u kutu, pa se svalio u tapeciranu sjedalicu. »Dakle. Ah. Pretpostavljam da ovo malo mijenja stvari. Mislio sam da...«

»To nema nikakve veze«, upala je Layla. »To je ono što jest. Ili je bilo... kao što bi mogao biti slučaj.«

Qhuinn je zatekao sebe kako bez nekog pravog razloga trlja oči. Što nije značilo da su zamagljene ili neko slično sranje. Ne. Uopće ne.

Samo je bilo tako... prokleta tužno. Cijela ta jebena stvar. Od Layline bolesti, preko Phuryjeve nemoćne iscrpljenosti do sve veće boli u njegovim vlastitim grudima, sve je to bila nekakva ozbiljna i prokleta petljanija.

Trideset prvo poglavlje

E baš sam to tražio.«

Kad je to rekao, Trez je koračao po golemom, praznom prostoru skladišta, a njegove čizme glasno su odjekivale. Iza sebe, dobro je osjetio olakšanje koje je obuzelo agenticu za nekretnine, koja je stajala na vratima.

Pregovori s ljudskim bićima? Kao da djetetu otmeš lizalicu.

»Mogli biste preobraziti ovaj dio grada«, rekla je žena. »Ovo je sjajna prilika.«

»Točno rečeno.« Premda on tu nije zamišljao skupe trgovine i otmjene restorane: on tu vidi salone za tetovažu i *piercing*, jeftine kafiće i porno kina.

A on s tim uopće nema problema. Čak se i makroi ponose svojim poslom... pravo rečeno, on mnogo, mnogo više vjeruje vlasnicima salona za tetovažu nego tzv. »uglednim građanima«.

Trez je pogledao naokolo. Dvorana je fantastična, visoka i prostrana, mnogobrojni četvrtasti prozori, a većina ih je bila razbijena i pokrivena zakovanim daskama. Krov je solidan... pa, recimo da je solidan. Valovite ploče od lima sprečavale su prodiranje snijega, ali ne i hladnoću. Betonski pod, ali vidi se da postoji i niža razina... na nekim mjestima ugrađena su vratašca, premda se nisu sva mogla lako otvoriti. Električne instalacije na prvi pogled su dobre, nema klima uređaja, a vodoinstalacije su zajebancija.

Međutim, u mislima on nije vidio to prostoriju... a ne, vidio je nešto drugo, golem i raskošan klub. Naravno, u taj projekt treba uložiti golema sredstva i mnogo mjeseci rada. Međutim, naposljetku će Caldwell imati novi klub u koji će svi dolaziti, a on će imati još jedan izvor prihoda.

Svi su na dobitku.

»Pa, koliko biste vi ponudili?«

Trez je pogledao ženu. Ona je prava profesionalka, u crnom kaputu od vunene tkanine, tamni komplet, suknja ispod koljena... devedeset posto njezina tijela je pokriveno, ne samo zbog toga jer je prosinac. A ipak, premda je zakopčana do grla i ima ozbiljnu frizuru, zgodna je kao i sve žene koje ga privlače: ima grudi i meku, glatku kožu i ono mjesto među nogama s kojim se voli igrati.

A on se njoj sviđa.

To je shvatio jer je pognula glavu kad ju je pogledao u oči, po činjenici da nije znala što će sa svojim rukama... zavukla ih je u džepove kaputa, zatim je prčkala po kosi, zatim je uvukla rub svilene košulje...

Ima on boljih zamisli kako da provedu vrijeme zajedno.

Trez se nasmiješio i prišao joj... stao je kad je bio tik do nje. »Da. To želim.«

Ona je smjesta shvatila njegovu dvosmislenu poruku, pa se zacrvenila, ne zbog hladnoće nego od uzbuđenosti. »O. Bože.«

»Gdje želite da to učinimo?« polako je rekao.

»Da iznesete svoju ponudu, hoćete reći?« Nakašljala se. »Trebate mi samo reći što... želite i ja ću... vas poslušati.«

Uh, ona nije navikla na usputan seks. Dražesno.

»Ovdje.«

»Oprostite?« rekla je i konačno ga pogledala u oči.

Polako se nasmiješio, ali je pripazio da ne iskesi očnjake. »Ponuda. Hoćemo li to tu obaviti?«

»Zaista?« iznenađeno je rekla.

»Da. Zaista.« Prišao joj je, ali ne tako blizu da se dodirnu. Uživao je u zavodjenju, ali ona mora biti potpuno sigurna da to želi. »Spremni?«

»Da... iznesete... ponudu.«

»Da.«

»Pa, uh, tu je hladno«, rekla je. »Možda u mom uredu? Onamo najčešće... obavljamo... poslove.«

Odjednom je u mislima vidio svog brata kako sjedi na kauču kod kuće, zuri u njega kao da će opet upasti u jebene probleme... ta pomisao snažno ga je pogodila, a on je shvatio da je poševio gotovo sve žene koje je upoznao u zadnjih... sranje, otkad to traje?

Pa, očito je da s njima ne bi bio da nisu sazrele za parenje.

Ili da nisu plodne.

Dakle, bilo ih je deset, ili dvadeset? Super. Pravi junak.

Koji *kurac* on radi? Nije htio poći u ured te žene... kao prvo, nema vremena, ako želi stići na otvorenje Željezne maske. Dakle, jedina opcija je tu, s nogu, neka zadigne suknju i obgrli ga nogama oko bokova. Brzo i učinkovito, a onda će svatko poći svojim putem.

Nakon što joj kaže koliko bi mogao platiti, naravno.

A što onda? Neće biti ševe nakon sklopljenog posla. On vrlo rijetko jebe dvaput istu ženu, i to samo ako ga užasno privlači ili je strašno jebežljiv... a ovo nije ta situacija.

Zaboga, što će on konkretno od toga imati? Neće je vidjeti голу. Neće se goli priljubiti jedno uz drugo.

Ako... se o tome radi.

Kad je zadnji put zaista bio sa ženom? Mislim, zaista. Recimo... fina večera, malo muzike, malo maženja prije odlaska u spavaću sobu... a onda dugo, sporo, strpljivo jebanje i dva-tri orgazma.

A nakon toga neće biti panike i osjećaja kako se guši.

»Htjeli ste nešto reći?« upitala ga je žena.

iAm je u pravu. Njemu ne trebaju ta sranja. Dovraga, njemu ta agentica za nekretnine nije čak ni zgodna. Stoji tu pred njim, dostupna je, a vjenčani prsten na njezinoj ruci znači da vjerojatno neće praviti probleme kad sve bude gotovo... zbog toga jer bi mogla biti na gubitku.

Trez je uzmaknuo. »Slušajte, ja...« Kad mu je u džepu zazvonio mobitel, pomislio je, *u pravi čas*. »Oprosti. Moram se javiti. Hej, kako ide, mlađi brate?«

»Imamo društvo«, rekao je iAm prigušenim glasom. Trez se smjesta napeo. »Tko i gdje?«

»Doma sam.«

Uh, sranje. »Tko.«

»Nije tvoja zaručnica, smiri se. Došao je AnsLai.«

Visoki svećenik. Super. »Pa, imam posla.«

»Nije došao zbog mene.«

»Onda mu je bolje da se vrati onamo otkud je došao, zbog toga što sam zauzet.« Šutjeli su, a on je sa svakom sekundom bio još nervozniji. Nije mogao mirovati, pa je hodao naokolo. »Pazi, što želiš da učinim?«

»Prestani odugovlačiti i izađi s ovim na kraj.«

»Nemam s čim izaći na kraj. Vidimo se kasnije, u redu?«

Čekao je odgovor. Umjesto toga, veza se prekinula. Pa ipak, kad očekuješ da će tvoj brat počistiti tvoja sranja, onda on zacijelo neće biti raspoložen da se uljudno pozdravi na kraju razgovora.

Trez je ugasio mobitel i pogledao agenticu za nekretnine. Široko se nasmiješio, prišao joj je i pogledao. Njezin ruž je za nijansu previše napadan za njezin ten, ali nije mario.

To sranje neće još dugo biti na njezinim usnicama.

»Pokazat ću ti da tu može biti toplo i ugodno«, rekao je i polako rastegnulo usta u osmijeh.

U palači Bratstva, u Laylinoj sobi, više zainteresiranih strana uspostavilo je svojevrsno primirje.

Phury nije htio tretirati Qhuinna kao ukras na zidu. Laylu su pregledali. A vrata su bila zatvorena, pa će o svemu što će se dogoditi svjedočiti samo četiri neposredno nazočne osobe.

Qhuinn je čekao da doktorica Jane prva progovori.

Kad je naposljetku skinula stetoskop s vrata, opet je sjela. Njezino lice nije mu ulijevalo previše nade.

Nije shvaćao. Vidio je svoju kći pred vratima Sjenosvijeta: kad ga je Straža časti pretukla i polumrtvog ostavila pored puta, otišao je gore, samo Bog zna kamo i pristupio bijelom oltaru... a pred dverima ugledao je mladu ženku koja je isprva imala oči iste boje, a onda je imala jedno plavo i jedno zeleno oko, kao i on.

Da to nije vidio svojim očima, zacijelo se ne bi ni pario s Laylom. A bio je potpuno siguran da je sudbina bila određena, a o tome u snu nije razmišljao...

Sranje, možda je to mladunče nastalo u nekom drugom sparivanju... negdje drugdje na rodoslovlju.

Kao da će on ikad biti s nekim? Bilo kad?

Nema šanse. Ne sad kad je jednom bio s Blayem.

Ništa od toga.

Čak i ako nikad više ne bude u krevetu sa svojim bivšim prijateljem, on nikad neće biti s drugim. Tko je njemu ravan? A celibat je bolji kompromis... pa ipak, samo će mu to biti ponuđeno od ostatka stanovništva na svijetu.

Doktorica Jane se nakašljala i uzela Laylu za ruku. »Tvoj krvni tlak je malo niži. Bilo ti sporo kuca. Mislim da se i jedno i drugo može popraviti s boljom ishranom...«

Qhuinnu je došlo da skoči s kreveta i ispruži zapešće. »Evo... tu... evo me.«

Doktorica Jane mu je stavila ruku na rame i nasmiješila se. »Ali to nije ono što mene brine.«

Ukočio se... a krajičkom oka je vidio da se i Phury ukočio.

»Postoji jedan problem.« Liječnica je opet pogledala Laylu i obratila joj se mirnim, jasnim glasom: »Ne znam mnogo o trudnoći vampira... dakle, iako to ne bih htjela reći, moraš opet poći kod Haversa.« Podigla je ruku, kao da očekuje da će joj se svi suprotstaviti. »Radi se o njoj i njezinom mladunčetu... moramo ih odvesti osobi koja će je stručno pregledati. A, Phury«, pogledala je Brata, »ti moraš poći s njom i Qhuinnom. Zbog tvoje nazočnosti svima će biti lakše.«

Svi su počeli govoriti uglas.

»U pravu je«, naposljetku je rekao Qhuinn. A onda se obratio Primužjaku. »Ali ti moraš reći da si otac. Više će je poštovati. Sa mnom? Vjerojatno je ne bi htio ni pregledati... ako je posrnula, a jebala se s defektnim? Otjerat će nas.«

Phury je zinuo, ali nije ništa rekao.

Nije se radilo o tome da nema što za reći.

Phury je uzeo svoj mobitel i nazvao kliniku kako bi osoblju rekao da dolaze, a po njegovom glasu naslućivalo se da je spreman spaliti te prostorije ako se Havers i njegovi pomoćnici budu zajebavali.

Kad je to bilo riješeno, Qhuinn je prišao Layli.

Tiho je rekao: »Sada će biti drugačije. On će se za sve pobrinuti. Ne brini se, s tobom će postupati kao s kraljicom.«

Layla je razrogačila oči, ali je ostala pribrana. »Dobro. U redu.«

Poanta? Nije samo taj Brat bio spreman za okršaj. Ako Havers bude uvaljivao Layli ona *glimerina* sranja, Qhuinn će ga prebiti na mrtvo ime. Layla nije zaslužila te pizdarije, ona nije kriva ni zbog toga što je odbila partnera.

Jebi ga. Možda je bolje što se odlučila na prekid trudnoće. Zar je on zaista htio osuditi to dijete da nosi njegov DNK?

»I ti ćeš poći?« upitala ga je, kao da nije slušala razgovor.

»Da. Odmah dolazim.«

Kad je Phury isključio mobitel, oštro ih je pogledao žutim očima: »U redu, dakle, primit će nas čim se onamo pojavimo. Reći ću Fritz u neka upali Mercedes, ali ja ću voziti.«

»Oprosti«, rekla je Layla kad je pogledala golemog mužjaka. »Znam da sam iznevjerila Odabranice i tebe... ali ti si nam rekao da dođemo ovamo i... živimo.«

Phury se podbočio i duboko udahnuo. Odmahnuo je glavom, a bilo je jasno da ništa od toga nije htio da nju zapadne. »Da, to sam rekao. Točno.«

Trideset drugo poglavlje

Ah, okupljena je strašna sila, pomislio je Xcor kad je pogledao svoje vojnike. Svi su bili naoružani i spremni za noćnu borbu. Prošla su dvadeset četiri sata od njihova hranjenja, pa jedva čekaju da odu van i pronađu neprijatelje... a on je bio spreman da ih pusti iz skućenog prostora ispod skladišta.

Postoji samo jedan problem: netko hoda iznad njih.

U tom trenutku, začuo je korake po drvenim vratašcima iznad svoje glave.

Već pola sata prate kretanje nepozvanih posjetitelja. Jedan je krupan... to je mužjak. Drugi ima lak korak... kao ženka. Međutim, nisu osjetili miris. Podzemna prostorija bila je hermetički zatvorena.

Po svemu sudeći, radi se o dvoje ljudskih bića koja su u prolazu... ali nije mu bilo jasno zbog čega onda to dvoje koji nisu skitnice trate vrijeme lutajući po oronuloj građevini u hladnoj noći. Međutim, tkogod bili, kakav god razlog imali da dođu tu, on će odlučno obraniti svoje pravo da boravi u tom prostoru.

Ali, mogu još malo pričekati. Može li izbjeći ubijanje tričavih ljudskih bića? U tom slučaju on i njegovi vojnici mogu se neometano koristiti tim prostorom.

Svi su šutjeli i slušali korake iznad sebe.

Glasovi. Jedan dublji, drugi viši. Zatim su začuli mobitel.

Xcor je slušao zvonjavu i razgovor koji je uslijedio. Tiho je došao do drugih vratašca na kojima je ta osoba stajala i razgovarala. Umirio se i pažljivo osluhnuo, a čuo je pola vrlo nezanimljivog razgovora iz kojeg nije mogao shvatiti tko s kim razgovara.

Ubrzo su začuli dobro poznate zvukove jebanja.

Zypher se tiho hihotao, a Xcor je ljutito pogledao izroda kako bi ga ušutkao. Iako su vratašca bila zaključana s donje strane, nikad ne znaš kakve će ti probleme stvoriti ti štakori bez repa.

Pogledao je na sat. Pričekao je da stenjanje utihne. Mahnuo je svojim vojnicima neka budu tiho.

Tiho je došao do vratašca na drugom kraju skladišta koja su vodila u prostoriju koja je vjerojatno bila ured poslovođe. Otključao ih je, s pištoljem u ruci se dematerijalizirao i duboko udahnuo.

Nije ljudsko biće.

Pa, tu je jedno ljudsko biće... ali taj drugi je potpuno drugačiji.

Na drugom kraju ulazna vrata se zatvoriše i brava je zaključana.

Xcor se polako šuljao priljubljen uz grubi zid od cigle skladišta te je provirio kroz mliječno staklo na prozoru.

Na malom parkiralištu ugledao je farove automobila.

Opet se dematerijalizirao te se pojavio na krovu skladišta na drugoj strani ulice.

Pa, pogledaj sad ovo.

Dolje je bila Sjena, sjedila je za volanom BMW-a. Sjenin prozor je bio spušten, a uz terenac stajala je ljudska ženka.

Drugi put je u Caldwellu naletio na Sjenu.

A oni su opasni.

Uzeo je mobitel i nazvao Throea kad je pronašao njegovu fotografiju u adresaru. Vojnicima je naredio neka izađu van i bore se. A on će se pobrinuti za terenac.

Ispod njega, tip je uhvatio ženu za vrat, privukao je k sebi i poljubio. Zatim je ubacio u rikverc i odvezao se ne gledajući za sobom.

Xcor je mijenjao položaj kako bi ga mogao pratiti. Pojavljivao se na krovovima, a Sjena je vozila po cesti koja ide paralelno uz rijeku prema kvartu s klubovima...

Kad je to osjetio, isprva je pomislio da je vjetar promijenio smjer.

Iza njega je puhao ledeni vjetar, koji mu je dotad puhao u lice, a onda je pomislio... ne... To dopire iz njega. Zapusi koje je osjetio dolaze iz njegovog tijela...

Njegova Odabranica je u blizini. *Njegova Odabranica.*

Smjesta je odustao od praćenja Sjene te je krenuo prema rijeci Hudson. Što ona radi...

U automobilu. Ona se vozi u automobilu.

Njegovi instinkti su mu rekli da se brzo vozi, ali on je može pratiti. Dakle, jedino objašnjenje jest da je na Sjevernom autoputu i vozi se brzinom oko sto pedeset kilometara na sat.

Zatim se uputio prema skladištima i usredotočio na signal koji je pratio. Već se mjesecima nije nahranio njome, pa se uspaničio kad je shvatio da je signal koji odašilje krv u njezinim venama oslabio... a zatim više nije mogao locirati vozilo.

A onda je uhvatio signal tog luksuznog automobila zato što je usporio i skrenuo na izlaz koji je usmjerio promet prema mostovima. Dematerijalizirao se na gredi. Čvrsto je stajao u vojničkim čizmama na vrhu čelične grede i čekao da ona prođe ispod njega.

Ubrzo je prošla, a zatim je krenula prema drugom dijelu grada na suprotnoj obali.

Pratio ju je sa sigurne udaljenosti, premda se pitao koga on to zavarava. Osjeća li on svoju ženu?

Možda i ona to osjeća.

Ali on će ostati na njezinom tragu.

Qhuinn je sjedio na mjestu suvozača u Mercedesu. Na bokovima je imao dva neupadljiva pištolja, a gledao je u retrovizor i kroz vjetrobran. Uz njega, Phury je sjedio na volanom. Brat je čvrsto stegnuo upravljač vozila kao da nekog davi.

Čovječe, sada imaju cijelu hrpu sranja.

Layla i mlado. Nesreća s Cessnom. Ono što je Qhuinn sinoć učinio svom rođaku. A zatim... pa, tu je i Blay.

O, dragi Bože na nebesima... to s Blayom.

Phury je skrenuo na izlaz koji vodi prema mostovima, a Qhuinn je grozničavo razmišljao o Layli. Kroz glavu su mu prolazile svakojake slike, zvukovi i... okusi onoga što je proživio.

On shvaća da to što se dogodilo između njih nije bio san... a njegovo tijelo jebeno dobro je sve upamtilo, kao da ga je taj seks žigosao i zauvijek ga korjenito promijenio. A ipak, dok je razmišljao kako da riješi tu najnoviju jebenu dramu, taj prekratki susret doimao se kao iz prapovijesti, a dogodio se sinoć.

Bojao se da je to bilo jednom i nikad više.

Ne diraj me na taj način.

Mrzovoljno je protrljao lice.

»Nije riječ o tvojim očima«, rekao je Phury.

»Molim?«

Phury je pogledao stražnje sjedište. »Hej, jeste li dobro?« upitao je ženske. Layla i doktorica Jane su potvrdno odgovorile, a on je kimnuo glavom. »Slušajte, sada ću podići unutrašnje staklo, može? Tu je sve u redu.«

Brat im nije dopustio da mu odgovore, a Qhuinn se uspravio na svom sjedištu kad se zatamnjeno staklo podignulo i prepolovilo unutrašnjost vozila. On ne namjerava izbjeći sukobljavanje, ali to ne znači da mu je to još jednom potrebno... a ako ih je Phury izolirao od njih dvije, onda neće biti ugodno.

»Ne radi se o tvojim očima«, rekao je Brat.

»Oprosti?«

Phury ga je pogledao. »Kad sam se razbjjesnio, to nije imalo nikakve veze s bilo kakvim nedostatkom. Layla je zaljubljena u tebe...«

»Ne, nije.«

»Vidiš, sada si me opet naljutio.«

»Pitaj nju.«

»A prekinut će trudnoću i nosi vaše mlado?« odbrusio mu je Brat. »Da, moš' misliti.«

Qhuinn se trgnuo, a Phury je rekao: »Vidiš, to je problem s tobom. Ti voliš živjeti opasno i divljati... iskreno rečeno, mislim da ti to pomaže da izađeš na kraj sa sranjima koje ti je natovarila tvoja obitelj. Ako si protiv svih i svega? Onda ti ništa ne može nauditi. Vjerovao ti ili ne, ali ja s tim nemam problema. Ti si *ti* i proživljavaš svoje dane i noći kako znaš i umiješ. Ali ako slomiš srce nedužnoj... pogotovo ako se ja brinem za nju? Onda ćemo nas dvojica imati ozbiljan problem.«

Qhuinn je pogledao kroz prozor. Kao prvo, svaka čast tom tipu. Pomisao da Qhuinna osuđuju zbog njegove naravi, a ne zbog genetske mutacije koju on nije htio, označava dobrodošlu promjenu. Hej, ne radi se o tome da se on ne slaže s njim... bar do prije jedne godine, a prije toga? Dovraga, da, prečesto je bio izvan kontrole. Ali, sada je drugačije. On je drugačiji.

Očito je Blayevo distanciranje bio udarac u muda koji mu je bio nužan kako bi konačno odrastao.

»Više nisam takav«, rekao je.

»Dakle spreman si da budeš njezin partner?« On je šutio, a Phury je slegnuo ramenima. »O tome ti govorim. Poanta... ja sam odgovoran za nju, zakonski i moralno. Možda se uvijek ne ponašam kao Primužjak, ali sve ostalo jebeno ozbiljno shvaćam. Muka mi je od pomisli da si ti kriv za njezino stanje i ne mogu povjerovati da to nije učinila kako bi tebi ugodila... kažeš da oboje želite mlado? Jesi li siguran da se nije radilo samo o tebi, a ona je pristala zbog toga jer te je htjela usrećiti? To je u njezinoj naravi.«

Sve je to jedna pretpostavka. A Qhuinn nije mogao osporiti tu logiku, premda je ipak bila pogrešna. A kad je zagladio kosu, odlučio je prešutjeti činjenicu da je Layla došla k njemu. Ako Phury želi misliti da je on kriv, onda u redu... on će podnijeti to breme. Sve će učiniti kako bi smanjio pritisak i skrenuo pozornost s Layle.

Phury ga je pogledao. »To nije bilo u redu, Qhuinne. Pravi mužjak to ne bi učinio. A pogledaj u kakvoj je ona situaciji sada. Ti si kriv. Posjeo si je na stražnje sjedište ovog auta, a to je bilo pogrešno.«

Qhuinn je sklopio oči. Pa, to neće moći izbaciti iz svoje glave bar dvjesto godina. Više-manje.

Kad su došli do mosta i skrenuli ulijevo prema svjetlima grada, držao je jebeni jezik za zubima, a Phury je šutio.

Pa ipak, Brat je sve rekao, zar ne?

Trideset treće poglavlje

A ssail je sada pratio plijen sjedeći za volanom svog terenca. Mnogo udobnije... a nije imao poteškoća da locira tu ženu. Dok je čekao kod Audija da se vrati s njegovog imanja, ispod bočnog retrovizora stavio je uređaj za praćenje.

Sve ostalo riješio je pomoću svog iPhonea.

Kad je nabrzinu pobjegla iz njegovog kvarta... nakon što se namjerno dematerijalizirao kako bi je još više zbunio... ona je prešla rijeku i krenula drugim putem u grad, kroz predgrađe s malim kućicama zbijenim jedna uz drugu i aluminijskim oplatama.

Dok je vozio iza nje, pazeći na razmak između njihovih vozila, gledao je blistava svjetla gradskog kvarta, tisuće treperavih lampica koje su bile razapete po grmlju, visjele s oluka, oko prozora i ulaznih vrata. Ali to ni izdaleka nije bilo sve. Reflektori su obasjali jaslice na malenim travnjacima ispred kuća, a debeli snjegovići s crvenim šalovima i plavim hlačama bili su osvijetljeni iznutra.

A on se kladi da, suprotno od blagdanskih ukrasa, kipovi Djevice Marije uvijek tu stoje.

Kad se njezino vozilo zaustavilo, i on je stao te se parkirao četiri kuće dalje i ugasio farove. Nije odmah izašla iz auta, a kad je naposljetku izašla van, na sebi nije imala zimsku jaknu i uske skijaške hlače koje je nosila kad ga je uhodila. Sada je odjenula debeli crveni džemper i traperice.

Raspustila je kosu.

Njezina gusta tamna kosa, koja se uvijala na vrhovima, padala joj je preko ramena.

Zastenjao je u mraku.

Hitrim, lakim koracima uspela se po četiri betonske stube ispred skromne kuće. Otvorila je zaštitna vrata sa žičanom mrežom, pridržala ih bokom, otključala i zatim za sobom zatvorila ulazna vrata.

Upalila je svjetlo u prizemlju, a on je gledao njezinu sjenu kako hoda po dnevnom boravku. Zbog tankih zastora mogao je vidjeti kuda se kreće, ali je nije jasno vidio.

Sjetio se zaštitnih vrata na svojoj kući. Dugo mu je trebalo da usavrši taj izum, a kuća uz rijeku Hudson bila je savršena za njegov naum. Pregrade su bolje funkcionirale nego što je očekivao.

Ali ona je pametna te je zamijetila preinake, a on se pitao kako je to shvatila.

Upalilo se svjetlo na katu, kao da se netko tko se odmarao probudio kad se ona vratila kući.

Osjetio je žiganje u očnjacima. Pomisao da je čeka neki ljudski mužjak u spavaćoj sobi u kojoj se pare probudila je u njemu želju za dominacijom... premda je to bilo besmisleno. Uostalom, on nju prati zbog svoje sigurnosti i to je sve.

To je baš sve.

Kad je uhvatio kvaku na vratima, zazvonio je njegov mobitel. U pravi čas.

Kad je vidio tko je nazvao, namrštio se i stavio mobitel na uho. »Dva poziva u vrlo kratkom vremenu. Zbog čega sam zaslužio tu čast?«

Rehvenge nije bio raspoložen za zajebanciju. »Nisi mi se javio.«

»Jesam li trebao?«

»Pripazi se, mali.«

Assail je zurio u kućicu. Sve bi dao da sazna što se u njoj događa. Je li na stubištu i svlači se u hodu?

A od koga zapravo taj čime se bavi? Da li to uopće taj... jer zbog čega se presvukla u autu prije nego što je ušla u kuću?

»Halo?«

»Cijenim vaš ljubazan poziv«, rekao je.

»To nije poziv. Ti si jebeni član Vijeća otkad si došao u ovaj svijet.«

»Nisam.«

»Molim?«

Assail se sjetio sastanka u Elanovoj kući početkom zime o kojem Rehvenge nije ništa znao, na koji je došla Družba izroda i pokazala svoju snagu. Sjetio se i atentata na Wratha, pokušaja ubojstva Slijepog kralja... na Assailovom imanju, jebote.

Previše dramatike za njegov ukus.

S uvježbanom lakoćom, održao je isti govor koji je održao Xcorovoj frakciji. »Ja sam po uvjerenju i namjerama poslovan čovjek. Premda poštujem i sadašnjeg suverena i ovlaštenja koja ima Vijeće, zbog poslovnih obaveza nemam ni energije ni vremena da se tome posvetim. Ni sada ni u budućnosti.«

Šutjeli su. A onda se začuo dubok, užasno opak glas: »Čuo sam za tvoje poslove.«

»Stvarno?«

»I ja sam se tim godinama bavio.«

»To mi je poznato.«

»Imao sam vremena i za jedno i za drugo.«

Assail se osmjehnuo u mraku. »Možda nisam nadaren poput tebe.«

»Nešto ću ti otvoreno reći. Ako se ne pojaviš na tom sastanku, onda ću znati da si na strani pogrešne momčadi.«

»Tim riječima si priznao da postoje dvije suprotstavljene momčadi.«

»Shvati to kako hoćeš. Ali ako nisi sa mnom ili kraljem, onda si i moj i njegov neprijatelj.«

A to je bila i Xcorova poanta. Pa ipak, zar postoji treća, neutralna strana u ratu koji se priprema?

»Kralj je ustrijeljen u tvojoj kući, Assaile.«

»Da, znam«, hladno je rekao.

»Mislilo sam da želiš otkloniti sve sumnje u svoju umiješanost.«

»To sam već učinio. Iste večeri rekao sam Braći da ja s tim nemam nikakve veze. Dao sam im vozilo u kojem su kralja odvezli na sigurno. Zbog čega bih to učinio ako sam izdajnik?«

»Da spasiš svoje dupe.«

»Budi siguran da mi za to nije potrebno da nekog razuvjerim.«

»Pa, što namjeravaš učiniti?«

Svjetlo na katu je ugašeno, pa se upitao što ta žena sada radi u tami... i s kim.

Protiv njegove volje, njegovi ocnjaci se ogoliše.

»Assaile. Zaista mi ideš na živce s tim nedostupan-sam-sranjima.«

Assail je ubacio u brzinu. On neće sjediti u autu dok se u kući događa to što se... događa. Jasno je da će prespavati kod kuće i da će tu ostati. Osim toga, na mobitelu će vidjeti ako njezin automobil negdje pođe.

Vozio se niz ulicu te je povećao brzinu. A onda je jasno i glasno rekao: »Ovim dajem ostavku na svoje mjesto u Vijeću. Moju neutralnost u toj borbi za krunu ne može dovesti u pitanje ni jedna ni druga strana...«

»Ti znaš tko je u igri, zar ne?«

»Reći ću otvoreno i neuvijeno... nisam ni na čijoj strani, Rehvenge. Ne znam kako bih to otvorenije rekao... a u rat me nećete uvući ni ti ni tvoj kralj, ni itko drugi. Nemoj me nagovarati ni izazivati i znaj da ću i njima izjaviti da sam neutralan.«

Kad je to rekao, sjetio se da mora narediti Elanu i Xcoru da ne otkriju svoj identitet, a on ih neće odati... ne zato što je mislio da će mu ta skupina uzvratiti uslugu, nego zbog jednostavne činjenice da će, bez obzira tko pobijedi u tom sukobu, onoga tko bude na njihovoj strani smatrati zviždačem kojeg treba zatrti,

ili junakom kojeg treba slaviti. Problem je u tome da će se to saznati tek na kraju, a on se ne želi upuštati u taj rizik.

»Dakle, obratili su ti se«, rekao je Rehv.

»Da, dobio sam kopiju pisma koje su poslali u proljeće ove godine.«

»To je jedini kontakt koji si imao?«

»Da.«

»Lažeš.«

Assail se zaustavio na semaforu. »Ti ništa ne možeš ni reći ni učiniti da me uvučeš u tu igru, dragi *leahdyre*.«

Mužjak s kojim je razgovarao prijeteći je zarežao: »Na to ne računaj, Assaile.«

Zatim je Rehvenge prekinuo vezu.

Assail je opsovao i bacio mobitel na suvozačevo sjedište. Čvrsto je stegnuo šake i udario po volanu.

Ako postoji jedna stvar koju ne podnosi, onda je to uvlačenje protiv njegove volje u tuđe svađe i prepirke. On ne daje ni pišljiva boba tko sjedi na prijestolju ni tko upravlja *glimerom*. On samo želi da ga ostave na miru da zarađuje novac na izrabljivanju štakora bez repa.

Zar je to teško shvatiti, jebote?

Kad se upalilo zeleno svjetlo, naglo je pritisnuo papučicu gasa, iako nije nigdje konkretno pošao. Vozio je bez cilja... a nakon petnaestak minuta, shvatio je da se vozi preko mosta.

Uh, čini se da je njegov terenac odlučio da ga odveze kući.

Kad se dovezao na drugu obalu, njegov mobitel je zazvonio, a on se premišljao hoće li se javiti. Ali blizanci su otišli isporučiti novu pošiljku od Benloisea, pa je htio saznati jesu li se oni sitni dileri pojavili da uzmu svoj dio robe.

To nije bio ni poziv ni SMS.

To je signal da je Audi u pokretu.

Assail je naglo zakočio, presjekao put kamionetu koji je mahnito zatrubio i preko snijegom pokrivenog srednjeg dijela ceste pošao u suprotnom smjeru.

Doslovno je letio preko mosta.

Xcor je stajao na velikoj udaljenosti, pa je gledao kroz dvogled kako bi dobro vidio svoju Odabranicu.

Automobil u kojem se vozila, golema crna limuzina, nastavio je vožnju nakon mosta još desetak kilometara, a zatim je skrenuo na seoski put prema sjeveru. Nakon nekoliko kilometara, neočekivano je skrenuo na makadamsku cestu, uz

koju je s obje strane raslo gusto zimzeleno žbunje. Naposljetku se zaustavio ispred niske betonske građevine, koja nije imala ni prozore, a po svemu sudeći ni vrata.

Izoštrio je fokus kad su iz auta izašla dva mužjaka. Jednog je odmah prepoznao po njegovoj uočljivoj kosi: Phury, sin Ahgonyja... a kruže glasine da je on Primužjak Odabranica.

Xcorovo crno srce brzo je kucalo.

Pogotovo kad je prepoznao drugog mužjaka: to je borac šarenih očiju s kojim se sukobio kod Assaila kad su odvezli kralja na sigurno.

Obojica su izvadili pištolje i osmotrili okolicu.

Xcor stoji niz vjetar, a čini se da nikog drugog nema u blizini, pa pomisli da ako njegova Odabranica ne bude znala gdje se on nalazi, ova će dvojica ostvariti svoj naum s njegovom ženkom.

Ustvari, čini se da su je dovezli u zatvor.

Preko. Njega. Mrtvog.

Ona je nedužna u tom ratu, protiv svoje volje iskorištena je u svakojakim opačinama... a jasno je da će je pogubiti ili zaključati u ćeliju do kraja njezina života na Zemlji.

Ili neće.

Stegnuo je dršku svog pištolja.

Dobra noć da obavi taj posao. Ustvari, sada ima priliku da ona bude njegova, da ju spasi od kazne koju je dobila zato što je nehotice pomogla neprijatelju i bila na njegovoj strani. A možda će zbog toga što je stjecaem okolnosti nepravedno osuđena biti naklonjena svom neprijatelju i spasitelju.

Sklopio je oči zamišljajući je u svojoj postelji.

Kad je Xcor otvorio oči, Phury je otvorio stražnja vrata velikog automobila i sagnuo se. Kad se Brat uspravio, za ruku je iz automobila izveo Odabranicu... borci su je držali ispod ruke i odveli u tu građevinu.

Xcor se pripremao za napad. Nakon dugo vremena koje se činilo kao vječnost, ona je konačno opet u njegovoj blizini, a on neće prokockati šansu koju mu je dala sudbina, sada neće... neće jer se vidi da joj život visi o koncu. A on će pobijediti... ona je u životnoj opasnosti, a to mu je dalo nezamislivu snagu. Njegove misli su kristalno jasne te je razmišljajući o napadu bio potpuno smiren.

Ustvari, nju čuvaju samo dvojica mužjaka... s njima je i ženka, koja je očito nenaoružana, a vidi se da nije uvježbana za borbu niti se namjerava boriti.

On ima dovoljno i previše snage da svlada njezine otmičare.

Kad se pripremio da jurne u napad, na ledenohladnom povjetarcu osjetio je miris svoje Odabranice, taj jedinstveni miomiris koji ga je mogao zaustaviti u mjestu kad je odlučio napasti...

Odmah je prepoznao drugačiju nijansu u mirisu.

Krv.

Ona krvari. A tu je još nešto...

Bez razmišljanja, njegovo tijelo se približilo i materijaliziralo na udaljenosti od samo tri metra, iza barake pored veće građevine.

Shvatio je da ona nije zarobljenica i da je ne vode u ćeliju ni na pogubljenje.

Njegova Odabranica ne može sama hodati. A ti ratnici je brižno pridržavaju. Premda su držali oružje i gledali naokolo hoće li ih netko napasti, s njom su bili nježni kao da nose osjetljiv buket cvijeća.

S njom nisu loše postupali. Na njoj nema ni modrica ni ožiljaka. Trojka je hodala zajedno, a ona je pogledala jednog pa drugog mužjaka i nešto im rekla kako bi ih umirila... točno, ti ratnici nisu namršteni zbog toga jer su agresivni.

Ustvari, to je onaj strah koji je osjetio kad je nanjušio njezinu krv.

Xcorovo srce kucalo je još brže dok je grozničavo razmišljao kako bi shvatio što se događa.

Kad ga se odrekla njegova *mamen* koja ga je rodila, ostavili su ga u sirotištu u Staroj Zemlji i prepustili njegovoj sudbini. Nakon toga, desetak godina živio je s malobrojn timerim neželjenim sudruzima, a oni su najčešće imali tjelesne mane, kao i on... to je bilo dovoljno dugo da se u njemu zauvijek usade sjećanja na to tužno, samotno mjesto.

Dovoljno dugo da može shvatiti što znači kad se usamljena ženka pojavi pred vratima, kad je puste unutra i zatim satima, katkad danima, vrišti... prije nego što najčešće porodi mrtvorođenče. Ili pobaci.

Taj miris krvi je vrlo specifičan. To je miris koji je osjetio u ledenom vjetru u toj noći.

U nosnicama je osjetio vonj trudnoće.

Shvatio je da prvi put u životu u užasnoj agoniji muca: »Najdraža Čuwardjevo...«

Trideset četvrto poglavlje

d pomisli da su pripadnici s'Hisbe na području grada Caldwell, Trezu je došlo da spakira sve svoje stvari, pokupi brata i smjesta pobjegne iz grada.

Dok se vozio od skladišta prema Željeznoj maski, u glavi mu je bila takva zbrka da se morao usredotočiti na skretanja, kočiti ispred znakova za zaustavljanje i sjetiti se gdje će parkirati kad se naposljetku dovezao do kluba. A kad je ugasio motor terenca, samo je sjedio za volanom i zurio u cigleni zid svoje zgrade... cijelu vječnost.

Jebena metafora, ne može nikamo poći, samo stoji pred njim.

Nije se radilo o tome da nije znao da je strašno iznevjerio svoje ljude. Problem? Jebe mu se. On *neće* opet krenuti starim putem. On sada upravlja svojim životom i nije htio da ga obećanje s kojim je rođen sputava u odrasloj dobi.

Ništa od toga.

Otkad je Rehvenge izvršio junačko djelo i spasio njega i njegovog brata, Trezu se život promijenio. Njemu i iAmu naređeno je da stanu na stranu simpata izvan njihova teritorija kako bi odradili svoj dug, a ta »prisilna« otplata duga bila je njegova velika šansa, izlaz koji je tražio. Iako se kaje što je iAma uvukao u tu dramu, naposljetku se pokazalo da je njegov brat morao poći s njim, da se to uklapa u savršeno rješenje s kojim sada živi. Laknulo mu je kad je napustio s'Hisbe i došao u izvanjski svijet, kad je prvi put osjetio slatki okus slobode: nema protokola, nema pravila, nitko ti ne diše za vratom.

Ironija? To je trebao biti ukor zbog toga jer se drznuo da napusti Teritorij i spetlja se s neupućenima. Taj ukor trebao ga je dovesti u red.

Pih.

A nakon toga, duboko u sebi ipak se nadao da će zbog poslova koje je obavljao s NU-ima u prošlom desetljeću, u očima s'Hisba biti kontaminiran i neće biti dostojan »časti« koju je dobio nakon rođenja. Naposljetku je bio okaljan i slobodan.

Problem je u tome, ako su poslali AnsLaija, visokog svećenika, onda je jasno da cilj nije ostvaren. A možda je došao kako bi ga se odrekao?

Ali, iAm bi ga obavijestio o tome. Zar ne?

Trez je provjerio mobitel. Nema poziva. Nema poruka. Opet je u štenari sa svojim bratom... ukoliko iAm nije odlučio da odjebe sva sranja i vrati se kući, svom plemenu.

Dovraga...

Netko je odlučno pokucao na njegov prozor. Ne samo da se okrenuo nego je izvadio pištolj.

Trez se namrštio. Uz njegov automobil stajalo je ljudsko biće, veliko kao kuća. Tip s trbuščićem, po širokim ramenima vidjelo se da je fizički radnik, a široka, čvrsta čeljust ukazivala je na njegovo kromanjonsko porijeklo i na određenu aroganciju koja je vrlo česta kod velikih, glupih životinja.

Sagnuo se, bijesno frktao kroz nosnice kao bik i lupao po prozoru. Šaka mu je velika kao lopta za ragbi.

Pa, očito je htio da se na njega obrati pozornost i tko bi rekao, Trez je bio voljan da mu ispuni želju.

Naglo je otvorio vrata i udario ga u muda. Ljudsko biće je zateturalo i uhvatilo se za muda, a Trez se uspravio i stavio pištolj iza leđa za pojas. Ne vidi se, a lako ga može izvaditi.

Kad se g. Agresija pribrao i kad ga je pogledao, visoko gore, vidjelo se da je izgubio entuzijazam. Pa ipak, Trez je sigurno četrdesetak centimetara viši i pedesetak kilograma teži od njega. Iako je nosio teniske.

»Mene tražiš?« upitao je Trez. A to znači: jesi li siguran u svoje namjere, grmalju?

»Da. Tražim.«

U redu, dakle on ima problema s izražavanjem i procjenom situacije. Vjerojatno ima poteškoća sa zbrajanjem i oduzimanjem.

»Tebe«, rekao je Trez.

»Kako?« promućao je tip.

»Mislim da se kaže, 'Trebam tebe', a ne 'Tražim'.«

»Poljubi me u dupe. Kako ti to zvuči.« Grmalj mu se približio, »I drži se podalje od nje.«

»Nje?« Sada je izbor sužen na stotinjak tisuća osoba.

»Moje cure. Ona ne želi tebe, ne trebaš joj i nikad više neće biti s tobom.«

»O kome točno govoriš? Moraš mi reći kako se zove.« A možda ni to neće pomoći.

Umjesto odgovora, tip je zamahnuo šakom. Htio ga je odalamiti bez upozorenja, ali njegove namjere bile su tako očite i predvidljive, kao da je nosio transparent.

Trez je uhvatio njegovu šaku kao da je košarkaška lopta. A onda mu je uvrnuo ruku, pa se grmalj morao okrenuti i zaustaviti... siguran dokaz da je napad na slabe točke na tijelu učinkovit, a zapešće je jedna od tih točki.

Trez mu je govorio na uho, kako bi tip dobro shvatio osnovna pravila. »Ako to još jednom učiniš, polomit ću ti sve kosti u šaci. Odjednom.« Cimnuo ga je i tip je

jeknuo. »A onda ću ti slomiti ruku. Nakon toga vrat... od toga se nećeš oporaviti. A sada mi reci o kome jebote govoriš.«

»Ona je sinoć bila tu.«

»Bile su mnoge žene. Možeš li biti konkretan...«

»On govori o meni.«

Trez se okrenuo. Uh... jebeno dobra.

To je cura koja je popizdila, njegova mala uhoda.

»Rekao sam ti da mi ne treba pomoć!« viknuo je njezin dečko.

Da, aha, tip je zaista držao konce u svojim rukama. Dakle, vidi se da su njih dvoje u teškoj zabludi, a možda su zbog toga u vezi: on misli da je ona supermodel, a ona misli da on ima mozak.

»Ovo je tvoje?« upitao je Trez ženu. »Ako je tvoje, hoćeš li ga povesti doma sa sobom, prije nego što ti zatreba kanta i lopata da počistiš nered?«

»Rekao sam ti da ne dolaziš«, rekla je žena. »Što tu radiš?«

Još jedan dokaz da su savršen par.

»Kako bi bilo da vas pustim da to između sebe riješite?« predložio je Trez.

»Ja ga volim!«

Isprva nije shvatio njezine riječi. A onda, usprkos uličarskom naglasku, shvatio je što je rekla: kurvica je govorila o njemu.

Trez je bijesno pogledao ženu. Shvatio je da je ona usputna ševa otišla po zlu.

»Nisi valjda!«

Pa, dečko se sada bar ispravno izrazio.

»Da, jesam.«

A onda je nastao pravi pakao. Bik je nasrnuo na ženu i slomio zapešće kad se oslobodio stiska. Zatim su njih dvoje stajali licem u lice, urlali i psovali jedno drugog.

Vidi se da su to često radili.

Trez je pogledao naokolo. Na parkiralištu nije bilo nikoga, kao ni na ulici, ali njemu nije potrebna obiteljska svađa pored njegovog kluba. Netko će ih vidjeti i nazvati policiju... ili još gore, taj žgoljavi curetak isprovocirat će svog krupnog, blesavog dečka i on će je pretučiti.

Kad bi bar imao kantu vode ili šmrk kako bi ih rastavio.

»Slušajte, vi biste to trebali...«

»Volim te!« rekla je žena Trezu i primila se za prsa. »Zar ti nije jasno? Volim te!«

Bila je znojna usprkos činjenici da je bilo ledeno hladno... i bilo je jasno da je drogirana. Kokain ili metamfetamin, pomislio je. To sranje najčešće izaziva takvu agresiju.

Super. Baš sjajno.

Trez je odmahnuo glavom. »Mala, ne poznaješ me.«

»Poznajem!«

»Ne, ne poznaješ...«

Tip je krenuo na Treza, ali cura mu je stala na put i ispriječila se ispred jurećeg vlaka.

Jebote, sada se mora umiješati: on ne trpi nasilje nad ženama. Nikad... čak i ako je žena slučajna žrtva.

Trez se kretao s takvom brzinom da ga se nije moglo pratiti. Odgurnuo je svoju »zaštitnicu« i tresnuo životinju koja je nasrnula šakom u bradu.

Ništa nije postigao. Kao da je kravu mlatnuo presavijenim novinama.

Trez je dobio udarac šakom u oko. Pred očima mu je bljesnulo i vid mu se zamutio. Ali tipu se ipak posrećilo, to nije bio smišljen napad. Međutim, njegova reakcija zbog toga je bila strašna: uputio je seriju udaraca u njegov trbuh, kao da je cirozna jetra tog tipa boksačka vreća... nesretnik se naposljetku presavio i sručio kao vreća na tlo.

Trez ga je dokrajčio udarcima noge.

Zatim je izvadio pištolj i zabio cijev u njegov vrat.

»Imaš samo jednu šansu da se izvučeš«, mirno je rekao Trez. »Dobro me poslušaj. Ustat ćeš, a nju nećeš pogledati niti ćeš joj se obratiti. Udaljit ćeš se od kluba, ući u taksi i otići doma.«

Za razliku od Treza, taj tip nije imao dobro razvijen i održavan krvožilni sustav... teško je disao. A ipak, po tome što ga je panično gledao okrvavljenim, suznim očima, vidjelo se da se pribrao premda se gušio i da je shvatio poruku.

»Ako joj na bilo koji način naudiš, ako joj zbog tebe padne vlas s glave, ako joj bilo tko nanese štetu?« Trez se sagnuo nad njim. »Napast ću te s leđa. Nećeš znati da sam došao i nećeš preživjeti to što ću ti učiniti. *Obećavam ti.*«

Da, da, Sjene se na poseban način obračunavaju sa svojim neprijateljima, pa iako mu je bila draža piletina ili riba, mogao je učiniti iznimku.

Radi se o tome da je u privatnom i profesionalnom životu vidio eskalaciju obiteljskog nasilja. Najčešće je bila potrebna velika intervencija kako bi se prekinuo začaran krug... ali, tko bi rekao? On je to učinio.

»Klimni glavom ako si me shvatio.« Tip je klimnuo glavom, a on je još jače zabio pištolj u njegov široki vrat. »Pogledaj me u oči i uvjeri se da govorim istinu.«

Trez ga je pogledao kako bi mu direktno u mozak usadio svoju poruku. Kao da mu je u moždane vijuge ugradio mikročip, koji će se aktivirati ako poželi nauditi ženama, a onda može biti potpuno siguran da će ga zadesiti smrt ukoliko riješi ostvariti svoj naum.

Nema bolje kognitivno-bihevioralne terapije.

Uspjeh je sto posto zajamčen.

Trez se upravio kako bi debeljku dao šansu da se pristojno ponaša. Eto, nesretnik se odvuкао s parkirališta. Drhturio je kao pas, hlače su mu spale, a košulja izvukla van.

Otišao je šepajući.

A onda je začuo cmizdrenje.

Trez se okrenuo. Žena je drhturila na hladnoći, njezina oskudna odjeća nije ju zaštitila od ledene prosinačke noći. Blijeda koža, učinak droge je popustio... kao da se naglo otriježnila kad je zabio cijev pištolja u vrat njezinog dečka.

Maskara joj se razlila po licu dok je gledala kako odlazi njezin posrani princ.

Trez je pogledao u nebo i razmislio.

Naposljedku, ne može je ostaviti samu tu na parkiralištu... pogotovo zbog toga jer je vidno potresena.

»Gdje stanuješ, mala?« I on je zamijetio da je iscrpljen. »Mala?«

Žena ga je pogledala i odmah se pribrala. »Nikad se nitko nije tako zauzeo za mene.«

U redu, sada mu je došlo da glavom probije zid od cigle. Vidi, vidi, jedan je tu pored njega.

»Odvest ću te kući. Gdje stanuješ?«

Kad mu se približila, Trez se pomučio da ostane na svom mjestu... i naravno da se priljubila uz njega. »Volim te.«

Trez je zatvorio oči.

»Hajde«, rekao je i polako je odveo do svog auta. »Sve će biti u redu.«

Trideset peto poglavlje

Kad su Laylu uveli u kliniku, srce joj je brzo kucalo, a noge su joj se tresle. Srećom, Phury i Qhuinn nosili su je kao da je pero.

Međutim, sada je njezino iskustvo bilo potpuno drugačije... zbog toga jer je Primužjak bio tu. Kad su se vrata otvorila, čekala ju je medicinska sestra, pa su odmah otišli u drugi dio klinike, a ne u onaj u kojem su bili sinoć.

Kad su je uveli u salu za preglede pacijenata, Layla je pogledala naokolo. Oklijevala je. Što... je to? Zidovi obloženi svijetlom svilom, uredno ovješene slike u pozlaćenim okvirima. Nema stola za preglede pacijenata, kao što je onaj na kojem je sinoć ležala... tu je krevet s lijepim poplunom i hrpa debelih jastuka. A umjesto umivaonika od nehrđajućeg čelika i običnih bijelih ormarića, jedan dio sobe bio je ograđen oslikanim paravanom... iza njega Haversovi sigurno drže medicinske sprave, pomislila je.

A možda su njihovu skupinu poslali u privatne odaje liječnika?

»On će odmah doći«, rekla je medicinska sestra. Nasmiješila se Phuryju i naklonila. »Mogu li vam nešto donijeti? Kavu ili čaj?«

»Samo liječnika«, rekao je Primužjak.

»Smjesta, vaša visosti.«

Opet se naklonila i brzo izašla van.

»Pomoći ćemo ti da legneš«, rekao je Phury koji je stajao uz krevet.

Layla je odmahнула glavom. »Jesmo li sigurni da smo došli na pravo mjesto?«

»Da.« Primužjak joj je prišao da joj pomogne da dođe do kreveta. »Ovo je jedan od njihovih apartmana za ugledne goste.«

Layla je pogledala preko ramena. Qhuinn je stajao u kutu kod paravana. Njegovo tijelo u crnoj odjeći doimalo se kao prijeteća sjena. Bio je ne prirodno miran. Zurio je u pod, ujednačeno disao, ruke je držao na leđima. A ipak nije bio spokojan. Ne, bio je spreman da ubije, a nju je zbog te pomisli prožeo strah. Njega se nikad nije bojala, pa ipak, nikad ga nije vidjela spremnog za akciju i ubijanje.

Ali to suzdržano nasilje bar nije usmjereno na nju, pa ni na Primužjaka. A sigurno nije ni na doktoricu Jane, koja je sjedila na svilom obloženoj stolici.

»Dođi«, blago je rekao Phury. »Idemo.«

Layla se pokušala pridići, ali madrac je bio visoko iznad poda, a njezin gornji dio tijela je slab kao i njezine noge.

»Držim te.« Phury joj je pažljivo stavio ruke ispod leđa i ispod koljena, a onda ju je polako podigao. »Evo, gotovo je.«

S gundanjem je sjela na krevet zbog toga jer je osjetila grč u zdjelici. Svi su gledali u nju, a ona je pokušala osmijehom prikriti bolnu grimasu. Nije joj uspjelo: neprestano je krvarila, bol je bila sve jača i sve dublja, dolazila je u sve kraćim intervalima.

Ubrzo će biti u agoniji.

»Dobro sam...«

Prekinulo ju je kucanje na vratima. »Mogu li ući?«

Gotovo je poskočila kad je začula Haversov glas. »O, najdraža Čuwardjevo«, rekla je kad se uspjela pribрати.

»Da«, mračno je rekao Phury. »Uđi...«

Nakon toga sve je bilo ubrzano i intenzivno, a jedino se može opisati frazom koju je čula od Qhuinna.

Nastao je pravi pakao.

Havers je otvorio vrata i ušao, a Qhuinn je iskočio iz kuta i s bodežom u ruci napao liječnika.

Layla je panično kriknula, no Havers je ostao živ.

Međutim, zakucao ga je na vrata... ili je možda njegovim licem zalupio vrata. Nije mogla reći je li začula udarac vrata koja se naglo zatvaraju, ili liječnika koji je bačen na vrata. Vjerojatno i jedno i drugo.

Na njegovom blijedom vratu sijevnula je oštrica. »Što misliš da ćeš prvo učiniti, seronjo?« zarežao je Qhuinn. »Ispričat ćeš se zbog toga što si se prema njoj ponašao kao da je jebeni inkubator.«

Qhuinn je povukao mužjaka. Razbio mu je skupe naočale s okvirom od kornjačevine, smrskao jedno staklo i iskrivio ručicu.

Layla je bijesno pogledala Phuryja. Primužjak se nije uzrujao: samo je prekrizio ruke na golemim prsima i naslonio na zid pored nje. Vidi se da je bio zadovoljan ishodom događaja. I doktorica Jane, koja je sjedila na stolici, bila je mirna. Tamnozelenim očima spokojno je promatrala tu dramu.

»Pogledaj je u oči«, naredio je Qhuinn, »i ispričaj se.«

Kad je borac prodrmao liječnika kao krpenu lutku, liječnik je panično progovorio.

Sranje. Layla bi se trebala ponašati kao dama i ne bi trebala uživati u tome, a ipak je bila zadovoljna zbog osvete.

Ali i tužna, zbog toga jer se to nije smjelo dogoditi.

»Prihvaćaš li njegovu ispriku«, zlobno je upitao Qhuinn. »Hoćeš li da preklinje? Jebote, jedva čekam da ga prostrem pred tvojim nogama.«

»Dosta je. Hvala ti.«

»A sada ćeš joj reći...« Qhuinn ga je opet pretresao, a Havers je lamatao rukama, njegova bijela kuta lepršala je kao zastava...

»Samo njoj, koji se kurac događa u njezinom tijelu.«

»Moram uzeti... povijest bolesti...«

Qhuinn je iskesio očnjake i primaknuo se tik do Haversa... kao da će mu odgristi uho. »Ne seri. A ako govoriš istinu? Zbog slabog pamćenja izgubit ćeš život. Smjesta.«

Havers je bio blijed, a sada je probljedio kao kreda.

»Slušam te, doktore. Bilo bi sjajno ako bi Primužjak, koji te je duboko impresionirao, bio ljubazan da mi kaže kad skreneš pogled s nje.«

»Sa zadovoljstvom«, rekao je Phury.

»Ne čujem te, doktore. A ja baš i nisam strpljiv.«

»Ti si...« Razbijenih naočala, pogledao ju je u oči. »Vaše mlado je...«

Poželjela je da Qhuinn prestane inzistirati. Njoj su te riječi teško pale i nije se htjela suočiti s liječnikom koji je prema njoj tako postupao.

Sve u svemu, Havers mora pogledati nju, a ne ona njega.

Gledala je Qhuinna u oči kad je Havers rekao: »Izgubit ćete mlado.«

U tom trenutku zamutilo joj se pred očima, pa je shvatila da se rasplakala. Ali, ništa nije osjećala. Kao da joj je duša izišla iz tijela, sve što ju je pokretalo i povezivalo sa svijetom nestalo je kao da toga nikad nije ni bilo.

Qhuinn nije reagirao. Nije ni trepnuo. Nije promijenio pozu ni spustio ruku u kojoj je držao bodež.

»Može li joj se pružiti liječnička pomoć?« upitala je doktorica Jane.

Havers je htio odmahnuti glavom, ali se ukočio kad je oštar vrh noža zasjekao kožu na njegovom vratu. Potekla je krv i umrljala uštirkanu kragnu njegove košulje, a crvena boja poklapala se s bojom njegove leptir-mašne.

»Ne, koliko je meni poznato«, grubo je rekao liječnik. »Toga nema na ovom svijetu.«

»Reci joj da ona nije kriva«, naredio je Qhuinn. »Reci joj da nije ništa loše učinila.«

Layla je sklopila oči. »Ako je to točno...«

»To je najčešće točno za ljudska bića, ako nije bilo traume«, rekla je doktorica Jane.

»Reci joj«, naredio je Qhuinn. Ruka mu je zadrhtala, kao da će svaki čas počinuti stravično nasilje.

»To je točno«, rekao je Havers promuklim glasom.

Layla je upitno pogledala liječnika s razbijenim naočalama u oči. »Baš ništa?«

Havers je brzo govorio. »Otprilike u jednoj od tri trudnoće dolazi do spontanih pobačaja. Mislim da je uzrok, kao i kod ljudskih bića, samoregulacija sustava koji želi spriječiti rođenje defektnog ploda.«

»Ali ja sam sigurno trudna«, tupo je rekla.

»Da. Dokaz su vaši nalazi krvi.«

»Ako se trudnoća zadrži, hoće li njezino zdravlje biti ugroženo?« upitao je Qhuinn.

»Vi ste njezin *whard*?« upitao je Havers.

»On je otac njezina djeteta. Dakle, moraš ga poštovati kao što poštuješ mene«, rekao je Phury.

Liječnik je na to iskolačio oči i visoko izvio obrve iznad razbijenih naočala. Bio je smiješan, pa se Qhuinn malo umirio... samo na trenutak jer je na njegovom licu opet buknila agresija.

»Reci mi«, naredio je Qhuinn. »Prijeti li joj opasnost?«

»Ja... ja...« Havers je gutao knedle. »U medicini ništa nije zajamčeno. Općenito govoreći, rekao bih ne... ona je inače potpuno zdrava, a čini se da će pobaciti zbog genetskih uzroka. Osim toga...«

Liječnik je govorio, a njegov obrazovan, profinjen ton mnogo je nesigurniji nego prošle noći, pomislila je Layla.

Sve je nestalo, ništa nije čula, nije osjećala toplinu u toj prostoriji, krevet na kojem je ležala, djela koja su stajala naokolo. Samo je vidjela Qhuinnove šarene oči.

O čemu je razmišljala kad je stavio nož pod grlo drugom mužjaku?

Iako nisu bili zaljubljeni jedno u drugo, htjela je da njezino mlado bude baš kao on. Otkad je odlučila da živi u Ovom svijetu, shvatila je da život može biti vrlo grub, da će se drugi urotiti protiv tebe... i da ti je katkad potrebna odlučna snaga da preživiš noć.

Qhuinn je toga imao u izobilju.

On je fantastičan, zastrašujući zaštitnik, a upravo je to potrebno ženki kad je trudna, kad njeguje ili nosi mlado.

Zbog toga i njegove urođene dobrote on je za nju plemenita roda.

Boja njegovih očiju nije bitna.

Osamdesetak kilometara prema jugu od mjesta na kojem se Havers upišao u gaće u svojoj klinici, Assail je sjedio za volanom terenca i u nevjerici odmahivao glavom.

S tom ženom je sve zanimljivije.

Zahvaljujući GPS-u, s distance je slijedio njezin Audi kad je vozila po kvartu i zatim došla do Sjevernog autoputa. Mislio je da će skrenuti na jedan od izlaza., a kad su za sobom ostavili Caldwell, pomislio je da je vjerojatno krenula na Manhattan.

Pogrešno.

West Point, sjedište ugledne vojne akademije za ljudska bića, na pola je puta između New York Cityja i Caldwella, pa mu je laknulo kad je tu skrenula s autoputa. Mnogo se toga dogodilo na području New Yorka, a on se nije htio previše udaljiti od svog doma iz dva razloga: prvo, blizanci mu još uvijek nisu dojavili jesu li se pojavili oni sitni dileri. A drugo, ubrzo će svanuti, a on ne bi htio ostaviti svoj modificiran i ojačan terenac pored ceste zbog toga jer se mora dematerijalizirati i biti na sigurnom mjestu.

Kad je skrenula s autoputa, žena je vozila šezdesetak kilometara na sat pored benzinskih stanica u predgrađu, jeftinih hotela i restorana s brзом hranom. A nakon brzih, jeftinih i lako pristupačnih trgovina i građevina, došli su u skuplji dio grada. Uz cestu pojavile su se velike kuće s travnjacima debelim kao sagovi i niskim kamenim zidovima. Međutim, ona je prošla pored tih imanja i naposljetku se zaustavila na parkiralištu kod malog parka pored rijeke.

Kad je izašla iz auta, on je prošao pored nje. Okrenuo je glavu da je dobro pogleda.

Nakon stotinjak metara, kako ga ne bi vidjela, Assail je zaustavio auto pored ceste. Izašao je na ledeni vjetar i zakopčao kaput s dvostrukim kopčanjem. Njegove mokasine nisu baš idealne za hodaње po snijegu, ali nije mario. On može izdržati hladnoću i vlagu, a kod kuće u ormaru ima još desetak takvih mokasina.

Uređaj za praćenje je na njezinom autu, a ne na njezinom tijelu, pa ju je morao držati na oku. I naravno, ona je stala na skije, glavu je pokrila bijelom skijaškom maskom, vitko tijelo zaštitila kamuflažnim kombinezonom, pa je bila vrlo teško uočljiva u plavičastom zimskom krajoliku.

On ju je pratio na svakom koraku.

Dematerijalizirao se u razmacima od petnaest do dvadeset metara te se skrivao iza borova, a ona je brzo skijajući hitala prema kućama.

Krenula je prema jednoj od velikih kuća, pomislio je dok je održavao korak s njom i predviđao kamo će poći. Najčešće je ispravno predvidio.

Kad bi prošla pored njega ne znajući da je on tu, njemu je došlo da skoči na nju. Da je sruši. Ugrize.

Nije znao zašto, ali to ljudsko biće u njemu budi glad. Igra mačke i miša je vrlo erotična, pogotovo ako samo mačka može predvidjeti naredni korak.

Imanje na koje je naposljetku ušla bilo je kilometar i pol od ceste, ali bez obzira na prevaljenu udaljenost, ona se žustro kretala po snijegu. S desne strane je došla do travnjaka, prešla preko niskog zida i zatim krenula dalje.

To nije imalo smisla. Ako je zamijete, sada je daleko od svog auta. Zar joj ne bi bilo pametnije da je na imanje ušla s druge strane? U svakom slučaju, sada je izložena, nema stabala da se sakrije, ne može se obraniti ako je ugledaju i optuže za neovlašten upad.

Možda poznaje vlasnika. U tom slučaju, zbog čega se krije i prikrada u noći?

Iza travnjaka na blagoj uzbrdici bila je golema kamena kuća. Pred njom su postavljene modernističke skulpture, koje su izgledale kao slijepi, blistavi stražari, a iza kuće bio je veliki vrt. Ona se cijelo vrijeme držala zida i gledala ispred sebe, a to ga se istinski dojmilo. Na snijegu se kretala hitro kao vjetar, nevidljiva i brza, a njezina sjena gotovo se nije ni mogla zamijetiti na sivom kamenom zidu...

Uh.

Zbog toga je pošla tim putem, zar ne?

Da, zaista, zbog mjesečine je njezina sjena padala na kameni zid, pa je bila još bolje prikrivena.

Osjetio je neobične trnce.

Pametna.

Assail se dematerijalizirao na skrivenom mjestu iza žbunja pored kuće. Izbliža je vidio da velika kuća nije nova, ali nije bila ni prastara... pa ipak, u Novom svijetu vrlo se rijetko može vidjeti građevina koja je sagrađena prije osamnaestog stoljeća. Mnogo prozora s okvirima od olova. I trijemova. I terasa.

Sve u svemu? Ugled i bogatstvo.

Sigurno je zaštićena dobrim alarmnim uređajima.

Ona zacijelo neće samo uhoditi to imanje, kao što je uhodila njegovo. Kao prvo, s druge strane kamenog zida koji je prešla je šumarak. Mogla bi ostaviti skije, probiti se kroz raslinje visoko tri-četiri metra i imati dobar pogled na kuću. A drugo? U tom slučaju, ne treba joj to što nosi u naprtnjači, koju je prebacila preko ramena.

U toj naprtnjači moglo bi se nositi tijelo, a bila je prepuna.

Kao da je to naslutila, stala je, izvadila dvogled i pregledala imanje. Bila je nepomična, samo je okrenula glavu. A onda je pohitala po travnjaku, skijala sve brže i naposljetku je strelovito jurila prema kući.

Prema njemu.

Ona je zaista krenula ravno prema Assailu, prema žbunju ispred kuće i visokoj živici oko stražnjeg vrta.

Jasno je da poznaje taj teren.

Jasno je da je izabrala savršeno mjesto.

A kad je došla, on je samo malo uzmaknuo... jer nije se brinuo hoće li ga uhvatiti kako je uhodi.

Žena na skijama došla je na metar i pol od njega, bila je tako blizu da je njezin miris osjetio ne samo u nosu nego i u grlu.

Morao se pribrali da se ne počne prestiti.

Nakon što je brzo prešla po travnjaku, teško je disala, ali njezin krvožilni sustav brzo se oporavio... znak da je zdrava i snažna. I brzina kojom se kretala bila je erotična. Skinula je skije. Spustila naprtnjaču. Otvorila je. Izvadila...

Ona će se popeti na krov, pomislio je kad je izvadila nekakvu spravu, visoko naciljala i ispalila konopac s kukom. Nakon toga, s krova se začuo zveket metak.

Pogledao je u tom smjeru i shvatio da je izabrala dio kuće na kojem nije bilo prozora... koji je zaštićen dugim zidom od visokog raslinja iza kojega se i on sakrio.

Ona se sprema ući u kuću.

U tom trenutku, Assail se namrštio... i nestao s mjesta s kojeg ju je promatrao.

Dematerijalizirao se na tlu iza kuće. Šake je stavio na hladno staklo, nagnuo se i gledao kroz prozore. U kući je bilo mračno, ali ne posvuda: tu i tamo gorjela je lampa, a svjetlost je obasjala interijer koji je bio kombinacija antiknog namještaja i moderne umjetnosti. Otmjeno i pomodno: spokojna i uspavana kuća doimala se kao muzej, kao građevina koju fotografiraju za časopise. Sve je vrlo umješno postavljeno, pa se upitaš nisu li koristili ravnala kad su postavljali namještaj i umjetnine.

Ni traga neredu, nema odbačenih novina, računa, pisama, potvrda. Nema jakni i kaputa bačenih preko naslona stolica ni cipela pored kauča.

Baš svaka pepeljara bila je čista kao suza.

A to ga je podsjetilo na jednu jedinu osobu.

»Benliose«, tiho je rekao.

Trideset šesto poglavlje

Zbog pravilnih vibracija u džepu na prsima, Xcor je znao da ga traže njegovi borci.

Nije im se javio.

Stajao je ispred građevine u koju su odveli njegovu Odabranicu, ali nije mogao otići iako su mužjaci i ženke neprestano pristizali automobilima, ili su se materijalizirali kod samog ulaza. Mnogi su dolazili i odlazili, dakle to je nesumnjivo zdravstvena ustanova.

Bar ga nitko nije zamijetio, valjda zato što su bili obuzeti svojim bolestima... usprkos činjenici da je bio na otvorenom prostoru.

Tako mu Čuvarđeve, od same pomisli na to zbog čega je njegova Odabranica ovdje bilo mu je mučno, pa se morao nakašljati...

Duboko je udahnuo ledeni zrak kako se ne bi zagrcnuo.

Kada je osjetila potrebu? Zacijelo nedavno. Zadnji put ju je vidio...

Tko je otac? pomislio je po tisućiti put. Tko je uzeo ono što je njegovo...

»Nije tvoje«, pomislio je. »Nije tvoje.«

Ali to je govorio njegov razum, a ne njegovi nagoni. U biti, u njegovoj najmuževnijoj biti, ona je *njegova* žena.

Ironično je da baš zbog toga nije mogao napasti zdanje... sa svim svojim vojnicima, ako bude potrebno. Nju tu liječe, a on nipošto nije htio ometati tretman.

Vrijeme je prolazilo, pomanjkanje informacija dovelo ga je do ruba ludila, pa je shvatio da nije ni znao da postoji ta klinika. A da je ona njegova? On ne bi znao kamo će je odvesti da dobije liječničku pomoć... sigurno bi poslao Throea da se nekako pobrine za liječničku skrb. A što bi bilo da se radilo o hitnom slučaju? Sat ili dva utrošenih na traženje liječnika mogli bi odlučiti o životu ili smrti.

S druge strane, Bratstvo je točno znalo kamo je treba odvesti. A kad bude otpuštena iz te ustanove, oni će je sigurno vratiti u topli, čuvani dom, u kojem ima hrane u izobilju, meku postelju i pouzdanu silu od bar šest punokrvnih ratnika da je čuvaju dok spava.

Ironično je da ga je ta vizija umirila. Pa ipak, Degradacijsko društvo je vrlo opasan protivnik... govori što hoćeš o Bratstvu, ali oni su se tijekom stoljeća dokazali kao sposobni branitelji.

Odjednom se sjetio skladišta u kojem su smješteni njegovi vojnici. Taj hladan, vlažan i neudoban okoliš ustvari je bolji od drugih mjesta na kojima su se

ranije utaborili. Da je ona s njim, kamo bi je smjestio? Mužjaci je ne bi smjeli vidjeti uz njega, pogotovo kad se presvlači ili kupa...

Zarežao je.

Ne. Nijedan mužjak ne bi smio pogledati njezino nago tijelo jer bi ga on živog oderao...

O, Bože, ona se parila s drugim. Otvorila se i u svoje sveto tijelo primila drugog mužjaka.

Xcor je pokrio lice dlanovima, a od bola u prsima zanjihao se u svojim vojnim čizmama.

To je sigurno bio Primužjak. Da, naravno da je legla s Phuryjem, sinom Aghonyja. Ako ga pamćenje dobro služi i ako su glasine točne, to je bila svrha Odabranica.

U mislima je jedino vidio njezino savršeno lice i njezin vitki stas. Pomisliti da je netko drugi svlači i liježe na nju...

Prestani, rekao je sebi. *Prestani.*

Uspio se pribрати iz mentalnog kaosa, pa se prisilio da razmisli da li bi joj mogao pronaći prikladan smještaj. U bilo kakvim okolnostima.

Jedino se mogao sjetiti one ženke kojom su se nahranili njegovi vojnici. Mogao bi se vratiti onamo, ubiti je i uzeti njezinu spokojnu, ljupku kućicu...

Ali kamo bi njegova Odabranica mogla poći po danu?

Osim toga, nikad je ne bi osramotio i ne bi dopustio čak ni da hoda po sagu na kojem su se svi jebali.

»Oprostite.«

Xcor je posegnuo za pištoljem ispod jakne te se okrenuo. Ali nije bilo potrebno da posegne za nasiljem... to je bila neka malena ženka sa svojim mladom. Očito su došli kombijem koji je bio parkiran tri metra od njega.

Mlado se sakrilo iza svoje majke, a ona ga je ustrašeno pogledala.

Pa ipak, kad se nabasa na čudovište, njegovo prisustvo gotovo nikad ne budi radost.

Xcor se duboko naklonio, najviše zbog toga što pogled na njegovo lice sigurno ne bi umirio slučajnu prolaznicu. »Izvolite.«

A zatim se odmaknuo od njih i vratio na mjesto na kojem je ranije stajao. On zaista nije uviđao da je nezaštićen i na otvorenom.

Ali nije se htio boriti. Ne s Bratstvom. Ne dok je njegova Odabranica u lošem stanju. Ne... ovdje.

Sklopio je oči i poželio da se vrati u onu noć kad ga je Zypher odveo na livadu, a Throe, s izgovorom da ga želi spasiti, osudio na to da bude živi mrtvac.

Združeni mužjak koji nije sa svojom družicom?

Mrtav iako diše i hoda...

Vrata su se odjednom otvorila te je ugledao svoju Odabranicu. Xcor je nagoniski bio spreman za akciju, bez obzira na sve razloge zbog kojih je trebao ostati na svom mjestu.

Uzmi je! Smjesta!

Ali ništa nije učinio: nije se pomaknuo kad je vidio natmurena lica osoba koje su se brinule za nju... dok su bili unutra, saznali su loše vijesti.

Kao i prije dolaska, bila je slaba i jedva je hodala.

I opet je nanjušio miris njezine krvi u zraku.

Njegova Odabranica opet je sjela u luksuzni automobil, a uz nju je bila ona ženka. Zatim su Phury, sin Aghonyja, i ratnik šarenih očiju sjeli na prednja sjedišta. Vozilo se polako okrenulo, kao da se brine za dragocjen teret na stražnjem sjedištu.

Xcor je pošao za njima, materijalizirao se u pravilnim razmacima, isprva uz seoski put na završetku prilazne staze, a zatim uz autoput.

Kad je automobil došao do pomičnog mosta, opet ih je gledao s najviše točke, a kad je njegova ženka prošla ispod njega, skakao je po krovovima kad su se vozili prema središtu grada.

Pratio je vozilo prema sjeveru dok nije došlo do izlaza na autoput i zaputilo se prema farmama.

Uz nju je bio cijelo vrijeme.

Na taj način pronašao je imanje Bratstva.

Trideset sedmo poglavlje

Blay je vrtio obiteljski pečatnjak na kažiprstu, a u drugoj ruci držao je upaljenu cigaretu. Guzica mu je utrnula od sjedenja, a nitko se nije pojavio u predvorju.

Sjedio je na prvoj stubi velikog stubišta u palači, i neće ispuniti obećanje koje je dao majci da će doći kući. Večeras sigurno ne. Nakon sinočnjeg ludila, prisilnog slijetanja i drame koja je uslijedila, Wrath je Bratstvu i borcima naredio da uzmu dvadeset četiri sata slobodno. Dakle, bio bi red da nazove roditelje i kaže svojoj *mamen* neka pripremi lazanje.

Ali nema šanse da će otići iz palače. Ne može to učiniti nakon što je čuo viku u Laylinoj sobi i zatim vidio kako je nose niz veliko stubište.

Naravno da je Qhuinn bio s njom.

A John Matthew nije.

Dakle, što god se zbilo, očito se kosi s dužnošću *ahstrux nohtruma*, a to znači da će... ona izgubiti mlado. Razlog može biti samo tako ozbiljna stvar.

Dok je mozgao o tome, situacija mu se činila najgorom mogućom: sranje, je li zaista sinoć spavao s Qhuinnom?

Snazno je uvukao dim cigarete, ispuhnuo ga i opsovao.

Zar se to dogodilo?

Bože, to pitanje ga muči otkad se probudio iz paklene jebačine s erekcijom koju je najvjerojatnije izazvao mužjak koji je spavao uz njega.

Dok je po stoti put razmišljao o tome, jedino se mogao sjetiti... razgovora o planu koji nije uspio. Kad je odbio Qhuinna, a pao je na koljena, vratio se u svoju sobu. Nervozno je hodao po sobi, a od grozničavih misli mozak mu se pretvorio u kašu.

Ali ispravno je postupio kad je odlučio otići. Zaista. Ispravno. Je. Postupio.

Problem je da nije do kraja vjerovao u sve to. Kako je dan prolazio, jedino je razmišljao o trenutku kad ga je otac uhvatio u krađi kutije cigareta od jednog obiteljskog slugana. Bio je mlad i za kaznu ga je njegov otac natjerao da ode van i popuši sve te cigarete bez filtera. Bilo mu je zlo i godinu ili dvije nakon toga nije mogao podnijeti miris cigareta u svojoj blizini.

Dakle, to je bio novi plan.

Odavno žudi za Qhuinnom, ali sve je to bilo neostvarivo, tek djelići puke fantazije s kojima je mogao izaći na kraj. Ne može se nositi sa svime, ne tako odjednom, potpuno, konkretno... on dobro zna da se Qhuinn u stvarnom životu neće suzdržati niti će s njim biti lako. »Plan« je bio prepustiti se stvarnom

iskustvu i shvatiti da se samo radi o grubom seksu. Ili, dovraga, shvatiti da to nije čak ni *dobar* seks.

Nakon što popušiš cijelu kutiju cigareta, ne bi trebao poželjeti još jednu.

Svemogući Bože, prvi put je stvarnost bila bolja od fantazije, to je apsolutno najbolje erotsko iskustvo u njegovom životu.

Međutim, nakon toga nije mogao podnijeti Qhuinnovu ljubaznost.

Ustvari, kad se Blay sjetio te nježnosti, skočio je na noge i počeo hodati po podnom mozaiku... kao lav u kavezu.

A onda su se vrata otvorila. Međutim, ne ulazna.

Vrata biblioteke.

Kad je pogledao preko ramena, Saxton je izašao iz biblioteke. Užasno je izgledao, i to ne samo zbog natečene čeljusti od Qhuinnova udarca, jer njegove su ozljede brzo zacjeljivale.

Vidi, vidi, pomislio je Blay. On zna kako drugima treba pokazati svoje nezadovoljstvo: neka te izjebu na mrtvo ime nakon što su htjeli ugušiti tvog bivšeg.

Vrlo otmjeno.

»Kako si?« upitao je Blay, a to nije bilo uljudno pitanje.

Laknulo mu je kad mu je Saxton pristupio. Pogledali su se u oči. Nasmiješio se kao da se želi potruditi.

»Iscrpljen sam. Gladan sam. Nervozan.«

»Hoćeš li sa mnom nešto pojesti?« upitao je Blay. »I ja se točno tako osjećam, a jedino mi na pamet pada da utažim glad.«

Saxton je kimnuo glavom i zabio ruke u džepove hlača. »To je sjajna zamisao.«

Zajedno su otišli u kuhinju, sjeli za stari hrastov stol, jedan uz drugoga i gledali ispred sebe. Ugladeni Fritz bio je odmah spreman da ih posluži i, tko bi rekao, nakon deset minuta dobili su tanjure s vrućim goveđim gulašom, štrucu kruha, dvije boce crnog vina i zaslađen maslac na tanjuriću.

»Ostavit ću vas, gospodo«, rekao je *slugan* i naklonio se na odlasku. A onda je iz prostorije potjerao i sve ostale, od *slugana* koji su čistili povrće do posluge koja je laštala srebrninu i perača prozora u niši iznad njih.

Kad je posluga izašla kroz pomična vrata, Saxton je izjavio: »Još nam samo treba svijeća i ovo je pravi ljubavni sastanak.« Nagnuo se i jeo s besprijelekovnim manirama. »Pa, vjerojatno bismo još nešto i trebali imati, zar ne?«

Blay je pogledao opušak svoje cigarete. Premda je imao podočnjake i modrice na vratu, odvjetnik je bio vrlo naočit.

Zbog čega, dovraga, on ne može...

»Ne moraš se opet ispričavati.« Saxton je obrisao usta i nasmiješio se. »Zaista nije potrebno ni prikladno.«

Sjedio je uz njega i nije mogao povjerovati da su prekinuli zbog onog što je bilo s Qhuinnom. Zar se nešto dogodilo u prošle dvije noći?

Pa, jest. Ono što je bilo s Qhuinnom ne bi se dogodilo da su on i Saxton još uvijek zajedno. Da mu je jasno i glasno rekao... jedno je drkati u potaji... ali ići do kraja? Nema šanse.

Sranje, usprkos činjenici da je prekinuo sa Saxtonom, još uvijek je mislio da treba priznati svoj prijestup... ali ako je Qhuinn u pravu, Saxton je u određenom smislu već bio korak ispred njih.

Jeli su u tišini, a Blay je odmahnuo glavom, premda mu nije bilo postavljeno pitanje. Jednostavno nije znao što mu je činiti. Život ti se katkad tako brzo i naglo promijeni da ne možeš držati korak sa stvarnošću. Potrebno je neko vrijeme da se stvari slegnu, a nova ravnoteža može se uspostaviti tek kad mozak opet počne normalno funkcionirati nakon svih uzbuđenja.

On još nije uspostavio ravnotežu u sebi.

»Jesi li ikad osjetio da su sati dugi kao godine?« upitao je Saxton.

»Ili čak desetljeća. Da. Naravno.« Blay ga je opet pogledao. »Ustvari, i ja o tome razmišljam.«

»Mi smo vrlo morbidan par.«

»Možda bismo trebali nositi crninu.«

»I trake na rukavima?« upitao je Saxton.

»U crnom od glave do pete.«

»A što ću sa svojom sklonosti prema bojama?« Saxton je pokazao narančastu maramu koju je nosio oko vrata. »Pa ipak, možeš upotrijebiti bilo što.«

»To je dobro tumačenje teorije o zubnim protezama.«

»Ružičastih plastičnih flaminga.«

»Igračaka i crtića *Hello Kitty*.«

Obojica su prasnuli u smijeh. Ništa nije bilo smiješno, ali nije se radilo o tome. Trebalo je razbiti led. Opet biti normalan. Naučiti kako da sada razgovaraju.

Kad su se umirili i počeli kikitati, Blay je zagrlio tog mužjaka. Bilo mu je drago da se Saxton zakratko privio uz njega i prihvatio zagrljaj. Nije se radilo o tome da je Blay pomislio da zbog toga što sjede zajedno, večeraju i smiju se, to znači rješenje problema. Ne, nije se radilo o tome. Čudno je pomisliti da je Saxton

bio s nekim drugim, a ne može povjerovati da je i on to učinio... pogotovo s tom osobom.

Ne možeš tek tako nakon jednogodišnje ljubavne veze odmah s tom osobom postati prijatelj.

Međutim, možeš krenuti novim putem.

I polako, korak po korak napredovati po njemu.

Saxton će njemu uvijek biti drag. S njim je imao svoju prvu vezu... ne samo s dečkom, nego prvu vezu uopće. A dobro su se provodili i te uspomene uvijek će čuvati u sebi.

»Jesi li vidio vrtove?« upitao je Saxton kad mu je dodao kruh.

Blay je odlomio komad kruha i Saxtonu dodao maslac nakon što je premazao svoj kruh.

»U groznom su stanju, zar ne?«

»Podsjeti me da ubuduće ne kosim travu s Cessnom.«

»Ti ne kosiš travu.«

»Pa, ako mi to ikad padne na pamet.« Saxton je natočio vino u svoju čašu. »Vino?«

»Molim.«

I tako su se družili. Od gulaša do kolača s breskvama koji se kao čudom stvorio pred njima zahvaljujući Fritzovom nepogrešivom osjećaju za vrijeme. Kad su sve pojeli i obrisali usta, Blay se zavalio na klupi i duboko uzdahnuo.

A to nije bilo samo zbog punog trbuha.

»Pa«, rekao je Saxton, kad je odložio ubrus pored tanjura za desert, »vjerujem da ću sada sebi konačno priuštiti kupku o kojoj sam govorio prije nekoliko večeri.«

Blay je otvorio usta kako bi mu rekao da su njegove omiljene mirišljave soli još uvijek u njegovoj kupaonici. Vidio ih je u ormariću kad je iz njega večeras uzeo svoju kremu za brijanje.

Ali... nije bio siguran treba li to spomenuti. Što ako Saxton pomisli da ga pita hoće li se okupati u njegovom apartmanu? Treba li ga opet podsjetiti da je došlo do promjene... i zašto? Što ako...

»Htio bih iskušati novu kupku s uljima«, rekao je Saxton kad je ustao s klupe. »Danas sam napokon dobio pošiljku iz inozemstva. Čekao sam je cijelu vječnost.«

»To je fantastično.«

»Jedva čekam.« Saxton je odjenuo sako, popravio manšete na košulji i mahnuo mu na odlasku. Otišao je, a na njegovom licu nije bilo ni traga brige ili napetosti.

A to je ustvari bilo dobro.

On je stavio ubrus uz tanjur, ustao od stola i zadovoljno se protegnuo.

Čim je zakoračio u predvorje, opet je bio napet i nervozan.

Koji se kurac događa s Laylom?

Dovraga, ne može nazvati Qhuinna. To nije njegova drama i on s time nema nikakve veze: kad je riječ o Laylinoj trudnoći, on je kao i svi drugi ukućani koji su vidjeli i čuli predstavu i zacijelo su bili zabrinuti kao i on... a nitko ih nije dužan redovito izvještavati.

Šteta da njegov sada pun trbuh u to nije povjerovao. Pomisao na Qhuinna i gubitak njegovog mladog bila je dovoljna da razmisli gdje je najbliža kupaonica. Za svaki slučaj, ako osjeti da će povratiti.

Naposljetku je bio na drugom katu. Hodao je po dnevnom boravku, ali mogao je dobro čuti ako netko uđe u predvorje...

Vrata kraljevskih odaja su se otvorila i ugledao je Johna Matthewa.

Krenuo je prema njemu da provjeri ima li novosti, ali se predomislio u zadnjem trenutku.

Vidio je da je John utonuo u misli, kao da je saznao uznemirujuće vijesti osobne prirode.

Blay je pričekao da njegov drug ode u drugom smjeru, prema dvorani s kipovima, a onda u svoju sobu.

Čini se da su i životi drugih dinamični.

Super.

Blay je tiho opsovao. Nije htio ometati svog prijatelja te je opet hodao naokolo... i čekao.

Daleko na jugu, u West Pointu, Sola se pripremala da uđe na drugi kat kuće Ricarda Benloisea, kroz prozor na kraju velikog hodnika. Nije ovdje bila mjesecima, a računala je na činjenicu da je sigurnosna veza kojom je oprezno manipulirala još uvijek njezin prijatelj.

Dvije stvari su bitne za uspješnu provalu u bilo koju kuću, zgradu, hotel ili ustanovu: planiranje i brzina.

Ona ima i jedno i drugo.

Spustila se po užetu koje je privezala na krovu. Iz džepa zimske jakne izvadila je neku spravu i stavila je u gornji kut prozora. Uključila je spravu i

pričekala zureći u maleno crveno svjetlo na zaslonu ispred sebe. Ako se situacija ne promijeni, morat će ući kroz jednu od spavaćih soba koje su gledale na dvorište... a to će biti velika gnjavaža...

Upalilo se zeleno svjetlo, a ona se nasmiješila i izvadila druge alatke.

Na sredinu prozorskog stakla, ispod bravice, stavila je sisaljku i oko nje napravila krug rezačem za staklo. Hitro ga je gurnula i zatim provukla ruku kroz otvor.

Kad je stakleni krug pao na debeli sag u hodniku, oprezno je iznutra otvorila prozor.

Zapahnuo ju je topli zrak, kao da se kuća raduje što ju opet vidi.

Prije nego što je ušla, pogledala je dolje. Zatim prema kolnom prilazu, a onda se izvila da provjeri vrtove iza kuće.

Osjetila je da je netko promatra... ne kad se dovezla u grad, nego kad je parkirala auto i stala na skije. Međutim, nikoga nije bilo u blizini... bar nikoga nije zamijetila... pozornost je od presudne važnosti u njezinom poslu, ali paranoja je opasno traćenje vremena.

Dakle, treba prestati s tim sranjima.

Opet se usredotočila na svoj posao. Čvrsto se držala rukavicama te je podigla guzicu i noge i ušla unutra. Istodobno je opustila užu kako bi hitro ušla u kuću. Bešumno se spustila na pod, ne samo zbog soga koji je prekrpio dugi hodnik nego i zbog gumenih donova.

Za uspješno obavljanje posla tišina je jednako bitna.

Zakratko je stajala na mjestu. Ništa nije čula, ali ipak treba provjeriti. Bila je potpuno sigurna da Benloise ima nečujan alarm i znala je da nije spojen s gradskom ili državnom policijom: on voli osobno sređivati svoje poslove. Zaboga, unajmio je mnogo stražara i raspolaže sa znatnom silom.

Međutim, ona je vrlo dobra u svom poslu, a Benloise i njegovi zaštitari kući se vraćaju u svitanje... uostalom, on živi kao vampir.

Nije znala zašto, ali zbog te riječi sjetila se muškarca koji se stvorio pored njezina auta i zatim kao čarolijom nestao.

Šašavo. Ne sjeća se kad ju je netko tako iznenadio. Ustvari, nakon tog susreta, razmišljala je treba li opet otići u onu staklenu kuću pored rijeke... premda su njezine misli bile zbrkane. Nije se bojala da će biti tjelesno ozlijeđena. Zaboga, ona se može obraniti.

Nešto ju je privlačilo.

Za nju je to opasnije od pištolja, noža ili šake.

Sola je hitro trčala po sagu na vrhovima prstiju. Krenula je prema velikog spavaćoj sobi koja je gledala na vrtove iza kuće. Dobro je upamtila miris te kuće,

staro drvo i sredstvo za poliranje, a znala je da se treba držati lijeve strane. Parket neće škripiti.

Kad je došla do velike spavaće sobe, teška drvena vrata bila su zatvorena, pa je prvo uzela otvarač, a onda je uhvatila kvaku. Benloise je patološki pazio na čistoću i sigurnost. Ali, ona je imala dojam da je na sigurnost više pazio u galeriji u središtu Caldvvella nego u svom domu. Uostalom, Benloise u svojoj kući drži samo umjetnine koje su dobro osigurane i tu boravi po danu... zbog toga jer ima mnogo tjelohranitelja i naoružan je do zuba.

Ustvari, vjerojatno zbog toga noć provodi u gradu. Dakle, njegova galerija je uvijek dobro čuvana, tamo je kasno navečer, a po danu u galeriji se osoblje brine za njegove zakonite poslove.

Ona je ipak provalnica, pa joj je draže da provaljuje u prazne prostorije.

A zatim je obila bravu na vratima, otvorila ih i ušla unutra. Duboko je udahнула i nanjušila duhanski dim te Benloiseovu kolonjsku vodicu.

Nije znala zašto, ali mirisi su je podsjetili na crno-bijele filmove Clarka Gablea.

Zbog debelih zastora i ugašenih svjetala u sobi je bilo mračno kao u rogu, ali kad je bila na zabavi, već je sve fotografirala, a Benloise nije od onih koji mijenjaju raspored. Dovraga, mogla je osjetiti njegovu nelagodu kad su u galeriji postavljali novi izložak.

Strah od promjene je slabost, govorila je njezina baka. A njoj je zbog toga posao lakši.

Polako i oprezno došla je do sredine sobe. Krevet je s lijeve strane uz dugi zid, kao i vrata kupaonice i vrata velikog ugrađenog ormara. Ispred nje su veliki prozori koji gledaju na vrtove. S desne strane je ormar za spise, pisaći stol, stolice i kamin koji se nikad ne koristi, zbog toga jer Benloise ne podnosi miris dima zapaljenog drveta.

Ploča alarma je između ulaza u kupaonicu i graviranog uzglavlja, pored metar visoke svjetiljke na stoliću.

Sola se oprezno kretala po sobi. Napravila je četiri koraka. Opipala podnožje kreveta... tu je.

Jedan, dva, tri koraka ustranu. Uz rub velikog madraca. Zaobišla je stolić i svjetiljku.

Ispružila je lijevu ruku...

I napipala ploču alarma, točno gdje je trebala biti. Otvorila je vratašca i osvijetlila ih malom baterijom koju je držala u ustima. Iz naprtnjače je uzela neku spravu, prespojila žice i pomoću malenog prijenosnog računala i programa koji je instalirao jedan njezin prijatelj napravila zatvoreni krug u alarmu. Dok je ruter aktivan, detektor pokreta koji će se aktivirati neće ništa registrirati.

Kućni kompjuter neće zamijetiti nikakvu promjenu.

Ostavila je prijenosno računalo da visi na žicama. Hodala je po sobi, došla do zida te se stubištem spustila na prvi kat.

Prostorija je bila besprijekorno namještena, kao da svaki čas očekuje fotografiranje za časopis... premda je Benloise dobro štitio svoju privatnost, pa nije bilo moguće da se snimke njegovih odaja pojave u javnosti. Hitro je prošla kroz predvorje, salon s lijeve strane i ušla u njegovu radnu sobu.

Hodala je u polumraku, pa bi joj bilo draže da na sebi nema bijelu zimsku jaknu i skijaške hlače... već da to obavlja u crnom kombinezonu. To je klišej, ali je vrlo praktično. Ali, nema vremena i više se brinula da ju ne zamijete vani na zimskom krajoliku negoli tu u praznoj kući.

Kao i sve ostalo pod tim krovom, Benloiseova radna soba doimala se kao scenografija, a ne radni prostor. On ustvari nije koristio veliki stol, nije sjedio na mini-prijestolju niti je pročitao knjige u kožnom uvezu na policama.

Međutim, boravio je u toj prostoriji. Svaki dan.

U trenutku iskrenosti, rekao joj je da svake noći prije odlaska hoda po svojoj kući i provjerava sve detalje, kako bi upamtio da ima predivnu kolekciju i predivan dom.

Zbog toga i još nekih stvari, Sola je naposljetku zaključila da je odrastao u siromaštvu. Kao prvo, kad su razgovarali na španjolskom ili portugalskom, u njegovom naglasku osjetio se izgovor nižih klasa. Kao drugo, rođeni bogataši ne cijene svoje stvari tako kao on.

Bogatašima ništa nije dragocjeno ni rijetko, zbog toga jer sve uzimaju zdravo za gotovo.

Sef je skriven iza stola u policama za knjige, a otvara se pomoću prekidača koji je ugrađen u donju ladicu na desnoj strani.

Otkrila ga je zahvaljujući malenoj kameri koju je na zabavi postavila u drugi kut sobe.

Kad je pritisnula prekidač, na polici se otvorila pregrada srednje veličine. Tu je: čelična kutija njoj poznatog proizvođača.

Kvragu, nakon stotinjak provala nije ni čudo da zna sve proizvođače. Dobro je izabrao. Kad bi ona imala sef, uzela bi tu marku... i da, bio je pričvršćen za pod.

Iz naprtnjače je izvadila malu ali moćnu led-lampu, a kad ju je upalila, zaštitila je plavičastim plamenom. Trebat će joj neko vrijeme.

Dim užarenog metala pekao ju je u očima, nosu i grlu, ali ona je mirno rezala te je na prednjoj strani sefa napravila otvor visok tridesetak i širok šezdesetak centimetara. Na nekim sefovima mogla je eksplozivom raznijeli vrata,

ali ovaj se mogao otvoriti samo na starinski način. Mučila se cijelu vječnost. Ali, naposljetku je uspjela.

Stavila je teška vrata sa strane i s baterijom u ustima pogledala u sef. U pregradama nadohvat ruke bio je nakit, dionice i blistavi zlatni satovi. I pištolj, a ona se mogla okladiti da je nabijen. Novca... nema.

Pa ipak, Benloise uvijek ima mnogo gotovine, pa je shvatljivo da nije morao i u svojoj kući držati zalihu novca. Došla je da uzme što je njezino, a ostat će kratkih rukava.

Opsovala je i razmislila. Ustvari, u tom sefu nema ničega što je jeftinije od dvadeset pet tisuća dolara. A nije mogla uzeti ni polovicu tih stvari... kako bi dovraga to mogla unovčiti?

Prošla je jedna minuta.

Druga minuta.

Zajebi ovo, pomislila je. Ploču koju je izrezala naslonila je na sef i zatvorila otvor na polici. Ustala je i baterijom osvjetlila prostor. Knjige su kolekcionarski primjerci, prva izdanja. Umjetnine na zidovima i stolovima nisu samo užasno skupe, nego ih možeš prodati samo u podzemlju... ljudima s kojima je Benloise usko povezan.

Ali, dovraga, ona neće otići bez svog novca...

A onda se nasmiješila, zbog toga što je pronašla rješenje.

U ljudskoj civilizaciji trgovina se stoljećima odvijala i uspijevala na sustavu robne razmjene. Dakle, roba i usluge razmjenjivali su se za robu i usluge iste vrijednosti.

U svim poslovima koje je obavila nikad joj nije palo na pamet da uračuna dodatne troškove koje je ostavila za sobom: novi sefovi, novi alarm, poboljšano osiguranje. Ona zna da je sve to skupo... premda ni izdaleka toliko skupo kao stvari koje je vidjela posvuda oko sebe. A tu je ušla ne misleći na dodatne troškove koje će snositi Benloise... platit će odštetu zbog toga što ju je prevario.

Eto, o tome se radi.

Pošla je prema stubištu gledajući što bi mogla učiniti... naposljetku je izabrala Degasovu skulpturu balerine koja je stajala u jednoj niši. Brončani kip djevojčice svidio bi se njezinoj baki, i možda se zbog toga odlučila da od svih umjetnina u toj kući izabere baš nju.

Svjetlo koje je odozgo obasjavalo kip bilo je ugašeno, ali remek-djelo je ipak blistalo. Soli se pogotovo svidjela suknjica na balerini. Delikatna, a ipak kruta eksplozija tila obrubljena metalnom mrežicom koja je savršeno dočarala taktilnost.

Sola je s obje ruke uhvatila postolje kipa i svom snagom ga zaokrenula za nekoliko centimetara.

Zatim je brzo otrčala na gornji kat, uzela svoj ruter i prijenosno računalo s ploče alarma u velikoj spavaćoj sobi, zaključala vrata za sobom i krenula prema prozoru na kojem je izrezala otvor.

Nakon manje od četiri minute opet je na svojim skijama jurila po snijegu.

Bez obzira na činjenicu da je otišla praznih džepova, s usana joj nije silazio osmijeh.

Trideset osmo poglavlje

Kad se Mercedes naposljetku zaustavio ispred ulaza u palaču Bratstva, Qhuinn je prvi izašao te je Layli otvorio vrata, a onda ju je pogledao u oči.

Znao je da nikad neće zaboraviti njezino lice. Bila je bijela kao kreda i užasno ranjiva, a savršene jagodične kosti isticale su se na upalim obrazima. Upale oči. Tanke, ravne usnice.

U tom trenutku shvatio je kako bi izgledala mrtva, nakon mnogih stoljeća i desetljeća, u nekoj dalekoj budućnosti.

»Ponijet ću te«, rekao je i sagnuo se da je podigne u naručje.

Nije ništa rekla, pa je shvatio da je odsutna duhom.

Fritz je otvorio vrata predvorja, kao da je samo čekao na njihov povratak, a Qhuinn je smjesta požalio: zbog sna koji je zakratko imao dok je bila potrebita, zbog zaludne nade, tjelesne boli koju je trpjela, emotivne tjeskobe koju su oboje proživljavali.

To si joj ti učinio.

Kad je zadovoljio njezinu potrebu, jedino je razmišljao o pozitivnom ishodu u koji je bio potpuno siguran.

A sada, kad je u vojničkim čizmama koračao po čvrstom, smrdljivom tlu realnosti? Nije se isplatilo. Čak ni da je mlado u njoj živo i zdravo.

Najgore je bilo gledati ju kako pati.

Kad ju je unio u palaču, pomolio se da nikoga ne sretnu. Htio ju je zaštititi od svega, pa i od pogleda tužnih i zabrinutih lica.

Nije bilo nikoga.

Qhuinn se velikim koracima uspinjao po stubištu, a kad je stigao na drugi kat, opsovao je kad je ugledao širom otvorena vrata Wrathove radne sobe.

No kralj ih nije mogao vidjeti.

George ih je tiho pozdravio, a Qhuinn je bez riječi žurio prema Laylinoj sobi. Nogom je gurnuo vrata i zamijetio da je slugan pospremio sobu, namjestio krevet i promijenio posteljinu, a na ormarić stavio svjež buket cvijeća.

Čini se da on nije jedini koji joj na bilo koji način želi pomoći.

»Želiš li se presvući?« upitao je kad su ostali sami.

»Želim pod tuš...«

»Pustit ću toplu vodu.«

»... ali užasno se bojim. Ne mogu... to gledati, znaš o čemu govorim.«

Položio ju je na krevet i sjeo uz nju. Stavio joj je dlan na bedro i nježno izmasirao koljeno.

»Oprosti mi«, rekla je promuklim glasom.

Jebote... Nemoj, molim te. Na to ne smiješ ni pomisliti, a kamoli to izreći. Ti nisi kriva.«

»A tko je kriv?«

»Ne radi se o tome.«

Sranje, nije mogao vjerovati da će komplikacije zbog pobačaja potrajati još toliko. Kako je to moguće...

Layla je iskrivila lice, pa je shvatio da opet ima grčeve. Pogledom je tražio doktoricu Jane, ali nikoga nije bilo...

Dakle, sada može biti potpuno siguran da se ništa ne može učiniti.

Qhuinn je pognute glave držao njezinu ruku.

I na početku i na kraju, bili su samo ona i on, potpuno sami.

»Htjela bih spavati«, rekla je Layla kad joj je stegnuo šaku. »Čini se da bi i tebi san dobro činio.«

Pogledao je kauč na drugoj strani sobe.

»Ne moraš ostati sa mnom«, promrmljala je Layla.

»A što misliš gdje bih trebao biti?«

U mislima je na trenutak vidio Blayevo lice. Koja fantazija...

Ne diraj me na taj način.

Qhuinn je potisnuo te misli. »Tu ću prespavati.«

»Ne možeš tu spavati sedam noći zaredom.«

»Gdje bih ja mogao biti osim...«

»Qhuinne«, umorno je rekla. »Imaš posla, a čuo si Haversa. Ovo će trajati koliko mora trajati, i tu se ništa ne može. Ne prijeti mi opasnost od iskrvarenja, a iskreno rečeno, osjećam da pred tobom moram biti snažna, a za to nemam energije. Možeš svratiti tu i tamo da vidiš kako mi je, ali poludjet ću ako mi budeš stalno za petama.«

Šutjeli su. Bili su očajni.

Qhuinn nije mogao ništa drugo osjećati dok je sjedio na tom krevetu i držao Laylu za ruku.

A zatim je ustao da ode. Ona je u pravu, naravno. Mora se odmoriti, a on zaista više ništa ne može učiniti. Samo bi zurio u nju, a njoj bi zbog toga bilo još gore.

»Tu sam za tebe.«

»Znam.« Poljubila je njegovu šaku i zaprepastila se kad je zamijetila da je ledena. »Ti si... nisam to očekivala od tebe.«

»Ne. Sve bih učinio...«

»Postupio si kako treba, kao i uvijek.«

O tome bi se moglo razgovarati. »Slušaj, sa sobom imam mobitel. Vratit ću se nakon dva-tri sata da vidim kako ti je. Ako budeš spavala, neću te buditi.«

»Hvala ti.«

Qhuinn je klimnuo glavom i pošao prema vratima. Jednom je čuo da Odabranici ne smiješ okretati leđa, pa se nadao da neće biti velike štete ako prekrši to pravilo.

Za sobom je zatvorio vrata i naslonio se na njih. Jedina osoba koju je htio vidjeti je jedini momak u dvorcu kojeg nimalo ne zanima...

»Što se događa?«

Blayev glas ga je tako šokirao da je pomislio da sanja. Ali njegov drug stajao je na vratima dnevnog boravka na drugom katu... kao da ga tu cijelo vrijeme čeka.

Qhuinn je protrljao oči, a njegovo se tijelo kao teledirigirano kretalo prema onome koga je želio vidjeti više od svega.

»Pobacit će«, rekao je Qhuinn mrtvačkim glasom.

Blay je nešto promrmljao, ali njegov prijatelj ga nije mogao čuti.

Čudno, ali do tog trenutka pobačaj mu je bio nestvaran. Dok nije rekao Blayu.

»Oprosti?« rekao je Qhuinn kad je shvatio da momak čeka odgovor.

»Mogu li nešto učiniti?«

Jako čudno. Qhuinn se nije osjećao kao dijete ni kad je bio sasvim malen. Nikad ga nisu mazili, nisu mu ugađali, nisu ga grlili kad bi se ozlijedio, niti su ga tješili kad je bio ustrašen. Zato nikad nije žalio za djetinjstvom, a nije ni važno je li to zbog njegove naravi ili zbog odgoja. Nema razloga da razmišlja o djetinjstvu.

Ipak je djetinjim glasom rekao: »Možeš li to spriječiti?«

Kao da Blay ima čudotvorne moći.

Pa ipak... on je to učinio.

Blay je raširio ruke i ponudio Qhuinnu jedinu zaštitu koju je ikad dobio.

»Mogu li to spriječiti?«

Blay se stresao kad je Qhuinn izgovorio te riječi: nakon mnogih godina on je upoznao sva njegova raspoloženja i vidio ga u svakojakim okolnostima. Ali, ovo nikad nije doživio. Nikad ga nije vidio ovako potpuno i krajnje shrvanog.

Nikad nije bio izgubljen kao dijete.

Iako je htio zadržati smisao za stvarnost, isključiti emocije i ostati na distanci, nije ni zamijetio da je raširio ruke.

Kad je Qhuinn prihvatio njegov zagrljaj, njegovo tijelo doimalo se manje i slabije nego što je bilo. Zagrljao je Blaya oko struka kao da u mišićima više nema ni trunke snage.

Blay ga nije puštao.

Mislio je da će se Qhuinn brzo odmaknuti jer ako se nije radilo o seksu, on nije mogao otpjeti bliski kontakt dulje od sekunde i pol.

Ali Qhuinn se nije micao... kao da je zauvijek htio ostati na vratima dnevnog boravka.

»Dođi«, rekao je Blay i zatvorio vrata za njima. »Ideš na kauč.«

Qhuinn ga je poslušao vukući noge u vojničkim čizmama.

Kad su sjeli, pogledi su im se ukrstili, a koljena dodirivala. Tuga u Qhuinnovim očima toliko ga je potresla da je instinktivno podigao ruku i pomilovao njegovu crnu kosu...

A onda se Qhuinn privio uz njega, srušio se kao vreća, sklupčao i jednostavno legao u Blayevo krilo.

Blay je naslutio da su zašli na opasan teren. Seks je jedna stvar... dovoljno zajebana da s tim izađeš na kraj, jebote. Ali ta bliskost? To bi ga moglo uništiti.

Upravo je zbog toga jučer odjurio iz one spavaće sobe.

Međutim, večeras je on držao konce u rukama. Qhuinnu je trebala utjeha, a Blay je mogao pristati ili odustati: ako tebe trebaju, to je potpuno drugačije nego kad ti tražiš... ili si potrebit.

Blayu je bilo drago da napokon netko treba njega. To je na određeni način sigurno... ta izvjesnost i kontrola. To nije kao kad padaš u ponor. Dovraga, on to bolje zna od svih drugih. Zaboga, on je godinama bio na samom dnu.

»Sve ću učiniti da ti olakšam«, rekao je Blay milujući Qhuinna po leđima. »Užasno mi je zbog toga što proživljavaš...«

Uh, riječi su jebeno beskorisne.

Dugo su stajali zagrljeni u tihoj sobi, kao u nekoj čahuri. Antikni sat je otkucavao na kaminu, i činilo se da je prošla cijela vječnost otkad su se počele spuštati rebrenice na prozorima.

»Sigurno mogu nešto učiniti za tebe«, rekao je Blay kad su napokon utonuli u mrak.

»Zacijelo moraš poći.«

Blay je ušutio. Istina je bila samo jedna: ni divlji konji, ni nabijeni pištolji, ni poluge, vatrogasna crijeva, slonovi u trku... ni sama kraljeva naredba ne bi ga mogla udaljiti s ovog mjesta.

Jedan dio njega bjesnio je zbog te spoznaje. Ne zbog Qhuinna, nego zbog vlastitih osjećaja. Stvar je u tome da jednostavno ne može protiv svoje naravi... naučio je tu lekciju kad je prekinuo sa Saxtonom... kad je priznao svojoj majci. *U tom trenutku, u toj sobi.*

Qhuinn je prostenjao, uspravio se i protrljao lice... njegovi obrazi i oči bili su crveni, ali nije plakao.

Suze koje je susprezao cijelo desetljeće isplakao je prošle noći, kad je plakao zbog olakšanja što je spasio život jednom ocu.

Je li tada znao da Layli nije dobro?

»Znaš li što je najteže?« upitao je Qhuinn kad se pribrao.

»Sto?« Zaboga, izbor je vrlo širok.

»Vidio sam mlado.«

Blayu su se nakostriješile i malje na vratu. »Što to govoriš?«

»Sjećaš li se one noći kad me ugrabila Straža časti i kad sam zamalo umro?«

Blay se nakašljao. Svega se dobro sjećao, kao da je jučer bilo. Pitanje je bilo postavljeno ležernim tonom, kao da prepričava događaj iz kluba ili tako nešto. »O, da. Sjećam se.«

Ja sam te oživio kad si ležao pored te jebene ceste, pomislio je.

»Bio sam ispred Fadea...« Qhuinn se namrštio. »Jesi li dobro?«

Ma super sam. »Oprosti. Slušam te.«

»Bio sam tamo. Hoću reći, bilo je... baš kao što su ti pričali o tome. Bijelo.« Qhuinn si je opet protrljao lice. »Potpuno bijelo. Posvuda. Ugledao sam vrata i pošao prema njima... znao sam da ako uhvatim tu kvaku, to će biti put bez povratka. Ispružio sam ruku... i onda sam je ugledao. Na vratima.«

»Laylu«, rekao je Blay, a u prsima je osjetio probadajuću bol.

»Svoju kćer.«

Blay je ostao bez daha. »Svoju...«

Qhuinn ga je pogledao u oči. »Ona je... plavuša. Kao i Layla, ali njezine oči...« Pokazao je na svoje raznobojne oči. »... bile su baš kao i moje. Skamenio sam se kad sam je ugledao... a zatim sam opet ležao uz onu cestu. Sve mi je to bilo nepojmljivo. Tek su mi se mnogo poslije stvari posložile u glavi. Kao da se to s Laylom *moralo* dogoditi. Kao da je to moja sudbina, znaš. Inače nikad ne bih legao s njom. To sam učinio samo zato što sam *znao* da ćemo imati djevojčicu.«

»Isuse.«

»Ali, prevario sam se.« Treći put je protrljao svoje lice. »Jebeno, totalno sam fulao... i stvarno sam požalio što sam krenuo tim putem. Najveća greška u mom životu... zapravo, druga najveća, ako ćemo iskreno.«

Blay se upitao koji kurac može biti gori od toga. Što da radim?

Qhuinn ga je pogledao u oči. »Želiš to zaista znati?«

Vjerojatno je čuo njegove misli. »Da, želim.«

Qhuinn je podigao šaku kojom inače drži bodež i lupnuo Blaya po bradi. »Jesi siguran?«

Sad je osjetio jednu drugu vibraciju. Još uvijek su proživljavali tragediju, ali u trenutku ga je prožela snažna seksualna želja.

Qhuinn ga je požudno gledao otvorenih usta. »Moram se... smjesta pribitati. Ne znam kako bih to drugačije objasnio.«

Blay je refleksno reagirao. Krv mu je proključala, a kurac se zadebljao i ukrutio.

»Dopusti mi da te poljubim«, prostenjao je Qhuinn i nagnuo se prema njemu. »Znam da to nisam zaslužio, ali molim te... toliko možeš učiniti za mene. Daj da te osjetim...«

Qhuinn ga je poljubio u usta... i više se nije mogao zaustaviti.

»Preklinjem te.« Nježno ga je ljubio. »Nije me sram. Boli me kurac, preklinjem te...«

Ali, nije ga morao preklinjati ni moliti.

Blay je željno prihvatio njegove poljupce, a Qhuinn ga je privlačio k sebi istodobno čvrsto i nježno. Kada su im se usne našle u strastvenom klinču, ljubili su se polako, dugo, beskonačno.

»Dopusti mi da te izjebem, Blay...«

Trideset deveto poglavlje

Assail se kući vratio oko pola sata prije svitanja. Terenac je parkirao u garaži i pričekao da se vrata spuste kako bi izašao van.

Za sebe je oduvijek mislio da je intelektualac... ne kako to shvaća *glimera*, kada ukočeno i nadmeno drže lekcije o književnosti, filozofiji i duhovnim pitanjima. Prije se radilo o tome da je gotovo sve u svom životu razumno analizirao i imao širu sliku stvari.

Koji je kurac ta žena radila kod Benloisea?

Očito je profesionalka, ima vrhunsku opremu, vješta je i zna kako treba provaliti u nečiju kuću. Sigurno je imala plan kuće, ili je u njoj već bila. Vrlo učinkovita. Nepokolebljiva. A on to može jako dobro prosuditi: cijelo joj je vrijeme bio za petama, prošao kroz prozor koji je otvorila i stajao u sjeni.

Slijedio ju je na svakom koraku.

Ali jedna stvar bila mu je neshvatljiva: koji to lopov koji se vraški pomučio da provali u zaštićenu kuću, pronađe sef, otvori ga led-lampom i u njemu pronađe razne dragocjenosti, ode praznih ruku? A on je jako dobro vidio što je sve mogla uzeti. Čim je izašla iz radne sobe, on je otvorio sef i vidio njegov sadržaj.

Htio je pobliže omirisati njezine tragove.

Vješto je izbjegavao osvjetljena mjesta i promatrao je kako podbočena stoji u hodniku, osvrće se oko sebe i razmišlja o svom sljedećem potezu.

A onda je prišla kipu, koji je sigurno Degasovo djelo... i zaokrenula ga za nekoliko centimetara ulijevo.

Ništa nije shvatio.

Možda je u sefu tražila nešto konkretno i to nije pronašla. Prsten, narukvicu, ogrlicu. Kompjuterski čip, disk, dokument, oporuku ili pak dokument osiguravajućeg društva. Ali zadržavanje u hodniku nije se uklapalo u njezino ponašanje... a onda je pomaknula kip?!

Jedino objašnjenje je to da je Benloiseu htjela staviti do znanja da je provalila u njegovu kuću.

Ali ako mu se htjela osvetiti na imovini, onda su njezini postupci bili besmisleni. Mogla je jednostavno srušiti kip. Uzeti tu jebenu stvar. Ispisati sprejem prostote. Razbiti je i uništiti polugom. Ali jedva zamjetno pomicanje?

Jedini zaključak do kojeg je došao jest da je to nekakva poruka. A to mu se uopće nije свидjelo.

Čini se da ona Benloisea poznaje više nego dobro.

Assail je otvorio vrata terenca...

»O, Bože«, tiho je rekao.

»Pitali smo se do kada ćeš tu sjediti.«

Kad je začuo taj ledeni glas, Assail je izašao iz auta i s gađenjem pogledao naokolo po velikoj garaži. Taj smrad je mješavina vonja pregažene životinje koja tri dana leži na cesti, pokvarene majoneze i imitacije jeftinog parfema.

»Je li to ono što mislim da jest?« upitao je rođake koji su stajali na vratima.

Hvala Čuwardjevi, kad su ušli, zatvorili su ulazna vrata za sobom... inače bi taj užasan smrad prodro u kuću.

»To su tvoji dileri. Pa, nisu više u komadu.«

Koji. Kurac.

Assail je velikim koracima pošao u smjeru koji je Ehric pokazao... u drugi kut, u koji su na hrpu bačene tri tamnozeleno najlonske vreće. Sagnuo se, odvezao žutu vrpču na jednoj vreći, otvorio je i...

Ugledao beživotne oči ljudskog bića koje mu je bilo poznato.

Ukočena glava bila je jednim potezom odsječena s tijela desetak centimetara ispod čeljusti, te se morala okrenuti kako bi provirila iz svog improviziranog lijesa. Tamna kosa i crvenkasta koža bile su umazane crnom, blistavom krvlju, a ako mu je taj smrad već kod automobila bio nepodnošljiv, na ovoj udaljenosti oči su mu skoro iscurile, a grlo se stegnulo.

Ali ne zbog žalosti.

Zaštitivši ruke najlonom, otvorio je druge dvije vreće, okrenuo ih u istom smjeru, a zatim se odmaknuo i pogledao ih. Ova dvojica otvarala su usta kao ribe na suhom.

»Recite mi što se dogodilo«, mračno je rekao.

»Došli smo na mjesto na kojem je bio dogovoren sastanak.«

»Klizalište, park pored rijeke ili ispod mosta.«

»Most. Došli smo...« Ehric je rukom pokazao svog blizanca, koji je šutke stajao iza njega i zurio... » s robom na vrijeme. A nakon pet minuta, pojavila su se njih trojica.«

»*Degradi.*«

»Imali su novac i htjeli su obaviti transakciju.«

Assail je okrenuo glavu. »Jesu li vas htjeli napasti?«

»Ne, ali to smo zaključili malo prekasno.« Ehric je slegnuo ramenima. »Te ubojice vampira stvorili su se samo tako. Nismo znali koliko ih je točno, a nismo htjeli riskirati. Tek kad smo pretražili tijela i pronašli točnu svotu novca, upalila nam se lampica.«

Degradi sada trguju? To je nešto novo. »Jeste li proboli tijela?«

»Uzeli smo glave i sakrili leševe. Novac je u naprtnjači onog s lijeve strane, a novac smo naravno donijeli kući.«

»Mobiteli?«

»Kod mene su.«

Assail je htio uzeti cigaru, ali je nije htio potrošiti u tom društvu. Zatvorio je vreće i uspravio se. »Siguran si da nisu bili agresivni?«

»Nisu bili ni dovoljno naoružani da se obrane.«

»Ako su bili loše opremljeni, to ne znači da te nisu htjeli ubiti.«

»Zašto su ponijeli novac?«

»Možda su htjeli trgovati s nekim drugim.«

»Ali kako bi onda imali baš tu svotu novca?«

Assail im je nervozno mahnuo neka odu u kuću te mu je laknulo kad su napokon bili na čistom zraku. Zaštitne rebrenice na prozorima su se polako spuštale, a on je iz bara uzeo bocu skupocjenog vina i otvorio je.

»Hoćete li mi se pridružiti?«

»Itekako.«

Na okrugli kuhinjski stol stavio je tri čaše i bocu, natočio vino i ponudio ga svojim pomoćnicima.

Ali nije ih ponudio kubanskim cigarama. Preskupe su.

Srećom, oni su imali svoje cigarete, pa su tako sjedili, pušili i ispijali vrhunsko vino iz čaša od brušenog kristala.

»Te ubojice vampira nisu bili agresivni«, mrmljao je. Zabacio je glavu i polako otpuhivao plavičasti dim koji je vijugao iznad njegove glave.

»I točna svota novca.«

Nakon nekog vremena, pogledao ih je i rekao: »Zar je moguće da se Degradacijsko društvo želi ubaciti u moj posao?«

Xcor je sjedio sam obasjan svjelošću svijeća.

U skladištu je bilo tiho, njegova četa nitkova još se nije vratila kući, iznad njega nisu hodala ljudske bića ni Sjene, nije bilo baš nikoga. Zrak je bio hladan, kao i betonski pod ispod njega. Svijeće pored kojih je sjedio stvarale su malo svjetla, a osim toga sve je bilo u mraku.

A onda mu je sinulo da će ubrzo svanuti. Pokušao se usredotočiti i sabrati svoje misli, ali u rastrojstvu u kojem je bio nešto važno mu je neprestano izmicalo.

Zurio je u plamičke ispred sebe i razmišljao o događajima te noći.

Možda nije potpuno siguran da je pronašao palaču Bratstva... ali znao je da je na pravom tragu. Slijedio je onaj Mercedes kilometar za kilometrom, a pojma nije imao što će učiniti kada se zaustavi... a onda je odjednom izgubio signal iz tijela svoje Odabranice. Kao da se smjer kretanja strelovito promijenio i više nije znao na kojoj je lokaciji.

Zbunjeno je gledao naokolo, dematerijalizirao se sad na jednom, pa onda na nekom drugom mjestu, a cijelo vrijeme osjećao je neku neobičnu stravu, kao da se sav pretvorio u antenu koja ga upozorava da mu prijete nešto strašno. Odustao je od daljnje potrage, a onda shvatio da se nalazi u podnožju planine. Prepoznao je taj obris, iako je planina čak i na blistavoj mjesecini bila u izmaglici.

To je to.

Ili na vrhu, ili na drugoj strani planine.

Ne može biti drugog objašnjenja... Bratstvo živi sa svojim kraljem kako bi ga zaštitili... naravno da imaju posebne mjere osiguranja, tehnologiju i mistične sposobnosti koje ih čine potpuno nedostupnima.

Panično se ushodao unaokolo, nekoliko puta obišao tu planinu, ali nije mogao osjetiti ništa osim slabog signala koji nije mogao locirati, i tu čudnu stravu. Osjećao je da ona mora biti tu negdje, na tom golemom, nepristupačnom području: znao bi da je pošla dalje, u bilo kojem smjeru, ili da je otišla na Onu stranu u svoje sveto Utočište. Ili je, najdraža Čuvardjevo, umrla, jer zašto je njezin odjek u njemu tako tih?

Ne, njegova Odabranica je ovdje.

Kad se opet našao u skladištu i u sadašnjem trenutku, Xcor je protrljao svoje žuljevite dlanove koji su zaškripali u tišini. Došao je trenutak da posloži svoje oružje. Bodeže, pištolje i svoju najdražu kosu pažljivo je poredao uz neurednu hrpu odjeće koju je zbacio sa sebe.

Svu pažnju usmjerio je na kosu iščekivajući njezin zov kao i toliko puta do sada. Čutio je njezinu krvožednost, istu onu agresiju koja je tekla njegovim žilama, upravljala njegovim mislima i bila mu motivacija za život.

Čekao je da mu kaže neka napadne Bratstvo u njihovom skrovištu... tamo gdje su njihove ženke... gdje spavaju njihovi mladunci.

Ali čuo je samo tišinu.

Zaista, u Novi svijet je došao zbog žudnje za moći, a najveći i najsmioniji izazov je zauzimanje prijestolja... dakle, stvarno nije čudno da je izabrao taj put. I polako na njemu napreduje. Pokušaj ubojstva prošle jeseni, zbog kojeg su sigurno on i njegovi nitkovi osuđeni na smrt, bio je taktički potez koji je mogao okončati cijeli rat i prije nego što je započeo. A u pregovorima s Elanom i *glimerom* dobivao je fine poene i počeo zadobivati sve veću podršku.

Ali ova večer sve je promijenila...

Tako mu svega, godinu dana truda, žrtvovanja, planiranja i borbe nije bilo ništa u usporedbi s onim što je saznao ove noći.

Ako ga instinkt ne vara... a kad ga je prevario?... samo treba dati mig svojim nitkovima i napasti čim padne noć. Bitka će biti epska, i bez obzira na njezin ishod, dom Bratstva i Prve obitelji bit će trajno oslabljen.

To će biti *nešto*... uostalom, kraljevski dvor je zadnji put napadnut kad su Wrathov otac i *mamen* zaklani, još prije njegove preobrazbe.

Povijest se ponavlja.

A on i njegovi nitkovi imaju veliku prednost koju ubojice vampira u to doba nisu imali: neki od Braće imaju družice i zbog toga se neće moći boriti punom silom, jer dio njih bit će izvan bitke. Mogu oni biti osobna kraljeva straža s poslanjem da štite svoga kralja, ali njihova duša bit će rastrgana. Što ti vrijedi snaga i najbolje oružje ako se ne možeš usredotočiti na zadatak?

Što je najljepše, ako se Xcor ili netko od njegovih nitkova dočepa samo jedne od njihovih *šelan*, Bratstvo će pokleknuti... jer mora im se priznati da bol svoje Braće oni proživljavaju kao svoju vlastitu.

Dovoljna je samo jedna njihova ženka, i baš to će biti njihovo najmoćnije oružje.

A on je toga duboko svjestan.

Xcor je sjedio na svjetlosti svijeća i trljao šaku kojom drži bodež o dlan druge ruke.

Jedna ženka.

Samo mu je to potrebno.

I onda će moći zatražiti ne samo svoju družicu... nego i prijestolje.

Četrdeseto poglavlje

huinn je znao da je Blaya stavio u totalno nezahvalnu poziciju.

Pričaj mi o jebanju iz sažaljenja. Ali samo jedan pogled u te plave oči, u te duboke, plave oči koje su mu otvorile put kao i onomad... samo je o tome razmišljao. I da, tehnički, to je seks u kojem se trebate dogovoriti kamo ćete staviti određene dijelove tijela... pa dobro, jedan konkretan dio tijela. Ali, nije bila stvar u tome.

On to ne može izraziti riječima jer njemu riječi nikad nisu bile jača strana. Ali žudnja za dodirrom bila je jača od svega i poljubio ga je. Htio je da Blay osjeti sve što želi, sve što mu treba, i da zna da mu je važno: njegov cijeli svijet se raspadao, a gubitak koji je prijetio da se dogodi u susjednoj sobi u hodniku, mogao bi mu slomiti srce.

Ipak, kad je osjetio Blayevu toplinu i dodirnuo ga, kao da je iscjeljenje bilo nadohvat ruke. Makar trajalo samo jedan čas, primit će ga i prigrliti... i moći će oživjeti ta sjećanja kad god poželi.

»Molim te«, šapnuo je.

Ali nije mu dao nikakvu šansu da se usprotivi. Jezikom je liznuo te usne, a onda ga gurnuo u njegova usta i nasrnuo.

A Blay se samo prepustio i, zamisli... nije se opirao kad ga je gurnuo na jastuke na kauču.

Qhuinn je munjevito razmišljao: prvo, vrata su zatvorena, ali nisu zaključana, pa se pobrinuo za to i gurnuo mjedeni kračun. I, jebote, ne smiju ostaviti nered za sobom. Jedno je rasturiti njegovu spavaću sobu. Taj dnevni boravak je javno dobro, s finim pokućstvom i besprijevano održavan, sa svilenim jastucima, elegantnim zastorima i svakojakim stvarčicama koje se lako mogu potrgati, slomiti i, Bože sačuvaj, umrljati. Osim toga, on je već razbio svoj terenac, razorio vrt i zatim uništio svoju spavaću sobu. Dakle, za ovu kalendarsku godinu njegova kvota uništavanja je odavno premašena...

Naravno da bi najrazumnije rješenje, kako se Fritz ne bi uspaničio, bilo kradomice otići u apartman, ali Blay ga je u tom trenutku vješto privukao k sebi i stao mu raskopčavati šlic, pa je tu sjajnu zamisao bacio u kantu za smeće.

»O, Bože, diraj me«, prostenjao je i gurnuo kukove naprijed.

A sada stvarno trebaju paziti što rade.

Ako je to uopće moguće.

Kad mu je Blay zavukao ruke u kožne hlače, Qhuinn je zadrhtao, njegov torzo izvio se unatrag i... ševa je započela. Nije se dobro namjestio, pa se nije

mogao trljati o njega, a muda su mu bila stiješnjena u hlačama. Ali, jebote, nije mario. Činjenica da je s Blayem njemu je bila dovoljna.

Čovječe, nakon pustih godina pušenja kurca, kad ti ga drugi drka i kad se samozadovoljavaš, ovo je bilo kao da ga netko dira prvi put u životu.

Morao je uzvratiti uslugu.

Hitro je krenuo u akciju. Isprasio se, pa su stajali licem uz lice. Čovječe, on obožava te plave oči, taj vreli, divlji, blistav pogled.

Želi ga.

Qhuinn ga je čvrsto primio te su se strasno poljubili. Žedno je pio s njegovih usta, prodirao je jezikom i počeo gubiti kontrolu...

»Čekaj malo.« Blay se odmaknuo. »Slomit ćemo kauč.«

»Što...?« Čuo je što govori, ali, dovraga, nije ništa shvaćao. »Kauč?«

A onda mu je sinulo da je Blaya svom snagom zabio u naslon za ruke i umalo ga izbio. Eh, da, to se događa kada se dva tijela teška više od dvjesto pedeset kilograma žele jebati na tom komadu namještaja.

»Uh, sranje, oprost.«

A tada je Blay preuzeo inicijativu... i Qhuinn više nije bio na kauču, nego je ležao na leđima na podu, skupljenih nogu i hlača spuštenih do nožnih članaka.

Savršena. Jebena. Zamisao.

Zahvaljujući činjenici da nije nosio donje rublje, kurac mu se odmah oslobodio iz hlača, i sada je debeo, napet i tvrd ležao na njegovu trbuhu. Dva-tri puta je nategnuo kožicu, a Blay mu je skinuo čizme i odbacio ih kako im ne bi smetale. Zatim mu je, hvala dragom Bogu, napokon svukao i hlače. Qhuinn je bio sretan kao nikad u životu kad je ugledao svoje kožne hlače kako lete po zraku.

A onda se Blay primio posla.

Qhuinn je morao sklopiti oči kad je osjetio da mu je raširio noge i počeo ga milovati po bedrima. Smjesta je pustio kurac iz ruke... Blay se tako uživio da mu stvarno nije htio smetati...

Ali ono što je osjetio na sebi nisu bile ruke.

To su bila topla, vlažna usta koja je Qhuinn maloprije mahnito ljubio.

Ipak, u jednom djeliću sekunde, kada je Blay usisao njegov glavić i počeo mu pušiti, probola ga je otrovna misao da ga je Saxton naučio kako se to radi... njegov jebeni rođak učinio je to Blayu, to je učinio i njemu...

Prestani. Pusti sad prošlost i lekcije koje si naučio, u ovom trenutku moraš se usredotočiti na sad i ovdje. Zajebi sva sranja.

Kako bi se uvjerio da ne sanja, prisilio se da otvori oči. Jebote... uh...

Vidio je Blaya kako mu puši kurac. Jednom rukom čvrsto ga je držao za kurac, a drugom mu je gladio jaja. A zatim, kao da je samo čekao njegov pogled, otvorio je usta, oslobodio njegov glavić i oblizao usnice.

»Nemoj samo unerediti ovu finu prostoriju«, rekao je Blay promuklim glasom.

A onda je liznuo Qhuinnov *piersing* na kurcu... ružičasto meso pulsiralo je oko čeličnog prstena...

»Jebote, svršit ću«, prostenjao je Qhuinn, i bio je spreman strmoglaviti se u nevjerovatno olakšanje. »Ja ću...«

Nije mogao ništa učiniti, kao što se ni osoba koja je skočila u ponor više ne može vratiti na rub litice.

A nije da se htio suzdržati. I nije se suzdržao.

Sa snažnim urlikom... koji je morao odjeknuti izvan te prostorije... Qhuinnovo se tijelo izvilo, dupe mu se ukrutilo, muda eksplodirala te je zalio Blayeva usta. Nije se samo njegovo spolovilo olakšalo. To strujanje energije osjetio je u cijelom tijelu, pa je prste zabio u sag na kojem je ležao i stegnuo čeljusti... svršio je kao divlja životinja.

Srećom, Blay je imao iskustva u brisanju tragova, a zbog te je pomisli mogao još jednom svršiti. Bože, prizor je bio nevjerovatan: Qhuinn do kraja života neće zaboraviti ta usta kako gutaju njegov kurac, kako mu se obrazi nadimaju kad su upili i zadnju kap njegove sperme. Želio je da to traje cijelu vječnost.

Qhuinn je odmah mogao započeti novu jebačinu, ali kad mu se tijelo nakon žestokog svršavanja opustilo, potpuno se smirio. Mlitavo je ležao na podu raskrečenih nogu i zabačene glave.

Sve u svemu, to je zacijelo bio najbolji orgazam u njegovom životu. Nakon onih orgazama koje je ranije tog dana imao s istim tipom.

»Ne mogu se pomaknuti«, mrmljao je.

Blay se nasmijao dubokim i senzualnim glasom. »Iscrpljen?«

»A da ti uzvratim uslugu?«

»A da probaš podignuti glavu?«

»Još uvijek je na ramenima?«

»Da, koliko sam uspio zamijetiti.«

Blay se hihotao, a Qhuinn je znao što sada želi... nešto što nikad od sebe ne bi očekivao. U svojim seksualnim avanturama nikad nije dopustio da ga izjebu. To nije bila njegova igra. On je osvajač, on uzima, on ima kontrolu i drži konce u rukama.

Nije htio da njega jebu u dupe.

A sada je poželio upravo to.

Ali, osim što se doslovno nije mogao pomaknuti, nije znao kako da Blayu prizna da je djevac?!

A želio je to. Ako se budu jebali u dupe, Blay mora znati. Iako nije znao zašto, to mu je jednostavno bilo bitno.

Odjednom je ugledao Blayevo lice. Bože, taj borac je prekrasan, rumenih obraza, blistavih očiju, njegova široka ramena zaklanjala su mu vidik.

I, uh, da, smješкао se jebežljivo i opako, samozadovoljno i samouvjereno... kao da mu sada, kada je nekome pružio takav užitak, više nije ni važno što će biti sljedeće.

Ali to nije u redu, zar ne?

»Ne vjerujem da ćeš se ubrzo moći pokrenuti«, rekao je Blay.

»Možda. Ali imam usta«, mračno je rekao Qhuinn. »Skoro kao i ti.«

U redu, dobro, pomisao da je zadovoljio Qhuinna i da je Qhuinn svršio bila je jebeno dobra, pa je Blay zaboravio na vlastito tijelo.

Ali, nakon godina i godina susprezanja, bilo je nevjerojatno dobro osjetiti moć nad tim momkom, napokon držati konce u svojim rukama... biti onaj koji je Qhuinnu omogućio da doživi ovako nešto, možda njegovo najsnažnije erotsko iskustvo. A to se dogodilo upravo sada. Poznavao je svog prijatelja u svim njegovim ekspresijama vrhunskog seksualnog užitka, pa je bez imalo pretjerivanja mogao reći da nikad nije vidio Qhuinna da se tako prepušta. Raskrečio se na podu, mišići na vratu bili su mu napeti, trbušni mišići tvrdi, vrtio je bokovima.

Qhuinn je doslovno svršio nakon nekoliko minuta.

A nakon toga, Blay je shvatio još nešto — cinični izraz koji se uvijek mogao vidjeti na Qhuinnovom licu... namršten, uvijek isceren i podrugljiv, vječno stisnutih čeljusti.

Kao da su sve gadarije koje je morao trpjeti u svojoj obitelji trajno obilježile njegovo lice.

Ali to više nije tako, zar ne? Ni kad je svršavao ni kad se umirio, na Qhuinnu nije bilo ni traga napetosti. Na njegovom licu sada nije bilo ni tračka suzdržanosti i doimao se mnogo mlađi. Blay se pitao kako to da ranije nije zamijetio njegovu dob.

»Pa, daš mi onda nešto da se brže oporavim?« upitao je Qhuinn.

»Molim?«

»Kažem da sam žedan. I moram nešto staviti u sebe.« Qhuinn se ugrizao za donju usnicu, a njegovi bijeli ocnjaci utonuli su u meso. »Hoćeš li mi pomoći?«

Blay je kolutao očima. »Da... može, zašto da ne?«

»Onda skidaj hlače da te vidim.«

Blay je smjesta skočio s poda. Dobro je naučio sve trikove, pa je svukao i raskopčao hlače u jednom potezu. A dok se spremala nova akcija, bio je neprirodno svjestan svega oko sebe... pogotovo Qhuinna. Momku se kurac opet ukrutio, opet je bio debeo i golem premda je maloprije svršio... čvrstih snažnih bokova, a zdjelica u pokretu... trbuh mišićav, pa se ispod glatke, preplanule kože odrazila svaka kretnja.

»Jebemu, da...« prosiktao je Qhuinn. Iskesio je očnjake i počeo polako navlačiti kožicu. »Konačno.«

Blay je teško disao, a srce mu je gotovo eksplodiralo dok je Qhuinn svojim raznobojnim očima gutao njegovo spolovilo.

»O tome ti ja govorim«, zarezao je. Ispustio je svoju erekciju i digao ruke.

Za trenutak Blay nije bio siguran što ga sada čeka. Qhuinn je pored kauča, leži uz njega, nemaju ni dovoljno mjesta...

Qhuinn je raširio prste i počeo tiho ječati... kao da više ne može čekati ono za čim toliko žudi.

Jebeš planiranje.

Blay je kleknuo i nagnuo se naprijed uz Qhuinnovu glavu.

A onda je Qhuinn preuzeo inicijativu. Zgrabio ga je i privukao k sebi, pa se Blay našao s jednom nogom ispod glave tog momka, a drugu je ispružio uz Qhuinnov bok.

»Uh... jebote...« Blay je prostenjao kad je osjetio svoj kurac u Qhuinnovim ustima.

Zabio se u Qhuinnova usta, izvijao i gurao naprijed.

Qhuinn ga je čvrsto držao za dupe... Isuse, pušio mu je i... jezikom pritiskao glavić sve čvršće... Blaya je počeo svladavati nadolazeći vrhunac kao maloprije Qhuinna.

Samo bi falilo da nehotice ozlijedi tog momka. Uskoro će svoje sjeme ubrizgati u svog najboljeg prijatelja, jebote...

Prekasno je da sada razmišlja o tome.

Nije više vladao svojim tijelom. Ukrutio se, a potom oslobodio u nizu grčeva koji su ga proželi od tjemena pa sve do nožnih prstiju.

A kad su se valovi užitka počeli povlačiti, pred očima mu se zamutilo, a osjećaj za ravnotežu ga je napustio...

Ne, sve je u redu. Qhuinn ga je lako podigao s poda, prišao mu s leđa i namjestio se...

Kad se munjevito zabio u njega, Blay je tako zastenjao da je bio siguran da ga se čuje do Kanade...

Sobom je odjeknuo krik, a on se namrštio od mješavine boli i užitka.

Uh. Odgurnuli su kauč.

Nema veze. Kupit će drugi kauč ako razbiju tu jebenu stvar. On sad neće prestati.

Ritam je bio strahovit, ali tako mu i treba: dobio je točno ono što je želio. Kad ga je odgurnuo, lice mu se zabilo u meke jastuke, a onda je mogao malo odahnuti. Ali nije bilo gotovo.

Namjestio se kako bi Qhuinn još dublje prodro u njega, a jebeni kauč više sigurno nije na istom mjestu. Bitno je da ga ne odguraju u hodnik.

U zadnjem trenutku, prije nego što je svršio, sjetio se da uzme svoje bokserice.

Qhuinn je ispružio ruku, uzeo bokserice i pobrinuo se da sve ne štrcne po podu. A zatim je pao s kauča i ostao četveronoške. Qhuinn je čvrsto držao Blaya za kurac, glavić mu je pokrio boksericama... ali nije ga prestao jebati.

Svršili su istodobno, pa su dva krika odjeknula u toj prostoriji.

Dok je svršavao, Blay je okrenuo glavu. U velikom starinskom zrcalu koje je stajalo između prozora vidio je njih dvojicu, a znao je da su spojeni... zbog toga je još jednom svršio.

Jebačina je konačno bila gotova. Srca su sporije kucala. Disanje se umirilo.

U zrcalu je vidio Qhuinna koji je sklopio oči i pognuo glavu, a potom je osjetio nježno milovanje na vratu. Qhuinn ga je ljubio. A zatim je podigao ruku i pomilovao ga po prsima...

Odjednom se ukočio i odmaknuo, i prestao s nježnostima. »Oprosti. Oprosti, ja... znam da to zapravo ne želiš.«

Lice mu je opet poprimilo ciničan izgled.

Usprkos svemu, Blay mu nije mogao reći da ostane s njim. Qhuinn je u pravu, kad je osjetio nježnost, uspaničio se.

Brzo, prebrzo se povukao, pa je Blay ostao uskraćen za osjećaj pravog predavanja. *Ali, morali su prestati.*

Qhuinn se nakašljao. »Hm... ako hoćeš...«

»Ja ću to srediti«, promrmljao je Blay i maknuo Qhuinnovu ruku sa svojih zgužvanih bokserica.

Dok su se jebali, tišina u sobi označavala je njihovu intimnost, a sada ga je zvuk dok Qhuinn navlači svoje kožne hlače vraćao u realnost.

Sranje.

Opet su izgubili kontrolu. Za vrijeme akcije osjećaji su bili tako snažni i intenzivni da ni o čemu drugom nije mogao razmišljati. No sada je Blayu bilo

hladno u ugrijanoj prostoriji, određeni dijelovi njegova tijela su pulsirali, noge su mu bile slabe i drhtave, a u glavi mu se mutilo...

Ništa nije sigurno ni zajamčeno. Nipošto.

Prisilio se da se odjene, brzo pokupio svoju odjeću i cipele. U međuvremenu, Qhuinn je vratio kauč na mjesto i pedantno postavio nožice na uleknuća na sagu. Još je namjestio i jastuke te poravnao sag.

Kao da se ništa nije dogodilo. Jedino je Blay ostao stajati stiskajući svoje bokserice u ruci.

»Hvala ti«, tiho je rekao Qhuinn. »Ja. Uh...«

»Dobro.«

»Pa... mislim da idem sada.«

»Dobro.«

To je bilo sve.

A onda su se vrata zatvorila.

Kad je ostao sam, Blay je znao da se mora istuširati, nešto pojesti pa odspavati.

Umjesto toga, ostao je sam u dnevnom boravku na drugom katu palače Bratstva, gledao se u zrcalo i razmišljao o onome što se netom zbilo. To se ne smije ponoviti jer on nije dovoljno emocionalno snažan da to izdrži. Kao da ruku moraš uvijek iznova držati iznad plamenika... a svaki put kad staviš dlan iznad plamena, smanjuješ razmak između svog mesa i izvora vreline. Prije ili kasnije? Teške opekline su najmanji problem, zato što je plamen već zahvatio cijelu tvoju jebenu ruku.

Nakon nekog vremena napustile su ga misli o nagonu za preživljavanje i pitao se kako je sve to započelo.

Moraš prestati.

Blay je zagladio kosu, pogledao zatvorena vrata i namršti se. Grozničavo je razmišljao...

A onda je brzim koracima izašao van.

Zatim je potrčao.

A onda je jurio u punom trku.

Četrdeset prvo poglavlje

Tog jutra oko deset sati Trez je pošao u Salov restoran. Vožnja od stana u Commodoreu do luksuznog restorana njegova brata nije duga, samo deset minuta, a kad se dovezao, na parkiralištu je bilo mnogo slobodnih mjesta.

Ali, restoran se otvara tek u jedan popodne, čak i za kuhinjsko osoblje koje priprema hranu.

Njegove čizme su škripile po snijegu dok je hodao prema ulazu, a on je pomislio da šifra za otključavanje s vanjske strane neće funkcionirati: prošle noći iAm se nije vratio kući, a ako ga one seronje od s'Hisba ne drže kao zarobljenika, njegov brat je mogao biti samo na jednom mjestu. Nakon dvije šalice kave i nervoznog pogledavanja na sat, Trez je shvatio da ako želi mir, onda mora poći na drugi kraj grada.

Super. Kombinacija brojki nije promijenjena.

Još uvijek.

Dekor u prostoriji doimao se kao scenografija za uspješnu staromodnu skupinu Rat Pack, moderna verzija razdoblja koje je dalo imitatore Petera Lawforda i Chairmana of the Board. Ulaz oblijepljen crno-crvenim tapetama vodio je do predvorja s garderobom, pultom za hostesu iz starih vremena i blagajnom. S lijeve i desne strane bile su dvije velike blagovaonice, obje obložene crnim i crvenim baršunom i kožom, ali tu se lokalne glavešine, političari i bogataši nisu zadržavali. Njihovo omiljeno mjesto je bar ispred njega, prostorija obložena drvom sa sjedištima presvučenim crvenom kožom uza zidove, u kojem je za radnog vremena šanker u fraku stajao iza deset metara dugog šanka od hrastovine i služio samo najbolja pića.

Trez je brzim korakom ušao u polumrak bara te je krenuo prema policama u pet redova s pićima i došao do pomičnih vrata. Kad je ušao u kuhinju, miris bosiljka i luka, origana i crnog vina podsjetio ga je da je iAm bio pod velikim stresom.

Kako je očekivao, tip je bio usredotočen na štednjak sa šesnaest ploča, koji je bio postavljen uz stražnji zid i gledao pet velikih lonaca u kojima se krčkala hrana — naravno da se hrana pripremala i u pećnicama. U međuvremenu, daske za rezanje bile su poredane na radnim plohama od nehrdajućeg čelika, a mrtve glave raznih vrsta paprika ležale su pored vrlo oštarih kuharskih noževa.

Kladim se da znam o čemu je razmišljao taj tip dok je rezao povrće.

»Hoćeš li razgovarati sa mnom?« upitao je Trez svog brata koji mu je okrenuo leđa.

iAm je s bijelom kuhinjskom krpom podigao poklopac njemu najbližeg lonca i polako promiješao s velikom drvenom kuhačom.

Trez je primaknuo stolac od nehrdajućeg čelika. Sjeo je i protrljao dlanove na bokovima.

»Hej?«

iAm je stao ispred drugog lonca. Zatim ispred trećeg. Za svaki lonac imao je zasebnu kuhaču kako se okusi ne bi miješali, a njegov brat ga nije htio ometati u kuharskom poslu.

»Čuj, oprosti što nisam bio u klubu kad si sinoć svratio.« Svake večeri, iAm je nakon zatvaranja *Kod Sala* odlazio u *Željeznu masku*. »Imao sam neodložnog posla.«

Sranje, da, imao je. S djevojkom i izbacivačem kojeg je jedva uspio izbaciti iz svog auta kad ju je dovezao kući — naposljetku ju je ispratio do vrata, otvorio stan i doslovno ubacio unutra. Kad je opet sjeo za volan, pojurio je kao da je ostavio bombu u tom stanu, a dok je punom brzinom vozio prema *Željeznoj maski*, u glavi mu je odzvanjao iAmov glas.

Ne možeš to više raditi.

iAm se konačno okrenuo. Prekrižio je ruke na prsima i naslonio na štednjak. Imao je velike mišice, a sada su bile napete te su rastegnule rukave njegove crne potkošulje.

Pogledao ga je polusklopljenim bademastim očima. »Ti zaista misliš da se ljutim zbog toga jer nisi bio u klubu kad sam došao? Ma, daj. A ne zbog toga jer si mi uvalio AnsLai ili neko drugo sranje.«

Napokon su prešli na stvar.

»Znaš da se s njima ne mogu suočiti.« Trez je bespomoćno podigao ruke. »Oni će me prisiliti da se vratim njima, a što mi je onda činiti? Boriti se? Naposljetku ću ubiti kurvinog sina i što će onda biti sa mnom?«

iAm je protrljao oči kao da ga boli glava. »Sada se čini da su se odlučili za diplomatski pristup. Bar prema meni.«

»Kada se vraćaju?«

»Ne znam, a zbog toga sam nervozan.«

Trez je bio napet. Od pomisli da je njegov hladnokrvan brat nervozan osjećao se kao da mu drže nož pod grlom.

Ali, on je dobro znao da ti ljudi mogu biti vrlo opasni. S'Hisbe su najčešće miroljubiv narod, ne žele se upuštati u bitke s Degradacijskim društvom i drže se podalje od nepodnošljivih ljudskih bića. Oni su učeni, vrlo inteligentni i produhovljeni, ukratko, to je vrlo ugodna skupina. Ako niste na njihovoj crnoj listi.

Trez je zurio u lonce i razmišljao kakvo je meso u tom umaku. Još uvijek odrađujem dug Rehvu«, rekao je. »Dakle, ta obaveza mora biti na prvom mjestu.«

»Ali ne prema s'Hisbama. AnsLai je rekla, citiram je, >Kucnuo je čas<.«

»Ne vraćam se onamo.« Pogledao je brata u oči. »Nema šanse.« iAm se okrenuo prema loncima i promiješao jelo s jednom od kuhača. »Znam. Zbog toga sam se latio kuhanja. Pokušavam smisliti kako se izvući iz toga.«

Bože, on obožava svog brata. I kad je bijesan, taj tip želi pomoći. »Žao mi je što sam izvukao sablast i natjerao te da se baviš s tim. Vjeruj mi. To nije bilo fer — samo sam... da, zaista nisam razmislio je li sigurno biti u istoj prostoriji s tim tipom. Oprosti mi.«

iAm je duboko uzdahnuo. »Znam da ti je žao.«

»Mogao bih jednostavno nestati i problem bi bio riješen.«

Premda, čovječe, umro bi ako bi ostavio iAma. Radi se o tome da ako zбриše od s'Hisba, onda više nikad neće imati nikakav kontakt s mužjakom. Nikad.

»A kamo ćeš otići«, rekao je iAm.

»Nemam pojma.«

Dobra je vijest da s'Hisbe uopće ne žele kontaktirati druga bića. Sigurno im je i dolazak u njegov i iAmov stan bio traumatičan, premda se visoka svećenica dematerijalizirala na terasi. Petljati se s ljudskim bićima? Družiti se s njima? AnsLai bi glava eksplodirala.

»Pa, čim se baviš?« upitao je iAm.

Super. Još jedna vesela tema.

»Otišao sam pogledati skladište«, polako je rekao. Ali, ma daj, kao da bi on sam od sebe doveo curu i njezina dečka?

»U jedan ujutro?«

»Dao sam im ponudu.«

»Koliko?«

»Jedan zarez četiri. Tražena cijena bila je dva i pol milijuna, ali nema šanse da će toliko dobiti. Mjesto je godinama bilo zapušteno i to se dobro vidi.« Premda... kad je to izgovorio, morao je priznati da je ondje osjetio nečije prisustvo. Pa ipak, možda je to izrekao pod utjecajem stresa. »Pretpostavljam da će se vratiti kod dva, ja ću ponuditi jedan zarez šest, pa ćemo se dogovoriti za jedan zarez sedam.«

»Siguran si da se sada nećeš baviti s tim projektom? Ako se ne pojaviš na teritoriju s opremom za parenje koja je pripravna za upotrebu, problem sa s'Hisbama bit će sigurno još veći.«

»Ako dođe do toga, onda ću se s tim baviti.«

»Kada«, ispravio ga je iAm. »Kada dođe do toga. A znam što se dogodilo na stražnjem parkiralištu, Trez. S tipom i onom ženom.«

Uhuh, naravno da zna. »Možda si pregledao snimke?«

Proklete nadzorne kamere.

»Da.«

»Sredio sam to.«

»Kao što si sredio i sa s'Hisbama. Super.«

Trez je počeo gubiti živce. Primaknuo se. »Želiš li biti na mom mjestu, dragi brate? Htio bih vidjeti jesi li u stanju srediti to sranje.«

»Ne bih naokolo jebao kurve, to ti mogu reći. Zbog toga mi je palo na pamet... nije li naša agentica za nekretnine žensko?«

»Jebi se, iAm. Zaista.«

Trez je nogom odgurnuo stolicu i izjurio iz kuhinje. Imao je on dovoljno problema, jebote — ne treba mu g. Nadmoćni slavni kuhar da mu iz fotelje o tome soli pamet i plitko ga kritizira...

»Ne možeš to više odgađati«, viknuo je iAm za njim. »Ne možeš se od toga sakriti između nogu bezbrojnih žena.«

Trez se zaustavio, ali nije se okrenuo.

»Jednostavno ne možeš«, mirno je rekao njegov brat.

Trez se zatim okrenuo. iAm je bio kod šanka, a pored njega automatska vrata su se njihala i stvarala dojam stroboskopskog svjetla; svjetlost, tama, svjetlost, tama. Kad bi se pojavila svjetlost, kao da je aureola okružila tijelo njegova brata.

Trez je opsovao. »Neka me jednostavno ostave na miru.«

»Znam.« iAm se počeošao po glavi. »Zaista ne znam koji kurac da radim s tim. Ne mogu zamisliti život bez tebe, a ti se ne želiš vratiti onamo. Ali, ne pada mi na pamet nikakva druga mogućnost.«

»Te žene... znaš, one koje sam...« Trez je ušutio. »Misliš da će me pustiti?«

»Ako te ne puste«, suho je rekao iAm, »onda ne shvaćam zbog čega se gnjaviš s njima?«

Trez se pokušao osmjehnuti. »Ne, govorim o s'Hisbama. Sada sam jako daleko od djevca.« Premda, bar se nije srozao na razinu domaće životinje. »A što je lošije? Svi su oni bili UK-jevi, kao i najveći broj ljudskih bića. Zbog toga su opake ćudi. Mi razgovaramo o kraljičinoj kćeri.«

Kad se iAm nacerio kao da mu to uopće nije palo na pamet, Trez je ugledao tračak nade.

»Ne znam«, začuo je odgovor. »Možda bi se to moglo, ali ti si ipak prevario Njezino Veličanstvo, i njezine želje i potrebe nisu zadovoljene. Ako pomisle da si kompromitiran, onda bi mogli odlučiti da te kazne smrću.«

Nema veze. Prvo ga trebaju svladati.

Preplavljen bijesom, Trez je pognuo glavu i pogledao ga ispod obrva. »Ako se radi o tome, onda će se morati boriti sa mnom. A jamčim ti da oni neće dobro proći.«

Kad se vratio u palaču Bratstva, Wrath je shvatio da je njegova kraljica uzrujana čim je ušla kroz vrata njegove radne sobe. U njezinom senzualnom mirisu osjetio je oštru, kiselkastu nijansu: tjeskoba.

»O čemu se radi, *leelan!*« upitao je i ispružio ruke.

Iako nije mogao vidjeti, u sjećanju je zadržao njezinu sliku kako hoda po debelom sagu. Njezino vitko, atletsko tijelo kretalo se elegantno, tamna kosa pala joj je po ramenima, a lijepo lice bilo je napeto.

Naravno, združeni mužjak u njemu htio je uhvatiti i ubiti to zbog čega je bila uzrujana.

»Zdravo, George«, rekla je njegovom psu. Retriver joj je poslušno prišao te je prvi dobio njezinu pažnju.

A zatim je gospodar došao na red.

Beth je odmah sjela Wrathu u krilo. Bila je vrlo lagana, a on je osjetio toplinu i snagu njezina tijela kad ju je zagrlio i počeo ljubiti po vratu i zatim u usta.

»Isuse«, zarežao je, kad je osjetio da je ukočena. »Zaista si uzrujana. Koji se kurac događa?«

Prokletstvo, ona je drhturila. Njegova kraljica zaista se tresla.

»Slušam te, *leelan*«, rekao je i pomilovao je po vratu. A bio je pripravan da se naoruža i jurne po jebenom danjem svjetlu ako bude potrebno.

»Pa, znaš za Laylu«, rekla je hrapavim glasom.

Ahaaa. »Da, znam. Phury mi je rekao.«

Ona je položila glavu na njegovo rame, a on ju je privio na svoja prsa... divan osjećaj. Nekad, ne često, ali ipak povremeno, kad se ne bi osjećao kao pravi muškarac zbog toga što je oslijepio: nekad borac, a sada mora sjediti za tim stolom. Nekad je bio slobodan da luta kamo god je htio, a sada se mora pomagati štapom. Nekad potpuno samodostatan, a sada mu je potrebna pomoć.

To baš i nije dobro za muška muda.

Ali u ovakvim trenutcima, kad je ta fantastična ženka slaba i od njega, samo od njega traži utjehu i smirenje, osjećao se snažan kao jebena planina. Uostalom,

združeni mužjaci svim snagama štite svoje družice, pa je čak i pod teretom prava stečenog rođenjem i tog prijestolja na kojem je morao sjediti, duboko u srcu bio *hellren* toj ženki.

Ona je bila njegova prva briga, važnija čak i od kraljevih govana. Njegova Beth je srce koje mu tuče u grudima, srž u njegovim kostima, duša njegova fizičkog tijela.

»To je tako tužno«, rekla je. »Tako prokleta tužno.«

»Bila si kod nje?«

»Malo prije. Odmara se. Hoću reći... na jednoj razini, ne mogu povjerovati da se ništa ne može učiniti.«

»Razgovarala si s doktoricom Jane?«

»Čim su došli iz klinike.«

Njegova *šelan* je cvilila, a suze njegove drage koje su mirisale kao kiša osjetio je kao nož u svojim prsima... njezina reakcija ga nije iznenadila. Čuo je da ženkama teško pada tuđi prekid trudnoće... a ipak, zar one nisu usko povezane? Da ga jebeš, on se mogao uživjeti u Qhuinnovu ulogu.

I uh, Bože... pomisao da Beth toliko pati? Ili još gore, ako bude u visokom stupnju trudnoće i onda...

Super. Sada ga je prožela drhtavica.

Wrath je zagnjurio lice u Bethinu kosu, udisao njezin miris, umirio se. Dobra je vijest da oni nikad neće imati mlado, dakle, o tome ne mora brinuti.

»Žao mi je«, šapnuo je.

»I meni. To mrzim zbog njih oboje.«

Pa, ustvari, on je mislio na nešto posve drugo.

Ne radi se o tome da je htio da se nešto zajebano dogodi Qhuinnu, Layli ili njihovu mladuncu. Ali, ako Beth shvati tu tužnu stvarnost, možda će se sjetiti svih rizika kad je riječ o trudnoći.

Sranje. To je bilo užasno. To je *bilo* užasno. Zaboga, on iskreno to ne želi Qhuinnu i zaista ne želi da se njegova *šelan* uzrujava. Međutim, žalosna je istina da njega uopće ne zanima da u nju stavi svoje sjeme... *nikad*.

A u takvom očaju muškarac razmišlja o neoprostivim stvarima.

Obuzet paranojom, on je u mislima računao koliko je godina prošlo od njezine preobrazbe... malo više od dvije. Koliko mu je poznato, prosječna vampirica prvi put osjeti potrebu oko pet godina nakon promjene, a zatim otprilike svakih deset godina. Dakle, po svemu sudeći imaju još vremena prije nego što će se morati pobrinuti za to...

A ipak, ona je miješane krvi, pa jednostavno nije mogao biti siguran kako je to kod Beth. Sve je moguće kad se miješaju ljudska bića i vampiri... a on je imao razloga da bude zabrinut. Uostalom, ona je već dva-tri puta spomenula djecu.

Ali to je sigurno bilo hipotetski.

»Dakle, odgodit ćeš Qhuinnovu inicijaciju?« upitala je.

»Hoću. Saxton je dovršio dopunu zakona, ali ne možemo zbog Layle. Sada nije vrijeme da ga uvedemo u Bratstvo.«

»O tome sam i ja razmišljala.«

Oboje su šutjeli, a kad je Wrath bolje razmislio, nije mogao zamisliti život bez nje.

»Znaš što?« rekao je.

»Što?« Njezin glas bio je blaži, kao da mu želi reći da zna što će joj kazati.

»Volim te više od svega na svijetu.«

Njegova kraljica se nasmijala i pogladila ga po licu. »Tko bi to rekao?«

Dovraga, i on je sada osjetio svoj miris da se želi pariti.

Wrath je stoga dlanovima obuhvatio njezino lice, nagnuo se i kad je pronašao njezina usta, blago ju je poljubio... nije ostalo samo na tome. Čovječe, s njom je uvijek bilo tako. Nakon bilo kakvog kontakta, njemu bi se odmah ukrutio, bio je spreman.

Bože, on nije shvaćao kako mužjaci ljudskih bića s tim izlaze na kraj. Koliko mu je bilo poznato, oni uvijek kad se ševe moraju razmisliti jesu li njihove družice plodne... očito, ne mogu zamijetiti suptilne promjene u njihovom mirisu.

On bi potpuno popizdio. Kad vampirica ima potrebu, onda svi to znaju.

Beth se meškoljila u njegovu krilu, trljala o njegov ukrućen ud te je zaječao. Kao i uvijek, to je bio znak Georgeu da će ga odvesti iza dvostrukih vrata i privremeno izolirati. Ali ne i te večeri. Wrath je žudio za njom, ali zastori u kući ohladili su čak i njegov libido.

A tu su i Autumnine potrebe. Sada i Layline.

On neće lagati, od tog sranja bio je živčan. Poznato je da hormoni u zraku izazivaju lančanu reakciju u kući punoj ženki, utječu na jednu, zatim na drugu i onda kod treće bude potrebu, ako je došlo njezino vrijeme.

Wrath je milovao Beth po kosi i opet stavio glavu svoje kraljice na rame.

»Ne želim da...«

Ona nije dovršila rečenicu, a on je uzeo njezinu ruku i podignuo je. Osjetio je težinu rubina koji je kraljica uvijek nosila.

»Samo sam te htio zagrliti«, rekao je. »Zasad mi je to dovoljno.«

Ona se meškoljila i još više priljubila uz njega. »Pa, i to je ugodno.«

Da. Ugodno je.

I neobično zastrašujuće.

»Wrath?«

»Da?«

»Jesi li dobro?«

Trebalo mu je malo vremena da odgovori, kako bi bio siguran da mu je glas miran i jasan, da to nije ništa strašno. »O, da, dobro sam. Dobro sam.«

Milovao ju je po ruci, gladio njezine mišice i molio se da mu je povjerovala... i zarekao da ono što se događa u susjednoj sobi u hodniku, nikad se, nikad neće dogoditi njima.

Nema šanse. Kroz tu krizu njih dvoje nikad neće prolaziti. Neka je hvala Čuvarđjevi.

Četrdeset drugo poglavlje

Naravno da Layla nije spavala. Kad je Qhuinnu kazala da ode, bila je ozbiljna kad je rekla da se s njim više ne želi pretvarati zbog drugih. Ali čudno je da nije bila histerična, čak ni kad je u sobi bila sama. Nema suza. Nema psovki.

Samo je ležala na boku podvijenih ruku i nogu, misli su joj utonule duboko u tijelo, neprestano je pratila svaki bolni trzaj i grč od kojih je ludjela. Međutim, nije mogla ništa učiniti. Kao da je nešto u njoj bilo uvjereno da ako shvati u kojoj je fazi, onda će na neki način ovladati tim procesom.

A to je, naravno, sranje. Kako bi Qhuinn rekao.

Sjetila se njega u klinici, kako je liječniku stavio bodež na grlo, kao iz jedne od onih knjiga u biblioteci svete riznice Bratstva... dramatična epizoda iz nečijeg tuđeg života.

Međutim, dok je ležala na krevetu, sjetila se da se ne radi o tome...

Tiho kucanje na vratima, dakle, pred njima je ženka.

Layla je sklopila oči. Iako joj je bilo drago da netko ljubazan čeka pred vratima, ipak bi joj bilo draže da, tkogod to bio, ostane u hodniku. Kratka posjeta kraljice bila je mučna, premda joj je bilo drago.

»Da.« Jedva je čula svoj glas, pa se nakašljala. »Da?«

Vrata se otvoriše, a ona isprva nije prepoznala lik koji je došao zbog sjene na vratima. Visok. Snažan. Ali, nije mužjak...

»Payne?« rekla je.

»Mogu li ući?«

»Da, naravno.«

Layla je sjela na krevetu, ratnica joj je mahnula neka legne, a onda su obje šutjele. »Ne, ne, molim te... opusti se.«

Na ormariću je gorjela jedna svjetiljka, pa se pod prigušenim svjetlom sestra po krvi Brata Vishousa doimala zastrašujuće. Njezine dijamantne oči blistale su na njezinu licu.

»Kako si?« tiho je upitala ženka.

»Dobro sam, hvala. A ti?«

Ratnica joj se obratila. »Jako mi je žao zbog... tvog stanja.«

Uh, Layla je iskreno poželjela da Phury ili netko drugi to nisu nikom rekli. Pa ipak, njezin izlazak iz kuće bio je vrlo dramatičan, zbog toga će sigurno postaviti

zabrinuta pitanja. Ipak, zbog privatnosti je htjela izbjeći taj neželjen, premda sućutan, upad.

»Hvala ti na ljubaznim riječima«, šapnula je.

»Mogu li sjesti?«

»Da, naravno.«

Mislila je da će ženka sjesti na jednu od stolica koje su pažljivo bile raspoređene po sobi. Payne to nije učinila. Prišla je krevetu i polako sjela uz Laylu.

Primorana da se bar pretvara kako je dobra domaćica, Layla se s naporom pridigla i iskrivila lice kad se zbog grčeva naglo ukočila.

Payne je tiho opsovala, pa je Layla morala opet leći. Hrapavim je glasom rekla: »Oprosti, ali sada ne mogu primati posjete, pa ni one dobronamjerne. Hvala ti što se brineš za mene...«

»Jesi li svjesna tko je moja majka«, prekinula ju je Payne.

Layla je na jastuku odmahнула glavom. »Molim te odi...«

»Ne znaš?« grubo je rekla ženka.

Layla se odjednom rasplakala. Nije imala snage da vodi razgovor, a sigurno ne o *mahmensu*. Nije mogla jer je izgubila svoje mladunče.

»Molim te.«

»Rodila me je Čuvarđjeva.«

Layla se namrštila kad je čak u mentalnoj i tjelesnoj boli shvatila njezine riječi. »Oprosti?«

Payne je duboko udahнула, kao da joj od tih riječi nije laknulo nego ih je osjetila kao prokletstvo. »Ja sam tijelo Čuvarđjeve, ona me je davno rodila, zatajila u spisima Odabranica i sakrila od očiju svih ostalih.«

Layla je užasnuto žmirkala. Pojava ženke na visokom položaju bila je svojevrsna misterija, ali ona sigurno neće ništa pitati jer to njoj ne dolikuje. Bilo joj je jasno samo to da se nikad nije spominjalo da je jedna od najsvetijih majki ikad porodila dijete.

Ustvari, čitava struktura vjerovanja temeljena je na tome da se to *nije* dogodilo.

»Kako je to moguće?« šapnula je Layla.

Paynine blistave oči bile su ozbiljne. »Nisam to ja htjela. I o tome nikad ne govorim.«

U napetoj šutnji, Layla je shvatila da nije moguće da riječi te ženke nisu bile istinite. Kao i prodoran bijes, a njegov uzrok se mogao naslutiti.

»Ti si jedna od svetica«, zadivljeno je rekla Layla.

»Ni iz daleka, vjeruj mi. Ali moje podrijetlo dalo mi je određenu... kako bismo to rekli? Sposobnost?«

Layla se ukočila. »Kakvu sposobnost?«

Paynine dijamantne bile su nepomične. »Želim ti pomoći.«

Layla je stavila dlan na donji dio trbuha. »Ako hoćeš reći da se ovo brže okonča... ne.«

Ona je u sebi vrlo kratko imala svoje mladunče. Nije bitno koliko će trpjeti bol, ali neće žrtvovati ni trenutak onoga što je sigurno njezina jedina trudnoća.

Nikad više neće se tome izložiti. U budućnosti, kad je obuzme potreba, bit će drogirana i to je sve.

Jednom u životu je previše za gubitak koji sada proživljava.

»A ako vjeruješ da to možeš prekinuti«, rekla je Layla, »onda griješiš. Nitko tu ništa ne može učiniti.«

»Nisam baš sigurna.« Payne ju je oštro pogledala. »Htjela bih vidjeti mogu li spasiti trudnoću. Ako mi dopustiš.«

U napuštenom kampusu djevojačke škole Brownswick, g. C, se odmarao u bivšem uredu ravnateljice.

To je pisalo na napukloj ploči u hodniku.

Grijanje nije radilo, pa se temperatura u sobi točno poklopila s izvanjskom, ali zbog Omegine krvi hladnoća ga nije mučila. Jebote, to je sjajno: na drugoj strani zapuštenog, snijegom prekrivenog travnjaka, u velikom studentskom domu na uzvisini, pedesetak degrada spavalo je mrtvačkim snom.

Ako bi tim seronjama ustrebalo grijanje ili hrana, onda bi gadno najebao.

Ali ništa od toga, od njega se očekivalo da im samo osigura sklonište. Za sve ostalo pobrinula se njihova inicijacija... a činjenica da se svaka dvadeset četiri sata moraju isključiti iz svjesnog stanja bila je pravo olakšanje.

Mora razmisliti.

Isuse, kakav kaos.

Morao je protegnuti noge, pa je htio odgurnuti stolicu, a onda se sjetio da sjedi na kanti od dasaka.

»Prokletstvo.«

Pogledao je naokolo po ruševnoj sobi. Odmjerio je žbuku koja je u velikim komadima visjela sa stropnih greda, prozore zakovane daskama i rupu na podu u drugom kutu. To mjesto je kao i bankovni računi koje je pronašao.

Ni traga od novca. Nema streljiva. Oružje s kojim se mogu nanijeti površinske rane i to je bilo sve.

Nakon svoje promocije bio je jebeno nabrijan, prepun planova. A sada zuri u gomilu nepostojećeg novca, nema resursa, nema ničega.

A ipak, Omega očekuje konkretne rezultate. To mu je jasno rečeno i stavljeno do znanja kad su ga sinoć zakratko »posjetili«.

A to je bio još jedan problem. On mrzi ta sranja.

Bar može nešto učiniti u vezi ostalog.

Visoko je ispružio ruke i razgibao ramena. Hvala Bogu zbog dvije stvari: prvo, mobiteli nisu isključeni, pa može komunicirati sa svojim ljudima na terenu i pristupiti internetu. I drugo, nakon višegodišnjeg iskustva na ulici, on čeličnom pesnicom može kontrolirati blesave mlade idiote koji raspačavaju narkotike.

Mora nabaviti papir. Smjesta.

I za to je imao jebeno dobar plan. Sinoć u ponoć poslao je tri svoja momka s posljednjih devet tisuća tristo dolara od Društva. Ti gadovi su samo trebali obaviti kupovinu, nabaviti drogu i donijeti je natrag, a on će razrijediti robu i zatim je spakirati kako bi je novci prodavali na ulici.

Nevolja je u tome da još uvijek čeka jebenu robu.

A bio je jebeno nestrpljiv dok je čekao da sazna kamo je nestala njegova droga odnosno njegov novac.

Možda su te seronje pobjegle s drogom ili novcem, ali ako se radi o tome, onda će ih loviti kao pse i svima pokazati što će se dogoditi kad...

Mobitel je zazvonio. Uzeo ga je i kad je vidio tko je nazvao, pritisnuo je gumb.

»U zadnji čas, jebote. Gdje ste dosad i gdje je moja roba?«

Šutnja. A zatim se začuo glas. To sigurno nije bio prištavi diler kojem je dao mobitel, novac i zadnji upotrebljiv pištolj koji je Društvo posjedovalo.

»Imam ono što ti je potrebno.«

G. C. se namrštio. Dubok glas. Poznaje tu uličarsku intonaciju, ali naglasak mu je nepoznat.

»Ne treba mi taj usrani mobitel s kojeg ste me nazvali«, zarežao je g. C. »Imam ih više nego dovoljno.«

Uostalom, kad nemaš ništa u ruci, ni futrolu ni novčanik, onda jedino možeš blefirati.

»Pa, to je dobro za tebe. Imaš li više nego dovoljno i toga što si mi poslao? Novca? Ljudstva?«

»Tko je to, jebote?«

»Tvoj neprijatelj.«

»Ako si uzeo moj jebeni novac, onda si sigurno moj neprijatelj.«

»Ustvari, to je jednostavan odgovor na jedan vrlo složen problem.«

G. C. je ustao i prevrnuo kantu. »Gdje je moj jebeni novac i što si učinio mojim ljudima?«

»Bojim se da se više ne mogu javiti na mobitel. Zbog toga sam te ja nazvao.«

»Nemaš ti pojma s kim se zajebavaš«, rekao je G. C.

»Naprotiv, ti si sada u vrlo nezgodnom položaju, kao i mnogi drugi.« G. C. mu je htio odbrusiti, ali tip ga je preduhitrio. »Slušaj što ćemo učiniti. Nazvat ću te navečer da ti kažem mjesto sastanka. Ti i samo ti ćeš me tamo dočekati. Ako netko bude s tobom, znat ću to i više me nikad nećeš čuti.«

G. C. je navikao da prezire druge. To je dio posla kad radiš sa sitnim uličnim kriminalcima i teškim ovisnicima. Ali taj tip s kojim razgovara na mobitelu? Samokontrola. Smiren.

Profesionalac.

G. C. se morao pribrati. »Ne moram se zajebavati...«

»Da, moraš. Jer ako želiš prodati svoju drogu, onda moraš doći k meni.«

G. C. je utihnuo. To je neki luđak koji je umislio da je veliki igrač, ili... netko tko je zaista moćan. Možda onaj koji je prošle godine pobio sve posrednike koji su raspačavali drogu u Caldwellu.

»Gdje i kada?« nevoljko je upitao.

Začuo je grlen smijeh. »Javi se na mobitel kad padne mrak i saznat ćeš.«

Četrdeset treće poglavlje

Layla je zašutjela kad je shvatila što je čula od Payne.

»Ne«, rekla je drugoj ženki. »Ne, Havers mi je rekao... ništa se ne može učiniti.«

»Medicinski, to je možda točno. Međutim, možda postoji drugi način. Ne znam hoće li uspjeti, ali ako mi dopustiš, htjela bih pokušati.«

Layla je ostala bez riječi.

»Ne znam...« Opipala je svoj trbuh. »Što ćeš mi učiniti?«

»Iskreno rečeno, nisam sigurna.« Payne je slegnula ramenima. »Ustvari, nije mi ni palo na pamet da bi to moglo tebi pomoći. Ali poznato je da mogu iscijeliti one kojima je iscjeljenje nužno. Kažem ti, nisam sigurna hoće li djelovati. Mogle bismo pokušati, a neće te boljeti. To ti obećavam.«

Layla je zurila u lice ratnice. »Zbog čega... ćeš to učiniti za mene?«

Payne se namrštila i okrenula glavu. »Ne trebaš znati zašto.«

»Da, trebam.«

Lice joj se ukočilo. »Ti i ja smo sestre po tiraniji moje majke, žrtve njezina velikog plana kako bi ga realizirala. Obje smo njezine zatočenice, svaka na svoj način. Ti kao Odabranica, a ja kao njezina kći po krvi. Nikad ti ne bih naudila.«

Layla je mirno ležala. Nikad joj nije palo na pamet da je žrtva majke te rase. Osim... kad je razmišljala o očajničkoj želji za obitelji, osjećaju iskorijenjenosti, kako nema svoj identitet izvan službe kao Odabranica... morala se upitati. Sama je odlučila da bude tu na tom užasnom mjestu, ali bar je izabrala put i način. Kao pripadnica posebne skupine ženki Čuvardjeve, ona nije imala taj izbor, ni o čemu u svom životu nije odlučivala.

Baš ni o čemu.

Izgubit će mlado, to je bilo očito. A ako Payne misli da postoji šansa...

»Čini sve što želiš«, grubo je rekla. »I hvala ti kakav god bio ishod.«

Payne je kimnula. Zatim je podigla ruke, napela mišice i raširila prste. »Mogu li dotaknuti tvoj trbuh?«

Layla je odgurnula pokrivač. »Moram li svući spavaćicu?«

»Ne.«

Pa, dobro. I najmanji pokret na ležaju nagovještavao je nove grčeve, neznatna promjena težine mogla je...

»Trpiš strašnu bol«, mrmrljala je druga ženka.

Layla je šutjela kad je ogolila svoj trbuh. Jasno je da se na njezinu lice sve vidjelo.

»Opusti se. Ovo ti ne bi trebalo nauditi...«

Kad je kontakt uspostavljen, Layla je zabacila glavu. Prsti koji su polako dotaknuli njezin donji dio trbuha bili su topli kao voda u kupki. Smirenje kao u kupki. Neobično smirenje, pravo rečeno.

»Boli te?« upitala je Payne.

»Ne. Osjećam...« U novoj navali grčeva čvrsto se uhvatila za pokrivač i pripremila...

Ali navala bola sada je bila drugačija. Ako je taj osjećaj jedna golema, krševita planina, onda je njen vrh bio odrezan.

Prvi put je osjetila olakšanje nakon što je sve to započelo. Jeknula je ponizno, a glava joj je pala na jastuk, koji je upio njezin umor kako bi konačno shvatila koliko je muke bilo u njezinu tijelu.

»A sada počinjemo.«

Odjednom su svjetiljke u sobi počele treperiti... a zatim su se ugasile.

Međutim, ubrzo se pojavila drugačija svjetlost.

Paynine nježne šake počele su blistati, toplina njezina dodira bila je sve jača, neko neobično, čudesno olakšanje kao da joj je prodrlo ispod kože, mišića i svih kostiju na toj putanji... izravno je ušla u Laylinu rodnicu.

A zatim je osjetila nekakvu eksploziju.

Izdahnula je i prepustila se golemom valu energije koja ju je preplavila, toplini koja ju nije opekla, a ipak je rastopila bol, rastjerala agoniju iz njezina tijela kao kad se para uzdiže iz lonca i nestaje.

Ali to nije bilo sve. Navala euforije preplavila je njezino tijelo, zlatni pipci pulsirali su u njezinim preponama, strujali prema njenim prsima, glavi, njenoj duši, a u nogama i rukama osjetila je trnce.

Uh, super, pravo olakšanje...

Uh, nevjerojatna snaga...

Međutim, iscjeljenje još nije bilo završeno.

U toj bujici, Layla je osjetila... što je to? Kretanje u njezinoj rodnici. Stezanje, možda? Ali to nije grč, ne, sigurno nije. Kao da je nešto slabašno opet dobilo snagu.

Polako je postala svjesna da joj zubi cvokoću.

Pogledala je svoje tijelo i shvatila da drhti, a to nije bilo sve.

Njezino tjelesno obličje je blistalo. Svaki centimetar njene kože bio je blistav kao svjetiljka, iz nje je izlazila svjetlost, a njena odjeća zadržavala je ono što je izlazilo iz nje.

Na tom svjetlu, Paynino lice bilo je odlučno, kao da je pod veliku cijenu prenijela čudotvorno iscjeljenje u drugo tijelo. A Layla se htjela odmaknuti, prekinuti s tim, da je mogla... zbog toga jer se druga ženka doimala strašno izmučeno. Međutim, tu vezu nije mogla prekinuti. Nije mogla kontrolirati svoje udove, nije mogla ni prozboriti.

Ta životna spona između njih kao da je potrajala cijelu vječnost.

Kad se Payne konačno odmahнула i prekinula vezu, sručila se na pod kao vreća.

Layla je otvorila usta da vikne. Htjela je dotaknuti svoju spasiteljicu. Osjećala je težinu svog tijela koje je još uvijek blistalo.

Ali nije mogla baš ništa učiniti.

Zadnje čega se sjeća prije nego što je izgubila svijest je briga za drugu ženu. A zatim je utonula u mrak.

Četrdeset četvrto poglavlje

Quinn se probudio s erekcijom.

Ležao je na leđima i nekontrolirano pomicao bokove, trljao je penis u erekciji po poplunu i plahtama. U polubudnom stanju prije nego što su mu se misli razbistrile, zamislio je da Blay izaziva to trenje, muški dlanovi klize gore-dolje... nadražen je prije nego što mu ga stavi u usta.

A kad je posegnuo da prstima prođe kroz tu crvenu kosu, shvatio je da je sam: opipao je samo plahte.

Preplavljen blaženstvom, ispružio je ruku i potapšao mjesto uz sebe, očekujući da pronađe toplo, muško tijelo.

Samo plahte. Bile su hladne.

»Sranje«, jeknuo je.

Otvorio je oči, a stvarnost oko njega ga je udarila po glavi, erekcija je splasnula. Bez obzira na povezanost, one dvije fantastične, žestoke sesije, Blay se upravo u tom trenutku probudio sa Saxtonom.

Vjerojatno se poševio s tim tipom.

O, Bože, sada će dušu povratiti.

Pomisao da Blay miluje drugog, jebe se s drugim, liže i gladi drugog... njegovog jebenog rođaka, povrh svega... bila je nepodnošljiva gotovo kao i Laylino sranje. A zapravo se radi se o tome da je zbog toga privlačnost koju je Quinn osjećao za tog tipa bila još jača, a ne slabija.

Super. Opet dobre vijesti.

Quinn je s golemim naporom i bez imalo volje ustao iz kreveta i odvuкао se do kupaonice. Nije htio upaliti svjetlo, ne želi se pogledati i vidjeti da izgleda kao hrpa govana, ali nije baš pametno brijati se u mraku.

Kad je upalio svjetlo, morao je zažmiriti. Glava ga je užasno zaboljela. Nema sumnje da se mora opet hraniti, ali jebote, iscrpljen je zbog nezasitnih potreba svog tijela.

Pustio je vodu da teče, uzeo gel za brijanje i na dlan iscijedio hrpicu gela. Kad je protrljao dlanove da napravi pjenu, sjetio se svog rođaka. Imao je osjećaj, iako nije bio siguran, da Saxton sa staromodnom četkicom nanosi pjenu na lice. On ne koristi *Gillete* britvice. Vjerojatno se brije s britvom koja ima ručicu od sedefa.

Quinnov otac je imao takvu britvu. A njegov brat je nakon inicijacije dobio britvu sa svojim inicijalima.

I prsten s pečatom.

Pa, neka mu bude. Osim toga, njih dvojica su mrtvi, pa se ne trebaju brijati.

Kad je lice nasapunao bijelom pjenom, kao i uvijek uzeo je običan *Mach 3* s britvicama koje se mijenjaju...

Bez ikakvog razloga, pomislio je da bi mogao staviti novu britvicu.

Da, uzmi novu, super oštru, čistu.

Qhuinn je zakolutao očima. Ništa nije ravno tome da se briješ s britvicom koja ima tri oštrice i zaštitni sloj. To ti je strašno pametno.

U mislima je pljesnuo sebe po guzici i počeo pretraživati ladice ispod umivaonika. Otvorio ih je i pregledao svakojaka sranja za kupanje i održavanje njege koja nikad nije koristio niti ih je zamijetio.

Zastao je kad je otvorio zadnju ladicu na dnu. Namrštio se i sagnuo.

U njoj je bila kutijica obložena crnim baršunom u kojoj se najčešće drži nakit. Ali on nema takvu kutijicu, a sigurno nije iz *Reinhardt'sa*, otmjene trgovine u centru grada. A nitko drugi nije odsjeo u njegovoj sobi, pa je pomislio da je možda bila tu kad se uselio, a on je jednostavno nije zamijetio.

Uzeo je kutijicu, otvorio poklopac i...

»Kurvin sin.«

U njoj su, kao da su prava dragocjenost, bile njegove sive metalne naušnice i prsten koji je nosio na donjoj usni.

Fritz ih je sigurno pokupio kad je čistio jedne noći te ih je stavio u kutijicu. To je jedino objašnjenje... zbog toga jer se Qhuinn sigurno nije gnjavio s njima nakon što ih je skinuo sa sebe. On bi ih jednostavno bacio u jedan od ormarića u kupaonici.

Qhuinn je opipao čelične prstene razmišljajući kad ih je kupio i stavio na sebe. Njegov otac bio je užasnut, kao i njegova majka... kad se pojavio u blagovaonici pri Zadnjem obroku, ustala je od stola i dvadeset četiri sata nije izlazila iz svojih odaja.

U salonu za pirsanje rekli su mu da ne stavlja prstene dok mu sve ranice od bušenja potpuno ne zacijele. Ali to je savjet za ljudska bića. Nakon dva sata, sve je bilo u redu i on je sve obavio.

I to u zahodu kod Blaya.

Qhuinn se namrštio kad se sjetio trenutka kad je ušao u sobu tog tipa. Blay je ležao na krevetu, pijuckao Coronu i gledao televiziju. Bio je okrenut na drugu stranu i izgledao vrlo opušteno, sve dok nije pogledao Qhuinna.

Lice mu se za nijansu ukočilo. Da nekoga ne poznaješ tako dobro, ne bi ni primijetio promjenu. Ali Qhuinn ga je poznavao u dušu.

Tada je mislio da je to bilo zbog njegovog darkerskog imidža koji je previše napadan za g. Konzervativnog. Ali sada mu na pamet pada nešto posve drugo. Blay bulji u plazma ekran... mirno uzima jastuk i stavlja si ga u krilo.

Sigurno mu se bio ukrutio.

Dok je Qhuinn u mislima ponovno proživljavao taj prizor, osjetio je erekciju.

Ali to je puki gubitak vremena, zar ne?

Buljeći u te proklete naušnice, razmišljao je o svom buntovništvu, bijesu i sjebanjoj fiksaciji što mora imati da se osjeti dovoljno vrijednim.

Ženku. Ako uspije pronaći onu koja će ga uzeti.

Kakva... laž... je to bila.

Čudno, kukavičluk ima bezbroj oblika, zar ne? Ne moraš se skutriti u kutu, drhturiti kao pička i sliniti. Ne, dovraga. Možeš biti velik i razmetljiv, grubijan, lice izbušiti prstenjem i podrugljivo gledati sve oko sebe... a ipak si obična jebena kukavica. Uostalom, Saxton nosi odijelo s prslukom, kravate i mokasine, ali taj mužjak zna tko je on i ne boji se uzeti ono što želi.

Tko bi rekao, Blay se probudio u krevetu tog tipa.

Qhuinn je zatvorio kutijicu i vratio prstenje onamo gdje ga je pronašao. Zatim se pogledao u zrcalu. Što to on opet čini, pomislio je dok je proučavao svoje lice.

Aha. Brijanje.

Pa, da.

Nakon dvadesetak minuta, Qhuinn je izašao iz sobe. Prošao je kroz dvoranu s kipovima, pored zatvorenih vrata Wrathove radne sobe i krenuo dalje.

Nije mu bilo lako kad je vidio dnevni boravak na drugom katu, i nije znao kako će pogledati onaj kauč.

Taj komad namještaja nikad više neće biti isti. Dovraga, možda za njega ni jedna sofa više neće imati isto značenje.

Kod Laylinih vrata je zastao i prislonio uho. Unutra je vladala tišina te se upitao što zapravo očekuje da će čuti.

Tiho je pokucao. Nije čuo odgovor, a iracionalan strah zgrabio ga je za grlo. Bez razmišljanja je otvorio vrata.

Svjetlost je prodrla u tamu.

Obuzela ga je panika da je umrla, da je Havers, taj kurvin sin, slagao, da je pobačaj krenuo po zlu i da je umrla: Layla nepomično leži naslonjena na jastuke, otvorenih usta, ruke je sklopila na prsima kao da je pogrebnik iz poštovanja prema mrtvima priprema za pogreb.

Ali... nešto nije u redu, to je bilo očito.

Nije osjetio miris krvi. Ustvari, u zraku je nanjušio samo njezin profinjen miris cimeta koji je osvježavao i uljepšavao cijelu prostoriju.

Je li pobačaj napokon završio?

»Layla?« rekao je usprkos svojem obećanju da je neće buditi ako je zatekne da spava.

Laknulo mu je vidjevši da joj se čelo namrštilo kad je, čak i pod velom sna, registrirala svoje ime.

Ako opet izgovori *Layla*, sigurno će je probuditi, a to bi bilo tako okrutno. Čemu se mogla radovati kad se probudi? Boli koju osjeća? Osjećaju gubitka?

Jebeš to.

Qhuinn se tiho povukao i zatvorio vrata za sobom. Nije znao što mu je činiti. Wrath mu je rekao da ovdje dežura, čak i ako John Matthew izađe van... znao je da Qhuinn teško ostavlja svojeg *ahstrux nohtruma*. A on je to cijenio. Nije mogao pomoći Layli, ali barem je mogao uskočiti ako joj nešto bude potrebno. Sok. Aspirin. Rame za plakanje.

To si joj ti učinio.

Začuo je otkucaje sata koji su odzvanjali u onom prokletom dnevnom boravku te se sjetio da je propustio Prvi obrok. Devet sati ujutro. Da, prespavao je jutro, baš super. Popizdio bi da je morao sjediti za stolom i provesti četrdeset pet minuta u društvu dvadesetak osoba koje se trude ne buljiti u njega.

Pribrao se kad je u predvorju na donjem katu začuo korake.

Bez ikakve misli ili plana, došao je do balustrade i pogledao dolje.

Iz blagovaonice je izašla Payne, V.-ova sestra razbijačka.

Tu ženu nije poznao, ali ju je duboko poštovao. To i nije čudilo, jer na terenu je bila tako... zajebana, zaista zajebana. Međutim, u tom trenutku *šelan* dr. Manella doimala se kao da je u barskoj tučnjavi dobila teške batine: polako je hodala i vukla noge po podnom mozaiku. Sva pogrbljena, pridržavala se za rame svog partnera kako se ne bi srušila.

Ozlijeđena je u tučnjavi?

Ne osjeća miris krvi.

Dr. Manello joj je nešto tiho rekao, a zatim je glavom pokazao prema salonu za biljar, kao da je pita želi li da odu onamo.

Krenuli su u tom smjeru puževim korakom.

Qhuinn nije podnosio kad drugi bulje u njega, pa se odmaknuo od ograde i pričekao da odu. Zatim se brzo spustio niz veliko stubište.

Hrana. Vježbanje. Provjeriti kako je Layli. To je njegov plan za noć.

Krenuo je prema kuhinji razmišljajući gdje je Blay. Što sad radi. Da li se bori negdje vani ili provodi večer s...

Nije imao pojma gdje je Saxton, pa je prestao razmišljati o tome.

Da Quinn nije bio na dužnosti, da se mogao jebati s tim tipom, onda bi znao što mu je činiti.

A Saxton, njegov usrani rođak, nije budala.

Četrdeset peto poglavlje

Assail se nije nahranio i to je itekako osjetio pet sati nakon što se smračilo. Odjenuo je košulju, svijetlo plavu s gumbima i francuskim manšetama, a onda su mu se ruke počele tresti. Nije mogao zakopčati jebene gumbe na prsima. A onda je osjetio umor, koji ga je potpuno svladao te se zateturao.

Potiho je opsovao i došao do svog stola. Na uglačanom mahagoniju ležalo je stakalce i cjevčica, pa je to obavio u dva brza udisaja, u obje nosnice.

Gadna navika, no uvijek joj se vraćao kada je to bilo nužno.

Droga je bar neutralizirala umor, ali mora pronaći ženku. I to brzo. Pravo je čudo da je tako dugo izdržao: zadnji put je uzeo venu prije nekoliko mjeseci, a to iskustvo baš i nije bilo fantastično. Brzo i prljavo, sa ženkom soja koji je izviješten da zadovolji gladnog mužjaka. Za određenu cijenu.

Kakva gnjavaža.

Naoružao se, odjenuo kaput od crnog kašmira, spustio po stubama i otključao čelična pomična vrata. Kad je otvorio prolaz za prvi kat, začuo je kako provjeravaju oružje.

U kuhinji, blizanci su provjeravali nekoliko revolvera.

»Jesi li nazvao?« upitao je Assail Ehrica.

»Kako si rekao.«

»I?«

»Bit će tamo i dolazi sam. Trebaš oružje?«

»Imam ga.« Sa srebrnog pladnja uzeo je ključeve terenca. »Idemo mojim autom. U slučaju da netko bude ranjen.«

Uostalom, samo bi idiot neprijatelju povjerovao na riječ, a njegov terenac ima dodatnu spravu koja može biti vrlo korisna u slučaju masovnog napada.

Bum.

Nakon petnaest minuta, njih trojica prešli su most kod Caldwell. Assail se u vožnji sjetio zašto je dovođenje rođaka bila sjajna zamisao: ne samo da su dobra pratnja, nego ne troše zrak na beskorisne razgovore.

Tišina je bila poželjan četvrti putnik u njihovom vozilu.

Na drugoj strani rijeke Hudson skrenuo je na polukružni izlaz s autoputa koji je završavao ispod Northwaya. Vozio je paralelno s rijekom i ušao u šumu velikih stupova koji su pridržavali cestu, u ogoljen, mračan i zapravo prazan krajolik.

»Parkiraj na stotinjak metara s desne strane«, rekao je Ehrlic sa stražnjeg sjedišta.

Assail je skrenuo, uspeo se na pločnik i zaustavio vozilo.

Njih trojica izašli su na hladnoću, raskopčanih kaputa, s pištoljima u rukama, pogledavali su naokolo. Krenuli su naprijed. Ehrlicov brat blizanac nosio je robu. U jednoj ruci držao je tri vreće za smeće koje je uzeo iz garaže, a crni najlon je šuštao dok su hodali.

Iznad njih, promet je brujao... jureći automobili, zavijanje sirene hitne pomoći, teški kamion koji tutnji iznad nosivih stupova. Assail je duboko udahnuo. Ledeni zrak prodro je u njegove sinuse, a hladnoća je ubila smrad prljavštine i trule ribe.

»Ravno naprijed«, rekao je Ehrlic.

Mirno i samouvjereno išli su po asfaltu i došli do tvrde, smrznute zemlje. Velike betonske ploče uz cestu zaklanjale su sunce i tu nije raslo ni korova, ali ipak je bilo živo. U svojim improviziranim nastambama od kartona i ljepenke živjeli su beskućnici... zgrčenih tijela i pogureni na hladnoći, nisi znao na koju stranu gledaju.

Znao je da je njihova jedina briga puko preživljavanje, pa se nije brinuo da će se umiješati. Osim toga, navikli su da nemaju veze s takvim poslovima i držali su se po strani.

A što ako se ipak umiješaju? Onda će im bez razmišljanja prekratiti muke.

Smrad koji su nanjušili na vjetru bio je prvi znak da je njihov neprijatelj tu. Assail nije bio dobro upućen u metode Degradacijskog društva i njegovih članova, ali njegov oštar njuh u tom smradu nije osjetio nikakve nijanse. Stoga je zaključio da su poštovali dogovor i da na poprište neće stići tisuće njih.

Ubrzo će saznati.

Assail i njegovi mužjaci su stali. Čekali su.

Ubrzo se pored jednog stupa pojavio jedan jedini *degrad*.

Hm, zanimljivo. Taj je već bio »klijent«, došao je s gotovinom da dobije dozu X-a ili heroina. Bio je na rubu eliminacije, količina koju je kupio bila je malo manja od propisane da bi se kvalificirao kao posrednik.

A to je jedini razlog zbog kojeg je još uvijek disao... i zato je na neki način pretvoren u ubojicu. Kad bolje razmisli o tome, u zadnje vrijeme nije ni viđao tog momka, pa se moglo pretpostaviti da se prilagođavao novom životu. Ili najvjerojatnije, ne-životu.

»Isuse... Kriste«, rekao je *degrad* kad je nanjušio njihov miris.

»Bio sam ozbiljan kad sam ti rekao da sam tvoj neprijatelj«, zarežao je Assail.

»Vampiri...?«

»Dakle, nas dvojica smo u zanimljivoj poziciji, zar ne?« Assail je glavom pokazao blizance. »Moji suradnici sinoć su ovdje došli s dobrim namjerama. Bili su vrlo iznenađeni kad su vidjeli tvoje ljude. Prije nego što je postignut dogovor, s naše strane je bilo... malo... agresivnog ponašanja. Ispričavam se.«

Assail je kimnuo, pa su dobačene tri vreće za smeće.

»Reći ćemo ti gdje je ostatak robe«, suho je rekao Ehrlic.

»Ako ova transakcija bude uredno provedena«, rekao je Assail.

Degrad je samo pogledao vreće. Nije reagirao. Dakle, pravi profesionalac. »Donijeli ste proizvod?«

»Platio si ga.«

Ubojica vampira je zaškiljio. »Poslovat ćete sa mnom.«

»Uvjeravam te da nisam ovdje zbog druženja s tobom.« Assail je mahnuo, a Ehrlic je izvadio čvrsto umotan paket. »Prvo nekoliko osnovnih pravila. Izravno ćeš kontaktirati samo mene. Ne primam pozive od nikog drugog iz tvoje organizacije. Možeš po svom nahođenju nekom drugom reći da ostavi i pokupi robu, ali meni moraš reći tko su tvoji zastupnici i koliko će ih doći. Ako mi najmjestite zasjedu, ili ako se prekrše moja pravila, prekidam trgovinu s tobom. To su moji uvjeti.«

Degrad je gledao Assaila i rođake. »A što ako želim kupiti veću količinu?«

Assail je razmislio o tom prijedlogu. On nije zaludu proteklih dvanaest mjeseci natjerao posrednike da si pucaju u glavu, i ne namjerava nikome ustupiti svoju teško stečenu moć. Međutim, ovo je bila jedinstvena prilika. Ako *Degradacijsko društvo* želi malo zaraditi na ulici, on će im bez problema nabaviti drogu. Ne radi se o tome da će taj smrdljivi kurvin sin uspjeti doći do Benloisea, jer će se Assail potruditi da se to ne dogodi. Štoviše, Assail je u svoj model poslovanja ugradio ograničenje količine... njih su samo trojica, a on ima više proizvoda nego prodavača.

Dakle, vrijeme je za unajmljivanje vanjskih suradnika. Sada kada cijeli grad drži čvrsto u šaci, treba samo pažljivo izabrati treću stranu i ugovoriti posao. Prava sitnica.

»Započet ćemo polako, pa ćemo vidjeti kako ide«, promrmljao je Assail. »Ti trebaš mene. Ja sam izvor. Dakle, na tebi je kako ćemo dalje poslovati. Ja sigurno nisam... kako bih rekao... nesklon tome da uvećaš svoju narudžbu. S vremenom.«

»Kako mogu znati da ne surađuješ s Bratstvom?«

»Da surađujem, onda bi te smjesta zaskočili.« Pokazao je vreće koje su ležale do nogu ubojice. »Nadalje, kao znak dobre volje i zbog gubitka koji si pretrpio, s ovom pošiljkom dajem ti kredit od tri tisuće dolara. Recimo, neka bude tisuću za svaki naš sinoćnji nespornost.«

Ubojica vampira je izvio obrve.

Šutjeli su, njihova odjeća lepršala je na vjetru, a kragna na *degradovoj* jakni šuštalala.

Assail je mirno čekao reakciju. Postoji samo dva moguća odgovora: *da*, a onda će Ehrlic dobaciti paket. *Ne*, a tada će njih trojica zapucati u tog seronju, onesposobit će ga i noževima otjerati natrag u Omega.

On će prihvatiti i jedno i drugo. Ali je priželjkivao prvo.

Mogli su dobro zaraditi. Obje strane.

* * *

Sola se držala podalje od četvorke koja se okupila ispod mosta. Iz daljine je dvogledom promatrala njihov sastanak.

G. Tajanstveni, poznati kao Veliki Houdini Ceste, s dva golema tjelohranitelja koji su nalikovali jedan drugom kao jaje jajetu. Po svemu sudeći, čini se da on ima glavnu riječ na sastanku, a to je bilo i očekivano... također je mogla naslutiti o čemu pregovaraju.

Eto, blizanac s lijeve strane je upravo iskoračio i drugom muškarcu dobio paket veličine kutije za sendviče.

Dok je čekala da obave posao, bila je svjesna da stavlja vlastiti život na kocku, i to ne samo zbog toga što se pojavila ovdje sama usred noći.

Sjetila se sinoćnjeg neočekivanog susreta s tim muškarcem, i bilo joj je jasno da će mu biti sve samo ne drago ako shvati da ga prati. Ona je činila baš to i sada je svjedok njegovih ilegalnih aktivnosti. Ali cijeli jučerašnji dan nije joj izlazio iz glave i zbog toga je bila bijesna. Ovo je slobodna jebena zemlja, i nitko joj ne može zabraniti da bude tu na javnom zemljištu.

On želi privatnost? Onda je trebao obaviti posao negdje drugdje, a ne na otvorenom.

Obuzeo ju je bijes te je škripila zubima... a znala je da je to njezina najveća karakterna mana u poslu.

Cijeli je život bila od onih koji rade baš ono što im se kaže da ne smiju raditi. Naravno, kad se radilo o stvarima kao što su, *Ne*, ne možeš dobiti keks prije večere, ili, *Ne*, ne možeš uzeti auto, zabranjen ti je izlazak, ili... *Ne*, ne smiješ posjetiti oca u zatvoru... implikacije su bile potpuno drugačije od ovoga što se odigravalo tu pred njezinim nosom.

Ne, ne smiješ se vratiti u tu kuću.

Ne, ne smiješ me više gledati.

Kako da ne, frajeru. *Ona* će odlučiti kad je dosta, hvala lijepa. A u tom trenutku? Njoj *nije* bilo dovoljno.

Osim toga, postoji još nešto u njezinoj odlučnosti: ona ne voli gubiti živce, a to joj se sinoć dogodilo. Kad se povukla nakon sukoba s tim čovjekom, to je učinila zbog straha, a ona ne želi živjeti na taj način. Još nakon one tragedije, uh, to je bilo stvarno davno, kad se sve zauvijek promijenilo, odlučila je... zarekla se svim srcem... da se više nikada i ničeg neće bojati.

Ni bola. Ni smrti. Ni nepoznatog.

A sigurno se neće bojati nekog muškarca.

Sola je izoštrila fokus da bolje vidi njegovo lice. Zbog svjetla velegrada koja su dopirala iz daljine, mogla ga je dobro promotriti, i da, dobro ga je upamtila. Bože, ima tako jebeno crnu kosu, kao da je obojena. A njegove oči, sužene i agresivne. Njegovo lice, nadmeno i kontrolirano.

Iskreno, doima se previše otmjeno za nekoga tko se bavi tim poslom. A ipak, možda je od onog soja dilera kao i Benloise.

Ubrzo su obje strane otišle svojim putem: onaj tip se okrenuo i pošao u smjeru iz kojeg se i pojavio, a preko ramena je prebacio polu-prazne vreće za smeće. A trojka je prešla cestu i krenula prema svom terencu.

Sola je otrčala do automobila koji je unajmila, a zbog tamnog trikoa i skijaških naočala stopila se s okolinom. Sjela je za upravljač Forda i sagnula se kako ju ne bi vidjeli. U retrovizoru je gledala jednosmjernu cestu koja je prolazila ispod mosta.

To je jedini izlaz. Ako ne želi da ga zaustavi prometna policija zbog vožnje u suprotnom smjeru.

Terencac je ubrzo prošao pored nje. Pričekala je da se udalji, a onda je upalila motor i pratila ga s odstojanja.

Kad joj je Benloise povjerio zadatak, rekao joj je godište i model njegovog terenca, kao i adresu pored rijeke Hudson. Ali ne i njegovo ime.

Imala je samo tu zakladu za nekretnine i jednog jedinog člana uprave.

Dok je pratila trojku, memorirala je njihovu registraciju. Možda bi joj mogao pomoći prijatelj iz policijske postaje, premda je kuća bila u legalnom vlasništvu, pa je isto pretpostavila i za njegov automobil.

Nema veze. U jedno je bila potpuno sigurna. Štogod on sada kani učiniti, ona će biti u blizini.

Četrdeset šesto poglavlje

U polumračnoj sobi odjeluiio je krik, glasan, prodoran, neočekivan. Odjekivao je u Laylinim ušima, pa nije odmah shvatila tko ju je probudio. Što je...

Kad je pogledala naniže, shvatila je da sjedi, u šakama je čvrsto stiskala pokrivače, srce joj je tuklo, a prsa se nadmala.

Pogledala je naokolo i zamijetila da je razjapila usta...

Zatvorila je usta i shvatila da jekrik izašao iz nje. U sobi nije bilo nikoga. A vrata su zatvorena.

Podigla je ruke i okrenula dlanove te ih proučila sa svih strana. To svjetlucaje više ne dopire iz njezina tijela. To je svjetlost iz kupaonice.

Okrenula se na bok i pogledala preko ruba kreveta.

Payne više nije ležala na podu. Ženka je sigurno otišla, a možda su je morali iznijeti?

Prvo je pomislila da jednostavno skoči na noge i krene u potragu za Vishousovom sestrom. Iako nije shvatila što se zapravo dogodilo između njih dvije, nema sumnje da je ratnica platila visoku cijenu.

Ali sjetivši se koja je njezina glavna zadaća, Layla se zaustavila u tom naumu: njezine misli plovile su sada prema unutra, um se usredotočio na njezino tijelo u očekivanju navale grčeva, topline koja izvire između njezinih nogu, čudnog potmulog bola koji joj je prodirao u kosti.

Ništa.

Kao što soba utihne kad svi koji se nalaze u njoj zašute, tako se i tjelesno obličje umiri kad njegovi dijelovi nemaju pritužbi.

Odgrnula je pokrivače i pomaknula noge koje su joj sada visjele na rubu visokog madraca. Podsvjesno se pripremila na užasan osjećaj da joj krv curi iz rodnice. Ali ništa nije osjetila, pa se upitala je li pobačaj konačno završen. Nije li Havers rekao da je za to potreban jedan tjedan?

Trebalo joj je snage da ustane. Iako je znala da to ne vodi ničemu.

Još uvijek ništa.

Layla je polako pošla u kupaonicu, i svaki čas je očekivala da će simptomi nastupiti u valovima i srušiti je na koljena. Pričekala je navalu bola, one ritmične grčeve da je opet obuzmu, da taj proces još jednom preuzme njezino tijelo i njezin um.

Ne znam hoće li uspjeti, ali ako mi dopustiš, htjela bih pokušati.

Layla je gotovo strgala odjeću sa sebe, svukla se kao da je poludjela. A zatim je sjela na zahodsku školjku.

Nema krvarenja.

Nema grčeva.

Utonula je u tako duboku beskrajnu tugu da se upitala je li gotovo. Čudno, ali u procesu pobačaja osjećala se na neki način povezano sa svojim mladom. Je li stvarno gotovo? Iako joj je razum govorio da nema šanse da mlado preživi, jednim dijelom sebe ipak se nadala i očekivala...

Što ako...

Brzo se istuširala, premda je znala da zapravo ne shvaća zbog čega se žuri ni kamo treba poći.

Pogledala je svoj trbuh i nasapunanim dlanovima zagladila glatku i zategnutu kožu.

»Molim te... sve što želiš, uzmi mi sve što želiš... ali vrati taj život u meni, i uzmi sve ostalo...«

Razgovarala je s Čuvardjevom, naravno, ali majka rase više ju nije slušala.

»Daj mi moje mlado... dopusti da ga zadržim... *molim te.*«

Očaj koji je osjetila bio je gotovo jednak tjelesnoj patnji. Teturajući je izašla ispod tuša, brzo se obrisala i navukla neku čistu odjeću.

Na televiziji je vidjela da ženke ljudskih bića imaju testove koje mogu same provesti, trakice i druge stvari kako bi saznale tajne plodnosti svog tijela. Vampiri nemaju ništa slično, bar njoj to nije bilo poznato.

Ali mužjaci znaju. Oni uvijek znaju.

Izjurila je iz sobe i pohitala prema dvorani s kipovima, moleći se da naleti na nekoga, bilo koga...

Osim Qhuinna.

Ne, nije htjela da on bude taj koji će pogoditi je li se dogodilo čudo... ili se ništa nije promijenilo. To bi bilo previše okrutno.

Prva vrata na koja je naišla bila su Blaylockova, pa je nakon kraćeg promišljanja pokucala. Blay je cijelo vrijeme znao za tu situaciju. A u biti, on je veoma dobar mužjak, snažan, dobar mužjak.

Nije čula odgovor, pa je opsovala i okrenula se. Nije pogledala na sat, ali rebrenice su podignute, miris večere koja se poslužuje na donjem katu još ne dopire do nje, pa je vjerojatno sredina noći. On je sigurno pošao u borbu...

»Layla?«

Naglo se osvrnula. Blay je stajao na vratima svoje sobe sav iznenađen.

»Oprosti mi...« Glas joj je bio hrapav, pa se morala nakašljati. »Ja... ja...«

»Što je bilo? Jesi li... hej, polako, stani malo. Hajde, pođimo da sjedneš.«

Nešto se pojavilo ispod njezine stražnjice, pa je bila svjesna da ju je posjeo na pozlaćenu klupu ispred svoje sobe.

Kleknuo je pred nju i primio za ruke. »Da pozovem Qhuinna da dođe ovamo? Mislím da je...«

»Reci mi jesam li trudna.« On je razrogačio oči, a ona je čvrsto držala njegove šake. »Moram znati. Nešto...« Nije htjela da Payne mora govoriti o tome što se dogodilo između njih dvije. »Moram znati je li gotovo ili nije. Možeš li mi... molim te, moram znati...«

Počela je buncati, a on ju je pomilovao po nadlaktici. »Smiri se. Duboko udahni... evo, dišimo zajedno. Tako... u redu je...«

Potrudila se da bude poslušna i usredotočila na njegov miran i jednoličan duboki glas.

»Htio bih pozvati doktoricu Jane, u redu?« Kad se usprotivila, on je odlučno odmahnuo glavom. »Ostani tu. Obećaj mi da nećeš nikamo otići. Idem po svoj mobitel. Ni makac.«

Nije znala zašto, ali počela je cvokotati zubima. Čudno, jer nije bilo hladno.

Borac se odmah vratio i kleknuo pored nje. Na uhu je držao mobitel i razgovarao.

»U redu je, Jane stiže svaki čas«, rekao je i spremio spravu. »A ja se ne mičem odavdje.«

»Ali ti moraš znati, zar ne? Kažu da mužjaci mogu nanjušiti...«

»Šššš...«

»Oprosti.« Okrenula se i pognula glavu. »Nisam te htjela uvući u to. Samo sam... oprosti mi.«

Kad je konačno pogledala u njegove plave oči, bila je zatečena ljubaznošću koju je u njima vidjela. A njegov blagi osmijeh samo je pojačavao taj dojam.

»Drago mi je da si se meni obratila«, rekao je. »Ako nešto nije u redu, pobrinut ćemo se za to.«

Ona je zurila u to snažno, naočito lice koje ju je dobrodušno gledalo i nudilo pomoć. To je bila duboka čestitost ratnika, i u tom trenutku sjetila se Qhuinna.

»Sada znam zbog čega si zaljubljen u njega«, izlanula je.

Blay je проблjedio kao kreda, iz njegovih obraza nestala je sva boja. »Kako... što si rekla...?«

»Tu sam«, viknula je doktorica Jane s vrha stubišta. »Stigla sam!«

Liječnica je potrčala prema njima, a Layla je sklopila oči.

Sranje. Kako je to mogla izreći.

U gradu, u skladištu u kojem je proveo dan, voda Družbe izroda konačno se pojavio u ledenoj tami noći.

Na tijelu je imao oružje, a u ruci mobitel.

U jednom trenutku tijekom dugog dana, osjećaj da je nešto zaboravio konačno se razriješio, a on se sjeća da je svojim vojnicima rekao neka napuste lokaciju. Zbog toga nitko nije došao prije zore.

Njihov novi brlog nije bio u gradu. A kad je opet razmislio, shvatio je da je pogriješio kad je odlučio imati stožer u tom dijelu grada, premda se sve doimalo napušteno: prevelik je rizik od otkrivanja, komplikacija ili kompromitirajućih okolnosti.

A to su shvatili prošle noći kad ih je posjetila Sjena.

Sklopio je oči i pomislio da je čudno kako događaji mogu potpuno izmaknuti kontroli i udaljiti se od početnih namjera. Pitao se, da nije bilo tog upada Sjene, bi li ikad uspio pronaći svoju Odabranicu. A da je nije slijedio do one klinike, onda ne bi ni saznao da nosi mlado...

Bacio se u hladan vjetar i materijalizirao na krovu najvišeg nebodera u gradu. Na toj visini vjetar je divljao, skuti njegova dugog kaputa lepršali su oko kose zataknute na leđima. Njegova sve dulja i dulja kosa mrsila se i smetala mu da dobro osmotri grad koji se prostirao pod njegovim nogama.

Okrenuo se prema Kraljevoj planini, golemoj uzvisini daleko na obzoru.

»Mislili smo da si mrtav.«

Xcor se okrenuo na petama svojih bojnih čizama, a vjetar je otpuhao kosu s njegova lica.

Throe je s njegovim nitkovima stajao u polukrugu.

»Nažalost, živ sam i dišem.« Ali, istina je da se osjećao mrtvim. »Kako se drže novaci?«

»Gdje si bio?« upitao je Throe.

»Negdje.« Žmirnuo je i sjetio se onog čudnog krajolika u magli, kako je bauljao u podnožju planine. »Novaci, kako su oni?«

»Dobro«, promrmljao je Throe. »Možemo li razgovarati?«

Xcor je izvio obrvu. »Pa, čini se da ne možeš dočekati.«

Njih dvojica su stali sa strane, a drugi su čekali na vjetru. Xcor je usmjerio pogled prema posjedu Bratstva.

»Ne čini to«, viknuo je Throe kako bi nadjačao nalete ledenog vjetra. »Ne možeš samo tako ispariti na cijeli dan. Ne u ovim političkim okolnostima... mislili smo da su te ubili, ili još gore, zarobili.«

Xcor bi se nekad usprotivio ovakvom tonu i oštro odbrusio, ili još nešto gore. Ali njegov vojnik je u pravu. Oduvijek je bio duboko povezan s tim mužjacima, a stvari su se sada klimale.

»Vjeruj mi, nisam htio da ispadne tako.«

»Pa, što se dogodilo? Gdje si bio?«

U tom trenutku, Xcor je vidio sebe na raskrižju. Jedan smjer vodio je njega i njegove vojnike prema Bratstvu, u krvavi sukob koji će zauvijek promijeniti njihove živote, na bolje ili na gore. A drugi?

Sjetio se svoje Odabranice u rukama ona dva ratnika, kao da oprezno pridržavaju razbijeno staklo.

Kojim će putem krenuti?

»Bio sam u skladištu«, čuo je svoje riječi nakon nekoliko trenutaka. »Tamo sam proveo dan. Nisam se mogao maknuti, a mobitel nije imao signala. Čim sam mogao napustiti zgradu, došao sam ovdje.«

Throe se namrštio. »Odavno je zašlo sunce.«

»Nisam imao pojma koliko je sati.«

To je bilo sve što je imao za reći. Ništa više. A njegov vojnik je sigurno naslutio da je povukao crtu, jer iako ga je i dalje fiksirao pogledom, odustao je od daljnjih pitanja.

»Nema zadržavanja ovdje, neprijatelj čeka da ga pronađemo«, rekao je Xcor.

Posegnuo je za mobitelom... na zaslonu nije mogao ništa vidjeti, ali znao je kako da presluša govorne poruke. Nekoliko nepreslušanih poruka, sigurno od Throea i drugih. A zatim poruka na koju je toliko čekao.

»Ja sam«, predstavi se Elan, sin Larexa. Zašutio je, kao da u mislima puše u pobjedničke fanfare. »Vijeće se sastaje sutra u ponoć. Mislio sam da to trebaš znati. Lokacija je jedno imanje u gradu, a vlasnici su se tek nedavno vratili iz svoje sigurne kuće. Rehvenge je inzistirao na vremenu i mjestu, pa mogu pretpostaviti da naša dobra vila nosi poruku od kralja. Znat ćeš kako je prošlo, ali ne očekuj da ćeš me vidjeti. Budi dobro, moj savezniče.«

Xcor je pritisnuo gumb za brisanje poruke. Tako je dobro osjetiti navalu bijesa i opet se osjećati normalno.

»Vijeće se sastaje sutra navečer«, rekao je i spremio mobitel.

»Gdje? Kada?« upitao je Throe.

Xcor je usmjerio pogled prema jednoj točki na obzoru, a potom se okrenuo prema Throeu.

»Dobri Elan odlučio je da nismo pozvani. Ali nije shvatio da će to biti moja odluka, a ne njegova.«

Kao da će ga to što nije saznao adresu spriječiti?

»Dosta priče.« Pristupio je svojim nitkovima. »Idemo dolje na ulice i borimo se kao vojnici.«

Na leđima je opet začuo zov svoje kose, njezin odlučan i jasan glas odzvanjao mu je u glavi, a krvožedne riječi za njega su poput ljubavnog šaputanja.

Bez nje, bio je izgubljen.

Laknulo mu je kad se dematerijalizirao s nebeskih visina nebodera, njegova čelična volja usmjerila ga je prema zemlji, natrag na bojno polje. Prethodna dvadeset četiri sata nije bio sasvim svoj.

Međutim, opet je onaj stari.

I spreman je za ubijanje.

Četrdeset sedmo poglavlje

Qhuinn je prešao dvadesetak kilometara na traci za trčanje programiranoj na trideset šest kilometara kad su se otvorila vrata teretane u centru za obuku.

Kad je shvatio tko je upravo ušao, skočio je s trake i pritisnuo gumb za zaustavljanje: Blay je izgubljeno stajao na vratima, bio je u groznom stanju... ne zbog toga što ga je netko pretukao ili nešto slično.

»Što je bilo?« upitao je Qhuinn.

Blay je zagladio svoju crvenu kosu. »Uh. Layla je dolje u klinici...«

»Sranje.« Smjesta je pohitao prema vratima. »Što...«

»Ništa se nije dogodilo. Otišla je na pregled i to je sve.« Odmaknuo se kako bi ga propustio. »Mislio sam da želiš znati.«

Qhuinn se namrštio i zaustavio. Pažljivo je promotrio drugog mužjaka i obuzela ga je silna tjeskoba: Blay se zbog nečega jako uzrujao. Ne može točno reći u čemu je stvar, ali kad si s nekim prijatelj od djetinjstva, onda možeš skužiti njihova duševna stanja.

»Jesi ti dobro?« upitao ga je.

Blay je odmahnuo u smjeru klinike. »Da, naravno. Ona je sada u sali za preglede.«

Jasno, tema je završena. Koja god bila.

Qhuinn je bio u punom pogonu. Pretrčao je hodnik i skoro provalio kroz zatvorena vrata. Ali osjećaj doličnosti u zadnji ga je čas natjerao da se zaustavi. Ženke katkad imaju preglede vrlo intimnih dijelova tijela, a iako su se on i Layla ševili, ipak nisu toliko prisni.

Pokucao je. »Layla? Jesi li tu?«

Šutnja, a onda je doktorica Jane otvorila vrata. »Možeš ući. Drago mi je da te je Blay pronašao.«

Doktoričino lice nije odavalo nikakvih emocija, i to ga je činilo psihotičnim. Kad su liječnici profesionalno ljubazni, onda to nije dobra vijest.

Pogledao je iza V.-ove ženke i usredotočio se na Laylu, ali računao je na Blaya. Čvrsto ga je uhvatio za mišicu.

»Možeš li ostati?« promrmljao je Qhuinn.

Iako zatečen, Blay je pristao bez riječi, pa su se za njima zatvorila vrata.

»Što se događa?« upitao je Qhuinn.

Samo pregled, sranje za malu djecu: Layla je razrogačila oči i unezvijereno gledala naokolo. Ruke su joj drhtale dok je prčkala po raspuštenoj, zamršenoj kosi.

»Nastupila je promjena«, polako je rekla doktorica Jane.

Šutnja.

Qhuinnu je došlo da vrisne. »U redu, slušajte me, ako mi netko ne kaže koji se kurac događa, popizdit ću tu pred vama...«

»Trudna sam«, rekla je Layla.

Kakva je to promjena? Pitao se, a u glavi mu je zujalo.

»A čini se da je pobačaj zaustavljen«, rekla je Jane. »Ona je još uvijek trudna.«

Qhuinn je žmirnuo, a zatim odmahnuo glavom.

»Ne shvaćam.«

Doktorica Jane je sjela na uredsku stolicu i raširila neku tabelu u svojem krilu. »Osobno sam joj testirala krv i zamijetila porast hormona trudnoće...«

»Pozlit će mi«, prekinula ju je Layla. »Sada...«

Svi su jurnuli prema sirotij ženki, ali Blay se jedini snašao. Posegnuo je za kantom za smeće, a baš to je Odabranica najviše trebala.

Qhuinn je pridržavao ženku koja je povraćala, ali i njemu je bilo mučno.

»Ona *nije* dobro«, rekao je liječnici.

Jane ga je pogledala u oči preko Layline glave. »To je *normalno* u trudnoći. Očito i za vampirice...«

»Ali ona krvari...«

»Ne, krvarenje je prestalo. Pregledala sam je i ultrazvukom. Ona je još uvijek trudna, vidjela sam fetus....«

»Sranje!« Blay je nesvjesno uzviknuo.

Qhuinn u djeliću sekunde nije shvatio zbog čega je opsovao. A kad je shvatio... jebote, strop i pod zamijenili su mjesta.

Ne, čekaj malo...

Izgubio je svijest.

Baš super od Blaya što ga je uhvatio dok se rušio kao stablo u šumi, bila je zadnja njegova misao prije nego što mu se sve zacrnilo pred očima.

U kontekstu engleskog jezika, mnogo je riječi koje su važnije od riječi in. To su razne popularne riječi, povijesne riječi, riječi koje odlučuju o životu ili smrti. Postoje neke riječi na kojima se lomi jezik, pa trebaš razmisliti prije nego što ih

izgovoriš, i bojni poklici s kojima se započinje ili završava rat... postoje čak i poetične besmislice koje zvuče poput simfonije.

Općenito, »in« ne paše velikim momcima. Tu riječ jedva da se i može definirati, i najčešće je samo most, puka poveznica za važnije riječi u svim rečenicama.

Međutim, postoji jedan kontekst u kojem je ta skromna riječ od dva slova nenadmašna.

Ljubav.

Razlika između toga da si nekome »drag [loving]« i da je netko »zaljubljen [in love]« u tebe, duboka je kao Grand Canyon. Moćna kao uragan.

Sada znam zbog čega on...

Kad je Blay sjeo na pod sobe za preglede s Qhuinnovim mlitavim tijelom u krilu, nije se, da ga ubiješ, mogao sjetiti što je Layla tada rekla. Je li rekla »drag si mu« ? U tom slučaju, pa, da, on zna da je tom tipu drag kao prijatelj, a prijatelji su desetljećima. To neće ništa promijeniti.

Ili je, osim toga, još nešto čuo u tom »in« ...

U tom slučaju, možda bi se trebao ugledati na Qhuinna i ispružiti se na podu.

»Kako je mom drugom pacijentu?« upitala je doktorica Jane, dok je Layla opet ležala na stolu za preglede.

»Diše«, rekao je Blay.

»Osvijestit će se.«

Nadam se, pomislio je Blay i zagledao se u Qhuinnovo lice. Kao da mu te poznate crte lica, iako sklopljenih očiju, mogu nekako odgovoriti na ono što ga mori.

Nije moguće da je Odabranica rekla »in love«.

To nije bilo moguće. On je odlučno odbio da dvije sjajne ševe dobiju novo značenje zbog tih riječi.

»Sigurni ste da je to u redu?« čuo je Laylu kako pita doktoricu Jane.

»Povraćanje? Prema onome što mi je Ehlena već prije rekla, to je sigurno jedan od simptoma uspješne trudnoće i znak dobrog napretka. To je zbog hormona.«

»Ne moram se vratiti Haversu, zar ne?«

»Pa, Ehlena se večeras vraća iz posjete ocu. Dakle, moramo je pitati želi li ona preuzeti slučaj, a onda ćemo vidjeti u kojoj si fazi. Neću ti lagati... mislim da je ovo čudo.«

»Slažem se.«

Dok su ženke razgovarale, Blay je promatrao Qhuinnove sklopljene oči. Točno, pravo čudo. Probudi se...

U tom trenutku, momak se osvijestio i treptao gustim, tamnim trepavicama kao da se premišlja želi li zaista doći k sebi.

»Layla!« viknuo je kad je skočio na noge.

Blay je ustao i pustio ga. Osjećao se kao glupan.

Pogotovo kad je Qhuinn pohrlio prema ženki.

Blay se nije mogao pomaknuti. Naslonio se na zatvorene ormariće, podigao koljena i rukama obgrlio bedra. Iako ga je razdiralo u grudima, morao je gledati njih dvoje zajedno. Qhuinnova šaka kojom inače drži bodež bila je nevjerojatno nježna dok je uklanjao plavu kosu s njezina lica.

Nešto joj je rekao, nešto nježno i umirujuće.

Blay je nesvjesno izašao na hodnik... želio je otići bilo kamo. Uvijek je bilo neobično gledati sućutnog Qhuinna... a sad mu je to bilo i potpuno nemoguće, iako ga je Odabranica toliko trebala.

Od pomisli da je željna Layla dobila točno ono što je on imao u protekla dva dana, stegnule su mu se grudi, ali što je gore? Očito je pneumatika ispunila svoju biološku svrhu. Ona je bila trudna, a zahvaljujući Payne, čini se da će i ostati trudna.

Sve u svemu, dobro je postupio kad je jučer potražio V.-ovu sestru. Ako je to značilo ovaj nevjerojatni prevrat. Ipak, premda nema nikakvog smisla, osjetio je...

»Jesi dobro?«

Stao je kao ukopan, šokiran Qhuinnovim glasom. Zar nije trebao ostati s Odabranicom?

Pribrao se, strpao ruke u džepove i duboko udahnuo prije nego što se okrenuo.

»Da, dobro sam. Mislio sam da vas dvoje želite biti nasamo.«

»Hvala ti što si me uhvatio.« Mužjak je podigao ruku. »Ne znam što mi je bilo.«

»Olakšanje.«

»Vjerojatno.«

Neugodna šutnja. A ipak, oni su stručnjaci za te trenutke, zar ne?

»Slušaj, vratit ću se u palaču.« Blay se osmjehnuo u nadi da mu je povjerovao. »Dobro je imati slobodnu noć.«

»O, da. Saxton te sigurno čeka.«

Blay je otvorio usta, ali je progutao »zašto« koje mu je bilo na vrhu jezika. »Pa da, čeka me. Pazi na svoju dragu. Možda se vidimo na Zadnjem obroku.«

Kukavica koja se skriva iza nepostojeće veze. Ali kad se duboko porežeš, onda ti treba flaster.

Isuse, nije ni čudo da ga je Saxton ostavio.

Koji jebeni romantik.

Četrdeset osmo poglavlje

Assail je bio živčan kad je prošao kroz veliki ulaz imanja u imućnom dijelu Caldwell. Iscrpljen. Na rubu živaca. Ne samo zbog toga što redovito uzima kokain i još se nije nahranio.

Kuća je s lijeve strane, pa je terenac parkirao ispod jednog od veselih prozorčića. Bilo bi mu draže da se odmah tu dematerijalizirao, mnogo manje petljancije. Ali kad je blizance odvezao u onaj darkerski klub, *Željeznu masku*, morao si je priznati da neće još dugo izdržati bez hrane.

A to mrzi. Ne radi se o tome da mu je stalo do novca koji troši na to. Stvar je u tome da ga ženke baš i ne privlače, i ne sviđaju mu se njihovi pokušaji da ga promijene.

Otvorio je vrata i izašao van, a ledeni zrak ošamario ga je po licu te se pribrao. Shvatio je koliko je zbunjen.

U tom trenutku, po cesti je prošao automobil, neka domaća pila.

Uto se starinska vrata kuće otvore.

Assailovi očnjaci bljesnuše kad je osjetio ženu koja je stajala na do vratku. Odjevena u crnu, laganu haljinu, bila je spremna za njega. Opojan miris njezine uzbuđenosti ispunio je zrak, premda to nije bilo ono što je probudilo njegovu požudu. To je bila njezina vena, ništa više...

Assail se namršti i pogledao iza kuće, u šumu na rubu imanja.

Kroz stabla su zatitrala crvena svjetla automobila koji je maloprije prošao. A onda je taj za volanom okrenuo vozilo, farovi su napravili puni krug, a zatim su se ugasili.

Assail je smjesta posegnuo za oružjem. »Uđi u kuću. Nismo sami.«

Ženka ga je bez riječi poslušala, nestala u kući i za sobom tresnula vratima.

Najbolje bi mu bilo da se dematerijalizira u šumi, ali jebeno je izglednio da to učini...

Vjetar je naglo promijenio smjer, a kad ga je zapahnuo, nosnice su mu zadrhtale.

Assail je tiho zarežao. To nije bilo upozorenje. Prije neka vrst pozdrava.

Kao da ikad može zaboraviti baš tu kombinaciju feromona.

Njegova mala kradljivica pokušavala ga je nasamariti. Otkad ga prati? Istodobno ga je proželo poštovanje i frustracija.

Nije mu se sviđala pomisao da ga je vidjela ispod mosta. Poznavajući je, nije mogao isključiti ni tu mogućnost.

Polako je udahnuo, ali nije više nanjušio ništa značajno. Gospođica je sama.

Prikuplja informacije? Za koga?

Assail je krenuo natrag prema kući i mračno se osmjehnuo. Kada uđe unutra, njegova ptičica će dolijati... a on će joj tada prirediti pravu predstavu.

Pokucao je, i ženka je drugi put otvorila vrata.

»Jesmo li sigurni?« upitala je.

Pogledao ju je u oči, a zatim prešao na njezinu kosu. Tamna, gusta kosa. Kao i kod njegove male kradljivice.

»Sve je čisto. Samo neko ljudsko biće i pokvareni auto.«

»Dakle, nema razloga za brigu?«

»Ni najmanjeg.«

Napetost je nestala s njezina lica, pa su zajedno ušli i zaključali vrata.

»Drago mi je da si mi opet došao«, rekla je ženka i rastvorila svoju haljinu od satena.

Večeras je nosila crni negliže, pa su joj grudi visoko stršale, a struk se doimao kao da je može jednom rukom slomiti. Pretjerala je s mirisima: previše kreme za ruke, losiona za tijelo, šampona i parfema posvuda.

Zaista se nije morala toliko truditi.

Assail je brzo pogledao naokolo i provjerio raspored prozora. Naravno, sve je bilo isto kao prošli put: dva uska prozora s obje strane kamina od kamena. Tri prozorska stakla iznad slivnika. I ona niša s lijeve strane iznad ugrađenog kauča s ukrasnim jastučićima.

Mala beštija izabrat će prozor s desne strane kamina. Nije bio osvjetljen lampom iznad ulaznih vrata, i bio je u zavjetrini.

»Jesi li spreman za mene?« prela je ženka.

Assail je posegnuo u unutrašnji džep jakne. Tisuću dolara u gotovini presavijeno na pola, tanki sloj od deset novčanica od sto dolara.

Pošao je ustranu i okrenuo se tako da njegova kradljivica ne može vidjeti kako joj plaća.

S druge strane, htio je da dobro vidi sve ostalo što će se odigrati.

»Evo ti.«

Kad je ženka uzela novac, nije želio gledati kako ga broji.

»Hvala ti.« Odmaknula se i stavila novčanice u crvenu keramičku teglu.
»Hoćemo li?«

»Da. Hoćemo.«

Assail joj je prišao i preuzeo kontrolu. Šakama je obuhvatio njezino lice, nagnuo joj glavu unatrag i čvrsto je poljubio. A ona je zastenjala, kao da se nije ni usudila očekivati taj neočekivan pokret.

Bilo mu je drago da uživa iako se ovdje nije radilo o njezinom zadovoljstvu.

Povukao ju je te su zateturali do kauča koji je stajao nasuprot. Gurao ju je svojim tijelom i zatim polegao tako da joj je glava bila okrenuta prema kaminu, a grudi zadignute i napete u satenskim košaricama.

Assail je legao na nju s kaputom na sebi, koljenom joj je raširio noge, a rukom zadigao dugi negliže...

»Nemoj«, rekao je kad ga je htjela zagrliti oko vrata. »Želim te gledati.«

Sranje. Htio je da bude viđena kroz prozor.

Ona se smjesta pokorila, a on ju je opet ljubio i svlačio dugu podsuknju.

»Jebi me«, rekla je ženka, raširila noge i izvila se ispod njega.

Pa, to neće ići. Nije mu se ukrutio.

Ali ne moraju to saznati baš svi.

Kako bi odglumio sirove strasti, s ramena je zbacio kaput, a očnjacima hitro progrizao bretelice na negliže. Njezine ogoljene grudi bljeskale su na svjetlosti vatre, a bradavice ukrućeno stršale na blijedom mesu.

Assail je malo zastao, kao da je zatečen tim prizorom, a onda je krenuo u akciju.

Trenutak prije nego što je počeo lizati i sisati, podigao je glavu i pogledao kroz prozor s desne strane. Osjetio je pogled žene u sjeni, bio je siguran da ga gleda...

Mlaz čiste, stopostotne požude prostrujao je njegovim tijelom, shrvao ga i umjesto razuma preuzeo kontrolu nad njegovim postupcima. Ženka pod njim više nije bila jedna od njegovog soja koju je kupio samo tako.

Poprimila je oblik njegove kradljivice.

A to je sve promijenilo. U navali požude, zgrabio je ženku za grlo, pronašao venu i uzeo ono što mu je trebalo...

I cijelo vrijeme zamišljao da je pod njim druga žena, ljudsko biće.

Sola je ostala bez daha... i naglo se odmaknula od prozora.

Leđima je udarila u tvrd, kvrgav zid dimnjaka od oblutaka, sklopila oči, srce joj je tuklo u grudima, a pluća žedno upijala ledeni zrak.

Krajičkom oka vidjela je samo gole sise kako mu se nude, njegovu tamnu glavu kako se spušta, njegov jezik kako kreće u akciju... a zatim je podigao glavu i pogledao je ravno u oči.

O, Isuse, zar on zna za njeno prisustvo?

I sranje, nikad neće zaboraviti sliku te žene kako leži ispod njega, taj kaput koji je raskopčao, i pohrlio između njezinih vitkih bokova. Mogla je osjetiti toplinu vatre pored njih i još snažniju vrelinu koja je izlazila iz njega... dodir kože na koži, iščekivanje ekstaze.

Ne smiješ gledati, on zna da si tu...

Glasan krik žene u orgazmičkom grču odjeknuo je kućom i proparao tišinu.

Sola je opet provirila kroz prozor... iako je to bilo zadnje što je trebala učiniti.

Vidjela je kako prodire u ženu, gura svoj donji dio tijela, lice je zagnjurio u njezin vrat, a rukama podupro svoja teška prsa.

Više nije dizao glavu. Još neko vrijeme imat će pune ruke posla.

Zato je sada vrijeme da se povuče.

Kvragu, zar joj je to stvarno trebalo?

S kletvom na usnama, Sola se izgubila s tog mjesta. Jurila je kroz trnovito grmlje i probijala se kroz ogoljelo drveće. Kad se napokon dočepala svojeg unajmljenog auta, zaključala se i upalila motor.

Sklopljenih očiju još je jednom proživljavala cijeli prizor kao u usporenom filmu.

On stoji u sobi, ispred njega žena, crni saten na njezinom vitkom tijelu, a duga, tamna kosa pada joj niz leđa. Dlanovima uzima njezino lice i strastveno je ljubi, saginje se i postaje oličenje erotike...

A onda je odnosi na kauč.

Premda si to ni u ludilu ne bi priznala, Sola je osjetila navalu ljubomore. Ali to nije bilo najgore od svega: reagiralo je njezino tijelo, njezino spolovilo nabubrilo je između njezinih nogu kao da je ljubio njezine usne, kao da su njegove ruke bile na njezinom struku, njezine grudi na njegovim prsima. A ta reakcija se samo pojačala kad je na njegovom licu prepoznala mračnu glad, oči su mu blistale kao da je pod njim obrok koji će proždrijeti.

Gledati je pogrešno. Gledati je pušiona.

Ali ni sigurnost ni duševno zdravlje nisu bili dovoljni da se odlijepi od prozorskog stakla. Pogotovo kad se napeo i s ramena zbacio taj crni, teški kaput. Bilo je nemoguće da ga ne zamisli nagog, da ne vidi njegova široka prsa obasjana vatrom, njegove trbušne mišiće kako se napinju ispod kože. A onda joj se učinilo da je pregrizao... pregrizao, zaboga... tanke bretelice negližea.

A kad su jebeno savršene grudi te žene bile ogoljene... on je pogledao ravno u nju.

Bez ikakva upozorenja, te blistave, predatorske oči zapiljile su se u njezine, a na usnama mu je zatitrao lukavi smiješak. Kao da je to bila predstava samo za nju.

»Sranje. Sranje.«

Jedno je jasno: je li joj htio očitati lekciju o uhođenju? Nije mogao smisliti bolji način, osim da joj ugura cijev revolvera u usta.

Sola je pokrenula automobil i izašla na cestu. Nakon dvadesetak kilometara Ford Taurus ubrzao je do dopuštene brzine od sedamdeset kilometara na sat, a ona je poželjela da se vozi u svom Audiju: krv joj je ključala u žilama, a urlik zarobljen u njezinu tijelu prijetio se osloboditi.

Mora se ispuhati.

Recimo... seks.

Ali ne masturbiranje.

Četrdeset deveto poglavlje

Da velikim posjedima Adirondacka, Rehvovi su imali sve: golemu glavnu seosku kuću obloženu cedrovinom i s natkrivenim trijemom. Nekoliko pomoćnih građevina i kuću za goste. Pogled na jezero. Mnogo spavaćih soba.

Kad su se Trez i iAm materijalizirali u stražnjem dvorištu, krenuli su kroz snijeg do stražnjeg ulaza u kuhinju. Čak i zimi se tu doimalo ugodno, a toplo žućkasto svjetlo blistalo je na romboidnim prozorskim staklima. Iako nije baš sve bilo u bajkovitom božićnom ugođaju: bogati Viktorijanci koji su izgradili to imanje kako bi ljeti pobjegli od gradske vrućine i industrijalizacije, sigurno ga nisu opremili laserskim detektorima kretanja i najmodernijom zaštitom na svim prozorima i vratima. Ne jedna, nego nekoliko kontrolnih ploča nadziralo je integriran, višenamjenski sustav uzbunjivanja.

Pih.

Trez je otvorio vrata otiskom palca na neupadljivo postavljenoj ploči, pa su ušli u golemu kuhinju koja je bila prepuna suđa od nehrđajućeg čelika kao u najboljim restoranima.

Nešto se peklo u modernoj pećnici, a mirisalo je kao kruh.

»Gladan sam«, rekao je Trez i zatvorio vrata koja su se automatski zaključala, ali on je ipak iz navike provjerio bravu.

Negdje u kući netko je usisavao, vjerojatno Odabranica. Otkad je Phury preuzeo položaj Primužjaka i oslobodio skupinu ženki s One strane, Rehv im je dopustio da ostanu na posjedu. Logično. Ako je Trez dobro shvatio, privatnost ovoga mjesta, pogotovo izvan sezone, plus udaljenost od grada, osiguravali su ugodan prijelaz iz stalne monotonije Utočišta u frenetičan, a katkad i traumatičan život na Zemlji.

Odavno nije bio u kući, još otkad ju je Odabranica preuzela. A onda ponovno, kad je Rehv razorio ZeroSum i okončao svoju karijeru kralja droge i noćnog života.

Osim toga, sada tip više nije morao isporučivati rubine i seksualne usluge Princezi, pa nije bilo razloga da dolazi na sjever.

Međutim, i to se promijenilo.

»Hej, Rehv, gdje si?« viknuo je Trez gromkim glasom.

Iako je njegov trbuh protestirao, on i njegov brat ušli su u veliku dvoranu. Posvuda viktorijanske tričarije, od šarenih orijentalnih sagova na podu i tapiserija na klupama do prepariranih glava bizona, jelena, losa i risa iznad kamina od tesanog kamena.

»Rehv!« opet je viknuo.

Čovječe, uvijek bi se naježio kad bi ugledao rakuna svjetiljku. Kao i od preparirane sove sa sunčanim naočalama.

»Odmah će doći.«

Trez se okrenuo kad je začuo ženski glas.

I baš u tom trenutku, njegov život se zauvijek promijenio.

Stubište s drugog kata spuštalo se ravno, bez odmorišta, a uske stube i jednostavan rukohvat bili su izgrađeni na starinski način.

Zbog ženke u bijeloj halji koja je stajala na dnu, stubište se doimalo kao da vodi u raj. Visoka i vitka, ali zamamnih oblina, u dugoj haljini koja nije mogla prikriti čvrste, velike grudi i elegantne obline njezinih bokova. Glatka koža boje bijele kave, tamna, visoko podignuta kosa. Svijetle oči i tamna maskara.

Pune ružičaste usne.

Htio ih je ljubiti.

A pogotovo kad je progovorila i s opojnom senzualnošću oblikovala riječi...

iAm ga je laktom snažno gurnuo u rebra te je poskočio. »Koji kurac... hoću reći, vrag. Sranje... hoću reći, zaboga.«

Taj seronja nije mogao ostati miran, opušten i pribran.

»Pita želimo li jesti«, promrmljao je iAm. »Rekao sam ne, hvala, ne treba. Sada je tvoj red.«

Jebote, naravno da je želio nešto pojesti. Htio je pasti na koljena tu ispred nje i zavući se ispod...

Trez je sklopio oči jer se osjećao kao blesavi gad. »Ne, ne treba.«

»Mislila sam da si gladan.«

Trez je otvorio oči i pogledao brata. Zar želi da ga napravi idiotom?

Njegove blistave crne oči govorile su mu *da, ti si idiot*.

»Ne. Nisam gladan«, gundao je. Poruka: *ne izazivaj, kretenu*.

»Pošla sam da pogledam kruh u pećnici.«

Trez je opet sklopio oči. Glas Odabranice odzvanjao mu je u ušima, uzbuđivao ga i umirivao u isto vrijeme.

»Znate«, začuo je svoj glas, »možda bih ipak mogao nešto pojesti.«

Nasmiješila mu se. »Pođite za mnom. Sigurna sam da ćemo pronaći nešto po vašem ukusu.«

Pošla je prema vratima kroz koja su i oni maloprije prošli, a Trez je žmirkao kao pravi kreten.

Prošlo je mnogo, mnogo vremena otkad mu se neka ženka obratila ovako nedvosmislenim riječima... ali te riječi, koje se zacijelo mogu shvatiti kao poziv...

bar zbog svog požudnog prizvuka... nisu sugerirale pušenje kurca ni seks do jaja. Pa čak ni zavođenje.

Zbog toga ju je, naravno, još više poželio.

Bez razmišljanja pošao je za njom, njegovo tijelo ju je slijedilo kao pas gospodara, nije ni pomišljao da skrene s puta koji je ona odredila za njega...

iAm ga je uhvatio na mišicu i povukao. »Da se nisi usudio ni *pomisliti* na to.«

Trez se refleksno htio osloboditi, makar iščao ruku u čvrstom stisku svojeg brata. »Ne znam o čemu govoriš...«

»Možda da te zgrabim za taj tvoj kurac kako bih ti pokazao o čemu govorim«, siktao je iAm.

Trez je tupo pogledao svoje prepone. Gle. Tko bi rekao. »Ne namjeravam...« *jebati* je pomislio je, ali Bože, ne smije psovati u blizini te ženke, pa čak ni u mislima. »Znaš, ništa učiniti.«

»Ti stvarno misliš da ću ti povjerovati.«

Trez je pogledao u pravcu gdje je nestala Odabranica. Sranje. Pričaj mi o vjerodostojnosti kad se radi o apstinenciji.

»Ona nije za tebe, shvaćaš«, zarežao je iAm. »Da se nisi usudio... čovječe, ako kreneš za njom, Phury će nasrnuti na tebe s crnim bodežom. To je *njegovo*, a ne *tvoje*.«

Trez je na trenutak razmislio o tome, ali ne zbog feminističkog uvjerenja da se ženke ne smiju tretirati kao vlasništvo... ne, ne zbog toga...

Moja.

Ta riječ je izbijala duboko iz njega, kao da su sve stanice u njegovu tijelu odjednom dobile svoj glas i govore istinu i samo istinu.

»Ispričavam se što sam vas ostavio da čekate.«

Kad je začuo Rehvov glas, Trez se zaustavio na rubu mentalnog ponora u koji je mogao vrlo lako upasti.

Kralj simpat silazio je stubištem, u ruci je držao mužjački štap, a crni krzneni ogrtač grijao je njegovo hladno tijelo.

iAm je nešto pitao, Rehv mu je odgovorio, a Trez se opet usredotočio na kuhinjska vrata. Što ona tamo radi... uh, čovječe, vjerojatno se sagnula da pogleda kruh...

Tiho je zarežao.

»Oprostite?« rekao je Rehv i zaškiljio crvenim očima.

Trez se pribrao kad je opet dobio laktom u rebra. »Ispričavam se. Probavne smetnje. Kako ste?«

Rehv je izvio obrvu, a onda je slegnuo ramenima. »Potrebna mi je vaša pomoć.«

»Samo recite«, odgovorio je Trez, a to je i mislio.

»Sutra navečer je sastanak Vijeća. Wrath također dolazi. Bratstvo je zaduženo za osiguranje, a htio bih da vas dvojica budete prisutni *in-cognito*.«

Trez se trgnuo. Vijeće se redovito sastajalo do onog napada prije dvije godine, a Rehvu nikad nije bilo potrebno pojačanje. »O čemu se radi?«

»Na Wrathu su pucali prošle jeseni.«

Kako. Jebote.

Trez je škripao zubima. »Tko?« Uostalom, njemu se kralj sviđao.

»Družba izroda. Imat ćete ih čast upoznati sutra navečer, ako pristanete, naravno.«

»Naravno da dolazimo.« iAm je kimnuo glavom, a Trez je prekrizio ruke na prsima. »Gdje?«

»Organizirat ću sastanak na jednom imanju u Caldwellu u ponoć. To je jedno od rijetkih mjesta gdje se *degradi* još nisu infiltrirali. Međutim, obitelj je gotovo u cijelosti pobijena, kad su bili u posjeti drugoj krvnoj lozi u gradu u vrijeme kad je počeo napad.« Rehv je sjeo na kauč prekriven tapiserijom, poigravajući se sa štapom koji je držao između nogu. »Reći ću vam što nam je činiti. Wrath je sada potpuno slijep, ali *glimera* to ne zna. Želim da sjedi u jutarnjem salonu kad dođu ti plemići kako ne bi otkrili njegovu slabost. Zatim...«

Rehv im je objasnio svoj plan, a Trez je sjeo ispred vatre i kimao glavom.

Međutim, u mislima je bio u kuhinji, s onom ženkom...

Kako se zove? upitao se.

To mu je važno...

Hoće li je opet vidjeti?

Pedeseto poglavlje

U sobi za preglede u klinici na donjem katu, Qhuinn se osjećao kao da leti u nebeskim visinama. A nije bio u Cessni koja će se svaki čas srušiti s ranjenim Bratom na stražnjem sjedištu.

»Oprostite, možete li to ponoviti?«

Doktorica Jane se nasmiješila i pogurala stolić na kotačima do kreveta. Razabrao je stvari koje su bile na njemu, ali se usredotočio na ono što je vjerojatno izlazilo iz usta liječnice. »Vi ste još uvijek trudni. Razina hormona u njezinom tijelu je dvostruko viša, što je normalno, tlak je savršen, srce odlično kuca. I još uvijek nema krvarenja.«

Liječnica je pogledala Laylu, a Odabranica je odmahнула glavom. Bila je zbunjena, a on se osjećao užasno. »Ni kapi krvi.«

Qhuinn je hodao naokolo, rukom je gladio kosu, a u glavi mu je tutnjalo. »Ne shvaćam... hoću reći, to sam toliko želio, kao i ona, ali ne kužim zašto...«

Nakon strmoglave jurnjave u pakao, bio je bespomoćan kad se počeo vraćati natrag na zemlju.

Doktorica Jane je odmahнула glavom. »To vam zacijelo neće pomoći, ali ni Ehlena nikad nije vidjela ovakav slučaj. Dakle, shvaćam da ste zbunjeni, možda i bolje od vas znam koliko nada može biti prevrtljiva. Teško je prihvatiti optimizam nakon svega što ste vas dvoje prošli.«

Čovječe, V.-ova *šelan* ipak nije blesava.

Qhuinn se usredotočio na Laylu. Odabranica je nosila dugu bijelu halju, ali ne onu koju nose posvećene ženke Čuwardjeve. To je običan kućni ogrtač, a ispod njega bolnička pidžama s ružičastim i crvenim srcima na bijeloj podlozi. A na stoliću pokraj? Prepoznao je kutiju sa slanim krekerima i šest bočica *Canada Dry* sokova od đumbira.

Pričaj mi o lijekovima koji se uzimaju na recept.

Doktorica Jane je otvorila kutiju s krekerima. »Znam da ti sada nije do hrane.« Ponudila joj je slani kvadratić. »Ali ako pojedeš nešto i gucneš malo soka, ublažit ćeš nervozu u trbuhu.«

Tko bi rekao, upalilo je. Layla je naposljetku pojela pola kutije krekeri i popila dvije bočice soka.

»Baš ti je prijalo, zar ne?« mrmljao je Qhuinn, a Odabranica je legla i s olakšanjem uzdahnula.

»Nemaš ti pojma.« Layla je stavila dlan na donji dio trbuha. »Učinit ću sve što treba, sve ću pojesti i popiti.«

»Mučnina te baš rastura.«

»Ne radi se o meni. Nije me briga ako osamnaest mjeseci budem povraćala, važno je da mlado bude dobro. Bojim se da ću zbog naprezanja izgubiti... pa, znaš.«

U redu, ako netko misli da su ženke slabiji spol, onda mu treba raskoliti jebenu glavu.

Pogledao je doktoricu Jane. »Što nam je sad činiti?«

Liječnica je slegnula ramenima. »Moj savjet? Uzdajte se u simptome i rezultate testova, inače ćete poludjeti. Laylino tijelo upravlja cijelim procesom, kao i prije. Ako nema znakova pobačaja, hajmo vjerovati da je trudnoća sada na dobrom putu. Duboko udahnite i budite strpljivi. Ako se previše nadate ili samo razmišljate o tome što se dogodilo u protekla dva dana? Onda kroz ovo nećete proći čitavi.«

Obećavam, pomislio je Qhuinn.

Zazvonio je mobitel liječnice. »Samo malo... slušam...«

»Idem pogledati onog *slugana* koji se sinoć porezao po ruci. Layla, što se mene tiče, ne postoji medicinski razlog da ostaneš ovdje. Ali, nekoliko noći ne smiješ napustiti imanje. Bolje je biti siguran, zar ne?«

»Razumijem.«

Doktorica Jane je otišla, a Qhuinn je i dalje bio smeten. Htio je pomoći Layli da se vrati u palaču, ali, zaboga, ona nije invalid. Ipak, htio ju je nositi na rukama... ma, kvragu, do kraja vražje trudnoće.

Naslonio se na ormariće od nehrdajućeg čelika. »Dođe mi da te svaki čas pitam kako si.«

Layla se nasmijala. »I ja o tome razmišljam.«

»Želiš li da odemo u palaču?«

»Znaš... ustvari ne želim. Osjećam se...« Osvrnula se naokolo. »Iskreno, ovdje se osjećam sigurnije.«

»Shvaćam te. Trebaš nešto?«

Glavom je pokazala pladanj sa stvarčicama protiv mučnine. »Dobro sam dok imam ovo. A ti slobodno idi i bori se.«

Qhuinn se namrštio. »Htio sam ostati...«

»A što bi radio ovdje? Nije da te tjeram, ali meni je sada samo sjediti i čekati. Ako se nešto bude događalo, mogu te nazvati, zar ne?«

U tom času Qhuinnu je sinulo gdje se Bratstvo mora pojaviti u ponoć: na sastanku Vijeća.

Da se radi o običnoj večeri i borbi na terenu, vjerojatno bi odlučio da ostane. Ali kada Wrath ide na sastanak s tim seronjama iz *glimere*?

»U redu«, tiho je rekao. »Imat ću mobitel i svi će znati da ako me ti nazoveš, odmah dajem petama vjetra.«

Layla je gucnula sok od đumbira i zagledala se u šalicu kao da promatra mjehuriće kako se skupljaju oko kocke leđa.

Razmišljao je o prošloj noći kod Haversa kad je bio izvan kontrole, shrvan užasom i tugom.

To sranje se možda može ponoviti, pomislio je. Prerano je da se opet uživi.

A ipak, nije si mogao pomoći. Stoji u prostoriji obloženoj keramičkim pločicama, osjeća miris sredstva za dezinfekciju, a rub pulta urezao mu se u guzicu... u tom trenutku shvatio je da je zavolio svoje mlado.

Na tom mjestu, u tom času.

Kao što je mužjak privržen svojoj ženki, tako je i otac privržen svom potomku... otvorio je svoje srce i primio sve u sebe: obavezu zbog odluke da ima mlado, strah od gubitka koji će ga zauvijek pratiti... radost zbog toga što će dio tebe ostati na Zemlji i nakon što premineš, nestrpljenje da ga konačno vidiš, očajnička želja da ga držiš u naručju, gledaš u oči i obaspeš ljubavlju.

»Sve je u redu... mogu li dodirnuti tvoj trbuh?« tiho je upitao.

»Naravno! Ne moraš to ni pitati.« Layla je legla i nasmiješila mu se. »Znaš da je pola onoga što je unutra tvoje.«

Qhuinn je nervozno protrljao ruke i prišao. Laylu je često dirao dok je bila potrebna i nakon toga da ju utješi ako je bilo potrebno.

Nikad mu nije palo na pamet da dodirne svoje mlado. Qhuinn je kao u magli vidio kako podiže ruku kojom inače drži bodež. Isuse, trese se kao šašava.

Ali čim je uspostavio kontakt, smirio se.

»Tu sam«, rekao je. »Tata je ovdje i nigdje ne odlazi. Čekat ću te dok ne budeš spreman izaći na ovaj svijet, a onda ćemo se tvoja mama i ja brinuti za tebe. Dotad se strpi, u redu? Obavi svoje, a mi ćemo čekati koliko god bude potrebno.«

Drugom rukom je primio Laylin dlan i stavio ga na svoj.

»Ovo je tvoja obitelj. Čekamo te i... mi te volimo.«

Bilo je blesavo razgovarati na taj način s bićem koje je zasad samo gruda stanica. Ali nije si mogao pomoći. Ove riječi, djela... sve je to njegovo, a ipak dolaze s mjesta koje mu je do sada bilo potpuno nepoznato.

Ali, to je dobar osjećaj.

Osjeća se... kao što se otac i treba osjećati.

Pištolj za lijevu ruku, provjera.

Desni pištolj. Provjera.

Streljivo na remenu oko struka. Provjera.

Kožna jakna...

Netko je pokucao na Blayeva vrata, a on se okrenuo od ormara. »Uđi.«

Saxton je ušao u sobu, a on je navukao jaknu i pogledao ga. »Hej. Kako si?«

Nešto se događa.

Drugi mužjak je nabrzinu pregledao Blayevu »radnu odjeću«, kako su je nekad nazivali. Nervozno je izvio blijede obrve, jer oružje je u njemu budilo samo nelagodu.

»Dakle, idemo na teren«, promrmljao je.

»Ustvari, na sastanak Vijeća.«

»Nisam znao da na sastanak treba ponijeti toliko oružja.«

»Novo doba.«

»Da, točno.«

Šutjeli su. »Kako si?«

Saxton je gledao naokolo. »Htio sam da to čuješ od mene.«

Uh, sranje. Što sad.

Blay je progutao knedlu. »Što?«

»Odlazim iz palače na neko vrijeme, zapravo, idem na odmor.« Podigao je ruku kako bi ga ušutkao. »Ne, nije zauvijek, sve sam pripremio za Wratha, i njemu ništa neće uzmanjkati narednih nekoliko dana. Ako štogod ustreba, odmah se vraćam. Odsjest ću kod jednog starog prijatelja. Zaista se moram odmoriti i opustiti... Nemoj se brinuti za mene, kunem ti se da ću se vratiti, i vjeruj mi, ne radi se o nama. Mjesecima sam radio bez odmora i samo se želim malo ispuhati, shvaćaš?«

Blay je duboko udahnuo. »Da, shvaćam. Gdje...« Ušutio je jer se sjetio da to više nije njegova briga. »Javit ćeš mi ako ti nešto ustreba?«

»Obećavam.«

Blay mu je refleksno prišao i zagrlio svog bivšeg ljubavnika. Platonski dodir, slobodan i prirodan kao i njegova negdašnja zaljubljenost. Zagrlio ga je i pogledao u oči.

»Hvala ti«, rekao je Blay. »Što si mi došao...«

U tom trenutku netko je prošao hodnikom ispred vrata.

Qhuinn. Blay je to znao po mirisu i prije nego što se ukazao visok, snažan lik. Njihovi pogledi se ukrstiše preko Saxtonovih ramena, a zatim je tip otišao dalje.

Qhuinn se smjesta uozbiljio, na kamenom licu nije se vidjela nijedna emocija.

Zatim je borac nestao, njegove duge noge odnijele su ga daleko od otvorenih vrata.

Blay se odmaknuo i prisilio da se koncentrira na Saxtona. »Kad se vraćaš?«

»Nakon nekoliko dana, najviše jedan tjedan.«

»U redu.«

Saxton je opet pogledao naokolo, i vidjelo se da se prisjećao. »Budi mi dobro i pazi se. Nemoj se junačiti.«

Blay je u tom trenutku pomislio da je Qhuinn najčešće u prvim borbenim redovima, a on sigurno neće glumiti nekakvog Supermena.

»Obećavam.«

Kad je Saxton otišao, Blay je zurio u prazno. Ništa mu nije privlačilo pažnju, nije se sjećao što je sve sa Saxtonom podijelio u toj sobi. U mislima je bio u susjednoj sobi s Qhuinnom, vidio je Qhuinnove stvari... i uspomene na onaj nevjerojatni sastanak.

Sranje.

Pogledao je na sat, stavio mobitel u džep jakne i izašao van. Dok je brzo silazio stubištem, glasovi iz predvorja odjekivali su u dvorani, siguran znak da se Bratstvo okupilo i da čekaju signal za polazak.

Naravno da su svi bili tu. Z. i Phury. V. i Butch. Rhage, Tohr i John Matthew.

Kad im je prišao, poželio je da im se pridruži i Qhuinn... ali taj mužjak će sigurno ostati zbog Laylina stanja.

Gdje je Payne? upitao se kad je stao pored Johna Matthewa.

Tohr je kimnuo glavom da pozdravi Blaya. »U redu, čekamo još jednog, a onda krećemo. Prvi val ide na lokaciju. Nakon signala da je sve čisto, dematerijalizirat ću se s Wrathom u toj kući, a s nama idu...«

Iz salona za biljar izašao je Lassiter, pali anđeo crnoplave kose i bijelih očiju, blistav sve do vojnih čizama. A ipak, možda mu svjetlo nije u naravi, nego zlato koje uvijek nosi.

Okićeno stablo koje hoda i diše.

»Tu sam. Gdje je moja vozačka kapa?«

»Evo, uzmi moju«, rekao je Butch i dobacio mu navijačku šiltericu. »Treat će ti zbog frizure.«

Anđeo je u letu uhvatio kapu i pogledao crveno slovo S na njoj. »Žao mi je, ne mogu.«

»Nećeš mi valjda reći da navijaš za Yankeese«, zarežao je V. »Morao bih te ubiti, ali večeras su nam potrebni svi krilni igrači.«

Lassiter je dobacio kapu. Zazviždao je, potpuno opušten.

»Ozbiljno?« reče Butch. Kao da je taj tip dobrovoljno pristao na lobotomiju. Ili amputaciju. Ili pedikiranje.

»Nema šanse, jebote«, rekao je V. »Gdje i kada si postao prijatelj neprijatelja...«

Anđeo je podigao ruku. »Nisam ja kriv što ste vi dečki loši...«

Tohr je tada stao ispred Lassitera, kao da se zabrinuo da to neće ostati samo na dobacivanju riječima. Potpuno opravdano. V. i Butch su nakon svojih *šelan* najviše voljeli Soxse, više i od svojeg duševnog zdravlja.

»U redu, u redu«, rekao je Tohr. »Sada imamo preča posla...«

»Prije ili poslije, ovaj frajer ide na spavanje«, promrmljao je Butch svom cimeru.

»Da, pazi se, anđele«, rugao se V. »Mi ne volimo tvoj soj.«

Lassiter je slegnuo ramenima, kao da je Bratstvo običan čopor pasa koji laju i kruže oko njega. »Netko se to meni obraća? Ili je to samo zvuk izgubljene...«

Nastupila je dernjava.

»Dvije riječi, kučke«, rugao se Lassiter. »Johnny. Damon. Samo malo, Kevin. Youkills. Ili Wade. Boggs. Roger. Clemens. Zar je u Bostonu samo hrana grozna? Ili ipak tekma?«

Butch je tada krenuo, i vidjelo se da želi zapaliti tog tipa kao božićno drveće.

»Koji se *kurac* tu dolje događa!«

Gromki glas s visine prekinuo je obračun navijača.

Tohr je spremio kapu kako je anđeo ne bi mogao uhvatiti, i svi su pogledali kralja kojeg je kraljica vodila niz stubište. Wrathovo prisustvo primoralo ih je da se uozbilje, da budu pravi profesionalci. Čak i Lassitera.

Pa, sve osim Butcha. On je već dvadeset četiri sata bio opako nabrijan, a imao je i dobar razlog za to: njegova *šelan* dolazi na sastanak Vijeća. A to je, sa stajališta Bratstva, kao da moraju paziti na dva Wratha. Nevolja je u tome da je Marissa najstarija u svojoj krvnoj lozi, što znači da je njezino prisustvo nužno ako Rehv želi da skup bude legitiman.

Nesretnik.

U stanci koja je nastupila, Blayu je utrnula ruka kojom drži bodež, i želio je zgrabiti svoje oružje. Neki zlokoban nagovještaj titrao je u zraku... sve je previše sličilo događajima prije pucnjave na Wratha prošle jeseni... i te večeri okupili su se na istome mjestu, a Wrath je došao s Beth... metak koji je ispaljen iz puške pogodio je kralja u grlo.

Očito, nije jedini razmišljao o tome. Mnoge ruke bile su položene na oružje i u pripravnosti.

»Hvala bogu«, reče Tohr s uzdahom olakšanja.

Blay se namrštio i okrenuo, ali morao je suzbiti svoju reakciju. Uz njega nije stala Payne, nego Qhuinn. Čovječe, mužjak se doimao totalno nabrijan za akciju, mračnog pogleda i napetog tijela, poput bodeža u crnoj koži.

Blaya je na trenutak prožela čista seksualna želja.

Jebote, u tom potpuno neprikladnom trenutku, on ima fantaziju: skriveni od pogleda, Qhuinn i on ševe se u ostavi, u odjeći, nabrzaka...

Tiho je zastenjao i opet se usredotočio na kralja. Mora se pribrati. Wrath je ovdje bitan, a ne njegov sjebani ljubavni život...

Nakon požude prožela ga je nelagoda.

Hoće li on i Qhuinn opet biti zajedno?

Baš je lud. Za njegove osjećaje, to je nesumnjivo bila iznimno loša ideja.

Ali on je htio još. Bože, pomози mu.

»Dosta je priče«, oglasio se Tohr. »Svi znaju kamo idemo?«

Ipak je nekakvo olakšanje imati ovako ozbiljan zadatak pred sobom, i Blayev mozak usredotočio se isključivo na zaštitu Wrathova života... ako treba, dat će i svoj život za njega.

Ali, to je ipak bolje nego razmišljati o usranom Qhuinnu.

Nesumnjivo.

Pedeset prvo poglavlje

Quinn se s Braćom materijalizirao na snijegom prekrivenoj terasi, a raskoš koja se pred njima prostirala nikoga se nije posebno dojmila. Imanje na kojem će se održati sastanak Vijeća bilo je uobičajeno prizorište za *glimeru*: golemo zemljište raščišćeno i uređeno kao vrt. Ljupke kućice kod ulaza doimale su se kao s razglednice Cotswaldsa. Glavna kuća pak od cigle sa štukaturom, blistavim rebrenicama i kosim krovom.

»Idemo«, rekao je V. i krenuo prema pomoćnim vratima.

Čim je zalupao, vrata se otvoriše, kao da je i to, pored svega drugoga, bilo unaprijed dogovoreno. Ali uh, čovječe, zar je ovo njihova domaćica? Ženka koja je stajala na vratima nosila je dugu tamnu večernju haljinu s dekolteom do pupka, a oko vrata je imala dijamantni lanac debeo kao dobermanova ogrlica. Njezin težak parfem prodro mu je u sinuse... iako je još uvijek bio na otvorenom.

»Čekam vas«, rekla je prigušenim glasom.

Quinn se namrštio i pomislio da je bez obzira na trud tog dizajnera, ili kako se već zove, cura izgledala kao drolja. Ali, to nije njegova stvar.

Pošao je za drugima, a prostorija u koju su ušli bila je svojevrsni konzervatorij. Gigantske biljke lončanice i golemi klavir u kutu... znači fine večeri s opernim pjevačima dok gosti zadivljeno bulje.

Pih.

»Ovuda«, rekla je ženka i pokazala rukom koja je blistala.

A taj trag parfema... možda nije bio samo iz jedne bočice, nego je nanijela nekoliko slojeva svakojakih sranja? Kao da je zrak oko nje poprimio neku tešku boju, a ona je zamamno njihala bokovima, kao da svi bulje u njezino dupe i ne mogu dočekati da je poševe.

Ništa. Kao i svi drugi, pregledao je svaki kutak i zakutak, pripravan da zapuca, a pitanja se postavljaju tek kad je tijelo na podu.

Ušli su u veliku dvoranu, s uljanim slikama osvijetljenim sa stropa, tamnocrvenim orijentalnim sagovima i...

Sranje, takvo zrcalo visi u kući njegovih roditelja. Na istom mjestu, ista udaljenost od stropa i poda, isti pozlaćeni okvir.

Da, proželi su ga trnci. Loše.

Cijela kuća doimala mu se kao ona u kojoj je odrastao. Sve je na svom mjestu, dekor jaaaako daleko od srednje klase, a ipak ništa nije bilo napadno i kičasto. Ne, to sranje je profinjena mješavina starog bogatstva i klasičnog ukusa koji se jedino stječe odgojem, a ne može se naučiti.

Pogledom je potražio Blaya.

Blay je radio svoj posao, bio je napet, provjeravao je prostorije.

Blayevi roditelji nisu bili takvi bogataši. Ali njegov dom je po mnogočemu ljepši. Topliji... ali ne zbog najnovijih tehnoloških sranja.

Kako su Blayevi roditelji? palo mu je na pamet. Kod njih je proveo gotovo više vremena nego pod svojim krovom, nedostajali su mu. Kad ih je zadnji put vidio... Bože, davno je to bilo. Možda u noći onog napada, kad se Blayev otac od uštogljenog knjigovođe pretvorio u zajebanog ubojicu. Nakon toga, njih dvoje su se preselili u sigurnu kuću, a onda su on i Blay totalno popizdili.

Nadao se da su dobro...

Opet mu je iz pamćenja izronila ona slika Blaya i Saxtona kako se grle u Blayevoj spavaćoj sobi.

Bože... dovraga... to ga je zaboljelo.

Ali čovječe, karma zna odraditi svoj posao.

Pribrao se i pošao za zamamnim bokovima i Bratstvom prema golemoj blagovaonici koja je namještena prema Tohrovim uputama: na svim prozorima koji gledaju prema stražnjim vrtovima navučeni su zastori, a pomična vrata koja vjerojatno vode u kuhinju zabarikadirana su teškim antiknim bifeom. Uklonjeni su svi stolovi, a dvadeset pet identičnih stolica od mahagonija presvučenih crvenom svilom poredane su ispred mramornog kamina.

Kada bude držao govor, Wrath će stajati ispred kamina, i Qhuinn je provjerio je li čelični dimnjak zatvoren. Obavljeno.

S obje strane kamina bila su tapecirana vrata koja su vodila u starinski salon za goste. S Johnom Matthewom i Rhageom pregledao je tu prostoriju, zaključao je, a zatim zauzeo poziciju ispred vrata s lijeve strane, a John Matthew s desne.

»Vjerujem da je sve po vašem ukusu?« upitala je ženka.

Rehv je stao ispred kamina i pogledao prazne stolice. »Gdje je vaš *helren*?«

»Gore na katu.«

»Dovedite ga ovdje. Smjesta. Jer ako se bude motao po kući, mogao bi dobiti metak u prsa.«

Ženka ga je bijesno pogledala, a dok se udaljavala, više nije njihala bokovima ni zavodljivo zabacivala kosu preko ramena. Vidjelo se da je shvatila poruku *mi-se-ne-zajebavamo*, i htjela je da njezin partner preživi tu noć.

Dok su čekali, Qhuinn je u ruci stiskao pištolj, gledao naokolo i izoštranim sluhom provjeravao i najslabiji sumnjiv zvuk.

Ništa.

Dakle, njihov domaćin i domaćica slijedili su upute...

Neobični trnci nelagode prostrujali su mu kičmom, pa se namrštio. Visoka pozornost prešla je u borbenu gotovost. I John je s druge strane kamina to osjetio. Podigao je pištolj i zaškiljio.

Upravo u tom trenutku Qhuinn je iznad svojih stopala osjetio hladnu izmaglicu.

»Zamolio sam dva posebna gosta da nam se pridruže«, mirno je rekao Rehv.

Dva stupa magle započnu svoj ples... molekule koje su se vrtložile u zraku, počele su poprimati oblik... Qhuinn ih je odmah prepoznao.

Jebote, odlično.

Payneino odsustvo cijelo ga je vrijeme činilo nervoznim jer, bez obzira na uvježbano Bratstvo, nisu bili u punoj snazi. A kad su se pojavili iAm i Trez, odahnuo je s olakšanjem.

Jer ovo je bio dvojac pravih ubojica. Njih ne želiš imati na suprotnoj strani u bilo kojoj borbi. Dobra je vijest da je Rehvenge odavno saveznik sa Sjenama, a zbog Rehvove veze s Bratstvom i kraljem, ta dva brata došla su da im pomognu.

Qhuinn je iskoračio da ih pozdravi, kako su to činili i svi drugi... dodir dlanova, brzo povlačenje pa tapšanje po leđima. »Hej, čovječe...«

»Kako ide...«

»Kako si...«

Kad se sa svima ispozdravljao, Trez je pogledao naokolo. »U redu, nećete ni znati da smo ovdje ako nas ne budete trebali. Ali, nemate brige.«

Braća su sa zahvalnošću kimnula, a Rehv je Sjenama rekao nešto nasamo... zatim su njih dvojica isparili, njihovo obličje se raspršilo u izmaglicu po podu... no taj ledeni propuh sada je bio smirujući.

Savršena organizacija. Nakon jedne minute, pojavila se domaćica u pratnji sitnog starijeg muškarca. S obzirom na starenje vampira i ubrzano tjelesno propadanje pred kraj životnog vijeka, Qhuinn je pretpostavio da mu je ostalo još pet godina. Najviše deset.

Predstavili su se jedni drugima, ali Qhuinn nije mario za ta sranja. *Je li ostali dio kuće prazan*, samo ga je to brinulo.

»Gdje su *slugani*?« upitao je Rehv kad je ženka posjela starčica na stolicu.

»Kako ste naložili, večeras su svi otišli.«

V. je kimnuo prema Phurvju i Z.-u. »Nas trojica ćemo pregledati imanje. Baš me zanima je li to istina.«

Iako Blay nije sumnjao u sebe, Bratstvo, Johna Matthewa i Qhuinna, bolje se osjećao kad je znao da su Sjene s njima. Trez i iAm nisu samo fantastični borci

i užasno opasni za svakoga tko im je neprijatelj: oni imaju još jednu veliku prednost.

Nevidljivost.

Nije bio siguran mogu li se zaista boriti u tom obličju, ali to nije ni bitno. Ako bilo tko upadne... recimo, Banda jebelih izroda, procijenit će omjer snaga samo po onome što vide u prostoriji.

Neće računati na ta dva brata.

Dakle, to je dobro.

U tom trenutku došli su Phury i Z. iz ophodnje, a s njima je bio i Butch... taj brat upravo je stigao svojim automobilom. »Čisto.«

Šutjeli su. A onda je, kao po dogovoru, Tohr otišao do ulaznih vrata i oslobodio put Wrathu.

Predstava počinje, pomislio je Blay. Pogledao je Qhuinna, a zatim se brzo usredotočio.

Tohr i kralj zajedno su ušli u blagovaonicu. Stajali su jedan do drugoga kao da su zadubljeni u razgovor o važnoj temi. Brat je stavio ruku na Wrathovu nadlakticu kao da mu nešto želi objasniti.

Ali to je bila samo gluma za domaćine.

Zapravo je Tohr vodio Wratha držeći ga za ruku. Poveo ga je do kamina te su stali točno ispred njega. A njihov razgovor? Rekao mu je gdje sjede plemići koji su ih ugostili, kako su stolice poredane, gdje se nalaze Braća i borci, kao i dvije Sjene.

Wrath je kimao glavom. Kralj se namjerno osvrtao oko sebe kao da želi vidjeti sve detalje u prostoriji. A onda se zahvalio domaćinu i domaćici koji su mu prišli da poljube njegov veliki dijamantni prsten.

Nakon toga, počela je pristizati najfinija krema *glimere*.

Blay je sa svog mjesta u dnu prostorije dobro pogledao sve pridošlice. Isuse, nekih od njih sjećao se još iz života prije onog napada, prije nego što je počeo živjeti u palači i boriti se s Braćom. Njegovi roditelji nisu pripadali klasi tih mužjaka i ženki, nego periferiji društva... ipak, krvne veze njegove obitelji nisu beznačajne, pa su ih pozivali na mnoge svetkovine u velikim kućama.

Dakle, on poznaje te likove.

Ali, da ga jebeš, nisu mu nedostajali.

Morao se nasmijati kad je vidio kako su se ženke namrštile, pogledale u svoja slabo zaštićena stopala i cupkale u skupim cipelama s visokom petom... kao da su osjetile hladnoću Sjena.

Stigao je i Havers, a iscjelitelj rase doimao se iscrpljeno. Sigurno je nervozan zbog susreta sa svojom sestrom, i to s dobrim razlogom. Blay je dočuo da ga je Marissa dobro isprašila na prošlom sastanku Vijeća.

Blayu je bilo žao što je to propustio.

Marissa je došla poslije svojeg brata, a Butch joj je prišao i pozdravio dugim poljupcem. Zatim ju je ponosno i zaštitnički poveo do stolice u kutu, a njegovo stražarsko mjesto bilo je upravo pored nje. Krupan, snažan, opakog izgleda... pogotovo kad je Haversa pogledao u oči i ogolio ocnjake u smiješku.

Blay je na neki način zavidio tom paru. Ne zbog otuđenosti od obitelji, naravno. Ali Bože... možeš se s partnericom pojaviti u javnosti, pokazati svoju ljubav prema njoj, a svi poštuju tvoju vezu. Heteroseksualni parovi to uzimaju zdravo za gotovo zbog toga što nisu ništa drugo iskusili. *Glimera* je posvetila njihovu zajednicu, čak i ako nisu zaljubljeni, varaju jedan drugoga, ili samo glumataju.

Dva mužjaka?

Eh.

Još jedan razlog da mrziš plemstvo, pomislio je. A zapravo, nije ni imao pravog razloga za brigu. Mužjak kojeg želi nikad neće biti uz njega u javnosti, ne zbog toga što Qhuinn mari što drugi misle. Prvo, on se ne voli pokazivati. A drugo, seks nije bit zajedništva.

U tom bi slučaju, jebote, taj tip bio u vezi s polovicom Caldwell.

Uh, o čemu on uopće razmišlja.

Maštanje o Qhuinnu je stvar prošlosti.

Zaista.

Totalno...

»Prestani«, promrmljao je sebi u bradu kad je stigao zadnji član Vijeća.

Rehv nije gubio vrijeme. Pred tom skupinom, Wrath u svakom trenutku riskira svoj život, a postoji mogućnost da ekipa skuži njegovo pravo stanje.

Kralj *simpat* obratio se Vijeću. Crvenim očima promatrao je okupljene i lukavo se smješкао... kao da uživa u činjenici da ta skupina pametnjakovića nema pojma da je na njihovu čelu nitko drugi nego grehožder. »Proglašavam ovaj sastanak Vijeća otvorenim. Datum i vrijeme...«

Dok je trajao uvodni govor, Blay je gledao naokolo. Provjeravao je leđa mužjaka i ženki, položaj njihovih ruku i šaka, je li netko nervozan. Naravno, svi su se pojavili u crnim odijelima i baršunu, žene s nakitom, muškarci sa zlatnim džepnim satovima. Ipak je bilo davno kada su se zadnji put ovako formalno okupili, i bojali su se da neće imati dovoljno vremena za osvajanje svojih pozicija i željenog prestiža.

»... naš vođa, Wrath, sin Wratha.«

Nakon uljudnog aplauza, zavladała je potpuna pozornost, a Wrath je iskoračio naprijed.

Čovječe, bez obzira na sljepoću, on se doimao kao od brda odvaljen: iako nije nosio ogrtač obrubljen hermelinom, kralj je neporecivo držao konce u rukama, a zbog krupnog tijela, duge tamne kose i crne odjeće doimao se prijeteći, a ne kraljevski.

To mu je baš dobra zamisao.

Ako je ikome bilo stalo do vanjskog izgleda, bila je to *glimera*... a nitko nije mogao poreći da Wrath izgleda kao živo i zdravo utjelovljenje moći i autoriteta.

A to je dodatno istaknuo njegov dubok, zapovjednički glas.

»Znam da se odavno nismo vidjeli. U onom napadu prije dvije godine pretrpjeli ste velike gubitke i suosjećam s vašom boli. I ja sam izgubio krvne rođake u napadu *degrada*, pa dobro znam što ste prolazili dok ste se oporavljali i sređivali svoje živote.«

Mužjak u prednjem redu meškoľjio se na stolici...

Ali samo se meškoľjio, nije posegnuo za oružjem.

Blay se opet opustio, kao i nekolicina drugih. Prokletstvo, jedva čeka da se sastanak okonča i da Wratha vrata kući.

»Mnogi od vas dobro su poznavali mog oca i pamte vremena u Staroj Zemľji. Moj otac bio je mudar i pravedan vođa, blage ćudi i razborit, kraljevska držanja, a uvijek se brinuo za dobrobit ove rase i njenih podanika.« Wrath je zašutio kako bi svi dobro čuli njegove riječi. »I ja imam neke osobine svog oca... ali ne sve. Ja nisam blag. Ne praštam. Ja sam ratnik, a ne mirotvorac.«

A onda je Wrath izvukao jedan od svojih crnih bodeža, a tamna oštrica bljesnula je na svjetlosti kristalnog lusteru. Skupina uglednika ispred kralja zadrhtala je pred njim.

»Dobro se osjećam u sukobu, riječima ili na bojnom polju. Moj otac bio je posrednik, graditelj mostova. Ja kopam grobove. Moj otac je uvjeravao. Ja uzimam. Moj otac bio je kralj koji je rado sjedio za vašim stolom i razgovarao s vama o svakodnevnim stvarima. Ja nisam poput njega.«

Da, super. Vijeće sigurno nikad nije čulo te riječi. Ali Blay se nije usprotivio tom nastupu. Slabost se ne poštuje. Štoviše, zakon više ne može jamčiti stabilnost Wrathova prijestolja u toj skupini.

A strah, s druge strane?

Mnogo bolji izbor.

»Međutim, moj otac i ja dijelimo jednu stvar.« Wrath je pognuo glavu, kao da zuri u crni bodež. »Moj otac je kriv za smrt osmorice vaših srodnika.«

Svi su uzdahnuli. Ali Wrath nije dopustio da ga to omete.

»Tijekom vladavine mog oca, bilo je osam atentata na njegovu osobu i bez obzira koliko je vremena bilo potrebno... dana, tjedana, mjeseci, godina... on se pobrinuo da sazna tko je stajao iza svakog pokušaja... osobno ih je progonio i ubio. Možda niste čuli iz prve ruke, ali svi znate za te smrti... počiniteljima je odrubljena glava i iščupan jezik. Naravno, ako se prisjetite, sjetit ćete se pripadnika vaše krvne linije koji su zakopani na taj način.«

Meškoljenje. Mnogi su se meškoljili. Dakle, probudio im je sjećanja.

»Sjetit ćete se da su te smrti pripisane Degradacijskom društvu. Ali sada vam kažem, znam imena, znam gdje su grobovi, zbog toga što se moj otac pobrinuo da ih dobro upamtim. To je bila prva lekcija o kraljevanju koju mi je dao. Svoje podanike moram poštovati, štiti i dobro im služiti. Ali izdajice su bolest svakog društva koje poštuje zakone i treba ih iskorijeniti.« Wrath se opako osmjehnuo. »Recite o meni što god vas volja, ali uz svog oca, sve sam naučio. Neka bude jasno... moj otac, a ne Bratstvo, jest onaj koji je odgovoran za te smrti. To znam zato što je ispred mene četvorici od njih odrubio glavu. Lekcija je bila od presudnog značaja.«

Nekoliko ženki priljubilo se uz mužjake koji su sjedili pored njih.

Wrath je opet govorio. »Bez oklijevanja ću poći očevim stopama. Znam da ste svi patili. Poštujem vaše muke i želim vas voditi. Međutim, neću se kolebati da *bilo kakvu* pobunu protiv mene i mojih shvatim kao izdajnički čin.«

Kralj je pognuo glavu, kao da gleda kroz svoju odjeću, pa je čak i Blay osjetio navalu adrenalina.

»A ako mislite da su postupci mog oca bili nasilni, onda još ništa niste vidjeli. Nakon mene, te smrti činit će se kao čin milosrđa. Kunem se svojim precima.«

Pedeset drugo poglavlje

Da jednoj razini, Assail nije vjerovao da ulazi u restoran. Kao prvo, on nikad ne zalazi u okupljališta ljudskih bića, a drugo, ne zanima ga hrana u jeftinim lokalima: zrak vonja po prženoj hrani i pivu, a tek ono što je vidio na pladnjevima konobarica... nije bio siguran je li to uopće jestivo.

Hej, vidi ti to. Na drugoj strani je pozornica, a ispred nje zid od žičane mreže.

Otmjeno.

»Hej ti«, netko mu se obratio.

Assail je izvio obrvu i pogledao preko ramena. Ljudska žena odjevena u usku bluzu i plave traperice koje su očito zašivene na njezinim nogama. Plava, ravna kosa. Pretjerano našminkana, ruž blistav kao na uljanoj slici.

Radije će sebi iskopati oči nego išta imati s takvim curama.

Htio je da zaboravi da ga je vidjela, da se okrene i ode. Bila je gužva, više ljudi nego stolova i stolica, pa je bio dobro prikriven kad je pošao u kut i pogledao naokolo...

Eno je.

Njegova mala kradljivica.

Opsovao je sebi u bradu kad je naposljetku shvatio da tu samo trati vrijeme... pogotovo zbog toga što zna gdje su njegovi rođaci, u ovom trenutku opet sklapaju posao s onim *degradom*. Ali čim je uhvatio signal da je njezin crni Audi opet u pokretu, morao je poći i pronaći ga.

Za ovo nije bio spreman.

Kojeg vraga ona tu radi? I zašto je tako odjevena?

Spazio je jedan od rijetkih praznih stolova i sjeo. Razmišljao je kako mu se ne sviđa što je raspustila kosu koja joj je pala na ramena, kao ni mračna napetost na njezinu licu. Ni pripijena bluza koju je pokazala kad je svukla kaput. Ni... ona se našminkala, zaboga. Ne kao ona žena koja je maloprije pobjegla od njega. Njegova kradljivica imala je stila, znala je istaknuti svoje prednosti...

Lijepa je.

Previše lijepa.

Svi muškarci u restoranu pogledavali su prema njoj. Zbog toga je htio ubiti svakog od njih i zubima im razderati grlo...

Kao da potvrđuju njegovu namjeru, njegovi očnjaci zatitrali su i izdužili se u njegovim ustima, a tijelo se napelo.

Ali još ne, rekao je sebi. Mora saznati što ona tu radi. Slijedio ju je do Benloiseove kuće, a nakon toga očekivao je svakojake destinacije... ali ne ovo mjesto. Što ona radi...

Okrenula je glavu i za trenutak mu se učinilo da ga je osjetila, iako nije vampirica.

A onda je vrlo visok, snažan ljudski mužjak prišao njezinom stolu.

Njegova kradljivica pogledala je tog tipa. Nasmiješila mu se. Ustala je i zagrlila njegova široka ramena.

Assail je posegnuo ispod kaputa i opipao pištolj.

Zaista, već je vidio sebe kako puca i pogađa tog tipa između očiju.

»Hej, jesi li već bio ovdje?«

Assail je okrenuo glavu. Pristupio mu je krupan ljudski mužjak i agresivno ga pogledao.

»Nešto sam te pitao.«

Postoje dvije mogućnosti, pomislio je Assail. Mogao bi lijepo započeti razgovor koji bi mu odvuкао pažnju... što sigurno nije loša ideja, s obzirom da ga nagon za ubijanjem nije napuštao.

»Rekao sam ti nešto.«

Ili bi mogao...

Assail je pokazao duge očnjake i duboko zarežao. Samo je preusmjerio gnjev uperen na njegovu kradljivicu i onu ljudsku budalu zbog koje se sredila i našminkala.

Tip koji je postavio pitanje podigao je ruke i uzmaknuo. »Hej, sve je u redu, nema veze. Pogriješio sam. Nema veze.«

Izgubio se u gomili, a to je dokaz da se u određenim situacijama i štakori bez repa mogu dematerijalizirati.

Assail je opet pogledao prema onom stolu. »Gospodin« koji je sjeo sučelice njegovoj kradljivici, nagnuo se i zagledao u nju, a ona je zurila u jelovnik i pogledavala naokolo.

Nešto je morao učiniti.

Sola je zatvorila jelovnik i nasmijala se. »To nisam rekla.«

»Jesi«, nasmiješio se Mark Sanchez. »Rekla si mi da imam lijepe oči.«

Mark je bio pravi tip koji joj je bio potreban te večeri. Njega je ugodno gledati, nevjerojatno je šarmantan, i ako ju ne prisili da legne i plati mu deset tisuća, nema razloga za zabrinutost. Kao osobni trener? On je demon. Ona to dobro zna.

»Dakle, ti mi se ulizuješ?« Povukao se kad im je konobarica donijela pivo. »Želiš da budem nježan prema tebi u teretani?«

»Mogu ja i bolje od toga.« Sola je otpila ledeno pivo iz krige. »Nema popuštanja. To je tvoja politika.«

»Pa, budimo iskreni, nikad nisi tražila poseban tretman.« Zašutjeli su. »Ali za tebe bih mogao sniziti cijenu... za određene usluge.«

Sola nije mogla izdržati pogled blistavih očiju. »Dakle, ne izlaziš s klijenticama.«

»Ne. Najčešće ne izlazim.«

»Sukob interesa.«

»Moglo bi biti gnjavaže... ali u nekim slučajevima, rizik se isplati.«

Sola je pogledala naokolo. Gužva. Žamor. Vruć i zagušljiv zrak.

Namrštila se i napela. Na dnu restorana, nešto... netko...

»Jesi li dobro?«

Oslobodila se paranoje. »Da, oprost mi... možemo naručiti«, rekla je kad se konobarica vratila. »Ja ću *cheeseburger*. Ako se moj osobni trener ne usprotivi i spomene emboliju.«

Mark se nasmijao. »Dva. Ali bez pomfrita. Na oba tanjura.«

Kad je konobarica otišla, Sola se suzdržavala od pogleda u mračan kut na dnu prostorije. »Dakle...«

»Mislim da me nikad nisi izveo na ovo mjesto. A već sam te pitala... kad je ono bilo?«

Mark se nasmijao, a ona je zamijetila da ima fantastične, pravilne i bijele zube. »Prije određenog vremena, čini mi se. Bio sam zauzet.«

»Čime se baviš?«

»Raznim stvarima.«

»Na kojem području?«

Ona je brzo gubila živce kad su ljudi bili znatizeljni, ali njegovo prisustvo je umirujuće, sve je u redu, a ovo je samo razgovor na spoju.

»Moglo bi se reći da je to kaznena pravda.«

»O-ho, baviš se zakonom.«

»Da, dobro ga poznajem.«

»To je super.« Mark se nakašljao. »Dakle... zaista sjajno izgledaš.«

»Hvala. To je zbog mog trenera.«

»O, a ja sam mislio da ti je dobro sa mnom.«

Počeli su neobavezno brbljati, a ona se konačno opustila... zatim je stigla njihova narudžba te su opet naručili pivo. Bilo je tako... normalno u tom baru, razgovarati s muškarcem, upoznati drugu osobu.

Potpuno suprotno od onoga što je vidjela prošle noći.

Sola se stresla kad se toga sjetila... svjetlost svijeća, onaj muškarac tamne kose nadvijen nad polugolom ženom kao da će je proždrijeti, njih dvoje slobodni i nesputani... A onda su je te blistave oči presrele kroz staklo kao da je cijelo vrijeme znao da ga promatra.

»Jesi li dobro?«

Sola se s mukom pribrala. »Oprosti, jesam. Sto si rekao?«

Mark je opet pričao o svom poslu u teretani *Iron Man*, a ona je opet bila na hladnoći pored one kuće, promatrala onog muškarca i ženu.

Sranje. Dogovorila je ovaj spoj samo zato što se htjela ispuhati. Nije bila zainteresirana za Marka, iako je bio vrlo zgodan.

Ustvari, možda je to učinila zbog toga što je njezin osobni trener doista visok i fantastično građen, tamne kose i svijetlih očiju.

Kad joj je u glavi zazvonilo zbog osjećaja krivnje, pomislila je, *dosta s tim sranjima..* Ona je odrasla osoba. Ljudi se ševe iz svakojakih razloga... samo zato što se ne želi udati za tipa, nije prekršila nikakvo bitno pravilo... osim, sranje. Pustimo sad moral njezine bake, Markove blistave, bijele zube i široka ramena. Njoj se Mark ustvari nije sviđao.

Njoj se sviđa drugi muškarac, a Mark je podsjeća na njega.

Zbog toga je to bilo pogrešno.

Pedeset treće poglavlje

Iako Qhuinn sigurno nije mjerodavan kad se radi o sastanku Vijeća, bilo mu je jebeno jasno da su u tu kuću došli očekujući jedno, a dobili su nešto potpuno drugačije.

Wrath nije gubio vrijeme ni okolišao, i kad je rekao svoje, to nije potrajalo dulje od desetak minuta.

A to je ustvari bilo dobro. Što kraći govor, to će ga prije odvesti kući.

»Naposljetku«, rekao je kralj dubokim glasom, »drago mi je da sam se mogao obratiti ovom uvaženom skupu.«

U ovom slučaju, jasno je da »uvaženi« znači »usrani«.

»A sada me čekaju druge obaveze.« Hoću reći, treba sačuvati glavu na ramenima. »Dakle, pozdravljam vas. Ako imate nekih komentara, molim vas da se obratite Thormentu, sinu Hharma.«

Trenutak kasnije kralj je s V.-om i Zsadistom napustio prostoriju.

Nakon njegova odlaska, svi uglašeni gosti u blagovaonici ostali su na svojim stolicama, a na licima im se čitalo negodovanje i nevjerica. Jasno je da ovo nisu očekivali. Kao djeca koja previše gnjave roditelje i naposljetku dobiju kuhačom po turu.

S Qhuinnova stajališta, ustvari je bilo jebeno zabavno.

Zabava je naposljetku završena kad je domaćica ustala i počela brbljati o tome da je bila velika čast ugostiti tako važne uzvanike i... bla, bla, bla.

Qhuinn je razmišljao samo o jednoj stvari.

A to je bila poruka koju je dobio na mobitel nakon ukupno jedne minute: Wrath je na sigurnom kod kuće.

Polako je izdahnuo i spremio mobitel u unutrašnji džep kožne jakne. Pomislio je da bi mogao zaplesati u dvorani kako bi malo prodrmao okupljene. Ali, zbog toga bi vjerojatno upao u nevolje.

Jebi ga.

Ubrzo nakon toga okupljeni su se počeli razilaziti, a domaćica nije krila svoje razočarenje. Sve je uredila očekujući noć za pamćenje, a dobila je samo dvije sekunde slave i porciju pečene piletine za večeru.

Žao nam je, gospođo.

Thorment je nadgledao odlazak gostiju. Stajao je ispred kamina, kimao glavom i kratko komentirao. Wrath je mudro izabrao svoju pratnju. Taj brat bio je

pravi razbijač, naoružan do zuba, ali, s druge strane, vješt na riječima i po karakteru sklon mirotvorstvu.

Pogotovo je bio ljubazan s Marissom. Ispraćao je Butchevu družicu s iskrenim osjećajima i zagrlio je na odlasku. Međutim, nakon trenutka iskrenosti, opet je bio pravi profesionalac.

Naposljetku je domaćica pomogla svom prastarom *helrenu* da ustane, i nije bila nimalo sretna dok ga je vodila na kat.

A onda je ostala samo jedna osoba.

Elan, sin Larexa, stajao je ispred prozora koji su bili prekriveni zastorima.

Qhuinn je cijelo vrijeme držao tog tipa na oku, brojao koliko mu je članova Vijeća pristupilo, rukovalo se s njim i šaptalo mu na uho.

Svi do jednoga.

Dakle, nije čudo da nije otišao kao poslušan dječak, nego je došao do kamina kao da čeka svoju publiku.

Super.

Elan je pristupio Tohru, a kad mu je prišao sasvim blizu, morao je podignuti glavu kako bi Brata gledao u oči.

»Bio sam počašćen da budem na prijemu vašeg kralja«, svečano je rekao. »Upio sam svaku njegovu riječ.«

Tohr je nešto promrmljao kao odgovor.

»Ali, nešto me muči«, okolišao je plemić. »Htio sam s njim nasamo razgovarati o tome, ali...«

Pa, ništa od toga, druškane.

Tohr je prekinuo šutnju. »Sve što mi kažete prenijet ću izravno kralju, bez preinake i tumačenja. A borci u ovoj prostoriji zarekli su se na šutnju. Prije će umrijeti nego odati i jednu jedinu riječ.«

Elan je pogledao Rehva, i vidjelo se da očekuje da mu ovaj uzvрати pogled.

»To vrijedi i za mene«, promrmljao je Rehvenge naslonivši se na štap.

Sva ta pozornost kao da je odjednom bila previše za Elana. »Pa, sada mi je srce mirnije.«

A mišići još mirniji, pomislio je Qhuinn. *Baš si slab kučkin sin.*

»Slušam vas«, rekao je Tohr.

Elan je stavio ruke iza leđa i ushodao se, kao da smišlja što će reći. Međutim, Qhuinn je naslutio da je to unaprijed pripremljeno, ali nije znao o čemu se radi.

»Mislio sam da će vaš kralj komentirati određene glasine koje sam čuo.«

»Koje glasine?« mirno je upitao Tohr.

Elan je zastao, okrenuo se, a onda glasno izgovorio. »Da je prošle jeseni pucano na njega.«

Nitko nije reagirao. Ni Tohr ni Rehv. Ni druga Braća u prostoriji. A sigurno ni Qhuinn i njegovi momci.

»Tko širi taj glas?« upitao je Tohr.

»Pa, iskreno rečeno, mislio sam da će večeras biti ovdje.«

»Zaista.« Tohr je pogledao prazne stolice i slegnuo ramenima. »A što ste to točno čuli?«

»Mužjak me je izvijestio o kraljevoj posjeti. Slično kao kad je prošlog ljeta posjetio mene i moju obitelj.« To je rekao tako samodopadno, kao da je to bio najvažniji događaj za Wratha u protekloj godini. »Rekao je da je Družba izroda pucala na kralja kad je bio na njegovom imanju.«

Opet nije bilo reakcije.

»Ali očito je vaš kralj preživio.« Elan je zašutio očekujući da čuje pojedinosti. »I više od toga, on je jako dobro.«

Šutjeli su, kao da oba sugovornika očekuju da će onaj drugi prekinuti šutnju.

Tohr je izvio obrve. »S dužnim poštovanjem, niste nam ništa rekli, a tračevi kruže naokolo od pamtivijeka.«

»Međutim, nisam mu povjerovao. Tko bi organizirao atentat na kralja? Kao da se... samo hvalisao jer nije zadovoljan postojećim stanjem stvari. Ali nakon tjedan dana, rekao mi je da je Družba izroda obavila zadatak i da je Wrath ustrijeljen. Nisam znao što mi je činiti. Nije bilo načina da osobno kontaktiram kralja, a nisam mogao provjeriti je li ta osoba govorila istinu. Pustio sam to na neko vrijeme... a onda je sazvan ovaj sastanak. Pitam se samo zašto on nije došao...?«

Tohr je pogledao nižeg mužjaka. »Pomoglo bi ako biste rekli ime.«

A sada se Elan namrštio. »Hoćete reći da ne znate tko su članovi Vijeća?«

Rehv je kolutao očima, a Tohr je slegnuo ramenima. »Imamo važnijeg posla nego da se brinemo za Rehvengeove članove.«

»U Staroj Zemlji, Bratstvo je znalo tko smo mi.«

»Između nas i domovine sada je ocean.«

»Onda još gore.«

»To je vaše mišljenje.«

Qhuinn je prišao s namjerom da se umiješa. Ako Brat zgrabi tog slabašnog seronju za vrat, netko bi zacijelo trebao uhvatiti glavu prije nego što se zakotrlja po sagu domaćina. I truplo.

To bi bilo pristojno.

»Pa s kim ste to razgovarali«, upitao je Tohr.

Elan je pogledao mirne, smrtno opasne mužjake koji su se usredotočili na njega. »Assail. Zove se Assail.«

Duboko u središtu Cladvella, u prljavom labirintu mračnih ulica u koji trijezna ljudska bića vrlo rijetko zalaze, Xcor je zamahnuo svojom kosom metar i osamdeset centimetara iznad bljuzgavice i prljavštine na tlu.

Zahvatio je *degrada* po vratu, a glava oslobođena od spona s kičmom zakotrljala se i poletjela na ledenom vjetru. Crna krv šiknula je iz presječenih arterija, a beživotno tijelo srušilo se na prsa kao vreća.

I to je bilo sve. Pa, ništa naročito.

Okrenuo se, a svoju dragu držao je iznad ramena kako bi ga obranila od napada s leđa. Pogledavajući iza sebe, pripremao se za novi napad. Drugi kraj ulice u kojoj je naganjao tog sad onespособljenog ubojicu vampira sada je otvoren, a njegova su tri rođaka stajala iza njega, u slučaju da netko naiđe iz tog smjera...

Nešto se približavalo.

Nešto je... jurilo velikom brzinom, buka motora bila je sve jača, i onda...

U ulicu je naglo skrenuo terenac, a gume su klizile po zaleđenoj cesti. Zbog slabog prljanjanja, vozilo se zabilo u zid i farovima zaslijepilo Xcora.

Vozač tog vozila nije zakočio.

Motor je brujao.

Xcor je pogledao vozilo i sklopio oči. Nema smisla da zuri jer sada ništa nije vidio. Ne mora se brinuti tko je vozač, je li to ubojica vampira, vampir ili ljudsko biće.

Oni su došli po njega, a on će ih dočekati spreman. Iako je možda jednostavnije da im se makne s puta.

Međutim, on nikada nije bio sklon jednostavnim rješenjima.

»Xcore!« viknuo je netko.

Duboko je udahnuo ledeni zrak i ispustio bojni poklič dok je prelazio u napad. Izoštrenim osjetilima locirao je terenac koji je navirao prema njemu. U djeliću sekunde spremio je kosu te je u rukama držao pištolje spreman za zapuca.

Pričekao je još nekoliko sekundi. A onda je počeo pucati.

Zbog prigušivača metci su nečujno raznijeli vjetrobran, probušili hladnjak i gume...

A onda su zasljepljujući farovi promijenili smjer, vozilo se zaokrenulo, ali putanja je ostala ista zbog strahovitog ubrzanja, premda je nastao opći kaos.

Trenutak prije nego što će ga zahvatiti vrata vozila, Xcor je skočio u zrak. Njegove čizme bile su visoko, vidio je krov auta tik ispod svojih donova, a tona i pol izvan kontrole projurila je ispod njegovog tijela.

Xcorove čizme opet su bile na tlu, dok se automobil stražnjim dijelom zabio u kontejner za smeće koji je bolje od svih kočnica uspio zaustaviti vozilo.

Xcor je odmah prišao vozilu držeći pištolje ispred sebe. Iako je otvorio paljbu, znao je da ima još bar po četiri metka u svakom pištolju. A njegovi vojnici opet su uz njega.

Pristupio je da pogleda u vozilo uopće ne mareći koga će tamo zateći: nekog od svog soja, muškarca ili ženu, *degrada*... potpuno nebitno.

Po smradu trulog mesa i dječjeg pudera shvatio je s kojim se od mnogobrojnih neprijatelja sukobio. Kad je pogledao kroz razbijeni vjetrobran, na prednjem sjedištu ležala su dva novaka, još uvijek crne kose i rumenih obraza.

Iako su bili vezani, prizor je bio grozan. Osim što su bili izrešetani metcima, lica su im bila natučena jer su letjeli po unutrašnjosti vozila, udarali glavom po komandnoj ploči i bili zasuti krhotinama stakla. Crna krv tekla im je iz slomljenih nosova i rasječenih obraza... to sranje curilo im je po prsima kao voda iz slavine iznad kade.

Nema zračnih jastuka. Možda ne rade.

»Nisam ni mislio da će im uspjeti«, promrmljao je Balthazar.

»Aha«, rekao je netko od njih.

Xcor je mirno spremio svoje pištolje u futrole, uhvatio kvaku na vratima vozila i iščupao ih. Škripa potrganog metala odjeknula je u uličici, a on je bacio vrata, izvukao svoj čelični bodež i sagnuo se.

Kao i svi *degradi*, ti podanici Omege još uvijek su se micali i žmirkali iako su bili užasno ozlijeđeni... a ako ih ostaviš u tom stanju, i dalje će se trzati, čak i kad se nakon nekog vremena počnu raspadati.

Postoji samo jedan način da ih se ubije.

Xcor je ispružio desnu ruku preko lijevog ramena i zabio oštricu bodeža u prsa onoga koji je sjedio za volanom. Okrenuo je glavu i zatvorio oči da opet ne bude zasljepljen. Pričekao je da šištanje i bljesak uminu, a onda se nagnuo nad sjedište i to isto učinio suvozaču.

Zatim se okrenuo kako bi se pobrinuo za obezglavljen leš koji se trzao... na prsima je imao tragove kotača jer ga je vozilo pregazilo.

Hodao je po prljavoj bljuzgavici, a onda opet podigao kosu preko ramena i svom snagom zabio oštricu u prsa koja su se zarila u asfalt.

Zatim je ustao, teško dišući kroz nos. »Pretražite vozilo, a onda idemo.«

Pogledao je na sat. Policija u Caldwellu, nažalost, uvijek reagira, čak i u ovom dijelu grada... a trajna prijetnja od ljudskih bića u kojoj je morao živjeti, uvijek mu je bila velika gnjavaža. Ali uz malo sreće, nakon nekoliko minuta će nestati kao da nikad nisu ni bili tu.

Stavio je bodež u korice, pogledao u nebo, razgibao vrat i ramena.

Mora misliti na zakazani sastanak Vijeća. Cijelu noć je razmišljao o njemu. Je li Wrath došao? Ili su došli samo Rehvenge i predstavnici Bratstva? Ako je kralj zaista bio nazočan, Xcor je znao kakav će biti njegov nastup: demonstracija snage i prijetnje, pa nagli odlazak.

Bratstvo je nesumnjivo moćno, i Wrath sigurno želi pokazati svoju snagu pred skupinom tih plemića nevjernika i psihopata. Ali ipak, nije mogao zamisliti da će mužjak koji je nedavno za dlaku izbjegao smrt toliko riskirati: Bratstvo ga želi živoga, jer to je i njihovo prijestolje.

Zbog toga je odlučio da se ne petlja s njima.

Nema štete ako Wrathu dopusti da učvrsti uzdrmani autoritet, a vrlo je riskantno izravno se sukobiti s Bratstvom pred tom publikom... kolateralna šteta mogla bi biti prevelika. A on sigurno nije htio ustrašiti *glimeru* i izgubiti njihovu naklonost... niti ih je želio sve pobiti u pokušaju da ubije kralja.

Ali zahvaljujući Throeovim kontaktima, on je točno znao gdje i kada će se sastanak održati. A to je upravo sad... na imanju one ženke s kojom su se njegovi vojnici nahranili o onoj kućici.

Ženke koja je bila voljna da drugima prepusti ne samo svoj vrt nego i dvorane.

Ubrzo će dobiti transkript i saznati sve što je izrečeno, a dat će mu ga glasnogovornik Elan... ako ni zbog čega drugog, onda zato što se voli hvalisati...

Iz njegovih misli u stvarnost ga je vratio zadivljen zvižduk kod prtljažnika uništenog vozila.

Zypher je tamo stajao visoko podignutih obrva, a u ruci je držao ciglu čvrsto omotanu celofanom.

»Bogami, dobra zaliha.«

Xcor mu je prišao. Još tri takve cigle odbačene u prtljažnik, kao da je glavna briga tih ubojica vampira bila njihova fizička sigurnost, a ne raspačavanje droge.

U tom trenutku s istoka su se začule sirene. Možda su dolazili po njih, a možda i ne.

»Ponijet ćemo pakete sa sobom«, naredio je Xcor. »Smjesta odlazimo.«

Pedeset četrto poglavlje

Sve u svemu, spoj nije bio fijasko.

Sola je ustala i odjenula kaput, a Mark je stao iza nje kako bi joj pomogao da se zaogrne vunenom tkaninom.

Po kretnjama njegovih ruku shvatila je da nema ništa protiv završetka ove večere, ali da je sasvim raspoložen za ono što bi moglo uslijediti. Ali, nije bio nametljiv. Odmaknuo se, nasmiješio i galantno rukom pokazao prema izlazu.

Hodala je ispred njega, a osjećala se kao joj je narušeno duševno zdravlje zbog toga što je nije uzbudio... kao prošle noći onaj užasno agresivan, dominantan muškarac.

Morat će porazgovarati sa svojim libidom. Možda ga malo naprašiti po guzici...

A to bi ti mogao učiniti onaj drugi tip, pomislila je.

»Ne«, promrmljala je.

»Što si rekla?«

Sola je odmahнула glavom. »Razgovaram sama sa sobom.«

Probili su se kroz gužvu i došli do izlaznih vrata. Uh, kad su izašli van u noć, ledeni zrak joj je pročistio sinuse.

»Onda...«, rekao je Mark i zavukao šake u džepove traperica. Njegov snažan torzo se napeo, a ipak ni iz daleka nije bio ravan onom..

Prestani.

»Hvala na večeri. Nisi morao platiti račun.«

»Pa, bili smo na spoju. To si ti rekla.« Opet se nasmiješio. »A ja poštujem tradiciju.«

Učini to, rekla je u sebi. Pitaj ga hoćemo li poći k njemu.

Uostalom, kod nje nema šanse za ševu. Nikad. Ne može kad je njezina baka na katu... a njezina gluhoća je vrlo selektivna.

Ne oklijevaj.

Zbog toga si ga nazvala...

»Rano ujutro imam sastanak«, rekla je. »Morala bih poći. Ali hvala ti, stvarno bih željela da se opet nađemo.«

Svaka čast Marku. Opet se široko osmjehnuo i prikrio svoje razočarenje.

»OK, to bi bilo super.«

»Parkirala sam ondje.« Pokazala je preko ramena. »Onda...«

»Ispratit ću te do auta.«

»Hvala.«

Šutjeli su, a čizme su im škripile dok su hodali po soli koju su nasuli po ledu.

»Ugodna noć.«

»Da«, rekla je. »Ugodna je.«

Odjednom je osjetila opasnost i zagledala se u mrak pored osvijetljenog parkirališta.

Možda je slijedi Benloise, pomislila je. On sigurno već zna da je netko provalio u njegovu kuću i njegov sef, a vjerojatno je zamijetio da je kip pomaknut. Ali, nije znala hoće li ga to izazvati. Bez obzira na posao kojim se bavio, on se drži određenih pravila ponašanja... a na jednoj razini, sigurno zna da je pogriješio kad je otkazao onaj posao i smanjio njezinu dobit.

Sigurno je shvatio poruku.

Osim toga, mogla je uzeti sve što je držao pod ključem.

Prišla je svom Audiju i isključila alarm. Zatim se okrenula.

»Da te nazovem?«

»Da, molim te«, rekao je Mark.

Šutjeli su. Zatim je podigla ruku, zagrlila ga oko vrata i privukla njegova usta svojim. Mark je odmah prihvatio poziv, ali nije bio ni nametljiv ni dominantan: zajedno su okrenuli glave i blago se poljubili, a zatim malo jače. Nije ju priljubio uz sebe ni stisnuo uz auto... nema osjećaja gubitka kontrole.

Ali nema ni velike strasti.

Odmaknula se od njega. »Vidimo se.«

Mark je duboko udahnuo, kao da se uzbudio. »Uh, da. Nadam se. Ne samo u teretani.«

Podigao je ruku, još jednom se nasmiješio i krenuo prema svom kamionetu.

Sola je tiho opsovala i sjela za volan. Zatvorila je vrata i zabacila glavu. U retrovizoru je promatrala kako se pale njegova stop svjetla, gledala je kako se polukružno okreće i napušta parkiralište.

Sklopila je oči, ali nije vidjela Markov blistav osmijeh, niti je zamislila njegove usne na svojim, niti osjetila njegove ruke na svom tijelu.

Opet je bila pokraj one kuće, a dva užarena, zla oka gledala su ravno u nju, iznad ogoljenih grudi druge žene.

»Uh, za Boga miloga...«

Kad se malo pribrala, pomislila je da glad koju osjeća neće utažiti obična čokolada. Ni keksi. Pa čak ni punjena čokoladica.

Sada se mora najesti tamne čokolade s tartufima, potrebno joj je da to osjeti direktno u žilama.

Pritisnula je kočnicu i gumb na komandnoj ploči te je začula motor koji je oživio. Upalila je farove.

A onda se uspravila na sjedištu i vrisnula.

Kad se Qhuinn s drugima vratio u palaču, napustio je skupinu boraca već u predvorju. Trkom se uspeo po stubištu i krenuo ravno u Laylinu sobu: poslala mu je poruku mobitelom da će ipak otići iz klinike, a on je jedva čekao da vidi kako je.

Pokucao je na vrata i pomolio se. Još jednom.

Trudnoća će od svakog agnostika učiniti vjernika.

Kad je začuo njezin glas, pribrao se i ušao. »Kako si?«

Layla je podigla pogled s *US Weeklyja* koji je čitala na krevetu. »Hej!«

Qhuinn nije očekivao razdraganost. »Hm... hej?«

Pogledao je naokolo i zamijetio *Vogue*, *People* i *Vanity Fair* na poplunu oko nje, a ispred nje bučao je televizor. Reklame za dezodorans izmjenjivale su se s reklamama za zubnu pastu. Na stoliću pored nje sokovi od đumbira i slani krekeri, i još k tome veliko pakiranje sladoleda i dvije žlice na srebrnom pladnju.

»Imala sam mučninu«, rekla je Layla sa smiješkom. Kao da je to dobra vijest.

Vjerojatno je to bila dobra vijest. »Jesi li... znaš...«

»Baš ništa. Ni jedna kap. Povraćanje je prošlo, ali moram se siliti na hranu. Ako previše pojedem, onda mi je zlo, a zlo mi je i ako ništa ne stavim u sebe.«

Qhuinn se naslonio na dovratak, a noge su mu podrhtavale od olakšanja. »To je... fantastično.«

»Hajde sjedni?« Kao da je njegovo bljedilo odavalo kako se u tom trenutku osjećao.

»Ne, dobro sam. Samo sam... jako sam se brinuo za tebe.«

»Pa, kako vidiš«, pokazala je na svoj trbuh. »Obavljam posao, a na tome sam zahvalna Čuwardjevi.«

Layla mu se nasmiješila, a njemu se zaista sviđalo kako je u tom trenutku izgledala, ali to nije imalo veze sa seksom. Nekako se... doimala mirno, opušteno i sretno, kosu je raspustila na ramenima, njezin ten bio je fantastičan, ruke i oči

spokojne. Ustvari, doimala se... savršenog zdravlja, a onaj bolećiv izgled kao da je ispario.

»Vidim da si imala posjetu«, rekao je i glavom pokazao šalice i prazno pakiranje sladoleda.

»O, da, svi su me obišli, a Beth mi je najduže pravila društvo. Legla je uz mene... nismo razgovarale ni o čemu konkretnom, samo smo čitale, gledale slike i *Deadliest Catch*. Obožavam tu seriju... u njoj ona ljudska bića isplovljavaju na brodovima na pučinu? To je baš *cool*. Uživam što sam u svom toplom krevetu i na čvrstom tlu.«

Qhuinn je rukom protrljao lice i pomolio se da čim prije povрати duševnu ravnotežu: očito se njegove žlijezde koje izlučuju adrenalin još uvijek muče da uhvate korak sa stvarnošću, idejom da više nema drame, nema izvanrednog stanja, nema potrebe da reagira na opasnost s kojom je teško izaći na kraj.

»Baš mi je drago da si imala društvo«, promrmljao je, zaboga, morao je nešto reći.

»E, da, bilo ih je«, Layla je pogledala ustranu, a lice joj se čudnovato ukočilo, »stvarno mnogo.«

Qhuinn se namrštio. »Ali nitko nije bio čudan, zar ne?«

Nije mogao zamisliti da bi itko u palači mogao biti neprijateljski nastrojen, ali morao je pitati.

»Ne... nitko nije bio čudan.«

»Što te muči, Layla?« Prčkala je po naslovnici časopisa koji je držala u krilu i gužvala lice neke brinete, a ta okrugla glava bezizražajnih očiju bi se naizmjenice iskrivila i opet bila normalna. »Layla. Reci mi.«

Mogao bi povući jebenu crtu ako bude morao.

Layla je zabacila kosu. »Mislit ćeš da sam luda... ili, ne znam.«

Prišao joj je i sjeo uz nju. »U redu, slušaj me. Ne znam kako bih to bolje rekao, pa ću ti objasniti na svoj način. Ti i ja? Nas čeka još toliko toga...« O, Bože, on se iskreno nada da je ona još uvijek trudna. »Od sada trebamo biti potpuno iskreni jedno s drugim. O čemu se radi? Neću ti ništa prigovoriti. Nakon svih sranja koja sam učinio u svom životu? Nikome ja ne mogu prigovoriti ni zbog čega.«

Layla je duboko uzdahnula. »U redu... pa, sinoć je kod mene bila Payne.«

Opet se namrštio. »I?«

»Pa, rekla je da bi mogla nešto učiniti u vezi moje trudnoće. Nije bila sigurna hoće li uspjeti, ali rekla je da mi neće nauditi.«

Qhuinn se ukočio, a od iznenadne boli srce mu je brže zakucalo. V. i Payne imaju neke sposobnosti koje nisu s ovoga svijeta. A to je super. Ali ne kad se radi o njegovom mladom... jebote, V.-ova ruka ubija samo tako...

»Podigla je ruku i stavila je na moj trbuh, točno tu gdje je mlado...«

U tom trenutku Qhuinnu se zavrtjelo u glavi kao da je bila naglo ispražnjena. »O, Bože...«

»Ne, ne.« Uхватиła ga je rukom. »Nije bilo ništa loše. Bilo je... dobro, zaista dobro. Kupala sam se u toj svjetlosti... tekla je kroz mene, ojačala me. Iscijelila. Usredotočila sam se na trbuh, ali to je bilo mnogo jače i dublje. Ali nakon toga, strašno sam se zabrinula za nju. Onesvijestila se na podu pored kreveta...« Layla je pokazala gdje je to bilo. »A onda sam izgubila svijest. Pojma nemam koliko sam ostala u tom stanju. Kad sam se naposljetku probudila? Nešto je bilo sasvim drugačije. Isprva sam pomislila da je to pobačaj potpuno gotov i da se zato tako osjećam. Istrčala sam i pronašla Blaya, a on me je odveo dolje u kliniku. A onda si došao ti, i znaš što nam je rekla doktorica Jane...« Laylina elegantna ruka ležala je na njezinom trbuhu i nije se micala. »Da nismo izgubili naše mlado...«

Zašutjela je i počela žmirkati. »Shvaćaš, mislim da je Payne spasila naše mlado.«

Qhuinn je nakon dugog šoka konačno promrmljao: »Uh... sranje.«

Na parkiralištu ispred restorana, Assail se nadvio nad haubu Audiya svoje kradljivice obasjan svjetlom farova.

Kao i prošle noći, nagonski ju je gledao ravno u oči premda je bila u sjeni.

Iako na ledenoj hladnoći, bilo mu je vruće, bio je uzrujan, i još više od toga: kad ju je ono govno na dvije noge ispratilo do auta, a zatim se usudio poljubiti je, Assail je opet imao dva izbora: poći za njim u noć i zubima mu rastrgati grlo, ili pričekati da se ljudsko biće udalji i...

Nešto duboko u njemu nagnalo ga je da se odluči za ovo drugo: nije ju mogao ostaviti.

Njegova kradljivica je spustila prozor, a od mirisa njezine uzbuđenosti odmah mu se ukrutio.

I odmah se nasmiješio. Prvi put te večeri osjetio je njen miris... a to ga je umirilo više od svega.

Pa, osim možda da tog tipa živog odere.

»Što hoćeš«, zarezala je.

O-ho, pa to je pravo pitanje.

Stao je pored njezina auta. »Jesi li uživala?«

»Molim?«

»Čula si me jako dobro.«

Otvorila je vrata i izašla van. »Kako se usuđuješ od mene tražiti objašnjenje o *bilo čemu*...«

On se ustobočio i nagnuo prema njoj. »Mogu li te podsjetiti da si ti prva narušila moju privatnost...«

»Nisam se ja stvorila ispred tvog auta i...«

»Da li ti se svidjelo ono što si sinoć vidjela?« Ušutjela je, a zatim se on osmjehnuo. »Dakle, priznaješ da si gledala.«

»Jebote, ti *znaš* da jesam«, odbrusila je.

»Dakle, odgovori na pitanje. Da li ti se svidjelo ono što si vidjela«, rekao je glasom koji je bio prehrapav čak i za njegove uši.

O, *da*, pomislio je i duboko udahnuo. Svidjelo joj se.

»Nije važno«, mirno je rekao. »Ne moraš mi objašnjavati. Ionako znam tvoj odgovor...«

Šamar koji je doletio bio je tako munjevit i snažan da mu je glava poletjela unatrag.

Nagonski je htio ogoliti očnjake i ugristi je, da je malo kazni... jer za užitak ništa nije bolje od malo bola. Ili mnogo bola.

Umirio se i zatvorio usta. »To je bilo dobro. Želiš li to još jednom učiniti?«

Opet ga je ošamarila, a on se gromko nasmijao i pomislio da će ono ljudsko biće ipak ostati na životu. Ili će ga netko drugi ubiti. Jer njezina reakcija govorila je samo jedno.

Ona želi njega. I nikog drugog.

Assail se primaknuo još bliže i šapnuo joj na uho: »Što radiš kad stigneš kući? Ili ne možeš tako dugo čekati.«

Ona se odmaknula. »Zanima te? Dobro. Promijenim pijesak za mačku, pripremim si kajganu s kriškom tosta i malo cimeta i onda idem u krevet.«

On je zakoračio prema njoj. »Što radiš kad legneš u krevet i pokriješ se?«

Opet njuši taj miris, a njezino uho mu je sve bliže... uh, još bliže. »Mislim da znam što radiš. Ali htio bih to čuti od tebe.«

»Jebi se...«

»Jesi li razmislila o onom što si vidjela?« Vjetar joj je zamrsio kosu, a on je uklonio nekoliko pramenova s njezina lica. »Jesi li zamišljala da se s tobom jebem?«

Počela je ubrzano disati i... najdraža Čuwardjevo... i njegova se žudnja još više rasplamsala. »Koliko si ondje stajala?« dahtao je. »Dok žena nije svršila... ili dok ja nisam svršio?«

Odgurnula ga je od sebe. »Odjebi.«

Zatim se brzo okrenula, uskočila u svoj auto i zalupila vratima.

I on je bio brz.

Provukao se kroz otvoreni prozor, uhvatio njezinu glavu i snažno je poljubio. Htio je svojim usnama obrisati sve tragove onog ljudskog bića zbog kojeg se silno uzбудio.

I ona je njega poljubila. Itekako snažno.

Njegova ramena bila su preširoka da se progura kroz prozor, pa je posegnuo za volanom. Međutim, nije se mogao pomaknuti, pa je postao još agresivniji. Krv mu je ključala u žilama, a tijelo se napelo kad joj je gurnuo jezik u usta. Ruka mu je drhtala na njezinom zatiljku uronjena u njezinu kosu.

Ona je vješta, draga i užasno napaljena.

Odmaknuo se od nje i pogledao je u oči. Oboje su bili zadihani, a zbog njezina intenzivnog ženskog mirisa, on je žudio da prodre u nju.

Da označi njezin...

Zvonjava njegovog mobitela bila je potpuno pogrešna stvar u potpuno pogrešno vrijeme. Kad je začula taj zvuk, brzo se pribrala i bijesno ga pogledala i naglo se razdvojila. Čvrsto je držala volan kao da se mora prizemljiti.

Nije ga ni pogledala kad je podigla prozor, upalila motor i odvezla se.

Assail je sav zadihan ostao stajati na hladnoći.

Pedeset peto poglavlje

Qhuinn je ubrzo izašao iz Layline sobe. Njegove čizme brzo su gazile po uskom tepihu na hodniku koji je vodio do stubišta. Kad je prošao pored Wrathove radne sobe, učinilo mu se da ga netko doziva, ali nije obratio pažnju.

Na drugoj strani dvorane s kipovima, iza Z.-ova i Bellina apartmana, vrata sobe u kojoj su odsjeli Payne i Manny bila su zatvorena, ali mogao je čuti brujanje televizije.

Qhuinn je zastao kako bi pribrao raspršene misli, a onda je pokucao.

»Uđi«, začuo je odgovor.

Kad je ušao, soba je bila preplavljena plavičastim svjetlom televizora. Payne je ležala na krevetu, a koža joj je bila tako blijeda da je odražavala slike s ekrana.

»Hej ti«, rekla je prigušenim glasom.

»Isuse... Kriste...«

»Ne, ipak nisam.« Nasmiješila se. Odnosno to je bio nekakav smiješak. »Oprosti što nisam ustala da te dočekam.«

Brzo je zatvorio vrata. »Što se dogodilo?«

Premda je ipak nešto znao o tome.

»Ona je dobro?« upitala je Payne. »Tvoja ženka je još uvijek trudna?«

»Testovi su pozitivni.«

»Dobro. Drago mi je.«

»Jesi li ti na samrti?« upitao je zbunjeno. A onda mu je došlo da klekne.

Nasmijala se. »Ne vjerujem. Međutim, vrlo sam slaba.«

Qhuinn je nagonski pošao naprijed. »Pa... što se dogodilo?«

Payne se pokušala pridići na jastucima, ali je odustala. »Mislim da gubim svoj dar.« Zastenjala je i pomaknula noge ispod popluna. »Kad sam došla na Ovu stranu, mogla sam iscjeljivati rukama gotovo bez imalo napora. Međutim, svaki sljedeći put bilo mi je sve teže. A ono što sam dala tvojoj ženki i vašem mladu bilo je...«

»Mogla si umrijeti«, rekao je.

Slegnula je ramenima. »Osvijestila sam se na podu uz njezinu postelju. Nekako sam se dovukla ovdje. Manny me je izvukao iz kreveta, pa imam nešto energije. Ali iscrpljenost nije prošla.«

»Mogu li ti nekako pomoći?«

»Mislim da mi je odlazak u Utočište jedina opcija«, rekla je ne krijući podrugljivost u svojem glasu. »Da se obnovim, očito. Ondje je izvorište mojeg dara, i nema mi druge. Prvo ću se malo oporaviti... i prikupljati hrabrost. Bilo bi mi draže da vas ne napuštam, ali ta odluka nije moja. U jednom trenutku više ne možeš odlučivati o svom vlastitom tijelu.«

Da, on jako dobro shvaća što govori.

»Žao mi je...« Rukom je zagladio kosu. »Ne znam kako bih ti uopće mogao zahvaliti...«

»Zahvali mi nakon poroda. Čekaju nas mnoge nepoznanice koje treba riješiti.«

Samo neka čekaju, pomislio je. Njegova vizija, koju je imao na vratima Fadea, ipak će se obistiniti.

A sada više neće biti neugodnih iznenađenja.

Qhuinn je s prsiju uzeo jedan od bodeža i povukao oštricu po svome dlanu. Krv je navrla i počela kapati, a on je ponudio sebe toj ženki.

»*Zaklinjem se svojim...*« Zašutio je. On nema krvnih srodnika na koje bi se mogao pozvati. »*Kunem se svojom čašću tebi i tvojima odsad do zadnjeg otkucaja srca i zadnjeg daha u mojim plućima. Sve što zatražiš od mene bit će ti dano bez pitanja i oklijevanja.*«

Na jednoj razini, bilo je smiješno ponuditi sebe kćeri jebene božice. Zar je Payne trebala ičiju pomoć?

Payne je rukom kojom drži bodež čvrsto primila njegovu ruku. »*Tvoja čast mi je važnija od svih krvnih srodnika na zemlji.*«

Pogledali su se u oči, ne kao mužjak i ženka, već kao dva borca između kojih ne postoji razlika u spolu.

»Nikad ti neću moći dovoljno zahvaliti«, rekao je.

»Hoćeš, ako s njome bude sve u redu. I s vašim mladom.«

Bilo je čudno nakloniti se ženki, ali katkad u životu činiš i takve stvari. Okrenuo se da ode kako bi se ženka oporavljala u miru.

Kad je uhvatio kvaku, Payne je promrmljala: »Ako nekom trebaš zahvaliti, zahvali se Blaylocku.«

Qhuinn se ukočio i polako okrenuo. »Što... si rekla?«

Assail je skamenjeno pričekao da se Audi izveze s parkirališta i skrene na cestu, kao da je njegova kradljivica postavila bombu u restoranu i maloprije je aktivirala.

Tijelo mu je govorilo neka pođe za njom, zaustavi taj auto i polegne je na stražnje sjedište.

Međutim, njegov mozak je pametniji od toga.

Kad je osjetio nekontroliranu požudu, znao je da je zašao na opasan teren. On je mužjak i mora moći vladati sobom. Ali ta žena... Bila je toliko... jebeno uzbuđena.

Potreba da je uzme potpuno ga je svladala, dakle, mora opet čvrsto držati uzde u rukama.

Zapravo, koji kurac je uopće morao uhoditi neku ljudsku ženu, sjediti u kutu jeftinog restorana i gledati je s drugim muškarcem.

Umalo je ubio onog tipa s kojim je jela *cheeseburger*.

Tako mu Čuvarđeve, što se to događa s njim?

Kad se dosjetio odgovora, odmah ga je odbacio.

Odlučio se sabrati, pa je uzeo mobitel da vidi tko je zvao i tako, barem na neko vrijeme, otklonio prijetnju svojem duševnom zdravlju.

Rehvenge.

Mnogo je razloga zbog kojih ne želi razgovarati s tim mužjakom. Jebe mu se za razloge zbog kojih bi trebao sudjelovati na sastanku društveno i politički blokiranog Vijeća.

Ali i to je bolje nego da ganja svoju kradljivicu...

Ne zna joj čak ni ime.

Bolje bi mi bilo da ga nikad ni ne saznam, pomislio je.

Jednom rukom držeći iPhone na uhu, a drugu grijući u džepu vunenog kaputa, napokon je nazvao. »Rehvenge... Češće razgovaram s tobom nego s vlastitom *mamen*.«

»Mislio sam da ti je majka umrla.«

»Istina je.«

»Oslabjele su ti komunikacijske vještine.«

»Što ću učiniti za tebe.« To nije pitanje. Nema razloga da potiče odgovor.

»Kaže se, što mogu učiniti za tebe.«

»S dužnim poštovanjem, ali sam se brinem za svoje poslove.«

»Dobra ti je politika. Koliko mi je poznato, ti voliš svoj posao, ali nisam te zbog toga nazvao. Mislio sam da možda želiš znati da se Vijeće sastalo s Wrathom.«

»Mislim da sam u našem posljednjem razgovoru dao ostavku. Zato ne shvaćam kakve to veze ima sa mnom.«

»Na kraju je spomenuto tvoje ime. Nakon što su svi otišli.«

Assail je izvio obrvu. »U kojem smislu?«

»Ptičica je propjevala da si, zamisli, baš ti Wrathu smjestio Družbu izroda prošle jeseni.«

Assail je čvršće stegnuo mobitel. Šutjeli su, a on je dobro razmislio što će reći. »Wrath zna da to nije istina. Pa ja sam mu dao vozilo da pobjegne. Rekao sam ti, nikad nisam bio upetljan u bilo kakvu pobunu. Ustvari, udaljio sam se od Vijeća baš zato što ne želim sudjelovati u njihovim dramama.«

»Smiri se. Učinio ti je uslugu.«

»Kako to misliš?«

»Taj tip rekao je to u mojoj prisutnosti.«

»I dalje ne razumijem...«

»Znam da je lagao.«

Assail je ušutio. Dobro za njega da Rehvenge zna da je ta izjava neistinita. Ali kako je to moguće?

»Prije nego što me upitaš«, mračno je rekao mužjak, »neću objašnjavati zbog čega sam u to siguran. Međutim, reći ću ti da sam pripravan nagraditi tvoju lojalnost poklonom od kralja.«

»Poklonom?«

»Wrath je mužjak koji je zaslužio svoje ime. On zna kako bi se osjećao netko lažno optužen za izdaju. Također mu je jasno da će onaj tko prenosi lažne informacije, koje nisu svima poznate, zacijelo nekog drugog optužiti za svoje postupke... Pogotovo ako ta osoba ima... pa, recimo, određenu sklonost... prema prijevari, ali i nečemu mnogo gore. Kao da ti vraća za nešto što je po njemu bila nelojalnost ili loša prosudba.«

»Tko je on?« upitao je Assail. Iako je znao odgovor.

»Wrath od tebe ne traži da obaviš prljav posao. Ustvari, ako odlučiš da ništa ne učiniš, taj pojedinac će za dvadeset četiri sata biti mrtav. Kralj i ja smatramo da se naši interesi poklapaju, a u ovom slučaju tvoji su još važniji.«

Assail je sklopio oči. Od osvete mu je krv proključala u venama kao i od seksualnog nagona maloprije. Ali ovaj put ishod će biti, uh, potpuno drugačiji. »Reci ime.«

»Elan, sin Larexov.«

Assail je ogolio očnjake. »Reci svom kralju da ću se smjesta pobrinuti za to.«

Rehvenge se mračno nasmijao. »Svakako. Obećavam ti.«

Pedeset šesto poglavlje

Blay je nervozno hodao po sobi. Iako je bio u punoj borbenoj opremi, neće nikamo poći. Kao ni ostali.

Nakon sastanka Vijeća, Tohr je naredio Bratstvu da budu u stanju pripravnosti. Rehv razgovara s članovima Vijeća, uspostavio je kontakt izvan kuće da razabere kakvo je stanje u *glimeri*. Nije mogao doći s četom Braće iza sebe, ako je htio zadržati krinku uljuđenosti, pa su morali čekati. U kontekstu političkog ozračja, bitno je da pričuva bude spremna ako ih Uzvišeni pozove.

Ne služi se on više tim imenom...

Vrata sobe su se otvorila bez kucanja, pozdrava, i onog hej-mogu--li-ući.

Qhuinn je stajao na vratima i izgledao zadihano, kao da je trčao po dvorani s kipovima.

Dovraga, zar je Layla ipak izgubila trudnoću?

Šarene oči pogledavale su naokolo. »Sam si?«

Koji kurac on... aha, zbog Saxtona. Dobro. »Da...«

Mušjak je zakoračio, pristupio mu... i Blay se gotovo onesvijestio od poljupca.

Takav poljubac pamti se cijeli život. U pamćenje mu se duboko urezala veza kad je osjetio to tijelo uz sebe, toplinu njegovih usana na svojim, tu snagu i kontrolu.

Blay nije ništa pitao.

Samo je stajao i čvrsto grlio drugog mušnjaka. Žudno je primio njegov jezik, ljubio ga nezaustavljivo premda nije shvaćao njegove motive.

Vjerojatno bi trebao stati i razmisliti. Vjerojatno bi se trebao odmaknuti.

Trebao, mogao, morao.

Kajgod.

Krajičkom oka vidio je da su vrata otvorena, ali nije mario... iako će njih dvojica ubrzo postati jebeno nedolični.

Ali Qhuinn je naglo prekinuo igru, prestao ga ljubiti i odmaknuo se od njega. »Oprosti. Nisam zbog toga došao.«

Borac je još uvijek bio zadihan, pa ja Blay zbog toga i njegovih užarenih očiju htio reći: *U redu je, ali mogli bismo dovršiti to što smo započeli.*

Qhuinn je zatvorio vrata. Zatim je zavukao ruke u džepove hlača, kao da bi u suprotnom opet morao skočiti na njega.

Jebeš džepove, pomislio je Blay dok je pokušavao uspostaviti kontrolu nad svojom erekcijom.« O čemu se radi?« upitao je.

»Znam da si bio kod Payne.«

To je jasno i glasno rekao, a baš to Blay nije htio čuti. Okrenuo je glavu i gledao naokolo po sobi.

»Spasio si trudnoću«, rekao je Qhuinn. Glas mu je podrhtavao od divljenja.

»Dakle, s njom je sve u redu?«

»Spasio si...«

»Payne ju je spasila.«

»V.-ova sestra je rekla da joj nikad ne bi palo na pamet da pokuša... da ti nisi došao i razgovarao s njom.«

»Payne ima zajeban dar...«

Qhuinn se odjednom isprijecio pred njim. Zid čvrstih mišića koji nije moguće probiti. Pogotovo kad je podigao ruku i pomilovao Blaya po obrazu. »Spasio si moju kći.«

Šutjeli su, a Blay je znao da bi nešto trebao reći. Da... to mu je navrh jezika. To je...

Sranje. Kad ga Qhuinn tako pogleda, ne može se sjetiti ni svog imena. Blaysox? Blaylock? Blabberfox? Koga briga...

»Spasio si moju kći«, šaptao je Qhuinn.

Zbog seksa u koji su se katkad upuštali, Blay je morao zadržati distancu.

Ali bili su jedan uz drugoga, gledali se u oči i on nije mogao spriječiti istinu. »Zar sam mogao drugačije... to te je ubijalo. Morao sam nešto učiniti. Bilo što.«

Qhuinn je sklopio oči, a onda je čvrsto zagrlio Blaya. »Uvijek si tu kad te trebam, zar ne?«

Pravi slatko-gorki osjećaj: činjenica da će on imati obitelj s nekim drugim, sa ženkom, s Laylom, oštro je zaboljela Blaya u prsima.

To je njegovo prokletstvo.

Oslobodio se zagrljaja i odmaknuo od Qhuinna. »Pa, nadam se...«

Prije nego što je dovršio rečenicu, Qhuinn je opet bio ispred njega i gledao ga plavim i zelenim okom.

»Što je«, rekao je Blay.

»Sve... si mi dao.«

A to ga je ipak zapeklo. Možda zbog toga jer se godinama pokušavao predati tom tipu, a zahvalnost je naposljetku dobio kad mu je pomogao da s drugim osobom ima dijete.

»Nema veze, i ti bi za mene učinio isto«, grubo je rekao.

A ipak, kad je to izgovorio, nije bio baš siguran. Ako ga netko napadne? Pa, naravno, Qhuinn bi bio uz njega. A ipak, taj čvrsti kurvin sin voli se boriti i junaštvo mu je u naravi, i to nema nikakve veze s Blayom.

Možda je to razlog što osjeća prazninu. Sve je uvijek bilo kako je Qhuinn htio. Prijateljstvo. Udaljavanje. Pa onda seks.

»Zašto me tako gledaš?« upitao je Qhuinn.

»Kako?«

»Kao da sam stranac.«

Blay je protrljao lice. »Oprosti. Noć je bila duga.«

U dugom, napetom trenutku jedino je osjećao Qhuinnov pogled.

»Idem«, rekao je borac. »Mislim da sam samo htio... ma, nema veze.«

Blay je opsovao u sebi kad je pošao prema vratima.

U tom trenutku netko je snažno pokucao: Brat.

Rhageov glas jasno se čuo s druge strane vrata: »Blay? Tohr je sazvaio sastanak da pretresemo sutrašnji zadatak. Znaš li gdje je Qhuinn?«

Blay je pogledao tipa u svojoj sobi. »Ne, ne znam.«

Uh, jebote, pomislio je Qhuinn kad su ih prekinuli. Premda je njihov razgovor ustvari bio završen, zar ne?

Dobra je vijest da Rhage ipak nije ušao. Blay sigurno ne želi da ih uhvate u njegovoj sobi.

Na kraju je začuo Hollywoodov glas: »Ako ga vidiš, reci mu za sastanak u pet. Potpuno shvaćam ako želi ostati s Laylom.«

»Primio na znanje«, mirno je rekao Blay.

Rhage se udaljio i pokucao na Z.-ova vrata, a Qhuinn je protrljao lice. Nije imao pojma o čemu Blay sad razmišlja, ali kad ga je pogledao tim plavim očima, zadrhtao je iznutra.

Pa ipak, što je očekivao? Upao je u sobu koju on dijeli sa Saxtonom, snažno ga poljubio, a onda je cmizdrio zbog onoga što je Payne učinila... Ovo je Saxtonov prostor, a ne njegov.

A on ima naviku da vodi glavnu riječ, zar ne?

»Neću više ovdje dolaziti«, rekao je Qhuinn kako bi se iskupio. »Samo sam htio da znaš... tvoj sam veliki dužnik.«

Qhuinn je stao ispred vrata i osluhnuo Rhageov glas. Sklopio je oči i pričekao da u dvorani s kipovima ne bude ni žive duše.

Isuse, on katkad može biti sebični seronja, pravi seronja...

»Qhuinne.«

Odmah se okrenuo, kao da je Blayev glas uže kojim je svezan. »Da?«

Prišao mu je. Kad su se pogledali u oči, Blay je rekao: »Još uvijek se želim ševiti s tobom.«

Qhuinn je visoko izvio obrve, gotovo do korijena kose. Smjesta mu se ukrutio.

Jedina je nevolja da Blay baš i nije bio sretan zbog toga. A zašto bi bio? On nije od onih koji tek tako varaju partnera, iako ga je Saxtonov nemar za monogamiju izliječio od osjećaja vjernosti.

Qhuinn je katkad htio udaviti svog rođaka zbog toga. Jedino što ga je spriječilo da ne ode i pronađe tog bludnika jest to da u ovom slučaju situacija ide njemu na ruku.

»I ja bih htio biti s tobom«, rekao je.

»Kad svane, doći ću u tvoju sobu.«

Qhuinn nije htio pitati, ali bilo je jače od njega. »A Saxton?«

»Otišao je na odmor.«

Ma daaaaaaj. »Kad se vraća?«

»Za nekoliko dana.«

Šteta. Ima li šanse da ostane dulje... recimo godinu ili dvije? Možda zauvijek?

»U redu, onda imamo...« Qhuinn je zašutio prije nego što je izgovorio riječ *spoj*.

Nema smisla da se zavarava. Saxton nije tu. Blay se želi ševiti. A Qhuinn je itekako voljan da mu da ono što traži.

Dakle, to *nije* spoj. Ali, zajebi.

»Dođi«, rekao je dubokim glasom. »Čekat ću te.«

Blay je kimnuo glavom, kao da su sklopili pakt, ali on je prvi izašao van. Agresivno je prošao pored njega i izašao iz sobe.

Qhuinn je gledao za njim. Pričekao je. Došlo mu je da se zaključa kako bi se pribrao.

Usprkos dogovoru da će već za nekoliko sati biti zajedno, progonio ga je izraz na Blayevu licu, a u grudima ga je zaboljelo. Sranje, možda su njihovi nedavni spojevi samo produženje njihova lošeg odnosa, nova dimenzija njihove zajedničke nesreće.

Nikad mu nije palo na pamet da oni nisu jedan za drugoga. Da u budućnosti neće biti prave veze jer mu je nakon toliko godina konačno otvorio svoje srce.

Čvrsto je stegnuo šaku, zabio je u zid i na njemu ostavio svoj otisak.

Bol je prostrujala i uminula, a on se sjetio kako je lupao po komandnoj ploči i urlao kako bi izašao van. Kao da je to bilo u nekom drugom životu.

Ali, neće se predomisлити. Ako se mogu poševiti, zašto da ne? Osim toga, Blay je ipak nešto učinio za Laylu.

A to je bitno. Tipu je toliko stalo da je Qhuinnu promijenio cijeli život.

Kao da to nije učinio već odavno.

Pedeset sedmo poglavlje

Assail se materijalizirao pored potoka koji zbog svog brzog toka nije bio zaleđen.

U kući ispred sebe bio je samo jednom. U viktorijanskom stilu, napravljena od cigle sa svim karakteristikama tog razdoblja na trijemovima i vratima. Tako spokojna. Pravi dom. Pogotovo zbog velikih prozora s četiri stakla obrubljena olovom, i dimom koji je polako izlazio ne iz jednog, nego iz tri od četiri dimnjaka.

Dakle, večeras je vlasnik kod kuće.

Stigao je u najbolje vrijeme: ubrzo će svanuti, pa je logično da će se zbog sunca zavući u svoje sklonište. Osigurati neposredan okoliš. Pripremiti se za vrijeme kad mora ostati unutra zbog vlastite sigurnosti.

Assail je hodao po neugaženom bijelom snijegu i za sobom ostavljao duboke tragove. Ovaj posao ne obavlja se u rukavicama. Ni u poslovnom odijelu.

Nema onog terenca ni njegove kradljivice koja ga uhodi.

Došao je do travnjaka uz kuću i prišao visokim prozorima salona u kojem je vlasnik kuće nedavno ugostio određene članove Vijeća... i Družbu izroda.

Assail je bio jedan od mužjaka na tom sastanku. Sve do trenutka kad mu je postalo jasno da mora otići, ili će se upetljati u onu vrst rasprave i drame koja ga uopće nije zanimala.

Pogledao je kroz prozor.

Elan, sin Larexa, sjedio je za stolom. Na uhu je držao slušalicu fiksnog telefona, pored njega čaša s brendijem, u kristalnoj pepeljari dimila se cigareta. Kad se zavalio u kožnoj fotelji i prekrižio noge, doimao se opušteno i zadovoljno kao nakon jebanja.

Assail je stegnuo pesnicu, a crna koža njegove rukavice tiho je zaškripila.

A onda se materijalizirao usred te sobe, i, evo ga, stoji iza njegove fotelje.

Na određeni način, nije mogao povjerovati da Elan nije bolje osigurao svoje boravište, primjerice gustom čeličnom mrežom na prozorima i u zidovima. Očito je da plemić ne zna ocijeniti razinu rizika i da je arogantan, pa je umislio da je sigurniji nego što je ustvari bio.

»... a onda je Wrath govorio o svom ocu. Osobno, moram priznati da je kralj vrlo... žestok. Ali nije toliko žestok da se predomislim, naravno.«

Ne, Assail će se za to pobrinuti.

Elan se nagnuo da uzme cigaretu. Stavio ju je u starinsku muštiklu kakve su nekad koristile žene, a kad ju je prinio ustima da povuče dim, vršak je virio preko ruba fotelje.

Assail je izvukao blistavu čeličnu oštricu dugu kao njegova nadlaktica.

To je oduvijek bilo njegovo omiljeno oružje za tu vrstu posla.

Srce mu je mirno kucalo, ruka još mirnija, disanje ujednačeno i pravilno dok je stajao iza fotelje. Polako je zakoračio ustranu i stao tako da se na prozoru sučelice stolu vidio njegov odraz.

»Ne znam je li tamo bilo cijelo Bratstvo. Koliko ih je ostalo? Sedmero ili osmero? I to je problem. Ne znamo koliko ih još ima.« Elan je otresao cigaretu, a hrpica pepela pala je u pepeljaru. »A dok sam bio na sastanku, rekao sam jednom kolegi da bude u kontaktu s tobom... molim? Naravno da sam mu dao broj tvog telefona, ne moraš sa mnom tako razgovarati... Da, bio je na sastanku u mojoj kući. On će... Ne, neću to opet raditi. Hoćeš li me prestati prekidati dok govorim? To sam i mislio, da.«

Elan je povukao dim i brzo ga ispuhnuo. Vidjelo se da je nervozan. »Možemo li nastaviti? Hvala. Kako sam rekao, moj kolega će biti u kontaktu glede određenih pravnih savjeta koji nam mogu pomoći. Sve mi je objasnio, ali stručnim riječima, pa sam pomislio da želiš osobno razgovarati s njim.«

Šutio je. A kad je Elan opet progovorio, glas mu je bio miran, kao da su riječi s druge strane žice umirile njegov pobunjeni ego. »O, još jedna stvar. Pobrinit ću se za tvoj problemčić s jednim poslovnim čovjekom...«

Assail je čvrsto stegnuo šaku.

Kožna rukavica je opet tiho protestirala, a Elan se uspravio na fotelji. Spustio je nogu na pod i izravnao leđa, pa je njegovo tjeme izvirilo iznad naslona fotelje. Pogledao je ulijevo. Pa udesno.

»Moram poći...«

U tom trenutku, Elan je pogledao u prozor ispred sebe i ugledao odraz svog ubojice na staklu.

Xcor je stajao u izoliranoj sobi s dobrim grijanjem. Morao je priznati da mu se Throeov novi stan više sviđa od prijašnje jazbine u skladištu. Možda bi trebao reći hvala Sjeni koja je upala, ako se njihovi putevi ikad više ukrste.

A ipak, možda mu je vruće u tijelu zbog njegove naprasne ćudi, a ne zbog funkcionalnog centralnog grijanja: aristokrat s kojim razgovara preko telefona počeo mu je lagano cupkati živce.

On *nije* htio da ga nitko drugi iz Vijeća kontaktira. Dovoljno mu je da ima posla s jednim članom *glimere*.

Iako je s Elanom uvijek bio strpljiv, nije mogao suzbiti gnjev. »Nikada nikome nemoj davati moj broj telefona.«

Neko vrijeme se prepirao s Elanom, a plemić se razljutio.

A to, naravno, nije dobro. Ne treba ti neupotrebljiva alatka, koju ne možeš držati u ruci.

»Ispričavam se«, promrmljao je naposljetku Xcor. »Jednostavno želim imati posla samo s onima koji donose odluke. Zbog toga sam kontaktirao tebe i samo tebe. Drugi me ne zanimaju. Samo ti.«

Kao da je Elan ženska s kojom je u ljubavnoj vezi.

Xcor je zakolutao očima kad mu je plemić povjerovao i nastavio u svom stilu: »... još jedna stvar. Pobrinut ću se za tvoj problemčić s jednim poslovnim čovjekom...«

Xcor se smjesta usredotočio. Što je sad zaboga taj idiot učinio?

Iskreno rečeno, to bi moglo biti čudovišna neugodnost. Assail možda nije vidio naznake da Wratha žele zbaciti s prijestolja, ali taj »mužjak« nije nježan kao da je od Elanove fine svile koja se može lako potrgati. Xcoru se gadio poslovni dogovor s Larexovim sinom, ali u tu vezu je uložio mnogo vremena i resursa. Bila bi velika šteta izgubiti tog nitkova, i opet bi morao uspostaviti vezu s nekim drugim iz Vijeća.

»Što si rekao?« upitao je Xcor.

»Moram poći...«, Elan je zvučao užasnuto.

Vrisak koji je odjeknuo u slušalici bio je tako glasan i kreštav da je Xcor morao odmaknuti mobitel od uha i okrenuti ga na drugu stranu. Kad su to čuli, njegovi borci, koji su se izležavali u sobi, pogledali su u tom smjeru i postali svjedoci Elanova ubojstva.

Urlanje je potrajalo određeno vrijeme, ali nije preklinjao za milost... možda je napadač bio brz, a možda je i osobi na samrti bilo jasno da je to zadnje što će dobiti od svoga ubojice.

»Gadno«, rekao je Zypher kad se iz mobitela opet začulo urlanje. »Stvarno gadno.«

»Tip ima dobra pluća«, rekao je drugi.

»Ali ne zadugo«, rekao je treći.

Bili su u pravu. Nakon nekoliko trenutaka, nešto je tupo odjeknulo kad je palo na pod, a drečanje je prestalo.

»Assail«, oštro je rekao Xcor. »Podigni jebenu slušalicu. Assail.«

Čulo se šuštanje, kao da je slušalica podignuta s mjesta na koje je pala. A onda je netko dahtao u slušalicu.

Dakle, Elan više nije u jednom komadu.

»Znam da si to ti, Assaile«, rekao je Xcor. »Mogu pretpostaviti da je Elan pogriješio u koracima, a ti si saznao za tu nesmotrenost. Međutim, oduzeo si mi partnera, a to ne može ostati neosvećeno.«

Iznenadio se kad je začuo dubok i snažan glas mužjaka. »U Staroj Zemlji, kažnjavalo se ako bi netko oblatio tuđi ugled. Ti se toga dobro sjećaš, pa mi onda ne možeš uskratiti pravo da se u Novom svijetu osvetim.«

Xcor je iskesio očnjake, ali ne zbog toga što ga je osoba s kojom je razgovarao živcirala. Jebeni Elan. Da je taj blesavi gad ostao samo doušnik, sačuvao bi glavu na ramenima, a Xcoru ne bi bilo uskraćeno zadovoljstvo da ga na kraju osobno ubije.

Assail je nastavio: »U nazočnosti predstavnika kralja izjavio je da sam ja odgovoran za tvoj pucanj iz puške, onaj koji je ispaljen na mom imanju bez mog znanja i dopuštenja... a«, onemogućio je Xcora da mu upadne u riječ, »ti dobro znaš da ja nemam baš nikakve veze s tim napadom, zar ne?«

Nekad u doba Bloodlettera, taj razgovor ne bi bio moguć. Assaila bi progonili kao urotnika i eliminirali, za kaznu i zbog zabave.

Ali Xcor je dobro naučio lekciju.

Pogledao je Throea, koji je bio visok i elegantan te se isticao među drugima, te je pomislio, *da, on dobro zna da je nekad postojalo prikladno mjesto i vrijeme za određene... standarde.*

»Poslušaj me jer istinu ti govorim, Xcore, sine Bloodlettera.« Xcor se trgnuo kad je čuo to ime, pa mu je bilo drago da razgovaraju preko telefona. »Ne zanimaju me ni tvoje ni kraljeve namjere. Ja sam samo biznismen. Dao sam ostavku u Vijeću i nisam povezan s tobom. A Elanov pokušaj da me oblati kao izdajicu... tebi je dobro poznato da se to plaća glavom. Elanu sam oduzeo život zbog toga što je on meni htio oduzeti život. To je potpuno u skladu sa zakonom.«

Xcor je tiho opsovao. Dobro mu je rekao. Iako se isprva Assailova kruta neutralnost doimala neuvjerljivo, sada je Xcor počeo... pa, *povjerenje* je riječ koju je čuvao samo za svoje vojnike.

»Reci mi nešto«, rekao je Xcor.

»Da?«

»Je li ta svinjska glava još uvijek na njegovim slabašnim ramenima?«

»Nije«, smijuljio se Assail.

»Znaš li da je to moja omiljena metoda?«

»Ti to mene upozoravaš, Xcore?«

Xcor je pogledao Throea i opet se sjetio da i između zaraćenih mužjaka postoje pravila ponašanja koja treba poštovati.

»Ne«, rekao je. »Ali to nam je zajedničko. Neka ti ostatak ove noći bude ugodan, Assaile.«

»I tebi. Kako je rekao naš zajednički znanac, *moram poći*. Prije nego što budem primoran da zakoljem slugane što u ovom času lupaju po vratima koja sam zaključao.«

Xcor je zabacio glavu i nasmijao se kad su prekinuli razgovor.

»Znate«, rekao je svojim nitkovima, »on mi se zaista sviđa.«

Pedeset osmo poglavlje

Drugi dan navečer, kad su se rebrenice podigle i kad se uključio alarm na Blayu nepoznatoj budilici, on je otvorio oči.

To nije njegova soba. Ali točno je znao gdje se nalazi.

Uz njega, naslonjen na njegova leđa, meškoltio se Qhuinn. Muško tijelo protezalo se uz njegovo, gola koža trljala se o голу kožu, ali nakon buđenja nije osjetio bolnu erekciju.

Qhuinn je ispružio snažnu ruku preko Blayeve glave kako bi ušutkao budilicu.

Da ne bude zabune o tome bi li pristao na brzu ševu prije tuširanja-odijevanja-Prvog obroka, Blay se namjestio i ugurao guzicu u Qhuinnovo krilo. Nasmiješio se kad je u uhu začuo jecanje, ali postalo je ozbiljno kad je Qhuinn rukom kojom drži bodež posegnuo kako bi Blaya uhvatio za erekciju.

»Uh, sranje«, prostenjao je Blay. Podigao je nogu da se namjesti.

»Trebao bih ući u tebe.«

Kad ga je Qhuinn uzjahao, Blay je legao na trbuh i uhvatio Qhuinna za šaku kojom mu je stiskao ukrućeni kurac.

Ubrzo je ritam bio brz i žestok, a kad su se Blayu muda stegnula nakon još jedne ejakulacije, začudio se što je njegova potreba za mužjakom bila još veća. Pomislio je da bi nakon mnogobrojnih ševa koje su imali tijekom dana trebala splasnuti.

Ništa od toga.

Blay se prepustio užitku i zaškripio zubima, i svršio u istom trenutku kad se i Qhuinn umirio i ispustio uzdah zadovoljstva.

Nisu ponovili rundu. Ne radi se o tome da Blay nije htio, ili da Qhuinn nije mogao... problem je bio u vremenu.

Kad je Blay opet otvorio oči, digitalni brojčanik Qhuinnove budilice davao im je samo petnaest minuta do polaska. Da se brzo istuširaju i naoružaju, i ni sekunde više. Poželio je da je taj borac jedan od onih koji geliraju kosu, dvaput se briju, upotrebljavaju kolonjsku vodicu i pažljivo biraju odjeću.

Qhuinn je ispustio još jedan uzdah zadovoljstva te su još uvijek spojeni legli na bok. Duboko je disao, a Blay je shvatio da bi u toj pozi mogao ostati zauvijek, samo njih dvojica u tihom polumraku te sobe. U trenutku mira i spokoja, nije bilo njihove prošlosti, ičega prešućenog što bi se moralo izreći, niti bilo koga tko bi stao između njih.

»Krajem noći«, ozbiljno je rekao Qhuinn, »opet ćeš doći k meni.«

»Da, doći ću.«

Ništa drugo nije mogao reći. Ustvari, pitao se kako će izdržati dvanaest sati noći, obroka i dužnosti dok se opet ne iskrade i vrati ovdje.

Qhuinn je nešto mrmljao, kao da je rekao: »Hvala Bogu.« Zaječao je kada su se napokon odvojili. Nakon toga, Blay je zakratko bio nepomičan, a naposljetku je morao ustati, izaći van i vratiti se u svoju sobu.

Hvala Bogu, čini se da je sve pusto.

Brzo je došao do svoje sobe, i nije bilo svjedoka njegova sramnog povratka. I da, nakon petnaest minuta bio je istuširan, odjeven i naoružan. Kad je izašao iz sobe...

Qhuinn je u tom trenutku izašao iz svoje sobe. Obojica su se skamenili.

Obično su pri zajedničkom silasku osjećali nelagodu, a razbijali su je čavrljajući o bilo čemu.

Ali sada...

Qhuinn je spustio glavu. »Ti pođi prvi.«

»U redu.« Blay se okrenuo i pošao. »Hvala.«

Udaljivši se s futrolom na prsima i kožnom jaknom preko ramena, stigao je do stubišta. U tom trenutku učinilo mu se da su prošle godine otkad su ležali jedan uz drugog. Je li se taj njihov zajednički dan uopće dogodio?

Isuse, poludjet će.

Kad je ušao u blagovaonicu na donjem katu, sjeo je na prvu praznu stolicu, a stvari je kao i uvijek objesio na naslon, iako je Fritz mrzio oružje u blizini hrane. Zatim se zahvalio sluganu koji mu je donio prepun tanjur i počeo jesti. Nije znao što mu je posluženo, ni tko razgovara za stolom. Ali točno je znao kad je Qhuinn ušao unutra. Srce mu je zapjevalo i nije se mogao suzdržati da ne pogleda preko ramena.

Osjetio je tjelesnu prisutnost tog velikog tijela u crnoj odjeći s dugim oružjem. Kao da je njegov živčani sustav priključen na akumulator automobila.

Qhuinn ga nije pogledao u oči, i odahnuo je. Svi za stolom dobro su ih poznavali, pogotovo John, a stvari su ionako bile dovoljno komplicirane. Samo bi još trebalo da im daju povod za govorkanja. U javnosti bi sve ostalo tajnom. A privatno? U toj kući svi su neprestano tračali.

Povod za zavist.

Qhuinn je prvo išao ravno, a onda je naglo promijenio smjer i došao do drugog kraja stola, do prve najbliže prazne stolice.

Blay se tada sjetio telefonskog razgovora sa svojom majkom, kada joj je konačno priznao tko je on zapravo.

U vratu je osjetio nelagodu. Qhuinn to nikad ne bi učinio, ne zbog toga što su njegovi roditelji mrtvi, ili zato što su mrzili svog sina dok su bili živi.

U budućnosti sebe vidim sa ženom. Ne mogu to objasniti. Tako će jednostavno biti.

Blay je odgurnuo tanjur.

»Blay? Hej!«

Trgnuo se i pogledao Rhagea. »Oprosti?«

»Pitao sam te jesi li spreman da zaigramo *Nanook sa sjevera.*«

Aha, točno. Vratit će se u onu šumu u kojoj su pronašli kolibe i degrada koji ima neobičnu sposobnost da nestane kao duh... tamo su pronašli i Cessnu koja je sada prekrivena snijegom u dvorištu.

Ha, John i Rhage bili su u timu. I Qhuinn.

»Da... naravno.«

Najnaočitiji pripadnik Bratstva se namrštio i zaškiljio prema njemu svijetloplavim očima. »Jesi ti dobro?«

»Da. Super sam.«

»Kad si se zadnji put nahranio?«

Blay je zinuo i pokušao izračunati.

»Aha. To sam i mislio.« Rhage se nagnuo naprijed i obratio se osobi pored Z.-a. »Hej, Phury! Može li jedna od tvojih Odabranica doći u svitanje umjesto Layle? Našem dečku je potrebna krv.«

Super. Baš je to htio raditi na kraju noći.

Nakon sat vremena, Qhuinn je duboko udahnuo kad se materijalizirao na hladnoći. Pahulje su lepršale oko njegova lica, ulazile mu u oči i nos. Uz njega su se jedan po jedan materijalizirali John, Rhage i Blay.

Gledao je u onaj hangar, a ispražnjena ljuštura probudila je sjećanje na Cessnu, let, *Zdravo Marijo* i rušenje na zemlji.

Baš veselo.

»Spreman si?« upitao je Rhagea.

»Idemo.«

Planirali su se materijalizirati nekoliko puta dok ne dođu do prvih koliba. Nakon toga, locirat će druge građevine na imanju, a koristit će mapu koju su prošli put pronašli. Tipičan postupak *traži-traži-pa-ćeš-naći*.

Nije imao pojma što će pronaći, ali o tome se i radilo. Ne znaš dok ne obaviš zadatak.

Qhuinn je krenuo prvi, ali dobro je znao gdje je Blay. Ipak, kad se materijalizirao ispred prve kolibe, nije pogledao Blaya koji se pojavio na metar i pol od njega. To ne bi bilo pametno. Premda su bili na zadatku, trebao je samo sklopiti oči da vidi naga tijela zagrljena u polumraku njegove spavaće sobe.

Nije mu pomoglo kad je vidio da je i Blay očito totalno uspaljen.

Sramio se priznati, ali u tom trenutku bio je pribran jedino zbog Blayeva obećanja da će mu doći u svitanje. Čudan osjećaj za Prvim obrokom u njemu je probudio još veću glad, pa se stresao od pomisli da će se Saxton uskoro vratiti i da Blay više neće dolaziti iz susjedne sobe. A koji će kurac onda učiniti?

Koja jebena kaša.

Bar je s Laylom sve u redu: još uvijek joj je mučno, ali neprestano se smješka.

Još uvijek je trudna, zahvaljujući Blayevoj intervenciji...

»Istok-sjeveroistok«, rekao je Rhage kad je pogledao u mapu.

»Primljeno«, rekao je Qhuinn.

Zatim su krenuli dalje, sve dublje u područje, a oko njih se stotinama metara prostirala šuma... a zatim kilometrima.

Kolibe su bile gotovo identične. Otprilike tri sa tri metra, u sredini otvoren prostor, bez kupaonice i kuhinje, samo krov i četiri zida kao zaštita od najoštrije zime. Što su dublje zalazili, građevine su bile sve trošnije, i sve su bile prazne. To je dug put ako ideš pješice, a degradi se, iako snažni, ne mogu dematerijalizirati.

Bar većina njih.

To je sigurno bio viši *degrad*, pomislio je. To je jedino objašnjenje kako je ozlijeđeni ubojica vampira mogao nestati kao duh.

Sedma koliba do koje su došli bila je točno na stazi koja se nekad vrlo često koristila, pa su još uvijek mogli vidjeti njenu putanju kroz zimzeleno raslinje.

Na ovoj nije bilo stakala na prozorima, vrata su bila otvorena, a snijeg je u zapusima ulazio unutra kao provalnik. Qhuinn je tmurno gazio prema trijemu, a njegove čizme ostavljale su duboke tragove u snijegu. S baterijom u lijevoj i pištoljem u desnoj ruci, skočio je na trijem i pogledao unutra.

Isto sranje, drugo mrtvo mjesto.

Pregledao je unutrašnjost, ali unutra, da ga jebeš, nije bilo ničega. Nema namještaja. Nekoliko praznih ugrađenih polica. Paučina se zibala na vjetru koji je puhao kroz razbijene prozore.

»Čisto«, viknuo je.

Okrenuo se i pomislio da je ovo obično sranje. Htio je razbijati glave u gradu, a ne usred pripizdine ključati bez veze i naposljetku ostati praznih ruku.

Rhage je zubima držao bateriju i opet otvorio mapu. Označio je jedno mjesto i sklopio debeli papir. »Zadnja je oko četiristo metara zapadno.«

Hvala. Jebote.

Ako i to bude dosadno kao sve ovo do sada, za petnaest, možda dvadeset minuta trebali bi se vratiti s tog zadatka i sukobiti se s neprijateljima u gradu.

Čas posla.

Pedeset deveto poglavlje

Doimaš se tako sretnom.«

Layla se okrenula. Na jednoj razini, bilo je nezamislivo da se kraljica rase stvori pored nje na postelji, da čitaju *US Weekly*, *People* i gledaju televiziju. Pa ipak, osim golemog rubina crvenog kao krv koji je blistao na njezinoj ruci, bila je potpuno normalna.

»Da, jesam.« Layla je odložila *The Bachelor* i članak o novoj sezoni i stavila dlan na trbuh. »Presretna sam.«

Pogotovo zbog toga jer je Payne maloprije bila kod nje, a doimala se mnogo bolje. Iako je Laylina želja da zadrži trudnoću bila gotovo opsesivna, nije voljela pomisao da je druga ženka za to morala skupo platiti.

»Želite li vi imati mlado?« izlanula se Layla. A zatim je morala reći: »Nadam se da vas nisam uvrijedila...«

Beth je samo odmahнула rukom. »Pitaj me štogod želiš. I, Bože, da. Užasno to želim. Čudno, ali prije moje promjene, uopće me to nije zanimalo, ni najmanje. Vidjela sam u tome samo komplikacije koje ne možeš kontrolirati, pa, iskreno, nisam shvaćala zbog čega se ljudi muče da podare život. Zatim sam upoznala Wrathu.« Zabacila je dugu tamnu kosu i nasmijala se. »Ne trebam ti ni reći da se sve promijenilo.«

»Jeste li prošli razdoblje potrebe?«

»Čekam. Molim se. Odbrojavam.«

Layla se namrštila i zatim nespretno otvorila još jedan paketić krekeru. Nije se mogla sjetiti svih detalja o onim ludim satima s Qhuinnom... ali to je bila kušnja epskih razmjera.

S obzirom na čudo koje je još uvijek bilo u njoj, isplatilo se.

Međutim, nije bila sigurna želi li još jednom proživjeti razdoblje plodnosti. Bez tableta.

»Pa, onda vam želim da vam se to ubrzo ostvari.« Layla je zagrizla još jedan kreker, koji se raspao i rastopio u njezinim ustima. »Ne mogu povjerovati da sam to rekla.«

»To mora biti naporno... hoću reći, nisam uspjela razgovarati s Wellsie kako je njoj bilo prije nego što je preminula, a Bella nikad nije pričala o tome.« Beth je pogledala svoj prsten, kao da se divi kako je upijao i odražavao svjetlost. »A Autumn ne poznajem baš dobro... ona je ljupka, ali s obzirom na to što je nedavno proživjela s Tohrom, mislim da to nije tema o kojoj bih s njom razgovarala.«

»Iskreno, najčešće sam bila polusvjesna.«

»A to je zacijelo blagoslov.«

Layla se trgnula. »Htjela bih vam reći da nije tako, ali da, to je blagoslov.«

»Sigurno je vrijedno muke.«

»Da, doista jest.« Layla se nasmiješila. »Znate li što govore o trudnim ženama?«

»Što?«

»Ako se družite s njima, onda će se i u vama probuditi potreba.«

»Ma daj.« Kraljica se nacerila. »Onda bi ti mogla biti odgovor na moje molitve.«

»Pa, nisam baš sigurna. Na Onoj strani, plodne smo cijelo vrijeme. Samo ovdje na Zemlji žene moraju trpjeti hormonalne promjene, a u knjižnici sam čitala o njihovom učinku.«

»Pa, onda bismo mogle obaviti jedan eksperiment.« Beth je ispružila otvorenu ruku. »Osim toga, tu mi se sviđa. Ti si vrlo poticajna.«

Layla je izvila obrve, kao da su je te riječi zaprepastile. »Poticaj... ma, ne. To mi nikad ne bi palo na pamet.«

»Sjeti se što si sve proživjela.«

»Trudnoća je nastavljena, ali...«

»Ne samo to. Ti si preživjela pripadnica jednog kulta.« Layla ju je tupo pogledala, a kraljica je upitala: »Nisi čula za to?«

»Znam značenje te riječi. Ali nisam sigurna da s tim imam ikakve veze.«

Kraljica je pogledala ustranu, kao da se ne želi prepirati. »Hej, možda sam pogriješila, a ti si sigurno bolje upućena od mene. Osim toga, sada si sretna, a to je najvažnije.«

Layla se usredotočila na televiziju ispred sebe. Koliko je znala, kult nije dobra stvar, a za one koji su pretrpjeli neku traumu, najčešće se kaže da su *preživjeli*.

Utočište je bilo mirno i blago kao proljetni dan na zemlji, a sve ženke na tom posvećenom mjestu bile su blage ćudi i mirno su obavljale svoje važne dužnosti prema majci rase.

Nema prisile. Nema gužve.

Odjednom se sjetila što joj je Payne rekla.

Ti i ja smo sestre po tiraniji moje majke, žrtve njezina velikog plana kako bi ga realizirala. Obje smo njezine zatočenice, svaka na svoj način. Ti kao Odabranica, a ja kao njezina kći po krvi.

»Oprosti«, rekla je kraljica i pomilovala Laylu po nadlaktici. »Nisam te htjela uzrujati. Iskreno, ne znam o čemu sam dovraga govorila.«

Layla se smjesta pribrala. »Uh, molim vas, ne brinite se.« Stegnula je kraljičinu šaku. »Uopće se nisam uvrijedila. A sada razgovarajmo o sretnijim stvarima, recimo o vašem *helrenu*. On sigurno nestrpljivo čeka da dođe vaše vrijeme.«

Beth se nervozno nasmijala. »Ne bih rekla da o tome razmišlja.«

»Pa, sigurno želi nasljednika?«

»Mislim da će mi ga dati. Ali samo zato jer očajnički želim mlado.«

»Hm.«

»Dobro kažeš, >hm<.« Beth je stegnula Laylinu šaku. »On se jednostavno previše brine. Snažna sam, zdrava i spremna. A ako bih uspjela doći u to tjelesno stanje... nadam se da će se moje tijelo ugledati na tvoje.«

Layla se nasmiješila i pogladila svoj trbuh. »Čuješ li, malena? Moraš pomoći svojoj kraljici. Kraljevska obitelj mora imati potomka.«

»Ali ne zbog prijestolja«, rekla je Beth. »To meni nije bitno. Samo želim biti mama i svom mužu dati mlado. U biti, to je sve.«

Layla je ušutjela. Bila je zadovoljna što je Qhuinn s njom na tom putu... ali bilo bi fantastično imati pravog partnera da leži uz nju i njeгуje je po danu, da je voli, grli i govori joj da je voli ne samo zbog onoga što njezino tijelo može stvoriti, nego zbog onog što je probudila u njegovu srcu.

Odjednom se sjetila Xcorova ružnog lica.

Odmahnula je glavom i pomislila, *ne, ne smijem razmišljati o tome*. Mora biti smirena i opuštena zbog mladog, zbog toga što se njezin stres sigurno prenosi na biće što raste u njezinoj maternici. Osim toga, imala je mnogo sreće, a što će biti kad dobije trudove, a porođaj počne?

Njoj se dogodilo istinsko, neizrecivo čudo.

»Sigurna sam da će s kraljem biti sve u redu«, rekla je. »Sudbina će nam dati ono što nam je potrebno.«

»Amen, sestro. Amen.«

Sola je parkirala Audi na kolnom prilazu staklene kuće uz rijeku i zaustavila se tik do stražnjih vrata te prokletinje.

Izašla je, zagazila u snijeg, opipala dršku pištolja ispod jakne i bokom zatvorila vrata. Odlučno je pošla prema stražnjem ulazu gledajući u krov.

Gore su sigurno postavljene nadzorne kamere.

Nije ni pozvonila ni pokucala na vrata. On zna da je ona ovdje. A ako nije kod kuće? Pa, onda će mu ostaviti zgodnu posjetnicu.

Mogla bi aktivirati alarm? Otvoriti prozor ili ormar?

Ili uzeti nešto iz kuće...

Vrata se otvoriše, i eto njega glavom i bradom... isti kao i sinoć, a ipak, uvijek malo viši, opasniji i privlačniji nego što ga je upamtila.

»Nije li ovo ipak očekivano od tebe?« rekao je.

Nosio je vrlo skupo crno odijelo, koje je sigurno ručno šivano jer mu je pristajalo kao saliveno.

»Došla sam ti reći nešto«, rekla je.

»Čini se da ti želiš postaviti uvjete.« Kao da je to vrlo čudna zamisao. »Još nešto? Jesi li možda donijela večeru? Gladan sam.«

»Hoćeš li me pustiti u kuću, ili želiš da razgovaramo na hladnoći?«

»Držiš li možda ruku na pištolju?«

»Naravno.«

»Pa, onda slobodno uđi.«

On se odmaknuo, a ona je zakolutila očima. Nije shvaćala zašto je tog čovjeka činjenica da ga može upucati potaknula da je pusti u svoju kuću...

Sola je naglo stala kad je ugledala modernu kuhinju. U njoj su jedan uz drugog stajala dva identična muškarca. A bili su krupni i opasni kao i muškarac zbog kojeg je došla... u rukama su držali pištolje.

Sigurno su s njim bili ispod mosta.

Vrata se zatvoriše, a ona je ostala mirna iako su je žlijezde upozorile na opasnost.

Onaj zbog kojeg je došla osmjehnuo joj se u prolazu. »Ovo su moji pomoćnici.«

»Želim s tobom nasamo razgovarati.«

Muškarac se naslonio na kameni pult, stavio cigaru u usta i pripalio zlatnim upaljačem. Sklopio je upaljač, ispuhnuo kolut dima i pogledao je u oči. »Gospodo, ispričajte nas na trenutak.«

Blizanci g. Happys nisu bili presretni kad su otpravljeni. A ipak, ako bi im htio dati dobitnu lutriju, vjerojatno bi ti odgrizli cijelu šaku. Iz principa.

Međutim, otišli su sinkroniziranim korakom koji je bio vrlo opasan.

»Gdje si pronašao taj dvojac?« hladno je upitala. »Na internetu?«

»Na eBayu možeš pronaći nevjerojatne stvari.«

A onda je naglo presjekla njihovo čavrljanje. »Ne želim da me više pratiš.«

Muškarac je potegnuo dim iz debele cigare, a vrh se užario. »Zaista?«

»Nemaš razloga. A ovdje se više neću pojaviti... ni zbog čega.«

»Ma daj.«

»Dajem ti riječ.«

Sola je najviše od svega mrzila priznanje poraza, a prekid nadzora tog tipa i napuštanje njegova imanja je svojevrsni poraz. Ali zbog onog sukoba prošle noći, kad je bila na sastanku s nedužnim tipom, zaboga, znala je da stvari izmiču kontroli. Ona se vrlo dobro može igrati mačke i miša, to radi cijelo vrijeme u svojoj struci. Međutim, s tim čovjekom? Nema krajnjeg cilja koji treba ostvariti, ne čeka je nagrada za informacije koje je prikupila, a ne namjerava ga ni opljačkati.

A ulozi su sve veći.

Pogotovo ako se opet poljube, jer nije vjerovala da to može spriječiti, a bilo bi strašno blesavo spavati s tipom kao što je on.

»Tvoja riječ?« rekao je. »A koliko točno ona vrijedi?«

»To je sve što ti mogu ponuditi.«

Pogled prodoran kao laser usredotočio se na njezina usta. »Nisam baš siguran.«

Njegov naglasak i taj dubok, divan glas pretvorio je riječi u milovanje koje je gotovo osjetila na svojoj koži.

Zbog toga je to i radila. »Nemaš razloga da me pratiš. Od ovog trenutka.«

»Možda mi se sviđa ono što vidim.« Odmjerio ju je od glave do pete te se opet užasnula, ali sada nije bila nervozna. »Da, znam da mi se sviđa. Reci mi, jesi li uživala u izlasku? Je li hrana bila po tvom ukusu? Društvo... po tvom ukusu?«

»Večeras prekidam s tim. Više me nećeš vidjeti.«

To je bilo sve što je imala za reći, pa se okrenula da ode.

»Ti zaista misliš da je sada gotovo između nas?«

U njegovom dubokom, senzualnom glasu osjetila je nijansu prijetnje. Sola je pogledala preko ramena. »Rekao si mi da ne upadam na tvoj posjed i da te ne uhodim... i s tim je gotovo.«

»Još jednom te pitam, zar *zaista* misliš da je sada kraj?«

»Dala sam ti što si htio.«

»Ni izdaleka«, zarezao je.

Za trenutak, opet je oživjela ona veza koja je uspostavljena na hladnoći, kad su se njihove usne spojile u njezinom automobilu, a tijela napela.

»Prekasno je za povlačenje.« Opet je povukao dim iz cigare. »Tvoja šansa da se izvučeš je došla... i prošla.«

Pogledala ga je u oči. »Oprosti na izrazu, ali govoriš gluposti. Ne bojim te se, ni ikog drugog... slobodno me napadni. A znam da ću te u samoobrani ozlijediti...«

Neočekivan zvuk vibrirao je u zraku između njih.

Pređenje? On je zaista preo...

Zakoračio je naprijed. I opet. Kao pravi gospodin, držao je cigaru po strani, kao da je ne želi opeći ni puhnuti joj dim u lice.

»Reci mi kako se zoveš«, rekao je. Ili je ipak naredio.

»Ne vjerujem da ne znaš moje ime.«

»Ne znam«, rekao je i izvio obrve, kao da ta informacija ne zavređuje truda. »Reci mi kako se zoveš i pustit ću te da odmah odeš.«

Bože... njegove oči... to je preplitanje mjesečine i sjene, nemoguća boja između srebrne, ljubičaste i svijetloplave.

»Naši se putevi više neće ukrstiti, pa nije ni važno...«

»Tek tako da znam... podat ćeš mi se...«

»Molim...«

»Ali prije toga ćeš me preklinjali.«

Sola se napela, a od navale bijesa nestao je i zadnji trag razumnosti u njoj. »Ni mrtva.«

»Oprosti, ali to nije po mom ukusu.« Spustio je glavu i pogledao je polusklopljenim očima. »Draža si mi vruća... i vlažna.«

»Ništa od toga.« Uzmaknula je prema vratima. »Gotovi smo.«

Kad je ušla u predsoblje, zamijetila je nešto na klupi koja je stajala uz stražnji zid.

Okrenula se, a koljena su joj pokleknula. To je nož, dugačak kao da je mač.

Na oštrici je zamijetila svijetlocrvenu krv.

»Premišljaš se na odlasku?« rekao je dubokim glasom tik iza nje.

»Ne.« Jurnula je prema vratima i naglo ih otvorila. »Nisam se predomislila.«

Kad je zalupila vrata za sobom, poželjela je potrčati prema autu, ali nije se htjela prepustiti panici iako je očekivala da će on poći za njom.

A ipak, on je ostao u kući. Stajao je iza prozora kod ulaznih vrata kroz koja je pobjegla, promatrao je kako ulazi u auto, pali motor i ubacuje u brzinu.

Srce joj je snažno tuklo kad se dovezla do ulice...

Pogotovo zbog jedne užasne pomisli.

Zavukla je ruku u torbicu, napipala mobitel, a kad ga je pronašla, pregledala je pozive, izabrala i nazvala. Omamljena od straha, stavila je mobitel na uho

premda je aktivirala *Bluetooth* — u saveznoj državi New York zabranjeno je u vožnji razgovarati na mobitel.

Dring.

Dring.

Dring...

»Hej! Htio sam te čuti.«

Sola se opustila na sjedištu i naslonila glavu. »Hej, Mark.«

Bože, laknulo joj je kad je začula njegov glas.

»Jesi li dobro?« upitao je njezin trener.

Počeli su bezbrižno čavrljati u vožnji, ona je pritisnula gas i pojurila kroz krajolik: bijeli snijeg. Gola stabla. Trošna starinska koliba s upaljenim svjetlom. Ravan, ogoljen prostor na drugoj strani rijeke s lijeve strane.

Kad bi žmirnula, ugledala bi sjenu na prozoru pored onih vrata. Gleda. Planira. Žudi...

Za njom.

Prokletstvo, ali njezino tijelo očajnički želi da je on ulovi.

Šezdeseto poglavlje

Kad se Qhuinn materijalizirao, ručnom baterijom je osvijetlio zadnju kolibu. Sada nije pričekao ostale, nego je krenuo naprijed, prema vratima koja su bila nedirnuta i čvrsto zatvorena...

Prvi znak da nešto nije u redu zamijetio je kad je uhvatio hrapavu kvaku: u šaci je osjetio slab strujni udar koji je prošao kroz njegovu ruku. Povukao je šaku, stresao je, a svi njegovi instinkti bili su aktivirani.

»Što je?« upitao je Rhage kad je Brat došao do niskog trijema. Qhuinn je pogledao naokolo i ugledao Blaya i Johna u blizini. »Ne znam.«

Rhage je došao do vrata i brzo se odmaknuo nakon iste reakcije. »Koji kurac.«

»Da, znam«, promrmljao je Qhuinn. Zakoračio je unatrag i osvijetlio fasadu.

Dva prozora na prednjoj strani bila su zakovana daskama, a kad je prišao da pogleda bočne strane, vidio je isto.

»Jebeš ovo«, zarežao je Rhage. Brat se odmaknuo tri koraka, a onda je jurnuo prema vratima. Snažno rame podmetnuo je da ih razbije. Tko bi rekao, ali od udara se drvena vrata razbiše... U tom trenutku zasljepljujuća svjetlost je obasjala noć i šumu, kao da je bomba eksplodirala i snažno odbacila Rhagea.

Blay i John dotrčaše da provjere je li borac ozlijeđen, a Qhuinn je jurnuo naprijed. Zgurio se kad je prošao kroz vrata, očekujući da će ga zgromiti nekoliko stotina volti bog-zna-čega.

Umjesto toga, uletio je u prazan prostor, a od siline prodora morao je napraviti kolut naprijed kako ne bi pao na lice. Trenutak kasnije, odgurnuo se od poda i stao u čučanj s pištoljem u jednoj i baterijom u drugoj ruci.

Nešto je užasno zaudaralo.

»Iza tebe«, rekao je Blay, a drugi mlaz svjetla pojavio se uz njegov.

U kolibi je bilo neobično toplo, kao da je uključena grijalica, ali to nije bilo moguće. Nema električnih žica ni rezervoara za plin. Tu nitko nije bio već neko vrijeme, ako je suditi po nedirnutom sloju prašine na drvenom podu i paučini koja je visila sa stropa kao nepomično debelo uže.

»Što je ono«, rekao je Blay.

Qhuinn je osvijetlio baterijom i namrštio se. Uz drugi zid ugledao je nekoliko zbijenih bačvi za naftu.

Qhuinn je prišao. Baterijom je kružio naokolo te se opet namrštio kad je dobro proučio velike spremnike. Nijedan nije imao poklopac, a na svjetlosti baterije blistalo se nekakvo ulje.

»Što je ovo... dovraga?«

Nagnuo se nad jednom bačvom, a kad je duboko udahnuo, sinusi su ga zapekli od smrada ubojica vampira. Budući da svjetlo nije prodiralo ispod površine te tekućine, znao je da to može biti samo jedna stvar, a da ga jebeš, ona se ne može koristiti za grijanje ni za loženje generatora.

To je krv Omege.

»Iza tebe«, reče Rhage kad je ušao.

Tihi zvižduk najavio je Johnov dolazak.

»Je li to ono što mislim da jest?« promrmljao je Blay kad je stao uz Qhuinna.

Qhuinn je stavio bateriju u usta i posegnuo golom rukom. Kad je dodirnuo tu otrovnu gadariju, nešto se streslo u bačvi...

»Jebote!« viknuo je i odskočio.

Njegova baterija je pala na pod i otkotrljala se, a Blay je osvijetlio to što se pokrenulo.

Šaka.

Netko je u bačvi.

»Isuse Kriste«, zaječao je Blay.

Rhage je glasno dreknuo iza njega: »V.? Potrebno nam je pojačanje. Smjesta!«

Qhuinn se sagnuo da uzme bateriju. Opet je osvijetlio uljanu tekućinu i gledao kako se ispod površine polako pojavljuje podlaktica, a zatim izranjaju zapešće i nadlanica...

Nešto je bljesnulo, a Qhuinn je krajičkom oka zamijetio odsjaj. Usmjerio je bateriju i nagnuo se nad bačvom.

Šaka je nepravilna, zglobovi deformirani i bez prstiju, kao da je bila u drobilici...

Opet je u kaljuži od Omegine krvi zamijetio odsjaj.

To je... prsten?

»Čekaj, čekaj, Qhuinne... moraš se povući...«

Qhuinn ga nije poslušao te se još više nagnuo, bio je sve bliže i bliže...

Još bliže.

Isprva nije povjerovao svojim očima. Nije moguće da je to pečatnjak njegove obitelji.

A što bi drugo moglo biti? Bio je na kažiprstu, jedinom prstu koji nije odrezan. Prepoznao je zlatni odsjaj čak i u tom crnom ulju. A prsten ima pločicu na kojoj je utisnut...

»Qhuinne«, naredio mu je Rhage. »Odmakni se, jebote...«

Šaka se opet pomaknula, blijedi dlan pojavio se iznad površine, kao duh koji izlazi iz groba i pruža ruku...

Kad se krv Omege povukla s prstena, ugledao je...

»Qhuinne, neću se igrati...«

U kolibi je odjeknuo snažan urlik.

Nije ni bio svjestan da urlik izlazi iz njegovih usta.

Isprva, Blay je pomislio da je to što se nalazilo u bačvi zgrabilo Qhuinna i povuklo ga k sebi... zbog toga je Qhuinn zaurlao. Bez razmišljanja je jurnuo, uhvatio Qhuinna oko struka, ukopao se i povukao ga k sebi.

Ono što je izašlo iz bačve, progonit će Blaya u noćnim morama još godinama.

Ustvari, ono što je bilo unutra nije skočilo na Qhuinna, nego obratno. Kad ga je Blay povukao, muško obličje izvučeno je iz čvrstog stiska, a krv Omege izlila se po hladnom drvenom podu kolibe, zapljusnula Blaya po čizmama i kožnoj odjeći, i zalila Qhuinna.

Qhuinn se mučio da mu stisak ne popusti, zaboravio je na svoj pištolj i bateriju... lamatao je i grebao rukavicama kako bi zadržao kontakt...

Bili su spojeni...

Bačva za naftu prevrnula se po podu, a ispred njih ukazao se muškarac.

Nitko se nije pomaknuo. Ostali su zamrznuti kao na nekoj slici. Blay ga je odmah prepoznao. Nije mogao povjerovati. Mrtvac je oživio... takoreći.

Qhuinn je čučnuo i uhvatio ga za rame. Zatim je glasno izgovorio ime svog brata: »Luchas?«

Nije morao čekati reakciju. Njegov brat počeo je polako lamatati rukama, trzati zgnječnim nogama, pokušao je pokrenuti svoje nago tijelo. Bio je prepun modrica, na oštrom svjetlu vidjeli su se svi ubodi, porezotine i udarci, a tamna krv Omegina polako je skliznula s blijede kože.

Dragi Bože, što su mu učinili? Jedno oko bilo je natečeno i zatvoreno, usta iskrivljena, kao da su ga tukli. Kad se iscerio, vidjeli su da su mu zubi pošteđeni, ali čini se da je to bila jedina milost koja mu je udijeljena.

»Luchas?« opet je rekao Qhuinn. »Možeš li razgovarati sa mnom?«

Rhage je opet nazvao mobitelom. »V.? Imamo ozbiljnu situaciju. Kada možeš... kako? Ne, ne moraš... trebam te. Ne, baš tebe. I Payne.« Hollywood je pogledao prema njima i nijemo ih upitao: *Znate li tko je to?*

Blay se nakašljao i zatim promucuo: »To je njegov... brat.«

Rhage je žmirnuo. Odmahnuo je glavom. Nagnuo se. »Oprosti, što si...«

»Njegov brat«, rekao je Blay jasno i glasno.

»Isuse...«, šapnuo je Rhage. A onda se pribrao. »Smjesta, V. Smjesta.«

»Luchas, čuješ li me?«

A onda je u kolibu upao Vishous. Brat je bio umrljan krvlju *degrada*, a zbog posjekotine na licu je krvario. Teško je disao kao teretni vlak, a u ruci je držao crni bodež s kojeg je kapala krv.

Zaustavio se kad je ugledao ostale na okupu. »Koji je to kurac?«

Rhage je brzo mahnuo rukom kako bi ga ušutkao. Zatim je uhvatio V.-a za nadlakticu i odvuкао ga van. Kad su se vratili, V. je bio potpuno miran.

»Ja ću razgovarati s njim«, reče V.

Qhuinn je nešto govorio svom bratu, a riječi koje je izgovarao bile su nerazumljive. Pa ipak, koliko je njima bilo poznato, on je bio ubijen u napadima onda kad i Qhuinnova majka, otac i sestra. Dakle, da, to bi bilo dovoljno da ušutka čak i Shakespearea.

Ali... to nije moguće, pomislio je Blay. U toj kući bila su četiri trupla, a Luchas je bio jedan od njih.

Blay je bio siguran. On je ušao unutra i identificirao ih.

Stavio je ruku na Qhuinnovo rame. »Hej.«

Qhuinn je ušutio. Zatim je pogledao Blaya u oči. »Nije mi odgovorio.«

»Možeš li pustiti V.-a da ga pogleda? Potrebno nam je stručno mišljenje.« I još mnogo objašnjenja da shvatimo što se dovraga tu događa. »Hajde, pođi sa mnom.«

Qhuinn se uspravio i odmaknuo, ali ostao je u blizini i nije skidao pogled sa svog brata. »Jesu li ga preobratali?« Prekrižio je ruke na prsima i pogurio se. »Misliš li da su ga preobratali?«

Blay je odmahnuo glavom i poželio da to nije istina. »Ne znam.«

Šezdeset prvo poglavlje

Qhuinn je zurio u pod, a kroz glavu su mu proletjele nepovezane slike. Sjećanje na svoju obitelj koja je pobijena sudaralo se s jednom potpuno drugačijom zbiljom.

Prisjećao se jedne duge noći, nekad davno, kad je ušao u kuću svojih roditelja i ugledao svoju obitelj kako sjedi za stolom u blagovaonici... a njegov brat je dobio prsten koji je sada nosio na osakaćenoj šaci.

Vjerojatno se jedino mogao usredotočiti na lik tog tipa koji je mučen, ali je ostao na životu.

»Što se događa, V.?« upitao je. »Kako mu je?«

»Živ je.« Brat je podigao crni bodež i obrisao oštricu o kožne hlače. »Sinko? Sinko, možeš li me pogledati?«

Luchas je buljio u Qhuinna, a njegove savršene, prelijepe sive oči bile su zakrvavljene i razrogačene kao u luđaka. Otvarao je usta, ali nije se oglasio.

»Sinko, moram te zarezati, u redu? Sinko?«

Qhuinn je točno znao što V. namjerava učiniti. »Ne oklijevaj.«

Qhuinnovo srce tuklo je kao mahnito kad je Brat uzeo crni bodež i zarezao kožu na Luchasovoj nadlaktici. Tip nije ni trepnuo, a ipak, zar bi se zbog toga trebao trgnuti? Kap u moru.

Molim te, neka bude crvena, molim te da bude crvena, molim te...

Šiknula je crvena krv i počela teći, blistav kontrast crnom ulju na njegovu tijelu.

Svi su s olakšanjem odahnuli.

»U redu, sinko, to je dobro, dobro je...«

V. se uspravio i mahnuo glavom. Htio je razgovarati nasamo. Qhuinn mu je prišao i uhvatio Blaya za ruku da se osloni. Kao da je to najprirodnija gesta. Ovo je ozbiljno sranje, a on zna da je izgubio korak... sada mu je on najpotrebniji.

»Nemam uređaj za krvni tlak ni stetoskop, ali mogu ti reći da mu je puls slab i nepravilan, a potpuno sam siguran da je u šoku. Ne znam koliko dugo to traje, ni što su mu učinili, ali on je živ u ustaljenom smislu te riječi. Problem je da Payne ne može pomoći.« V. ih bijesno pogleda. »A vas dvojica znate zašto.«

Uh, razgovarao je sa svojom sestrom.

»Ona ne može upotrijebiti svoju magiju«, rekao je Brat, »a sada smo milijun kilometara daleko od svih.«

»Zaključak«, tmurno je rekao Qhuinn.

V. ga je pogledao u oči. »Umrijet će za nekoliko...«

»V.!« dreknuo je Rhage. »Dolazi ovamo!«

Na podu, Luchasovo izmučeno tijelo se sklupčalo, osakaćene šake su se zgrčile, skupio je koljena i povio leđa.

Qhuinn je priskočio i kleknuo uz glavu svog brata. »Ostani sa mnom Luchase. Hajde, izdrži...«

Sive oči opet su buljile u Qhuinna, a agonija u njima bila je tako strašna da Qhuinn nije ni zamijetio da je V. prišao i skinuo rukavicu.

»Qhuinne!« viknuo je Brat, kao da ga je već nekoliko puta pozvao.

Nije skidao pogled s Luchasa. »Što je?«

»To ga može ubiti, ali srce će mu opet kucati. To nije najbolje, ali sada ne mogu ništa drugo učiniti.«

U djeliću sekunde, prije nego što je odgovorio, osjetio je snažnu potrebu da njegov brat na neki način prevlada ovo stanje, bilo kako. Iako ga je vrlo slabo poznavao i godinama su bili u svađi, a onda je Luchas primljen u Stražu časti. Nakon što je otišao, shvatio je da ako nema tvojih krvnih srodnika da s tobom hodaju po zemlji, zapravo si sam.

Pa ipak, ta praznina ga je tjerala naprijed kad je Layla osjetila potrebu. Zbog toga je nagonski potražio utjehu kod Blaya.

Možeš ih voljeti ili mrziti, ali obitelj po krvi ili srcu je poput kisika.

Nužna za život.

»Ne oklijevaj«, opet je rekao.

»Samo malo«, umiješao se Blay. Skinuo je remen i dao ga Qhuinnu. »Stavi mu ga u usta.«

Još jedan razlog zbog kojeg voli tog tipa. Iako mu novi razlog nije trebao.

Qhuinn je stavio remen u otvorena usta svog brata, pridržao ga i kimnuo V.-u. »Ostani sa mnom, Luchase. Hajde, ostani...«

Krajičkom oka pratio je blistavu bijelu svjetlost koja se približavala prsnoj kosti njegova brata...

Luchas je visoko izvio prsa, a čitavo mu se tijelo počelo grčiti kad ga je probola blistava zraka svjetlosti. Strujala je kroz njegove ruke i noge i obasjala mu glavu. On je ispustio neljudski zvuk, grleno jecanje koje je potreslo Qhuinna do srži.

Kad je V. povukao ruku i visoko podignuo blistavu šaku, Luchas se srušio kao vreća. Tijelo mu se trzalo, a udovi lamatali.

Brzo je žmirkao, kao da mu leden vjetar puše u lice.

»Još jednom«, naredio je Qhuinn. V. nije reagirao, pa ga je bijesno pogledao. »Još jednom.«

V. je pogledao momka. A onda je smrtonosna ruka opet proradila. »Još jednom i to će biti sve«, rekao je Luchasu.

»Tako je«, umiješao se Rhage. »Da ne bi od tog kurvinog sina napravio hrpu pepela.«

I drugi udar bio je žestok. Izmučeno tijelo divlje se grčilo, a Luchas je nepodnošljivo ječao i zatim se srušio kao vreća.

Ali duboko je udahnuo. Duboko, snažno je udahnuo i prsa mu se raširiše.

Qhuinn se htio pomoliti, a vjerojatno se i molio kad je počeo pjevušiti: »Hajde, drži se...«

Osakaćena šaka s prstenom ispružila se i zgrabila Qhuinnovu vestu. Slabašan zahvat, ali Qhuinn se sagnuo.

»Što je«, rekao je. »Polako govori...«

Šaka je skliznula niz njegovu jaknu.

»Reci mi.«

Šaka njegova brata uhvatila je dršku jednog od njegovih bodeža. »Ubij... me...«

Qhuinn je razrogačio oči.

Nije mogao prepoznati Luchasov glas. To je bio promukao šapat. »Ubij... me... brate... moj...«

Šezdeset drugo poglavlje

Kako si?« upitao je Blay.

Qhuinn je stajao na trijemu kolibe. Duboko je udahnuo i osjetio miris dima u zraku. Blay je opet zapalio cigaretu, a Qhuinn je mrzio tu naviku, ali nije mu prigovorio. Dovraga, da se navikao na te stvari, on bi i dušu iskašljao.

Blay ga je mirno promatrao, a vidjelo se da će, ako bude trebalo, do kraja te noći čekati odgovor na pitanje.

Qhuinn je pogledao na sat. Jedan sat ujutro.

Koliko će Bratstvu trebati vremena da dođu? I hoće li taj plan za evakuaciju uopće uspjeti...

»Osjećam se kao da ću sići s uma«, rekao je.

»S tobom sam.« Blay je ispuhnuo dim u drugom smjeru. »Ne mogu povjerovati da je on...«

Qhuinn je zurio u stabla ispred sebe. »Nikad te nisam pitao o onoj noći.«

»Nisi. Iskreno, ne okrivljujem te.«

Iza njih, u kolibi, Rhage, V. i John bili su s Luchasom. Svi su svukli jakne i omotali momka kako bi ga ugrijali.

Qhuinn je stajao samo u potkošulji. Bio je naoružan i nije osjećao hladnoću.

Nakašljao se. »Jesi li ga vidio?«

Blay je bio onaj koji se nakon napada vratio u kuću. Qhuinn jednostavno nije imao snage da identificira trupla.

»Da, vidio sam ga.«

»Bio je mrtav?«

»Da, koliko sam uspio zamijetiti. Bio je... da, ne vjerujem da je imao ikakvu šansu za preživljavanje.«

»Znaš, nisam prodao tu kuću.«

»To sam čuo.«

Tehnički govoreći, on se odrekao svoje obitelji, pa to imanje zakonski i nije bilo njegovo. Ali žrtava je bilo toliko da nitko nije polagao pravo na imanje. Po Starom zakonu, ono je sada opet pripadalo kralju, a Wrath ga je odmah kao nagradu dao Qhuinnu.

Štogod to dovraga značilo.

»Nisam znao što da mislim kad su mi rekli da su pobijeni.« Qhuinn je pogledao u nebo. U vremenskoj prognozi najavili su da će opet sniježiti i na nebu nije bilo zvijezda. »Mrzili su me, mislim da su me mrzili. A onda ih više nije bilo.«

Blay je šutke stajao uz njega.

Qhuinn je znao zašto šuti, a kad je to shvatio, zavukao je ruke u džepove. Da, on duboko prezire razgovor o emocijama i tim sranjima, ali tu pizdariju nije mogao suzbiti. Ne tu. Nasamo. S Blayem.

Nakašljao se i rekao: »Iskreno, prvo sam osjetio golemo olakšanje. Ne mogu ti ni reći kakvo je bilo moje odrastanje u toj kući. Svi ti ljudi gledali su me kao da ih svakim svojim korakom i u svakom trenutku proklinjem.« Odmahnuo je glavom. »Izbjegavao sam ih koliko sam mogao, koristio stubište za posluhu, boravio u tom dijelu kuće. A onda je *slugan* zaprijetio da će otići. Ustvari, najveća korist od moje promjene bila je da sam se mogao dematerijalizirati na prozoru svoje sobe. Tako nitko od njih nije morao imati posla sa mnom.«

Blay je tiho opsovao, ali Qhuinn nije htio ušutjeti. »Znaš li koji je bio najteži zajeb? Shvatio sam da je ljubav moguća svaki put kad je otac pogledao mog brata. Bilo bi drugačije da je gad mrzio sve nas, ali nije. Zbog toga sam bio svjestan da su me potpuno odbacili.« Qhuinn ga je pogledao. Meškoljio se. »Zašto me tako gledaš?«

»Oprosti. Mislim, ti jednostavno... nikad nisi govorio o njima. Nikad.«

Qhuinn se namrštio i opet pogledao u nebo. Zamislio je zvijezde kako trepere iako ih nije mogao vidjeti. »Htio sam reći. Tebi. Nikom drugom.«

»Zašto nisi?« Kao da ga je to odavno mučilo.

Šutjeli su, a Qhuinn je razmišljao o uspomenama koje je odavno potisnuo. Vidio je sebe, svoju obitelj, vidio je... Blaya. »Volio sam dolaziti u vašu kuću. Ne mogu ti ni reći što mi je to značilo... Sjećam se kad si me prvi put pozvao k sebi. Bio sam siguran da će me tvoji roditelji izbaciti van. To sam očekivao. Dovraga, u svojoj kući sam to morao trpjeti cijelo vrijeme, pa zbog čega neki stranci ne bi učinili isto? Ali tvoja mama...« Qhuinn se opet nakašljao. »Tvoja *mamen* posjela me za stol u kuhinji i nahranila.«

»Užasno se bojala da si se zbog nje razbolio. A nakon toga, otrčao si u kupaonicu i povraćao jedan sat.«

»Nisam povraćao.«

Blay ga je iznenađeno pogledao. »Ali rekao si...«

»Plakao sam.«

Blay je zašutio, a Qhuinn je slegnuo ramenima. »Ma daj, što sam trebao reći. Da sam se raspekmezio i rasplakao na podu ispod umivaonika? Otvorio sam slavinu kako me nitko ne bi čuo i nekoliko puta povukao vodu.«

»Nisam imao pojma.«

»To mi je i bila namjera.« Qhuinn ga je pogledao. »Nisam htio da saznaš da mi je kod kuće užasno, jer nisam htio da me sažalijevaš. Nisam htio da se ti i tvoji roditelji osjećate kao me morate prihvatiti. Htio sam da budeš moj prijatelj... bio si moj prijatelj. Uvijek si bio.«

Blay je brzo pogledao ustranu. Zatim je protrljao lice rukom u kojoj nije držao cigaretu.

»Zbog vas sam mogao sve to izdržati«, rekao je Qhuinn. »Živio sam za noć, jer sam tada mogao doći u vašu kuću. To je bilo jedino što mi je davalo snage. Ustvari, samo zbog tebe. Zbog... tebe.«

Blay ga je pogledao u oči i zamijetio da smišlja što će mu reći.

Neka im Bog obojici pomogne, ali da nije bilo Saxtona, Qhuinn bi mu u tom času, na tom mjestu izjavio ljubav, iako vrijeme nije moglo biti gore.

»Možeš, znaš«, rekao je Blay naposljetku. »Razgovarati sa mnom.«

Qhuinn je odlučno lupio nogom, povio ramena i istegnuo mišiće na leđima. »Polako. Mogao bih te uhvatiti za riječ.«

»To bi pomoglo.« Qhuinn ga je opet pogledao, a Blay je sada odmahnuo glavom. »Ne znam o čemu govorim.«

Sranje, pomislio je Qhuinn...

A onda je V. izašao iz kolibe i pripalio ručno smotanu cigaretu. Qhuinn je zašutio, ali nije bio siguran je li mu laknulo što su taj razgovor morali naglo okončati.

Vishous je izdahnuo i rekao: »Moram biti siguran da shvaćaš posljedice.«

Qhuinn je kimnuo. »Znam što ćeš reći.«

Dijamantne oči gledale su ravno u njega. »Pa, mogli bismo ipak razbistriti neke stvari, zar ne? U njemu nisam osjetio ni traga Omege, ali ako to izbije, ili mi je nešto promaknulo, morat ću se pobrinuti za njega.«

Ubij me, brate moj. Ubij me.

»Učini što moraš.«

»On ne smije ući u palaču.«

»Dobro.«

V. je ispružio šaku koja nije bila ubojita. »Zakuni se.«

Bilo je čudno stegnuti Bratovu ruku i ponoviti njegove riječi. U tim situacijama to treba učiniti prvi srodnik, ali jebi ga, on nikad nije imao nikoga tko mu je bio ni najdalji rod. I prije nego što se odrekao svoje obitelji, nikad se ne bi zarekao svojim krvnim porijeklom.

Ali vremena su se promijenila, zar ne?

»Još jedna stvar.« V. je otresao pepeo s ručno smotane cigarete. »Njegov opravak bit će dug i težak. Ne govorim samo o tjelesnim sranjima. Moraš se pripremiti.«

Kao da su prije imali nekakav odnos? On vjerojatno ima isti DNK kao i taj tip, ali Luchas je ipak stranac. »Znam.«

»U redu. Onda dobro.«

U daljini, dva visoka zvuka proparala su tamu.

»Konačno, jebote«, procijedio je Qhuinn te se vratio u kolibu.

U kutu, pored prevrnute bačve, ležalo je izmrcvareno tijelo njegova brata pokriveno jaknama. Ispod improviziranih pokrivača beživotno se zgurio.

Qhuinn je u hodu kimnuo glavom Johnu Matthewu i Rhageu.

Kleknuo je uz svog brata. Kao da sanja, ovo ne može biti istina. »Luchas? Slušaj što će se dogoditi. Odnijet će te na sanjkama. Ideš na liječenje u našu kliniku. Luchas? Čuješ li me?«

Dva vozila za snijeg zaustaviše se ispred kolibe, a Blay ih je s trijema gledao kako prilaze, promatrao njihove farove kako se povećavaju i blistaju. Kad su stigli na odredište, čulo se ujednačeno brujanje motora. Uh... ovo je stvarno *cool*: iza jednog vozila bile su natkrivene sanjke kakve je vidio na televiziji, jedne Olimpijade kada se neki takmičar zabio u ogradu pa su ga odvezli s planine.

Savršeno.

Manny i Butch su izašli i pristupili mu.

»Unutra su«, rekao je Blay i maknuo se liječniku s puta.

»Luchas? Čuješ li me?« začuo je Qhuinna.

Blay je povirio unutra i vidio Mannyja kako se saginje nad Luchasovim tijelom. Čovječe, koja jebena noć. A on je mislio da su zrakoplovne akrobacije prije dvije večeri bile dramatične?

Samo zbog tebe.

Blay se okrenuo i zagledao u šumu. Opet je protrljao lice, kao da će mu to pomoći. Htio je pripaliti još jednu cigaretu, ali zbog odugovlačenja postao je paranoičan. Samo im još treba odred *degrada* prije nego što odvedu Luchasa na sigurno.

Bolje je u ruci držati pištolj nego cigaretu.

Samo zbog tebe.

»Jesi li dobro?« upitao je Butch.

U duhu iskrenosti, jer to je ipak bila glavna tema te večeri, odmahnuo je glavom. »Ne, nisam.«

Policajac ga je lupnuo po ramenu. »Dakle, poznavao si ga.«

»Da, mislio sam da ga poznajem.« Hej, čekaj malo, pita ga za Luchasa. »Hoću reći, da, poznavao sam ga.«

»Sigurno je bilo gadno, cijelo ovo sranje.«

Blay je opet pogledao preko ramena i osmotrio Qhuinna kako čuča uz svog brata. Lice njegova prijatelja bilo je užasno umorno na svjetlu tih baterija, pa se Blay upitao je li ga uopće vidio opuštenog nakon što su bili zajedno.

Ustvari, samo zbog tebe.

»Nije lako«, promrmljao je.

I čudno je.

Odmah nakon preobrazbe, tražio je neki znak da se uvjeri dijeli li njegov prijatelj te osjeća, nešto po čemu bi znao što zapravo Qhuinn osjeća. Ali nije uspio baš ništa zamijetiti... ništa osim trajne odanosti, prijateljstva i nevjerojatne vještine u borbi: u susretima koje su imali s drugim ljudima, na obuci, a zatim u noćima na terenu... on je uvijek bio osamljen u vezi koju je želio imati, buljio u zid koji nije mogao svladati.

Ali ovo kratko vrijeme na trijemu?

Prvi put je naslutio ono za čim je čeznuo još više nego za seksom.

Sranje, u trenutku slabosti, upitao se je li u Laylinim riječima kad se izlanula ispred njegove sobe ipak bilo zrnice istine.

»Odnose ga.« Butch je uhvatio Blaya za nadlakticu i povukao ga da im ne smeta. »Stani uz mene.«

Luchas je sada bio prikladno pokriven, omotan od glave do pete srebrnim pokrivačem za prvu pomoć, pa mu je vidio samo manji dio lica. Stavili su ga na pokretna nosila, a uz njega su stajali Qhuinn i V. S njima je bio i Manny, kao da nije bio siguran hoće li nesretnika morati opet oživljavati.

Qhuinnova brata stavili su na sanjke i privezali remenjem.

»Ja ću ga odvesti«, rekao je Qhuinn te je sjeo za upravljač motornih sanjki.

»Ne brzaj«, upozorio ga je Manny. »On je u užasnom stanju, sve kosti su mu slomljene.«

Qhuinn je pogledao Blaya. »Ideš sa mnom?«

Nije trebao odgovoriti na to pitanje. Brzo mu je prišao i sjeo iza njega.

Tipično za Qhuinna, nije htio pričekati ostale. Samo je pritisnuo gas i krenuo. Međutim, poslušao je savjet liječnika: zaokrenuo je u širokom luku i slijedio utrte tragove. Brzo je vozio kako ne bi gubili vrijeme, ali pazio je da se Luchas ne trese u vožnji.

Blay je u rukama držao pištolje.

Iza njih vozili su se Manny i Butch, a ostala Braća i John Matthew materijalizirali su se u pravilnim razmacima.

Vozili su se cijelu vječnost.

Blay je u jednom trenutku pomislio da nikad neće doći na cilj. Brujanje motora, nepregledna i mračna šuma te blistave čistine bit će posljednje što će čuti i vidjeti u svom životu.

Cijelim putem se molio.

Konačno je ugledao veliki, četvrtasti hangar, i još nešto što mu se u tom trenutku učinilo najljepšim prizorom u životu.

Terenac V.-a i Butcha.

Nakon toga sve je bilo kao na pokretnoj traci: Qhuinn se zaustavio pored terenca, Luchasa su prebacili na stražnje sjedište, motorne sanjke ukrcane su na prikolicu prikvačenu za terenac, i naposljetku je Qhuinn došao do vozila.

»Hoću da Blay vozi«, rekao je prije nego što je ušao.

Svi su na trenutak stali. A onda je Butch kimnuo glavom i dobacio mu ključeve. »Manny i ja bit ćemo na prikolici.«

Blay je sjeo za volan, namjestio sjedište i upalio motor. Qhuinn je sjeo do njega, a on ga je pogledao.

»Zaveži se.«

Poslušao ga je i privezao pojas preko prsa. Zatim se okrenuo da pogleda svog brata.

Blay je odlučno napeo ramena i stegnuo volan. Nije mario preko čega će prijeći, u što će udariti, ni na čemu će ovo vozilo ostaviti tragove. On će odvesti Qhuinna i njegova brata u centar za obuku i u kliniku.

Pritisnuo je papučicu gasa i nije se osvrtao.

Šezdeset treće poglavlje

Trez se namrštio kad je ukucao brojke u kalkulator. Uzeo je bijelu traku papira koja je visila pored stola da provjeri ispisane brojke. Žmirnuo je.

Protrljao je oči. Opet je pogledao.

Ništa. Treperavi krug u gornjem dijelu njegova vidokruga još uvijek je tu, a nije trebao svjetlucati.

»Jebote...«

Bacio je izračun koji je dobio, pogledao na sat i uhvatio se za glavu. Zažmirio je, ali aura je još uvijek bila tu, pravilni geometrijski oblici blistali su u duginim bojama.

Ima još dvadeset pet minuta prije nego što nastane pravi pakao, a neće se moći dematerijalizirati.

Uzeo je uredski telefon i pritisnuo gumb. Nakon dvije sekunde začuo je Xhexin glas na zvučniku. Bio je slabiji. Dakle, sada je osjetljiv na zvukove.

»Hej, kako je?« upitala je.

»Imam migrenu. Moram se povući.«

»Uh, čovječe, to je sranje. Nisi li prije tjedan dana imao migrenu?«

Nema veze. Ne radi se o tome. »Možeš li preuzeti?«

»Treba li te odvesti kući?«

Da. »Ne, mogu i sam.« Uzeo je svoj novčanik, mobitel, ključeve. »Nazovi me ako me budeš trebala, može?«

»Nema problema.«

Trez je duboko udahnuo. Odložio je telefonsku slušalicu i ustao. U jednom trenutku sjajno se osjećao. Dobra je vijest da mu do stana ne treba više od petnaest minuta, čak i ako na semaforima bude crveno. Dakle, ostaje mu desetak minuta da se oznoji, uz krevet stavi kantu za smeće i ručnik, i pripremi se za totalni digestivni kolaps.

Nakon šest, sedam sati? Onda će mu biti bolje.

Nažalost, u međuvremenu će biti užasno.

Krenuo je prema vratima ureda. Prebacio je jaknu preko ramena i pripremio se za glazbu s druge strane.

Kad je izašao van, naletio je ravno na golema iAmova prsa.

»Daj mi ključeve«, suho je rekao njegov brat.

»Ne moraš...«

»Jesam li tražio tvoje mišljenje?«

»Prokleta Xhex...«

»Tu sam iza tvog brata«, umiješala se ženka. »Znam da si mi htio dati kompliment.«

»Dobro sam«, rekao je Trez. Pokušao je bolje vidjeti svoju šeficu osiguranja.

»Koliko ti je minuta preostalo prije nego što te shrva bol?« Xhex se nasmiješila i pokazala očnjake. »Nećeš ih valjda tratiti u prepirci sa mnom?«

Trez je mrzovoljno izašao iz svog kluba. Kad je ledeni zrak prodro u njegove sinuse, želudac mu se zgrčio...

Sjeo je na sjedište suvozača u svom BMW-u, sklopio oči i zabacio glavu. Aura je bila još veća, početna granica treperenja podijelila se popola i raširila, polako se kretala prema rubu njegova vidnog polja.

Dok su se vozili prema kući, bilo mu je drago da iAm ne voli brbljati.

Premda je znao o čemu je razmišljao.

Preveliki stres. Previše glavobolje.

Vjerojatno se i on treba nahraniti, ali morat će još neko vrijeme pričekati.

Njegov brat je brzo vozio, a Trez je zamišljao put kojim prolaze, hoće li proći ili će se zaustaviti na semaforu, kamo su skrenuli, gdje je Commodore, koji je postajao sve veći i viši dok su se približavali.

Po nagloj nizbrdici znao je da su došli do garaže, iako je u svojim mislima zaostajao još nekoliko blokova.

Zatim su nekoliko puta skrenuli ulijevo, spustili se tri kata i parkirali na jedno od dva mjesta koja su rezervirali u garaži.

Kad su ušli u dizalo i kad je iAm pritisnuo gumb za osamnaesti kat, aura je nestala iz njegova vidnog polja, iščezla je kao da nije ni postojala.

Smirenje prije oluje.

»Hvala ti što si me odvezao kući«, rekao je. Iskreno. On mrzi kada mu je potrebna tuđa pomoć, ali, jebote, sigurno bi se negdje zabio s autom jer su mu neonska svjetla bljeskala u očima.

»Pretpostavio sam da je tako bolje.«

»Da.«

Nisu razgovarali o posjeti visoke svećenice nakon njezina pojavljivanja, ali dobro su upamtili AnsLaijin pozdrav. Barem je iAm suzbio bijes u sebi kako bi ga dovezao kući.

Trez je osjetio da će se glavobolja pojačati kad je u glavi začuo tihi zvuk koji je podsjećao na pucanj.

Zaječao je kad su se vrata dizala otvorila. »Nije dobro.«

»Zar prije tjedan dana nisi imao napad migrene?«

Upitao se tko će mu još postaviti to pitanje.

iAm je otključao stan, a Trez je ubacio jaknu. Vestu od crnog kašmira svukao je na putu do spavaće sobe i raskopčao crnu košulju od svile...

Ukočio se, a jedina stvar koje se u tom trenutku mogao sjetiti bio je prizor iz filma *Kolo sreće*, kad je Eddie Murphy ušao u svoju sobu, a na njegovom krevetu sjedila je polugola cura koja mu je rekla, »Hej, Billy Ray.«

Ali sada je ugledao curu koja ga uhodi, onu koja ima prijatelja izbacivača i problema s povjerenjem, plavušu koja nije nosila tijesne hlače koje su bile u modi ranih osamdesetih. Ustvari, jebote, ona je bila kao od majke rođena.

Pištolf s prigušivačem koji je ugledao iza svog ramena bio je uperen u nju.

Dakle, iAm je može bez problema ubiti.

»Mislila sam da će ti biti drago što me vidiš«, rekla je cura. Gledala je u njega i u cijev pištolja njegovog brata.

Podigla je ruku da raskuštra kosu, kao da je htjela biti još zavodljivija, ali nije imala sreće ako se ponadala da će ga uzbuditi njihanjem svojih sisa. Lažne sise čvrste kao kamen bile su nepomične kao da su zakucane u zid.

»Kako si ušla?« upitao je Trez.

»Nije ti drago što me vidiš?« Nitko joj se nije obratio, pištolf je bio uperen u nju, pa je napućila usta. »Dobro, sprijateljila sam se sa zaštitarom. Pa što? Ma daj... dobro, popušila sam mu, u redu.«

Otmjeno.

A taj blesavi policajac za unajmljivanje dobit će otkaz.

Trez je stao pored hrpe odjeće koja je ležala uz krevet. »Odjeni se i odlazi.«

Bože, kako je umoran.

»Ma, daj«, cvilila je dok joj je dobacivao njezinu odjeću. »Samo sam te htjela iznenaditi na povratku kući s posla. Mislila sam da ćeš se razveseliti.«

»Pa, nisam se razveselio. Moraš smjesta otići...« Kad je otvorila usta kao da će u tom trenu izgubiti živce, odmahnuo je glavom i ušutkao je. »Da ti nije palo na pamet. Nisam raspoložen, a mom bratu je svejedno hoćeš li sama izaći van ili će te iznijeti u vreći. Odjeni se i odlazi.«

Cura ih je opet promatrala. »Sinoć si bio tako dobar prema meni.«

Trez se trgnuo kad se bol naglo pojačala i tresnula ga u desnu sljepoočnicu. »Draga, reći ću ti potpuno iskreno. Ne znam ni kako se zoveš. Dvaput smo se poševili...«

»Triput...«

»Ne zanima me koliko puta. Ali znam da od večeras na to moraš zaboraviti. Ako još jednom dođeš k meni ili u moj stan, ja ću...« Sjena u njemu htjela je krvožedno nasrnuli, ali on se prisilio da ostane uljudan. »... nazvati policiju. A to ne želiš, zato što si narkomanka koja preprodaje drogu, a kad ti pretresu stan, auto i druge stvarčice, neće pronaći samo nargilu. Strpat će u zatvor i tebe i tog blesavog idiota s kojim spavaš, zbog posjedovanja droge s namjerom raspačavanja, strpat će vas iza jebene brave.«

Cura je samo žmirkala.

»Ne izazivaj me, draga«, rekao je Trez umornim glasom. »Neće ti se svidjeti.«

Možeš bilo što reći o toj maloj, ali kad je imala motivaciju, bila je vrlo brza. Nakon nekoliko sekundi i nekoliko akrobatskih poza kako bi najlonsku tkaninu rastegnula u »bluzu« koja joj je bila dva broja premalena, bila je spremna za odlazak. Prebacila je torbicu preko ramena, a cipele s visokim petama lamatale su neprivezane oko nožnih članaka. Trez nije ništa rekao. Samo je pošao za njom, otvorio vrata... i zalupio ih pred njezinim nosom kad se okrenula da mu nešto kaže.

Zaključao je vrata.

iAm je spremio pištolj. »Moramo zbrisati odavde. Ova lokacija je kompromitirana.«

Njegov brat je u pravu. Ne radi se o tome da je njihovo boravište strogo čuvana tajna, ali stan u Commodoreu uzeli su s pretpostavkom da zaštitar neće biti tako blesav da ženu pusti u nečiji stan bez dopuštenja vlasnika.

Ako se to dogodilo jednom, zašto se ne bi dogodilo i drugi put...

Bol se naglo pojačala, kao da je netko pakleni koncert u njegovoj lubanji pojačao do daske.

»Moram povraćati«, promrmljao je Trez i oteturao. »Pakiramo se čim mi prođe migrena...«

Nije imao pojma što mu je iAm rekao, i je li mu išta rekao.

Sranje.

Šezdeset četrto poglavlje

Qhuinn je stajao ispred ambulante u centru za obuku. Ruke je zavukao u džepove kožnih hlača, čvrsto stiskao zube i mrštio se. Čekanje. Čekanje...

Medicinska sranja su kao i borba, pomislio je. Duže vrijeme ne radiš ništa, a onda odjednom odluka o životu ili smrti.

Od toga možeš potpuno poludjeti.

Pogledao je prema vratima. »Što misliš, koliko će ovo još potrajati?«

Blay je prekrižio svoje duge noge. Prije pola sata sjeo je na pod, ali to je bila njegova jedina prilagodba vremenskoj crvotočini koja ih je usisala.

»Dosad se sigurno stišalo«, rekao je.

»Da. Tijelo ipak ima ograničen broj dijelova.«

Nakon toga, Qhuinn je dobro pogledao drugog mužjaka. Blay je imao crne podočnjake i upale obraze. Bio je bijedi nego inače, lica bijelog kao kreda.

Qhuinn mu je prišao, naslonio se na zid i spuznuo na pod. Sjeo je uz Blaya.

Blay ga je pogledao i nasmiješio se, a onda je opet buljio u svoje čizme.

Qhuinn je ispružio ruku i pomilovao prijatelja po obrazu. Blay ga je pogledao, i Qhuinn je na svoje iznenađenje shvatio da želi mnogo više od seksa. Htio ga je uzeti u krilo i milovati po glavi. Htio je milovati ta snažna ramena, gladiti njegovu kratku crvenu kosu. Htio je da mu netko donese pokrivač kako bi pokrio to snažno tijelo koje je sad klonulo.

Qhuinn se prisilio da pogleda ustranu. Pognuo je glavu.

Bože, osjeća se tako jebeno... zarobljeno. Premda nije bio okovan lancima.

Zagledao se u svoja zapešća. Prste. Da, on je potpuno slobodan. Može raditi što hoće.

Sklopio je oči i naslonio glavu na zid. U mislima je milovao Blaya... ali nije razmišljao o seksu. Samo je osjećao tu snagu ispod kože, kretanje mišića, čvrstinu kostiju.

»Mislim da bi trebao otići Seleni«, rekao mu je.

Blay je izdahnuo kao da mu nešto tišti grudi. »Da. Znam.«

»A da idemo zajedno«, predložio je Qhuinn.

Kad je otvorio oči, vidio je da je Blay okrenuo glavu.

»Mislim, možeš i sam.« Qhuinn je razgibao šake. »Kako tebi paše.«

Sranje. Zbog situacije sa Saxtonom, stvari bi mogle izmaknuti kontroli. Uostalom, hranjenje može biti intimnije od seksa...

»Da«, tiho je rekao Blay. »Poći ću.«

Qhuinnovo srce je brže zakucalo. Pa ipak, ne zato što je htio poševiti tog tipa. Samo je htio...

Podijeliti, vjerojatno je to točna riječ.

Ne, čekaj. Ne radi se samo o tome. Htio je njegovati tog momka.

»Znaš, mislim da ti se nisam ni zahvalio«, promrmljao je Qhuinn. Kad ga je Blay pogledao dječje plavim očima, htio je okrenuti glavu, jedva je podnio njegov pogled. A onda se sjetio da njegov brat leži tu u bolničkom krevetu...

Isuse, toliko je toga držao u sebi iz kojekakvih razloga. A svi su mu se činili opravdanima. Je li to arogantno? Bio je suzdržan jer je mislio da ima sve vrijeme svijeta za razgovor. Da će osoba o kojoj je razmišljao uvijek biti u blizini.

»Na čemu?« upitao je Blay.

»Što si nas dovezao kući. Mene i Luchasa.« Uzdahnuo je. »Što sjediš tu sa mnom cijelu noć. Što si bio kod Payne i nagovorio je da pomogne. Što si bio uz mene na bojištu i na obuci. Pio sa mnom pivo i igrao igrice. Jeo čips i čokoladu. Hvala na odjeći koju sam posudio. Podu na kojem sam spavao kad bih ostao kod tebe. Hvala ti što si mi dopustio da zagrlim tvoju mamu i razgovaram s tvojim tatom. Hvala ti... za deset tisuća stvari koje si učinio za mene.«

A onda se opet sjetio one noći kad je ugledao svog oca kako Luchasu daje zlatni prsten.

»Hvala ti što si nazvao one noći«, tmurno je rekao.

Blay je otvorio oči. »Koje noći?«

Qhuinn se nakašljao. »Kad je Luchas prošao preobrazbu, a moj otac mu je dao... znaš, onaj prsten.« Odmahnuo je glavom. »Otišao sam u svoju sobu i htio nešto učiniti... da, nešto vrlo glupo. Nazvao si me i došao k meni. Sjećaš li se?«

»Sjećam.«

»To nije bio jedini put kad si to učinio.«

Blay je pogledao ustranu, a Qhuinn je točno znao o čemu razmišlja. Da, to nije bila jedina noć kad mu je došlo da se ubije.

»Rekao sam da mi je žao«, rekao je Qhuinn. »Ali mislim da ti se nisam nikad zahvalio. Pa, onda... hvala ti.«

Nije bio ni svjestan da je ispružio ruku i otvorio dlan. Imao je potrebu svečanim dodiranjem obilježiti taj trenutak, sad i na tom mjestu, ispred operacijske sale u kojoj je ležao njegov totalno sjeban brat.

»Eto... hvala ti.«

Nevjerojatno.

Nakon što je praktički s Qhuinnom cijeli život, Blay je mislio da više neće biti iznenađenja. Da taj momak nema skrivenih aduta kojima će ga ostaviti bez teksta.

Pogrešno.

Isuse... u svim razgovorima s Qhuinnom koje je zamišljao, kad je sanjao o tome da mu Qhuinn otvori dušu, kaže one prave riječi, zahvalnost mu nije bila ni na kraj pameti. Ali ovo... toliko je ovo želio čuti, premda toga nije bio svjestan.

A kad je Qhuinn otvorio dlan, slomio mu je srce.

Pogotovo zato što je njegov brat više mrtav nego živ u sobi iza tih vrata.

Blay nije prihvatio ponuđenu ruku.

Ispružio je ruke, obuhvatio lice borca i privukao ga k sebi kako bi ga poljubio.

To je trebalo potrajati samo djelić sekunde, taj poljubac umjesto rukovanja. A kad se htio odmaknuti, Qhuinn ga nije puštao od sebe. Njihova usta opet su bila u poljupcu... i opet... i opet. Dugo su se tako ljubili.

»Nema na čemu«, grubo je rekao Blay. A onda se osmjehnuo. »Lagao bih kad bih rekao da nije bilo ugodno.«

Qhuinn se nasmijao. »Da, znam da si jedva čekao da se skineš.« Uozbiljio se. »Zašto si, dovraga, ostao uz mene?«

Blay je htio nešto izustiti, istina mu je bila navrh jezika...

»Uh. Sranje. Hm... ispričavam se, momci, nisam vas htio ometati.«

Qhuinn se tako brzo odmaknuo da je doslovno povukao Blayevo lice. Zatim je skočio na noge i pogledao V.-a koji je izašao iz sobe. »Nema problema, ništa nije bilo.«

Kad je na V.-ovu licu zamijetio izraz *da-moš'-mislit'*, Qhuinn je pogledao Bratu u oči kao da ga izaziva neka ospori njegove riječi.

Šutjeli su, a Blay je polako ustao. Zavrtjelo mu se u glavi, ali ne zbog toga što se trebao nahraniti.

Nema problema, ništa nije bilo.

Dovraga, on to nije doživio na taj način. Pa ipak, Qhuinn se brzo odmaknuo od njega, prekinuo trenutak, povukao se i isključio.

No dobro, pretjeruje. Loše vrijeme. Loše mjesto. A V. je zadnja osoba pred kojom želiš biti sentimentaln.

Međutim, to je dobro upozorenje. U stresnim situacijama i najkruće osobe postanu blage... zakratko. Tuga, šok, duboka tjeskoba... od toga svi postanu ranjivi i govore stvari koje inače ne bi govorili, jednostavno zato što su previše

potreseni. Ali, neobično ponašanje nije znak korjenitih promjena. Tu se nije radilo o nekakvom vjerskom preobraćenju, nakon kojeg će se sve zauvijek promijeniti.

Qhuinn se brinuo što će biti s njegovim bratom. Pa su sve riječi i emotivne izjave koje je izgovorio sigurno bile uzrokovane isključivo stresom.

Točka.

Ne, tu se ne radi o zaljubljenosti. Zapravo, ne. Ovo nije zauvijek. Jebote, to mora dobro upamtiti.

»... hoće li mu namjestiti kosti?« upitao je Qhuinn.

Blay se pribrao, a V. je zapalio ručno smotanu cigaretu i otpuhnuo dim na drugu stranu. »Prvo ga moramo stabilizirati. Selena će ga opet nahraniti, a onda ćemo otvoriti trbušnu šupljinu i pogledati gdje točno krvari. Nakon što mu utvrdimo stanje? Operirat ćemo ga.«

»Imamo li uopće pojma što mu se dogodilo?«

»Sad mu baš i nije do razgovora.«

»Da. Dobro.«

»Zato nam treba tvoj pristanak. On ne može shvatiti ni rizike ni koristi.«

Qhuinn je zagladio kosu. »Da. Naravno. Učinite sve što morate.«

V. je opet otpuhnuo dim, a miris turskog duhana podsjetio je Blaya koliko je sati, minuta i sekundi prošlo otkad je zadnji put zapalio cigaretu.

»Jane, Manny, Ehlena i ja brinemo o njemu. Nećemo dopustiti da mu se išta dogodi, u redu?« Lupnuo je Qhuinna po ramenu. »On će se izvući. Ili ćemo nas četvero krepiti dok ga budemo spašavali.«

Qhuinn se tiho zahvalio.

A onda je V. pogledao Blaya, pa opet Qhuinna, i nakašljao se.

Da, Brat je grozničavo razmišljao. Super.

»A vas dvojica ostanite tu. Čim nešto saznam, znat ćete to. Dakle... tako.«

Brat je visoko izvio obrve, a tetovaža na njegovoj sljepoočnici izobličila se kad je čizmom zgnječio cigaretu iz koje je povukao samo dva dima.

»Vidimo se ubrzo«, rekao je i vratio se u sobu.

Kad je Brat otišao, Qhuinn se ushodao naokolo. Zurio je u betonski pod, a oružje koje je zaboravio odložiti blistalo se na fluorescentnom svjetlu.

»Moram zapaliti cigaretu«, rekao je Blay. »Odmah se vraćam.«

»Možeš tu pušiti«, rekao je Qhuinn. »Vrata su zapečaćena.«

»Potrebno mi je malo svježeg zraka. Neću se zadržati.«

»U redu.«

Blay je žurno izašao van. Hodao je prema vratima na drugom kraju hodnika koja su vodila u garažu. Kad je došao do njih, naglo ih je otvorio i duboko udahnuo.

Svjež zrak, nemoj me zajebavati. Nos mu je bio pun suhog zraka koji je vonjao po zemlji i betonu.

Bar je svježije.

Sranje.

Cigarete je ostavio u jebenoj jakni, na podu ispred operacijske sale.

Opsovao je i nervozno hodao naokolo. Došlo mu je da nešto udari... ali onda bi trebao objašnjavati kako je ozlijedio šaku.

Jebote, V. ih je dobro vidio, a to mu je bilo previše.

Ugurao je šake u džepove kožnih hlača i namrštio se kad je u desnom džepu nešto napipao.

Saxtonov upaljač... njegov rođendanski poklon.

Izvadio ga je i držao na dlanu, pa se sjetio svega što je izrečeno u hodniku.

Nekad bi uzeo te riječi i stavio ih na počasno mjesto u svojim mislima i svom srcu, štovao ih i pamtio do kraja svog života.

Nekad bi trenuci u onoj kolibi i maloprije na onom hladnom, tvrdom podu bili dovoljni da uklone sve sukobe, svu muku i bol, sve bi to nestalo kako bi s Qhuinnom mogao biti kao da mu je prvi put.

Novi početak.

I sve je oprošteno, sve loše zaboravljeno.

Ali više nije tako.

Bože, sigurno je premlad da bude tako star, ali u životu se iskustvo ne mjeri kao na kalendaru. Stoji ovdje sam i osjeća se užasno star: nikad više onaj apsolutno, totalno, potpuno neiskusani, optimističan i naivan mladać.

Koji vjeruje da se čuda dešavaju.

Sva sreća da se V. pojavio u pravi čas.

U suprotnom, izgovorio bi dvije male riječi. A onda bi bio zauvijek osuđen na nešto što nije mogao ni zamisliti.

Pogrešno vrijeme. Pogrešno mjesto.

Za te stvari.

Zauvijek.

Šezdeset peto poglavlje

Am je nervozno hodao po stanu, a pištolj mu je bio pri ruci za svaki slučaj. Iako nije bilo šanse za drugu rundu s nekom golom glupačom koja je upala u dom koji dijeli sa svojim bratom.

Prokletstvo, treba mu crveni dim. Da se malo opusti.

Inače, u tom času? Iz njega bi vrlo lako moglo provaliti nasilje.

Pomislio je da je dobra vijest da nema metu i da se samo zbog toga može kontrolirati: migrena je rasturila njegovog brata. A ona potrošena jadnica koju su najurili iz stana? Nju su već izmučili na toliko načina da ih nije moguće izbrojiti. Dakle, zaštitar je najbolji kandidat... ali taj seronja je otišao prije jedan sat. iAm sigurno neće ostaviti Treza kad je najranjiviji samo zato da nauči tog imbecila pameti...

Začuo je prigušeni zvuk u cijevima vodoinstalacije.

Povlačenje vode u Trezovoj kupaonici. Još jednom.

Tiho psovanje, a onda je krevet zaškripio kad se Trez bacio na njega.

Nesretnik.

iAm je stao ispred velikog prozora koji gleda na rijeku te se zabaljio prema drugoj strani Caldwellla. A kamo bi se uopće mogli preseliti? Kratak popis. Dovraga, jedna od najvećih prednosti Commodorea bila je sigurnost. Nisu morali ni alarm uključiti.

A to je bila pogreška.

Ono što trebaju jest sigurno mjesto. Zaštićeno i neosvojivo.

Pogotovo ako njegov brat opet bude dovodio cure za jednu noć, a AnsLai nastavi sa svojim »diplomatskim« posjetima.

iAm je opet nervozno hodao naokolo. Nije moguće ignorirati činjenicu da je njegovom bratu sve lošije. Te Trezove seksualne navike traju već godinama... a iAm se morao pomiriti s time da se radi o zdravom muškom nagonu za parenje.

Kako onda on nema tu potrebu?

Pa ipak, njegov brat je pojebao dovoljno žena za obojicu. Međutim, zadnjih mjeseci postalo mu je jasno da je to preraslo u svojevrsnu ovisnost... a započela je i prije nego što se visoka svećenica počela pojavljivati. A sad kad je izbio problem s AnsLai? Zbog makinacija s'Hisbi njegov brat će biti pod još većim stresom, pa će se morati još više ševiti.

Sranje. iAm se osjećao kao da stoji pred rampom za prijelaz pruge, računa brzinu lokomotive i odmjerava udaljenost automobila... i shvaća da je nesreća

neizbježna. Ta metafora je sasvim prikladna kad je riječ o bespomoćnosti koju osjeća, zato što ne može zaustaviti ni jednu ni drugu silu: on nije ni za volanom ni za upravljačem lokomotive. Mogao je samo sjediti i gledati.

Ili će najvjerojatnije urlati pored ceste.

Kamo *dovraga* mogu poći...

Namrštio se i podigao glavu, pogledao u zid i zatim gore u strop.

A onda je uzeo svoj mobitel i nazvao.

Kad je prekinuo vezu, otišao je u sobu svog brata. Odškrinuo je vrata i rekao u gustu, mračnu tišinu: »Idem malo van. Odmah se vraćam.«

Trezovo ječanje moglo je značiti, »Super«, ili »O, Bože, ne tako glasno«, ili »Zabavi se, da mogu povraćati na miru«.

iAm je brzo hodao od stana do dizala.

U dizalu je pritisnuo gumb sa slovom »P« za *Penthouse*.

Imao je samo dvije mogućnosti: ili prema stanu Brata Vishousa, ili kod svojeg starog prijatelja.

Prišao je vratima Rehvengeova stana i pozvonio.

Kad mu je *simpat* otvorio, ugledao je dobrog starog Rehva: irokezica, ljubičaste oči, zaogrnut u krzno. Opasan i pomalo zao.

»Hej, čovječe, kako je«, rekao mu je tip kad su se zagrlili i potapšali po ramenima. »Uđi.«

Ništa se nije promijenilo u više od godinu dana otkad je zadnji put bio ovdje, i nekako mu je laknulo.

Rehvenge je sjeo na kožnu sofuu. Pored sebe je stavio štap te prekrizio noge. »Što trebaš?«

iAm je smišljao što će mu reći, a Rehv je opsovao. »Čovječe, znam da nisi došao iz kurtoazije, ali nisam mislio da si u tako sjebanom stanju.«

Uh, da, žderač grijeha htio je reći da se od njega ništa ne može sakriti.

Ipak, nije mogao tek tako govoriti o tome. »Nisam siguran jesi li upoznat s onim što se događa s Trezom?«

Rehv se namrštio i prijeteći ga pogledao. »Mislio sam da *Željezna maska*, dobro posluje. Vi dečki ste u nevolji? Imam dovoljno novca ako vam treba...«

»Posao sjajno ide. Imamo više novca nego što možemo potrošiti. Radi se o aktivnostima mog brata u slobodno vrijeme.«

»Ne radi se o drogi, zar ne«, mračno je rekao Rehv.

»O ženama.«

Rehv se nasmijao i odmahnuo rukom kojom drži bodež. »Jebote, ako se radi samo o tome...«

»On je potpuno izvan kontrole, a jedna od njih se kao čarolijom stvorila večeras u njegovom krevetu. Došli smo doma, a ona je već bila tamo.«

Rehv se opet namrštitio. »U vašem stanu? Kako je, kvragu, ušla u stan?«

»Valjda ju je pustio zaštitar.« iAm je hodao po moderno uređenoj sobi i pomislio da je pogled s ove visine spektakularan. »Trez godinama jebe sve što hoda, ali u zadnje vrijeme je strašno neoprezan. Pojebe ih nekoliko puta i ne razmišlja o posljedicama, a poslije se ničeg ne sjeća.«

»Koji je njemu kurac?«

iAm se okrenuo i pogledao mješanca koji mu je bio poput najbližeg roda. Ustvari, njemu je više vjerovao nego devedeset pet posto svojih srodnika po krvi.

»Trez je spreman za parenje.«

Zašutjeli su. »Sto si rekao?«

iAm je kimnuo glavom. »On je za parenje.«

Rehv je ustao sa sofe. »Otkada?«

»Od rođenja.«

»Ups.« Rehv je tiho zazviždao. »Dakle, radi se o onoj s'Hisbinoj stvari.«

»Obećali su mu kraljičinu prvu kći.«

Rehv je zašutio, a onda je odmahnuo glavom. »Dakle, on će biti kralj, zar ne?«

»Točno. Iako je naše društvo matrijarhalno, što nije za zanemariti.«

»Zamisli nas«, mrmljao je mužjak. »On, ja i Wrath. Kakva trojka.«

»Pa, kod s'Hisba je drugačije, naravno. Kraljica je iznad svih nas.«

»Pa što on još radi ovdje? S nama Ne-upućenima?«

»On ne želi imati posla sa s'Hisbama.«

»Može li birati?«

»Ne može.« iAm je pogledao šank u uglu. »Mogu li uzeti piće?«

»Zajebavaš me? Zasukli biste me da sam na vašem mjestu.«

iAm je došao do šanka, i nakon kraćeg premišljanja uzeo bocu koja je oko grlića ima malu ogrlicu s natpisom *Bourbon*. Natočio si je, a kad je otpio iz čaše od brušenog kristala, uživao je u snažnom okusu u ustima. »Fino.«

»Zbirka *Packer's Heritage*, ograničena količina. Najbolje.«

»Nisam znao da voliš popiti.«

»To nije razlog da ne znaš što služiš svojim gostima.«

»Ah.«

»Pa, što ti je činiti?«

iAm je zabacio glavu i iskapio piće. »Treba nam sigurno mjesto za stanovanje i to ne samo zbog žena. Prošli tjedan posjetila nas je visoka svećenica... Oni ga traže... a što ako ga pronađu? Bojim se da bi mogao ubiti predstavnika s'Hisbi, a onda smo u pravim govornima.«

»Misliš da će on to stvarno učiniti?«

»Da, hoće.« iAm je opet natočio piće. »On tamo ne želi ni za živu glavu, a meni treba vremena da skužim kako razriješiti spor prije nego što bude katastrofalnih posljedica.«

»Možete se useliti u moju kuću gore na sjeveru?«

iAm je iskapio drugu čašu burbona. »Ne.« pogledao ga je u oči. »Htio bih da se uselimo na posjed Bratstva.«

Rehv je dugo psovao ispod glasa, a iAm si je natočio treće piće. »To je za nas najsigurnije mjesto.«

Xcor je bio umrljan krvlju *degrada* i znojao kad se vratio u svoj novi brlog. Njegovi nitkovi ostali su u gradu, bore se s neprijateljem, ali on je morao potražiti sklonište.

Prokleta posjekotina na nadlaktici.

Kuća koju je Throe za njih pronašao bila je u pristojnom kvartu s pristojnim kućama, koje su imale velike garaže i ljuljačke u dvorištu. Još jedna prednost je da se nalazila na kraju slijepe ulice. S jedne strane bila je prazna parcela, a s druge pročišćivač otpadnih voda Caldwellia.

Tu stanuju odnedavna i dobili su ponudu da kupe kuću.

Kad se dematerijalizirao iza prozora dnevnog boravka s teškim zastorima, podrugljivo je pogledao udobnu kutnu sofuu s jastucima koji su se doimali kao masni uštipci, a boja ga je podsjećala na goveđi gulaš.

Iako je volio umjerenu temperaturu, nervirala ga je činjenica da je kuća bila »namještena«. Međutim, bojao se da samo njemu to smeta: zadnjih dana često bi zatekao svoje vojnike kako se izležavaju na tom prokletom komadu namještaja, zabačene glave i udobno ispruženih nogu.

Što im još treba? Dekice?

Dok se šuljao po uskom stubištu, nedostajao mu je stari, mračni zamak koji su još uvijek posjedovali u Staroj Zemlji. Čeznuo je za tim neosvojivim, ukletim imanjem s opkopom i visokim zidinama i nedostajala zabava kad bi strašili mještane i bili im živi dokaz da je mit istinit.

Dobra stara vremena, kako to kažu u Novom svijetu.

Na drugom katu, nije htio ni pogledati spavaće sobe. Ružičasta boja u prvoj sobi pekla ga je za oči, a i zelenkasta boja morske pjene u drugoj bila je napad na čula. Nije mu laknulo ni kad je ušao u najveću spavaću sobu. Tapete s cvjetnim uzrokom na svim zidovima, posvuda. Čak i na krevetu, prozorima i na fotelji u kutu.

Gazio je svojim vojničkim čizmama po debelom sagu, a kad je krenuo prema kupaonici, za sobom je ostavio tragove kao masnice.

Zaboga, nije bio siguran koja je to boja.

Malina?

Stresao se, htio je ugasiti svjetlo iznad umivaonika, ali ružičasti zastori bili su navučeni, svjetlost s ulice bila je potpuno prigušena, a on mora vidjeti što radi...

Uh, predraga Sudbo.

Zaboravio je na čipku na sjenilima.

Pa, u svakom drugom ambijentu crvenkasto svjetlo sugeriralo bi nekakvu senzualnost. Ali ne u ovoj vrlo pristojnoj zemlji. Ovdje, kao da su na zidu bile zalijepljene gume za žvakanje.

Gotovo se zagrcnuo od svog tog estrogena.

Refleksno se htio obraniti, pa je iz obje nametljive svjetiljke izvadio žarulje i stavio ih ispod umivaonika. Od svjetlosti su ga zaboljele oči, ali mogao je ili psovati ili nemoćno kršiti ruke. Kao i uvijek, izabrao je prvo.

Prvo je izvukao kosu i stavio je na radnu plohu između dva umivaonika. Zatim je skinuo utoke, svukao kaput i odložio bodeže i pištolje. Njegova potkošulja bila je umrljana nakon dugih noćnih borbi, ali on je redovito pere... poslužiti će mu opet. Uostalom, odjeća je samo njegova druga koža.

Ona ne služi za uljepšavanje, pogotovo ne njegova.

Pogledao je u zrcalo i promrmljao kad je ugledao svoj lik.

Ubojica vampira s kojim se borio prsa o prsa bio je opako dobar s nožem, iskustvo koje je zacijelo stekao na ulici u bivšem životu. Bilo je veliko zadovoljstvo boriti se s nekim tko je iznimno vješt... on je pobijedio, naravno, ali borba je bila teška, i sa sobom je ponio ljupki suvenir: posjekotinu po ruci i preko cijelih leđa. Zajebano. Ali, nije ga to zabrinjavalo. Na radnoj plohi bile su razne stvarčice koje su njegovoj četi nitkova katkad bile potrebne: bočica alkohola za dezinfekciju, upaljač, nekoliko šivaćih igli, kolut crnog najlon konca za pecanje.

Xcor se namrštiio dok je svlačio košulju. Rukav košulje koji je bio razrezan zalijepio se za otvorenu ranu. Stegnuo je zube, umirio se, a bol se tako pojačala da mu se želudac zgrčio kao šaka.

Duboko je udahnuo i pričekao da bol mine, a onda je uzeo alkohol. Odvrnuo je bijeli čep, sagnuo se nad umivaonikom, pripremio i...

Zvuk koji je ispustio iz čvrsto zatvorenih usta bio je napola režanje, a napola jecanje. Pred očima mu se zamutilo, pa je sklopio oči, naslonio se na umivaonik i duboko udahnuo. Sinusi su ga zapekli od oštrog vonja, ali ipak nije zatvorio bočicu: njegova fina motorika očito ne funkcionira.

Hodao je kako bi razbistrio glavu, potom se vratio u spavaću sobu kako bi svom tijelu omogućio malo predaha. Bol nije minula, kao da ga je pas ugrizao za ruku i želi ga živog požderati, pa je nekoliko puta opsovao.

Zatim je otišao u prizemlje po nešto žestoko.

Nikad nije bio previše od pića, ali sad je pregledao torbu s bocama koje je Zyper ponio sa sobom iz skladišta. Taj dečko voli popiti tu i tamo, i iako to nije odobravao, Xcor je odavno naučio da agresivnim i nemirnim borcima moraš omogućiti da si daju oduška.

A večeras, bio mu je zahvalan.

Viski? Džin? Votka?

Nije bitno.

Nasumce je uzeo bocu, otvorio je i zabacio glavu. Žedno je pio premda ga je grlo užasno peklo, i nastavio piti kad je pošao na kat. Čekao je da ga piće omami i opet potegnuo iz boce.

Nije znao koliko je vremena prošlo, ali naposljetku je opet bio u blistavo osvijetljenoj kupaonici u kojoj je kroz ušicu igle provlačio crni konac. Kad je pogledao u široko pravokutno zrcalo iznad umivaonika, bio je zahvalan da je oštrica tog *degrada* rasjekla njegovu lijevu nadlakticu. Dakle, kao dešnjak on to može sam obaviti. A da je ranjen u drugu ruku? Onda bi morao potražiti pomoć.

Cuga mu je pomogla, pa se nije ni trznuo kad je probušio kožu i pomažući se zubima svezao čvor.

Zaista, alkohol je baš neobična supstanca, pomislio je dok je zašivao ranu. Obuzela ga je otupjelost te se osjećao kao da je uronjen u toplu vodu, tijelo mu se opušta, bol još uvijek nije minula, ali agonija je splasnula.

Polako. Precizno. Ujednačeno.

Kad je došao do ramena, svezao je drugi čvor, a onda je oslobodio iglu i pospremio pribor.

Svukao je uske kože hlače, šutnuo vojničke čizme i stao ispod tuša.

Sad je zaječao od olakšanja: kad je topla voda oplahnula njegova bolna ramena, ukočena leđa i stegnute mišiće na bedrima, preplavio ga je jednako snažan osjećaj prepuštanja.

Konačno je sebi dopustio da se preda, valjda zato što je bio pijan.

Naslonio se na pločice, a voda mu je prskala po licu, blago, kao kiša, a zatim je tekla po njegovu tijelu, po prsima i čvrstom trbuhu, po bokovima i spolovilu...

Odjednom je ugledao svoju Odabranicu kako se nagnula nad njim, njezine zelene oči blistale su na mjesecini, a stabla iznad njih bila su njihovo sklonište.

Hranila ga je. Stavila je svoje tanko, blijedo zapešće na njegova usta, a on je ispijao u pravilnim gutljajima.

U alkoholnom bunilu, obuzela ga je seksualna potreba, i njegovo se tijelo prepustilo.

Ukrutio mu se.

Otvorio je oči, premda nije ni primijetio da ih je sklopio i pogledao dolje. Snažnu svjetlost iznad umivaonika prigušio je neproziran zastor tuš kabine, a ipak je mogao sve vidjeti.

Poželio je da bude u potpunom mraku... nije bio sretan što se uzbudio, kad je vidio svoje spolovilo kako ponosno strši iz njegova tijela.

Kurvama je plaćao da zadovolje njegove nagone, a svoju jedinu Odabranicu mogao je zamisliti samo kako ga odbija, vrišti i bježi od njega...

Iako ga je sve to deprimiralo, erekcija je bila još jača. Pomisli kako je njegovo tijelo vrlo tužan instrument, tako patetično u svojoj žudnji... nije ni svjesno da ga nitko ne želi.

A pogotovo ona za kojom žudi.

Okrenuo se, zabacio glavu i provukao prste kroz kosu. Mora prestati razmišljati i oprati se. Uzeo je sapun koji je stajao na polici ugrađenoj u pločice i žustro nasapunao tijelo i kosu...

Ali erekcija nikako da splasne.

Pomoći će mu hladan zrak.

Stao je na prostirku ispred tuš kabine koja je također bila užasne, tamnoružičaste boje te se obrisao ručnikom.

Još uvijek je bio uzbuđen.

Pogledao je svoju borbenu odjeću i shvatio da mu se gadi. Gruba. Hrapava. Prljava.

Možda je ženskasto okruženje počelo djelovati na njega.

Xcor je naposljetku nag legao na veliki krevet.

Žudio je za olakšanjem.

Pogledao je sat na noćnom ormariću te je shvatio da će borci svaki čas ispuniti kuću.

Treba se požuriti.

Zavukao je ruku ispod pokrivača i čvrsto stegnuo...

Xcor je sklopio oči i zaječao. Prsa mu se zgrčila od topline i potrebe koja je nadirala iz donjeg dijela njegova tijela. Zagnjurio je lice u jastuk... trebalo bi biti obratno, pomislio je... i počeo pumpati.

Fantastično. Pogotovo na vrhu, jer je njegov glavić žudio za pozornošću koju je dobivao sa svakim pokretom. Brže. Jače.

A cijelo vrijeme zamišljao je svoju Odabranicu.

Iskreno, njezin lik više ga je uzбудio nego ono što je radio tamo dolje. Zadovoljstvo je bilo sve intenzivnije, i prvi put je shvatio zašto njegovi vojnici to često rade. Taaako dobro. Jako, jako dobro...

Uh, njegova ženka je predivna. Tako lijepa da bez obzira na to što si je radio, pred sobom je vidio samo njezin lik. Jasno do bola vidio je njezinu plavu kosu, crvene usne i vitki vrat... čitavo njezino vitko, elegantno tijelo koje je snježnobijela halja istodobno skrivala i otkrivala.

Kako bi bilo da to stvorenje želi samo tebe? Da te nosi u svom posvećenom tijelu kao časnog mužjaka...

U tom trenutku, spoznaja da je ona trudna pokosila ga je. Prekasno je za sve. Srce mu se stegnulo, a u grudima je osjetio bol zbog spoznaje da je ona izabrala drugog, ali njegovo tijelo ipak se predalo užitku, pa je ishod bio neminovan...

Viknuo je kad je orgazam potresao njegovo tijelo... i zahvalio se Sudbi na jastuku koji je prigušio njegovu predaju: u tom trenutku u prizemlju čuo je svoje vojnike kako hodaju po kući. Lupanje i škripu vojnih čizama prepoznavao je nepogrešivo.

Posljedice njegova olakšanja bile su mnogobrojne. Ležao je na ranjenom ramenu, svršio je po svojoj šaci, trbuhu i plahtama, nestale su ljupke slike iz njegove glave, i suočio se s neumoljivom stvarnošću.

Osjetio je žestoku bol kao da se rana otvorila.

Ali bar nitko o tome neće ništa znati.

Uostalom, on je prije svega vojnik.

Šezdeset šesto poglavlje

Da, naravno da ga možeš vidjeti. Omamljen je, ali je pri svijesti.« Doktorica Jane se nasmiješila Qhuinnu, a on je podigao kožne hlače koje su mu spale na bokove i uvukao rub pripijene potkošulje. Međutim, nije htio zagladiti kosu te se prisilio da drži ruke uz tijelo, iako su ga dlanovi svrbjeli da popravi frizuru.

»Hoće li s njim biti sve u redu?«

Liječnica je kimnula glavom i skinula kiruršku masku koja joj je visila oko vrata. »Uklonili smo ono što vampiri imaju umjesto ljudske slezene i zaustavili unutrašnje krvarenje. Pažljivo smo pregledali sve organe i čitavo tijelo. Koliko smo shvatili, u bačvi za naftu bio je u nekakvom stanju obamrlosti, a krv Omega očuvala ga je u ovom stanju usprkos mnogim ozljedama. Da je tamo ostao, potpuno sam sigurna da bi umro.«

Kletva koja se pretvorila u čudo, pomislio je Qhuinn.

»Nije zaražen?«

Jane je slegnula ramenima. »Njegova krv je crvena, a nitko nije osjetio ni tračka Omega u njemu...«

»Dobro. U redu.« Qhuinn je pogledao prema vratima.

Vrijeme je da se krene, pomislio je. Idemo...

Pogledao je Blaya. Operacija je trajala četiri sata, a on je cijelo to vrijeme hodao po hodniku i katkad izlazio van na parkiralište da popuši cigaretu. Ali, uvijek bi se vratio.

Jebote, doima se tako smrknuto.

Smrknut je otkad je V. izašao i zatekao ih... ah.

Isuse, banuo je u najgore vrijeme.

»Hajdemo sad«, rekao je.

Ali u operacijsku salu ušao je tek kad je Blay kimnuo glavom.

Otvorio je vrata, a onda ga je zapahnuo antiseptički vonj koji ga uvijek podsjeća na rane zadobivene u borbi. A zatim je začuo prigušen, jednoličan zvuk pored kreveta i ugledao Ehlenu kako tipka na kompjuteru.

»Ostavit ću vas nasamo«, ljubazno je rekla i ustala.

»Hvala«, tiho je rekao.

Kad je za sobom zatvorila vrata, Qhuinn je opet popravio košulju iako to nije bilo potrebno. »Luchas?«

Pričekao je da njegov brat reagira i pogledao naokolo. Uklonjeni su svi tragovi operacije, okrvavljena gaza, rabljeni instrumenti, plastične cjevčice... ostalo je samo mirno tijelo ispod bijelih plahti i puna crvena vreća s medicinskim otpadom.

»Luchas?«

Qhuinn mu je prišao i pogledao ga. Čovječe, on nikad nije imao problema s krvnim tlakom, ali kad je pogledao upalo lice svog brata, zavrtjelo mu se u glavi, pa je u navali vrtoglavice shvatio kako bi mogao tresnuti na pod.

Luchas je treptao i otvorio oči.

Sive oči. Još uvijek su oba njegova oka sive boje.

Qhuinn je privukao stolicu na kotačićima. Sjeo je, ali nije znao kamo da stavi svoje ruke, svoje šake... što da mu kaže.

Mislio je da nikad više neće vidjeti člana svoje obitelji. A njega su iz kuće izbacili davno prije napada.

»Kako si?« Blesavo pitanje.

»On me je... držao...«

Qhuinn se primaknuo, ali dovruga, taj slabašan, hrapav glas bio je gotovo nečujan. »Kako?«

»On me je... držao... na životu...«

»Tko?«

»... zbog tebe.«

»O kome govoriš?« Omega se sigurno nije htio osvetiti...

»Lash...«

Kad je čuo to ime, Qhuinn je iskesio očnjake. Taj njihov usrani rođak... naposljetku se pokazalo da im uopće nije krvni srodnik nego ubačeni sin Omega. Kao dijete, taj kurvin sin bio je nepodnošljivo nadmen. Kao pripravnik na obuci, Johnu Matthewu je zagorčao život. A nakon toga?

Njegov pravi otac srdačno ga je dočekao kad se vratio, a nakon toga, sve je razoreno. Lash je osobno predvodio napad. Nakon što se Degradacijsko društvo stoljećima borilo da lovi u vampirskim enklavama, taj gad je točno znao kamo treba poslati ubojice vampira... a zbog toga što je bio usvojeni sin pripadnika *glimere*, desetkovao je višu klasu.

Ali, očito su se Tatica i njegov zlatni dečko posvađali.

Sranje, pomisao da je Lash mučio njegovog brata? Došlo mu je da ga još jednom ubije.

Luchas je zaječao i duboko udahnuo, a Qhuinn je podigao ruku... i potapšao ga po ramenu ili onome što je ostalo od njega. A zatim se zaustavio. »Slušaj, ne moraš govoriti.«

Pogledale su ga zakrvavljene sive oči. »Držao me je na životu... zbog onoga što sam učinio... tebi...«

Njegov brat koji je ležao na bolničkom krevetu se rasplakao, suze su mu tekle niz obraze, a kajanje se miješalo s golemom tjelesnom boli i lijekovima koje su mu dali.

A Qhuinn je grozničavo razmišljao da taj tip u normalnim okolnostima nikad ne bi poklekao pred svojim osjećajima. Oni nisu bili na taj način odgojeni. Doličnost je uvijek jača od emocija.

Uvijek.

»Straža časti...« Luchas se rasplakao. »Qhuinne... oprost... žao mi je...«

Njega, ne smijemo ubiti!

Qhuinn je žmirnuo i opet se sjetio onih batina pored puta, kad su ga mužjaci u crnoj odjeći okružili i mlatili, a on je pokušao zaštititi glavu i muda. A onda je na vratima Fadea sreo svoju kći.

Čudno je kako se sve vraća na početak. I kako nakon nekih tragedija dolaze dobre stvari.

Qhuinn je tada dotaknuo svog brata, šaku kojom drži bodež stavio je na njegovo mršavo rame. »Ššš... sve je u redu. Nema problema, sve je u redu...«

Nije bio siguran je li to istina, ali što je mogao reći tom tipu koji se rasplakao?

»Htio me je... preobratiti...« Luchas je duboko udahnuo. »Doveo me je... natrag. Osvijestio sam se u šumi, njegovi momci su me tukli... mučili... uronili u onu... krv. Čekao sam da se vrate, ali nisu se vratili.«

»Ovdje si siguran.« Jedino se toga mogao sjetiti. »Ne brini se, nitko ti se neće približiti.«

»Gdje... sam...«

»U centru za obuku Bratstva.«

Razrogačio je oči. »Zaista?«

»Da.«

»Dobro...« Luchas je iskrivio lice u bolnu grimasu, a njegovo nekad naočito lice bilo je doista izmrcvareno. »Što je s *mamen*. Tatom. Solange?«

Qhuinn je samo kimao glavom.

A onda je slabašan glas neočekivano postao jači. »Jeste li sigurni da su mrtvi? Jeste li potpuno sigurni u to?«

Kao da je očajnički želio biti siguran da su izbjegli patnju koju je on prolazio.

»Da, sigurni smo.«

Luchas je uzdahnuo i sklopio oči.

Sranje. Qhuinnu nije bilo drago što mu je lagao, ali bez obzira na činjenicu da su strojevi pored kreveta pokazivali da je stanje njegova brata stabilno, ako mu se stanje pogorša, on ne želi biti odgovoran za Luchasovu smrt. Nakon onoga što su njemu učinili, nitko ne može biti siguran što se dogodilo s drugima.

Šutjeli su, a Qhuinn je gledao u šaku svog brata. Ostavili su mu pečatnjak na ruci, možda zbog natečenog zgloba, jer bi mu u protivnom morali odrezati prst.

Na grbu koji je urezan na zlatnom prstenu bili su sveti simboli kojima jedino Obitelji utemeljitelja smiju označiti svoje potomstvo. Jebote, bilo je suludo i potpuno neumjesno željeti tu prokletu stvar. Nakon svega što se dogodilo, trebao je osjećati jedino gađenje.

Pa ipak, možda je to bila samo refleksna reakcija, odjek mnogih godina uzaludnog nadanja da će i on dobiti taj prsten.

»Qhuinne?«

»Da?«

»Oprosti...«

Qhuinn je odmahnuo glavom, iako je Luchas sklopio oči. »Ne brini se. Na sigurnom si. Vratio si se. I sve će biti u redu.«

Prsa njegovog brata su se podigla i spustila kao da mu je laknulo, a Qhuinn je protrljao lice. Naposljetku, nije se dobro osjećao. Ni zbog stanja svog brata, ni zbog njegovog povratka.

Ne radi se o tome da je htio njegovu smrt. Mučenje. Da zauvijek hibernira u onoj bačvi.

Ali on je sav taj obiteljski život ostavio iza sebe. Zaboravio ga je i potisnuo duboko u svom sjećanju. Zauvijek pospremio i nikad ga više nije htio oživjeti.

Ali, što je mogao?

Život je prepun iznenađenja.

Nevolja je u tome da ga ta iznenađenja ipak naposljetku tresnu u muda.

Blay je poskočio kad je začuo tihi zvižduk: »Hej, ti.«

John Matthew je podigao ruku da ga pozdravi. *Kako je?*

Blay je slegnuo ramenima i pomislio da ne bi bilo loše da ustane s poda. Guzica mu je utrнула, dakle trebao bi opet prošetati.

Nevoljko je ustao i protegnuo se. »Vjerojatno je sve u redu. Luchas se nakon operacije probudio i sada je Qhuinn s njim.«

Uh. Jebote.

Blay je hodao naokolo, a John se naslonio na zid. Nosio je trenirku, kosa mu je bila mokra... na vratu je imao trag od ugriza.

Blay je okrenuo glavu, otvorio usta da nešto kaže, ali ponestalo mu je riječi.

Krajičkom oka zamijetio je Johnov znak, *Pa, kako je Saxton?*

»Ah, pa dobro je... otišao je na kraći odmor.«

On je naporno radio.

»Da, baš tako.« Nije htio razgovarati o tome, ali čudno mu je da nešto taji od Johna. Osim Qhuinna, taj tip je njegov najbolji prijatelj... premda su se prošle godine udaljili jedan od drugog. »Brzo će se vratiti.«

Sigurno ti nedostaje. John je okrenuo glavu, kao da je svjestan da je nametljiv.

Shvatljivo. Blay bi uvijek prekidao razgovor o svojim vezama i mijenjao temu.

»Da.«

A kako se Qhuinn drži? Ne želim biti nametljiv, ali...

Blay je samo slegnuo ramenima. »Unutra je već neko vrijeme. Pretpostavljam da je to dobar znak.«

Ali Luchas će se izvući?

»Vidjet ćemo, ali bar su ga pokrpali.« Blay je izvadio cigaretu, pripalio je i polako ispuhnuo dim. Nakon nelagodne šutnje, rekao je: »Slušaj, oprost mi ako sam neugodan.«

Zapravo, taj trag ugriza podsjetio ga je na to što će se i njemu dogoditi, a on nije htio da to bude tako napadno.

U glavi je začuo Qhuinnov glas: *Mogli bismo poći zajedno.*

Na što je, dovraga, pristao?

Ti si pod stresom, pokazao je John i pogledao prema vratima. *Svi smo pod stresom. Sve je... tako jebeno stresno.*

Blay se namrštio kad je osjetio promjenu u njegovu raspoloženju. »Hej, jesi li dobro?«

John je šutio, a onda je uzdahnuo. *Sinoć se nešto vrlo čudno dogodilo. Wrath me je pozvao u svoj ured i rekao mi da Qhuinn više nije moj ahstrux nohtrum. Hoću reći, to je u redu, baš super, ustvari, sad je mnogo toga jednostavnije. Ali Qhuinn mi nije ništa rekao, pa ne znam trebam li ja nešto reći njemu? Isto tako ne znam je li to moguće. Hoću reći, zar je jednostavno odustao? Radi li se o onom s Laylom? Mislio sam da se neće pariti.*

Blay je opsovao ispod glasa i ispuhao dim koji se izvijao iznad njegove glave. »Nemam pojma.«

Sranje, trebao se sjetiti te stvari s parenjem, a možda je zbog toga Qhuinn bijesno skočio na noge kad se V. pojavio.

Mogu li se Qhuinn i Layla sada zaručiti, kad je s trudnoćom sve u redu...

Vrata se otvoriše i Qhuinn je izašao u hodnik. Doimao se kao da su ga tukli po glavi. »Hej, Johne, kako je?«

Potapšali su se po ramenima, Qhuinn je pogledao Blaya, a onda se opet tapšao s Johnom.

John je nakon toga otišao, a on i Qhuinn ostali su sami.

»Jesi li dobro?« upitao je Qhuinn.

Kao da je to sada najvažnije pitanje.

»Ustvari, to sam tebe htio pitati. Kako je Luchas?« Blay se ironično osmjehnuo te je đonom čizme zgnječio cigaretu.

Prije nego što je Qhuinn odgovorio, iz ureda je izašla Selena, kao da su je upravo pozvali iz palače. Odabranica je graciozno hodala prema njima, ali bez konkretne namjere, a oko nje je lepršala njezina tradicionalna bijela halja.

»Pozdravljam vas, gospodo«, rekla je kad im je pristupila. »Doktorica Jane rekla mi je da me trebate?«

Blay je uzdahnuo, a došlo mu je da tresne samog sebe. To je bilo zadnje što je...

»Da, obojici«, rekao je Qhuinn.

Blay se stresao i sklopio oči. Pomisao da promatra Qhuinna kako se hrani bila je poput droge u njegovom krvotoku. Opustila ga je i zaprijetila da će ga snažno odalapati. Ali ustvari, to nije...

»Možemo dolje u hodniku«, promrmljao je Qhuinn.

Pa, bolje nego u spavaćoj sobi, zar ne? Profesionalnije možda?

Morao se nahraniti, a Qhuinn još više od njega, nakon cijele ove drame.

Blay je opušak bacio u kantu za smeće i pošao za Qhuinnom. Bio je potpuno ravnodušan prema Odabranici. Ne, nije ga ona zanimala. Zurio je u Qhuinna, u njegova ramena, njegove bokove... njegovo dupe...

U redu, s tim mora prestati. *Smjesta.*

Mora se pribрати, nahraniti, smisliti izgovor i otići.

Možda će mu to naposljetku i uspjeti?

Otvorili su vrata. Uslijedio je razgovor i uljudno smješkanje, iako nije znao što je zapravo tema.

No dobro, shvatio je da su ušli u bolničku sobu. To je vrlo ispravno... kliničko okruženje. Ugrizi venu i kreni dalje, a jedna biološka funkcija ne mora nužno voditi prema drugoj...

»Oprosti?« rekla je Odabranica i zbunjeno ga pogledala.

Super. Mrmljao je, a nije ni znao što govori.

»Oprosti ti meni«, mirno je rekao. »Užasno sam gladan.«

»Pa, želiš li da ti budeš prvi?« upitala je Seleno.

»Da, želi«, rekao je Qhuinn i naslonio se na vrata.

Pa, to je to, pomislio je Blay. Sve je sređeno. A kad Qhuinn počne? Onda će otići.

Zakoračio je i pomislio kako da to obavi, ali Seleno mu je pomogla. Uzela je stolicu i sjela uz bolnički krevet. Super. Blay je skočio na krevet, legao na jastuk, a opruge su zaškripile. A onda je prestao razmišljati te mu je laknulo. Seleno je ispružila ruku i zadigla bijeli rukav, a njegova glad se rasplamsala, očnjaci se izdužili, disao je duboko.

»Molim te, ne ustručavaj se«, mirno je rekla.

»Zahvaljujem ti na ovom daru, Odabranice«, rekao je prigušenim glasom.

Nagnuo se i duboko zagrizao, a ipak je pazio da bude nježan... nakon prvog gutljaja shvatio je da je prošlo previše vremena. Njegov želudac je urlikao i stenjao od potrebe, sva uljudnost iščezla je iz njega, svladali su ga nagoni: snažno je povukao, pio sve brže i brže, i u utrobi osjetio snagu koja se širila po cijelom tijelu...

Pogledao je Qhuinna.

U izmaglici je shvatio da će opet propasti jedan od njegovih planova, kao da nikad nije ni postojao. Ustvari, ovo je bila vrlo loša ideja, jer se nije htio opet jebati s tim tipom. Logika je vrlo nepouzdana kad se radi o proturječnim emocijama. Razbuđeni seksualni nagon, raspiren ispijanjem?

On je neizrecivo blesav, zaista.

A to je bilo potpuna istina, kad je vidio kako se Qhuinnu diže i kako se napinje rasporak na njegovim bojnim kožnim hlačama.

Sranje.

Sranje.

Čovječe, jednog dana imat će snage da jednostavno ode. Zaista će to učiniti.

Uh, SRANJE.

Šezdeset sedmo poglavlje

Quinn je promatrao predstavu, a onda se oblizao.

U tom sobičku, Blay je ležao na bolničkom krevetu. Njegovo savršeno poprsje nagnulo se naprijed kako bi pio iz vene Odabranice, a njegove šake, te vješte, dobro uvježbane, snažne šake, nježno su pridržavale tanko zapešće... kao da je čak i u užitku hranjenja bio pravi gospodin.

Dok je pio, njegovo poprsje se još više napelo, prsa su se nadimala i spuštala sa svakim udisajem, a glava neprimjetno nakrivila nakon svakog gutljaja.

A Quinn je samo mogao stajati i gledati. Silno je žudio da leži na tom krevetu, da se s leđa priljubi uz njega. Htio ga je držati za grlo dok je uzimao od Odabranice. A kad se obojica nahrane, htio ga je jebati dvanaest ili petnaest sati bez prekida.

Nakon cijele drame s Luchasom, taj kratki, intenzivni odmor od šoka i bola bilo je fantastično olakšanje koje je u njemu probudilo osjećaj krivnje: jednostavno je previše dobro da se usredotoči na tu situaciju... njegove umorne misli i iscrpljeno tijelo spremni su za oporavak kako bi se vratio u stvarnost i opet imao snage za borbu.

Bože, njegov brat...

Odmahnuo je glavom i namjerno se usredotočio na erotske misli: kako mu Blay zavlaci ruku između nogu, prčka po rasporku, a on je jebeno svjestan da mu se potpuno ukrutio.

Kao da to nije bilo više nego očito.

Quinn je bio na rubu izdržljivosti, a onda je Blay podigao glavu i zadovoljno uzdahnuo. Zatim je oblizao ranice koje je napravio.

Znaš što, pomislio je Quinn. Jebes hranjenje. Njemu je potreban samo Blay...

»A vi, gospodine?« upitala je Odabranica.

Sranje. To bi ipak trebao obaviti.

Osim toga, vidi se da je Blay omamljen nakon hranjenja, tijelo mu je opušteno, oči zamucene... a Quinn je to iskoristio. Ugurao se između borca i Odabranice. Guzicom se trljao o Blayev ukrućeni ud kad je legao na krevet.

Blay je zastenjao, a Quinn se nagnuo naprijed i uzeo njezino drugo zapešće. Držao ga je jednom rukom, a drugom je izvukao rub pripijene košulje... a onda je stavio Blayev dlan na svoj raspork.

Quinn je prigušio urlik kad je snažno zagrizao venu Odabranice, a Blay je ludio.

Možda će Odabranica pomisliti...

Qhuinn je zakolutao očima kad ga je Blay počeo milovati, a od tog trenja mogao bi odmah svršiti... ali to nije htio učiniti pred Selenom.

Ali, uh, jebote, to je...

Zavukao je ruku dolje da zaustavi to kretanje. A Blay ga je snažno zgrabio za muda.

Qhuinn je svršio dok je gutao. Orgazam je eksplodirao prije nego što je uspio razmišljati o nečem dosadnom i neugodnom. Užitek je bio tako snažan da je u sebi klonuo.

Blay se erotično smješkao.

Nema veze, jebat ću ga do besvijesti, zarekao se Qhuinn u sebi.

A pokazalo se da nije trebao dugo čekati. Uvukao je očnjake i prestao piti prije nego što se nahranio, jer ga je shrvala glad za nečim drugim, pa je bilo krajnje vrijeme da otprave Selenu.

Rutinski uljudno i hitro ispratio je Odabranicu... nije imao pojma što joj je rekao... ali ona se ipak nasmiješila i bila je zadovoljna, dakle, zacijelo je ispravo postupio.

Kad se okrenuo, ugledao je Blaya kako se ispružio. Samozadovoljavao se trljajući svoje međunožje. Očnjaci su mu bili još uvijek izduženi nakon hranjenja, oči blistale ispod teških kapaka, jebote, on je taaako jebežljiv...

Qhuinn je skinuo čizme. Kožne hlače. Košulju.

Blay je svršio prije nego što je Qhuinn legao na krevet. Izvio se i ječao, glava mu je pala na tanki jastuk, a bokovi podrhtavali.

Kao da se nije mogao suzdržati kad je ugledao Qhuinnovo golo dupe.

Najbolji. Kompliment. Ikad.

Qhuinn je skočio na krevet, legao na Blaya, opipao ta baršunasta usta i krenuo. Svukao ga je, a gumbi su poletjeli s Blayevih kožnih hlača i poput novčića pali po linoleumu. Potrgao mu je košulju. A onda su njihova naga tijela bila slobodna u zagrljaju.

Kad su se priljubili jedan uz drugog, Qhuinn je znao što želi. A bio je previše očajan i gladan da uljudno pita... o tome nije mogao ni govoriti.

Jedva se odvojio od tih usta i legao na leđa pored Blaya... a zatim ga je stavio u krilo i podigao jednu nogu.

Tko bi rekao, ali onda je Blay preuzeo inicijativu. Točno je znao što treba učiniti.

Qhuinn se nekako namjestio... nije ni shvatio da kleči, da je lice zagnjurio u madrac i da teško diše. Sve mu je to nepoznato, da netko drugi ima inicijativu... a bio je ranjiv, iako je jedva čekao...

»Uh, *jebote!*« zastenjao je kad mu ga je zabio. Bol i zadovoljstvo, namještanje i prilagodba, pomiješali su se u koktel te je tako snažno svršio da je ugledao zvijezde.

A tek onda je Blay krenuo u akciju.

Qhuinn se pogrbio i nagnuo naprijed. Pripremio se kao da je odavno izgubio djevičanstvo, a ipak je bilo tako dobro.

Uh, čovječe, osjećaj je bio nevjerojatan i bio je sve bolji. Blay ga je čvrsto obuhvatio oko prsa, promijenio kut i prodirao sve dublje i dublje. Krevet je lupao po zidu, a dahtanje uz njegovo uho bilo je sve jače...

Nikad nije osjetio takav užitak i bol, kad su on i Blay svršili istodobno, tijelo mu se napelo, bokovi stegnuli, zdjelica izvila da ga primi, a njegove velike ruke podigle su obojicu iznad kreveta...

Kad je Blay svršio, zabio se u Qhuinna tako snažno da je Qhuinn udario glavom u zid, premda to nije ni zamijetio niti je mario. A onda se taj kurac opet počeo divljački zabijati...

A Qhuinn je prvi put u životu osjetio da se nekome do kraja predao. To je bilo... pravo čudo.

Naravno da je Blayu trebalo neko vrijeme da se zadovolji. Čudno, ali Qhuinn nije imao ništa protiv toga.

Kad su naposljetku otpočinuli, a stanka je potrajala samo minutu i pol, Qhuinn se opustio i legao na bok. Vidjelo se da je i Blay iscrpljen te se i on ispružio pored njega.

Blay je bio nepomičan.

Sada, nakon takvog doživljaja, trebao se potpuno opustiti. Dok su ležali, oni nisu bili samo dva muškarca koji su se poševili i slučajno leže jedan uz drugog... nego ljubavnici.

Ustvari, on nikad nije imao ljubavnika. Ne zato što je prvi put u životu nekog naguzio. On je često guzio. Ali nakon toga nikad nije poželio da tog nekog zagrlji. Nikad nije htio ostati s tom osobom.

Da... Blay je njegov prvi pravi ljubavnik.

On nije imao priliku da to doživi s muškarcem, pa je bilo potpuno prikladno da mu tu čast ukaže Blay. Nitko ti ne može oduzeti prvo iskustvo, pa je pomislio da ima sreće. Često je slušao glasine da je to najčešće bolno... za ženke... ili je užasan kaos i ništa ne osjećaš.

Ali on će ovo pamtiti do kraja života.

Blay je još uvijek duboko disao uz njega, iz njega je isparavala vrelina, tijela su im još uvijek bila spojena.

A Qhuinn je htio iskoristiti taj trenutak mira: polako... ako ne bude previše brz, možda momak neće ništa primijetiti... stavio je nadlakticu na Blayevu nadlakticu... a onda je stavio dlan na dlan svog prijatelja.

Sklopio je oči i pomolio se da je to u redu. Da još malo ostanu u toj pozi.

Sranje, strah koji ga je prožeo bio je pravo mučenje, pa je počeo razmišljati o suštini hrabrosti.

Konkretno, on uopće nema hrabrosti kad se radi o Blayu.

Odjednom se sjetio kako mu je rekao da sebe u budućnosti može zamisliti jedino s ženom. Zbog toga nije mogao prihvatiti ono što mu je Blay nudio. Tada je bio potpuno uvjeren u svoje riječi, ali nije dobro razmislio o svom uvjerenju, zar ne?

Bio je prava kukavica.

»Bože, osjećam se čudno«, šapnuo je.

»Molim?« pospano je upitao Blay.

»Osjećam se...« Ogoljen.

A što ako se Blay sada predomisli? Onda bi se raspao i nikad više ne bi bio čitav.

Blay je šmrcnuo i povukao ruku kako bi Qhuinna privukao bliže sebi. Nije ga htio odgurnuti. »Hladno ti je? Drhtiš.«

»Utoplit ćeš me?«

Meškoljio se, a onda ih je pokrio. Zatim su svjetla pogašena.

Blay je duboko udahnuo kao da je zadovoljan što ostaju ovdje, a Qhuinn je sklopio oči... usudio se ispreplesti prste s prstima svog najboljeg prijatelja te su šakama napravili pečat.

»Jesi li dobro?« prigušeno je upitao Blay. Kao da mu u glavi svijetli samo jedna žarulja, ali nije mario.

»Da. Hladno mi je.«

Qhuinn je u mraku otvorio oči. Vidio je samo trak svjetla ispod vrata.

Blay je zaspao. Disanje mu se umirilo, a Qhuinn je zurio u mraku, iako ništa nije mogao vidjeti.

Hrabrost.

Mislio je da je dovoljno hrabar... da je zbog svog odgoja grublji i snažniji od svih ostalih. Da je to već dokazao na svom poslu, kad je upadao u kuće u plamenu i skakao na pilotsko sjedište oštećenog zrakoplova. Da svojim načinom života, uvijek po strani, pokazuje svoju snagu. Da je siguran.

Međutim, *on tek treba* dokazati svoju hrabrost.

Nakon mnogo, previše godina, konačno je Blayu rekao da mu je žao. I nakon prevelikih drama, konačno mu je rekao da mu je zahvalan.

Ali realno prihvaćanje činjenice da je zaljubljen? A ako je Blay s nekim drugim?

To je pravi izazov.

Neka bude proklet, ali on će to učiniti.

On ih neće razdvojiti, ne, ne radi se o tome. I neće opteretiti Blaya.

Pokazalo se da je sada osveta ustvari zakletva. To se ne radi bez očekivanja i bez ustručavanja. To je skok bez padobrana, skok u nepoznato, posrneš i padneš, a nema nikoga da te uhvati.

Blay to nije učinio jednom, nego nekoliko puta... da, naravno, Quinn je htio opet proživjeti one trenutke ranjivosti i tući svoje prijašnje utjelovljenje dok mu se misli ne razbistre, i shvatio je kakva mu je prilika bila dana.

Nažalost, sada je sve bilo potpuno drugačije.

Vrijeme je da povрати snagu... po svemu sudeći, mora podnijeti bol koju će osjetiti kad bude odbijen na mnogo ljubazniji način nego što je zaslužio.

Prisilio se da sklopi oči te je stavio Blayevu šaku na usta i poljubio je. Zatim se prepustio snu. Utonuo je u nesvjesno stanje, a znao je da će bar nekoliko sati biti siguran u zagrljaju svog jedinog voljenog.

Šezdeset osmo poglavlje

Š utradan, kad je pala noć, Assail je gol sjedio za stolom i zurio u zaslon kompjutera ispred sebe. Zaslon je bio podijeljen na četiri dijela koja su bila obilježena kao sjever, jug, istok i zapad, a on je upravljao kamerama, mijenjao fokus i smjer. A katkad bi upravljao kamerama u kući. Ili bi se vratio onima koje je već prije promatrao.

Prije nekoliko sati obrijao se i istuširao, a znao je da se mora odjenuti i izaći van. Onaj *degrad*, još uvijek nervozan i gladan robe, kaže da je bio zakinut u pošiljci kokaina. Iako su blizanci tu transakciju obavili kako je ubojica vampira želio, čak su je i snimili.

Mala mjera predostrožnosti koju je Assail predložio.

Dakle, on ne zna o čemu se radi, ali sigurno će poći da sazna: prije sat vremena poslao je snimku na mobitel tog *degrada* i sad čeka odgovor.

Možda će se trebati još jednom susresti.

A nezadovoljni kupac nije jedini zadatak koji ga čeka. Ovih dana u mjesecu Benloise i on moraju srediti račune... a to je kompliciran financijski transfer zbog kojeg su svi nervozni, pa i Assail: premda je uredno uplaćivao svaki tjedan, ukupno imaju samo četvrtinu od ostvarene dobiti, a tridesetog u mjesecu knjigovodstvo mora štimati.

Mnogo novca. A ljudi vrlo loše prosuđuju kad je u igri mnogo novca.

A tu je i problem da prvi put želi da blizanci budu s njim. Ne vjeruje da će Benloiseu biti drago kad se pojavi s pratnjom, ali sada treba svoje suradnike bolje uputiti u posao. A ta isplata bit će veća od svih koje je dosad obavio.

Ako nastavi poslovati s *degradom*, sigurno će postaviti novi rekord.

Assail je pomaknuo miša i kliknuo je na jedan pravokutnik. Švenkao je s nadzornom kamerom i pregledao šumu iza kuće.

Nema kretanja. Nema jurećih sjena. Čak se ni grane borova nisu pokrenule na vjetru.

Nema tragova skija. Nitko ne vreba.

Možda ga promatra s drugog mjesta, pomislio je. Na drugoj strani rijeke. Na drugoj strani ceste. Odnekuda.

Bez razmišljanja posegnuo je za kutijicom s prahom koju je držao uz tipkovnicu. Uzeo ga je kasno popodne, kad zbog sve slabijeg dnevnog svjetla treba kamere namjestiti za noćno snimanje. Uzeo ga je nekoliko puta nakon toga, kako bi ostao budan.

Dva dana nije spavao.

Ili možda tri?

Zagrabio je malenom srebrnom žličicom po dnu kutijice, ali začuo je zveckanje metala po staklu.

Pogledao je u kutijicu.

Očito je sve potrošio.

Nervozan jer mu ništa ne ide od ruke, Assail je bacio kutijicu i zavalio se u stolici. U glavi mu se zavrtjelo, a prisila da promatra snimke stegnula ga je kao omča i ugušila njegovu slobodu. A ipak je shvatio da mu u glavi nezdravo zuji.

Međutim, zatočen je. Nikamo ne može na brzinu otići.

Gdje je njegova lijepa kradljivica?

Ona sigurno nije ozbiljno izrekla one riječi.

Assail je protrljao oči. Mrzi kad grozničavo razmišlja, kad mu misli kao mahnite jure po glavi.

On jednostavno nije mogao povjerovati da ona ne želi biti s njim.

Zazvonio je mobitel, a on ga je previše brzo i nestrpljivo uzeo. Kad je vidio tko zove, prisilio se da se pribere.

»Jesi li dobio snimku?« upitao je umjesto pozdrava.

Njegov najveći kupac nije bio zadovoljan. »Kako mogu znati kad je to snimljeno?«

»Sigurno znaš što su tada tvoji ljudi imali na sebi.«

»Pa gdje je moja roba?«

»Ne pitaj to mene. Nakon što sam obavio posao s tvojim zastupnicima, više nisam odgovoran. Isporučio sam traženu robu na vrijeme i na mjestu kako smo se dogovorili, dakle, ispunio sam svoje obaveze prema tebi. Ne tiče me se što je nakon toga bilo.«

»Ako skužim da se zajebavaš sa mnom, ubit ću te.«

Assail je uzdahnuo od dosade. »Dragi čovječe, ja na to ne bih gubio vrijeme. Kako ćeš onda dobiti to što ti je potrebno? Kad smo već kod toga, dopusti da te podsjetim da meni nije u interesu da prevarim ni tebe ni tvoju organizaciju. Meni je bitan profit koji ostvarujem na vama, pa ću učiniti sve što je potrebno kako bi novac nesmetano tekao prema meni. Radi se o poslu.«

Šutjeli su, ali Assail je znao da razgovor nije završen zbog toga jer je taj ubojica vampira zbunjen ili izgubljen.

»Potrebna mi je još jedna pošiljka«, promrmljao je *degrad*. »Sa zadovoljstvom ću ti je dostaviti.«

»Ali trebam pozajmicu.« Sada se Assail namrštio, no *degrad* ga je preduhitrio: »Ako mi osiguraš tu pošiljku, pobrinut ću se da budeš plaćen.«

»Ja ne poslujem na taj način.«

»Slušaj što sam saznao o tebi i tvojima. Ti vodiš manju organizaciju i kontroliraš golemo područje. Potrebni su ti distributeri, jer si pobio one koje smo ranije imali. Bez mene i moje organizacije? Bez uvrede, ali sjeban si. Ne možeš opsluživati cijeli Caldwell, a tvoja roba ništa ne vrijedi ako nije dostavljena krajnjim korisnicima.« Assail je šutio, pa se *degrad* tiho nasmijao. »Nisi valjda mislio da nitko ne zna za tebe, prijatelju?«

Assail je čvrsto stegnuo mobitel.

»Dakle, mislim da si u pravu«, rekao je ubojica vampira. »Ti i ja smo stari drugovi. Ne moram imati posla s trgovcem na veliko, tkogod taj bio. Pogotovo ne u mojoj... sadašnjoj inkarnaciji.«

Da, samo zbog tog smrada Benloise bi mu zalupio vrata pred nosom, pomislio je Assail.

»Ti si potreban meni, a ja sam potreban tebi. Zbog toga ćeš ispuniti moju narudžbu i dati mi četrdeset osam sati da ti platim. Kao što si rekao. Jedan bez drugog smo u govnama, brate.«

Assail je iskesio očnjake, a odraz njegova lica na zaslonu bio je zaista zastrašujući.

A ipak, glas mu je bio smiren. »Gdje želiš da se nađemo?«

Degrad se opet nasmijao, kao da uživa u tome, a Assail se usredotočio na svoj isceren lik. Ubojici vampira ne bi bilo pametno da postane pohlepan, ili da sebi dopusti previše slobode.

Što je uvijek točno u poslovanju? Nitko nije nezamjenjiv.

Kad se Trez razbudio, osjećao se kao da plovi na oblacima... za trenutak se pitao gdje se nalazi. U tijelu nije osjećao nikakvu težinu, pa nije bio siguran leži li na leđima ili na trbuhu.

Kroz izmaglicu začuo je neobičan zvuk.

Šššššš.

Podigao je glavu i naglo se osvijestio: na crvenkastom svjetlu svoje budilice vidio je da leži poprečno na krevetu, na trbuhu.

Opet je začuo onaj zvuk.

Što je to? Struganje metala po metalu?

Osjetio je iAma kako se kreće u hodniku, a prisustvo svog brata osjećao je kao i vlastito. Dakle, možda je još netko u stanu, možda neka opasnost? iAm će izaći na kraj s tim sranjem.

Pridigao se i ustao iz kreveta... uh, jebote, soba se zavrtjela oko njega. Pa ipak, u trbuhu nije imao ništa, ama baš ništa. Ustvari, možda je u napadu

migrene isповраćao i svoja jetra, bubrege i pluća. Dobra je vijest da je bol minula i da se napokon ne osjeća loše. Kao da je bio pijan i sada je mamuran.

Kad je ušao u zahod, znao je da ne smije upaliti svjetlo. Još je rano za ta sranja.

Tuširanje je bilo tako dobro da se gotovo rastopio. Nije mu se dalo obrijati... za to će kasnije imati vremena, kad nešto ubaci u želudac. Ogrtač mu je bio ugodan, mekan, pogotovo kad je podigao kragu i pokrio grlo.

Nije mu bilo ugodno koračati bos, pogotovo kad je izašao iz spavaće sobe i stao na mramorni pod u hodniku, ali morao je saznati koji se kurac događa...

Trez je stao na vratima dijela stana koji je pripadao njegovom bratu. iAm je iz ormara vadio košulje koje su visjele na žicanim vješalicama.

Kad je povukao cijeli niz vješalica po mjedenoj prečki, opet je začuo ono šššššš.

Naravno da se iAm nije iznenadio kad je ugledao Treza. Mirno je odložio košulje na krevet.

Jebote.

»Ideš negdje?« promrmljao je Trez, a vlastiti glas mu je odjeknuo u glavi.

»Da.«

Sranje. »Slušaj, iAm, nisam mislio...«

»Spakirao sam i tvoje stvari.«

Trez je nekoliko puta žmirnuo.

»Hm?« Bar ne namjerava otići sam. A možda će sa zadovoljstvom pobacati Trezove stvari preko balkona?

»Pronašao sam nam sigurniji smještaj.«

»U Caldwellu?«

»Da.«

»Možeš li mi još nešto reći o tome?« upitao je zbunjeno.

»Rekao bih ti da znam.«

Trez je zastenjao, uhvatio se za dovratak i protrljao oči. »Znači moramo otići odavde, a ne znaš kamo idemo?«

»Ne, ne znam.«

U redu, možda nije imao migrenu, nego moždani udar. »Oprosti. Nisam shvatio...«

»Imamo«, iAm je pogledao na sat, »tri sata da se spakiramo. Samo odjeću i osobne stvari.«

»Dakle, stan je namješten«, suho je rekao Trez.

»Da. Namješten je.«

Trez je neko vrijeme promatrao svog brata kako vrlo vješto pakira stvari. Košulje je skinuo s vješalica, uredno ih složio i stavio u veliku crnu torbu. Zatim hlače. Pištolje i noževe stavio je u istovjetne metalne aktovke.

Ako tako nastavi, s tim će sranjem biti gotov za pola sata.

»Moraš mi reći kamo idemo.«

iAm ga je pogledao. »Uselit ćemo se kod Bratstva.«

Trezu je bljesnulo u glavi, a izmaglica se u trenu raščistila. »Oprosti. Što si rekao?«

»Uselit ćemo se kod njih.«

Trez je iskolačio oči. »Čekaj... nisam te dobro čuo.«

»Jesi.«

»Tko je odobrio.«

»Wrath, Wrathov sin.«

»Sranje! Kako si zaboga to uspio izvesti?«

iAm je slegnuo ramenima, kao da je samo rezervirao sobu u jeftinom motelu. »Razgovarao sam s Rehvengeom.«

»Nisam znao da on može potegnuti takve veze.«

»Ne može. Ali pošli smo k Wrathu, a on nam je zahvalan što smo bili pojačanje na onom sastanku Vijeća. Kralj smatra da ćemo im dobro doći na bojišnici oko kuće.«

»Brine se zbog napada«, tiho je rekao Trez.

»Možda, a možda i ne. Ali ja znam da je tamo sigurno za nas.«

Trez je uzdahnuo. Dakle, o »tome« se radi: ni on ni njegov brat ne žele da ga opet odvuku s'Hisbama.

»Ti si nevjerojatan«, rekao je.

iAm je samo slegnuo ramenima. *Cooler*. »Možeš li se početi pakirati, ili ću ti ja pomoći oko toga?«

»Ma ne, mogu ja to.« Kucnuo je po do vratku i okrenuo se. »Dužan sam ti, brate.«

»Trez.«

Pogledao je preko ramena. »Da?«

Brat ga je tmurno gledao. »Ne radi se o bijegu iz zatvora. Ne možeš pobjeći od kraljice. Samo sam nam kupio još malo vremena.«

Trez je pogledao svoja bosa stopala, te se upitao do kuda bi stigao da na njima ima teniske.

Daleko, jebote.

Njegov brat je jedina spona koju nije presjekao, jedino njega nije htio ostaviti kako bi se spasio od lagodnog života u seksualnom ropstvu.

U tom trenutku, kad se on još jednom nesebično iskazao, upitao se je li moguće da ne može napustiti iAma.

Možda će ipak morati prihvatiti svoju sudbinu.

Jebena kraljica. I njezina prokleta kći.

Tradicije su besmislene. Nikad nije upoznao mladu princezu. Nitko je nije upoznao. Zbog toga je funkcioniralo... nasljednica prijestolja je sveta kao i njezina majka, ona će ih u budućnosti voditi. Kao i sve rijetke biljke, nitko je nije smio vidjeti dok se nije propisno sparila.

Čistoća i te stvari.

Bla, bla, bla.

Međutim, kad to obavi, onda je slobodna da se pojavi u društvu, da slobodno živi... sa s'Hisbama. A nesretni seronja koji je oženio tu kučku? On dobiva njezino mjesto iza zidina, radi sve što toj kučki padne na pamet, kad god poželi... ako baš u tom času nije prostrt pred nogama njezine majke.

Da, ludo i nezaboravno.

A oni su mislili da će mu biti čast da ga podjarme na taj način?

Zaista.

U proteklih deset godina njegovo tijelo postalo je smetlište, pojebao je sva ona ljudska bića... a što je uistinu sjebano? Poželio je da se mogao zaraziti sa svim onim boleštinama *homo sapiensa*. Ništa od toga. Osim toga, jebao se bez zaštite i sa svim drugim vrstama, a ipak je zdrav kao dren.

Šteta.

»Trez?« pozvao ga je iAm. »Trez? Reci nešto. Gdje si?«

Trez je zurio u svog brata kako bi dobro upamtio to ponosno, inteligentno lice i te duboke, prodorne oči.

»Tu sam«, promrmljao je. »Vidiš?«

U kupaćem ogrtaču, omamljen i bunovan nakon migrene, ispružio je ruku i napravio krug oko svojih bosih stopala.

»Što se zbiva u toj tvojoj glavi?« upitao ga je iAm.

»Ništa. Mislim da je sjajno to što si učinio. Spakirat ću se i srediti. Hoće li poslati nekakav prijevoz?«

iAm ga je bijesno pogledao, ali nije ništa rekao. »Hoće. Sobara koji se zove Fred. Ili Foster?«

»Bit ću spreman.«

Trez se udaljio, i opet ga je glava zaboljela kad je razmišljao o budućnosti... i ozbiljno se zabrinuo zbog te posljednje spone.

Ali odluka je bila dobra. iAm je u pravu: on se nekoliko godina zavaravao, svjestan je da princeza stari, da vrijeme prolazi, i da dan odluke brzo dolazi.

Neke stvari možeš odgađati. Ali ne i ovu.

Jebote, možda će biti prisiljen da nestane. Čak i ako zbog toga strada.

Osim toga, ako njegov brat bude s Rehvom u kraljevoj palači? iAm će dobiti potporu koja će mu trebati ako Trez nestane kao duh.

Ili možda, kako stvari sada stoje?

Laknut će mu kad ga se bude riješio.

Šezdeset deveto poglavlje

Cijeli Qhuinnov život još jednom se promijenio petnaestak sati nakon što je izgubio djevičanstvo. Kasnije će pomisliti da je možda točno kad se kaže da nesreća dolazi triput. Ali, kad je došlo do sranja, on je jedino htio da ostane na životu...

U neko doba dana, on i Blay su se probudili, razišli i pošli svatko na svoju stranu.

Qhuinnu bi bilo draže da su se mogli zajedno vratiti u palaču, ali morao se zaustaviti ispred Luchasove sobe, a Blay se htio čim prije vratiti u svoju sobu i istuširati. Na određeni način, to nije bilo ni tako loše, jer je mogao posjetiti Laylu.

Kod njegovog brata i Odabranice sve je bilo mirno: njih dvoje spavali su na svojim krevetima, Luchasov ten doimao se bolje, a kad je Qhuinn ušao u Laylinu spavaću sobu? Prvi put osjetio je njezinu trudnoću: hormoni su ga snažno zapahnuli kad je ušao, pa je stao na mjestu kao ukopan.

A to je bilo dobro.

Ali nije bio tako sretan kad je prošao pored Blayeve sobe, jer je htio pokucati i ući... i opet zaspati.

Umjesto toga, naposljetku je bio sam unutar svoja četiri zida.

U krevetu. U mraku. Dva sata prije nego što je poslužen Prvi obrok, spavao je i budio se pun nemira.

A kad su se vrata njegove sobe naglo otvorila i kad su upali visoki mužjaci u crnim haljama, njegova prošlost i sadašnjost su se sudarile i ispreplele, kao da je napad Straže časti iskočio iz grobnice njegovih sjećanja i ukazao se usred njegove sobe u toj kući.

Nije bio siguran da li sanja ili je budan i što se zaista događa, pa je pomislio kako mu je drago da Blay nije s njim. On ga je jednom pronašao mrtvog pored puta. Nitko ne želi to još jednom proživjeti.

A onda je pomislio da će pobiti što više tih gadova prije nego što ga dokrajče.

Qhuinn je s bojnim pokličem skočio iz kreveta, a njegovo golo tijelo jurnulo je u napad s takvom silinom, da je doslovno pokosio prva dva napadača. Mahao je nogama, ritao se i udarao šakama sve što je krenulo na njega, te je zakratko osjetio zadovoljstvo kad su njegove mete opsovale i pobjegle od njega...

Nešto ga je straga čvrsto zgrabilo za prsa i bacilo ga takvom snagom da je bio iznad poda i poletio u suludom zamahu...

Heeeeeej, zid.

Od udarca je splasnula njegova luda zamisao o borbi s protivnicima, a njegovo lice, prsa i bokovi svom snagom su tresnuli o zid, pa je zacijelo na njemu ostao otisak kao u crticu.

Odmah se dlanovima odgurnuo od ravne površine, pripravan da opet krene...

Stisak koji je osjetio na šiji i koji ga je prikucao, kao da je bio od čelika. Doslovno se nije mogao pomaknuti iako se odupirao svom snagom, ali njegovo tijelo nije htjelo biti poraženo...

»Smiri se, seronjo. *Smiri se*, jebote, inače ću te ozlijediti.« Vishousov glas bio je potpuno neshvatljiv.

A onda je krajičkom oka zamijetio krug koji su napravili oko njega, opasan kao i stisak na njegovoj šiji. Okružen je likovima u crnim haljama.

Ali nisu ga napali.

»Opusti se«, rekao mu je V. na uho. »Diši, hajde, polako diši, poslušaj me. Nitko ti neće nauditi.«

Riječi su pomogle, a taj hladan, smiren glas prodro je kroz njegovu refleksnu reakciju da se bori i stišao njegov paničan urlik.

Nakon toga Qhuinn je počeo drhtati, jer su njegovi mišići bili preplavljeni adrenalinom. »Vishous?«

»Da, ja sam, stari moj. Moraš umiriti disanje.«

»Tko je... s tobom?«

»Rhage.«

»Butch.«

»Phury.«

»Zsadist.«

»Tohr.«

Glasovi su pripadali tim imenima. U glavi su mu odzvanjali ti duboki, ozbiljni, *nema-zajebancije* tonovi i pomogli mu da se pribere i shvati da nije u prošlosti.

A posljednji glas bio je zadnja prečka na ljestvama po kojima se konačno uspeo iz bunila i vratio u stvarnost. »Wrath.«

Qhuinn je refleksno okrenuo glavu prema kralju, ali nije se mogao micati.

»Sada ću te pustiti, stari, u redu?« rekao je V. »Pripaziti ćeš na svoje ponašanje?«

»Hoću.«

»Na tri. Jedan. Dva. Tri...«

Vishous je odskočio i zauzeo stav za borbu prsa o prsa: podignute ruke, stegnute pesnice, stabilan na nogama. Usprkos činjenici da je lice tog Brata bilo skriveno ispod kapuljače, Qhuinn je znao kakav je izraz na njegovu licu: ako bi Qhuinn pokušao bilo što učiniti, sigurno bi ga opet zabio uza zid, a to je maloprije doživio i, jebote, bilo mu je dosta.

Kako se samo uspuhao.

Qhuinn je opsovao i polako se okrenuo kako bi Bratstvo moglo vidjeti njegove ruke. »Izbacit ćete me iz palače?«

Nije imao pojma koji je kurac učinio, ali on je često, namjerno ili nehotice, druge izbacivao iz takta. Moglo bi biti bilo što.

»Ne, idiote«, rekao je V. i nasmijao se.

Pogledao je ozbiljne zakukuljene likove kako stoje jedan uz drugog. Htio im je vidjeti lica, pogledati ih u oči kako bi se sjetio da su to momci s kojima se borio rame uz rame, koji su mu uvijek čuvali leđa, s kojima je surađivao.

Pa koji se kurac događa...

Treći lik slijeva podigao je ruku, ispružio dugi prst i pokazao u sredinu Qhuinnovih prsa.

Qhuinn je u tom trenutku opet bio u olupini Cessne, proživljavao je borbu, Zsadist je živ i zdrav, zadatak obavljen... a taj mužjak ga je još jednom izdvojio.

Wrath je govorio Starim jezikom: *»Postavit će ti se pitanje. Postavit će ti se pitanje samo jednom. Tvoj odgovor treba izdržati kušnju vremena, od ovog trenutka dok god bude tvojih krvnih srodnika i do kraja vremena. Jesi li spreman za pitanje?«*

Qhuinnu je srce snažno kucalo. Gledao je naokolo, nije mogao povjerovati da je to...

Osim... kako je to moguće? Zbog njegova krvnog porijekla i njegovih nedostataka, netko kao što je on po zakonu ne može...

Odjednom se sjetio Saxtona i u mislima ga vidio kako dugo u noć radi u onoj biblioteci.

Jebote... koje sranje.

Toliko pitanja: zašto on? Zašto sada? Što je s Johnom Matthewom, koji je na prsima, neobjašnjivo, već imao oznaku Bratstva?

Grozničavo je razmišljao, a znao je da mora odgovoriti, ali sranje, oduzeo se...

A onda su mu se misli razbistrile, sjetio se svoje kćeri, vidio je onu sliku koju je ugledao na vratima Fadea.

Qhuinn je opet pogledao likove s kapuljačama. Ironično je, pomislio je, da su prije dvije godine na njega poslali Stražu časti u crnim haljama kako bi mu stavili

do znanja da ga njegova obitelj ne želi. A sada, tu su ovi mužjaci, došli su zbog potpuno drugačijeg razloga, koji je bio jednako važan i moćan.

»Dovraga, da«, rekao je. »Pitajte.«

Blay je naslutio da se događa nešto veliko kad je začuo te korake. Stajao je pred zrcalom i brijao se, kad je čuo kako u dvorani s kipovima odzvanjaju koraci... teški, jednolični koraci... mnogo ih je.

Sigurno je Bratstvo.

A kad se sagnuo nad umivaonikom da spere pjenu za brijanje, nešto je tresnulo na pod u susjednoj sobi... ili je možda bačeno u zid. Da ga jebeš, ali to je Qhuinnova soba.

Zatvorio je slavine s toplom i hladnom vodom, omotao ručnik oko bokova, istrčao iz svog apartmana i pošao prema...

Blay je stao kao ukopan. Qhuinnova soba bila je u mraku, ali svjetlo iz hodnika obasjalo je... likove u crnom koji su okružili tog momka. Držali su ga prikucanog uza zid.

Blay je pomislio da je Straža časti opet došla po tog borca... premda je proketo dobro znao da crne halje skrivaju pripadnike Bratstva. Sigurno su oni, zar ne?

Nedoumicu je razriješio Vishousov miran i ujednačen glas.

A onda su oslobodili Qhuinna. Kad se okrenuo, bio je bijel kao kređa, drhtao je stojeći gol okružen likovima s kukuljicama.

Wrath je prekinuo tišinu, a duboki kraljev glas odjeknuo je u tami: *»Postavit će ti se pitanje. Postavit će ti se pitanje samo jednom. Tvoj odgovor treba izdržati kušnju vremena, od ovog trenutka dok god bude tvojih krvnih srodnika i do kraja vremena. Jesi li spreman za pitanje.«*

Kad je shvatio o čemu se radi, Blay je stavio šaku kojom drži bodež na usta. To ne može biti... ili može? To je njegova inicijacija u Bratstvo Crnog Bodeža.

Odmah mu je sve bilo jasno... Saxton je mjesecima naporno radio, pa sva Qhuinnova herojstva, a onda je Johnu rečeno da taj momak više nije njegov *ahstrux nohtrum*.

Sigurno je Wrath promijenio Stari zakon. Jebote, kakvo sranje. »Dovraga, da. Pitajte.«

Blay se morao nasmiješiti kad se povukao i vratio u svoju sobu. Neka Qhuinn bude iskren.

Zatvorio je vrata, naslonio se na njih i čekao. Ubrzo je opet začuo korake, prolazili su pored njegove sobe, hodali su po dvorani, nestali... a povijest je zauvijek promijenjena.

U cijeloj vječnosti Bratstva, nitko nije bio iniciran ako nije bio sin Brata ili ženka u krvnom srodstvu s Odabranicom. Quinn je formalno plave krvi... premda ga se obitelj odrekla i imao je tu »manu«, ali njegovo podrijetlo je neupitno. Ali on nema onu DNK potvrdu ni ratničko ime koje su drugi imali.

A ipak, ako preživi obred, vratit će se kao ravnopravan svim drugima, više neće biti crna ovca.

Dobro je da je Luchas živ i da to može vidjeti. To je bilo bitno.

Blay se odjenuo, a kad je pogledao mobitel, vidio je nekoliko Tohrovih poruka u kojima ga obavještava da večeras nitko neće ići na teren i da će dobiti dva nova sustanara. Dolaze Sjene i boravit će s njima u palači.

Super. Zbog trzavica s *glimerom* i atentata na Wrathu? Najbolje je onda pod istim krovom imati tu dvojicu ubojica. A tu su i Lassiterove nepodopštine, dakle, kralj ima još tri specijalca koji imaju posebne sposobnosti.

Uz malo sreće, Trez i iAm će stalno biti s njima.

Izašao je iz sobe i brzo se spustio stubištem. Nije se iznenadio kad je ugledao *slugane* kako jure naokolo i pripremaju gozbu.

Koliko će im trebati vremena, upitao se.

Čovječe, kad bi si bar mogao nečim prikratiti vrijeme.

Pošao je u salon za biljar, jer je znao da ni u ludilu ne smije pitati Fritza treba li mu pomoći oko priprema, pa je uzeo biljarski štap i namjestio kugle. Dok je kredom premazivao vrh, oglasilo se zvono na vratima predvorja.

»Ja ću«, viknuo je. S biljarskim štapom u ruci došao je do ekrana nadzorne kamere.

Pred vratima je stajao Saxton, a doimao se odmoreno i zdravo.

Blay mu je otvorio vrata. »Dobrodošao.«

Tip ga je iznenađeno pogledao, a onda se pribrao i nasmiješio. »Hej, ti.«

Blay nije bio siguran treba li ga zagrliti. Hoće li se rukovati?

»Trebamo prestati s tim glupostima«, rekao je Saxton. »Dođi.«

»Znam, sve OK?«

Brzo su se zagrlili, Blay je uzeo njegove putne torbe, pa su se zajedno uspeli po stubištu.

»Kako ti je bilo?« upitao je Blay.

»Sjajno. Bio sam kod tete, kod one koja još uvijek razgovara sa mnom. Ima kuću dolje na Floridi.«

»To je opasan kraj za vampire. Vrlo malo podruma.«

»Da, ali ona živi u pravom dvorcu.« Saxton je pogledao naokolo. »Podsjeća me na ovo mjesto. Tople večeri, ocean je predivan, a noćni život...«

Saxton je naglo ušutio, a Blay ga je pogledao. »U redu je, stvarno. Drago mi je da si se dobro proveo. Zaista.«

Saxton ga je odmjerio od glave do pete, a onda je promrmljao: »Imao si pune ruke posla, zar ne?«

Njegov prokleti svijetli ten. Uvijek se vidi kad se zacrveni, a sada mu je lice buknilo.

Skrenuli su ulijevo i prošli pored Wrathove radne sobe, a Saxton se nasmijao. »Sretan sam zbog tebe... neću te ništa pitati.«

On zna o *kome* se radi, pomislio je Blay. »Da. Eto.«

»Mogao bi mi prepričati nove tračeve«, rekao je Saxton kad su ušli u njihovu sobu. »Osjećam se kao da sam bio odsutan cijelu vječnost.«

»Pa... pripremi se.«

Luchas. Trez i iAm. Qhuinn i inicijacija.

Kad mu je Blay sve ispričao, Saxton je otvorenih usta sjedio na krevetu.

»Ali ti si znao za to s Qhuinnom, zar ne?« rekao je Blay kad je završio s vijestima.

»Da, znao sam.« Saxton je popravio svoju leptir-mašnu kako bi bila savršeno simetrična. »I moram ti reći, iako nisam poput tebe upućen kakav je na terenu, sve što sam čuo o njemu govori mi da je potpuno zaslužio tu čast. Čuo sam da je imao bitnu ulogu kad su Wratha nakon neuspjelog atentata odveli na sigurno?«

»Istina je da je on hrabar.«

I još mnogo toga.

Blay je pogledao prema dvorani i sjetio se zakukuljenih likova kako stoje oko njegovog prijatelja, a jedino o čemu je mogao razmišljati bilo je... koji će mu kurac učiniti?

Sedamdeseto poglavlje

huinn nije imao pojma gdje se nalazi.

Prije nego što su izašli iz njegove sobe, dali su mu crnu halju i naredili da navuče kapuljaču, da gleda u pod i ruke drži na leđima. Nije smio progovoriti ako mu se ne obrate i jasno mu je rečeno da će njegovo ponašanje utjecati na presudu.

Nemoj biti seronja ni pičkica. Može on to.

Kad su se spustili po velikom stubištu, odveli su ga u V.-ov terenac. Prepoznao ga je po mirisu turskog duhana i zvuku motora. Kratka, spora vožnja. A onda mu je rečeno da izađe van. Osjetio je ledeni zrak koji je prodro ispod njegove kapuljače i halje.

Hodao je bos po ledenom, smrznutom tlu, a zatim po glatkoj, utabanoj zemlji koja nije bila pokrivena snijegom. Sudeći po akustici, jasno je da su u nekom hodniku, ili možda špilji...? Ubrzo su ga povukli da stane, pa je začuo kako se otvaraju nekakve vratnice, a onda je bio na nizbrdici. A nakon toga povukli su ga drugi put, i opet je začuo nekakav šum, kao da je uklonjena nekakva barijera.

Stajao je na glatkom mramornom podu. Jebote, pod je bio topao. Zamijetio je prigušeno svjetlo... svijeće.

Bože, srce mu je snažno tuklo.

Nakon nekoliko metara, opet su ga zaustavili, a onda je oko sebe začuo šuštanje tkanine. Braća su svukla halje.

Htio je podignuti glavu, da vidi što kane učiniti i da shvati što se događa, ali nije. Poslušno je stajao pognute glave i zurio u...

Netko ga je snažno uhvatio za šiju, a Wrath je gromkim glasom rekao na Starom jeziku: *»Nisi dostojan da takav stojiš na ovom mjestu. Klimni glavom.«*

Qhuinn je klimnuo glavom.

»Reci da nisi dostojan.«

»Nisam dostojan«, rekao je na Starom jeziku.

Posvuda oko njega, Braća su vikala na Starom jeziku, a zbog njihova protivljenja htio im se zahvaliti jer su mu kao i uvijek čuvali leđa.

»Premda, si nedostojan«, rekao je kralj, *»večeras si svojom voljom takav. Klimni glavom.«*

Klimnuo je.

»Reci da želiš biti dostojan.«

»Želim biti dostojan.«

A sada su Braća gromko odobrila njegove riječi.

»Postoji samo jedan način da postaneš dostojan, a to je ispravan i pravi put. Tijelo našeg tijela. Klimni glavom«, rekao je Wrath.

Qhuinn je klimnuo.

»Red da želiš biti tijelo našeg tijela.«

»Želim biti tijelo vašeg tijela.«

Kad je njegov glas utihnuo, začulo se pjevanje. Duboki glasovi Bratstva isprepleli su se u savršenom akordu i savršenoj kadenci. Nije im se pridružio, jer mu to nije bilo rečeno... ali nagoni ih je slijedio... Braća su bila ispred i iza njega i cijela se skupina sinhronizirano pokrenula.

Sjedinili su se u zajedničkom kretanju, njihova snažna ramena njihala su se naprijed-natrag u ritmu pjevanja, težinu su prebacili na bokove, a onda su svi zajedno krenuli naprijed.

Qhuinn je počeo pjevušiti. Nije htio, to se jednostavno dogodilo. Otvorio je usta, duboko udahnuo, i njegov glas pridružio se drugim glasovima...

U tom času je zaplakao.

Jebote, sva sreća da je pokriven kapuljačom.

Cijeli je život htio pripadati. Biti prihvaćen. Biti jedan od onih koje štuje. Toliko je to želio da je zato što nije bio dio te cjeline gotovo izgubio život... a preživio je samo zato što se pobunio protiv autoriteta, običaja, pravila.

Nije ni bio svjestan da je odustao od toga da će ikad pripadati toj zajednici.

A sada je ipak ovdje, na ovom posvećenom mjestu, okružen mužjacima koji su... izabrali njega. Bratstvo, najštovaniji borci rase, najsnažniji vojnici, elita elite... *izabralo* je njega.

Tu se ne radi samo o rođenju.

Gledali su ga kao prokletinju, a zatim su ga prigrlili? Odjednom je osjetio kao da je krenuo putem na kojem nikad nije bio...

U tom trenutku akustika se promijenila, kolektivno pjevanje odjekivalo je naokolo, kao da su ušli u golemu, visoku prostoriju.

Zaustavila ga je ruka na ramenu.

A onda su prestali pjevati i kretati se, njihovi glasovi su utihnuli.

Netko ga je uhvatio na nadlakticu i vodio naprijed. »Stube«, rekao je Z.

Uspeo se šest stuba, a zatim su bili na ravnome. Kad su ga zaustavili, stajao je tik do nekakvog mramornog zida, od iste vrste kamena kao i pod.

Zsadi se odmaknuo i ostavio ga da stoji.

Srce mu je snažno tuklo.

»Tko predlaže ovog mužjaka?« upitao je kralj gromkim glasom.

»Ja«, rekao je Zsadist.

»Ja«, začuo je Tohra.

»Ja.«

»Ja.«

»Ja.«

»Ja.«

Qhuinn je žmirkao dok su se Braća, jedan po jedan, oglašavali. Svaki jebeni Brat predložio je njega.

A zatim se oglasio i posljednji od njih.

»Ja«, jasno i glasno je rekao kralj.

Tko ga jebe, morao je žmirkati.

A onda je Wrath opet govorio na Starom jeziku, a njegov plemićki naglasak istaknula je snaga ratnika: *»Na temelju svjedočenja okupljenih pripadnika Bratstva Crnog Bodeža, na prijedlog Zsadista i Phuryja, sinova ratnika Crnog Bodeža Ahgonyja; Tohrmenta, sina ratnika Crnog Bodeža Hharma; Butcha O'Neala, pripadnika po krvi mog srodstva; Rhagea, sina ratnika Crnog Bodeža Tohrturea; Vishousa, sina ratnika Crnog Bodeža znanog kao Bloodletter i mene osobno, sina Wratha, mi kažemo da je ovaj mužjak pred nama, Qhuinn, ničiji sin, dostojan nominacije za Bratstvo Crnog Bodeža. U našoj je moći i mi smo ovlašteni da to učinimo, jer je to prihvatljivo za zaštitu naše rase, štoviše, zbog toga što su pronađeni zakoni u kojima piše da je ovo legitimno i ispravno, otklanjam sve zahtjeve po podrijetlu. Možemo započeti. Okrenite ga. Otkrijte ga.«*

Prije nego što su mu pristupili, Qhuinn je napeo ramena i brzo pogledao krajičkom oka... dakle, on je opet bio mužjak kad su ga okrenuli i s njega svukli halju...

Qhuinn je ostao bez daha. Stajao je na podiju, a špilja koju je ugledao pred sobom bila je osvjetljena sa stotinu crnih svijeća. Plamičci su stvarali dojam simfonije mekog, zlaćanog svjetla, koje je treperilo na zidovima od tesanog kamena i odražavalo se na blistavom podu.

Ali to nije privuklo njegovu pozornost: ravno ispred njega, između njega i fantastičnog, osvjetljenog prostora, bio je oltar.

U sredini oltara bila je velika lubanja.

Prastara lubanja, i to ne bijela kost nedavno preminulog, nego prošarana tamnom patinom nečeg prastarog, svetog i štovanog.

To je bio prvi Brat. Nema sumnje.

Kad je pogledao ustranu, proželo ga je strahopoštovanje: promatrali su ga živi i zdravi baštinici jedne monumentalne tradicije. Bratstvo je stajalo rame uz

rame, a gola tijela ratnika bila su poput fantastičnog zida od mesa i mišića, koja su na svjetlosti svijeća bila još snažnija i moćnija.

Tohr je uhvatio Wratha za nadlakticu te je kralja poveo po stubama uz koje se Qhuinn maloprije uspeo.

»Nasloni se na zid i uhvati ručke«, naredio mu je Wrath običnim jezikom kad je došao do oltara.

Qhuinn ga je smjesta poslušao. Leđima i guzicom priljubio se uz kamen i opipao dvije velike cilindrične izbočine.

Kad ga je kralj uhvatio na nadlakticu, Qhuinn je shvatio kako su Braća dobila svoj zvjezdasti ožiljak na prsima: Wrath je na ruci imao prastaru srebrnu rukavicu sa šiljcima na zglovcima, a u šaci je držao dršku crnog bodeža.

Tohr je mirno položio Wrathovu šaku na lubanju. »Gospodaru.«

Kralj je podigao bodež, svjetlo je obasjalo ritualnu tetovažu koja je označavala njegovo podrijetlo, a onda je blistava oštrica zarezala njegovu kožu.

Crvena krv šiknula je u srebrni pehar koji je bio ugrađen u lubanju. »*Moje tijelo*«, svečano je rekao kralj.

Wrath je zatim oblizao ranu koja je odmah zacijelila. A onda su tog golemog mužjaka, zaogrnutog gustom crnom kosom do pojasa, doveli Qhuinnu.

Premda mu je bio uskraćen vid, Wrath je točno znao položaj njihovih tijela, koliko je Qhuinn visok, na koju stranu gleda...

I nepogrešivo je zgrabio Qhuinna za čeljust. A onda je svom snagom zabacio Qhuinnovu glavu i izložio njegovo grlo.

A sad je shvatio čemu služe te jebene ručke.

Wrath se okrutno iscerio i ogolio goleme očnjake, kakve Qhuinn nikad nije vidio. »*Tvoje tijelo*.«

Kralj je munjevito i brutalno ugrizao Qhuinna u venu i ispio nekoliko gutljaja njegove krvi. Kad je naposljetku uvukao očnjake, oblizao je usta i nasmiješio se kao pravi vođa ratnika.

Kucnuo je čas.

Qhuinnu nije trebalo reći da prikupi i zadnji atom snage u svom tijelu. Čvrsto je stegnuo ručke, ukrutio je ramena i noge, pripravan da primi.

»*Naše tijelo*«, zarezao je Wrath.

Kralj se nije suzdržavao. S nepogrešivom točnošću, stegnuo je šaku u prastarj rukavici i zabio je u Qhuinnova prsa. Udarac šiljaka na zglovcima bio je tako snažan da je Qhuinn otvorio usta i ostao bez daha. Zakratko mu se zacrnilo pred očima, a kad se pribrao, kristalno jasno je vidio Wrathovo lice.

Kralj ga je s uvažavanjem promatrao... i uopće nije bio iznenađen, kao da je bio siguran da će Qhuinn to muški podnijeti.

A onda su drugi došli na red. Prvi je bio Tohr. Uzeo je rukavicu i bodež, izgovorio iste riječi, porezao se po nadlaktici, i krv je šiknula u lubanju. Pa je ugrizao Qhuinna za vrat i kao maljem udario ga u prsa. Zatim Rhage. Vishous. Butch. Phury. Zsadist.

Na kraju je Qhuinn krvario iz rana na grlu i prsima, bio je moker od znoja od glave do pete, a nije pao na pod samo zato što se luđački čvrsto držao za ručke.

Ali nije mario što će mu još učiniti, on će ostati na nogama. Iako malo zna o povijesti Bratstva, mogao se okladiti da se nitko od tih momaka nije sručio kao vreća kad su prolazili inicijaciju... sigurno on neće biti prvi.

Osim toga, zasad je dobro. Braća su stajala oko njega i cerekala se kao da odobravaju kako podnosi ta sranja, a zbog toga je bio još odlučniji.

Tohr je kimnuo glavom, kao da mu je naređeno, te je doveo kralja do oltara i dodao mu lubanju. Wrath je visoko podignuo prikupljenu krv i rekao: »*Ovo je prvi od nas. Pozdravimo ga, ratnika koji je porodio Bratstvo.*«

Zaorio se bojni poklič Bratstva, a njihovi udruženi glasovi gromko su odjeknuli u špilji. A onda je Wrath pristupio Qhuinnu: »Ispij i pridruži nam se.«

Jasno. Shvatio je.

Skupio je snagu i prihvatio lubanju. Prste je stavio u očne duplje i prinio srebrni pehar ustima. Ulio je krv u sebe, tekla je niz njegovo grlo, a on je u sebe primio mužjake, upio svu njihovu snagu... pridružio im se.

Braća su režala s odobravanjem.

Kad je ispio, stavio je lubanju na Wrathove dlanove i obrisao usta.

Kralj se gromko nasmijao, a njegova golema prsa su se zatresla. »Morat ćeš se opet pridržati za te ručke, sinko...«

A to su bile zadnje riječi koje je u tom trenutku čuo.

Odjednom ga je stresla energija, kao grom iz vedra neba, koji ga je pogodio u glavu i svladao sva njegova čula. Poskočio je, uhvatio se za ručke i čvrsto ih stegnuo u trenutku kad mu je tijelo obamrlo...

Pod svaku cijenu htio je ostati pri svijesti.

Ali jebi ga... ništa od toga. Oluja je bila presnažna.

Tijelo mu je drhtalo, srce stalo, a u glavi eksplodiralo. *Buum!* Svjetlo je ugašeno.

Sedamdeset prvo poglavlje

ola, zašto mi nisi rekla da imamo goste?»

Sola je malo zastala kad je odložila naprtnjaču na radnu plohu u kuhinji. Premda je bilo jasno da njezina baka čeka odgovor, neće se okrenuti dok ne bude sigurna da se na njoj ne vidi ni trag iznenađenja koje je osjećala.

Kad se pribrala, okrenula se na peti.

Baka je sjedila za stolićem, a njezin ružičasto-plavi kućni haljetak poklapao se s uvijačima u kosi i zastorima s cvjetnim uzrokom. U osamdesetoj godini, imala je elegantne bore žene koja je nadživjela trinaest predsjednika, svjetski rat i bezbroj osobnih bitki. Međutim, u njezinim očima bio je žar besmrtnice. 🌸🌸

»Tko je bio na vratima, bako?» upitala je.

»Neki muškarac...«, njezina baka podigla je čvornatu šaku i pokazala svoje uvijače, »tamne kose«.

Sranje. »Kada je svratio?»

»Bio je vrlo uljudan.«

»Je li rekao kako se zove?»

»Dakle, nisi ga očekivala.«

Sola je duboko udahнула i pomolila se da ostane pribrana usprkos tom unakrsnom ispitivanju. Dovraga, s bakom živi godinama, pa je mislila da se naviknula na činjenicu da ta žena samo postavlja pitanja i nikad ne odgovara.

»Ne, nisam nikog očekivala.« Od pomisli da je netko zakucao na vrata došlo joj je da stavi ruku na naprtnjaču. Unutra je pištolj s laserskim ciljnikom i prigušivačem... a to je vrlo korisna sprava. »Kako je izgledao?»

»Krupan. Tamne kose. Duboke oči.«

»Koje su boje njegove oči?» Njezina baka slabo vidi, ali to bi sigurno upamtila. »Je li...«

»Kao i mi. Razgovarali smo na španjolskom.«

Možda je taj erotični muškarac kojeg je slijedila bilingvalan, neka bude trilingvalan, jer otkud mu taj strani naglasak?

»Pa, je li rekao kako se zove?» To joj neće pomoći. Nije znala kako se zove muškarac kojeg je pratila.

»Rekao je da ga poznaješ, da će ti se opet javiti.«

Sola je pogledala digitalni sat na mikrovalnoj. Ubrzo će deset navečer. »Kada je svratio?«

»Maloprije.« Baka ju je oštro pogledala. »Viđaš li se s njim, Marisol? Zašto mi nisi ništa rekla?«

A onda su počele govoriti na portugalskom. Brzo su govorile i upadale jedna drugoj u riječ, *ne-vidam-se-ni-s-kim* miješalo se s *zbog-će-ga-se-konačno-ne-udaš*. Bezbroj puta su se prepirale zbog toga, pa su lako preuzele dobro uvježbane uloge u toj otrcanoj predstavi.

»Pa, meni se svidio«, rekla je njezina baka. Ustala je od stola i dlanom udarila po njemu. Tabletić s hrpom *Vanity Fair* magazina je poskočio, a Sola je htjela opsovati. »Mislim da bi ga trebala pozvati na večeru.«

Hoću, bako, ali ne poznajem ga... a što bi tek rekla kad bi saznala da je kriminalac? I ženskar?

»Je li katolik?« upitala je baka na odlasku.

On preprodaje drogu, pa ako je vjernik, onda su mu pravim čudom oprošteni grijesi.

»Doima se kao dobar momak«, rekla je baka preko ramena. »Dobar momak i katolik.« I to je bilo sve... zasad.

Baka je vukla papuče po hodniku dok je išla prema stubama, a zacijelo se u hodu nekoliko puta prekrižila. Mogla ju je vidjeti.

Sola je opsovala, pognula glavu i sklopila oči. Ipak nije mogla zamisliti da je taj muškarac bio uljudan i zabavan samo zato što mu je sitna Brazilka otvorila jebena vrata. Katolik, nemoj me zajebavati.

»Prokletstvo.«

Pa ipak, zar ona može glumiti sveticu? I ona je zločinka. Godinama je ogrezla u zločinu, a činjenica da je morala skrbiti za sebe i svoju baku nije bila opravdanje za provalne krađe.

Koga njezin tajanstven muškarac uzdržava, upitala se kad je zalajao pas u susjedstvu. One blizance? Oni zaista, izgledaju kao da se o njima nitko ne treba brinuti. Ima li djecu? Ženu?

Nije znala zašto, ali od tih misli se stresla.

Prekrižila je ruke na prsima i zagledala se u polizani pod koji je baka čistila svaki dan.

Nije smio tu doći, pomislila je.

Pa ipak, ona je nepozvana bila kod njega, zar ne?...

Sola se namrštila i podigla glavu. Prozor dopola pokriven ružičastim zastorima bio je crn kao tinta... još nije upalila rasvjetu ispred kuće. Ali, znala je da je netko ondje.

Znala je tko.

Disanje joj se ubrzalo, u glavi zazujalo, a zbog nečeg je stavila ruku na grlo.

Okreni se, rekla je sebi. Bježi.

Ali... nije.

Assail nije htio otići u kuću njegove kradljivice. Ali na njezinom Audiju još uvijek je bila sprava za praćenje, pa kad je saznao da se vratila na tu adresu, nije odolio da se ne materijalizira na tom mjestu.

Međutim, nije htio da ga vide, pa se zadržao u dvorištu, a to je bio sjajan izbor: dobro je vidio svoju kradljivicu kad je ušla u kuhinju... i njezinu družicu.

Starija ljudska ženka bila je čarobna na starinski način. Uvijači u kosi, odjeća blistava kao proljetni dan, lijepo lice usprkos godinama. Međutim, nije bila sretna kad je sjela za stol i pogledala svoju unuku, pomislio je Assail.

Dok su razgovarale, on se smješкао u tami. Njih dvije se jako vole i jedna drugoj užasno idu na živce. Pa, zar nije tako sa svim starijim srođnicima, bez obzira jesi li vampir ili ljudsko biće?

Uh, laknulo mu je kad se uvjerio da ne živi s partnerom.

Ukoliko i onaj s kojim je bila u restoranu ne živi u toj kućici.

Tiho je zarežao u mraku, a pas u susjedstvu je zalajao i upozorio vlasnike na ono čega nisu ni bili svjesni.

A onda je njegova kradljivica ostala sama u kuhinji. Doimala se umorno i frustrirano.

Samo je stajala tamo, prekriženih ruku i odmahivala glavom, i pomislio je da bi trebao otići. Umjesto toga, učinio je ono što ne bi smio: u mislima je prošao kroz prozorsko staklo i oslobodio svoju potrebu.

Ona je odmah reagirala. Njezino vitko tijelo se uspravilo kad se naslonila na radnu plohu, i pogledala ga je kroz prozor.

»Dođi meni«, njegov zov odjeknuo je kroz hladnu noć.

I došla je.

Dvorišna vrata su zaškripila kad ih je otvorila bokom i razgrnula snijeg koji je napadao u dvorište.

Njezin miris za njega je sladak kao ambrozija. Približio joj se, a tijelo mu je prožela požuda grabežljivca.

Assail je stao tek dva-tri centimetra ispred nje. Izbliza, prsa o prsa, nije bila mnogo niža od njega. A ipak je na njega ostavila silan dojam: stegnuo je pesnice, napregnuo bedra, srce mu je snažno kucalo u navali vrele krvi.

»Nisam mislila da ću te opet vidjeti«, šapnula je.

Kad je začuo njezin glas, ud mu se još više ukrutio. »Čini se da nas dvoje imamo nedovršenog posla.«

A nije se radilo o novcu, drogi ili informacijama.

»Ono sam ti ozbiljno rekla.« Zabacila je kosu, kao da se muči da ostane mirna. »Više te neću uhoditi. Obećavam.«

»Točno, dala si mi riječ. Ali čini se da mi nedostaje tvoj pogled na meni.« Tiho je siktao na hladnom zraku. »I neke druge stvari.«

Brzo je pogledala ustranu, a zatim ravno u njegove oči. »To nije dobra zamisao.«

»Zašto? Zbog onog ljudskog bića s kojim si sinoć večerala?«

Njegova kradljivica se namrštila... vjerojatno zbog toga što je rekao *ljudsko biće*. »Ne. Nije zbog njega.«

»Dakle, on ne stanuje ovdje.«

»Ne, samo moja baka i ja.«

»Odobravam.«

»Zašto se to tebe tiče?«

»I ja se to pitam svaki dan«, promrmljao je. »Ali reci mi, ako se ne radi o tom čovjeku, zbog čega se ne bismo našli?«

Njegova kradljivica je opet zabacila kosu i odmahнула glavom. »Ti... donosiš nevolje.«

»Kaže žena koja je uvijek naoružana.«

Podigla je glavu. »Misliš da nisam vidjela onaj okrvavljeni nož u tvom hodniku?«

»A, to.« Odmahnuo je rukom na te riječi. »Trebao sam dovršiti neki posao.«

»Mislila sam da si ga ubio.«

»Koga?«

»Marka, mog prijatelja.«

»Prijatelj«, zarezao je. »Dakle, on je tvoj prijatelj.«

»Pa koga si ubio?«

Assail je izvadio cigaru, a kad je htio pripaliti, ona ga je zaustavila. »Baka će namirisati dim.«

Pogledao je zatvorene prozore na gornjem katu. »Kako?«

»Nemoj, molim te. Ne ovdje.«

Kimnuo je glavom i poslušao je... premda se ne sjeća je li se ikad naklonio drugoj osobi.

»Koga si ubio?«

Pitala je mirnim tonom, bez hysterije koja se može očekivati od ženske. »To nema veze s tobom.«

»Bolje je ako ne znam.«

S obzirom da on nije od njezina soja? Da. Točno.

»Njega sigurno nikad ne bi upoznala. Međutim, reći ću ti da sam imao dobar razlog. Izdao me je.«

»Dakle, to je zaslužio.« To nije pitanje, nego odobravanje.

Morao joj je priznati da ispravno razmišlja. »Da, točno.«

Šutjeli su, a onda je morao upitati: »Kako se zoveš?«

Nasmijala se. »Hoćeš reći da ne znaš kako se zovem?«

»A kako sam mogao saznati?«

»U pravu si... reći ću ti ako mi objasniš što si napričao mojoj baki.« Pogurila se kao da joj je hladno. »Znaš, sviđaš joj se.«

»Kome se sviđam?«

»Mojoj baki.«

»A kad me je ona upoznala?«

Njegova kradljivica se namrštila. »Kad si maloprije bio ovdje. Rekla mi je da joj se čini da si dobar čovjek i da bi te htjela pozvati na večeru.« Pogledala ga je prelijepim tamnim očima. »Ne želim te nagovarati... što je? Hej, lakše malo.«

Assail se prisilio da opusti stisak, a nije ni bio svjestan da je drži za nadlakticu. »Nisam maloprije bio ovdje. Nikad nisam razgovarao s tvojom bakom.«

Njegova kradljivica ostala je stvarno zatečena. »Večeras nisi svratio?«

»Ne.«

»Pa, tko me dovraga traži?«

Obuzela ga je potreba da je zaštiti. Očnjaci mu se izdužiše, gornja usna se počela izvijati, ali suzdržao se i prigušio vanjske manifestacije svojih burnih osjećaja.

Odjednom je pogledao prema kuhinji. »Idemo unutra. Smjesta. Moraš mi to detaljnije objasniti.«

»Ne treba mi tvoja pomoć.«

Assail ju je pogledao s visine. »Ipak ću ti pomoći.«

Sedamdeset drugo poglavlje

Trez nije navikao da se vozi u autu s vozačem. Volio je biti za volanom. Držati konce u svojim rukama. Izabrati hoće li skrenuti ulijevo ili udesno. Međutim, večeras mu nije ponuđena takva samostalnost.

U tom trenutku udobno se zavalio na stražnjem sjedištu Mercedesa velikog kao kuća. Na prednjem sjedištu, Fritz, ako je dobro upamtio ime, vozio je kao iz pakla... a to baš ne očekuješ od slugana koji se doima kao da je star sedam tisuća godina.

Još uvijek nije bio u punoj formi nakon sinoćnje glavobolje, pa je pomislio da je u redu što se sada vozi kao putnik. Ali ako će on i iAm živjeti s Bratstvom, onda moraju znati gdje je to proketo imanje...

Što je sad ovo? Sranje.

Njegova čula su zbog nečeg osjetila promjenu u ugođaju, nešto je treperilo na rubu njegove svijesti... upozorenje. Tko bi rekao, ali krajolik na mjesecini koji je gledao kroz prozor se uzbibao, a njegovo vidno polje se iskrivilo.

Provjerio je unutrašnjost Mercedesa. Sve je u redu: crna kožna sjedišta, rub od glatke orahovine, staklo koje je vozača dijelilo od putnika, sve je bilo kako treba. Dakle, njegovi optički živci nisu oštećeni.

Opet je pogledao van kroz prozor, a znao je da iskrivljenje nije uzrokovala magla koja se spustila. Ni nekakva jebena poledica. Ne, ne radi se o vremenu, to je nešto potpuno drugačije... kao da se strava kristalizirala u česticama zraka i izobličila krajolik.

Fantastična zaštita, pomislio je.

A on je mislio da samo on i njegov brat imaju skrivene adute u rukavima.

»Blizu smo«, rekao je Trez.

»Što je to?« promrmljao je iAm kad je pogledao kroz prozor.

»Ne znam. Ali to bismo trebali nabaviti.«

Automobil je zatim krenuo uzbrdo, a zbog brzine kojom je taj starac vozio kao da su bili na golemom toboganu. Ali na vrhu nisu uzletjeli i pali na tlo: odjednom se materijalizirao masivan kameni zid, pojavio se doslovno ni od kuda, a Trez je čvrsto uhvatio naslon za ruke.

Ali njihov vozač je točno znao gdje su i koliko je Mercedesu potrebno da se zaustavi. Kao dobro uvježban holivudski kaskader, *slugan* je okrenuo volan i naglo zakočio. Parkirali su između sportskog automobila koji je Trez smjesta poželio... i terenca koji je izgledao kao apstraktna skulptura, a ne vozilo.

»Možda se uvježbao na tom autu«, ironično je rekao Trez.

Vrata su bila otključana, pa su on i iAm istodobno izašli.

Čovječe. Pogledaj tu kućerinu, pomislio je Trez kad je zabacio glavu i pogledao uvis. Pred tom pregolemom kamenom građevinom osjećao se malen kao Palčić.

Kao Palčić kad je bio beba.

Nadvijena u ledenoj noći, s vodorigama na poprečnim gredama i s dva zlokobna krila, četverokatna palača se doimala točno kako se očekuje od boravišta kralja vampira: zastrašujuće, jezivo i opasno.

Zajebano kao u filmovima strave, ali taj dvorac je stvaran. Ljudi u njoj grizu, i to ne samo kad ih se zamoli.

»Super«, rekao je Trez. Tu se odmah osjećao kao kod svoje kuće.

»Gospodo, molim vas, uđite«, veselo je rekao *slugan*. »A ja ću se pobrinuti za vašu prtljagu.«

»Ne treba«, rekao je Trez i pošao prema prtljažniku. »Imamo gomilu sranja... hm, stvari.«

Nije mu bilo ugodno psovati pred tipom u fraku.

iAm je kimnuo glavom. »Mi ćemo se umjesto tebe pobrinuti za stvari.«

Slugan ih je gledao i ukočeno se smješkao. »Molim vas, gospodo, uđite, svečanost samo što nije počela. Ja ću se pobrinuti za te svjetovne stvari.«

»O, ne, mi ne možemo...«

Fritz je bio zbunjen, a zatim se uspaničio. »Ali molim vas, gospodo, morate se pridružiti ostalima. Ja ću se pobrinuti za stvari. To je moja dužnost u kućanstvu.«

Njegova uzrujanost doimala se potpuno neprikladno, ali vidjelo se da se s njim ne mogu prepirati jer bi ga još više uzrujali: shvatili su da će starac dobiti moždani udar ako uzmu svoju prtljagu i odnesu je u kuću.

Kad si u Rimu... pomislio je Trez. »U redu, može, hvala.«

»Da, hvala vam.«

Starac se opet široko nasmiješio. »Vrlo dobro, gospodo! Vrlo dobro.«

Slugan im je potom mahnuo neka uđu, kao da je svrha tog golemog ulaza, kao na katedrali, bila nepoznata, a Trez je samo slegnuo ramenima i uspeo se stubama.

»Pa hoće li nam dopustiti da sami brišemo dupe?« tiho je upitao.

»Samo ako nas ne bude vidio da ulazimo u zahod.«

Trez se gromko nasmijao i pogledao preko ramena. »Zafrkavaš se, ha, iAm?«

Laktom je gurnuo svog brata koji je zarežao, pa je uhvatio masivnu kvaku na ulazim vratima. Iznenadio se kad je zamijetio da nisu zaključana, pa ipak, s tim... što god to bilo... svuda naokolo, zbog čega bi im trebali zasuni i ključevi? Vrata su

se nečujno otvorila, ali to ga nije iznenadilo. Imanje je bilo besprijeckorno održavano, svaki centimetar staze očišćen od snijega, a posuli su i sol.

Pa ipak, kad imaš takvog *slugana*? I najmanja trunka prašine sigurno je znak za opću uzbunu.

Kad je ušao unutra, zatekao se u predvorju s podnim mozaikom i visokim stropom te vidio nadzornu prostoriju i sigurnosne kamere... sada nije bilo vrijeme za zajebanciju pa je stao točno ispred njih.

Unutrašnja vrata koja su zbog svoje masivnosti mogla stajati i u nekoj banci, smjesta se otvoriše.

»Dobrodošli!« rekla je ženka. »Stigli ste.«

Potpuno obuzet prizorom pred sobom, Trez je jedva primijetio Ehlenu. »Hej ti... kako si...«

Nije čuo njezin odgovor.

Jebote... ovo je stvarno nestvarno.

Trez je hodao kao hipnotiziran, i ušao... u najnevjerojatniju građevinu koju je ikad vidio. Golemi stupovi od malahita i mramora držali su visok strop. Kristalni lusteri i zlatne svjetiljke su treperile. Podni mozaik prikazivao je jabukovo stablo u punom cvatu, a s njega je vodilo stubište crveno kao krv i veliko kao gradski park.

Nasuprot tmurnoj fasadi, interijer je bio fantastično raskošan.

»Prava palača«, zadivljeno je rekao iAm. »Ehlenu, hej ti, curo.«

Trez je zamijetio da njegov brat grli Rehvengeovu *šelenu*. I drugi su se kretali naokolo, najviše ženki, a prepoznao je Blaya, onog plavokosog momka Johna Matthewa i, naravno, Rehva, koji mu je prišao oslanjajući se na svoj štap.

»Zabava nije za vas dvojicu, ali pravite se kao da jest.«

iAm i Rehv se zagriše, ali Trez više nije obraćao pažnju na njih.

Zapravo, njegovo divljenje i začuđenost otišlo je u drugom smjeru.

Odabranica koju je vidio na Rehvovu imanju stajala je na nadsvođenom ulazu u svečanu blagovaonicu i razgovarala s osobom u bijeloj halji.

Trez se koncentrirao, a kad je uhvatio njezin pogled, umirio se.

Pogledaj me, pomislio je. *Pogledaj me.*

U tom trenutku, kao da joj je naređeno, Odabranica ga je pogledala.

Trezu se odmah ukrutio, a tijelo mu je nabrekle od potrebe da priđe toj ženki, uzme je i odnese na skrovito mjesto.

Kako bi je učinio svojom.

iAmov glas rekao mu je na uho točno ono što nije želio čuti: »Nije to za tebe, brate.«

Boli me kurac, pomislio je Trez, a Odabranica je opet razgovarala s tom ženkom.

Ona će biti njegova, makar ga to stajalo glave.

A ako dođe do toga? Pa, njemu u zadnje vrijeme baš i ne ide, zar ne?

* * *

Kad je Qhuinn pogledao naokolo, shvatio je da leži na oltaru. Lubanja je stajala uz njegovu glavu, kao da je prvi Brat pazio na njega dok se oporavljao od ispijanja. Žmirnuo je i zamijetio da zuri u zid s imenima: svaki centimetar te goleme mramorne ploče pred kojom je stajao bio je ispisan imenima na Starom jeziku.

Pa, osim dijela na kojem su bile one dvije ručke.

Sjeo je i spustio noge na pod. Leđa su mu zaškripila, a u glavi se zavrtjelo. Protrljao je lice, brzo se dignuo i krenuo naprijed... a onda dotaknuo urezana imena.

»Ti si dolje na dnu«, rekao je Zsadist koji je bio iza njega.

Qhuinn je pogledao na tu stranu. Bratstvo je stajalo na okupu, i svi su se opako smješkali.

Začuo je Butchov bostonski naglasak: »Fora je vidjeti svoje ime na zidu. Okreni se malo...«

I evo ga, kad je pogledao dolje desno, ugledao je ime policajca... a onda i svoje ime.

Koljena su mu popustila, pa se sagnuo i kleknuo ispred uredno ispisanih simbola. Zatim je pogledao zid, a pojedinačna imena urezana u mramoru stapala su se u cjelovitu, čvrsto povezanu strukturu. Kao i Bratstvo. Tu nema pojedinaca, skupina je cjelina.

A on je dio te cjeline.

Dovraga... i on je ovdje.

Ovo je trebalo biti iskustvo koje će promijeniti njegov život... kao da u njemu odjekuju stihovi pjesme »Ti pripadaš nama«, ili ga je možda preplavila golema radost... ili, sranje, kao da mu u glavi tutnji »Ti si taj«.

Ništa od toga. Zadovoljan je, nego što. Jebote, silno je ponosan. Spreman je da izađe van i bori se kao luđak.

Ali kad je ustao, shvatio je da je usprkos novoj sigurnosti nešto u njemu još uvijek izdvojeno i pod kontrolom. Pa ipak, zadnja dva dana bila su nevjerovatna...

kao da je Sudbina gurnula njegov život u mikser i sada od njegove guzice pravi šalšu.

Možda zato što nikad nije ovladao svojim osjećajima? A tu njemu nema pomoći.

Kad je pristupio Braći, snažno su ga pljeskali po leđima i gurali u prsa, pa je shvatio kako se strunjača osjeća nakon treninga.

A onda mu je sinulo... vraća se kući Blayu.

Presveta majko Božja, kako bi rekao policajac, bio je *potpuno* spreman da ga pogleda u oči. Mogli bi otići negdje da mu kaže kako mu je bilo, premda to vjerojatno i nije bilo potrebno. Mogao bi nakon svetkovine poći u njegovu sobu i... hm, da... zakratko.

U redu, sada je spreman.

Rhage mu je dobacio crnu halju. »Pa, dobro došao u ludnicu, bijedni kurvin sine. S nama si do kraja života.«

Qhuinn se namrštio i pomislio na Johna. »A što je s mojom *ahstrux nohtrum* dužnošću?«

»Nema je«, rekao je V. kad se odjenuo. »Sada si slobodan.«

»Dakle, John je znao?«

»Ne, nije znao da ćeš dobiti ovako visok položaj. Ali rečeno mu je da više ne možeš biti njegov privatni vojnik.« Qhuinn je dodirnuo tetovažu ispod svog oka, a V. je kimnuo glavom. »Da, to ćemo promijeniti... ali radi se o časnom otpustu, a ne pogibiji ili otkazu.«

Uh, super. Bolje nego obavijest o otkazu na prsima i plitak grob.

Kad su stali u formaciju, Qhuinn je još jednom pogledao špilju. Sve je tako čudno. Da, sada je i on dio povijesti, a ovo je kulminacija svih onih noći kad s borio s Braćom... moralo je ovako završiti.

Vraćali su se istim putem, pa se Qhuinn našao u hodniku s policama od poda do stropa.

»Isuse... Kriste«, rekao je kad je ugledao bezbroj posuda s *degradima*.

Svi su se zaustavili.

»Posude?« upitao je Wrath.

»Da«, cerekao se Tohr. »Naš momak je impresioniran.«

»I treba biti impresioniran«, promrmljao je Rhage i stegnuo remen na svojoj halji. »Mi smo fantastični.«

Svi su s odobravanjem zarezali i zakolutili očima.

»Sva sreća da ih nije preparirao«, netko je promrmljao.

»To ti je Lassiter«, netko je rekao.

»Čovječe, taj kurvin sin više ne smije gledati borilačke emisije.«

»I ne samo te.«

»Usredotočite se«, presjekao ih je Rhage. »Možemo li malo biti tiho?«

Režali su s odobravanjem i prestali se zajebavati. Grleni zvuk odjeknuo je hodnikom prepunim suvenira mrtvih neprijatelja.

»Zamisli«, rekao je Tohr i stavio ruku na Qhuinnovo rame, »i ti ćeš ovdje staviti svoj trofej.«

»Super«, promrmljao je Qhuinn kad je pogledao sve te stvarčice. »Baš super.«

Izašli su kroz prastara vrata, a trebalo bi ti nekoliko sati da ih probiješ led-lampom. Zatim su uklonili još jednu prepreku, koja je izgledala kao zid špilje... i tko bi rekao, došli su do plitke udoline i zatim ušli u terenac. Neko vrijeme vozili su se po šumi, a kad je ugledao svjetla palače, obuzelo ga je uzbuđenje. Nagnuo se naprijed i napipao kvaku.

Terenac se nije ni zaustavio kad je iskočio van. Njegovi drugovi su se gromko smijali dok su izlazili iz auta pa krenuli za njim prema velikom ulazu. Qhuinn je naglo otvorio vrata, uletio u predvorje i pogledao u nadzornu kameru.

Iza sebe je čuo glasove Bratstva...

Sada su oni njegova braća, zar ne?

Došli su do njega odlično raspoloženi, a Fritz im je otvorio unutrašnja vrata.

U naletu je Qhuinn zamalo srušio *slugana*. Oko njega brojna nasmiješena lica, *šelan*, kraljica, *slugani* posvuda... iAm, Trez, Rehv, Ehlena...

Tražio je crvenokosog tipa, pogledao u blagovaonicu, a onda pošao u salon za biljar. Pa gdje je...

A onda je stao kao ukopan.

S druge strane biljarskog stola, na kauču ispred televizije koji je bio postavljen iznad kamina, Blay i Saxton sjedili su jedan do drugoga. Gledali su se, u rukama držali piće, kao da su udubljeni u razgovor.

Blay je odjednom prasnuo u smijeh i zabacio glavu...

U tom času ugledao je Qhuinna.

Smjesta se uozbiljio.

»Čestitam!«

Trgnuo se kad je začuo Laylin glas, pa se refleksno okrenuo. Grozničavo je razmišljao, premda uzaludno: pa cijelo vrijeme zna da se Saxton vraća nakon odmora.

»Tako sam sretna zbog tebe!« Layla ga je zagrlila, a on joj je uzvratio.

»Hvala.« Odmaknuo se i zagladio kosu. »Hej, kako si ti?«

»Ludo i nezaboravno!«

Qhuinn je svladao slabost koju je osjetio i pokušao se usredotočiti na Laylinu sreću. »Drago mi je. Stvarno mi je... drago.«

Sedamdeset treće poglavlje

Sola se očešala o štednjak kad je tog muškarca uvela u svoju kuću. A kad je promijenila smjer, srušila je bakinu stolicu... bar je to uspjela prikriti te je brzo privukla stolicu i sjela.

»Ni ti meni nisi rekao kako se zoveš«, promrmljala je, premda joj imena u tom času nisu bila ni na kraj pameti.

Muškarac je sjeo s druge strane stolića. Zbog njegove skupe odjeće i krupnog tijela, sve se oko nje doimalo jeftino, od linoleuma na podu do stolica i cijele kuhinje.

Cijela kuća.

Stavio je ruku na stol. »Zovem se Assail«, rekao je dubokim glasom s nevjerojatnim naglaskom.

»Assail?« Oprezno je ispružila ruku kako bi je stavila uz njegovu. »Neobično ime...«

Kad ga je dotaknula, kao da ju je stresla struja. Munja je prostrujala kroz njezinu ruku sve do srca, koje je brže zakucalo, a ona se zacrvenjela.

»Ne sviđa ti se?« upitao je kao da zna što je u tom času osjetila.

Ali on govori o svom imenu, zar ne? Da, točno. »Pa... rijetko je.«

»Reci mi kako se ti zoveš«, naredio je držeći je za ruku. »Molim te.«

On je čekao... držali su se za ruke i usklađeno disali, a ona je shvatila da postoje trenuci koji su intimniji od seksa.

»Marisol. Ali svi me zovu Sola.«

On je preo. *Preo.* »Ja ću te zvati Marisol.«

Zar to nije očekivala od njega? Bože, taj naglasak... od njezinog imena koje ima otkad zna za sebe, stvorio je pjesmu.

S rukama u krilu, Sola nije mogla skinuti pogled s njegova lica: doimao se arogantno, ali ne kao da mu je to namjera i kao da želi tako izgledati pred njom. Njegova kosa je nevjerojatno gusta, sigurno koristi neke specijalne preparate... nema tog ljudskog bića kojem kosa iznad čela može tako savršeno stajati. A njegova kolonjska vodica? Zaboravi je. Koji god to vrag bio, od tog mirisa bila je pripita. (Sola)

Naočit, snažan, pametan. Mogla se okladiti u svoju kuću da je njemu u životu sve išlo kako je on htio.

»Pa, pričaj mi o tom svom posjetitelju«, rekao je.

Čekao je pognute glave i gledao u nju.

Nije ni čudo da je počinio ubojstvo.

Slegnula je ramenima. »Nemam pojma. Baka je samo rekla da ima tamnu kosu i duboke oči...« Namrštila se kad je zamijetila da su njegove šarenice boje mjesecine... ali to je potpuno neprirodno. Leće? upitala se. »Ona... hm, ne znam da li zna kako se zove, ali bio je vrlo uljudan... a da nije bio, sve bi mi potanko ispričala. Hm... razgovarali su na španjolskom.«

»Možda te netko traži?«

Sola je odmahнула glavom. »Nikad ne spominjem ovu kuću... nikad. Mnogi ne znaju ni kako se zovem. Zbog toga sam mislila da si bio ti... tko bi drugi... hoću reći, nitko drugi nije bio tu osim tebe.«

»Možda netko iz tvoje prošlosti?«

Uzdahnula je i pogledala naokolo. A onda je s limenke za čaj uzela ubruse i složila ih. »Ne znam...«

A njezin život? Mogao bi biti bilo tko.

»Imate li alarm u kući?« upitao je.

»Imamo.«

»Trebala bi pretpostaviti da je opasan ako se ne pokaže suprotno.«

»Dobro.« Kad je muškarac... Assail, to je njegovo ime, stavio ruku u džep, odmahнула je glavom. »Nema pušenja. Rekla sam ti...«

Polako i teatralno izvadio je zlatno nalivpero. Zatim je uzeo ubrus kojim se igrala i zapisao sedam brojki, očito svoj telefon.

»Nazovi me ako opet dođe.« Gurnuo je ubrus, a kažiprstom je pokazao brojke. »Ja ću se pobrinuti za njega.«

Sola je naglo ustala, a stolica je zaškripila. U tom času se ukočila i pogledala u strop. Odozgo se ništa nije čulo, pa se prisilila da se umiri.

Polako je došla do štednjaka. Zatim natrag. Provjerila je vrata prema trijemu. Vratila se. »Slušaj, ne treba mi tvoja pomoć. Bilo bi mi draže...«

Kad se okrenula da pode prema štednjaku, on je stajao pred njom. Ostala je bez daha i poskočila... nije ni čula kad je ustao...

Njegova stolica bila je na istom mjestu kao i prije.

Nije bila odgurnuta, kao njezina.

»Kako...« Ušutjela je, a u glavi joj se zavrtjelo. Naravno da ga neće pitati što je on...

Podigao je ruke i stavio ih oko njezina lica, a ona je znala da neće moći odbiti štogod da joj kaže.

»Nazvat ćeš me«, naredio je, »a ja ću doći k tebi.«

Govorio je vrlo tiho, gotovo nerazgovijetno, dubokim glasom... tako erotičnim dubokim glasom.

Zbog ponosa se pobunila u sebi, ali nije mogla ništa reći. »U redu«, rekla je.

Sada se nasmiješio i izvio usne. Bože, njegovi očnjaci su oštrij i dulji nego što je mislila.

»Marisol«, tiho je rekao. »Predivno ime.«

Primaknuo joj se i blago podigao njezino lice, a ona se nije opirala. Ne, dovraga, to ne smije raditi. Ne u toj kući. Ne s tim muškarcem...

Zajebi sve to. S uzdahom se prepustila, sklopila oči i podigla glavu da se poljube...

»Sola! Sola, što radiš dolje!«

Oboje su stali kao ukopani... a Sola je u tom času opet imala trinaest godina.

»Ništa!« viknula je.

»Tko je s tobom?«

»Nitko... televizor!«

Tri... dva... jedan... »To nije televizor!«

»Idi«, šapnula je i odgurnula njegova široka prsa. »Sada moraš otići.«

Assail je negodovao. »Htio bih je upoznati.«

»Ne.«

»Da...«

»Sola! Silazim dolje!«

»Idi«, šaptala je. »*Molim te.*«

Assail je palcem pomilovao njezinu donju usnicu, a onda se sagnuo i šapnuo joj na uho: »Namjeravam nastaviti gdje smo sada stali. Samo da znaš.«

Okrenuo se i nervozno pošao prema vratima. Dok se njezina baka spuštala stubištem i prilazila kuhinji, još jednom je pogledao preko ramena te otvorio vrata.

Pogledao ju je užarenim očima. »Između nas još nije gotovo.«

A zatim je nestao, hvala milostivom Bogu.

Baka je ušla u kuhinju u trenutku kad su se dvorišna vrata zatvorila. »Onda?« upitala je.

Sola je pogledala prema prozoru da se uvjeri da je vani još uvijek mračno kao u rogu. Eto. Dobro je.

»Vidiš?« rekla je i mahnula po praznoj kuhinji. »Nema nikoga.«

»Televizor nije upaljen.«

Zašto, o, zašto njezina baka nije senilna kao mnogi drugi starci?

»Isključila sam ga jer ti smeta.«

»Hm.« Sumnjičavo je gledala naokolo...

»Dođi«, rekla je Sola kad je stala ispred starice. »Dovoljno je uzrujavanja za večeras. Hajdemo leći.«

»Držim te na oku, Sola.«

»Znam, bako.«

Dok su se uspinjale stubištem, razmišljala je tko je, dovraga, traži i zašto? O čemu je još razmišljala? Pa, u mislima je opet bila u kuhinji, htjela je poljubiti tog muškarca.

Bolje je što su stali na vrijeme.

Imala je nepogrešiv dojam da je njezin zaštitnik... isto tako i grabežljivac.

* * *

Poziv koji je Xcor čekao došao je u najbolje vrijeme. Maloprije je u centru grada ispod mosta uhvatio i ubio samotnog ubojicu vampira te je čistio svoju draganu. Krpicom od antilopa vrlo lako je obrisao crnu krv s oštrice svoje kose.

Vjernu družicu spremio je u tobolac na leđima, a onda je uzeo mobitel. Kad se javio, pogledao je svoje borce koji su stajali na ledenom vjetru i razgovarali o borbi.

»Jesam li dobio Xcora, sina Bloodlettera?«

Xcor je stegnuo čeljusti, ali nije ga htio ispraviti. Ime Bloodletter je korisno za njegovu reputaciju. »Da. Tko je?«

Šutnja. »Nisam siguran smijem li razgovarati s tobom.«

Aristokratski glas bio mu je dovoljan da shvati s kim razgovara. »Ti si Elanov suradnik.«

Opet šutnja... o, Sudbo, bio je na rubu živaca. Ali i to je zadržao za sebe.

»Da. Jesam. Jesi li saznao vijesti?«

»O čemu?«

Kad je opet nastupila šutnja, znao je da će to potrajati. Zazviždao je svojim vojnicima i mahnuo im neka pođu na neboder udaljen nekoliko blokova prema istoku.

U narednom trenutku bio je na krovu, vjetar je fjukao i to ga je živciralo. Ako je želio čuti bilo što, morao je stati u zavjetrinu.

»Kakve vijesti?« upitao je.

»Elan je mrtav.«

Xcor se iskesio i nasmiješio. »Zaista?«

»Nisi baš iznenađen.«

»Nisam.« Xcor je zakolutao očima. »Ali, naravno da mi je žao.«

A to je ipak bilo točno: kao da je izgubio dobar pištolj, ili, bolje rečeno, odvijač. Ali te stvari mogu se nadomjestiti.

»Znaš li tko je to učinio?« strogo ga je upitao pozivatelj.

»Pa, vjerujem da ti znaš, zar ne?«

»Bratstvo, naravno.«

Još jedna pogreška, pa ipak, Xcor nije reagirao. »Reci mi, zar od mene očekuješ da ga osvetim?«

»To se mene ne tiče.« Prigušeni glas tog muškarca odao je da se zapravo brine da i njega ne zadesi ista sudbina. »Njegova obitelj treba dobiti zadovoljštinu.«

»To je njihovo pravo.« Nije bilo komentara, a Xcor je znao što se očekuje i što treba učiniti. »Reći ću ti dvije stvari: računaj na moju povjerljivost i moju zaštitu. Pretpostavljam da si prošle jeseni bio na sastanku u Elanovoj kući. Moj odnos s kraljem nije se promijenio, a mislim da si me nazvao zbog toga što dijeliš moje stajalište. Jesam li u pravu?«

»Ja ne želim ni političku ni društvenu moć.«

Ne seri. »Naravno.«

»... brinem se za budućnost rase... a u tome sam se slagao s Elanom. Međutim, nisam odobravao njegovu taktiku. Atentati su previše riskantni, a naposljetku željeni cilj neće biti ostvaren.«

Moš' mislit', pomislio je Xcor. Metak u glavu može riješiti mnoge probleme...

»Kralja treba srušiti zakonskim putem.«

Xcor se namrštio. »Ne shvaćam.«

»S dužnim poštovanjem, zakon je moćniji od mača. Kako bi to ljudska bića rekla.«

»Zaludu govoriš sa mnom u zagonetkama. Budi konkretan, ako se možeš toliko spustiti na zemlju.«

»Stari zakoni dali su Wrathu ovoliku moć. Zakon propisuje da on ima vlast nad svim oblicima našeg života i našeg društva, daje mu odriježene ruke da djeluje po svojoj volji i da nikom nije odgovoran.«

Zbog toga je Xcor htio taj položaj za sebe, *jebote*. »Slušam.«

»Nema ograničenja za njegove postupke, nitko ne može osporiti njegove odluke... ustvari, ako želi, on može promijeniti Stare zakone i preinačiti našu tradiciju, temelje našeg društva.«

»To mi je dobro poznato.« Pogledao je na sat. Ako taj usrani razgovor ne potraje još dva sata, imat će dovoljno vremena za borbu. »Možda bismo se nas dvojica mogli sresti sutra navečer...«

»Ali postoji jedan uvjet.«

Xcor se namrštio. »Uvjet?«

»Mora imati potrebu i biti u stanju stvoriti, citiram, >nasljednika čiste krvi<.«

»Zbog čega je to bitno? On se već pario, pa će u budućnosti sigurno...«

»Njegova *šelán* je mješanka.«

Sada je Xcor ušutio, a Elanov suradnik je iskoristio tu šutnju. »Da ne lažemo jedan drugog. U rasi kola ljudska krv. S vremena na vrijeme, bilo je parenja izvan rase. Moglo bi se reći da nitko od njih nije zaista >čiste krvi<. Međutim, postoji bitna razlika između civila koji zbog parenja zaluta među ljudska bića i kralja koji rađa potomka čija je majka mješanka... potomka koji nasljeđuje prijestolje nakon njegove smrti.«

Throe je provirio u zavjetrinu. »Sve u redu?« nijemo je upitao.

Xcor je pokrio mobitel. »Povedi ostale na ulicu. Ubrzo ću biti s vama.«

»Kako vi kažete«, reče Throe i nakloni se.

Njegov borac je otišao, a aristokrat s kojim je razgovarao nastavio je svoj govor: »Dobro ti je poznato da postoji razdor među pripadnicima vladajuće klase. A ako bi netko progovorio o ovoj stvari, onda bi se Wratha, sina Wratha, moglo lakše i učinkovitije smijeniti nego bilo kakvim atentatom. Pogotovo nakon što se sinoć na sastanku Vijeća razmetao svojom snagom. Njihova volja predala se pred njegovom tjelesnom snagom koja je uistinu zastrašujuća, drugim riječima, usrali su se od straha.«

Xcor je grozničavo razmišljao. »Pa, reci mi, gospodine, smatraš li da bi ga ti trebao naslijediti?«

»Ne«, začuo je odlučan odgovor. »Ja sam pregovarač i zbog toga je meni najvažnija logika. U sadašnjem ozračju nemira i rata, samo vojnik može i mora biti na čelu rase. Elan je bio preambiciozna budala, a to si ti dobro iskoristio. Vidio sam te u njegovoj kući one noći prošle jeseni... poigravao si se s njim, a nesretnik je mislio da je obrnuto. Da, želim promjenu. I spreman sam djelovati s tim ciljem. Ali nemam iluzija o svojim sposobnostima i ne želim skončati kao Elan.«

Xcor je shvatio da gleda u vrh planine. »Nijedan kralj nije ostao bez prijestolja na taj način.«

»Nijedan kralj nikad nije ostao bez prijestolja.«

Dobro rečeno.

Zamijetivši neobično kretanje u krajoliku, pogledao je prema sjeveroistoku. Tamo negdje je kralj sa svojom kraljicom... kao i njegova trudna Odabranica.

Nekad bi mu bilo draže da pođe putem krvi i dobije zadovoljštinu kad iz Wrathovih ruku na njegovoj samrtni preotme prijestolje. Ali taj rat u rukavicama je... sigurniji. Za njegovu ženu.

Nipošto nije htio napasti mjesto na kojem ona jede, spava... jer kako bi je onda mogao zaštititi?

Sklopio je oči i odmahnuo glavom. Uh, bili su silni, a nisko su pali... Ipak, opet će se uzdići, zarekao se u sebi.

»Što bismo po tebi trebali učiniti?« grubo je upitao.

»Isprva trebamo biti neprimjetni. Moram prvo pronaći presedane u kojima se govori o >čistoj krvi< , kad se presuđivalo u tim predmetima. Naša prednost je u tome da se ljudska bića oduvijek smatraju nižom vrstom, a to je u prošlosti bilo još izraženije... kad je Wrathov otac izdavao proglase i tumačio zakon. To će biti ključ. S jačim presedanom, zajamčen nam je uspjeh.«

Baš ironično. Wrathov otac je sročio tekst koji će se iskoristiti za svrgavanje njegova sina.

»Naš najveći problem bit će kralj. On mora ostati na životu... i ne smije uvidjeti slabost koja je duboko ugrađena u njegovu vladavinu, jer bi nas mogao preduhitriti.«

»Pošalji *e-mailom* mojim suradnicima taj tekst, a onda ćemo se nas dvojica sastati.«

»Treat će mi nekoliko dana.«

»Shvaćam. Ali, očekujem da ćeš me ubrzo nazvati.«

Pozdravili su se, a Xcor mu je dao Throev *mail*. Bio je tako poletan. Ako je tip u pravu? Wrathova vladavina bit će okončana bez krvoprolića. A onda će Xcor imati odriješene ruke da odluči o sudbini rase: koliko mu je poznato, Wrath je jedini preostali iz uže obitelji, pa ako ga uklone, nitko neće polagati pravo da sjedne na prijestolje. Ali to ne znači da se odnekud neće pojaviti njegovi daljnji rođaci.

Međutim, s njima će moći izaći na kraj. A s potporom Vijeća? On bi sigurno bio omiljen vladar, ako ga svi budu slušali.

Wrath nije jedini koji može mijenjati zakone.

»Ne trati vrijeme«, rekao je Xcor. »Imaš tjedan dana. Ni sekundu više.«

»Smjesta ću se baciti na posao«, začuo je odgovor koji je želio čuti.

Nije li to sjajan završetak telefonskog razgovora?

Sedamdeset četvrto poglavlje

Tunelu koji je povezivao palaču s centrom za obuku bilo je hladno, polumračno i tiho.

Qhuinn je želio biti sam... ništa gore od sretnih ljudi oko tebe kad se užasno osjećaš.

Kad je došao do stražnjih vrata uredskog ormara, ukucao je šifru, pričekao da se brava otključa te je ušao. Brzo je prošao pored uredskog pribora, zatim kroz druga vrata, a onda se našao u hodniku ispred teretane. Večeras ga nije zanimalo vježbanje. Nakon onog što su mu Braća učinila, bio je ukočen, sve ga je boljelo... pogotovo mišice jer se morao držati za ručke da ostane u uspravnom stanju.

Čovječe, dlanovi su mu još uvijek trnuli, a kad je raširio prste, prvi put u životu shvatio je kako se osjećaš kad imaš artritis.

Krenuo je dalje i opet se zaustavio kad je došao u kliniku. Htio je popraviti odjeću, a onda je shvatio da još uvijek na sebi ima halju.

Sigurno se neće vratiti da se presvuče.

Pokucao je na vrata bolesničke sobe i izustio: »Luchas? Jesi li budan?«

»Uđi«, začuo je hrapav glas.

Morao se pribрати prije ulaska, a nekim čudom, to mu je i uspjelo.

Luchas je ležao na krevetu s jastukom ispod glave, i doimao se kao da će svaki čas umrijeti. Lice koje je upamtio kao inteligentno i mlado bilo je izborano i natmureno. Ispijeno tijelo mršavo do bola. A te ruke...

Isuse Kriste, ruke.

A on je mislio da njega nešto boli?

Nakašljao se. »Hej.«

»Hej, ti.«

»Pa... kako si?«

Jebote, kakvo pitanje. Tip će morati tjednima ležati u krevetu kako bi se oporavio, a onda će mjesecima biti na terapiji... i bit će sretan ako opet bude mogao držati olovku u ruci.

Luchas se trznuo kad je pokušao slegnuti ramenima. »Nisam te očekivao.«

»Pa, ti si moj...« Qhuinn je ušutio. Ustvari, taj tip mu nije nikakav rod. »Hoću reći...«

Luchas je sklopio oči. »Uvijek sam bio i uvijek ću biti tvoja krv. Nema tog lista papira koji će to promijeniti.«

Qhuinn je gledao u osakaćenu šaku i pečatnjak na njoj. »Mislim da se otac ne bi složio s tobom.«

»On je mrtav. Dakle, nije bitno što on misli.«

Qhuinn je žmirnuo.

Šutio je, a Luchas ga je pogledao. »Doimaš se iznenađeno.«

»Bez uvrede, ali nisam očekivao da ćeš to ikad izgovoriti.«

Momak je pokazao svoje iznureno tijelo. »Promijenio sam se.«

Qhuinn je uzeo stolicu, sjeo i protrljao lice. Došao je ovamo jer je posjeta otuđenom bratu za kojeg si bio uvjeren da je mrtav jedini prihvatljiv izgovor da odeš sa zabave koja je priređena tebi u čast.

Zar je mogao cijelu večer gledati Blaya i Saxtona kako sjede zajedno? Nema šanse.

A sada je tu, a nije mu do razgovora.

»Što je s kućom?« upitao je Luchas.

»Baš... ništa. Nakon... onoga što se dogodilo, nitko je nije uzeo i nitko nema pravo da je uzme. Vraćena je Wrathu, a on ju je vratio meni... ali slušaj, to je tvoja kuća. Nisam bio u njoj otkad su me izbacili.«

»Ne želim je.«

Ajooooooj, još jedno veliko iznenađenje. U djetinjstvu, njegov brat je neprestano govorio o tome što će učiniti kad odraste: o školovanju, ugledu u društvu... krenut će očevim stopama.

A kad je rekao *ne želim*, kao da je odbio prijestolje... neshvatljivo.

»Jesu li te ikad mučili?« promrmljao je Luchas.

Sjetio se djetinjstva. Zatim Straže časti. Ali da ga jebeš, on neće gnjaviti tog momka. »Pa, dobio sam gadnih batina.«

»Naravno. A što je bilo nakon toga?«

»Kako to misliš?«

»Kako si se privikao na normalnost?«

Qhuinn je raširio šake koje su ga boljale i pogledao prste koji su bili savršeno funkcionalni, premda su ga boljeli. Njegov brat više neće moći brojiti do deset. Ozdravljenje je jedno, a regeneracija nešto potpuno drugo.

»Nema više normalnosti«, rekao mu je. »Samo si... moraš izdržati i živjeti, jer to ti jedino preostalo. Najteže je biti s drugima... nikada više niste na istoj valnoj duljini, a samo si ti toga svjestan. Govore ti o svojim životima i što ih muči, a ti ih

pustiš da pričaju... govore ti jezikom koji više ne razumiješ, a moraš se ponovno naučiti razgovarati.«

»Da, tako je«, polako je rekao Luchas. »Točno tako.«

Qhuinn je opet protrljao lice. »Nisam očekivao da ćemo nas dvojica imati nešto zajedničko.«

Ali imali su. Luchas ga je pogledao, savršeno identične oči zurile su u njegove raznobojne i uspostavili su kontakt: obojica su prošli pakao, a to je bila jača veza od DNK koji su dijelili.

Baš čudno.

Ove noći posvuda susreće svoju obitelj.

Osim onamo gdje je zaista htio.

Šutjeli su, a tišinu je narušilo samo ravnomjerno zujanje uređaja uz krevet. Qhuinn je ostao još neko vrijeme sa svojim bratom. Obojica su bili škrti na riječima, ali i bolje je tako. Nije bio spreman da mu otvori dušu i govori o Layli i mladom, a mislio je da je znakovito što ga Luchas nije pitao da li se spario. A da ga ubiješ, on mu neće govoriti o vezi s Blayem.

Ali, dobro se osjećao dok je tako sjedio s njim. Ima nešto u ljudima s kojima odrastaš, koje si viđao dok si bio dijete, u ljudima koje poznaješ otkad znaš za sebe. Čak i kad je prošlost kaotična i bolna, s godinama ti je jednostavno drago što ti kurvini sinovi još uvijek hodaju po zemlji.

Zbog njih imaš iluziju da život nije toliko prolazan... a nekad ti samo to može pomoći da izdržiš do kraja noći.

»Idem sada da se malo odmoriš«, rekao je i protrljao utrnule noge.

Luchas je okrenuo glavu na bolničkom jastuku. »Neobična odjeća za tebe, zar ne?«

Qhuinn je pogledao svoju crnu halju. »Uh, ove krpe? Nisam ni skužio.«

»Kao za neku ceremoniju.«

»Trebaš nešto?« Qhuinn je ustao. »Hrana?«

»Dobro mi je. Ipak, hvala ti.«

»Pa, javi samo, OK?«

»Ti si jako dobar momak, Qhuinne, znaš to?«

Qhuinnu je srce zastalo u grudima, a onda brže zakucalo. To su riječi kojima je otac uvijek govorio o gospodi... najveći, najbolji kompliment koji je mogao dobiti, kao snažan zagrljaj ili srdačno rukovanje s običnom osobom.

»Hvala, čovječe«, grubo je rekao. »I ti si.«

»Kako to možeš reći?« Luchas se nakašljao. »Tako mi Čuwardjeve, kako to možeš reći?«

Qhuinn je duboko uzdahnuo. »Stvarno želiš znati? Ti si bio ljubimac, a ja prokletstvo... moja sušta suprotnost u toj kući. Ali ni ti ni ja nismo imali izbora. Nisi bio slobodniji od mene. Nisi mogao izabrati svoju budućnost... ona je bila predodređena tvojim rođenjem, isto kao moje oči. Zbog njih sam uspio pobjeći iz zatvora, jer to je značilo da njemu nije stalo do mene. Je li me sjebao? Da, ali bar sam mogao odlučiti što želim i kamo idem. A ti... nisi imao jebene šanse. To si bio samo matematička jednadžba koja je bila riješena u trenutku tvog začeca, svi odgovori bili su unaprijed poznati.«

Luchas je sklopio oči i stresao se. »O tome neprestano razmišljam. Svih onih godina dok sam odrastao, otkako znam za sebe... pa sve do zadnje stvari koju sam vidio one noći ...« Nakašljao se, kao da ga boli u grudima, a možda mu je poremećen rad srca. »Mrzio sam ga. Jesi li to znao?«

»Nisam. Ali, nisam baš iznenađen.«

»Ne želim se vratiti u onu kuću.«

»Onda nećeš ni morati. Ali ako odeš... bit ću s tobom.«

Luchas ga je opet pogledao. »Stvarno?«

Qhuinn je klimnuo glavom. Premda mu se nije žurilo da ode u te prostorije i pleše s duhovima prošlosti, otići će ako Luchas to bude želio.

Dvojica preživjelih, opet na poprištu zločina koje ih je odredilo. »Da. Hoću.«

Luchas se nasmiješio, ali njegov izraz na licu bio je daleko od onoga kakav je nekad bio. Ipak, Qhuinnu se više sviđao ovakav. Iskren je. Slab, ali iskren.

»Vidimo se ubrzo«, reče Qhuinn.

»To bi bilo... baš lijepo.«

Qhuinn se okrenuo, otvorio vrata, a...

Blay ga je čekao u hodniku. Pušio je cigaretu i sjedio na podu.

Kad je Qhuinn izašao iz sobe svog brata, Blay je ustao i ugasio opušak na rubu limenke koju je držao u ruci. Nije bio siguran kako je zamišljao da će taj borac izgledati, ali ovo nije očekivao: vrlo napet i nesretan, usprkos nevjerojatnoj časti koja mu je ukazana. Pa ipak, ne možeš biti radostan kad neko vrijeme provedeš uz postelju svog brata.

Ali Blay nije glup. Saxton se vratio kući.

»Mislio sam da ću te ovdje zateći«, rekao je, a tip ga nije ni pozdravio.

Ustvari, Qhuinn je plavim i zelenim okom gledao posvuda po hodniku i zurio u praktički sve osim njega.

»Kako ti je brat?« upitao je napokon Blay.

»Živ je.«

A to je najviše čemu se sad mogu nadati.

I očito sve što Qhuinn želi reći. Možda ipak nije trebao doći. »... pa, htio sam ti samo čestitati.«

»Hvala.«

U redu, Qhuinn ga još uvijek nije pogledao. Umjesto toga, gledao je u smjeru ureda, kao da u mislima već hoda prema tom usranom mjestu pretrpanom papirom...

Kad je Qhuinn protegnuo šake, zvuk je odjeknuo poput pucnja. A onda je ispružio ruke i raširio prste kao da ga bole.

»Mislim, to je stvarno povijesni događaj.« Blay je htio uzeti još jednu cigaretu iz kutije, ali se predomislio. »Prvi slučaj u...«

»U zadnje vrijeme tu se često događaju presedani«, nervozno je rekao Qhuinn.

»Ne kužim te baš...«

»Ništa... nije bilo ništa posebno.«

Isuse, pomislio je Blay, ovo se ne događa. »Hej, pogledaj me? Mislim, neće te ubiti ako me pogledaš.«

Raznobojne oči gledale su naokolo. »OK, vidim te, u redu. Čujem da se tvoj tip vratio kući. Hoćeš mu reći da si se jebao sa mnom dok ga nije bilo? Ili ćeš za sebe zadržati tu malu prljavu tajnu. Da, ššššš, nemoj ništa reći mom rođaku.«

Blay je stegnuo čeljusti. »Nadmeni kurvin sine.«

»Oprosti, ali ja nemam dečka...«

»Ti ćeš stvarno stajati tu i glumiti da si svima rekao za nas? A kad je Vishous izašao iz one sobe...«, kažiprstom je pokazao drugi kraj hodnika, »skočio si kao da ti dupe gori? Kao ono, jako se ponosiš što si pojebao dečka?«

Qhuinn se doimao zapanjeno. »Misliš da se o tome radi? A ne, samo da razmislim o tome da želim poštovati činjenicu da si *prevario* najveću ljubav u svom životu!«

U tom trenutku, obojica su stajali podbočeni, a njihovi glasovi odjekivali su u hodniku.

»Jebote, koje *sranje*.« Blay je odmahnuo rukom. »Ovo je totalno sranje! Vidiš, to je *oduvijek* bio tvoj problem. Nikad nisi htio javno reći...«

»Što da javno kažem? Da sam homić?!«

»Ti jebeš muškarce! A koji kurac misliš da to znači!«

»To si *ti... ti* jebeš muškarce. Ti ne voliš žene i ženke...«

»*Nikad* nisi mogao priznati tko si«, vikao je Blay, »zato što se bojiš što će drugi reći! Veliki buntovnik, g. Poševljeni, kojeg je osakatila njegova jebena obitelj! A istina je da si mlakonja i uvijek si to bio!«

Qhuinn ga je tako bijesno gledao da je Blay pomislio kako će ga udariti... i, dovraga, njih dvojica bi se konačno trebali pošteno potući.

»Da se razumijemo«, zarezao je Qhuinn. »Svoja sranja drži na *svojoj* strani hodnika. A to se odnosi i na mog rođaka i činjenicu da si ga zajebao.«

Blay je podigao ruke... morao je hodati naokolo kako ne bi iskočio iz kože. »Ovo više ne mogu izdržati. Ovo s tobom stvarno ne mogu izdržati. Kao da cijeli život gutam tvoja sranja...«

»Ako sam ja homić, kako to da si ti jedini muškarac s kojim sam stvarno bio!«

Blay je stao kao ukopan. Zurio je u njega i razmišljao o svim muškarcima s kojima je bio po zahodima. Za boga miloga, tako mu svih svetih, sjećao se i pamtio svakog od njih, a Qhuinnu nisu ništa značili. Njihova lica. Njihova tijela. Njihovi orgazmi.

Svi su mu dali ono što je očajnički trebao, a to je poricao.

»Kako se usuđuješ«, rekao je. »Jebote, kako se samo *usuđuješ*. Kao da mi tvoja seksualna prošlost nije poznata? Morao sam sve to gledati puno previše vremena. Iskreno rečeno, nije bilo tako zanimljivo, kao ni ti.«

Qhuinn ga je tupo gledao, a Blay je odmahnuo glavom. »Za mene je gotovo. S ovim je *završeno*... činjenica da ne možeš priznati sebi tko si, sjebat će ti život, ali to je tvoj problem, a ne moj.«

Qhuinn je dugo i tiho psovao. »Nisam mislio da ću to ikad reći... ali ne poznaješ me.«

»Ne poznajem te? Mislim da je obrnuto, seronjo. Ti ne poznaješ *sebe*.«

U tom trenutku očekivao je da će iz njega provaliti nekakva eksplozija, neka teatralna *spalit-ću-svijet* emocija, potpuno izvan kontrole. Ništa od toga.

Qhuinn se samo pogrbio, podigao glavu i mirno rekao: »Godinu dana pokušavam shvatiti tko sam, kako da zbacim krinku i budem napokon čist...«

»A onda ti kažem da si potratio tristo šezdeset pet noći. Ali kao i sve ostalo, i to je tvoj problem.«

Blay je gadno opsovao, okrenuo se i otišao... nije se okrenuo. Nije bilo razloga. U tom hodniku nije bilo nikoga koga bi htio vidjeti.

Čovječe, ako je ludilo po definiciji to da uvijek iznova radiš istu stvar i očekuješ drugačiji ishod, onda je on prije mnogo godina sišao s uma. Zbog svog duševnog zdravlja, emotivne stabilnosti i svog života, mora sve to ostaviti...

Qhuinn ga je zgrabio za rame i bijesno pogledao u oči. »Ne možeš otići od mene samo tako.«

Blay je osjetio kako ga je svladao umor. »Zašto? Imaš još nešto za reći? Neku spoznaju o sebi koja bi trebala konačno razriješiti problem? Neko veliko priznanje koje će ispraviti sve nepravde i sve će onda biti divno i krasno? Ti nemaš taj mentalni kapacitet, a ja više nisam tako naivan.«

»Želio bih da nešto dobro upamtiš«, zarežao je Qhuinn. »Htio sam da nam uspije. Pokušao sam.«

Blay ga je iznenađeno pogledao. »Ti si *pokušao*? Ti me stvarno *zajebavaš*? Misliš da je veza ako se ševiš sa mnom da bi se osvetio svom rođaku? Misliš da su dva spoja u tajnosti nekakva ljubavna afera?«

»Samo sam to dobio.« Raznobojne oči oštro su gledale Blaya. »Ne kažem da je to bila velika ljubav, ali želio sam biti s tobom... pod svaku cijenu.«

»Pa, čestitam. A sad kad smo razmijenili igračke, možeš mirno reći da nam nije suđeno da budemo zajedno.« Qhuinn je počeo gadno psovati, a Blay je zabio prste u kosu kao da će počupati sve vlasi na svojoj glavi. »Slušaj, ako će ti pomoći da mirno spavaš po danu... premda ne vjerujem da će te ovo mučiti dulje od jedne noći... reci sebi da si učinio sve što si mogao, ali nije išlo. A ja? Meni je draža stvarnost. Ono što je bilo između nas nije ništa drugo nego ono što si radio na svim drugim spojevima. Seks... i ništa više. A sada je gotovo.«

Qhuinnu su oči zasuzile. »Pogrešno si me shvatio.«

»Onda ne samo da ne želiš priznati, nego si u zabludi.«

»Ljudi se mijenjaju. Više nisam takav, a sigurno ne s tobom.«

Bože... bio je tužan i laknuo mu je što nije ništa osjetio kad je čuo te riječi. »Znaš... nekad bih ti pao pod noge da čujem te riječi«, promrmljao je. »A sada... samo te vidim kako naglo ustaješ s poda čim je netko izašao i vidio nas zajedno. Kažeš da si tako reagirao zbog Saxtona? OK. Ali potpuno sam siguran... ne, *totalno* sam siguran... ako malo zagrebeš ispod površine, otkrit ćeš da to ima više veze s tobom nego s tvojim rođakom. Godinama se mrziš pa ne vjerujem da možeš ikoga voljeti, ni shvatiti tko si zapravo. Nadam se da ćeš u tome uspjeti, ali ne namjeravam to dočekati... obećajem ti.«

Qhuinn je odmahnuo glavom, a kad se namrštio, kao da mu se čelo rascijepilo. »Mislim da si me stjerao u kut.«

»Nije to ništa.«

»Samo da znaš, volio sam te.«

»Tri dana, Qhuinne. Tri dana. A u ta tri dana bilo je toliko drame da je *Rat i mir* u usporedbi s time strip. To nije ljubav. To je dobar seks kao zaborav na usrani život.«

»Ja nisam *homić*.«

»Dobro. Ti si ti. Čista znatiželja. Eksperimentiraš. Nema veze. Nije me briga. Stvarno nije... ja znam tko sam i takav ću biti do kraja života. A ti u sebi imaš nešto potpuno drugačije... želim ti mnogo sreće s tim. Očito se s tim jebeno dobro nosiš.«

Nakon toga, opet se okrenuo.

A sada... Quinn ga je pustio da ode.

Sedamdeset peto poglavlje

NAKON TJEDAN DANA...

Zivot opet teče ustaljenim tokom, pomislio je Qhuinn kad je odjenuo kožne hlače, navukao usku potkošulju preko glave, uzeo oružje i kožnu jaknu.

Bože, nije mogao vjerovati da je prije samo sedam noći iniciran u Bratstvo.

Kao da je prošla cijela vječnost.

Izašao je iz sobe, tiho hodao pored mramornih kipova, prošao pored Wrathove radne sobe i pokucao na Laylina vrata.

»Uđi!«

»Hej«, rekao je kad je ušao. »Kako si?«

»Super sam.« Layla se uspravila na hrpi jastuka i pogladila trbuh. »Odnosno, mi smo super... Doktorica Jane je maloprije bila ovdje. Hormoni su kako treba, još uvijek pijem sok od đumbira i jedem slane krekere, dakle, dobro sam.«

»Trebala bi jesti i malo proteina, zar ne?« Sranje, nije htio da joj naređuje. »Ali, tko sam ja da ti kažem.«

»O, ne, u redu je. Zapravo, Fritz mi je skuhao pileća prsa, i zamisli, nisam povratila, pa ćemo opet pokušati. Ako je hrana bez okusa, onda je mogu probaviti.«

»Trebaš nešto?«

Layla ga je upitno pogledala. »Ustvari, trebam.«

»Reci i donijet ću ti.«

»Razgovaraj sa mnom.«

Qhuinn je izvio obrve. »O čemu?«

»O tebi.« Nervozno je opsovala i bacila časopis koji je čitala. »Što se događa s tobom? Vučeš se naokolo, ne razgovaraš ni s kim, i svi se pitaju.«

Svi. Fantastično. Za koji kurac ne živi sam?

»Dobro sam...«

»Dobro si. U redu. Uh...«

Qhuinn je pokorno ispružio ruke. »Hej, ne ljuti se, što bi htjela da ti kažem? Ustao sam, radio, došao ovdje.... ti si dobro i mlado je dobro. Luchas se polako oporavlja. Sada sam član Bratstva. Život je sjajan.«

»Pa zbog čega izgledaš kao da si u koroti, Qhuinne?«

Morao je pogledati ustranu. »Nije istina. Slušaj, moram nešto pojesti prije nego...«

»Dalijoš uvijek želiš mlado.«

Layla je govorila tako brzo da je morao razmisliti kako bi shvatio što je rekla. A onda je... »Molim?«

Počela je prčkati s rukama kao i uvijek kad je nervozna, a on je prišao krevetu i sjeo uz nju. Odložio je jaknu i futrole s oružjem i privio je k sebi kako bi je umirio.

»Presretan sam zbog mladog.« Ustvari, mlado u njoj bilo je jedino što ga je tjeralo naprijed. »Već sam se zaljubio u njega ili nju.«

Eto. Misli da svoje srce može pokloniti jedino mladom. »Moraš mi vjerovati«, odlučno je rekao. »Molim te, vjeruj mi.«

»OK, vjerujem ti.« Layla ga je pomilovala po licu, a on se osjećao glupo. »Ali, što te je slomilo, dragi prijatelju? Što se dogodilo?«

»Ništa. Život.« Nasmiješio joj se. »Ništa strašno. Ali bez obzira na moje raspoloženje, budi uvjeren da sam cijelo vrijeme s tobom.«

Ona je s olakšanjem sklopila oči. »Zahvalna sam ti. I za ono što je Payne učinila za mene.«

»I Blaylock«, promrmljao je. »Ne zaboravi njega.«

Jebote, kakva ironija. Tip mu je zabio nož u prsa, a dao mu je novo srce.

»Oprosti?« upitala je.

»Blaylock je bio kod Payne. To je bila njegova ideja.«

»Stvarno?« šapnula je Layla. »On je to učinio?«

»Da, pravi poštenjak. Blaylock ti je veliki gospodin.«

»Zbog čega ga tako zoveš?«

»Pa to je njegovo ime, zar ne?« Potapšao ju je po ramenu i ustao da uzme svoju opremu. »Večeras idem van. Kao i uvijek, ponijet ću mobitel, pa me nazovi ako ti nešto treba.«

Odabranica se namrštila. »Ali Beth je rekla da nisi na dužnosti.«

Super. Dakle, sada o njemu svi razgovaraju. »Idem van.« Pogledala ga je kao da se želi prepirati, a on se sagnuo i poljubio je u čelo. »Ne brini se za mene, OK?«

Otišao je prije nego što mu je uspjela protusloviti. U hodniku, zatvorio je vrata za sobom i...

Stao je kao ukopan. »Tohre... Hej, što ima?«

Brat se naslonio na Wrathova vrata kao da ga je čekao. »Mislim da smo nas dvojica sinoć razgovarali o rasporedu.«

»Da.«

»Pa zašto si onda naoružan?«

Qhuinn je kolutao očima. »Gle, ne želim ostati u ovoj kući dvadeset četiri sata bez prekida, sve dok me zora ne zatoči. Nema šanse.«

»Nitko nije rekao da moraš ostati ovdje. *Kažem* ti, kao brat bratu, da noćas *nećeš* s nama na teren.«

»Ma daj...«

»Idi pogledaj neki film ako želiš. Idi se voziti, ali ne zaboravi ponijeti svoje ključeve od auta. Odi u *night shopping* i daj Djedu Mrazu svoj popis želja. Ne zanima me. Ali *nećeš* se boriti... a prije nego što mi se usprotiviš, to je pravilo koje svi moramo poštovati. Ti nisi iznimka. Nisi ti jedini koji večeras ne ide na teren. Jasno?«

Qhuinn je mrmljao sebi u bradu, ali kad mu je Brat pružio dlan, lupio ga je svojim dlanom i kimnuo glavom.

Kad je Tohr pohitao prema velikom stubištu, Qhuinnu je došlo da gadno opsuje. Ima cijelu večer samo za sebe. Uh...

Ništa nije bolje od cijele večeri s depresivcem.

Dovraga, možda bi zaista trebao otići u kino, polijepiti po sebi hormonske flastere, oraspoločiti se uz *Moje pjesme*, moji snovi i nalakirati nokte na nogama.

Mogao bi pogledati *Čelične magnolije... Kao voda za kokos*.

Ili možda za *čokoladu*, pomislio je.

Ili pak, mogao bi naprosto pucati sebi u glavu.

Obje solucije su dobre.

Sigurna kuća Blayeve obitelji bila je na selu, okružena poljima pod snijegom koja su se prostirala sve do šume. Sagrađena od svijetlosmeđeg kamena, kuća nije bila velika, ali je bila vrlo lijepa. Niski stropovi, nekoliko kamina koji su za hladnog vremena uvijek bili naloženi, i najmodernija kuhinja... zapravo jedina moderna stvar na imanju.

U kojoj je njegova *mamen* kuhala slasna jela.

Kad su Blay i njegov otac izašli iz radne sobe, ona je stajala za štednjakom, a njezine velike oči bile su zabrinute dok je u velikom bakrenom loncu miješala rastopljeni sir.

Blay ju nije htio gnjaviti zbog važnog razgovora koji su maloprije vodili u toj sobi prepunoj knjiga. Podignutim palcem neprimjetno joj je signalizirao, a potom sjeo za stol od tesane hrastovine u kutu.

Njegova majka stavila je dlan na usta i sklopila oči. Bila je shrvana emocijama, ali još uvijek je miješala sir.

»Hej, hej«, rekao je njegov otac kad je prišao svojoj šelan. »Šššš...«

Okrenuo ju je prema sebi i čvrsto zagrlio, a ona je još uvijek miješala jelo.

»U redu je«. Poljubio ju je u čelo. »Hej, u redu je.«

Zatim je otac pogledao njega, a Blay je morao žmirkati dok ga je gledao u oči. A onda je morao sakriti suze u očima.

»Hej ljudi! Tako mi Čuwardjeve!« I stariji muškarac je šmrcao. »Moj prekrasan, zdrav, pametan, predragi sin je homić... i nema razloga za tugu.«

Netko se nasmijao. I Blay se nasmijao.

»Pa, nitko nije umro.« Njegov otac nježno je uhvatio svoju družicu za bradu i nasmiješio joj se. »U redu?«

»Sretna sam da je sve izrečeno i da smo ostali zajedno«, rekla je njegova majka.

Muškarac se malo odmaknuo, kao da bi bilo koji drugi ishod bio nezamisliv. »Naša obitelj je snažna... zar to ne znaš, draga? Ali, kad bolje razmislim, to nije ništa strašno. Nikakva tragedija.«

Bože, on ima fantastične roditelje.

»Dođi«, rekao mu je otac. »Blay, dođi ovdje.«

Blay je ustao i prišao im. Njegovi roditelji su ga zagrlili, a on je duboko udahnuo. Opet je bio dijete kao i nekad davno: isti miris kolonjske vodice njegova oca, a šampon koji koristi njegova majka podsjetio ga je na ljetnu noć... miris lazanja koje su se pekle u pećnici probudio je glas u njegovom praznom želucu.

Tako je uvijek bilo.

Vrijeme je zaista relativno, pomislio je. Iako je sad viši i snažniji, proživio sve i svašta, ovo dvoje ljudi... to je njegov temelj, oslonac, njegov nikad savršen, ali uvijek pouzdan standard. Dok je tako stajao u naručju svoje obitelji, iz njega je nestao i posljednji trag napetosti koju je osjećao.

Nije bilo lako reći ocu, pronaći prave riječi i probiti led... toliko riskirati i reći istinu muškarcu koji ga je odgojio i voli ga kao nitko drugi na svijetu. A što bi bilo da ga nije podržao, da je vrijednosti glimere stavio iznad njegove istinske biti? Blay bi bio prisiljen da osobu koju voli gleda potpuno drugim očima.

Ali to se nije dogodilo. A sad? Osjećao se kao da je skočio s nebodera... i živ i zdrav pao na čudesni madrac. Velika kušnja za njegovu obitelj napokon je okončana i ubrzo će biti iza njih.

Kad su se razdvojili, otac je pomilovao Blaya po licu. »Uvijek ćeš biti moj sin. A ja ću *uvijek* biti ponosan na svog sina.«

Spustio je ruku, a zlatni pečatnjak na njegovoj šaci zablistao je na svjetlu. Simboli ugravirani u plemeniti metal bili su isti kao i na Blayevu prstenu... dok je promatrao dobro poznate šare, shvatio je da je *glimera* u potpunoj zabludi. Ti simboli trebali bi označavati ovo mjesto, spone koje osnažuju i isprepleću živote ljudi, obećanja koja je žena dala mužu, otac sinu, majka svom potomku.

Ali, kao i uvijek kad se radi o aristokraciji, vrijednosti su pogrešno izabrane, temelje se na zlatu i gravurama, a ne na ljudima. *Glimeri* je stalo do vanjskog izgleda, a ne do suštine: ako se sranje izvana doima privlačno, iznutra netko može biti polumrtav ili potpuno izopačen, a njima će biti svejedno.

A što Blay misli o tome? Zajedništvo je najvažnije.

»Mislim da su lazanje gotove«, rekla je njegova majka pa ih obojicu poljubila. »Hoćete li postaviti stol?«

Fino i normalno. Blaženstvo.

Dok se s ocem motao po kuhinji, uzimao pribor za jelo, tanjure i crvenkasto-zelene ubruse, Blayu se blago zavrtjelo u glavi. Ustvari, bio je presretan kad je sve priznao, a onda je shvatio da već ima sve što je želio i čemu se nadao.

A ipak, kad je sjeo za stol, osjetio je prazninu koja mu je govorila da je ovo samo privremeno, zakratko je ušao u topli dom, a mora izaći van i vratiti se na hladnoću.

»Blay?«

Pribrao se i uzeo tanjur pun fantastične domaće hrane koji mu je dodala njegova *mamen*. »O, to izgleda sjajno.«

»Najbolje lazanje na svijetu«, rekao je njegov otac. Zatim je uzeo ubrus i podigao čašu. »Za mene okrajak, molim te.«

»Kao da ne znam da voliš bolje pečeno.« Blay se smiješio dok je gledao roditelje, a njegova majka je zagrabila komad uz rub lima. »Dva?«

»Da, molim te.« Njegov otac je gledao u deliciju. »Uh, to je savršeno.«

Neko vrijeme jeli su u tišini.

»Pa, reci nam kako je u palači?« upitala je njegova majka kad je otpila gutljaj vode. »Ima li uzbuđenja?«

Blay je uzdahnuo. »Qhuinn je iniciran u Bratstvo.«

Iznenadeno su ga pogledali.

»To je velika čast«, rekao je njegov otac.

»Zaslužio je, zar ne?« Blayeva majka je odmahнула glavom, a njezina crvena kosa blistala je na svjetlu. »Uvijek si govorio da je on sjajan borac. A znam da mu

je bilo jako teško... kao što sam ti sinoć rekla, taj momak mi je slomio srce čim sam ga ugledala.«

I meni, pomislio je Blay. »Dobit će mlado.«

U redu, njegovu ocu ispala je vilica iz ruke jer se zagrcnuo. »S kim?«

»S Odabranicom.«

Šutjeli su neko vrijeme, a onda je njegova majka šapnula: »Pa, to je velika stvar.«

A pravu dramu im je morao prešutjeti.

Bože, ona svada u centru za obuku. Neprestano je razmišljao o tome, sjetio se svake riječi koja je izgovorena, svake optužbe, svakog poticanja. Mrzio je ono što mu je rekao, ali još uvijek stoji iza svega što mu je htio staviti do znanja.

Čovječe, možda bi trebao pripaziti na svoje riječi. Ipak je zbog njih iskreno zažalio.

Međutim, ne može se ispričati. Quinn je negdje nestao. Borac više nije dolazio u blagovaonicu i nije vježbao u dvorani centra za obuku. Možda se povukao u Laylinu sobu... tko zna.

A onda je Blay pomislio koliko mu znači vrijeme koje provodi sa svojom obitelji i njihova podrška... pa se opet osjetio glupo.

Bože, izgubio je kontrolu i potpuno pobjesnio, pa su nakon dugogodišnje drame konačno prekinuli.

I nema povratka, pomislio je.

Zapravo ga nikad nije ni bilo.

Sedamdeset šesto poglavlje

Hej?»

Sola je čekala da se baka oglasi s gornjeg kata. Zakoračila je na stubište i naslonila se na rukohvat. »Hej, jesi li gore? Vratila sam se.«

Pogledala je na sat. Deset navečer.

Kakav tjedan. Prihvatila je posao privatne istražiteljice kod jednog uglednog odvjetnika na Manhattanu koji se bavi razvodima... a sumnjao je da ga njegova supruga vara. Pokazalo se da ona ustvari ima dva ljubavnika.

Radila je dugo u noć, a kad je konačno dovršila poslove, shvatila je da je prošlo punih šest dana.

Vrijeme u kojem je izbivala od kuće dobro joj je došlo. A njezinoj baki, s kojom se čula svaki dan, više nisu dolazili tajanstveni gosti.

»Spavaš?» viknula je, premda je to bilo glupo. Već bi joj se javila da je budna.

Kad je ušla u kuhinju, odmah je pogledala u prozor iznad stola. Neprestano je razmišljala o Assailu... iako je taj posao u Velikoj Jabuci prihvatila samo da pobjegne od njega, a ne zato što joj treba novac ili zbog svoje istražiteljske karijere.

Nakon što se godinama brinula za sebe i baku, uz njega se osjećala tako bespomoćno i to ju je plašilo: jer ona se na ovom svijetu može uzdati samo u sebe. Nije studirala, nema roditelje, a ako ne radi, nema novca. A povrh svega, odgovorna je za osamdesetogodišnju staricu koja je sve krhkijeg zdravlja i mora plaćati bolničke račune.

Kad si mlad i imaš normalnu obitelj, onda možeš izgubiti glavu u nekoj, makar i sjebanoj, romantičnoj aferi, jer si zaštićen i siguran.

Ali u ovom slučaju, Sola je njezina jedina zaštita.

Dok su joj sve te misli prolazile glavom, osjetila je udarac s leđa ravno u potiljak. Koljena su joj pokleknula te je pala na pod i vidjela cipele svog napadača: mokasine neke nepoznate marke.

»Podigni je«, rekao je prigušenim glasom.

»Prvo je moram pretražiti.«

Sola je sklopila oči i umirila se dok su je grube ruke opipavale. Njezina jakna je šuškala, a rub gaćica zapeo joj je na kukove. Uzeli su joj pištolj, mobitel i nož...

»Sola?«

Muškarci koji su je pretraživali stali su kao ukopani, i ona je nagoniski htjela iskoristiti priliku kako bi ovladala situacijom. Problem je njezina baka. U najboljem slučaju, mogla bi ih namamiti iz kuće prije nego što ozlijede staricu. Izaći će s tim tipovima na kraj kamo god je odvedu. A ako njezina baka bude upletena?

»Ondesimo je van«, šapnuo je jedan od njih.

Podigli su je, njezino tijelo bilo je mlitavo, ali otvorila je jedno oko. Obojica su nosila skijaške maske s prorezima za oči i usta.

»Sola! Što radiš?«

Brže, seronje, pomislila je dok su je vukli za ruke i noge. Idemo van...

Zabili su je u zid i skoro srušili svjetiljku. Glasno su psovali dok su nosili njezino tijelo u dnevni boravak.

Došlo joj je da se pribere i pomogne im, a onda su došli do ulaznih vrata.

»Sola? Odmah silazim dolje...«

U glavi joj je odzvanjala molitva, stare, dobro poznate riječi koje je znala cijeli život. Ali sada ta recitacija nije bila hinjena... očajnički je željela da se njezina baka ne spusti u prizemlje prije nego što izađu van.

Molim te, Bože...

Ledeno hladan zrak koji je osjetila bio je dobra vijest. Kao i njihovo naglo ubrzanje dok su je nosili prema autu. Kao i činjenica da su je stavili u prtljažnik, ali joj nisu svezali ruke ni noge. Samo su je ubacili i otišli. Kotači su se vrtjeli na ledu, a zatim su se odvezli.

Bilo je mračno kao u rogu, ali je osjetila da su nekoliko puta skrenuli. Lijevo... pa desno. Dok se prevrtala, opipavala je oko sebe kako bi pronašla nekakvo oružje.

Nema sreće.

I hladno joj je. Dakle, ako putovanje potraje, njezine tjelesne reakcije bit će usporene i izgubit će snagu. Hvala dobrom Bogu da nije svukla jaknu.

Stegnula je čeljusti i pomislila da je bila i u gorim situacijama.

Stvarno?

Sranje.

»Obećajem ti da ga neću slupati.«

Layla je stajala u kuhinji palače i čekala na Fritzov odgovor. Navukla je vunenu kapu koju je početkom mjeseca dobila od Qhuinna. »Neću se dugo zadržati.«

»Onda ću vas ja odvesti, gospo.« Stari *slugan* veselo je izvio guste sijede obrve. »Odvest ću vas gdje vam srce želi.«

»Hvala ti, Fritz, ali htjela bih malo biti sama. Samo se voziti bez cilja.«

Ustvari, bila je na rubu živaca jer je cijelo vrijeme zatočena u kući, i kad je od doktorice Jane čula dobre vijesti, odlučila je izaći van pod svaku cijenu. Ne može se dematerijalizirati, ali zato ju je Qhuinn naučio voziti... a zamisao da sjedi u luksuznom automobilu i vozi se naokolo slobodna i sama... to je bio pravi raj.

»Možda bih trebao nazvati...«

»Ključevi. Hvala«, prekinula ga je.

Ispružila je dlan i oštro pogledala *slugana* u oči. Njezino pitanje bilo je ljubazno, ali odrješito. To je bilo nešto novo, jer bi se prije zbog sluganove nelagode povukla i odustala. E, pa to je stvar prošlosti. Naučila se zauzimati za sebe i svoje mlado, i baš je briga što netko misli o tome.

Kad je umalo izgubila ono što je najviše željela, prošla je pravi pakao i više nikad neće biti ona stara, ali tek se navikavala na osobu kakvom je postala.

»Ključevi«, opet je rekla.

»Da, naravno. Smjesta.« Fritz je otišao do ugrađenog stola u stražnjem dijelu kuhinje. »Evo, ovdje su.«

Vratio se i dao joj ključeve s nervoznim smiješkom, a ona mu je stavila ruku na rame, što ga je samo još više uzrujalo. »Ne brini se. Neću poći daleko.«

»Imate li mobitel?«

»Da, naravno.« Izvadila ga je iz velikog džepa na svojoj vesti. »Vidiš?«

Mahnula mu je na odlasku, a prolazeći kroz blagovaonicu, kimnula je glavom osoblju koje je postavljalo stol za Posljednji obrok. Ušla je u predvorje i zamijetila da hoda sve brže.

A onda je konačno izašla iz te kuće.

Stala je na stubama ispred ulaznih vrata i osjetila pravo blaženstvo kad je duboko udahнула ledeni zrak. Pogledala je zvjezdano nebo i osjetila nalet energije.

Htjela je poletjeti sa stuba, no ipak se oprezno spustila i još opreznije koračala po dvorištu. Kad je prošla pored vodoskoka, pritisnula je gumb na daljinskom i uključila farove golemog crnog automobila.

Najdraža Čuvardjevo, molim te da ne oštetim auto.

Kad je sjela je za volan, morala je odmaknuti sjedište koje je bilo prilagođeno *sluganu* koji je zadnji vozio. Zatim je stavila ključ u držač za šalicu i pritisnula gumb za paljenje.

A kad se motor upalio i počeo pravilno raditi...

Zar je to ona zaista učinila? Što ako...

Odbacila je tu pomisao i gurnula ručicu na desnoj strani naviše. Pogledala je u zaslon na komandnoj ploči da provjeri je li nešto iza nje.

»Ovo će biti super«, rekla je samoj sebi.

Otpustila je kočnice, pokrenula auto u rikverc i to je bilo dobro. Nažalost, auto je išao u krivu stranu, i morala je okrenuti volan.

»Sranje.«

Zatim je neko vrijeme manevrirala, automobil je nekoliko puta krenuo i zaustavio se, i naposljetku se prednjim krajem okrenuo prema cesti koja se spuštala s planine.

Još jednom je pogledala palaču i polako vozila nizbrdo. Vozila je po desnoj strani, kako su je naučili. Posvuda oko nje, krajolik je bio mutan zbog opsjene, i morala je pričekati da to prođe. Sada joj je najvažnija dobra vidljivost.

Kad je došla do glavne ceste, skrenula je ulijevo. Uskladila je okretanje volana s brzinom te je dosta dobro vozila. A onda, pazi sad, Mercedes je naprosto klizio po cesti, tako miran i pouzdan kao da samo sjedi u fotelji i gleda kako promiče krajolik.

Naravno, vozila je petnaest kilometara na sat, a brojčanik je imao raspon do dvjesto pedeset.

Glupa ljudska bića i njihova brzina. Pa ipak, ako bi mogla putovati samo na taj način, onda shvaća čemu žurba.

Sa svakim prijeđenim kilometrom bila je sigurnija. Orijehtirala se pomoću mape na zaslonu i držala podalje od grada i autoputova, pa čak i predgrađa. Dobro da je na otvorenom... ima dovoljno mjesta da se zaustavi i nema ljudi, premda bi povremeno neki auto izronio iz noći, bljesnuo farovima i zaobišao je s lijeve strane.

Nakon nekog vremena shvatila je kamo je krenula i isti čas si zapovjedila neka se okrene i vrati natrag. Nije to učinila.

Njezine uspomene trebale su do sada izbljedjeli, prošlo je toliko dana, i toliko toga se od tada dogodilo. Ali njezina sjećanja neumitno su je vodila dalje... ni neiskustvo u vožnji ni seoski putevi nisu je mogli skrenuti s puta koji je jasno vidjela u mislima.

Kilometrma od imanja pronašla je livadu koju je tražila.

Zaustavila se na rubu polja i zatim se vozila uzbrdo. Veliki javor bio je na istom mjestu... veliko deblo, krošnja i grane bez lišća, a nekad je to bio šareni baldahin.

A onda se sjetila ranjenog vojnika koji je ležao na tlu ispod stabla... sjetila se svih detalja, od njegovih velikih udova do svijetloplavih očiju i kako ju je tjerao od sebe.

Nagnula se naprijed i stavila glavu na volan. Udarila je jednom... pa još jednom.

Shvatiti njegovo odbijanje kao galantnu gestu ne samo da je glupo, nego bi moglo biti i vrlo opasno.

Osim toga, simpatiziranje izdajnika je kršenje svih standarda do kojih je ikad držala.

A ipak... tako sama u automobilu, obuzeta svojim mislima i sjećanjima, shvatila je da njezino srce još uvijek pripada muškaku kojeg bi po svim zakonskim i moralnim normama trebala mrziti iz dna duše.

Ona je uistinu jedna tužna i nesretna ženka.

Sedamdeset sedmo poglavlje

Trez je te večeri oko pola jedanaest osvojio glavi zgoditak.

Braća su dobila sobe na trećem katu, imale su pogled na dvorište i nalazile su se nasuprot apartmana Prve obitelji koji je bio zabranjena zona. Smještaj je bio jednostavno predobar, s kupaonicama i golemim mekim krevetima, antiknim namještajem i uresima dostojnim kralja... jebote, i muzej bi pozelenio od zavisti.

A najbolje od svega je što su se nalazili u samom potkrovlju palače. Bacivši pogled u zrcalo iznad umivaonika, Trez je bio zadovoljan onime što vidi... lice svježe izbrijano, crna svilena košulja i crne hlače.

Malo je popravio odjeću, stavio crnu neupadljivu futroлу, a dva pištolja dobro je sakrio ispod pazuha.

On inače nosi kožnu jaknu, ali već tjedan dana navikava se na vuneni sako s dvostrukim kopčanjem koji mu je iAm poklonio prije mnogo godina. Odjenuo ga je, povukao rukave i stresao ramenima kako bi crni nabori bili na svom mjestu.

Odmaknuo se da se dobro pogleda. Oružju ni traga. U tom šminkerskom odijelu, tko bi rekao da se bavi prodajom alkoholnih pića i prostitutkama?

Pogledao se u oči u zrcalu i pomislio da bi htio neko finije zanimanje. Nešto uglednije, recimo... politički analitičar, ili sveučilišni profesor, ili... nuklearni fizičar.

To su, naravno, samo ljudska sranja za koja on nije mario, ali barem je bolje zvučalo.

Pogledao je svoj skupocjeni sat koji je nosio u rijetkim prilikama... i shvatio da više ne može čekati. Ušao je u svijetlocrvenu sobu, s teškim zastorima od baršuna i zidovima obloženim svilom, a debeli sag na podu prigušio je njegove korake.

Eto, s obzirom na novootkrivene sklonosti... ugodno se osjećao u tom interijeru, u toj odjeći i s takvim mislima u glavi.

Iluzija će iščeznuti čim uđe u svoj klub, ali ovdje je bitna etiketa.

Ili... bi mogla biti bitna.

Jebote, on će se svojski potruditi oko toga.

Odabranica koju je upoznao na Rehvvovom imanju i zapazio onu večer kad se uselio u palaču, nije ovdje. Znači da je cijela ta gnjavaža s odjećom i izgledom uzaludna, ali ipak je bio dobro raspoložen. Nakon što je dobro ispipao teren i razgovarao s više ukućana, saznao je da je Odabranica Layla trudna i da u tom stanju više ne može podmirivati potrebe za krvlju.

Blaženo stanje, uistinu.

Dakle, Odabranica Selena...

Ah, Selena, predivnog li imena...

Kako bilo, Odabranica Selena brine se sada za te stvari, dakle prije ili kasnije... opet će doći. Vishous, Rhage, Blay, Qhuinn i Saxton moraju se redovito hraniti, a nakon onih borbi koje su imali dvije zadnje noći, njima će vena biti neophodna.

Dakle, ona *mora* doći.

Iako... dovraga, nije mu baš drag razlog zbog kojeg dolazi. Od pomisli da netko drugi pije iz njezine vene došlo mu je da rastrga tu osobu tkogod ona bila.

Sve u svemu, njegova opsesija ipak je patetična, a pogotovo njegovo ponašanje: svake večeri nakon Prvog obroka zadržavao se i čekao, trudio se da bude opušten, razgovarao s jebenim Lassiterom... koji zapravo i nije loš momak kad ga bolje upoznaš. Ustvari, taj anđeo je pravo vrelo informacija o palači, a toliko je obuzet svojim usranim televizorom da nije ni primijetio koliko mu je pitanja postavljeno kad su razgovarali o ženkama. Uzoran momak. Ima li tu uopće ševe i ševe li se izvan veza uspostavljenih radi združivanja?

Zastao je ispred svog kompjutera i isključio emisiju Howarda Sterna, prekinuo video igricu, a onda izašao iz svoje sobe. Prošao je pored odaja kraljevskog para, spustio se stubištem prekrivenim sagom i došao u dvoranu s kipovima.

Ili dvoranu tipova s golim guzicama, kako ju je on nazvao.

Pošao je desno pored kraljeve radne sobe, koja je bila zatvorena, te se spustio velikim stubištem u fantastično predvorje. Dok je silazio, neprestano je psovao zbog vremena, jer mu se nigdje nije išlo, ali ipak, posao je posao i...

Bio je na sredini podnog mozaika kad je ženka koju je htio vidjeti izašla iz salona za biljar i krenula prema biblioteci.

»Selena«, viknuo je kad je došao do balkona i naslonio na pozlaćene ukrase.

Gledao je dolje, a ona je podigla glavu i ugledala ga.

Tump. Tump. Tump.

Srce mu je tuklo u grudima kao ratni bubanj. Refleksno je popravio sako i provjerio je li zakopčan. Uostalom, ona je plemenita roda... i ne želi je prestrašiti svojim oružjem.

Uh, čovječe, ona je predivna.

Tamna kosa podignuta u punđu, haljina pripijena uz tijelo, ona je predragocjena i prenježna da bude u blizini ikakvog nasilja.

Ili s osobom poput njega.

»Hej ti«, rekla je i osmjehnula se.

Taj glas. Dragi Bože, taj glas...

Trezu se od žudnje zavrtjelo u glavi. »Kako si?« upitao je kad se u sljedećem trenutku stvorio pred njom.

Ona se naklonila. »Jako dobro.«

»To je super. To je stvarno super, to je...« *Sranje*. »Često dolaziš ovdje?«

Došlo mu je da si opali šamar. Jebote, zar je ovo bar? *Sranje*...

»Da, dođem kad me pozovu.« Nakrivila je glavu i radoznalo ga pogledala. »Ti si drugačiji, zar ne?«

On je pogledao svoje tamnolute šake, ali znao je da ona ne govori o tome. »Pa, ne bih to tako rekao.«

Na primjer, on ima očnjake... koji žude za ugrizom. I... sve ono ostalo... a to se smjesta uzbudi kad je u njezinoj blizini.

»Što si ti?« Prodorno ga je gledala, kao da ga ocjenjuje na razini koja je dublja od vida, sluha i njuha. »Ne mogu... dokučiti.«

To nije za tebe.

Trez je potisnuo bratove riječi u mislima. »Ja sam prijatelj Bratstva.«

»I kraljev, inače ne bi bio tu.«

»Točno.«

»Boriš se s njima?«

»Kad me pozovu.«

Oči su joj bljesnule s uvažavanjem. »To je dobro i dolično.« Opet se naklonila. »Tvoja služba je hvalevrijedna.«

Šutjeli su, a on je grozničavo razmišljao i onda se sjetio svih svojih jebačina. A ta sranja mogao bi raditi i slijep. Ali uljudan razgovor, s druge strane? Recimo o stranim jezicima.

Bože, nije htio razmišljati o tome u njezinoj blizini.

»Jesi li dobro?« upitala je Odabranica.

A zatim ga je dotaknula. Pružila je ruku i stavila je na njegovu nadlakticu... premda nije bilo neposrednog dodira, tijelo mu se streslo od kontakta, ruke i noge ukočile, a glava ispraznila kao da je u transu.

»Ti si... nevjerojatno lijepa«, polako je rekao.

Odabranica je visoko izvila obrve.

»Samo sam iskren«, promrmljao je. »Moram ti reći... da susret s tobom čekam cijeli tjedan.«

Povukla je ruku kojom ga je dotaknula. Ruku je stavila na ovratnik svoje haljine kao da se brani. »Ja...«

To nije za tebe.

Trez je htio propasti u zemlju jer je njoj bilo neugodno. Pognuo je glavu, a onda ga je tresnula pomisao *koji-ti-je-kurac*: koliko je znao o Čuvardevinim Odabranicama, one su najčišće i najkreposnije ženke na planeti. Potpuna suprotnost njegovim »partnericama« u zadnje vrijeme.

A što je očekivao da će se dogoditi kad joj se počne udvarati? Da će skočiti i obuhvatiti ga nogama oko struka?

»Oprosti«, rekla je.

»Ne, slušaj, ne moraš se ispričavati.« Odmaknuo se, jer usprkos Seleninoj visini, još uvijek je bila upola manja od njega, a on nipošto nije želio da se osjeti ugroženom. »Samo sam to htio reći...«

»Ja...«

Super. Kad ženka mora razmisliti što bi rekla? Ona znaš da si zabrljao.

»Oprosti«, opet je rekla.

»Ne, u redu je. Sve je super.« Podigao je ruku. »Ne brini se.«

»Ja sam samo...«

Zaljubljena u nekog drugog. Zauzeta sam. Ti me uopće ne zanimaš.

»Ne.« Ušutkao ju je jer nije htio slušati pojedinosti. One su ionako suviše. »U redu je. Shvaćam...«

»Selena?« začuo je nečiji glas s lijeve strane.

To je Rhage. Sranje.

Ona je pogledala u tom smjeru, pa je svjetlo iz drugog kuta obasjalo njezino lice i usne, koje su, naravno, fantastično izgledale. Mogao bi je gledati zauvijek...

Uto se ispod arkada biblioteke pojavio Hollywood. »Spremni smo za tebe... o, hej, čovječe.«

»Hej«, pozdravio ga je Trez. »Kako je?«

»Nije loše. Idem obaviti jedan poslić.«

Seronja. Kreten. Nek ide u...

Trez je protrljao lice. Dobro. U redu. U ovoj pregoleskoj kući nema mjesta za takvu agresiju, pogotovo ako se radi o ženki koju je dvaput sreo i koja nije zainteresirana za njega. Dok obavlja svoju dužnost.

»Idem van«, rekao je Bratu. »Vidimo se prije svitanja.«

»OK, frajeru.«

Trez je kimnuo glavom Seleni i otišao. Prošao je kroz predvorje i dematerijalizirao se u gradu... dovraga, tu je njemu mjesto.

Nije mogao vjerovati da je cijeli tjedan čekao taj susret, a morao je znati što će se dogoditi.

Kad se materijalizirao na parkiralištu iza *Željezne maske*, osjećao se glupo. Tutnjava basa čula se izdaleka, a kad je došao do stražnjeg ulaza s kojeg se ljuštila boja i s izlizanom kvakom, znao je da je njegova zlovolja problem s kojim će se morati nositi narednih šesti ili osam sati.

Ljudska bića + alkohol + nagon za ubijanjem = leševi.

A to nije dobro ni za njega ni za njegovo poslovanje.

Kad je ušao, krenuo je ravno u svoj ured i svukao svoj blesavi kostim uljudnosti. Skinuo je otmjeni sako i svilenu košulju, te ostao u crnoj potkošulji i hlačama.

Xhex nije bila u svom uredu, pa je u prolazu mahnuo rukom i pozdravio djevojke koje su se u svlačionici pripremale za nastup, i zatim ušao u svoje carstvo poroka.

U klubu je već bila gužva, svi su nosili crnu, pripijenu odjeću i trudili se izgledati *cool*... a kad im jetra pokleknu od kemijskog spoja alkohola i droga, slika će biti sve samo ne dostojanstvena.

»Hej, Tatice«, pozdravio ga je netko.

Kad se okrenuo, ugledao je nisku debeljucu koja je buljila u njega. Nanijela je toliko maskare da se činilo da nosi sunčane naočale, i čvrsto utegnuta topić, pa se doimala kao lik iz japanskog crtića koji je oživio.

Dosadno.

»Ja sam *bla-bla-bla*. Često si ovdje?« Kroz slamku je otpila piće. »*Bla.-bla.-bla* studentica *bla-bla-bla* psihologije. *Bla-bla-bla?*«

Krajičkom oka zamijetio je kako se gomila razmaknula, kao da se žele maknuti s puta izbacivaču, ili možda građevinskoj kugli.

To je Qhuinn.

Doimao se tmurno, baš kako se i Trez osjećao.

Trez mu je kimnuo glavom, a borac mu je uzvratio i krenuo prema šanku.

»Opa, poznaješ ga?« upitala je studentica. »Tko je on? *Bla-bla* mogli bismo u troje *bla-bla?*«

Dok se hihotala kao jako bezobrazna curica, Trez je pognuo glavu.

Iz bezbroj razloga, ponuđeno predjelo nije moglo probuditi njegov apetit.

»*Bla-bla-blablalba*.« Hihotanje. Njiše bokovima. »*Bla?*«

Trez nije ni primijetio da je kimnuo glavom i da su pošli u mračni kut. Sa svakim korakom, nešto u njemu bi se ugasilo, isključilo, prešlo u stanje hibernacije. Ali nije si mogao pomoći. On je narkoman koji se nada da će naredni

šut biti dobar kao onaj prvi... i konačno mu donijeti olakšanje koje mu je bilo za popizditi potrebno.

Premda je znao da od toga neće biti ništa.

Ne večeras i ne s njom.

Nikad u njegovom životu.

Najvjerojatnije nikad, *nikad*.

Ali katkad nešto moraš učiniti... da ne bi poludio.

»Reci mi da me voliš?« rekla mu je cura kad se priljubila uz njega. »Molim te.«

»Da«, tupo je rekao. »Naravno. Sve što želiš.«

Sve.

Sedamdeset osmo poglavlje

Xcor je prepleo prste i stavio ih na ulaštenu stol. Iza njega, Throe je tiho govorio, a on je šutio još otkako su se zavalili u tim crvenkastim foteljama.

»To se čini uvjerljivo.« Njegov vojnik listao je dokumente sa zabilješkama. »Stvarno uvjerljivo.«

Xcor je pogledao njihovog domaćina. Odvjetnik *glimere* građen je kao tanka knjiga, tako mršav da ga vjerojatno ne bi ni zamijetio da leži ispod pokrivača. Govorio je vrlo učeno i koristio kičene, komplicirane fraze.

»Recite, je li ovaj izvještaj potpun?« upitao je Throe.

Xcor je pogledao police s knjigama. Prepune knjiga u kožnatom uvezu, a bio je uvjeren da je taj gospodin pročitao baš sve knjige na policama. Vjerojatno dvaput.

Odvjetnik je opet držao svoju retoričku lekciju. »Svi naponi su poduzeti i ne bih se nikad obratio vama dvojici da...«

Drugim riječima, *da*, rekao je Xcor u sebi.

»Ali tu nisam vidio«, Throe je listao papire, »nikakvu napomenu o drugačijem mišljenju.«

»Zato što ih niti nema. Pojam >čiste krvi< koristi se samo u dva konteksta, u rodoslovlju i kad je riječ o rasnom identitetu. S vremenom je došlo do neznatnog slabljenja naših gena, to jest kontaminacije koju su izazvala ljudska bića. Ipak se pojedinci koji imaju daleke krvne srodnike među *homo sapiensima* po zakonu smatraju čiste krvi, uz uvjet da su prošli kroz preobrazbu. Naravno da se to ne odnosi na izravnog potomka ljudskog bića i vampira. To je pravi mješanac. A za te pojedince, čak i ako prežive promjenu, u povijesti su uvijek vrijedili drugačiji zakoni, imali su manje prava i povlastica nego drugi građani. Dakle, ako je kraljeva *šelan* mješanka, onda postoji šansa da njihov muški potomak neće proći preobrazbu, a to je ono što nas zanima.«

Throe se namrštitio dok je razmišljao o tim riječima. »Ali to ćemo ionako saznati nakon dvadeset pet godina... a kraljevski par mogao bi imati više od jednog potomka.«

»Vi mislite da ćemo mi nakon dvadeset pet godina još uvijek biti na ovome svijetu. A ovim tempom, sve smo bliže istrebljenju«, hladno je rekao Xcor.

»Točno.« Odvjetnik je kimnuo glavom Xcoru. »Znamo da je dovoljna četvrtina gena ljudskih bića da se spriječi preobrazba... postoje zapisi o tim slučajevima, a siguran sam da kod Haversa ima još više primjera. Nadalje, mnogi iz moga naraštaja strahuju da će se potomak koji je vrlo blizak ljudskoj rasi radije pariti s

ljudskim bićem... U tom slučaju, mogli bismo za kraljicu imati ljudsko biće, a to je...« mužjak je s gađenjem odmahnuo glavom, »... apsolutno neprihvatljivo.«

»Dakle, imamo dva problema«, rekao je Xcor. Kad se zavalio, fotelja je zaškripila pod njegovom težinom. »Zakonski presedan i društvene implikacije.«

»Dobro rečeno.« Odvjetnik je opet kimnuo glavom. »A vjerujem da se strahovi društva mogu u potpunosti ukloniti ako se pojasne dvosmislena mjesta u dijelu zakona koji govori o kraljevom potomstvu.«

»Slažem se«, rekao je Throe i sklopio spise. »Pitanje je što nam je činiti.«

Xcor je htio nešto reći, a onda je osjetio neobično podrhtavanje koje mu je omelo misli. Njegovo tijelo postalo je instrument koji je dotaknula nevidljiva ruka.

»Želite li pregledati dokumentaciju?« upitao ga je odvjetnik.

Još da mogu pročitati što tu piše, tmurno je pomislio Xcor. Što bi odvjetnik mislio kad bi saznao da je osoba koja odlučuje nepismena?

»Uvjerili ste me.« Ustao je i pomislio da će mu kraća šetnja pomoći da ukloni tu neobjašnjivu bol. »Smatram da te informacije treba podijeliti s članovima Vijeća.«

»Imam dovoljno veza da sazovem *princepse*.«

Xcor je stao ispred prozora, pogledao van i izoštrio sva svoja osjetila. Je li to Bratstvo?

»Učinite to«, rekao je usredotočen na brujanje u trbuhu koje se pojačalo i izazvalo neodložnu potrebu koju nije mogao suzbiti...

Njegova Odabranica..

Njegova Odabranica je upala na imanje, osjeća da je blizu...

»Moram poći«, rekao je i pohitao prema vratima. »Throe, ti dovrši dogovor.«

Iza sebe začuo je glasove mužjaka koji su počeli žustro razgovarati kad je krenuo van... ali to ga više nije zanimalo. Kad je izašao, pogledao je naokolo po imanju...

I locirao njezin signal.

U narednom trenutku je nestao, njegovo tijelo i duša hitali su toj ženki, nezaustavljivi kao i molitve grešnika na samrti.

U klubu *Željezna maska* Qhuinn je došao do šanka te sjeo na stolac presvučen kožom. Muzika je bila preglasna, a od mirisa znoja i seksa koji su ispunili vrući zrak postao je klaustrofobičan.

A možda je sve to u njegovoj glavi.

»Nisam te vidjela već neko vrijeme.« ŠankERICA, zgodna prsata cura, stavila je ubrus ispred njega. »Kao i uvijek?«

»Dupli.«

»Može.«

Dok je čekao da mu natoči piće, osjetio je poglede ljudskih bića kako bulje u njega.

Što da javno kažem? Da sam homić...

Tijebeš muškarce! A koji kurac misliš da to znači!

Odmahnuo je glavom. On se mora malo opustiti: ona mala svađa nikako mu nije izlazila iz glave, zadržala se tik ispod površine svijesti otkako se to sranje dogodilo prije tjedan dana. Sve u svemu, dao je sve od sebe da ne razmišlja o tome... nažalost, sada to više nije mogao. Kad mu je poslužena tekila, iskapio je čašu, a zatim još jednu. Znao je da to više ne može potiskivati i da se mora suočiti s istinom kakva god bila.

Čudno... ali sjetio se svog brata. S Luchasom još uvijek nije razgovarao o mladom. Kao da se nije mogao odlučiti: iako je u ovom trenutku s Laylinom trudnoćom bilo sve u redu, njegovom bratu nije potrebna još i ta drama.

A sigurno mu neće pričati o svom seksualnom životu ili Blayu. Kao prvo, njegov brat još uvijek je djevac, ili je bar Qhuinn tako mislio: *glimera* je stroža prema ženkama i njihovom ponašanju prije združivanja, i da je Luchas povremeno ševio ženke, to bi se toleriralo sve dok nije u stalnoj vezi. Kad je prošao preobrazbu, svako Luchasovo hranjenje bilo je nadzirano, a noćni izlasci sastojali su mu se od učenja i društvenih događaja, pa teško da je imao pravu priliku.

Možda ipak nije vrijeme da Luchasa opterećuje svojim sranjima. Kako je Blay rekao, njegov život baš i nije zanimljiva tema.

Qhuinn je protrljao lice. »Još dvije!« naručio je.

Sankerica ga je smjesta poslužila, a on je pomislio, *dovraga, seks s Blayem bio je stvarno dobar*. A ni Blay u nije bilo dosadno kad su bili zajedno...

Zajebi to. Dakle, Luchas. Nikad u razgovoru nisu spomenuli ženke, a mužjaci definitivno nisu bili tema. Prije napada, Luchas je bio heteroseksualan kao i njihov otac, a to je značilo da možeš imati samo jednu ženu s kojom se pariš u misionarskoj pozi na svoj rođendan i možda još jednom u godini nakon svetkovine.

Mužjaci, ženke, muškarci, žene, u raznim kombinacijama, katkad u javnosti, a skoro nikada u krevetu kod kuće? Sve je to Luchasu bilo nepoznato.

Kad su pred njega stavili još dvije tekile, samo je kimnuo i zahvalio se.

Uvijek je bježao od svakog dubljeg preispitivanja stvari, ali morao je shvatiti zašto je tako suzdržan kad s jedinim preživjelim članom svoje obitelji razgovara o životu. Sram? Nelagoda? Dovraga, možda malo buntovništva s kojim nije htio opterećivati svog osakaćenog brata...

Qhuinn se meškoltio na barskom stolcu.

Pa... tko bi ga znao.

Je li bio stvarno iskren? Očito je malo prerazdražljiv, a svakako nije htio ispasti smiješan... a njegov konzervativni brat, najvjerojatnije djevac, sigurno bi ga ismijao da mu je rekao za sve te mužjake i muškarce.

O tome se radi. Da, to je sve.

Ne znam kako bih ti rekao. Jednostavno u budućnosti sebe vidim sa ženkom.

To je prije nekog vremena rekao Blayu, i stoji iza svake svoje riječi...

Neka čudna emocija rovala mu je po nutrini, izokretala i premještala njegova crijeva i jetra.

To je od cuge, pomislio je.

Ali strah koji ga je odjednom obuzeo govorio mu je nešto sasvim drugo.

Qhuinn je iskapio treće piće u nadi da će to proći. I četvrto. U međuvremenu, kroz glavu su mu prolazila lica, sise i spolovila mnogih ženki i žena s kojima se jebao...

»Ne«, glasno je rekao. »Ne može. To ne.«

O, Bože...

Ne!

Tip koji je sjedio uz njega čudno ga je pogledao, pa se malo pribrao.

Obrisao je lice i htio naručiti još jednu rundu, ali se predomislio. Nešto je ključalo u njemu i htjelo provaliti van. Osjetio je kako se tresu temelji njegove psihe.

Ti ne znaš tko si, a to je uvijek bio tvoj problem.

Sranje. Ako nastaviti piti, ako krene runda za rundom, ako i dalje bude poricao, ono što mu je Blay rekao bit će istina. Problem je u tome što on ne želi saznati. On jednostavno, jebote, *ne... želi... znati...*

Isuse, ne ovdje, ne sad. *Nikada...*

Tiho je opsovao kad je osjetio da je gejzir spoznaje proključao u njemu, probu mu grudi i svaki čas će provaliti... jednom kada se oslobodi, više ga nikad neće moći potisnuti.

Prokletstvo. Jedina osoba s kojom je htio razgovarati o tome ne razgovara s njim.

Shvatio je da to mora izdržati sam, i nekako s time izaći na kraj.

Na određeni način, pomisao da je on... pa, kako bi to rekla njegova majka... ne bi ga trebala uzrujati. On je jači od prezira *glimere*, i, sranje, živi u sredini u kojoj nije bitno jesi li homić ili hetero: ako si dobar na terenu i nisi totalni kreten, Bratstvo će biti uz tebe. Pogledaj V.-ovu seksualnu prošlost, jebote. Crne svijeće

nisu bile samo izvor svjetla u mraku? Dovraga, ševa s mužjacima je pičkin dim u usporedbi s tim.

Osim toga, on više ne živi sa svojim roditeljima. To nije bio njegov život.

To *nije* bio njegov život.

To *nije njegov* život.

A ipak, dok je tako razgovarao sam sa sobom, prošlost koja više ne postoji stajala mu je iza leđa i gledala preko njegovog ramena... osuđivala ga je i govorila mu da nije samo manjkav, nije samo inferioran, nego je totalno i potpuno nedostojan.

Kao fantomska bol: gangrena je izliječena, infekcija spriječena, amputacija obavljena... ali užasan osjećaj još uvijek je tu. Još uvijek ga boli za popizditi. Još uvijek se osjeća tako osakaćeno.

Sve te žene... sve te ženke... i upitao se u čemu je zapravo bit seksualnosti. U čemu je tajna privlačnosti? Želiš ih jebati, a on je to želio. Skupio bi ih u klubovima i barovima, dovraga, čak i u onom trgovačkom centru kad su išli kupiti odjeću za Johna Matthewa nakon njegove preobrazbe.

Izabrao bi žene, izdvojio ih iz gomile, analizirao bi sve podatke te bi neke eliminirao, a neke označio. One su mu pušile. On ih je lizao. Jebao ih je straga, s boka, sprijeda. Gnječio im sise.

Sve je to volio raditi.

Je li s muškarcima bilo drugačije? Ako je i bilo, mora li se zato izjasniti kao *ovo ili ono*?

Bježanje od sebe samog značilo je da se ne mora suočiti s neodobravanjem svojih roditelja, ali oni su dovraga mrtvi i mrzili su ga?

Dok je grozničavo razmišljao o stvarima koje su ga prisiljavale da se analizira, došao je do još užasnije spoznaje.

Cijelo to sranje s izjašnjavanjem nije nebitno, i sigurno nije prvi koji mozga o svemu tome, ali je beznačajno u odnosu na najvažniju stvar.

Zapravo, sve je to pičkin dim.

U usporedbi s pravim problemom koji je napokon uspio dokučiti, to sranje je samo dječja igra.

Sedamdeset deveto poglavlje

Assail nikada nije psovao jer je smatrao da je to prostački i suvišno. Ipak, imao je usran i sjeban tjedan.

U podrumu svoje kuće, u tajnoj prostoriji, s blizancima je izbrojao zaradu od zadnjih par dana: novčanice su složili u svežnjeve koje su uvezali i sortirali, a suma je premašila čak i njegova očekivanja.

Sve u svemu, imali su oko dvjesto tisuća dolara.

Šef *degrada* i njegova banda ubojica obavili su sjajan posao.

Trebao bi biti sretan.

Ali nije.

Ustvari, osjećao se jadno i užasno... a razlog te zlovolje činio ga je još razdražljivijim.

»Pođite Benloiseu«, rekao je blizancima. »Uzmite još jednu pošiljku kokaina i vratite se ovdje da je spakirate.«

Blizanci su bili pravi majstori za razrjeđivanje droge i pakiranje u vrećice. To su radili tako učinkovito da ubojice vampira preprodaju tripot više robe nego prije.

»A zatim idemo na isporuku.« Assail je pogledao na sat. »Dogovorena je za tri ujutro, dakle imate dovoljno vremena.«

Ustao je od stola i protegnuo ruke i leđa. U zadnje vrijeme je ukočen, a on zna i zašto: neprestano je nadražen, pa su njegovi mišići na bedrima i ramenima ukočeni, ali i neki drugi dijelovi tijela... koji su pucali od napetosti.

Godinama nije mario za svoje erekcije, pa se rutinski samozadovoljavao, ali sad je glad za onim što nije mogao dobiti postajala sve jača.

Cijeli prošli tjedan iščekivao je poziv od Marisol, ali ne zbog nekog uljeza koji joj je bio za petama. Ta žena žudi za njim jednako kao i on za njom, i njihovo je sjedinjenje neizbježno. Međutim, ništa od toga. A činjenica da je ona bila suzdržana dovela je u pitanje svu njegovu samokontrolu i duševno zdravlje.

Osjećao se kao da hoda po rubu i to ga je užasavalo.

Zatim se stubama uspeo do kuhinje. Prvo je uzeo mobitel, za slučaj da ga nazove, ili ako se njezin Audi nakon punih sedam noći napokon pokrenuo: prokleti auto bio je parkiran ispred kuće još otkad je zadnji put bio kod nje... kao da je nekako saznala da je stavio uređaj za praćenje.

Kad je pogledao mobitel, vidio je neodgovoreni poziv, ali broj mu je bio nepoznat.

I poruku na govornoj pošti.

Nije se htio gnjaviti s nekim ljudskim bićem koje je pogrešno biralo broj, ali ako je neki *degrad* prekršio dogovor, morao je to znati na vrijeme.

Uključio je govornu poštu i pošao prema svojoj kutiji za cigare. U zadnje vrijeme mnogo puši i zacijelo uzima previše kokaina. A to je jebeno kontraproduktivno... ako je tako napet i frustriran, dodatni stimulansi u njegovom tijelu imat će učinak kao da benzinom gasiš vatru...

»*Hola*. Ovdje Solina baka. Htjela bih razgovarati s... Assailom... čujemo se?« Assail je stao kao ukopan na sredini svog dnevnog boravka. »Molim vas, nazovite me odmah. Hvala...«

Obuzet stravom, prekinuo je poruku i nazvao. Mobitel je zazvonio jednom. Dvaput...

»*Hola?*«

Ali on ne zna ni kako se ona zove. »Ovdje Assail, gospođo. Jeste li dobro?«

»Ne, ne... nisam. Vaš broj pronašla sam na njezinom noćnom ormariću pa sam vas nazvala. Nešto nije u redu.«

Čvrsto je stegnuo mobitel u ruci. »Slušam vas.«

»Otišla je. Vratila se kući, a onda odmah otišla van... čula sam je kako odlazi, ali zašto je ostavila sve svoje stvari, i ruksak i auto? Čula sam da je netko u prizemlju i dozivala je, ali ona se nije odazvala... a onda sam čula neku buku, pa tresak, i sišla sam dolje. Ulazna vrata bila su otvorena, i tako se bojim da su je odveli... Pomozite mi, molim vas. Uvijek mi je govorila da ni u kojem slučaju ne pozivam policiju. Ne znam...«

Assail je pojurio prema vratima kuće, a da se nije javio blizancima. Razmišljao je samo o tome da je Sola u opasnosti.

Već u sljedećem trenutku se dematerijalizirao, a kad se pojavio u njihovom dvorištu, pomislio je da ovakav scenarij nije mogao ni zamisliti.

Audi je bio parkiran na kraju ulice, na istom mjestu kao i uvijek. Što je zamijetio? Stope na snijegu i dijagonalan trag od travnjaka do ulice.

Oteli su je, pomislio je Assail.

Dovraga.

Pojurio je prema vratima kuće, pozvonio i nervozno cupkao na mjestu. Pomisao da je netko oteo njegovu ženu...

Vrata se otvoriše, a starica je bila vidno potresena. Kad ga je pogledala, još se više zgrozila. »Vi ste... Assail?«

»Da. Ako me pustite u kuću, gospođo, možda vam mogu pomoći.«

»Vi niste onaj čovjek koji je već bio ovdje.«

»Ne, mene niste vidjeli, gospođo. A sada vas molim da me pustite unutra.«

Marisolina baka se odmaknula. »Uh, stvarno ne znam gdje je ona. *Mãe de Deus*, nema je, nestala je...«, kukala je.

Pregledao je mali i uredni dnevni boravak, a onda otišao u kuhinju da provjeri dvorišna vrata. Nedirnuta. Otvorio ih je i pogledao van. Nema drugih tragova osim onih koje je on sam ostavio prije tjedan dana. Zatvorio je vrata, zakračunao ih i prišao Solinoj baki.

»Bili ste na katu?«

»*Sí*. U krevetu. Rekla sam vam da sam spavala. Čula sam je kad je došla, ali bila sam u polusnu. A onda sam čula... taj zvuk, kao da je netko pao. Kad sam došla dolje, ulazna vrata bila su otvorena.«

»Jeste li vidjeli auto na odlasku?«

»*Sí*. Ali već je bio daleko, pa nisam mogla vidjeti registraciju... baš ništa.«

»Kad se to točno dogodilo?«

»Nazvala sam vas nakon petnaest, najviše dvadeset minuta. Otišla sam u njezinu sobu, pogledala naokolo, a onda sam pronašla ubrus s vašim brojem mobitela.«

»Je li vas netko nazvao?«

»Ne, nije.«

Pogledao je na sat, a onda se zabrinuo jer je starica bila vrlo blijeda. »Molim vas, gospođo, sjednite.«

Assail se pokušao sjetiti kako se ljudska bića obraćaju starijim osobama. »Gospođo... hm... gospođo...«

»Carvalho. Moj muž bio je Brazilac. Ja sam Yesenia Carvalho.«

»Gospođo Carvalho, moram vam postaviti nekoliko pitanja.«

»Možete li mi pomoći? Moja unuka...«

»Pogledajte me u oči.« Starica ga je pogledala u oči, a on je tiho rekao: »Sve ću učiniti kako bih je vratio natrag. Shvaćate li što vam govorim?«

Pokušavao joj je jasno staviti do znanja što će učiniti, a gospođa Carvalho ga je upitno gledala. A zatim se umirila i kimnula glavom kao da odobrava njegove namjere, premda su one očito uključivale nasilje. »Što vas zanima?«

»Znate li za nekoga tko bi joj htio nauditi?«

»Ona je dobra djevojka. Noću radi u uredu i kloni se nevolja.«

Dakle, Marisol nije baki rekla čime se zapravo bavi. Barem to. »Raspolaže li imovinom?«

»Ima li novca?«

»Da.«

»Mi smo skromni ljudi.« Pogledala je njegovu odjeću skrojenu po mjeri. »Nemamo ništa osim ove kuće.«

Pričaj ti to nekom drugom, pomislio je Assail u sebi. Iako o Solinu životu nije znao gotovo ništa, bio je siguran da raspolaže s određenom svotom novca, a sigurno ne plaća porez na prihode koji imaju veze s tipovima kao što je Benloise.

Ali, bojao se da neće biti poziva od otmičara.

»Stvarno sam izvan sebe od brige.«

»Gospodo Carvalho, smirite se.« Ustao je. »Zato sam ja ovdje.«

Opet ga je upitno i pronicljivo pogledala, pa se sjetio njezine unuke. »Vi znate tko je to učinio, zar ne?«

Assail joj se s poštovanjem naklonio. »Vratit ću je.«

Pitanje je samo koliko će ljudi pritom ubiti i hoće li Marisol naposljetku biti živa.

Od pomisli da je netko možda naudio toj ženi duboko je zarežao, očnjaci su mu se izdužili, a sva uljudnost spala je s njega kao koža s kobre.

Kad je Assail napustio njihov skroman dom, obuzele su ga mračne slutnje. A što ako je u pravu? Iako je od otmice prošlo samo dvadesetak minuta, možda je već prekasno.

U tom slučaju, jedan njegov poslovni partner upoznat će novu razinu bola.

A Assail će mu rado održati tu lekciju.

Osamdeseto poglavlje

Layla je sjedila u Mercedesu. Unutra je bilo fino i toplo, sjedalo udobno, i osjećala se sigurno u tom golemom metalnom kavezu. Mogla je razmišljati o krajoliku oko sebe: farovi automobila osvjetljavali su daleko u noć.

Nakon nekog vremena, snježne pahulje treperile su na svjetlu i polako kružile u sporoj, pravilnoj putanji kao da se ne žele prizemljiti.

Sjedila je u mraku, palila i gasila motor kako ju je Qhuinn podučio da treba činiti na hladnoći i razmišljala. Da, razmišljala je neprestance. Iako je gledala ispred sebe i promatrala kako pada snijeg, ravnu cestu i mirna polja... vidjela je samo onog borca. Onog izdajnika.

Onog mužjaka koji kao da je uvijek s njom, pogotovo kad je sama.

I dok je sjedila tako sama u automobilu na pustopoljini, osjetila je njegovo prisustvo. Uspomene na njega bile su toliko snažne da se mogla zareći da je u blizini. A ta čežnja... najdraža Čuwardjevo, čežnju koju je osjećala nije mogla podijeliti s onima koje je voljela.

Sudbina je okrutna jer nije smjela ništa osjećati za onoga koji je...

Layla se trgnula na sjedištu, a njezin krik odjeknuo je u automobilu.

Isprva nije bila sigurna je li to što se materijaliziralo ispred automobila bilo stvarno: Xcor je u čizmama stajao na cesti, a njegovo golemo tijelo u kožnoj odjeći poput crne rupe je upilo svjetlost farova.

»Ne«, viknula je. »Ne!«

Nije znala s kim razgovara ni što odbija od sebe. Ali jedna stvar bila je jasna... kad je zakoračio prema njoj, shvatila je da taj vojnik nije plod njezine mašte ni njezine očajničke želje, nego je stvaran.

Ubaci u brzinu, pomislila je. Ubaci u brzinu i pritisni papučicu gasa.

Nema tijela od krvi i mesa koje će izdržati taj udar, čak i ako je zastrašujuće kao njegovo.

»Ne«, siktala je kad joj se približio.

Njegovo lice bilo je isto kao u njezinom sjećanju: savršeno pravilno, visoke jagodice, oštar pogled, uvijek namrštene ravne obrve. Podigao je gornju usnicu, kao da se kesu, a njegovo tijelo... njegovo tijelo kretalo se kao velika životinja, ramena ispunjena golemom snagom, a veliki koraci dugih nogu odavali su brutalnost i moć.

A ipak... nije se bojala.

»Ne«, viknula je.

Stao je na tridesetak centimetara od automobila, kožni kaput vijorio mu je na vjetru, a oružje blistalo. Ruke je držao uz tijelo, a onda... vrlo sporom kretnjom...

... nešto je uzeo s leđa.

Nekakvo oružje koje je položio na haubu.

A onda je ruke, te ruke u crnim rukavicama, stavio na prsa... i izvadio dva pištolja. I bodeže iz korica koje je držao na prsima i dug lanac. I nešto njoj posve nepoznato što je bljesnulo.

Sve je to stavio na haubu automobila.

Zatim se odmaknuo, podigao ruke i polako se okrenuo oko sebe.

Layla je duboko disala.

Ona nije ratnica po naravi. Nikad to nije bila. Ali instinktivno je znala da po ratničkim pravilima razoružavanje ispred druge osobe znači pokazati ranjivost i izložiti se velikom riziku. No ipak je on opasan po život... mužjak njegove građe i s njegovim vještinama može ubiti golim rukama u tren oka.

Međutim, on se predao njoj.

Jasno joj je pokazao da joj ne želi nauditi.

Layla je stavila ruku na ploču pored sebe i pokušala se umiriti. Međutim, i dalje je teško disala kao da je progone, srce joj je snažno kucalo, a gornja usnica orošena znojem...

Otključala je vrata.

Najdraža Čuvarđjevo, ne mogu ja ovo... ali ipak je to učinila.

Kad je začuo škljocaj, Xcor je sklopio oči i opustio se zahvalan na tom neočekivanom daru. A onda je prišao...

Kad je otvorio vrata, u automobil je prodro ledeni zrak, a zatim je njegovo golemo tijelo bilo na sjedištu pored nje. Vrata su se zatvorila i pogledi su im se susreli.

U osvjetljenom automobilu mogla ga je još bolje pogledati. I on je teško disao, njegova široka prsa dizala su se i spuštala, otvorio je usta. Doimao se divlje, tanki sloj uljudnosti potpuno je nestao... bolje rečeno, kao da ga nikad nije ni bilo. Drugi bi možda rekli da je ružan i deformiran, ali njoj... on je bio prekrasan.

A to je grijeh.

»Ti si stvaran«, tiho je rekla.

»Da«, rekao je dubokim, milozvučnim glasom. A zatim je ušutio, kao da osjeća bol. »Trudna si.«

»Da.«

Opet je sklopio oči, ali sada kao da je primio snažan udarac. »Vidio sam te.«

»Kada?«

»U klinici. Prije mnogo noći. Mislio sam da su te pretukli.«

»Bratstvo? Zbog čega bi...«

»Zbog mene.« Otvorio je oči, a one su bile ispunjene tjeskobom, i poželjela ga je utješiti. »Nikad ne bih htio da budeš na tom mjestu. Ti nisi stvorena za ratovanje, i nikada te ne bih želio uvući u to.« Glas mu je postajao sve dublji. »Ti si nedužna. Čak sam i ja, koji sam bez časti, to smjesta shvatio.«

Ako nema časti, kako to da se maloprije razoružao, pomislila je.

»Imaš li svog mužjaka?« grubo je upitao.

»Ne.«

U tom trenutku iskesio je goleme očnjake. »Ako su te silovali...«

»Ne. Ne, ne... ja sam to htjela. Mužjaka.« Stavila je dlan na trbuh. »Htjela sam mlado. Bila sam u razdoblju potrebe i samo sam razmišljala o tome da želim biti *mamen* svom potomku.«

Opet je sklopio oči i stavio žuljevit dlan na lice da sakrije nepravilna usta. »Htio bih...«, rekao je.

»Što?«

»... da sam ja bio dostojan da ispunim tvoju želju.«

Layla je osjetila grešnu potrebu da ga pomiluje, da ga na neki način umiri. Njegova reakcija bila je sirova i iskrena, ali kad je bolje razmislila, njegova patnja bila je bliska njezinoj.

»Jesu li dobri prema tebi iako si mi pomogla?«

»Jesu«, šapnula je. »Jako su dobri prema meni.«

Spustio je ruku i s olakšanjem zabacio glavu. »To je dobro. To je... baš dobro. Oprosti mi što sam došao, molim te. Kad sam te osjetio, morao sam te vidjeti.«

Privlačna mu je. Želi je.

O, najdraža Čuvardevo, zavapila je u sebi kad je osjetila toplinu u cijelom tijelu.

On je zurio u stablo daleko na polju. »Sjećaš li se one noći?« tiho je upitao.

Layla je pogledala svoje ruke. »Da.«

»A to je bolno, zar ne?«

»Da.«

»I meni je bolno. Uvijek razmišljam o tebi, ali iz drugačijih razloga.«

Layla je duboko udahnula, a srce joj je opet brzo kucalo. »Nisam sigurna... da su ti razlozi toliko drugačiji.«

Naglo je okrenuo glavu.

»Što si rekla?« upitao je.

»Mislim... da si me dobro čuo.«

U tom trenutku u zraku se osjetila snažna napetost koja je suzila prostor između njih, pa su bili bliže jedno drugom iako se nisu ni pomaknuli.

»Moraš li biti njihov neprijatelj?«

Šutjeli su neko vrijeme. »Sada je prekasno. Ono što je učinjeno ne može se poništiti ni riječima ni zakletvama.«

»Htjela bih da je drugačije.«

»U ovoj noći, u ovom trenutku... i ja bih to htio.« Sada je ona hitro okrenula glavu. »Možda ima načina...«

Podigao je ruku i nježno stavio kažiprst na njezina usta kako bi je ušutkao.

Kad je pogledao njezine usne, stresao se od nečujnog rezanja... pa se brzo pribrao i prigušio taj zvuk kao da je ne želi opterećivati, ili možda ustrašiti.

»Uvijek sanjam o tebi«, promrmljao je. »Progoniš me danju i noću. Tvoj miris, tvoj glas, tvoje oči... usta.«

Žuljevitim palcem pomilovao je njezinu donju usnicu.

Layla je sklopila oči i prepustila se milovanju, a znala je da će samo to dobiti od njega. Oni su na suprotnim stranama u ratu, i premda nije znala sve pojedinosti, dovoljno je čula da zna kako je on u pravu.

On ne može izbrisati ono što je učinio.

Dakle, osuđen je na smrt.

»Ne mogu povjerovati da si mi dopustila da te dodirnem«, rekao je promuklim glasom. »Ovo ću pamti zauvijek, u svim svojim noćima.«

Oči su joj se ispunile suzama. Najdraža Čuvardjevo, cijeli je život čekala taj trenutak...

»Ne plači.« Pomilovao ju je po obrazu. »Predivna plemenita ženko, ne plači.«

Da joj je netko rekao da je osoba gruba poput njega sposobna za takvu nježnost, ne bi mu povjerovala. Ali on je takav. S njom je bio takav.

»Moram poći«, naglo je rekao.

Htjela mu je reći da bude oprezan... ali to bi značilo da želi dobro onome koji želi zasjesti na Wrathovo prijestolje.

»Draga Odabranice, slušaj me dobro. Ako ti ikad budem potreban, doći ću.«

Iz džepa je izvadio... mobitel. Pritisnuo je gumb koji je osvijetlio zaslon i pokazao joj. »Vidiš li ovaj broj?«

Layla je žmirnula i dobro pogledala zaslon. »Da. Vidim.«

»To je moj broj. Znaš kako ćeš me pronaći. Ako te savjest pozove da tu informaciju odaš Bratstvu, shvatit ću.«

Shvatila je da on ne prepoznaje brojke, a da razlog tome nije loš vid.

Kakav je morao biti njegov život, tužno je pomislila.

»Budi dobro, moja predivna Odabranice«, rekao je i pogledao je ne samo kao da joj je ljubavnik, nego kao njezin *helren*.

A onda je bez riječi otišao. Izašao je iz automobila, uzeo svoje oružje i naoružao se...

... a zatim nestao u noći.

Layla je zagnjurila lice u dlanove, a ramena su joj podrhtavala.

Shrvana emocijama i uhvaćena u klopku između razuma i duše, bila je razapeta i izgubljena.

Osamdeset prvo poglavlje

«**U**đi»

Blay je podigao pogled s romana *Urota tupana* i iznenadio se ugledavši Beth kako ulazi u njegovu sobu.

Pogledao je kraljicu, uspravio se i odložio knjigu. »Hej, nešto nije u redu?«

»Jesi li vidio Laylu?«

»Nisam, ali tek sam se maloprije vratio iz posjete roditeljima.« Pogledao je na sat i vidio da je ponoć već prošla. »Zar nije u svojoj sobi?«

Beth je odmahнула glavom, a njezina tamna kosa je zablistala. »Trebale smo se naći večeras, ali nigdje je nema... ni u klinici ni u kuhinji... potražila sam i Qhuinna dolje u teretani i ovdje na katu. I on je negdje nestao.«

Možda su na romantičnoj večeri, recimo, zajedno jedu tjesteninu i ljube se iznad tanjura jebenih špageta.

»Jesi li ih nazvala?« upitao je.

»Qhuinn je ostavio mobitel u svojoj sobi, a Layla se ne javlja, pod pretpostavkom da je sa sobom uopće ponijela mobitel.«

Ustao je i osjetio nervozu. *Smiri se*, pomislio je, *nema razloga za uzbunu*. U ovoj palači ima toliko soba, i, na kraju krajeva, oni su odrasle osobe. Ako dvije osobe odu negdje zajedno, to stvarno nije krizna situacija.

Pogotovo ako čekaju mlado...

Pribrao se kad je začuo prigušen zvuk usisivača.

»Pođi sa mnom«, rekao je kraljici. »Ako netko u ovoj kući zna gdje su nestali, onda je to on.«

I naravno, Fritz je čistio dnevni boravak na drugom katu. Kad su ušli unutra, a Blay ugledao onaj kauč i tepih, preplavila su ga vrlo živa sjećanja na sve što se ovdje zbivalo.

Super. Fantastično.

»Fritz?« pozvala ga je kraljica.

Slugan se zaustavio, isključio usisavač i duboko se naklonio. »Vaše veličanstvo. Gospodine.«

»Slušaj, Fritz«, rekao je Blay, »jesi li vidio Laylu?«

Slugan se odmah namrštio. »Oh, da. Vidio sam je.«

Ušutio je, pa ga je Blay morao upitati: »Iiiii?«

»Uzela je Mercedes prije dva sata.«

Koji kurac, pomislio je Blay. Ako... »Dakle, Qhuinn je bio s njom.«

»Ne, bila je sama.« Blay je nešto promrmljao sebi u bradu, a *slugan* je odmahnuo glavom. »Ponudio sam joj da je vozim, ali nije mi dopustila.«

»Kamo je otišla?« upitala je Beth.

»Rekla je da ne ide ni na jedno određeno mjesto. Znam samo da ju je gospodin Qhuinn naučio voziti, pa kad mi je naredila da joj predam ključeve, nisam je mogao odbiti.«

»Nitko te ne optužuje, Fritz. Samo se brinemo za nju«, rekla je kraljica.

Blay je izvadio svoj mobitel. »To vozilo ima GPS navigaciju, dakle, sve će biti u redu. Javit ću V.-u i on će odmah srediti stvar.«

Kad je poslao poruku, kraljica je opet smirivala *slugana*, a Blay je stajao i čekao odgovor.

Poslije deset minuta? Ništa. Dakle, Brat s posebnim vještinama sada je uposlen negdje u gradu.

Petnaest minuta.

Dvadeset.

Nazvao je, ali nitko se nije javio. Dakle, mora pretpostaviti da je netko ranjen, ili da je V. u borbi izgubio mobitel.

»Sigurna si da Qhuinn nije u teretani?« upitao je, iako je to pitanje već bilo postavljeno.

Beth je slegnula ramenima. »Nije bio kad sam išla provjeriti.«

Blay je odmah nazvao Ehleni, a ona mu je potvrdila da je teretana prazna, Luchas spava, a nikoga nema ni u salonu za biljar ni u košarkaškoj dvorani.

Qhuinn nije u palači. Nije ni na terenu, jer danas nije njegov raspored. Dakle, mogao je biti samo na jednom mjestu.

»Znam gdje je on«, tmurno je rekao Blay. »Idem po njega dok čekamo da nam se V. javi.«

Uostalom, ta ženka nosi njihovo mlado... dakle, ako sada sama luta po svijetu, Qhuinn mora saznati gdje je ona. Blay je imao osjećaj da on nema pojma gdje je Layla, a nije ponio ni mobitel. On jednostavno nije želio da ga bilo tko nazove.

To je bilo tako neobično za njega i Blay se pitao koji se vrag događa s njime.

A možda je mislio da je s Laylom sve u redu... a nije htio da ga se ometa.

Super.

Blay je pohitao u svoju sobu i uzeo pištolj i kaput kako bi prikrio svoje oružje. Zatim se brzo spustio stubištem, prošao kroz predvorje... i dematerijalizirao se u noći.

Pojavio se na stražnjem parkiralištu *Željezne maske*, došao do stražnjeg ulaza u klub, pozvonio i pogledao u nadzornu kameru. Xhex mu je otvorila vrata.

»Hej ti«, rekla je i zagrlila ga. »Kako si? Nisi bio ovdje stoljećima.«

»Tražim...«

»Da, za šankom je.«

Naravno. »Hvala.«

Blay je kimnuo izbacivačima, Velikom Robu i Tihom Tomu, te je iz prostorije za osoblje ušao u klub. Isti čas u prsa ga je pogodila snažna tutnjava basa, ili je možda to njegovo srce snažno kucalo.

A onda ga je ugledao: premda se u baru zguralo stotinjak osoba, Qhuinn je bio vrlo upadljiv i izdvajao se u gomili. Borac je sjedio na drugom kraju šanka, leđima okrenut Blayu, nalaktio se na crnu uglačanu površinu i pognuo glavu.

Blay je tiho opsovao kad je pomislio, *evo ih opet na početku*. Pa da, prije nego što mu je uspio prići, neka žena priljubila se uz Qhuinna i milovala ga po nadlaktici.

Blay je znao što će zatim uslijediti. Brzo će je odmjeriti svojim šarenim očima, osmjehnuti se, nešto joj šapnuti na uho... i vrlo brzo krenut će prema WC-u...

Qhuinn je odmahnuo glavom i podigao ruku. Ali ona nije odustajala, pa ju je morao još jednom ušutkati podizanjem ruke.

Zatim mu je pristupio neki tip s kosom do pojasa u pripijenim hlačama od baršuna. Nasmiješio se i pokazao blistavo bijele zube, a njegovo vitko tijelo bilo je stvoreno za akrobacije.

Blay je u trbuhu osjetio mučninu... premda, nakon one svađe, ne bi ga trebalo biti briga s kim će se taj borac jebati. Ali, jebote, taj mužjak ima nevjerojatan seksualni nagon...

I Mister večeri s ekstenzijama u kosi dobio je odbijenicu.

Nakon toga, Qhuinn je opet buljio pred sebe.

Blay je osjetio vibracije u džepu, izvadio mobitel i vidio poruku od Beth: *Sve je u redu, Layla se vratila kući. Malo se ispuhala, a sada gledamo televiziju.*

Blay je otipkao uzvratnu poruku i spremio mobitel u džep. Sad više nema razloga da ostane i uznemirava Qhuinna zbog sitnica... iako mu se pružila nenadana prilika da provjeri štetu koju je napravio prije tjedan dana.

Blay se probijao kroz gomilu. Kad je napokon stigao do njega, nakašljao se i glasno rekao: »Hej...«

Qhuinn je podigao ruku preko ramena. »Odjebi, nisam zainteresiran, OK?«

U tom trenutku, osoba s njegove lijeve strane naglo je ustala od šanka i odustala od narudžbe.

Blay je to iskoristio i posjeo se na stolac.

»Rekao sam ti da odjebeš...« Qhuinn je naglo ušutio. »Što... ti radiš ovdje?«

U redu, sad je na njemu red. »Sve u redu?« upitao je Qhuinn.

»Da. Mislim stvarno, sve je u redu.« Blay se namrštio vidjevši prazan šank ispred Qhuinna. »Tek si došao?«

»Ne, tu sam već... dva sata, čini mi se.«

»Ne piješ?«

»Pio sam kad sam došao. A sada... ne da mi se više.«

Blay je gledao lice koje je tako dobro poznao. Bio je smrknut, upalih obraza, a čeljust obješena kao da nije spavao cijeli tjedan.

»Slušaj, Qhuinne...«

»Došao si se ispričati?«

Blay se opet nakašljao. »Da. Jesam. Ja...«

»Dobro.«

»Što?«

Qhuinn je podigao ruku i protrljao oči... a onda je dlanovima prekrpio cijelo lice. Nešto je tiho rekao, i Blay je tada shvatio da stvari više nisu iste kao prije.

Možda je Qhuinnu sinulo da Blay zapravo nije svetac. Primaknuo mu se još bliže. »Reci mi. Meni možeš sve reći.«

Uostalom, to bi bilo fer. On je sigurno rekao sve što ga muči kad su se zadnji put vidjeli.

»Bio si u pravu«, rekao je Qhuinn. »Nisam znao... ja sam...«

Zašutio je, a Blay je osjetio bol u prsima. Visoko je izvio obrve kad je shvatio o čemu se radi. *O... moj Bože.*

Više se nije nadao ovakvom Qhuinnovom priznanju i bio je potresen do srži. Čak i kad je urlao one prostote, samo je htio izbaciti sve to iz sebe i nazvati stvari pravim imenom, ali nije očekivao nikakvu reakciju.

Qhuinn je odmahnuo glavom, ali nije otkrio lice. »Samo sam... sve te godine, sva ona sranja koja sam imao s njima... ne bih podnio još jedan napad na sebe.«

Blay je dobro znao tko su »oni«.

»Sve sam učinio da ne mislim o tome, da prikrijem to sranje... i nakon što su me izbacili, nisam bio slobodan. I nakon njihove smrti... još uvijek je sve tu, znaš. Uvijek je tu u...«

Stegnuo je pesnicu i udario se po glavi. »Uvijek je tu...«

Blay ga je uhvatio za snažno zapešće i umirio njegovu šaku. »U redu je...«

Qhuinn ga nije pogledao. »Nisam shvatio da sve upijam. Nisam ni znao da imam ta sranja u glavi...«, rekao je dubokim glasom. »Samo im nisam htio dati još jedan povod da me mrze, premda se njima živo jebalo. Koji je to kurac, reci mi? O čemu sam jebote razmišljao?«

Bol koju je Qhuinn osjećao duboko u sebi bila je tako silna, da se temperatura oko njega snizila, a malje na Blayevoj nadlaktici naježile su se od hladnoće.

U tom trenutku, suočen s golemim jadom koji je taj brat osjećao, Blay je požalio što je izgovorio sve one riječi... ne zato što nisu bile istinite... ali nije na njemu da strgne taj flaster. To bi trebala učiniti Mary, Rhageova *šelan*, na nekakvoj terapiji. A možda je Qhuinn to morao sam odraditi i postupno osvijestiti u sebi.

Ali ne na taj način...

Poraz se vidio na svakom centimetru Qhuinnova tijela, u njegovom hrapavom glasu, u nijemom kriku koji je jedva susprezao, a bio je užasan i želio je izaći van.

»Nisam znao da su tako duboko u meni, pogotovo moj otac. Taj mužjak... on je zagadio sve oko mene, a ja nisam ni shvatio što se događa. I sad je sve... uništeno.«

Blay se namrštio, jer nije sve potpuno shvatio. Ali dobro je upoznao otuđenost Qhuinna od njegovih roditelja... na to ga nije trebalo podsjećati: koliko mu je samo značio onaj zagrljaj u kuhinji, kad su ga Blayevi mama i tata iskreno i bez ustručavanja prihvatili.

Ali Qhuinn to mora sam proživjeti... nema nikoga da bude na njegovoj strani dok se bori s nasljeđem diskriminacije na koju je osuđen... i s identitetom koji ne može promijeniti, a čini se da ga više ne može ni potiskivati.

»Sve je uništeno.«

Blay je stavio ruku na njegove napete mišice. »Ne, ništa nije uništeno. Ne govori to, molim te. Normalno je da prolaziš kroz ovo...«

Qhuinn se polako okrenuo. Šake je držao u zraku, a njegove raznobojne oči bile su ispunjene suzama. »Godinama sam te volio. Oduvijek sam bio zaljubljen u tebe... u školi i na obuci... prije i poslije preobrazbe... kad si mi pristupio i da, čak i sad kad si sa Saxtonom i mrziš me. A to... *sranje*... u mojoj jebenoj glavi me blokira, sve je blokirano... zbog toga sam izgubio *tebe*.«

Blay je u glavi začuo prodoran zvuk, kao da će se onesvijestiti, a Qhuinn je još uvijek govorio: »Oprosti, ali ne slažem se s tobom. To nije u redu... nikad i neće biti u redu... iako sam potpuno spreman prihvatiti činjenicu da sam

desetljećima živio u laži, pomisao da je zbog toga žrtvovano ono što smo mi mogli imati... za mene apsolutno, sigurno *nije* u redu.«

Blay je progutao knedlu, a Qhuinn je opet zurio u police s pićima iznad šanka.

Blay je otvorio usta da nešto kaže, ali umjesto toga u mislima je od riječi do riječi ponovio njegov monolog. Isuse Kriste...

A onda mu je sinulo.

Ako sam homić, kako to sam si ti jedini muškarac s kojim sam bio.

Odjednom, Blayu se zamutilo pred očima kad je dokučio istinu u riječima koje je potpuno pogrešno shvatio. Dakle... te noći kad su...

»O, Bože«, tiho je rekao.

»Eto, o tome sam razmišljao«, smrknuto je rekao borac. »A sad mi treba piće...«

»Više nisam sa Saxtonom«, izustio je Blay.

Osamdeset drugo poglavlje

huinn se polako okrenuo prema njemu... »Molim...?«
»Prekinuli smo prije dva tjedna.«

Qhuinn nije ni zamijetio da žmirka. »Kako... čekaj, ne shvaćam.«

»Nije išlo. Već dugo nam nije išlo. Kad se vratio one večeri nakon što je bio s drugim? Nismo bili u vezi, znači da me nije prevario.«

To je bilo suludo, ali Qhuinn se jedino mogao sjetiti Mikea Myersa kako govori, *Mo-olim? Prašak za pecivo?*

»Ali, mislio sam... stani malo, vas dvoje izgledali ste tako sretno. Svake noći bio sam lud od...«

Blay se trznuo. »Oprosti, lagao sam.«

»Jebote! Mogao sam ga ubiti.«

»Pa, mora se priznati da si bio jako galantan.«

Qhuinn se namrštio i odmahnuo glavom. »Nisam imao pojma da vas dvojica... pa, to sam već rekao.«

»Qhuinne, moram te nešto pitati.«

»Slušam.« Ako se sada uopće mogao sabrati.

»Kad smo bili zajedno... one večeri... kada si rekao da nisi nikad... znaš...«

Qhuinn je čekao nastavak. Blay je ušutio, a on nije imao pojma o čemu on to govori...

Aha, to.

Qhuinn nije mogao povjerovati, ali osjetio je da se zacrvenio. »Da, te večeri.«

»Zar stvarno nikad nisi...«

S obzirom na sve što je izgovoreno, ta pojedinost sada je bila nebitna. Osim toga, istina je istina. »Ti si prvi i jedini muškarac s kojim sam...«

Blay je ušutio, a onda rekao: »O, Bože, tako mi je žao što...«

Qhuinn je presjekao njegovu ispriku. »Meni nije žao. Nisam to htio napraviti ni s kim drugim. Prvi put se nikad ne zaboravlja.«

Čestitam, Saxtone, ti sretni, jebeni seronjo.

Opet su zašutjeli. A kad je Qhuinn pogledao na sat i očito htio prekinuti s tim razgovorom, Blay je rekao: »Ne zanima te zašto je moja veza sa Saxtonom bila osuđena na propast?«

Qhuinn je zakolutao očima. »Znam da nije riječ o problemima u krevetu. Ti si najbolji ljubavnik s kojim sam bio, pa sigurno ni mom rođaku nije bilo drugačije.«

Jebeni usrani kurvin sin Saxton.

Kad je shvatio da će ostati bez odgovora, Qhuinn ga je pogledao. U Blayevim plavim očima vidio je neobičan bljesak.

»Što...« *Ne, to nije moguće.* »Dobro. Zašto vam onda nije uspjelo?«

»Zato što sam totalno, beznadno i apsolutno... zaljubljen u tebe.«

E, ovo stvarno nije očekivao. U ušima mu je zujalo i nije bio siguran da ne umišlja ono što je upravo čuo. Primaknuo mu se bliže. »Oprosti, što si...«

»Hej, frajeru«, začuo je ženski glas.

S njegove desne strane priljepila mu se žena bujnih grudi s dubokim dekolteom. »Jesi za nešto zločesto večeras?...«

»Odbij«, zarežao je Blay. »On je sa mnom.«

A Qhuinn se naglo uspravio na stolcu: ledena plava vatra u Blayevim očima svima je stavila do znanja da će toj ženi iščupati grkljan ako se smjesta ne izgubi...

A to je bilo...

Fantastično.

»U redu, u redu.« Pokorno je sklopila ruke. »Nisam znala da ste zajedno.«

»Jesmo«, zarežao je Blay.

Kad se žena povukla, Qhuinn je šokirano pogledao Blaya.

»Jesmo li?« tiho je upitao svog negdašnjeg najboljeg prijatelja.

Glazba u klubu je tutnjila, mnoštvo stranaca tiskalo se oko njih, djevojka za šankom je točila pića, cure su radile svoj posao, i tisuće života išlo je svojim putem... ali za njih je vrijeme u tom trenutku stalo.

Blay je podigao ruke i obgrlio Qhuinnovo lice. Zaljubljeno ga je gledao svojim plavim očima. »Da... da, mi smo...«

Qhuinnu je došlo da skoči na njega, da ga zagri svom snagom, da im se usne spoje i da izljubi ljubav svog života... iako nije imao pojma koji se kurac događa, je li sve ovo stvarnost ili će začuti budilicu u svojoj sobi.

Nakon sve te patnje, napokon mu je laknulo, ali to nije moglo potrajati.

Kad se odmaknuo od njega, Blay se namrštio. »Ti drhtiš.«

Ovo mora biti san. »Stvarno?«

»Da.«

»Briga me za to. Volim te. Tako te jebeno volim i ne mogu si oprostiti što sam bio takva kukavica...«

Blay ga je ušutkao poljupcem. »Sada si Brat i imaš snagu... sve ostalo je prošlost.«

»Samo sam... Bože, stvarno drhtim?...«

»Da. Ali u redu je... sa mnom si.«

Milovao je Qhuinna po licu, a on mu je rekao: »Uvijek si bio sa mnom. Uvijek si me imao... moje srce i moju dušu. Sve. Jedino žalim što nisam skupio snage davno prije. Moja obitelj... mogla me je ubiti, a ne radi se samo o toj njihovoj Straži časti.«

Blay se vrpolio, a onda spustio ruke.

»Što je«, upitao je Qhuinn, »nešto sam rekao?«

O, Bože, sve ovo je previše dobro da bi bilo istinito...

Blay je šutio i gledao ga u oči, a onda ispružio dlan. »Daj mi svoju ruku.«

Qhuinn je smjesta ispružio ruku, kao da Blay sada upravlja njegovim tijelom.

Nešto mu je stavio na prst, i Qhuinn je zadrhtao iznutra.

Pečatnjak.

Blayev pečatnjak. Onaj koji je dobio od svog oca nakon preobrazbe.

»Za mene, ti si savršen«, rekao je Blay snažnim glasom. »Nema ničeg loše u onome što si i tko si oduvijek bio. Ponosan sam na tebe. I tako te volim. Sada... i zauvijek.«

Qhuinnu se zamutilo pred očima. Totalaka.

»Ponosan sam na tebe. I volim te«, ponovio je Blay. »Zauvijek. Zaboravi na svoju staru obitelj... sada imaš mene. Ja sam tvoja obitelj.«

Qhuinn je mogao jedino zuriti u prsten i stari grb na njemu. Osjećao je njegovu težinu na prstu, a dragocjeni metal blistao se na svjetlu.

Ovo je htio cijeli svoj život, pomislio je.

A Blay mu je to dao.

Qhuinn je počeo jecati, a velika, moćna prsa pružila su mu utočište, snažne ruke čvrsto zagrlile. A zatim, kao iz vedra neba, osjetio je intenzivan miomiris... Blayev miris združivanja... najljepši i najdragocjeniji miris koji je osjetio u svojim nosnicama.

»Ponosan sam na tebe i volim te«, opet je rekao Blay. Taj stari, dobro poznati glas probio se kroz mnoge godine odbijanja i samoosuđivanja, i dobio je ono što je toliko trebao, prihvaćanje i ruku od krvi i mesa koja će ga izvesti iz mračne prošlosti...

U budućnost bez laži i isprika, u kojoj može biti to što jest, drugačiji, a ipak prihvaćen.

Uostalom, ljubav nema granica.

Qhuinn je čvrsto stegnuo šaku, i znao je da nikad, baš nikad neće skinuti taj prsten.

»Zauvijek«, mrmljao je Blay. »Zato što obitelj traje zauvijek.«

Dragi Bože, Qhuinn je jecao kao pičkica. Ali to Blayu uopće nije smetalo, niti ga je osuđivao.

A o tome se naposljetku radi, zar ne?

»Zauvijek«, rekao je Qhuinn hrapavim glasom. *Zauvijek...*

EPILOG

DVA TJEDNA POSLIJE...

A život je bio jebeno fantastičan. »Je li ti se sviđalo ono prošle večeri?«
Qhuinn je šaptao Blayu na uho, a Blay je u polutami kolutao očima. »A što misliš?«

Njihova naga tijela bila su pod toplim, debelim pokrivačima, a Qhuinn se priljubio uz njega, njihove ruke i noge bile su isprepletene.

Pokazalo se da se Qhuinn voli grliti. Tko bi rekao... a to je bilo divno.

»Mislim da ti se sviđjelo.« Qhuinn je liznuo Blaya po vratu. »Reci mi da ti se sviđjelo.«

Blay je umjesto odgovora izvio leđa i zabio dupe na njegov ukrućen kurac. Kad je ovaj zaječao, Blay se sav ozario.

»Čini se da se to *tebi* sviđjelo«, mrmljao je Blay.

»Jebote, da, sviđjelo mi se.«

Noć prije bili su obojica slobodni, i nakon vježbanja u teretani i partije biljara s Lassiterom i Beth koju su izgubili, Blay je predložio da odu u *Željeznu masku* radi nečeg posebnog.

A ono što se dogodilo kad su se vratili... Ako se dobro sjećao, Qhuinn se zabio u mjesto koje ga je oduševljeno dočekalo... a Blay se prepustio slasnoj penetraciji i sporom ritmu koji je odredio njegov partner.

Uzbudio se još više kad se sjetio što je bilo u klubu: sjedili su za šankom i pili, tekila za Qhuinna, džin-tonik za Blaya. A onda ga je Qhuinn zaljubljeno pogledao.

A Blay se odmah prihvatio posla.

Zgrabio ga je i poveo prema toaletu, a kad su ušli unutra, sve je nalikovalo na san... ljubili su se, mazili, pa žurno svukli hlače...

Sjetivši se svega toga, Blay je prostenjao i opet bio na rubu orgazma... a onda, dok ga je Qhuinn guzio, svršio je na dlanu svog ljubavnika, tijelo mu se izvijalo, pa je i Qhuinn svršio...

Nakon kraćeg vremena i još jedne sjajne jebačine, Qhuinn mu je prošaptao na uho: »Sjetio si se onoga u zahodu?«

»Možda.«

»Ako želiš, možemo to raditi svake večeri.«

Blay se zahihotao. »Pa, mislim da smo večeras opet slobodni, dakle...«

Bratstvu je naređeno da ostane u palači, a kako ih je Tohr ostavio bez objašnjenja, Blay je pretpostavio da se radi o sastanku s kraljem. Dva tjedna ni traga ni glasa od Bande mješanaca ni od *glimere*... nema elektronske pošte, nema kretanja trupa po gradu, nema telefonskih poziva. To sigurno nije dobar znak.

Vjerojatno će biti riječi o smrti onog člana Vijeća i posljedicama koje su nastupile. Premda Blay nije mogao shvatiti što je uopće pogrešno u tome da je Assail ubio tog blesavog kurvinog sina.

Pa-pa, Elane. P. S. Kad nekoga lažno optužiš, drugi put izaberi pacifista.

Razmišljao je i o Qhuinnoj inicijaciji u Bratstvo, te kako je sve prošlo besprijekorno. Ponašanje tog borca nije se promijenilo, isti je kao i prije. Zbog toga ga je još više volio. Iako je sada imao viši status, nije se umislio zbog tog sranja.

A ta crvena tetovirana suza na njegovom licu? Jebeno dobro. Kao i novi zvjezdasti ožiljak na prsima.

»Definitivno ćemo to ponoviti«, rekao je Qhuinn. Polako je izvukao kurac iz njegovog dupeta i legao na leđa. Podigao je ruke iznad glave, nasmiješio se i protegnuo, a pod prigušenom svjetlom iz kupaonice Blay je zamijetio kako se smiješi. »Ovo je bilo jebeno dobro. Ti si jebeno dobar.«

»Što da ti kažem, oduvijek sam fantazirao o ovome.« Qhuinn se uozbiljio, a Blay ga je milovao po čelu. »Hej. Prestani. Čista ploča, novi početak, sjećaš se?«

Nakon one večeri i velikog priznanja u *Željeznoj maski*, često su i dugo razgovarali, pa su odlučili da neće donositi nagle odluke o svojoj vezi. Bili su nerazdvojni prijatelji, neko vrijeme stranci, pa ljubavnici. A sada je došlo vrijeme za novi početak. Njih dvojica kao da se poznaju oduvijek, zapravo, tako se dobro poznaju da je njihova veza sasvim posebna.

»Da. Novi početak.« Qhuinn se nagnuo da ga poljubi, a Blayev mobitel je bljesnuo kad je primio poruku.

Naravno da Qhuinna nisu zanimale vijesti iz vanjskog svijeta, pa je lizao Blaya po vratu i licu i kad je ovaj posegnuo za mobitelom.

Blay ga je morao držati iznad Qhuinnovih širokih ramena kad je legao na njega i počeo trljati svoj još uvijek ukrućen kurac po Blayevom...

»Koji kurac?« rekao je Blay i okrenuo glavu.

»Moramo prekinuti?«

»Da... Butch kaže da me treba zbog konzultacija o odijevanju...«

»Pa, ti imaš besprijekoran ukus.«

Nije znao zašto, ali te riječi su ga podsjetile na Saxtona. Kad su Qhuinn i on odlučili priznati svoju vezu, Blay je odvjetniku rekao što se događa... a taj

gospodin bio je nevjerojatno galantan... i nije se uopće iznenadio. Čak je rekao da mu je na neki neobičan način laknulo, i da je to znak da je svemir pravedan.

Blay je napokon s onim kojeg istinski voli, rekao je.

Kad bi bar i on sam to doživio.

»Moram sada ići«, promrmljao je. »Možda se radi o večernjem izlasku.«

Dok se pridizao iz kreveta, Qhuinn ga je držao za bokove te ga povukao da se još jednom strasno poljube. Zatim je legao zamagljenog pogleda. »Večernji izlazak je super ideja. Ideš sa mnom na ples?«

»Ples?« nasmijao se Blay. »Ti bi išao na ples sa mnom?«

A Qhuinn je najviše mrzio sentimentalnost, svi ih gledaju, na javnom su mjestu i još moraju biti propisno odjeveni.

»Idemo na ples kad god poželiš.«

Blay ga je tada pomilovao po licu. Qhuinn se stvarno trudio, i Blayu nije bilo teško pričekati da se zajedno pokažu u javnosti. Ionako Bratstvo i ukućani znaju da su zajedno... kad se Qhuinn uselio u njegov apartman, sve je bilo jasno. Ali nakon što si cijeli život poricao, ne možeš odjednom samo tako ljubiti svog dečka pred Bogom i cijelim svijetom.

Ali, Qhuinn je radio na sebi. Često je govorio o svojoj obitelji i bratu koji se polako i teško oporavljao u klinici.

A iza zatvorenih vrata? To je bila magija bez kraja i konca. Sve što je Blay oduvijek želio.

»Hoćeš doći na Prvi obrok?« upitao je Blay kad su podigli rebrenice na prozorima.

»Mogao bih ostati ovdje i pojesti tebe kad se vratiš.«

Uh, da, Qhuinn je opet zločesto režao, pa je Blayu došlo da se vrati u krevet.

»Ti si...« Blay se zaustavio kad je pošao u kupaonicu jer je začuo Qhuinnovo stenjanje. »Gdje ti je sad ruka?«

»A što misliš?« Qhuinn se izvio i zagrizao očnjakom donju usnicu. Blay se sjetio poruke koju nije mogao ignorirati. »Jebi se.«

»Da, hoću, zar ne?« Qhuinn je oblizao usta. »I tebi se to sviđa.«

Blay je opsovao te je ušao u kupaonicu. Ako nastave s tim, nikad neće izaći iz sobe...

I naravno, kad se istuširao i obrijao, Qhuinn je još uvijek ležao u krevetu zadovoljno se protežući, a njegova crna kosa bila je zamršena nakon milovanja. Poluzatvorene raznobojne oči obećavale su Blayu dobru jebačinu kad se vrati.

Napaljeni kurvin sin.

»Čekaš me u krevetu?« doviknuo mu je s vrata.

»Pa, ne znam još... možda ću malo vježbati da ostanem u formi.« Zarežao je i opet zastenjao... i, tko bi rekao, Blay je zamijetio kako drka ispod plahti i sjetio se svih znojnih i fantastičnih stvari koje su radili. »Da, da, vježbanje je bitno.«

Blay je stisnuo čeljust i širom otvorio vrata. »Vratit ću se.«

»Ne žuri se. Što te duže čekam, bit će mi još tvrđi.«

»Da, ti stvarno imaš problema s tim.«

Odlučno je zatvorio vrata, popravio trenirku i opet opsovao. Butchu je bolje da ima stvarno dobar razlog što ga zove.

A taj problem može se vrlo brzo riješiti.

Čim je Blay izašao van, Qhuinn je zbacio pokrivače i iskočio iz kreveta. S noćnog ormarića uzeo je mobitel, pritisnuo gumb za slanje poruke koju je napisao još prije, i potom otišao u kupaonicu. Srećom, voda je bila topla.

Brzo se nasapunao. Još brže oprao kosu. Obrijao...

»Sranje!« viknuo je kad se porezao.

Sklopio je oči i prisilio se da malo uspori kako si ne bi odrezao jebeni nos: britva na obraz, pa polako naniže po bradi i vratu. Još jednom. Pa još jednom.

Za koji kurac on to radi ispod tuša? U noći poput ove, trebao bi stajati pred zrcalom...

»Hej, ljepotice, jesi spremna?« odjeknuo je Rhageov glas u blizini. »Trebaš si i obrve počupkati?«

Qhuinn je brzo provjerio kako se obrijao. Super. »Odjebite svi«, viknuo je ispod tuša.

Zatvorio je vodu, izašao iz tuš kabine i obrisao se na putu do spavaće sobe.

Rhage je stajao uz nasmijanog Tohra s rukama na leđima. »Ne bi smio tako razgovarati sa svojim jebenim stilistom.«

Qhuinn je bijesno pogledao Braću. »Ako ste mi donijeli havajsku košulju, ubit ću vas.«

Rhage se nacerio i pogledao Tohra. Kad mu je Brat kimnuo glavom, Hollywood je pokazao što je skrivao iza svog krupnog tijela.

Qhuinn je stao kao ukopan. »Samo malo... to je...«

Frak, mislim da se tako kaže«, presjekao ga je Rhage. »F-R-A-K.«

»Tvoja veličina«, rekao je Tohr. »A Butch kaže da nema boljeg krojača.«

»Nazvan je po nekom autu«, rekao je Rhage. »Nekakva mrcina sa snažnim...«

»Hej, i vi ste gledali *Honey Boo Boo*?« upitao je Lassiter kad je upao u sobu. »Vau, lijepog li fra...«

»Samo zato što si u salonu za biljar htio gledati tu užasnu i nepodnošljivu emisiju.« Hollywood je pogledao V.-a koji je bio iza anđela. »On nema pojma što je to, Vishouse.«

»Frak?« V. je zapalio ručno smotanu cigaretu. »Naravno da ne zna. On je pravi mužjak.«

»Pa, onda je Butch curica«, rekao je Rhage. »Zato što ga je on kupio.«

»Hej, zabava je počela bez mene«, viknuo je Trez kad je ušao s iAmom. »Oho, lijep frak. To je Tom Ford?«

»Ili Dick Chrysler«, rekao je Rhage. »Harry GM... čekaj malo, to zvuči prostački...«

»Brže malo, Zlatokosa.« V. je pogledao na sat. »Nemamo mnogo vremena.«

»Ovo je *prekrasan* frak«, rekao je Phury kad je sa Z.-om upao unutra. »I ja imam takav.«

»Fritz je upalio svijeće«, rekao je Rehv koji je stajao iza blizanaca. »Hej, frak je *cool*. I ja imam takav.«

»I ja«, rekao je Phury. »Kroj je fantastičan, zar ne?«

»Ramena? Tom Ford je najbolji...«

Totalni. Jebeni. Kaos.

Kad je Qhuinn shvatio što se događa, mužjaci su razgovarali, pljeskali se dlanovima i po guzicama, i skoro je ostao bez daha. A onda je pogledao prsten koji mu je Blay dao.

Imati obitelj je... stvarno neizrecivo fantastično.

»Hvala vam«, tiho je rekao.

Svi su stali i pogledali ga u oči... tijela su se umirila, a žamor utihnuo.

Z. je prvi progovorio, a njegove žute oči su blistale: »Odjeni taj frak. Vidimo se dolje, ljubavniče.«

Tapšali su se po ramenima kad su izlazili van. A zatim je ostao sam s frakom.

»Idemo«, rekao je odjevnom predmetu.

Brzo je odjenuo košulju, ali se pomučio s gumbima i trebala mu je cijela vječnost da ih namjesti. Zatim je morao izaći na kraj s hlačama... pa je odlučio biti realan i ne odjenuti bokserice. Naposljetku, na krevetu su bile sjajne cipele, pomno izabrane, i crne svilene čarape koje su izgledale skoro kao najlonke.

Ali on će to obaviti kako valja.

Bojao se kako će otrpjeti svu tu odjeću na sebi, ali kad je na kraju odjenuo sako... Phury i Rehv bili su u pravu... tkanina je klizila po njegovom tijelu. Pošao

je u kupaonicu, uzeo crnu svilenu kravatu s vješalice i samouvjereno se pogledao u zrcalo.

Čovječe... on ustvari izgleda jebeno dobro.

Podigao je uštirkani ovratnik, stavio kravatu i nekoliko je puta cimnuo kako bi provjerio je li dobro namještena. A onda je učinio ono što je vidio da rade njegov otac i brat kad nisu znali da ih on promatra... zavezao je savršen čvor.

Vjerojatno bi mu bilo lakše da je skinuo sako.

I da mu se ruke tako ne tresu.

Nema veze, sve je učinio kao treba.

Odmaknuo se i dobro se pogledao.

Pa s druge strane. Da, sve je super. Samo što nije mogao sam sebe prepoznati.

U tome je bio njegov problem. Odjednom mu je autentičnost *užasno* bitna.

Kosa mu je uvijek bila ravna i glatka, i nikad ju nije posebno njegovao. Refleksno je uzeo jedan Blayev preparat, protrljao dlanove, pa zagladio i podigao kosu.

Bolje. Više se ne osjeća kao igračka.

Ali nešto još uvijek nije kako treba...

Dok je razmišljao što još treba popraviti, prisjetio se nedavnih zbivanja: nakon onog razgovora u *Željeznoj maski*, konačno mu je s duše spalo breme koje je toliko dugo nosio i zapanjio se koliko se bolje osjeća. Bilo je to tako čudno... uhvatio bi sebe kako duboko diše, njegove grudi mirno su se dizale i spuštale.

Na određeni način još uvijek je očekivao da će se probuditi i shvatiti da je sve to samo san. Ali svake noći grlio je Blaya, duboko udisao njegov miris i osjećao toplinu njegova tijela.

Volim te. Za mene, ti si savršen.

Zauvijek.

Blayev glas odjekivao mu je u glavi, pa je sklopio oči i prepustio se...

Odjednom, otvorio je oči i pogledao ormarić ispod umivaonika.

Da, sinulo mu je. To mu je još bilo potrebno.

Nakon nekoliko minuta, izašao je iz spavaće sobe. Sjajno se osjećao u fraku, besprijekorno sređen.

Kad je došao do velikog stubišta, zavjeti koji su bili obješeni s obje strane svjetlucali su i treperili. Dolje u predvorju bilo ih je još više, iznad kamina, po podu, oko lukova koji su vodili u druge prostorije.

»Dobro izgledaš, brate.«

Qhuinn se okrenuo i pogledao preko ramena. »Hej, gospodaru.«

Wrath je s kraljicom ispod ruke izašao iz radne sobe, a uz njega je bio njegov pas. »Ne trebaju mi oči kako bih znao da si se sredio i utegnulo u frak.«

»Hvala vam što ste mi ovo omogućili.«

Wrath se nasmiješio i pokazao goleme bijele očnjake. Privukao je ženku sebi kako bi je poljubio i nasmijao se. »U duši sam jebeni romantičar, zar nisi to znao?«

Beth se nasmijala i stisnula Qhuinna na nadlakticu. »Sretno... premda ti sreća nije ni potrebna.«

Nije baš bio siguran. Ustvari, dok je čekao da se Prva obitelj spusti u prizemlje, morao se potruditi da se sabere i usredotoči. Protrljao je lice i upitao se koji mu je kurac bio da pomisli da je to dobra ideja...

Ne budi kukavica, rekao je sebi.

Na stubištu je zakopčao sako. Kao pravi gospodin.

Bio je na polovici stubišta kad su se unutrašnja vrata otvorila, a zavjeti su zalepršali na propuhu.

Qhuinn je zastao kad je Fritz ušao s dva lika koji su cupkali kako bi se ugrijali. A onda su ga pogledali u isti čas.

Blayevi roditelji bili su svečano odjeveni, otac u fraku, a majka u najljepšu haljinu od plavog baršuna koju je Qhuinn ikada vidio.

»Qhuinne!« doviknula mu je. Namjestila je haljinu i pohitala prema njemu. »Ma, vidi ga samo!«

On se zacrvenio, pognuo glavu i prišao joj. Premda je bila tridesetak centimetara niža od njega, čak i na visokim petama, osjećao se kao da mu je dvanaest godina kad ga je primila za ruke.

»Hej, nikad nisam vidjela tako naočita momka!«

»Hvala.« Pročistio je grlo. »Pa, hm, potrudio sam se da izgledam dobro.«

»Uspjelo ti je! Zar ne, moj *helrenu*?«

Blayev otac im je prišao i ispružio ruku. »Sjajno izgledaš, sinko.«

»To je Ford. Sitnica.« Bože, kako je glup. »Tako nekako.«

Rukovao se i zagrlio s Blayevim ocem koji je tada rekao: »Sretan sam zbog vas dvojice.«

Blayeva mama je šmrkala te izvadila bijeli rupčić. »To je predivno. Imam još jednog sina... dva sina! Dođi, moram te zagrliti. Dva sina!«

Qhuinn se smjesta pokorio, jer toj se ženki ništa nije moglo odbiti, a najmanje kad ga želi zagrliti. Njezini su zagrljaji bolji čak i od njezinih lazanja.

Bože, on obožava Blayeve roditelje. Bili su kod njih dvije noći nakon što su donijeli odluku. Iako je Qhuinn bio ustrašen kao malo dijete, njih dvojica bili su elegantni, opušteni i.... normalni.

Ali Blay nije znao za Qhuinnov posjet onu noć prije nego što su otišli u klub...

Qhuinn se odmaknuo te je ugledao Laylu kako stoji ispred blagovaonice. Mahnuo joj je da priđe i zagrlio je da joj ublaži nelagodu.

»Ovo je Odabranica Layla.«

»Samo Layla«, promrmljala je i ispružila ruku.

Blayev otac i majka naklonili su se s poštovanjem.

»Molim vas, to nije potrebno«, rekla je Odabranica, a zatim se opustila kad su obavili formalnosti.

»Draga, Qhuinn nam je rekao da si u blaženom stanju«, rekla je Blayeva ozarena *mamen*. »Pa, kako si ti meni?«

Još jedan zgoditak za Blayeve starce. Qhuinn nije mogao povjerovati kako su bili smireni kad im je rekao da je Layla u drugom stanju...

Čovječe, oni su takvi otkako ih Qhuinn poznaje, nisu zaraženi *glimerinim* sranjima, fućka im se za mišljenje plemstva, i uvijek su spremni učiniti pravu stvar.

Nije ni čudo da je Blay tako normalan momak...

»Evo ga dolazi«, viknuo je V. iz zamračenog salona za biljar. »Morate mu napraviti mjesta, narode... smjesta.«

»Dođi s nama«, rekla je Blayeva *mamen* i primila Laylu ispod ruke. »Moraš nam pomoći da se ne spotaknemo.«

Kad su pošli, Layla ga je ozareno pogledala preko ramena. »Tako sam sretna zbog tebe!«

Qhuinn joj se nasmiješio. »Hvala ti.«

Pozlit će mi, pomislio je te se okrenuo i pogledao prema ulaznim vratima.

Kuća je utihnula, svijeće su treperile, a on je čekao i postajao sve uzbuđeniji.

Neka predstava počne.

U redu, ovo nema smisla, pomislio je Blay dok je hitao po dvorištu. »Sjajno izgledaš!« doviknuo mu je Butch.

Još uvijek mu nije bilo jasno kako to da je naposljetku odjenuo frak. Butch mu je nešto govorio o tome kako mu treba njegova pomoć da isproba to vražje odijelo za Vishousa, kako bi ga nagovorio da ga kupi. Ali to je blesavo. Butch je

jednostavno mogao odjenuti jedan od svoja četiri fraka i paradirati naokolo u njemu.

Osim toga, V.-a nitko ne može nagovoriti ni na što. Brat je nepopustljiv kao stijena.

Nema veze... htio je da to čini prije obavi i da se vrati u sobu... nadao se da će Qhuinna zateći u krevetu.

Dok se uspinjao stubama ispred golemog ulaza u palaču, pod njegovim elegantnim cipelama sol je pucketala kao žeravica, a kad je ušao u predvorje, hodao je polagano kako ne bi oštetio ulaštenu kožnu obuću. Pogledao je prema nadzornoj kameri i...

Vrata su se otvorila, a on isprva nije shvatio što je ugledao. Sve je bilo u mraku... ne, to nije moguće. Predvorje je bilo osvijetljeno svijećama, pozlata na balustradi je svjetlucala, a lusteri i zrcala...

Qhuinn je stajao na sredini velike prostorije. Sam.

Blay je ušao, a stopala su mu utrnula od hladnoće.

Njegov ljubavnik i najbolji prijatelj bio je odjeven u najljepši frak koji je Blay vidio... pa ipak, nije se radilo o odijelu nego o mužjaku koji ga je nosio: crni sako istaknuo je njegovu geliranu kosu, ispod bijele košulje njegov preplanuli ten kao da je blistao, a kroj je... još bolje istaknuo savršen stas tog ratnika.

Ali to nije bilo najbolje na njemu.

To su bile njegove šarene oči, plave i zelene, koje su bile predivne i sretno su blistale. Ali, Qhuinn se doimao nervozno. Nemirnih ruku, njihao se u sjajnim cipelama.

Blay mu je prišao i stao ispred njega. Grozničavo je razmišljao o čemu se tu zapravo radi, a kad je naposljetku shvatio, morao se blesavo naceriti. »Stavio si naušnice.«

»Da. Samo sam... htio sam biti siguran da ćeš me prepoznati.«

Qhuinn je prčkao po tamnosivim naušnicama na svom uhu, a Blay mu je pristupio i poljubio ga u usta... poljubio je i prsten koji je opet nosio na donjoj usnici. »Hej, znam da si to ti, od glave do pete... ali drago mi je da ih opet nosiš. Sviđaju mi se.«

»Onda ću ih uvijek nositi.«

Zašutjeli su, a Blay je pomislio: »O, Bože... ovo je zaista... možda sam pogrešno shvatio...«

Qhuinn je kleknuo ispred njega na mozaik rascvjetalog jabukovog stabla.

»Nemam prsten. Ne mogu se sjetiti ni prikladnih riječi.« Qhuinn je progutao knedlu. »Znam da je preuranjeno, kao grom iz vedra neba, ali volim te i htio bih da nas dvojica...«

Prvi put u životu Blay se morao složiti s njim... prekinut će ovaj jebeni razgovor.

Odlučno se sagnuo i ušutkao ga vatrenim poljupcem. Zatim se uspravio i kimnuo glavom. »Da. Da, totalno, da...«

Qhuinn je žestoko opsovao, ustao, i onda su se strasno zagrlili. »Hvala ti, jebote. Čovječe, danima sam na rubu infarkta...«

A onda je predvorjem odjeknuo gromoglasan pljesak koji se čuo sve do trećeg kata.

Iz mraka su počela izlaziti Braća i njihove *šelan*, posvuda su se vidjela sretna i nasmiješena lica...

»Mama? Tata?« nasmijao se Blay. »Što vi ovdje... hej, kako ste samo...?«

Zagrlio je roditelje, a njegov otac je rekao: »On je to obavio kako treba. Prvo je mene pitao.«

Blay je okrenuo glavu i pogledao svog partnera. »Zaista? Pitao si mog tatu?«

Qhuinn je kimnuo glavom i opako se nasmiješio. »To sam učinio sad i nikad više. Sve sam htio obaviti prema protokolu. A može li sad više započeti ta svirka?«

U tom trenutku, svi su se odmaknuli i stali u krug. Kad su se stišali, začuli su se poznati akordi...

Don't Stop Believing od *Journey*.

Qhuinn je ispružio ruku. »Zaplešimo. Pred svima... budi moj i zapleši sa mnom.«

Blay je žmirkao. Na određeni način, ta gesta bila je snažnija od molbe da se združe: pred Bogom i cijelim svijetom. Njih dvojica. Njihova srca kucaju kao jedno.

»Misliš da ću te odbiti?« šapnuo je promuklim glasom.

Ali kad su stali jedan uz drugoga, na trenutak se pokolebao. »Čekaj, tko će voditi?«

Qhuinn se nasmiješio. »To je bar lako. Obojica ćemo voditi.«

A onda su se zagrlili i počeli plesati u savršenom skladu...

... i živjeli su sretno do kraja života.